

Giới thiệu Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa

Vô tình nàng được xuyên không nhưng lại xuyên vào một đứa trẻ bị bỏ rơi không ai nuôi dưỡng nàng đã có ý niệm trong đầu làm tìm một người để nhận nuôi mình.

Khi hần bảy tuổi nhất được nàng vừa được sinh ra bảy ngày, nhìn hai con người đen nháy không ngừng toả sáng không ngừng chuyển động của nàng, bắt đầu từ hôm đó hần tự xưng là phụ thân!

Mời các bạn đón đọc truyện Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa rất vui nhộn và hấp dẫn qua từng chương truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua thành đứa bé.

Tỉnh dậy sau một giấc ngủ phát hiện mình đã xuyên qua, có đáng buồn không?

Cứ coi như xuyên qua không đáng buồn, nhưng nếu phát hiện mình biến thành đứa bé mới sinh, có đáng buồn không?

Vậy coi như biến thành đứa bé cũng không thể buồn được, nhưng nếu phát hiện mình bị ném bỏ, dù sao cái này cũng nên coi là rất đáng buồn rồi!

Nói tóm lại, hiện tại Từ Lan Thanh có cảm giác buồn bức tới cực điểm. Chung quanh những người mặc quần áo kỳ kỳ quái quái không ngừng quan sát thứ đang bị để dưới đất – là nàng, nhưng không có người nào tốt bụng ôm lấy nàng cả.

Chẳng lẽ đáng đáp nàng rất xin lỗi người xem cho nên bọn họ không dám đến gần sao?

Nhưng chẳng lẽ không ai nhìn thấy nàng đã đói đến không phát ra tiếng được rồi sao! Có thể cho nàng ăn một chút không vậy, cho dù là cái bánh bao có mùi cũng được nha!

"Cút ngay, tránh ra cho tiểu chủ tử đi của chúng ta xem náo nhiệt."

Vừa nghe tiếng này, Từ Lan Thanh thiếu chút nữa học máu, lão nương sắp chết đói rồi, các người còn muốn xem náo nhiệt! Nhìn quý náo nhiệt à, đợi chút. . . Nhìn tiểu quý đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, con người Từ Lan Thanh không ngừng chuyển động.

Xuyên qua làm đứa bé bị vứt bỏ trong chần cũng không thể buồn, mấu chốt nhất vẫn là nhất định phải tìm được kim chủ (giàu có) để dựa dẫm.

Nhìn tiểu quý này một thân cảm y hoa lệ, sau lưng còn có hai ác nô đi theo, con người Từ Lan Thanh chuyển động, là hần!

"Oa oa oa. . ." Từ Lan Thanh dùng âm thanh lớn nhất của mình yếu đuối kêu, mà tay nhỏ bé béo ụt ịt của nàng cũng vươn ra từ trong chần bông, dùng sức quơ quơ trước tiểu quý quần áo lộng lẫy kia.

Chỉ là động tác ra sức của nàng rơi vào trong mắt người khác chỉ như một con chuột nhỏ đang không ngừng giẫy giụa trong bẫy chuột.

"Đứa bé này rất đáng yêu." Đây tiểu quý hoa y (y phục=quần áo + hoa lệ) nhìn Từ Lan Thanh đang không ngừng quơ cánh tay nhỏ với hần, hai mắt sáng rỡ lên, vốn cho rằng nơi này có náo nhiệt, nhưng không ngờ chỉ có một tiểu quý bị vứt bỏ.

Nhưng mà xem ra, bây giờ tiểu quý này giống như rất có ý tứ.

Nghe thấy lời nói của tiểu quý hoa y kia, Từ Lan Thanh càng ra sức quơ cánh tay nhỏ béo ụt ịt của mình, thắng lợi đang ở trước mắt, nhất định cô phải tranh thủ thể hiện.

"Ha ha ha. . . Để cho ta xem một chút, nếu thật sự đáng yêu, thì ôm về phù, nếu không bị đói chết thì rất đáng tiếc." Tiểu quý tự nói, vừa nói vừa đi gần đến Từ Lan Thanh.

Nghe được lời hần nói, đáy mắt Từ Lan Thanh thoáng qua một tia sáng ngầm, tiểu quý này nói đáng tiếc chứ không phải đáng thương!

Thì ra cái xã hội này vẫn không phải hoàn toàn lãnh khốc vô tình!

Vì vậy hiện tại, chỉ có tiểu quý này mới có thể cứu nàng thôi, tính mạng con người chỉ có một lần. Đòi trước nàng rất quý trọng tính mạng mình, cho nên mới có thể lên được vị trí lão đại Hắc đạo, mà đời này, nàng cũng muốn quý trọng sinh mệnh quý giá này, cho nên. . .

Tiểu quý đó cúi đầu nhìn, một khắc(=15') đó, nàng bắt đầu cười, cười rất ngu rất ngây thơ, mà đôi mắt trần châu ti hí cũng chuyển động không ngừng.

Như vậy có thể tính là khá ái chứ?

"Ha ha ha. . . Thật đúng là đáng yêu, Tiểu Tam, bé nó trở về nuôi." Tay nhỏ bé của tiểu quý vung lên, quyết định Từ Lan Thanh cô đời này không bị chôn sống hay chết đói!

Vì vậy, rốt cuộc Từ Lan Thanh không cần giả bộ cười khúc khích, mà là trực tiếp lăn ra ngủ mê man.

Tỉnh lại lần nữa Từ Lan Thanh thấy mình nằm ở trên chiếc giường lớn vô cùng xa xỉ, màn tinh xảo với chân bông lông lầy này khiến cho nàng biết, nàng được cứu.

Nhưng . . .

Tại sao bụng đói thế này?

Vì vậy Từ Lan Thanh bắt đầu khóc lớn, "Oa oa oa. . ." Nàng thật sự rất đói, nàng muốn ăn cơm! Không đúng, hiện tại phải nói là bú sữa mẹ!

"Ngoan nào không khóc, bà vú tới đây." Âm thanh từ ái truyền đến từ bên ngoài, khiến Từ Lan Thanh lập tức ngừng khóc, âm thanh này thật sự rất ấm áp, giống như một lần nữa trở lại lúc được mẹ ôm trong ngực vậy, cảm giác này. . . Thật sự rất tốt.

"Quả nhiên đúng như tiểu vương gia nói, thật là đáng yêu." Vẫn là âm thanh từ ái đó.

Mà lúc này, người nói chuyện đã đi vào trong phòng của Từ Lan Thanh, đây là một cô gái tầm 25-26 mi thanh mục tú, tình cảnh ấm áp này rơi vào trong mắt của Từ Lan Thanh, khiến đột nhiên nàng có cảm giác muốn xin lỗi. Vì vậy rất bình tĩnh mà bỏ quên lời nói trong miệng nữ nhân này.

Nghĩ đến tuổi thực của mình còn lớn hơn nữ nhân này mấy tuổi, nhưng bây giờ cảm thụ tình thương của mẹ từ trên người nữ nhân này thì đúng là. . . Mắc cỡ chết người!

"Vật nhỏ có đói bụng không." Nữ nhân kia nói, vừa nói vừa vạt áo của mình, vì vậy. . .

Từ Lan Thanh nuốt nuốt nước miếng, quả thật không hổ là bà vú, ít nhất cũng phải cup D!

Sữa bên trong nhất định rất dồi dào! Nếu như thật sự mình là một đứa trẻ, chắc chắn không chút do dự ngậm lấy một bên, sau đó vui đùa hưng hăng bú, nhưng cô lại có trí nhớ của phụ nữ ba mươi tuổi!

Muốn cô đi bú một nữ nhân mới hai mươi tuổi, cái này thật . . . rất xấu hổ!

"Ừ, sao lại không ăn, không thích vị của bà vú sao?" Âm thanh từ ái của nữ nhân này hơi uất ức, tìm Từ Lan Thanh chột quyết định, cúi đầu, chu cái miệng nhỏ lên ngậm một bên hưng hăng hút.

Cứ coi như bây giờ mình chỉ là một đứa trẻ thôi!

"Bà vú, nàng bú sữa mẹ?" Đột nhiên có âm thanh xuất hiện khiến Từ Lan Thanh thất kinh, nụ hoa trong miệng rớt ra theo đó, còn cô gái kia rất tự nhiên khép y phục của mình lại, đặt Từ Lan Thanh lên giường.

Từ Lan Thanh thật muốn khóc thét, cô còn chưa có ăn no! Đây có tính là thức ăn đến miệng còn bay đi hay không?

Chẳng lẽ lại phải khóc, nhưng một khi khóc khiến kim chủ này giận, hắt ném mình ra ngoài, vậy chẳng phải là cô lại trở về giai đoạn không nơi nương tựa sao? Cho nên vẫn là phân sau đó thôi!

Nghĩ tới đây, Từ Lan Thanh đã ăn được nửa bụng bắt đầu cẩn thận dò xét tiểu kim chủ trước mặt. Mà tiểu kim chủ lúc này không có nhìn cô, mà là. . .

Éc. . .

Nếu như không phải tiểu quý trước mặt kia nhìn qua chỉ có sáu bảy tuổi, cô chắc chắn cho rằng hẳn tuyệt đối là một sắc lang, bởi vì lúc này tiểu quý kia đang nhìn chăm chăm thẳng tắp vào hai luồng trên ngực nữ nhân.

Từ Lan Thanh có thể thấy rõ ràng, cô hòng tiểu quý kia bỗng nhúc nhích.

Xem ra người tham ăn không chỉ có một mình nàng!

"Ha ha ha. . ." Không nhịn được nữa, Từ Lan Thanh cười như điên. Nếu như bây giờ nàng là người lớn, nhất định sẽ cười to 'ha ha ha', nhưng cô chỉ là một đứa bé, cho nên chỉ có thể cười khúc khích thôi.

Mà tiếng cô cười khúc khích lại rơi vào tai tiểu quý kia, khiến tiểu quý kia tức giận sau đó trở thành thẹn thùng, vì vậy lệnh ban xuống, từ 'phòng cho tổng thống' sang trọng biến thành 'lều nhỏ cho dân chạy nạn'.

Quan trọng nhất vẫn là, sữa thơm ngát biến thành cháo.

Từ Lan Thanh khóc không ra nước mắt, thật đúng là không thể đắc tội tiểu kim chủ, nếu không nửa đời sau nàng chỉ có thể ăn cháo thôi!

Cũng may bà vú còn nhớ rõ bây giờ nàng chỉ là một đứa trẻ, thỉnh thoảng buổi tối sẽ trộm cho nàng bú hai ngụm, cho nên cuộc sống của nàng trôi qua cũng coi như có tư vị.

Nhưng ngày tốt cũng không dài, không biết tiểu quý kia chấp mạch chỗ nào, đột nhiên có ngày tuyên bố trước mọi người, nàng là nữ nhi của hắn! Hơn nữa điều đáng chú ý nhất là: nàng là người cuối cùng biết tin tức này!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đứa trẻ yêu quái.

Có một bí kịch, đó là một lão đại hắc đạo không biết vì sao mình trở thành một đứa bé, hơn nữa sau này Từ Lan Thanh mới biết, lúc ấy tiểu quý kia chỉ có bảy tuổi!

Một tháng sau.

"Cách cách, bú sữa thôi." Bà vú ôm lấy Từ Lan Thanh béo ụt ịt, từ ái nói, vừa nói vừa cời vạt áo xuống, vì vậy cúp D lại xuất hiện trước mặt Từ Lan Thanh một lần nữa.

Đắc ý nhìn bộ mặt hâm mộ, không phải nói là ghen tỵ của tiểu quý, Từ Lan Thanh ngậm một nụ hoa bắt đầu liều mạng hút.

Mùi vị này, thật là tươi đẹp.

"Bà vú, lúc nào nó mới ngừng hút!" Tiểu quý nhìn Từ Lan Thanh vừa ăn sữa vừa dương dương đắc ý nhìn hắn, hơi tức giận hỏi, tại sao bây giờ tiểu quý kia còn có thể bú sữa mẹ!

Nàng đã ăn hơn một tháng, mà hắn cũng thấy thêm hơn một tháng.

Nhưng bà vú nói đứa trẻ mới bú sữa mẹ, vì vậy để chứng minh mình đã lớn lên, hắn mới không tranh giành với nữ nhi của mình.

"Bây giờ cách cách còn nhỏ, tất nhiên là phải bú sữa mẹ." Bà vú ôn hòa nói, cứ một câu nói như vậy, khiến tính bướng bỉnh của tiểu quý kia lập tức biến mất không còn một mống, vì vậy Từ Lan Thanh vui vẻ, bắt đầu cười khúc khích "ha ha ha".

Thậm chí ngay cả sữa cũng theo mép cái miệng nhỏ nhắn của cô chảy xuống, nhưng cô không quan tâm, vì sẽ có người lau sạch sẽ giúp cô.

Bà vú tỉ mỉ lau khô miệng đang chảy ra sữa của Từ Lan Thanh, ánh mắt từ ái này cùng với động tác ôn nhu rơi vào trong mắt một tiểu quý, khiến tiểu quý kia vừa thờ bình thường lại tức giận một lần nữa.

Mẹ nó, đứa trẻ này lại còn dám lãng phí!

"Nhưng ta cũng muốn ăn!" Tiểu quý bắt đầu kêu gào.

Nghe được lời nói của tiểu quý kia, nhìn hắn vì muốn ăn mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Từ Lan Thanh cười càng vui hơn, mà chân tay mập mạp của nàng cũng bắt đầu múa loạn.

Hệt như một con rùa đen nhỏ không thể vươn mình.

"Người đã trưởng thành, không thể ăn nữa! Nhìn xem, con gái người còn ở đây sẽ cười đó." Bà vú nói một câu, khiến Từ Lan Thanh đang lúc cười vui, trong miệng lắp kín thiếu chút nữa bị sặc.

Cười nhạo cha mình muốn ăn mà không được ăn, cảm giác này. . . Tại sao lại khổ sở như vậy!

"Nhưng. . . Nhưng. . ." Một tiểu quý loay hoay tại chỗ, hắn thật muốn ăn, nhưng lại không muốn làm cho bà vú cảm thấy hắn còn là một đứa bé. Hắn đã bảy tuổi rồi, đã trưởng thành!

"Không có nhưng gì cả, người cũng không muốn lần sau lúc nô tì vào cung nói cho mẫu phi người biết chứ, người vẫn tranh ăn với tiểu Cách Cách sao?" Bà vú kéo quần áo của mình lại, che dòng sữa tươi đẹp đi.

Thật ra thì Từ Lan Thanh chưa ăn no, nhưng có trò hay để nhìn, dù chỉ chứa nửa bụng sữa nàng cũng vui.

"Không ăn thì không ăn, có gì đặc biệt hơn người chứ!" Tiểu quý tử hung ác liếc Từ Lan Thanh, sau đó thờ phỉ phò chạy ra ngoài. Từ Lan Thanh sững sờ, chuyện này có cái lông nào liên quan đến nàng? Tại sao mỗi lần chịu hậu quả luôn là nàng?

Còn chưa rồi rắm được một lát, Từ Lan Thanh mệt nhọc, làm đứa trẻ cũng có chỗ tốt, ăn nghỉ rồi ăn, Từ Lan Thanh sắp hoàn toàn yêu loại cảm giác này, nếu như không có tiểu vương gia kia bất cứ lúc nào cũng chạy tới ‘giày xéo’ cô, vậy thì cô càng mỹ mãn!

Chỉ là loại ý nghĩ này của Từ Lan Thanh căn bản không thể thực hiện, bởi vì. . .

Mới mơ mơ màng màng ngủ, Từ Lan Thanh cảm thấy một bàn tay không ngừng nắm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, mặc dù lực độ rất nhẹ, nhưng vẫn ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng, vì vậy Từ Lan Thanh tức giận mở đôi mắt tí hí của mình ra.

Hiện tại mắt nàng quả thật quá nhỏ.

Chủ yếu là thịt hai bên mắt đẩy lên, làm đôi mắt vốn dĩ không lớn của cô

càng nhỏ hơn rồi.

Mặc dù nàng còn không biết bây giờ mình bao nhiêu cân, nhưng Từ Lan Thanh lại dám khẳng định, chắc chắn cô nặng hơn mấy lần so với lúc được ôm về.

"Ha ha ha. . . Người đã tỉnh, khóc cho bốn vương nhìn xem nào." Tiểu quý nào đó hung phấn nhìn Từ Lan Thanh tròn trịa đang giương đôi mắt nhỏ nhìn thù phạm là hấn chăm chăm, cực kì vui vẻ nói.

Mà hấn đang vuốt ve mặt Từ Lan Thanh bàn tay nhỏ bé càng lúc càng dùng sức.

Ý đồ của hấn rất rõ ràng, chính là phải làm cho đứa bé khả ái này khóc, hấn chỉ thích nhìn nàng khóc, nàng vừa khóc hấn sẽ vui vẻ, nhưng mà đứa trẻ này ở tình huống bình thường đều không khóc, hơn nữa có khóc cũng chỉ gào lên mấy tiếng như vậy, cho nên hấn không hài lòng.

Phải biết, khi còn bé hấn vô cùng thích khóc, vậy mà đứa trẻ này lại không khóc, mỗi lần hấn bướng bỉnh, bà vú đều nói, "Người xem tiểu Cách Cách rất hiểu chuyện, lại không khóc, không làm khó! Nhìn đáng về người xem, không ngoan tí nào!"

Tiểu Cách Cách! Tiểu Cách Cách! Mỗi lần đều là tiểu Cách Cách! Phải biết, hấn là cha nàng, tại sao bà vú có thể xem nàng như tấm gương của hấn chứ!

Từ Lan Thanh bị tiểu quý này bóp đau, hơn nữa vì mới tỉnh ngủ, cho nên mơ mơ màng màng, há miệng liên miết, "Ngu ngốc, cắt ngay cho lão nương!"

Một câu nói, khiến tiểu quý kia hoàn toàn sững sờ tại chỗ, một lát sau tiểu quý kia mới phản ứng được, lập tức hét to một tiếng chạy đi ra ngoài, hình như vừa chạy vừa khóc.

Trong miệng không ngừng kêu cái gì ‘quý a quý’.

Vì tiểu quý kia kêu to, cuối cùng Từ Lan Thanh từ trạng thái mơ hồ tỉnh táo lại, vì vậy kêu lên một tiếng trong lòng, "Hồngбет!" Hiện tại nàng nhiều lắm là chỉ hơn hai tháng, con nít hai tháng có thể mở miệng nói chuyện? Cái này quả thật là đủ quý dị!

"Tiểu vương Gia, tiểu Cách Cách làm sao, trước tiên người đừng khóc, để bà vú đi nhìn một chút." Ngoài cửa truyền đến giọng nói lo lắng của bà vú còn kèm theo tiếng khóc của quý nhất gan kia.

Nhân châu Từ Lan Thanh chuyển động có kể sách hay. Vì vậy trực tiếp nhắm hai mắt lại, kể sách của cô đương nhiên là giả bộ ngủ.

Cảm thấy một làn gió thơm bay tới, Từ Lan Thanh bị ôm vào một lồng ngực dịu dàng, sau đó được bế đi ra. Thì ra tiểu quý kia bị sợ nên không dám đi vào, cho nên bà vú chỉ có thể bế cô ra ngoài.

"Tiểu vương gia, vừa nãy người có nghe lầm hay không, hiện tại tiểu Cách Cách ngủ ngon như vậy, làm sao có thể mất ngủ. Và lại mới sinh tiểu Cách Cách nhiều lắm là hai tháng, làm sao có thể mở miệng nói chuyện." Giọng bà vú hơi oán giận.

Từ Lan Thanh ở bà vú trong ngực cười trộm, xem ra bà vú đứng về phía nàng.

"Nhưng. . ."

"Tiểu vương gia, có mấy lời không thể nói lung tung, nếu không người ngoài sẽ cho rằng tiểu Cách Cách là yêu quái." Bà vú ôn hòa nói, nghe thấy giọng nói từ ái của nàng, thiếu chút nữa tấm Từ Lan Thanh cũng biến hóa.

Đúng, phải như vậy, khiến tiểu quý mao đầu này không đi nói xằng nói bậy! Trong lòng Từ Lan Thanh không ngừng phi bang(nói xấu).

"Bà vú, người không tin ta?" Tiểu mao đầu nhìn bà vú không dám tin điều mình vừa nghe, chẳng lẽ cả bà vú cũng chịu không tin lời hấn nói?

Nhưng rõ ràng tiểu quý kia đã mất hấn! Hấn có thể cam đoan, tiểu quý kia chính là yêu quái!

Tiểu mao đầu hung ác nhìn chằm chằm Từ Lan Thanh, cho dù nàng nhắm hai mắt, cũng có thể nhận thấy được ánh mắt nóng rực của hắn, nhưng nàng không quan tâm, cứ trừng đi trừng đi, dù sao nàng không vì vậy mà thiếu bị một khối thịt.

"Tiểu vương gia, không phải bà vú không tin người, mà là lời người nói không khỏi. . ." Nói tới chỗ này bà vú ngừng lại, sau đó nhìn tiểu vương gia một cái như có điều suy nghĩ.

Có lẽ tiểu vương gia không thích tiểu Cách Cách, nên mới nghĩ đến cách nếm tiểu Cách Cách đi xa nên mới nói lão thôi.

Dù sao đứa trẻ này chỉ là trẻ con, nếu nói dối cũng không thể sắp xếp trước.

"Bà vú, điều ta nói là sự thật!" Hình như tiểu quý kia rất tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn vì vậy mà đỏ lên, tại sao hắn nói thật mà không có ai tin tưởng.

Mà tiểu quý kia rõ ràng đang giả bộ ngủ nhưng lại có thể ngọt ngào nằm ở trong ngực bà vú.

"Được rồi, vậy mấy ngày sắp tới để tiểu cách cách ngủ chung với bà vú, người không cần nghĩ tới những chuyện không giải thích được kia nữa." Bà vú xoay người một cái, ôm Từ Lan Thanh trở về giường, mà về phần tiểu quý nào đó. . .

Tự nhiên vô tình bị nhốt ở ngoài cửa.

Ngoài cửa, có một tiểu quý hung ác nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ đang bị đóng lại, âm thầm thề ở trong lòng, nhất định hắn phải làm cho đứa bé kia lộ nguyên hình!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiểu vương gia thông minh đi học.

Vì vậy hắn bắt đầu suy tính thực hiện một kế sách rất lớn.

Ngày thứ nhất, hắn len lén lấy y phục của đứa bé kia đi vứt lung tung, sau đó chờ bà vú phát hiện sẽ cùng mắng mỏ rồi cắt bỏ hết quần áo của đứa bé kia.

Mà đứa bé này chỉ là giương mắt nhìn hắn, không mở miệng.

Ngày thứ hai, hắn thả vào trong phòng nàng một đám rắn màu sắc sặc sỡ, dĩ nhiên, những con rắn kia đều đã lột răng. Sau đó hắn mang theo mấy người làm nghe lén ở ngoài cửa, nhưng bên trong lại không truyền đến tiếng ồn ào.

Lúc bọn hắn đi tới lần nữa, đứa bé kia đang ôm một con rắn nhỏ ngủ ngọt ngào.

Ngày thứ ba, hắn bôi toàn bộ phân heo trong chuồng trên người con nhóc kia, khiến một đứa bé thơm ngát biến thành một đứa bé bốc mùi hôi thối xung quanh, sau đó kéo bữa một người đến, miễn cưỡng bảo tên nô tài đó làm chuyện này trước mặt mọi người. Làm cho nô tài đó bị đánh đến chảy da sứt thịt!

Đứa bé kia chỉ tò mò nhìn chằm chằm tất cả những gì xảy ra, trong mắt không có một tia khác lạ nào ngoài sự ngây thơ.

Ngày thứ tư. . .

Thoáng một cái đã qua bảy ngày, càng ngày hành động của tiểu quý kia càng quá đáng hơn, lần cuối cùng lúc hắn vứt nàng trên cành cây thì rốt cuộc cũng bị bà vú phát hiện.

Vì vậy trong tiếng khóc bi thống của đứa bé nào đó, một tiểu quý thảm thương phải đi đọc sách làm người

Tiểu quý mao đầu này vốn dĩ biết nguy trang trước mặt người khác, mà cũng là do hắn được phong vương, vì vậy hắn được đặc cách cho phép đi học ở ngoài cung, không cần đi với đám hoàng tử công chúa kia mỗi sáng sớm đều phải rời giường đi học trong cung.

Nhưng tại vì tên tiểu quý kia quá ham chơi, cho nên bà vú trực tiếp vào cung bẩm báo mẫu phi của hắn, mệnh lệnh ban xuống tiểu quý kia không chốn thoát khỏi số mạng đi học-.

"Đều là do ngươi làm hại! Đồ yêu tinh hại người, yêu quái!" Lúc này vị vương gia kia đang giương nanh múa vuốt trước mặt đứa trẻ, nhưng đứa trẻ nào đó không hề để ý đến hắn, thân thể béo ụt ịt trở mình một cái, tiếp tục hưởng thụ sự giấc ngủ tốt đẹp.

"Hừ, ngươi dạy cho ta , không cho ngủ." Hắn tiến lên kéo cánh tay nhỏ mũm mĩm của nàng, muốn đánh thức nàng dậy.

Nhưng lúc này, bà vú tiến vào.

Từ Lan Thanh vốn sẽ không khóc, nhưng sau khi nhìn thấy bà vú, "Oa oa oa. . ." Từ Lan Thanh bắt đầu gào lên, dĩ nhiên chỉ gào lên chứ không hề rơi nước mắt.

Nhìn đứa bé đang khóc thét lên, mao đầu tiểu quý sững sờ, con nhóc này tuyệt đối không dễ dàng khóc như thế, trừ phi. . .

Hơi sợ hãi quay đầu, tiểu quý mao đầu đã nhìn thấy hung thần ác sát – bà vú đứng ở cửa phòng, "Bà vú, hắc hắc. . . Ta chỉ đùa với nàng một chút thôi." Hắn liếc mặng che cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nhưng. . .

"Đù rồi, tiểu vương gia, bây giờ nàng còn nhỏ, không chịu được sự giày vò của người đâu!" Bà vú tức giận ôm lấy con nhóc tròn trịa kia, xoay người đi ra ngoài.

Cũng không thêm cho hắn một cơ hội giải thích.

Nhìn cái đầu nhỏ của nàng đang hé ra mặt hài lòng nhìn hắn, tiểu quý kia tức đến dậm chân! Đều là do con nhóc kia làm hại!

Sau khi tiểu quý kia chính thức đi học, rốt cuộc cuộc sống của Từ Lan Thanh cũng trở về yên tĩnh, chỉ là. . . Cứ có cảm giác thiếu cái gì đó, thiếu đi một chút gì đó? Nàng cũng không biết.

Cho đến. . .

Một tháng sau, khi bàn tay tiểu quý nào đó nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn kìa của Từ Lan Thanh, nàng mới biết, thì ra là thiếu tiểu quý mao đầu này khi dễ.

Vì vậy Từ Lan Thanh bỗng phun nước ra, chẳng lẽ nàng có khuynh hướng thích ngược là M* sao?

*masochist: khụ khụ mời tra GG ca ca.

"Tiểu vương gia, học tập tiến triển như thế nào? Người có thể đuổi theo tiến độ của những hoàng tử công chúa khác không?" Bà vú lấy bàn tay của tiểu quý đang làm loạn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Từ Lan Thanh ra, ôn hòa hỏi.

Vì trong khoảng thời gian này, biểu hiện của tiểu quý kia trong cung và trong vương phủ vô cùng khéo léo, thế nên thái độ của bà vú đối với hắn lại thay đổi một lần nữa.

"Bổn vương là hoàng tử thông minh nhất, những thứ phụ tử kia dạy không làm khó được ta...nên tất nhiên là ta dễ dàng vượt qua mọi người rồi." Tiểu quý kia vô cùng hài lòng, nhưng nàng có cảm giác những lời khoe khoang này của hắn có mang theo nghi ngờ.

"Thật sao?" Bà vú cũng không tin tưởng.

Mặc dù trong cung truyền về tin tức, tiểu vương gia thông minh lanh lợi lại khéo léo hiểu chuyện. Nhưng nếu nói hắn có thể vượt qua mười mấy hoàng tử, thì không khỏi thổi phồng quá rồi.

"Thật, không tin ngươi cứ hỏi phụ tử!" Hình như tiểu quý kia hơi gấp gáp, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

"Tốt tốt tốt, bà vú tin ngươi là được, không cần lo lắng như vậy." Bà vú vuốt ve đầu tiểu quý, từ ái nói.

Đứa bé nào đó nhìn bà vú cưng chiều tiểu quý kia, thì dĩ nhiên không vui rồi, vì vậy bắt đầu khóc lớn lên ‘ oa oa oa ’. Mặc dù bây giờ nhìn nàng chỉ có hơn mấy tháng, nhưng nàng cũng là biết ghen đấy!*(không biết là ghen với ai đây? *cười gian*)

"Sao đột nhiên lại khóc thế, đói sao hả?" Bà vú vừa nghe thấy tiếng khóc của nàng, lập tức ôm lấy dụ dỗ nàng, lại trở nên lạnh nhạt với tiểu quý kia.

Hơn nữa bà vú còn lộ ra cúp D mà Từ Lan Thanh thích nhất.

Cực kì hạnh phúc ngậm lên một bên, Từ Lan Thanh đặc ý nhìn về phía kia tiểu quý mao đầu kia.

Chỉ là. . .

Lần này, tại sao ánh mắt của tiểu quý kia lại quái dị thế?

Nếu là lúc trước, tiểu quý này nhất định sẽ hung dữ nhìn chằm chằm nàng, sau đó không ngừng oán giận với bà vú, nhưng là lần này, tiểu quý kia vẫn chỉ mỉm cười nhìn nàng với bà vú.

Nếu như Từ Lan Thanh không nhìn lầm, trong mắt của hắn toát ra dịu dàng giống bà vú.

Chẳng lẽ một tháng tiểu quý này đi học đầu óc trở nên choáng váng sao? Đây là ý tưởng duy nhất xuất hiện trong đầu Từ Lan Thanh.

"Hiện giờ tiểu vương gia quả thật hợp lòng người." Bà vú cũng chú ý tới của động của tiểu quý kia, vì vậy lại khen ngợi một lần nữa. Thậm chí còn khẽ hôn trên trán tiểu quý.

Từ Lan Thanh đều thấy hết thảy lập tức đốt cháy lửa giận, cái tên tiểu quý chết tiệt, nhất định là cố ý làm như thế! Mà mục đích của hắn là lấy được sủng ái của bà vú, dám tranh thủ tình cảm với nàng, chán sống rồi!

"Đây đều là điều bốn vương phải làm, đứa trẻ đó là khuê nữ của bốn vương, trước kia bốn vương không hiểu chuyện khi dễ nàng là lỗi của bốn vương lỗi, mới vài ngày trước bốn vương học được một chút lễ nghi trong cung, mới biết, làm cha mẹ vốn là phải thương yêu con của mình." Tiểu quý kia kể rõ lý luận của hắn giữa trời cao đất dày.

Mà Từ Lan Thanh đang theo dõi hắn trong đầu hiện lên những suy nghĩ, những thứ thao thao bất tuyệt này đều là do tiểu quý kia tự mình nghĩ? Hay là nói, sau lưng hắn có người chỉ bảo?

"Đúng, đây mới là đứa bé ngoan." Bà vú cười nói, mà ánh mắt nàng nhìn tiểu quý kia càng lúc càng từ ái.

Nhìn thái độ của bà vú với tiểu quý kia càng ngày càng tốt, Từ Lan Thanh cảm nhận được uy hiếp, ý đồ của tiểu quý này rất rõ ràng, đó chính là tranh thủ tình cảm với nàng, hơn nữa. . .

Nàng hoàn toàn ở thế yếu!

Bởi vì bây giờ nàng không thể nói chuyện lại càng không thể chạy loạn, chỉ có thể bú sữa mẹ và ngủ! Nếu không làm như vậy thì sẽ bị người ta coi thành yêu nghiệt!

Như vậy thì nàng lấy cái gì tranh với tiểu quý kia?

"Bà vú, cho ta ôm nữ nhi một cái." Tiểu quý mao đầu nhìn đứa bé béo ụt ịt mặt mày hình như thật sự sủng ái, chỉ là. . . Từ Lan Thanh lại nhìn thấy có một tia đắc ý dưới đáy mắt hắn.

Tiểu quý này, nhất định sẽ rất vừa lòng với mấy lời kia của hắn rồi!

Mà nàng đang lo không có cơ hội chinh hắn, ha ha ha. . . Không ngờ cơ hội này tự động đưa tới cửa, vậy cũng đừng trách nàng không khách khí!

"Cẩn thận một chút." Bà vú định không muốn tiểu vương gia ôm cách cách, nhưng khi ánh mắt khao khát của tiểu vương gia, nàng lại mềm lòng thận trọng đặt Từ Lan Thanh trong ngực của hắn.

Mà khi tay bà vú vừa rút đi, tay nhỏ bé của Từ Lan Thanh đột nhiên dùng sức bóp ở đầu ngực của tiểu quý mao đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Muốn tung hoành thiên hạ.

"A. . ." Một tiếng hét thảm thương phát ra từ miệng của tiểu quý, và tự nhiên Từ Lan Thanh đang ở trong tay hắn cũng theo đó mà rơi xuống, thấy đứa bé sắp té ngã trên đất, bà vú mất gấp tay nhanh(vội vàng) đỡ lấy ra đón được nàng.

Sau đó ôm nàng thật chặt, toàn thân bà vú đều run rẩy, nếu như không phải nàng phản ứng nhanh, đứa bé khả ái trong tay mình dù không bị ngã chết cũng sẽ bị rơi xuống.

Mà đầu sỏ gây nên tất cả điều này là tiểu vương gia!

Nghĩ tới đây, trong mắt bà vú tiểu vương gia một lần nữa biến thành đại phiêu đản thập ác bát xá *! Mấy ngày nay nàng tưởng tiểu vương gia trở thành người hiểu chuyện, thì ra toàn bộ đều là âm mưu của hắn để hãm hại đứa bé này.

*có thể hiểu: đại trượng phu làm điều xấu không thể tha thứ

Mà đứa bé nào đó sau khi được bà vú đón lấy nhìn ngơ ngác một chút, rồi liền tiếp khóc thét lên.

Rõ ràng nàng cũng bị dọa phát sợ, mặc dù hiện tại nàng chỉ mới hơn mấy tháng.

Ngay lúc đó, bà vú hoàn toàn bộc phát! Vừa đau lòng dự đoán đứa bé trong tay, vừa hung ác nhìn chằm chằm tiểu quý. Ở trong lòng quyết định, về sau sẽ không bao giờ để tiểu vương gia động vào cách cách!

"Bà vú, là nàng bầm ngực ta, nên ta mới buông tay." Tiểu quý kia vừa nhìn về mặt hung ác của bà vú biết tình hình chuyển biến xấu, vì vậy vội vàng giải thích.

Nhưng bây giờ bà vú còn không muốn nghe hần giải thích. Mà hần cố gắng giải thích lại trở thành che dấu trong mắt nàng.

"Về sau không bao giờ cho phép động vào cách cách nữa!" Bà vú hung ác nói những lời này, sau đó lại đuổi tiểu quý kia ra ngoài.

Mà khi nhìn thấy tiểu quý kia biến mất, Từ Lan Thanh dần ngừng khóc, trong lòng cảm thấy rất thoả mãn, Nhóc con! Cùng chị đấu, ngươi còn non lắm!

Nàng có thể nhịn chịu đựng tên tiểu quý khi dễ, tuy nhiên nàng không thể chịu đựng được hần dám tranh đoạt sủng ái của bà vú với mình.

Bởi vì Từ Lan Thanh đã xem bà vú như mẹ ruột của nàng, đối với kiếp trước thiếu hụt tình thương của mẹ mà nói, sự sủng ái của bà vú còn quan trọng hơn tính mạng của mình.

Cho nên nàng mới có thể bày ra mưu kế nguy hiểm như vậy.

Nếu như lúc mấu chốt nhất bà vú không tiếp được nàng, vậy kết quả sẽ là nàng rơi xuống đến bị thương, nhưng là. . .

Sự thật đã chứng minh, nàng chính thời gian cầm vừa vặn, làm cho bà vú tiếp được nàng lúc mấu chốt nhất, hơn nữa còn thành công để bà vú thấy rõ bản chất của tiểu quý này.

Chắc chắn trong khoảng thời gian ngắn tới đây, bất kể tiểu quý kia có biểu hiện tốt, hiểu chuyện ra sao, bà vú tuyệt đối không sủng ái hần nữa.

Ha ha ha. . .

Như vậy, thì mục đích của nàng đã đạt được, mà đợi đến sau khi nàng có thể nói chuyện, hừ hừ. . . Xem nàng dọn dẹp tên tiểu quý chết tiết kia như thế nào! Nàng nhất định phải cho hần biết, đi ra ngoài gây chuyện, sẽ có ngày phải trả giá!

Bây giờ chịu đựng khi dễ này, hừ, nàng sẽ đòi lại gấp mười lần gấp trăm lần.

Nếu không nàng sẽ không gọi là lão đại!

. . .

Trong bầu trời đêm, sao thưa thớt chỉ có dư quang một hai điểm đang phát sáng, ở một chỗ sâu thẳm trong tiểu viện ở hoàng cung, lúc này có một tiểu quý vừa chịu uất ức trong vương phủ ai oán nhìn nam tử mặc trường sam màu xanh đối diện hần.

Mà nam nhân kia chỉ lộ ra một bóng lưng, nhưng khi tấm lưng kia có phong thái trác tuyệt, nhìn qua cũng biết biết đáng đáp nam nhân kia chắc chắn không kém.

"Sư phụ." Tiểu quý kia thấy nam tử áo xanh không để ý tới hần, u oán kêu một tiếng.

"Chuyện gì?" Cuối cùng nam tử hơi nghiêng đầu, nhất thời, khuôn mặt anh tuấn xuất hiện ở trước mắt tiểu quý kia, đó là khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân.

Nếu như nói xinh đẹp không phải là từ để miêu tả nam tử, nhưng điều đó ở trên mặt nam tử này lại hài hoà cứ như đó là định luật vốn dĩ nên có. Lông mày đến mắt, đến môi đến mũi, đều xinh đẹp như vậy, mà chính sự xinh đẹp đó đã tạo nên một nam tử tuấn mỹ.

Ở trên người hần toát ra phong độ trí thức nồng đậm, cặp mắt cơ trí kia lộ ra trí khôn vô tận.

"Bà vú càng ngày càng không thích ta." Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu quý đang phàn nàn, vô cùng khổ sở nói, hần tưởng rằng nghe chủ ý của nam tử này, bà vú sẽ sủng ái hần lần nữa, nhưng. . .

Sau cùng đều bị con nhóc đó phá hư!

Nghĩ tới đây, tiểu quý càng căm hận Từ Lan Thanh.

Sớm biết như thế thì đã không mang đứa bé này về nhà! Nhưng bây giờ có nói cái gì đều trễ rồi!

"Làm sao như vậy, bà vú Từ thị rất ưa thích đứa trẻ khéo léo nghe lời, chỉ cần ngươi biểu hiện là người hiểu chuyện, nhất định nàng sẽ thích ngươi." Nam tử xinh đẹp tràn đầy tự tin nói.

Rõ ràng hiểu biết của hần với bà vú Từ thị không phải là hiểu rõ bình thường.

"Đúng vậy, bà vú lúc đầu rất sủng ái ta, nhưng là! Sau đó, lại bị đứa bé chết tiết kia làm hỏng!" Tiểu quý hung ác nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vì cực kỳ tức giận đã hoàn toàn nhũ thành một đoàn.

Dễ dàng nhận ra, bây giờ hần đã hận Từ Lan Thanh thấu xương!

"Chuyện gì xảy ra?" Lần này nam tử tuấn mỹ xinh đẹp cũng không chịu được nhẹ nhàng vuốt vuốt huyết thái dương của mình.

Vốn tưởng rằng chuyện giúp tên tiểu quý này tranh thủ tình cảm rất đơn giản, hơn nữa một người trong đó chỉ có hơn mấy cái tháng, tùy tiện ra chút chủ ý cũng có thể giải quyết dễ dàng, nhưng không ngờ chuyện này nhìn qua không có đơn giản như vậy.

"Ta. . . Nàng. . ." Tiểu quý mao đầu định nói chuyện đùa bé kia bắm ngực mình ra, đột nhiên hần nhớ lại lời bà vú nói.

Nếu như hần nói chuyện đùa bé cho sư phụ, sư phụ có cho rằng đùa bé này là yêu nghiệt hay không? Nếu như sư phụ cho rằng nàng là yêu nghiệt, dựa vào địa vị của sư phụ ở nơi này, nhất định nàng sẽ bị xử cực hình.

Nghĩ tới đây, tiểu quý mao đầu hít vào một ngụm khí lạnh.

Mặc dù đùa bé này rất đáng ghét, nhưng. . . dù sao nàng cũng là khuê nữ(~>từ chỉ chung con gái trước tuổi lấy chồng) của hần, mà cha phải bảo vệ cho con gái mình, đây là chuyện kinh thiên động địa, vì vậy tuyệt đối hần không thể nói chuyện tiểu nãi oa cho sư phụ.

Vì vậy lần đầu tiểu quý mao đầu nói dối sư phụ hần.

"Ta định ẵm nàng, nhưng không cẩn thận để nàng rơi xuống, cũng may là bà vú đón được nàng, cho nên. . ." Tiểu quý mao đầu chột dạ nhìn nam tử xinh đẹp.

Không phải tự nhiên hần thiếu chút để rơi đùa bé đó, mà là do hần nói dối. Nam tử xinh đẹp này nhìn tiểu vương gia đang chột dạ trở thành vẻ trước, bởi vì hần không hề nghĩ đến, tiểu vương gia này sẽ nói dối hần.

Từ lúc còn rất nhỏ tiểu vương gia đã bái hần làm thầy, từ lúc bắt đầu bái hần làm thầy tiểu vương gia chưa từng nói dối hần.

"Nếu là vậy chuyện cũng hơi khó suy nghĩ, vì bà vú đã nhận định người có ý làm như vậy, như vậy tất cả những việc người làm trước đó vài ngày rất dễ bị nàng cho rằng người có ý tính toán." Trong mắt nam tử xinh đẹp xuất hiện tia mưu kế với cơ trí.

Nếu Từ Lan Thanh ở chỗ này, nghe được lời nói của nam tử tuấn mỹ, tuyệt đối sẽ khen không ngớt miệng, vì toàn bộ ý định của nàng đều bị nam tử này đoán trúng.

Không thể không nói, nam tử xinh đẹp này rất thông minh.

"Vậy ta phải làm như thế nào?" Tiểu quý mao đầu hơi nóng nảy.

Hần không muốn bị bà vú bài xích! Tuy nói bà vú chỉ là một người làm, nhưng nàng và mẫu phi hần lớn lên cùng nhau, hai người tình như chị em, cho nên mẫu phi mới để bà vú tự mình đến chăm sóc hần khi hần được phong vương.

Nếu không tin tưởng, mẫu phi tuyệt đối không giao hần cho bà vú.

Vì vậy mặc kệ là trước mặt mẫu phi hay trong vương phủ, bà vú cũng có tiếng nói nhất định.

Mà ý đồ lấy lòng bà vú của tiểu quý mao đầu rất rõ ràng, không nhất định phải lấy được sủng ái của nàng, mà chỉ hi vọng trong mắt bà vú, mình là một đứa bé ngoan.

Nếu vậy mặc kệ trước mặt mẫu phi, hay trong vương phủ, hần đều có thể ‘ tung hoành thiên hạ ’. Thế nhưng tất cả lại bị đùa bé do mình mang về vương phủ làm hỏng hết sạch!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Mỹ nhân nổi điên nhất định rất đẹp mắt.

"Chiều hôm nay ta tự mình đi một chuyến với người." Trong mắt nam tử xinh đẹp lóe lên tinh tinh quang, chắc chắn dựa vào lời của mình, Từ thị sẽ tin tiểu vương gia này, đến lúc đó hần cũng sẽ không làm phiền mình nữa.

"Thật?" Tiểu quý kia hưng phấn hỏi.

Không mở miệng nhưng sự trầm mặc đã trả lời thay cho hần.

Tiểu quý nhìn nam tử xinh đẹp đang trầm mặc, rất hưng phấn chà xát tay nhỏ bé của mình, hần biết, nhất định sư phụ sẽ giúp hần.

Mà trên đời này chưa chuyện gì mà sư phụ không thể giải quyết. Vì vậy, tiểu quý kia đứng ngồi không yên đợi đến xế chiều cùng sư phụ hào hứng chạy

tới phủ đệ của hắn.

Không hề cho sự phụ hắn phải đi bộ nhiều, tiểu quý mao đầu trực tiếp mang nam tử xinh đẹp đi tới gian phòng của bà vú.

Khi nam tử xinh đẹp tuyệt luân này xuất hiện trước mắt Từ Lan Thanh thì nàng đã biết người sau lưng tiểu quý kia chắc chắn là nam nhân trước mặt, hơn nữa, nam nhân quả thật có thể trở thành đối thủ của nàng, chỉ là. . . Chỉ cần dám cùng nàng giành sủng ái của bà vú, dù là lão già thiên tử(con trời) gì đó tới, nàng cũng sẽ tính kế hắn!

"Phu tử, ngài đã tới." Bà vú cung kính hành lễ.

"Không cần, ta chỉ tới ngồi một chút thôi, đây chính là nữ nhi của tiểu vương gia sao? Thật đáng yêu." Nam tử xinh đẹp tuyệt luân nói chuyện nhưng vẫn nhìn bà vú, ánh mắt cũng không có đưa tới mặt Từ Lan Thanh.

Nhưng hắn lại nói nàng rất đáng yêu!

"Đứa bé này rất ngoan ngoãn." Giọng của bà vú vẫn chỉ là cung kính.

"Tiểu vương gia cũng rất ngoan ngoãn, về chuyện hôm qua, hắn đã nói cho ta biết tất cả, là hắn không cẩn thận, nên mới xuất hiện sai lầm như vậy, ta tin bà vú sẽ không trách tội hắn đúng không." Lời nói khiêm tốn, tuy nhiên nó chứa loại ma lực không thể kháng cự.

Rốt cuộc nam nhân này là ai?

"Tiểu vương gia là chủ tử nô tì, làm hạ nhân thì sao dám trách tội chủ tử." Đầu bà vú càng rũ xuống thấp, mà giọng nói của nàng cũng càng ngày càng cung kính.

Chẳng biết tại sao, nhìn bà vú như vậy, Từ Lan Thanh có cảm giác chua xót, có lẽ bà vú. . . yêu nam tử trước mặt này sâu sắc, cho nên trước mặt hắn mới có biểu hiện cung kính và xa cách như thế.

Bởi vì biết rõ là không thể nào, cho nên mới phải như vậy.

"Oa oa oa. . ." Từ Lan Thanh bắt đầu khóc lớn, nàng không thích nhìn bà vú bây giờ.

"Đứa bé sao vậy?" Bà vú hơi hoảng hốt xoay người, ôm lấy đứa bé đang đặt trên giường, khuôn mặt ân cần lo lắng, rõ ràng đã bỏ quên hai người một lớn một nhỏ trước mặt này.

Mà đây chính là hiệu quả Từ Lan Thanh muốn.

Hừ! Dù một người là chủ tử của bà vú, một người là người trong lòng của bà vú, nhưng! Chỉ cần có nàng ở đây, bà vú chỉ là một người! Ai cũng không thể bắt nạt nàng!

"Đứa bé này có vẻ rất thích khóc?" Tiếng nam tử xinh đẹp lộ ra ghét bỏ.

Vừa nghe thấy cái âm thanh kia, rõ ràng Từ Lan Thanh cảm thấy thân thể bà vú run lên, nàng biết, bà vú đang giả bộ trước mặt nam nhân này, hơn nữa nàng còn rất quan tâm đến hắn.

"Bình thường đứa trẻ hay không hay khóc như vậy." Bà vú thận trọng ôm lấy Từ Lan Thanh, tránh xa nam nhân này ra.

"Xem ra nó rất thích nàng." Giọng nói của nam tử xinh đẹp này. . . tại sao lại chua xót như vậy? Mà thấy được vị chua trong lời nói của hắn, trong mắt Từ Lan Thanh lóe lên tia sáng lạnh, nam nhân này! Đáng chết!

Hắn biết bà vú yêu hắn, mà cũng vì biết nên hắn mới khéo léo lợi dụng vị trí của hắn trong lòng bà vú, để bà vú sinh ra ngăn cách với nàng.

Từ Lan Thanh không để ý nam nhân này dùng những biện pháp khác để bà vú ghét nàng, nhưng. . . Hắn ngàn lần đừng có làm bà vú đau lòng.

Chỉ riêng điểm này nàng tuyệt đối không thể tha thứ!

"Ta. . . thật sự rất thích nàng, đứa bé này rất nghe lời." Bà vú vẫn ôm Từ Lan Thanh, chủ yếu vẫn không dám nhìn nam tử xinh đẹp kia, nàng sợ nhìn thấy thâm tình trong mắt hắn.

Bởi vì nàng đã lập gia đình!

Khi cái ngày hắn không muốn cưới nàng, nàng đã hứa gả cho người khác. Biết rõ hắn thật ra không thích nàng, nhưng tim của nàng vẫn còn ở trên người hắn.

Có lẽ chính là do nàng quyến luyến thâm tình giả dối trong mắt hắn!

Nghe thấy giọng nói của bà vú, coi người Từ Lan Thanh ngày càng lạnh lẽo. Nam nhân này không phải đáng chết bình thường, nhất định nàng phải nghĩ ra biện pháp chinh hắn một chút! Nếu không chắc chắn bà vú sẽ đau lòng đến chết.

Con người nhỏ nhỏ của Từ Lan Thanh không ngừng chuyển động.

Đột nhiên, có một chủ ý tuyệt diệu xuất hiện trong đầu nàng.

Nhân lúc không ai nhìn thấy, Từ Lan Thanh cười âm độc một tiếng, khi dễ hai mẹ con họ, thật là không muốn sống an ổn rồi!

Hơi gian nan xoay người, Từ Lan Thanh ngậy ngốc cười một tiếng với nam tử xinh đẹp, nước miếng bên miệng cũng chậm rãi chảy xuống theo khoe miệng của nàng, giờ giờ bàn tay nhỏ bé béo ụt ịt của nàng ra, Từ Lan Thanh liên tục quơ quơ về phía nam tử xinh đẹp.

Nhìn bộ dáng như vậy của đứa bé, bà vú chậm rãi cười cười, "Hình như đứa bé này rất ưa thích ngài...ngài có muốn bế nàng không? Nàng thật sự rất đáng yêu." Bà vú nói cẩn thận.

Vì vừa nãy nàng nghe ra, nam tử trước mặt này không thích trẻ con.

Vì vậy nàng mới để cho hắn ôm một cái.

Thấy thỉnh cầu của bà vú, nam tử tuyệt mỹ không thể không cau chân mày xinh đẹp kia, nhưng sau đó tiêu sái cười, "Nếu là người muốn ta ôm, vậy thì ta ôm."

Hắn tự nhiên nói như vậy, giống như tiếng cười đùa giỡn nhỏ nhỏ, lại giống như đang kể một câu chuyện kinh thiên động địa. Mà câu nói kia, khiến sự chán ghét hắn trong lòng Từ Lan Thanh nhiều hơn mấy phần.

Nên khi hắn vừa ôm nàng lên, Từ Lan Thanh đang ở trên người hắn, diễn ra một bức tranh ***** (đại tiểu tiện a).

Đây là lần đầu tiên Từ Lan Thanh đi thải ra trên thân người khác, mà nam tử xinh đẹp kia hoàn toàn không kịp phản ứng.

Thừa dịp nam tử xinh đẹp này đang hoang mang sợ hãi Từ Lan Thanh lấy ngậm châm nhỏ nhỏ trong tay thẳng tắp đâm vào gáy hắn, còn nam tử xinh đẹp này đang trong tình trạng hoảng sợ nên không phát giác.

Vì vậy trong lòng Từ Lan Thanh cười lớn.

Ha ha ha. . . Nàng cũng biết, chắc chắn chuyện sẽ được tiếp tục một cách hoàn mỹ đúng ý nàng!

"Thật xin lỗi, đứa bé này bình thường không như thế." Bà vú cuống quýt ôm đứa bé trong ngực nam tử tuấn tú ra, nàng thật sự không nghĩ đến, đứa bé chưa bao giờ để lại nước tiểu trên người nàng lại đột nhiên đi tràn lan ra như vậy.

Chỉ là. . .

Rõ ràng là người mình thích bị đối xử như thế này, mà nàng lại cảm thấy hả giận!

"Không sao, làm sao ta có thể tức giận với một đứa bé, chỉ là. . . Sợ rằng về sau ta sẽ không dám ôm trẻ con nữa, ha ha ha. . ." Sau mấy giây ngẩn ngui mất hồn, nam tử tuấn tú hồi hồn lại.

Sau đó một câu bông đùa.

Nhìn bộ dáng cười đùa kia, trong lòng Từ Lan Thanh cũng không ngừng cười to.

Ha ha ha. . . Cười đi! Người cứ cười đi, một lát nữa ta sẽ cho người muốn khóc cũng không được, ngậm châm đã cắm vào huyệt đạo của người, một lúc sau, người sẽ điên điên khùng khùng.

Chỉ sau khi ngậm châm trong huyệt đạo của hắn được lấy ra, hắn mới có thể khôi phục lại bình thường.

Từ Lan Thanh cũng chưa bao giờ định làm nam nhân điên khùng cả đời, chẳng qua là nàng nghĩ nam nhân tỉnh táo lại sau khi điên khùng. Không biết đến lúc đó hắn còn dám ra cửa hay không?

Như vậy một nam tử xinh đẹp tuyệt luân, chắc chắn chắc . . .

Phát điên lên nhất định cực kì đẹp mắt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giàu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Hiện tại để ta thay tã cho người!

Bà vú nhìn nam tử xinh đẹp tuyệt luân đang cười vui vẻ như vậy, khề mím môi, không phải vì khuôn mặt tươi cười của nam tử kia, mà vì nam tử kia lại không tức giận với đứa bé.

Phải biết rằng nam nhân kia rất chú trọng mặt mũi của mình.

Thế nhưng đứa bé khiến cả người hần toàn phân và nước tiểu, hần lại có thể vui vẻ nói đùa.

"Bà vú cũng cho ta ôm đứa bé một cái được không?" Tiểu quý nào đó đứng một bên bị lạnh nhạt rút cuộc không nhịn được nữa, đáng thương kêu lên.

"Các người chưa đặt tên cho nàng hả?" Nam tử xinh đẹp lóe lên một tia vui mừng trong mắt, mà Từ Lan Thanh bị bà vú ôm vào trong ngực thấy vui mừng trong mắt nam tử kia đột nhiên có dự cảm xấu.

Nam nhân này sẽ không lấy thêm cái ‘ học vấn ’ gì ở tên của nàng chứ?

"Thân phận của đứa bé hơi đặc biệt, cho nên. . ." Bà vú chần chờ nói, sau khi tiểu vương gia mang đứa bé về, bọn họ lập tức điều tra thân phận của nó, mà đứa bé này. . .

Thân phận thật sự của đứa bé này rất đặc biệt, không chỉ là vì nàng là nữ nhi được tiểu vương gia nhặt về, nguyên nhân quan trọng hơn là. . . cha mẹ ruột thịt của nàng.

Cho nên mẫu phi tiểu vương gia mới có thể thuyết phục tiểu vương gia nhận đứa bé làm nghĩa nữ.

Mà về phần tên tuổi của đứa bé, bọn họ không có tư cách đặt.

"Nếu như nàng không có tên, thì hay là đặt một chữ ‘quyên’ đi, ngụ ý xinh đẹp, tốt đẹp." Nam tử xinh đẹp tùy ý nói, nhưng vẻ mặt của hần rất kiên định, dễ nhận thấy, hần muốn đứa bé nhất định phải có danh tự này.

"Chuyện này. . ." Bà vú hơi khó khăn nhìn hần, tên của đứa bé không phải nàng có thể quyết định được.

Lúc này, Từ Lan Thanh cũng tò mò nhìn nam tử kia, cái chữ ‘quyên’ này không giống như có ý gì khác nha! Nhưng tại sao trong mắt nam tử tuấn tú kia lại thoáng qua một tia tính toán.

"Không được không được, danh tự này không được! Quyên đúng có ý là xinh đẹp tốt đẹp, nhưng đi chung với họ sẽ không được." Tiểu quý kia không ngừng lắc đầu, vì cái tên kia thật sự khó nghe.

Từ Lan Thanh nghe được giọng của tiểu quý kia, lóe lên một tia sáng tỏ trong mắt, thì ra nếu ghép chung với họ thì sẽ không được.

Chỉ là. . .

Nàng thật sự không biết tiểu quý này họ gì!

"Có cái gì không được!" Hình như nam tử xinh đẹp rất tức giận, hần vất vả đi đến phủ của tiểu quý này, nhưng không ngờ, tiểu quý này dám làm trái lời mình.

Nhất thời nam tử xinh đẹp thật muốn bóp chết này tên tiểu quý này.

"Chu Quyên* cái tên này nghe như chuồng heo* vậy, không dễ nghe chút nào." Khi tiểu quý mao đầu vừa nói ra đột nhiên sợ sệt nhìn nam tử xinh đẹp một cái, rụt cổ lại, nhưng cuối cùng hần vẫn nói ra hết.

Chu Quyên : 朱娟 [zhū juān] đọc gần giống với 猪圈 [zhū quān] (chuồng heo).

Mà khi nghe được câu nói của tiểu tử kia, Từ Lan Thanh hít vào ngum khí lạnh.

Chuồng heo!

Nam nhân này thật đúng là độc, đặt tên cho một bé gái là chuồng heo, không phải nàng chỉ lưu lại trên người hần một ít phân thôi sao? Vì sao hần lại dùng cách độc ác như vậy hả? Xem ra, nàng tính kế nam nhân này có vẻ hơi nhẹ rồi.

"Vậy người nói xem tên gì thì dễ nghe?" Nam tử xinh đẹp tuyệt luân đương nhiên tức giận, thật không biết tiểu quý này sao lại bênh vực đứa bé kia như thế.

Cái miệng kia của hần không phải suốt ngày nói ghét đứa bé này sao? Tại sao khi hần giúp đỡ tính kế đứa bé này, tiểu tử kia lại còn làm trái lại, không biết trong lòng hần đang nghĩ như thế nào nữa.

"Dù sao cái tên chuồng heo này không dễ nghe." Tiểu quý lảm bảm một câu.

"Được, người đã nói ta đặt tên không dễ nghe, vậy thì người đặt một cái tên cho ta xem thử, nếu không.Nàng sẽ dùng cái tên này!" Thái độ nam tử xinh đẹp rất kiên định.

Nghe được cái tuyên bố bá đạo kia, bà vú nhẹ nhàng nhún nhún mày, nhưng cuối cùng cũng không nói cái gì.

"Ta. . . Ta cảm thấy Từ Lan cũng không tệ! Dễ nghe hơn cái tên kia nhiều!" Đột nhiên tiểu quý mao đầu nhìn thấy hoa tử lan phía bên ngoài nên thuận miệng nói.

"Ta cũng cảm thấy cái tên Từ Lan không tệ." Bà vú vội lên tiếng trước nam tử xinh đẹp kia. Rõ ràng, bây giờ nàng đứng về phía đứa bé và tiểu vương gia.

Thấy mình đã bị cô lập hoàn toàn, nam tử xinh đẹp tuyệt luân cũng không giả bộ thanh cao nữa, đành phải cắn tức há miệng, sau đó phát tay áo rời đi.

Trong lúc đó, trong phòng chỉ còn lại ba người Từ Lan Thanh.

Sau một lúc lâu, bà vú mới chậm rãi mở miệng, "Tiểu vương gia, không phải người ghét đứa bé này sao? Tại sao lần này lại nói giúp nàng." Bà vú tò mò, nàng có thể thấy được tiểu vương gia thật sự có điểm không thích đứa bé, thậm chí đến mời sư phụ hấn, nhưng cuối cùng hấn vẫn đứng về phía đứa bé này.

Tiểu quý mao đầu nghe thấy lời bà vú cũng rất nghi hoặc.

Tại sao hấn lại bênh vực đứa trẻ này? Không phải con nhóc đáng ghét kia đã đoạt sủng ái của bà vú sao?

Cuối cùng, tiểu quý cũng nghĩ ra nguyên nhân, "Nàng là con gái của ta, cho dù muốn khi dễ cũng chỉ để mình ta khi dễ!" Tiểu quý kia nói rất nghiêm túc, trong lòng âm thầm quyết định, về sau muốn khi dễ đứa bé này thì hấn phải tự nghĩ cách.

Không bao giờ để người khác giúp nữa.

Vì đứa bé này là nữ nhi của hấn, người khác tuyệt đối không thể khi dễ.

Nhìn về mặt kiên định của vương gia, bà vú vui mừng cười một tiếng, cầm tay Từ Lan Thanh nhẹ nhàng đặt ở trong tay tiểu vương gia, "Nhớ lời người nói hôm nay."

Nói xong câu này, bà vú xoay người rời đi.

Mà lúc này, trong căn phòng xa hoa tràn đầy phong cách cổ xưa này chỉ còn Từ Lan Thanh với tiểu quý mao đầu.

"Hắc hắc he he. . ." Tiểu quý kia âm hiểm cười.

Nghe được nụ cười âm hiểm của tiểu quý kia, Từ Lan Thanh trợn trắng cả mắt. Tiểu quý này, vừa rồi vẫn còn đang cảm động vì câu nói của hấn, không ngờ hấn lại trở về bộ dạng ban đầu rồi !

Về mặt muốn khi dễ nàng viết rất rõ ràng trên mặt mà hấn cũng không biết thu lại một chút.

"Con nhóc kia! Mặc dù ta không biết vì sao người có thể mở miệng nói chuyện khi còn nhỏ như vậy, nhưng ta tin người tuyệt đối không phải là yêu tinh, cho nên. . . chắc hẳn người không hề biết pháp thuật gì." Giọng của tiểu quý kia rất hưng phấn.

Đây là suy nghĩ mấy ngày của hấn.

Nếu như con nhóc này biết pháp thuật, thì lúc đầu nàng cũng sẽ không bị người ta ném ở ven đường thiếu chút nữa đói chết. Hơn nữa dù hấn từng hung hấn khi dễ nàng trong bảy ngày, nếu nàng có thể phản kháng thì đã phản kháng từ lâu rồi, cho nên!

Con nhóc này trừ nói được, thì hoàn toàn không có bản lĩnh khác.

Tại sao nàng có thể nói chuyện, có lẽ chỉ vì con nhóc này quá thông minh! Thông minh đến mức biến thành yêu nghiệt!

"Vậy người muốn thế nào?" Từ Lan Thanh lại mở miệng lần nữa, lần này, nàng hoàn toàn thu hồi vẻ mặt một đứa bé không biết gì, cười nhạo nhìn tiểu quý trước mặt, nàng không tin hấn có thể làm gì được nàng!

Cứ coi như nàng không có những thứ như vậy thì như thế nào, dù sao nàng đâu quan tâm chuyện tiểu tử này khi dễ mình, chuyện tiểu quý này khi dễ nàng thật sự không là cái gì với những khổ sở nàng đã trải qua ở kiếp trước.

Cho nên, tùy hấn lăn qua lăn lại!

"Ta muốn như thế nào? Hắc hắc. . . Người nghĩ xem, nếu ta mà nói với bà vú sau này ta sẽ tắm cho người, người có nghĩ bà vú sẽ từ chối đề nghị này không?" Tiểu quý mao đầu hưng phấn nói.

Đây là kẻ sách hấn vừa nghĩ đến, hấn thấy cái mưu kế này cực kỳ không tệ nha.

Người ta đều nói da mặt của con gái rất mỏng, không biết có thật không.

"Ngươi dám! Có tin ta cần chết ngươi hay không!" Từ Lan Thanh bị chọc tức, tiểu quỷ này dám đánh chủ ý trên cơ thể nàng, dù hiện tại nàng chỉ hơn mấy tháng, nhưng. . . Dù đời trước đã trải qua ba mươi năm, nàng không cho bất kỳ nam nhân nào nhìn qua cơ thể của mình.

Mà tên tiểu tử này, lông còn chưa mọc hết, lại muốn ‘ khi dễ ’ nàng!

"Hừ, ngươi cho rằng ta không dám sao! Hiện tại ta sẽ thay tã cho ngươi!" Tiểu quỷ mao đầu đi mấy bước rồi vọt lên giường, sau đó bắt đầu cời lung tung quần áo Từ Lan Thanh, Từ Lan Thanh đáng thương dù liều mạng giãy giụa, nhưng vẫn không chạy thoát ma trảo của tiểu quỷ mao đầu này.

Dù sao hiện tại nàng chỉ hơn mấy tháng, sức lực có lớn hơn đi nữa cũng không thể bằng tiểu quỷ này.

Vì vậy. . .

Chưa đến vài phút, quần áo Từ Lan Thanh đều bị cái tên tiểu quỷ chết tiệt cời không còn một mảnh.

Từ Lan Thanh liều mạng che vị trí mấu chốt của mình, nhưng. . . cuộc sống dạo này của nàng trôi qua quá nhàn nhã, cánh tay nhỏ phỉ phỉ ngăn ngừa này làm sao có thể che dấu hết.

"Ah? Làm sao ngươi không có tiểu kê kê*?" Âm thanh của tiểu quỷ mao đầu hơi lớn, một câu nói như vậy, khiến Từ Lan Thanh xấu hổ tới chết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đi chăm sóc ‘ người điên ’

"Hừ! Cái này của lão nương muốn bao nhiêu đồ chơi kia của ngươi thì có bấy nhiêu!" Từ Lan Thanh tức giận quát lên với tiểu quỷ mao đầu, sau khi gào xong nàng ngẩng người ra, từ lúc nào nàng lại trở nên như vậy chứ?

Thì ra nàng chính là một con sâu háo sắc.

"Có ý gì?" Tiểu quỷ nghi hoặc nhìn bị cái kia của đứa bé vừa bị mình bóc ra, sao hấn không thể hiểu ý nghĩa trong lời nói của nàng chứ?

"Có đồ kia ngươi muốn bao nhiêu tiểu kê kê thì có bấy nhiêu tiểu kê kê sao?" Tiểu quỷ mao đầu tiếp tục hỏi.

Từ Lan Thanh nghe được câu hỏi của hấn tí nữa không thờ nổi, nhưng mặt tên tiểu quỷ này vẫn rất thuần khiết. Cũng đúng, tiểu quỷ này chỉ có bảy tuổi, đứa trẻ bảy tuổi thì có thể biết cái gì chứ.

"Thật ra thì. . . về cái vấn đề này, ngươi có thể đi hỏi sư phụ ngươi, cái người xấu xí tới hôm nay đó, có lẽ hấn sẽ nói cho ngươi." Nhân châu Từ Lan Thanh chuyển động, một mưu kế xuất hiện.

Ha ha ha. . .

Đề tiểu quỷ này đi hỏi sư phụ mới phát điên của hấn, nhất định rất thú vị nha.

Chỉ hy vọng tiểu quỷ này không bị cái tên sư phụ điên khùng kia giết chết lúc đang nóng giận, vậy nửa đời sau của hấn, hắc hắc hắc. . . chỉ có thể làm thái giám rồi !

"Nói cũng đúng nhưng bây giờ hắc hắc. . . có thể cho ta sờ một cái không?" Tiểu quỷ kia hưng phấn hỏi, hấn rất hứng thú với những thứ không biết.

Từ Lan Thanh nghe xong ngay lập tức tròn mắt.

Sờ. . .

Tiểu quỷ này vừa nói là hấn muốn sờ một cái?

Mẹ kiếp! Chỗ đó của nữ nhân sao có thể tùy tiện cho nam nhân sờ, tiểu quỷ này lại dám nói như vậy!

"Không được, tuyệt đối không được, chỉ lão công mới có thể sờ chỗ đó." Từ Lan Thanh lớn tiếng quát tiểu quỷ kia, nhưng âm thanh của nàng thực sự

quá với non nớt, nên không có tí cảm giác uy hiếp nào, ngược lại cảm thấy. . . rất đáng yêu.

"Lão công là thứ gì?" Tiểu quý kia vừa nói vừa tiến đến nơi có cấu tạo khác hẳn trên người Từ Lan Thanh.

"Lão công không phải đồ, lão công là tướng công. . . Ngươi cút cho lão nương!" Từ Lan Thanh lo lắng giải thích, nhưng nhìn thấy tiểu quý này không nghe nài nỉ của nàng chút nào mà bàn tay cách chỗ kia của nàng càng lúc càng gần.

Rốt cuộc không nhịn được nữa điên cuồng la hét .

Bây giờ nàng rất muốn hung hăng cắn tiểu tử này, nhưng . . . nàng không có hàm răng!

"Thì ra lão công chính là tướng công, không sao sau này ta cưới ngươi là được." Tiểu quý kia tùy tiện nói.

"Ngươi. . . Ngươi là phụ thân của ta, không thể lấy ta! Chẳng lẽ ngươi muốn loạn luân sao?" Từ Lan Thanh thật sự rất hận, hận tại sao hắn lại ‘ thuần khiết ’ như vậy, ‘ thuần khiết ’ đến mức nàng muốn đập đầu mà chết.

Nói chuyện với tiểu quý này nàng ít nhất chết sớm hai mươi năm.

"Đúng nha, phụ thân không thể cưới con gái của mình." Đầu nhỏ của quý châu này lại, thu cánh tay nhỏ bé của mình nói lại rất nghiêm túc.

Từ Lan Thanh nghe hắn nói nhìn bàn tay nhỏ bé của hắn đã thu lại, thờ phào nhẹ nhõm, thật may là. . .

Mà nàng vừa mới nói ở trong lòng hai chữ ‘ thật may là ’, tiểu quý mao đầu kia lại mở miệng một lần nữa, "Nhưng ngươi cũng không phải nữ nhi ruột thịt của ta, vì vậy. . . Hắc hắc, cưới ngươi cũng không ghê gớm gì."

Vì vậy, nhân lúc Từ Lan Thanh buông lỏng cảnh giác bàn tay nhỏ bé của tiểu quý nhanh chóng đưa ra ngoài lần nữa.

Ngay lập tức trong phòng truyền ra tiếng la hét điên cuồng như giết heo.

. . .

Tin nam tử xinh đẹp điên rồi tin tức truyền vào tai Từ Lan Thanh, nàng vẫn đang điên cuồng la hét, cứ từng đợt nối tiếp nhau, tiếng la hét điên cuồng này chưa từng dứt đoạn trong một canh giờ làm bà vú hoảng hốt.

Thậm chí còn cho người làm đi mời thái y trong cung.

Bây giờ giọng nói của Từ Lan Thanh đã khàn khàn nhưng nàng vẫn điên cuồng la.

"Rốt cuộc người đã làm gì đứa bé?" Bây giờ bà vú không còn để ý tới cái thân phận chủ tớ gì nữa, nghiêm nghị hỏi.

Lần đầu tiên bị bà vú đối đãi hung ác như vậy, tiểu quý mao đầu vội đứng thẳng lên, không phải hắn chỉ sờ soạng chỗ đó một cái thôi sao? Có gì ghê gớm mà phải kêu như quý kêu vậy chứ?

"Nói! Không nói thì ra ngoài phạt quý!" Bà vú hung dữ khiến cả người tiểu quý mao đầu run lên.

Hắn bị phạt quý ở bên ngoài, sau đó bị tất cả người làm nhìn thấy, cái này còn muốn hắn sống hay không. Dứt khoát một đao đánh chết hắn còn sáng khoái hơn đó!

"Ta. . . Ta muốn tắm cho nó, vì vậy ta cởi quần áo của nàng rồi. . .sau đó không cẩn thận đụng vào chỗ đi tiểu của nàng một chút. Rồi nàng cứ la hét điên cuồng như vậy." Tiểu quý kia vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé.

Hình như hắn đâu có phạm lỗi gì đâu chứ?

"Nơi đó của con gái là nơi người có thể tùy tiện động vào sao?" Bà vú chỉ vào tiểu quý, cả ngón tay không ngừng run rẩy.

"Vì nơi đó của nàng khác ta cho nên. . .cho nên ta mới tò mò." Tiểu quý hít hít cái mũi nhỏ của mình, dù sao đi nữa hắn đâu có sao, đại nhân đã nói cho hắn biết chỗ kia của con gái không được sờ đâu chứ.

Hơn nữa vừa nãy đứa bé này không muốn hắn sờ, mà nàng càng không muốn cho hắn sờ, hắn lại càng muốn sờ.

"Người. . ." Lúc này bà vú cũng không biết nên nói cái gì nữa, tiểu vương gia còn nhỏ, nếu có nói cho hắn biết thì hắn cũng không hiểu, hơn nữa nói những chuyện này ra khỏi miệng cũng rất ngại ngùng.

Không nghe thấy tiếng mắng của bà vú nữa, tiểu quý nhẹ nhàng thờ ra.

Trừ tiếng con nhóc kia thét chói tai trong phòng thì không còn âm thanh khác nữa.

Đến lúc ngự y đi đến, giọng nói của Từ Lan Thanh đã hoàn toàn khàn giọng, nhưng nàng vẫn dùng âm thanh khàn khàn gầm to. Rõ ràng lần đã kích này

thật quá lớn với nàng!

Cho Từ Lan Thanh uống thuốc mê, để nàng tạm thời ngủ mê man, tiếng kêu khản khản mới chịu dừng lại.

"Ngự y, sau khi đưa bé tỉnh lại có la hét tiếp không?" Bà vú lo lắng nhìn Từ Lan Thanh, sau đó khản trương hỏi.

"Có lẽ có, nhưng cũng có thể không. Đứa bé này chắc bị cái gì kích thích quá, mới kêu loạn như vậy, nếu sau khi tỉnh lại nàng quên mất sự kiện kia, thì sẽ không kêu nữa. Nhưng nếu nàng không quên, nhất định sẽ kêu loạn lần nữa." Ngự y phân tích nói.

Nếu bây giờ Từ Lan Thanh thấy hấn nói chuyện, nhất định sẽ mắng to hai chữ, ‘ nói nhảm! ’

Ngự y này nói một chuỗi dài như vậy cũng như không nói gì.

"Vậy nếu nàng kêu loạn nữa, thì làm như thế nào?" Bà vú lo lắng hỏi, nếu như đứa bé cứ hét lên đến tê tâm liệt phổi* như vậy, nhất định sẽ thương tổn đến cổ họng. Không chừng hiện tại đã thương tổn tới giọng nói của nàng rồi, nên âm thanh mới có thể khản khản như thế.

* Theo baidu ca ca: Mô tả một cái gì đó vô cùng buồn khổ. Đôi khi nó làm cho đau đớn cùng cực.

Nếu như đứa bé vì vậy mà bị câm. . .

Nghĩ tới khả năng này, bà vú giật mình trợn mắt nhìn về mặt vô tội của tiểu vương gia.

Đều do tiểu tử kia làm hại, nếu đứa bé này thật sự xuất hiện điều ngoài ý muốn, thì nàng làm sao hoàn thành giao phó của nương nương, hơn nữa đứa bé còn nhỏ như vậy, nếu đã thương giọng nói thì về sau nàng lập gia đình kiểu gì?

"Nếu tỉnh lại nàng còn la hét nữa, thì cũng chỉ còn cách cho nàng uống thuốc mê. Nhưng thuốc mê rất có hại với trẻ nhỏ nên tốt nhất đừng dùng nhiều." Ngự y lại nói nhảm lần nữa.

Nghe hấn nói nhảm xong, bà vú cũng không nhận được nữa.

"Ngài có thể nói rõ một chút chúng tôi phải làm như thế nào!" Bà vú cau mày hỏi.

"Cái này sao. . . các người tự suy nghĩ đi." Ngự y bỏ lại những lời này, trực tiếp đi. Bà vú và tiểu vương gia sững sốt, ngự y trong cung đều chữa bệnh như vậy? Trước kia bọn họ chưa từng thấy qua nha!

Nhưng bây giờ không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước, nghĩ đến đây, bà vú lại nhìn sâu vào tiểu quý mao đầu lần nữa, làm cho tiểu quý nào đó nhanh chóng rụt cổ lại.

Sau đó không ngừng tự an ủi mình, không có việc gì, nhất định không có chuyện gì mà.

"Nghe nói hôm nay sau khi sự phụ người hôn tử thì điên rồi, người đi xem một chút." Giọng nói của bà vú hơi lạnh.

"Hiện tại?" Tiểu quý kia nhìn màn đêm đen mù, hoảng sợ hỏi, hấn không nghe lầm chứ!

"Ừ, hiện tại! Hiện tại sự phụ người hôn tử, là một đệ tử người nên đứng bên giường chăm sóc hấn thật tốt." Bà vú nói nghiêm túc, nghiêm túc đến mức cái miệng nhỏ nhắn của tiểu quý kia không nhận được mà kéo ra.

Để một đứa trẻ mấy tuổi như hấn, nửa đêm canh ba đi chăm sóc một người hôn tử!

Một tiểu quý nào đó cảm thấy, một là hấn hôn tử rồi, hoặc là bà vú hôn tử rồi, mà bây giờ bọn họ đều không hôn tử, như vậy chỉ có bà vú muốn báo thù cho đứa trẻ kia thôi.

Cho nên mới đẩy mình ra ngoài.

"Bà vú, người cam lòng sao?" Tiểu quý giương mắt nhìn bà vú, hi vọng nàng có thể thu hồi ‘ nhiệm vụ ’ này.

Nhưng là. . .

"Đi ngay bây giờ, để nó tì cho người chuẩn bị kiệu." Bà vú nói xong lập tức phân phó tỷ nữ với người làm. Vì vậy, sau khi cỗ kiệu chuẩn bị xong, tiểu quý kia khô sở bước lên đi chăm sóc ‘ người hôn tử ’.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ôm một cái, ôm tận hai năm

Liên tục cần nhằn sự phụ trong lòng, tiểu quý nào đó không đành lòng đi chăm sóc ‘ kẻ điên ’ này, mà rẽ sang lối khác đi tìm mẫu thân hân.

Mẫu thân của tiểu quý là đương kim Hoàng quý phi, là người dưới hai người trên vạn người!

Mà hoàng hậu lại chỉ có một công chúa, Hoàng quý phi lại có duy nhất một đứa con trai, dĩ nhiên tiểu quý kia được nhận hết sủng ái.

Sáu tuổi được phong vương! Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong lịch sử quốc gia này.

"Mẫu phi, ta tới đây." Tiểu quý mao đầu không để người ta thông báo, muốn cho Hoàng quý phi kinh hãi, vì vậy nhìn thấy Hoàng quý phi đang đánh đàn, vội xông lên phía trước ôm lấy eo Hoàng quý phi.

Động tác nhanh chóng kia khiến Hoàng quý phi sửng sốt, chút nữa là ngã xuống cây đàn trước mặt.

"Con vẫn vội vàng như vậy nha." Từ tốn thu xếp cây đàn của mình, Hoàng quý phi chậm rãi xoay người, gương mặt tuyệt đẹp bỗng chốc xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn kỹ, khuôn mặt nho nhỏ của tiểu quý giống Hoàng quý phi đến ba phần. Đều là tính xảo động lòng người.

"Hắc hắc. . . Nhi thần rất nhớ mẫu phi." Tiểu quý kia ôm lấy eo Hoàng quý phi mà không chịu bỏ ra, tối nay hân không có nhà để về, hy vọng mẫu phi có thể chứa chấp hân, nếu không hân phải đi chăm sóc ‘ kẻ điên ’ sự phụ kia!

"Đã lớn như vậy rồi còn nói như đứa trẻ vậy." Hoàng quý phi muốn tách hai tay của tiểu quý mao đầu ra, nhưng lại phát hiện hân ôm quá chặt, dùng sức quá lại sợ làm hân bị thương.

Cho nên chỉ có thể để hân ôm như vậy.

"Đứng rồi, mẫu phi, hình như người chưa gặp mặt đứa bé kia, để nhi thần đón nàng vào cung cho người xem được không?" Đột nhiên tiểu quý kia nhớ đến đứa bé trong nhà, ngày nào trước khi ngủ hân cũng đi xem con nhóc kia một cái.

Tối nay hân không nhìn được, không biết có thể ngủ hay không, nên tốt nhất là dẫn vào cung xem thử.

"Tối nay đã muộn quá rồi để ngày mai đi." Hoàng quý phi nói, mà lúc nàng nói lời này, rõ ràng trong mắt thoáng qua một tia hi vọng.

Không biết con gái của hai người đó có đáng đáp như thế nào.

"Ta cũng cảm thấy tối nay quá muộn rồi, ta có thể ngủ ở chỗ này không?" Tiểu quý mao đầu tội nghiệp nhìn mẹ ruột của hân.

"Tất nhiên là. . . Không được!" Hoàng quý phi nói xong, nói với cung nữ bên cạnh, "Các người mau bảo hộ vệ đưa tiểu vương gia về phủ."

Sau khi nói xong điều này, mặt Hoàng quý phi u oán nhìn tiểu quý này, "Con cũng biết, không có lệnh của phụ hoàng, nam tử phong vương đã xuất cung tuyệt đối không thể ngủ lại trong cung."

Rõ ràng là về mặt u oán, nhưng rõ ràng tiểu quý kia nhìn thấy tia đặc ý trong mắt mẫu thân hân.

Hoi tức giận buông ra vòng eo mẹ mình ra, "Hừ, trở về phủ thì trở về phủ, ở trong phủ ta chính là lớn nhất, nói một không không ai dám nói hai!" Tiểu quý mao đầu khí phách cao ngất nói.

Bây giờ hân đã hoàn toàn quên mất mình bị bà vú đuổi ra khỏi cửa như thế nào.

"Đứng đứng đứng. . . Người là vương gia lợi hại nhất!" Hoàng quý phi vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu với cung nữ bên cạnh.

"Tiểu vương gia, đề nô tỳ dẫn đường cho ngài." Đại cung nữ bên cạnh khéo léo nói, tiểu quý kia nghe âm thanh khéo léo của cô ấy, khóe miệng giật giật, hân lớn lên ở đây, còn cần người dẫn đường?

Đây là đuổi người mà không cần nói hân ra sao.

"Không cần, ta biết đường!" Tiểu quý nói xong câu này, thờ phỉ phò đi.

Nhìn tiểu quý dần biến mất trước mắt mình, Hoàng quý phi nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sau đó chậm chậm nói, "Mặc dù về mặt tiểu vương gia giống như rất ngoan ngoãn, biết điều nhưng hân thật sự rất lì, vì vậy phải cho hân một chút giáo huấn, "

"Hoàng quý phi nói đúng." Đại cung nữ nhẹ nhàng khom người với Hoàng quý phi, cung kính nói.

Hoàng quý phi nghe thấy câu đáp của nàng xoay người, bắt đầu gảy cây đàn của mình. Trong tiếng đàn kia xen lẫn bao nhiêu tịch mịch, người đòi đều cho rằng thân phận của nàng vô cùng cao quý, nhưng có ai nghĩ đến, nàng chỉ là một nữ nhân, chỉ hy vọng tượng phu và nhi tử có thể ở bên cạnh nàng.

Nhưng nguyện vọng đơn giản này của nàng lại vĩnh viễn không thể thực hiện.

Bởi vì trượng phu của nàng là hoàng thượng, con trai của nàng là vương gia.

Mà nàng chỉ là một trong số đông đảo nữ nhân của trượng phu!

...

Sau khi tiểu quý mao đầu bị hán mẫu thân đuổi đi, cúi đầu ủ rũ ngồi trên xe ngựa, bây giờ hán thật sự không nhà để về, chẳng lẽ phải dừng chân ở khách sạn? Không biết những nơi kia có bán không, có rối loạn không nha.

"Vương Gia, bây giờ chúng ta đi đâu?" Ngoài xe ngựa vang lên tiếng nô tài thân cận Tiểu Tam nói.

"Làm sao ta biết!" Tiểu quý tức giận nhỏ giọng gầm thét.

"Vậy bây giờ chúng ta đi đến phủ sư phụ ngài?" Tiếng của Tiểu Tam vẫn còn vang lên, lời nói kia khiến tiểu quý mao đầu có kích động muốn giết hán, tên Tiểu Tam này đúng là đàn! Biết rõ hiện tại sư phụ đang phát điên, chẳng lẽ hán muốn chết sớm như vậy sao?

Có trời mới biết bọn họ có thể bị xé thành mảnh nhỏ hay không.

"Chúng ta trở về!" Nhân châu tiểu quý chuyển động, có kẻ sách.

"Trở về, về đâu?" Tiểu Tam rất mê mang.

"Ngu ngốc, dĩ nhiên là trở về vương phủ!" Tiểu quý nào đó thật sự muốn bóp chết tên Tiểu Tam này.

"Nhưng bà vú đã bảo chúng ta đưa ngài đến phủ của sư phụ." Tiểu Tam rút cổ một cái, lệnh của bà vú, hán thật sự không dám chống lại. Nhưng lời nói của tiểu vương gia, hán lại không dám không nghe.

Vậy hán nên làm gì bây giờ?

"Chờ các người đưa ta trở về phủ, các người phải đi đến phủ của sư phụ tá túc một đêm." Tay nhỏ bé của tiểu quý mao đầu vung lên, quyết định số mạng tối nay của những người hầu này.

Dù sao, hán tuyệt đối không đi đến phủ của sư phụ.

Mà hán nghĩ, hắc hắc. . . Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, vì vậy tối nay hán phải đi về ôm đứa bé kia ngủ. Bà vú chắc chắn sẽ không nghĩ đến chuyện này!

"Nhưng. . ." Tiểu Tam rất muốn nói cho tiểu vương gia, hán cũng muốn về nhà, chui vào chăn, ôm nương tử ngủ chung, nhưng mà hán đúng là không dám nói ra những lời này.

Bởi vì hán sợ nếu mình lỡ nói ra khỏi miệng, ngày mai tiểu vương gia sẽ đưa hán vào cung làm thái giám.

"Người muốn nói điều kiện với ta?" Mắt tiểu vương gia lóe lên rất giống đứa trẻ ác độc, dễ nhận thấy bây giờ hán đã đến gần ranh giới bùng nổ rồi.

Ở trong phủ, lúc nào cũng bị con nhóc kia tính kế, sau đó còn phải chịu đựng cơn tức giận của bà vú. Vào trong cung, mẫu phi lại không muốn gặp hán, bây giờ ngay cả người làm cũng dám không nghe mệnh lệnh của hán, hán thật rất tức giận.

Mà hậu quả khi hán tức giận thì rất nghiêm trọng!

"Tiểu nhân nào dám, chắc chắn tối nay tiểu nhân sẽ ngây ngô ở trong phủ sư phụ ngài, không có mệnh lệnh của vương gia, thì dù có vác đao kè lên cổ tiểu nhân thì tiểu nhân cũng không dám bước ra khỏi phủ nửa bước." Tiểu Tam thấy âm hàn trong giọng nói của tiểu vương gia, vội vàng bảo đảm.

Tuy tiểu vương gia này chỉ có bảy tuổi, nhưng sống chung một năm, hán sao lại không biết, chủ tử này vừa phúc hắc vừa âm độc lạnh lẽo.

Bình thường hán rất vui vẻ, nhưng một khi không vui, đánh người trầy da sứt thịt là việc nhỏ, kinh khủng hơn là để cho đầu người dọn nhà.

"Hừ, biết là tốt rồi!" Tiểu vương gia lạnh giọng nói.

Sau khi nói xong vẫn duy trì mặt mũi âm lãnh, cho đến. . .

Xuống xe ngựa, sau đó lén lén lút lút lên vào trong phòng của Từ Lan Thanh, lúc này khuôn mặt nhỏ bé âm độc lạnh lùng biến mất không còn một mống, mà duy nhất còn sót lại cũng chỉ có bốn chữ 'cực kì cẩn thận'.

Nếu bị bà vú phát hiện, hán sẽ lại bị đưa đến phủ sư phụ một lần nữa.

Thật may là vận số hôm nay của hắn cũng tốt.

Ở dọc đường chỉ gặp ba nô tài, bảy nha hoàn, hai mươi bốn hộ vệ. Những hạ nhân này sau khi bị hắn uy hiếp, lập tứ thế không để lộ ra ngoài hành tung tối nay của hắn.

Hắn mới bỏ qua bọn họ.

Nếu không thì hắn sẽ kéo mấy người chịu tội thay.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng của con nhóc ra, trên giường chỉ có mỗi con nhóc, tiểu quý mao đầu thờ dài một hơi, xem ra những nô tài vừa gặp không lừa hắn, con nhóc này chỉ ngủ một mình.

Hơn nữa vì hôm nay con nhóc này uống thuốc mê nên ngủ rất say.

Hắn ôm nàng, nàng cũng không tỉnh lại.

Nghĩ tới đây, tiểu quý rất vui vẻ, nhanh chóng cởi áo ngoài của mình, nhảy lên giường, sau đó kéo chăn của con nhóc kia ra trùm lên người mình.

Đột nhiên hắn có cảm giác không đúng chỗ nào đó, tiểu quý mở hai mắt ra, nhìn đứa bé bên cạnh không có chăn đắp, lại nhìn đến cái chăn nho nhỏ trên người mình, hình như hắn làm sai chuyện gì rồi!

Tiểu quý rồi rấm cau mày.

Nhưng một lát sau, hắn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết. Vì vậy thận trọng ôm con nhóc vào trong ngực của mình, tiểu quý hơi đắc ý cười cười, như vậy hai người bọn họ đều đắp rồi.

Người thấy mùi sữa đang truyền vào chóp mũi mình, khóe miệng

tiểu quý vênh lên càng cao, cảm giác này, hình như rất tốt!

Mà cũng vì cảm giác vô cùng tốt này, nên tiểu quý kia ôm tròn rã suốt hai năm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cái mộng nhỏ bị đánh.

Hai năm sau, sáng sớm nào đó, Từ Lan Thanh bò dậy không vui nhìn khuôn mặt tỉnh xảo trước mặt mình, nàng nhớ rõ ràng tối hôm qua chờ tiểu quý này ngủ mới bò đến chỗ cạnh hắn để ngủ, nhưng sáng nay tỉnh lại nàng vẫn ở trong ngực tiểu quý này.

Chẳng lẽ buổi tối nàng thật sự có tật xấu như vậy?

"Đã tỉnh rồi hả?" Mở hai mắt ra, tiểu quý nào đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt trước mặt, đưa bàn tay nhỏ bé nheo khuôn mặt đáng yêu tròn tròn kia.

"Không được nheo ta!" Giọng nói hung ác vang lên, nhưng với khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Từ Lan Thanh nó không có tí hung ác, ngược lại càng vẻ dễ thương nổi bật lên.

"Không nheo thì không nheo, thật nhỏ mọn." Tiểu quý kia vừa nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Từ Lan Thanh, vừa vô cùng vui vẻ nói.

Nghे thấy lời của hắn, nhìn cái vẻ mặt vui thích kia của hắn, cảm thụ bàn tay của hắn không ngừng nắn khuôn mặt của mình, Từ Lan Thanh rất hoài nghi vừa nãy tiểu quý này có nghe nàng nói chuyện hay không.

"Nếu như ngươi không dừng lại, ta sẽ cắn ngươi." Từ Lan Thanh hé miệng, làm cho tiểu quý nhìn thấy hàm răng nhỏ bé của nàng, không nên nhìn hàm răng nhỏ này mà suy đoán, bị nó cắn vào thực sự rất đau!

Mà chính hắn đã được thử nghiệm qua.

"Ngươi thích cắn người như vậy, không biết đời trước có phải do con chó biến ra không nữa." Tiểu quý mao đầu làm một cái mặt quỷ với Từ Lan Thanh, sau đó buông khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Từ Lan Thanh ra.

Hắn hiểu biết rõ, con nhóc này nói cắn người thì thật sự sẽ cắn người!

"Đời trước ta là con chó nhỏ, thì người chính là con trai của con chó nhỏ!" Từ Lan Thanh nói xong câu đó thì sững sờ, sao nàng có cảm giác lời này của mình có chút giống như đời trước của cô thật sự là con chó con.

"Dù đời trước ta là con chó nhỏ, thì người cũng là nữ nhi của ta! Phải nhớ kỹ, ta là cha của người!" Mặt tiểu quý mao đầu hung ác nhìn chăm chăm Từ Lan Thanh.

Nghe hắn nói xong, Từ Lan Thanh cảm giác nàng càng lúc càng giống một con chó nhỏ rồi.

Từ Lan Thanh tròn trĩnh cả mắt, vội bò dậy. Mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng thể trọng không nhẹ, toàn thân đều là thịt, mỗi lần nhìn cả người đều bực mình nửa ngày.

Nhưng lúc nàng vừa lao đảo đứng lên, cảm thấy y phục của mình bị người ta nhẹ nhàng kéo lại, vì vậy. . .

Nàng ngã trở về trong ngực mao đầu tiểu quý này lần nữa.

"Ha ha ha. . . Ta đã nói với người nhiều lần rồi, người nên giảm cân đi!" Tiểu quý giễu cợt nói, tay lại không ngừng sờ loạn trên người Từ Lan Thanh.

Làm cho nàng rất muốn một gậy đánh chết tiểu quý này.

"Bà vú nói, hiện tại ta đang lớn, nên ăn nhiều một chút!" Từ Lan Thanh nhìn mao đầu tiểu quý trước mặt, liên tục ngăn cản cái tay đang sờ loạn kia.

Nhưng cuối cùng toàn thân vẫn bị sờ soạng qua một lần.

"Là nên ăn nhiều một chút, nhưng không phải là ăn ngón ngấu như người."

Tiểu quý sờ hết thân thể mập mạp của Từ Lan Thanh, liền buông Từ Lan Thanh ra, mặc nàng đứng dậy lần nữa.

Nhưng khi nàng vừa đứng ngay ngắn thì hắn lại kéo nàng vào trong ngực lần nữa.

"Làm sao lần nào người cũng ôm ấp yêu thương ta vậy?" Mặt tiểu quý mao đầu chán ghét nói.

Nhìn cái vẻ mặt chán ghét kia, Từ Lan Thanh quát lên, "Chu Từ Mặc!"

"Người nên gọi ta là phụ thân." Tiểu quý Chu Từ Mặc sửa lại.

"Phụ thân cái đầu người ấy, bây giờ người lập tức buông ta ra, ta có thể suy tính không so đo chuyện sáng sớm hôm nay, nếu như. . . Người không thả, thì đừng trách ta không khách khí!" Từ Lan Thanh uy hiếp nói.

Cả khuôn mặt nhỏ mập phì đều là nghiêm túc, khiến Chu Từ Mặc càng lúc càng yêu thích.

"Hắc hắc. . . Ta cứ không thả đó!" Tiểu quý Chu Từ Mặc tiểu quý hiển nhiên đã quên, mình đã từng bị Từ Lan Thanh chinh đến thâm thối, vì vậy lại phạm sai lầm một lần nữa.

Hắn cho là, hắn đang ôm chặt Từ Lan Thanh, Từ Lan Thanh không có biện pháp đá động đến hắn.

Vậy mà. . .

Chu Từ Mặc đang đắc ý đột nhiên cảm thấy đứng quần ướt, chửi thề một tiếng! Hắn lại quên mất Từ Lan Thanh đang ngồi trên người của hắn, mà con nhóc này không biết liêm sỉ chút nào đi tiểu lên quần hắn!

"Phụ thân, người tè ra quần." Sáng khoái đi tiểu xong, Từ Lan Thanh nói to lên, âm thanh non nớt truyền ra ngoài.

"Người. . ." Tiểu quý Chu Từ Mặc lập tức tròn mắt, con nhóc này có ý gì.

Nhân lúc Chu Từ Mặc sững sờ, Từ Lan Thanh bò xuống thân Chu Từ Mặc, trốn sang một bên, nhanh chóng đổi quần của mình, rồi ném quần ướt vào trong chậu tắm.

Động tác liên tục đó được làm liền một mạch.

Chờ lúc Chu Từ Mặc phản ứng lại, Từ Lan Thanh đã hủy diệt ‘chứng có’ xong.

"Tiểu vương gia đại dâm hã?" Tiếng bà vú truyền vào từ ngoài cửa, nhưng bà vú không có đẩy cửa vào. Rõ ràng nàng đang đợi các chủ tử ra lệnh, cho dù thân phận của nàng đặc biệt, nhưng nô tì vĩnh viễn không phải chủ tử.

"Mẹ, mau vào, phụ thân muốn khi dễ ta." Từ Lan Thanh núp ở trong góc truyền ra âm thanh.

Giọng nói non nớt và hoảng sợ này khiến tâm bà vù nhói lên, vội đẩy cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sứ giả nước Ba Tư.

Từ Lan Thanh nhận thấy từng trận đau đón truyền tới từ mông mình, đầu óc trống rỗng.

Không phải nàng không thể để người đánh, mà là. . . nàng chưa bao giờ bị người ta đánh vào mông! Nhưng cái mông nhỏ của nàng lại bị một tiểu quý mới có chín tuổi đánh, có phải loạn rồi hay không?

"Chu Từ Mặc, ngươi dám đánh lão nương!" Từ Lan Thanh tức giận, hoàn toàn quên mất bây giờ mình đang ở nơi nào, lớn tiếng rống lên.

Lúc đó bà vú và nha hoàn càng nhốn nháo thêm!

Tiểu vương gia tức giận đánh mông tiểu cách cách, mà một tiểu cách cách ngoan ngoãn mới hai tuổi lại nói ra lời thô tục, tự xưng ‘lão nương’ với tiểu vương gia, có trời mới biết trong cảm nhận của mọi người tiểu nha đầu kia hiểu chuyện như thế nào, vậy mà bây giờ đều thay đổi hết rồi.

Nhận thấy không khí không đúng xung quanh, Từ Lan Thanh từ từ hồi hồn lại. Nhìn về mặt kính ngọc của bà vú, thềm kêu hồng bết, làm sao nàng lại quên mất bà vú vẫn còn ở đây!

Hu hu hu. . .

Hình tượng của nàng, hình tượng thực nữ nàng vất vả lắm mới tạo nên được, bị hủy sạch rồi!

"Ta nói này, phụ thân không nên đánh người ta, cái mông người ta rất đau đó." Giọng nói non nớt uất ức từ trong miệng Từ Lan Thanh thốt ra, nỗ lực nặn ra hai giọt nước mắt, Từ Lan Thanh hi vọng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra lần này.

Nhưng bây giờ, đây là điều không thể.

Sau nửa canh giờ, Từ Lan Thanh với Chu Từ Mặc một lớn một nhỏ, đang ở trên giường giương mắt nhìn xuống đất, mà chân của bọn họ đang quỳ trên giường. Đúng vậy, không có nhìn lầm, hiện tại bọn họ thật sự đang quỳ gối trên giường, là do bà vú phạt.

Từ Lan Thanh bị phạt quỳ, bởi vì nàng tự xưng lão nương với phụ thân mình, mà Chu Từ Mặc có lẽ vì động thủ đánh Từ Lan Thanh nên cũng ngoan ngoãn quỳ gối trên giường.

"Đều là tiểu quý ngươi làm hại!" Chu Từ Mặc thờ phỉ phò nhìn Từ Lan Thanh nói.

Thấy lời này của hắn, Từ Lan Thanh bộc phát, "Tại sao là lỗi của ta, rõ ràng là ngươi sai!"

"Nếu không phải sáng nay ngươi đi tiểu trên đống quần của ta, ta sẽ tức giận lỡ tay đánh ngươi sao!" Chu Từ Mặc hận không được cắn tiểu quý này vài hóp, thật tức chết hắn.

"Hừ! Nếu không phải là hôm nay ngươi đùa bỡn ta, ta sẽ đi tiểu trên đống quần ngươi sao!" Chu Từ Mặc tức giận, Từ Lan Thanh còn tức giận hơn, hình tượng đứa bé tốt mà nàng xây dựng, hôm nay bị hủy sạch rồi.

"Là ngươi sai!" Chu Từ Mặc nhất quyết không tha.

"Không phải!" Từ Lan Thanh phản bác.

"Chính làaaa...!" Chu Từ Mặc tiếp tục.

"Không cần quỳ nữa, mau thu xếp quần áo, Hoàng quý phi truyền lời đến, để các người vào cung lập tức." Tiếng bà vú phòng truyền đến từ ngoài cửa phòng, khiến cặp mắt Chu Từ Mặc và Từ Lan Thanh đang cãi vã sáng lên.

Không cần phạt quỳ!

“Chúng ta sẽ chuẩn bị.” Từ Lan Thanh khéo léo trả lời, sau đó hung hăng

trợn mắt nhìn Chu Từ Mặc một cái, hấp ta hấp tấp bò xuống giường.

Lần này, Chu Từ Mặc không tiếp tục khi dễ nàng nữa, vì thật sự hắn một tí cũng không dám nữa.

Ngồi trên xe ngựa tiến về phía hoàng cung, Từ Lan Thanh chẳng hề nói một câu, mà nguyên nhân chủ yếu chính là biết rằng nhãi ngu ngốc kia chắc chắn sẽ không nhận được.

Quả nhiên, vừa ngồi một lát, Chu Từ Mặc đã không nhận được nói, "Bà vú, mẫu phi cho chúng ta vào cung có chuyện gì quan trọng sao?"

"Không có chuyện thì không thể cho các người vào cung?" Bà vú lạnh nhạt nhìn sang tiểu quý Chu Từ Mặc, khiến tiểu quý kia xấu hổ cười cười, xem ra bây giờ bà vú còn đang bức mình.

"Vú, đừng nóng giận, không phải phụ thân cố ý chọc người tức giận đâu." Giọng nói non nớt của Từ Lan Thanh vang lên giữa không gian hẹp này, mà bàn tay nhỏ bé êm ái mềm mại béo ú vuốt gương mặt của bà vú, khuôn mặt

nhỏ nhỏ toàn thịt đau lòng.

Nhìn Từ Lan Thanh như vậy, lạnh lẽo trên khuôn mặt bà vú hơi giảm đi.

"Tiểu vương gia, tiểu cách cách thô tục như vậy đều do người dạy." Bà vú nhìn Chu Từ Mặc, khẳng định nói.

Một câu nói, làm Chu Từ Mặc lập tức im lặng, sao bà vú lại đổ toàn bộ sai lầm lên đầu hắn?

"Bà vú, làm sao ta có thể dạy Từ Lan những lời đó, Từ Lan nhỏ như thế, mỗi ngày ta chỉ đọc kinh phạt với thơ cho nàng nghe." Chu Từ Mặc nói thật, bây giờ hắn đã có kinh nghiệm, tuyệt đối sẽ không nói thừa, Từ Lan không cần thầy dạy cũng biết những lời đó.

Nếu hắn thật sự nói như vậy, thì những thứ thô tục kia trong miệng Từ Lan có lẽ là hắn dạy.

Ai đã gặp qua con nhóc hai tuổi không cần thầy dạy cũng biết thô tục?

"Kinh phạt sẽ làm nàng mở miệng nói thô tục?" Ánh mắt bà vú không tin.

Rõ ràng nàng vẫn cho là Chu Từ Mặc nói dối! Chu Từ Mặc thật sự có loại kích động muốn tự sát, tại sao hắn nói thật thì không ai chịu tin tưởng. Chẳng lẽ đáng dấp hắn giống hệt như kẻ chuyên nói dối sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thì ra đây chính là thích.

"Tất nhiên là có thể." Lão hoàng đế hiền hòa nói.

Nghe được giọng nói tùy ý kia, mắt Từ Lan Thanh trợn trắng, có thể tôn trọng ý kiến của nàng một chút được không?

Dĩ nhiên những người ở đây không nghe được tiếng lòng của Từ Lan Thanh, nên sứ giả nước Ba Tư bước từng bước về phía nàng, nhìn cái tên cực kỳ nghiêm túc trước mặt, Từ Lan Thanh chẳng biết tại sao mình lại lui về phía sau một bước.

Mà sứ giả kia nhìn thấy Từ Lan Thanh lui về phía sau, trong mắt lóe lên một tia đau đớn. Từ Lan Thanh hít hít cái mũi nhỏ của mình, nàng lui về phía sau mắc mớ gì tới hắn! Vì sao hắn phải đau?

Đi từ từ đến trước mặt của Từ Lan Thanh, thân thể mệt mỏi ngồi xổm xuống, đưa bàn tay mảnh khảnh của mình ra, muốn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt, nhưng tay hắn vừa nâng lên lại từ từ để xuống.

"Người là tiểu nương tử của ta, mười hai năm sau, ta sẽ tới đón nàng." Giọng nói yếu ớt nhẹ nhàng vang lên bên tai Từ Lan Thanh, khiến cặp mắt nhỏ nhỏ kia của nàng lập tức trợn to.

Cái gì ‘ tiểu nương tử ’, cái gì ‘ mười hai năm ’, cái gì ‘ sẽ đến đón nàng ’!

Rốt cuộc tên sứ giả nước Ba Tư này có thân phận gì, vì sao lại nói những lời này với nàng? Nàng chỉ là một bé gái bị ném bỏ thôi mà, sao hắn nói nàng sẽ là nương tử của hắn?

Đến cùng là chuyện gì đang xảy ra! Lúc này Từ Lan Thanh cảm thấy đầu của mình đã hoàn toàn mơ hồ.

Nàng chỉ là một lão đại hắc đạo bị xuyên qua, chán ghét gian khổ, phong ba bão táp, chỉ muốn trôi qua những ngày bình thường thôi mà, tại sao những âm mưu, tính toán này còn tìm đến nàng làm gì?

"Tử Lan người bị dọa sợ sao!" Chu Tử Mặc ở bên cạnh vẫn nhìn chăm chú vào Tử Lan Thanh, nhìn thấy gương mặt hoảng sợ của nàng, đau lòng ôm nàng vào trong ngực của mình.

Sau đó đứng thẳng người, mặt âm lãnh nhìn sứ giả nước Ba Tư trước mặt.

Thiếu niên này dám dọa nữ nhi của hần sợ.

"Hoàng nhi, không được vô lễ!" Tiếng hoàng thượng uy nghiêm truyền xuống.

Nhưng Chu Tử Mặc chỉ lạnh lùng nhìn vị nam tử trên cao kia một cái, sau đó quỳ xuống đất, "Phụ hoàng, thân thể Tử Lan khó chịu, hoàng nhi mang nàng trở về." Nói xong ôm lấy thân thể mập mạp của Tử Lan, không ở lại chào hỏi với bất cứ người nào, từng bước từng bước đi ra khỏi cửa cung.

"Nghịch tử. . ."

"Hoàng thượng, tối nay ngài muốn dùng bữa ở chỗ thần thiếp phải không ạ?" Giọng nói hoàng quý phi dịu dàng, cao ngạo vang lên. Không nghe lầm, là giọng nói cao ngạo! Với hoàng thượng người trên vạn người, nàng cứ trắng trợn cao ngạo nói ra trước mặt bao người khác như vậy.

Mà hoàng thượng kia sau khi nghe giọng nói cao ngạo của nàng, mặt mũi cứng đờ, sau đó lấy lòng cười một tiếng, "Nếu ái phi muốn mời, trăm đầu dám không nghe lệnh." Tốc độ thay đổi sắc mặt tuyệt đối không thấp hơn thời tiết bên ngoài.

Sứ giả nước Ba nhìn hoàng thượng và hoàng quý phi, ánh mắt trầm xuống, xem ra lời đồn đãi kia quả nhiên có mấy phần chân thật.

. . .

Ngồi ở trên xe ngựa trở về phủ, Chu Tử Mặc vẫn lạnh lùng ôm Tử Lan thanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo viết bốn chữ lớn ‘ người lạ chó tới gần ’.

"Sao vậy?" Bà vú chò ở bên ngoài, không tiến vào bên trong cung, tất nhiên không biết tình trạng diễn ra trong cung, nhưng khi nhìn gương mặt âm lãnh cực kì của Chu Tử Mặc, bà vú cũng cảm giác hơi sợ hãi.

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy vương gia như vậy.

Tử Lan Thanh lắc lắc đầu nhỏ bé ụt ịt của mình, nàng cũng không biết vì sao Chu Tử Mặc lại nổi giận như vậy.

"Về sau không cho qua lại với người kia!" Tiếng Chu Tử Mặc như hàn băng vang lên trên xe ngựa, khiến Tử Lan Thanh không nhịn được rụt cái cổ của mình.

Đây cũng quá lạnh rồi!

"Người nào?" Giọng nói non nớt, tràn đầy nghi ngờ của Tử Lan Thanh vang lên.

"Cái tên sứ giả nước Ba Tư đó, ta cảm thấy hần không có ý tốt." Tiếng Chu Tử Mặc cắn răng nghiêng lợi.

Tử Lan Thanh nghe thấy cũng hiểu tại sao Chu Tử Mặc lại tức giận, thì ra cũng vì cái sứ giả nước Ba Tư đó, nhưng mà. . . cái tên đó có trêu chọc hần sao?

Khi trở lại vương phủ vẫn trầm mặc như cũ, đưa Tử Lan Thanh về gian phòng của nàng, tiểu quý Chu Tử tự nhốt mình trong phòng, không cho ai vào.

"Tiểu vương gia, xin ngài dùng bữa." Tiểu Tam ngoài cửa rồi rầm nói.

"Không cần!" Tiếng Chu Tử Mặc lạnh nhạt.

"Tiểu vương Gia, bà vú mời ngài dùng trà." Tiểu Tam ngoài cửa nói.

"Không cần!" Giọng nói Chu Tử Mặc mê mang.

"Tiểu vương gia, bà vú bảo ngài đi ngủ." Tiếng Tiểu Tam ngoài cửa rất uất ức.

Mà bên trong, an tĩnh đến mức làm người ta cảm thấy sợ hãi. Sau một lúc lâu, từ bên trong phòng truyền giọng nói mệt mỏi của Chu Tử Mặc, "Tiểu Tam, đi vào đi."

Tiểu Tam nghe thấy lời này của chủ tử nhà mình, đáy mắt sáng lên, cuối cùng tiểu vương gia cũng nghĩ thông suốt!

"Tiểu vương gia." Tiểu Tam chân chó(nghịch) xuất hiện trước mắt Chu Tử Mặc, bộ dáng đó làm Chu Tử Mặc nhú nhú mày, sau đó Chu Tử Mặc thở phào một hơi, chỉ chỉ bản vẽ trước mặt mình hỏi, "Người nói xem, đây là người nào?"

Tiểu Tam nhìn tấm hình chỉ có một cái đầu hình vòng tròn, đôi mắt nhỏ, một cái mũi nhỏ cộng thêm một cái miệng nhỏ nhắn, lập tức tròn tròn mắt. Đây là người nào? Làm sao hần nhận ra chứ! Có lẽ thần tiên còn không nhận ra đó!

"Không nhìn ra sao?" Giọng nói Chu Tử Mặc hơi tức giận.

"Đây là bà vú? Hoàng quý phi? Hoàng thượng? Tiểu vương gia tôi. . ." Nhìn khuôn mặt vương gia biến hóa không ngừng, Tiểu Tam đoán từng cái từng cái, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của vương gia không có dấu hiệu trở nên ảm áp tí nào, ngược lại càng ngày lạnh.

Tim gan Tiểu Tam run sợ!

"Chẳng lẽ thật sự không giống sao? Ta đã vẽ cả ngày đó!" Chu Tử Mặc ảo não lắm bầm lâu bàu.

Tiểu Tam nghe thấy tiểu vương gia nói lời này, trợn mắt, thành quả cả một ngày tiểu vương gia tự giam mình trong thư phòng là bức tranh tầm thường không hề nhận ra là ai này?

"Tiểu Tam, người nói xem, nếu như có một người mà người muốn giữ nàng làm của riêng, không để bất cứ kẻ nào khi dễ nàng! Đây là cảm giác gì?" Chu Tử Mặc mê mẩn hỏi.

Hắn không biết mình bị sao rồi.

Dù sao hôm nay nhìn thấy sứ giả nước Ba Tư, đột nhiên hắn cảm thấy hết sức nguy hiểm, như là nữ nhi bảo bối của hắn sắp bị người khác đoạt lấy. Hắn tức giận, rất tức giận không để ý bất kỳ lễ nghi với hậu quả gì, mang Tử Lan rời đi luôn.

Trước đây chưa bao giờ có chuyện này!

Ở trên xe ngựa, ôm Tử Lan vào trong ngực, hắn có cảm giác muốn vĩnh viễn giam cầm Tử Lan trong lòng mình. Loại cảm giác này thật kỳ diệu, kỳ diệu đến mức làm cho hắn cảm thấy hoang mang, rốt cuộc hắn bị sao vậy?

Nghe thấy lời nói của tiểu vương gia, Tiểu Tam ngu ngơ, câu nói này. . . sao giống như lúc hắn gặp nương tử lần đầu tiên vậy? Chẳng lẽ tiểu vương gia. . . Ngẩng đầu, nhìn mặt mũi ngây thơ của tiểu vương gia, Tiểu Tam cười khổ, tiểu vương gia trưởng thành thật sớm.

"Tiểu Tam, người biết ta bị sao không?" Chu Tử Mặc vuốt ve bức vẽ ‘xấu xí’ trước mặt, đáy mắt dịu dàng kia làm cho Tiểu Tam lộ vẻ xúc động.

Xem ra tiểu vương gia đúng là xuân tâm nhộn nhạo rồi !

"Tiểu vương gia, đây là cảm giác vô cùng bình thường, mà nguyên nhân là người đã thích cái người muốn giữ làm của riêng đó." Tiểu Tam khẳng định nói.

"Người nói là ta thích nàng?" Trong mắt Chu Tử Mặc lóe lên tia hoang mang.

Mặc dù đứa bé chín tuổi không phải rất hiểu những thứ tình tình ái ái, nhưng cũng mơ hồ định nghĩa được chữ 'thích', đột nhiên nghĩ đến mình lại thích nữ nhi của chính mình, Chu Tử Mặc cực kì hoang mang.

Tiểu Tam không chú ý đến sợ hãi trong mắt Chu Tử Mặc, vô cùng đặc ý nói, "Chắc chắn là chính xác, ngày đó tiểu nhân nhìn thấy nương tử cũng có loại cảm giác này, sau đó ta dùng hết các loại âm mưu thủ đoạn lừa gạt nàng về tay."

"Dùng hết các loại âm mưu thủ đoạn lừa gạt nàng về tay?" Hoang mang trong mắt Chu Tử Mặc từ từ tản đi, sau đó suy nghĩ nhìn Tiểu Tam.

Nhìn ánh mắt suy nghĩ của vương gia, khuôn mặt đặc ý của Tiểu Tam cứng đờ, "Hắc hắc. . . Sao có thể, ta là thật lòng yêu nàng." Tiểu Tam nuốt nước miếng sợ hãi nói.

Nếu những lời này bị nàng dâu trong nhà nghe được, có trời mới biết có bị động đất hay không!

"Ừ. . . Ý của người là ta thích nàng." Lần này, giọng nói Chu Tử Mặc đã không còn hoang mang, dù sao nàng cũng không phải nữ nhi ruột thịt của mình, dù thích thì như thế nào!

Dùng hết thủ đoạn lừa gạt nàng về tay, không đúng! Là dùng thật lòng cảm hóa nàng, sau đó vĩnh viễn giam cầm nàng bên người, sủng ái nàng thật tốt.

Nghĩ tới những điều này, khóe miệng Chu Tử Mặc cong lên, thì ra. . . Hắn thích chiếm hữu nàng, thích con nhóc yêu nghiệt đó. Nếu là như vậy, hắn sẽ để nàng thăng cấp trở thành vương phi của mình!

Ha ha ha. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lừa gạt con nhóc kia như thế nào?

"Tiểu vương Gia, nô tài cả gan hỏi một câu, là thiên kim nhà ai có thể lọt vào mắt vương gia thế ạ?" Tiểu Tam như mèo thấy mùi cá, mang bộ mặt tò mò lại gần Chu Từ Mặc hỏi.

Tiểu vương gia mới chín tuổi đã xuân tâm nhộn nhạo, không biết đối phương có sức quyến rũ gì khiến vương gia trở nên như thế.

"Hừ . . . Ngươi không cần biết!" Khuôn mặt Chu Từ Mặc đang hưng phấn đột nhiên lạnh đi, tên Tiểu Tam này lại dám moi lời hắn, tí nữa hắn đã nói ra tên tuổi của con nhóc kia.

Nếu hắn thật sự nói ra, chắc chắn tên Tiểu Tam sẽ lộ ra bộ dáng kinh ngạc, hơn nữa miệng hắn rất rộng. . . không chừng, ngày mai cả vương phủ sẽ biết hắn thích con nhóc kia.

Đến lúc đó mặt mo của hắn đặt chỗ nào?

Tiểu Tam thấy tiểu vương gia đột nhiên trở nên nghiêm túc không dám hỏi nữa, đành ‘ hắc hắc ’ cười khúc khích mấy tiếng.

"Ngày mai thu xếp ổn thỏa để bốn vương vào cung, bốn vương có chuyện quan trọng phải bàn bạc với mẫu phi." Bàn tay nhỏ bé của Chu Từ Mặc vung lên, khí phách cao ngất, mà trong lòng hắn không ngừng tự hỏi phải làm như thế nào mới có thể lừa gạt con nhóc kia về tay.

Tiểu yêu nghiệt này là người không thường lừa gạt người khác.

"Tuân lệnh!" Tiểu Tam vui sướng trả lời, bây giờ tất cả vấn đề đều giải quyết ổn thỏa rồi, hắn cũng không cần lo lắng bị bà vú đánh bằng roi nữa.

. . .

Chu Từ Mặc thừa dịp trời còn chưa sáng tiến vào cung, lúc này Hoàng quý phi vẫn còn đang ngủ say, Chu Từ Mặc bị cung nữ cản ở ngoài cửa không cho phép vào, vội chuẩn bị nhảy...

Đúng là hắn định vọt thẳng vào, nhưng hắn lại không dám.

Mãi mới chờ đến lúc Hoàng quý phi rời giường, còn phải đợi Hoàng quý phi rửa mặt xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Từ Mặc cũng rồi rầm thành một cục.

"Rốt cuộc là có chuyện gì, sao lại hốt hoảng như vậy?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã gấp đến độ bùng của Chu Từ Mặc, Hoàng quý phi vuốt vuốt huyết thái dương của mình, nhitừ bảo bối này, có thể để cho mình thành thoi một chút hay không vậy.

"Mẫu phi, ta. . . Ngươi ở đây hơi nhiều, hắc hắc. . ." Chu Từ Mặc nuốt nửa gấp gấp nói chuyện thích con nhóc ra, cuối cùng chột nhận ra nhìn những cung nữ thái giám xung quanh, trong mắt đầy cảnh giác.

Hoàng quý phi liếc mắt đã nhận ra ý của Chu Từ Mặc, nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, "Các người đều lui ra đi."

"Dạ." Toàn bộ cung nữ thái giám trong cung điện đều quỳ xuống, sau đó đứng dậy cúi đầu cung kính lui ra ngoài.

Khi tất cả người trong cung điện rời đi, Hoàng quý phi xinh đẹp cao quý mở hai tay của mình ra, như một con bướm đang khiêu vũ từ trên cao bay đến trước mặt Chu Từ Mặc.

"Khinh công của mẫu phi lại lợi hại thêm mấy phần." Tiểu quý Chu Từ Mặc vỗ mông ngựa .

"Tiểu tử ba hoa, nói, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?" Lúc này chỗ nào Hoàng quý phi còn có phong cách cao quý ôn nhã như bình thường, hoàn toàn giống như đại tỷ nhà bên cạnh, nắm khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo của Chu Từ Mặc, đùa giỡn hỏi.

Nếu bộ dáng như vậy của Hoàng quý phi bị người khác nhìn thấy, không biết làm kinh sợ bao nhiêu đôi mắt.

"Mẫu phi, đau!" Chu Từ Mặc muốn kéo tay của Hoàng quý phi ra, nhưng bàn tay mảnh khảnh kia như được dính liền với mặt hắn, mặc hắn dùng lực thế nào cũng kéo không ra.

Cuối cùng chỉ có thể để Hoàng quý phi nắm khuôn mặt nhỏ bé của hắn.

"Nói mau, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì!" Hoàng quý phi nghịch ngợm hỏi.

"Cái đó. . . Ta thích một người. A. . . Đau!" Chu Từ Mặc vừa nói xong một câu, bàn tay mảnh của Hoàng quý phi nắm mặt hắn đột nhiên dùng sức bóp khiến hắn liên tục kêu thảm thiết.

"Con nói con thích một nữ nhân?" Hoàng quý phi chớp chớp cặp mắt đẹp hơi kinh ngạc hỏi.

Nếu nàng không nghe lầm, nhitừ bảo bối nhitừ của nàng hình như có ý này.

"Ừ." Chu Tử Mặc muốn kéo tay Hoàng quý phi ra lần nữa, nhưng vẫn một phen vô ích.

"Là ai?" Hoàng quý phi tay dần dần buông lỏng.

"Là nữ nhi của ta, a! A! A. . ." Chu Tử Mặc kêu thảm thiết không ngừng.

Sau nửa canh giờ.

Chu Tử Mặc uất ức vuốt khuôn mặt sưng đỏ đã được bôi thuốc của mình, u oán nhìn mẫu thân, hẳn không phải chỉ là thích con nhóc sao? Phải kích động như vậy hả? Bóp khiến khuôn mặt của hắn cũng sưng đỏ cả lên!

Như vậy thì hẳn về nhà gặp con nhóc kia như nào chứ, chắc chắn tiểu yêu nghiệt kia cười nhạo.

"Con nói con thích Tử Lan?" Bây giờ Hoàng quý phi còn chưa lấy lại tinh thần từ lúc bị kinh sợ đó, si ngốc hỏi.

"Vâng." Chu Tử Mặc gật đầu, cái này khó lý giải lắm sao?

Phải biết rằng mẫu thân đã hỏi vấn đề này không dưới mười lần.

"Con xác định?"

Rốt cuộc, Hoàng quý phi cũng đổi câu hỏi, nhưng mà. . . câu hỏi này với cái vừa nãy có cái gì khác nhau sao?

"Xác định!" Chu Tử Mặc gật đầu lần nữa.

"Con chắc chắn?"

Hoàng quý phi lại hỏi câu nữa, nhưng . . . Ba câu hỏi này căn bản đều là một mà!

"Ừ." Lần này Chu Tử Mặc chỉ trả lời một chữ.

"Thì ra là như vậy, ta biết rồi!" Hoàng quý phi thờ một hơi thật dài, chậm rãi nhắm hai mắt lại, đợi lúc nàng mở mắt ra lần nữa, tất cả si ngốc trong mắt biến mất không còn một mống, chỉ còn dư lại cơ trí vô tận.

Nếu con trai bảo bối của nàng thích tiểu nha đầu kia, thì nhất định nàng sẽ giúp. Vì nàng cũng rất ưa thích tiểu quý mập phì này, nhưng còn thân phận của tiểu nha đầu kia. . .

"Nếu thích như vậy thì con muốn để nàng trở thành vương phi của con đúng không?" Cặp mắt cơ trí của Hoàng quý phi thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Chu Tử Mặc, làm Chu Tử Mặc không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy mẫu phi như vậy.

Gật đầu một cái, động tác của Chu Tử Mặc đã xác nhận suy nghĩ của Hoàng quý phi.

"Con vẫn chỉ cho rằng Tử Lan là một đứa trẻ bị vứt bỏ đúng không?" Hoàng quý phi xoay người, không để Chu Tử Mặc nhìn thấy đáy mắt đau đớn của nàng, nữ nhân đáng thương đó, nàng vốn tôn quý hơn bất kỳ nữ nhân nào cùng thân phận trong cả ba nước, vậy mà. . .

"Chẳng lẽ không phải sao?" Chu Tử Mặc nghi ngờ hỏi.

"Đúng! Nàng là một đứa trẻ bị vứt bỏ, nhưng lại không phải một đứa trẻ bị vứt bỏ bình thường, phụ thân của nàng sẽ tìm nàng sau khi nàng lớn lên, thậm chí sẽ còn mang theo rất nhiều vị hôn phu của nàng!" Tiếng Hoàng quý phi có chút bất đắc dĩ.

Đều do mẫu thân tiểu nha đầu kia, trước kia thích nam nhân ưu tú như hắn, sau khi cự tuyệt người khác, còn đính hôn luôn cho đứa bé.

Mà đính hôn chính là đính bảy cái! Lúc đó nàng còn tưởng là nữ nhân đó muốn sinh bảy đứa trẻ, nhưng nữ nhân kia lại ngây thơ hào phóng mà nói, nàng tuyệt đối chỉ mang thai một nhi tử, mà nhi tử bảo bối của nàng vừa sinh ra là có tận bảy vị mỹ nữ xinh đẹp làm vị hôn thê, đây thực sự là chuyện tốt.

Vậy mà người tính không bằng trời tính, nàng lại sinh ra một nữ nhi!

"Rất nhiều vị hôn phu?" Chu Tử Mặc la chói tai, tiểu yêu nghiệt này lại có nhiều vị hôn phu, vậy hẳn phải làm thế nào? Bây giờ hắn đã xác định mình thích con nhóc này cho nên chắc chắn sẽ không thả nàng rời đi.

Mà những vị hôn phu kia của nàng, chẳng lẽ hẳn phải tới một thiên một, tới một đôi thiên một đôi hả?

"Con sợ?" Hoàng quý phi như cười nhạo nhìn nhi tử này của nàng. Nếu ngay cả điều này cũng sợ, thì nàng sẽ khuyên hắn buông tha sớm một chút, vì nếu hắn muốn ở chung một chỗ với Tử Lan, chắc chắn phải chịu qua muôn vàn khổ sở.

Không phải đơn giản thích là có thể bên nhau cả đời.

"Người nào sợ! Ta mới không sợ!" Chu Tử Mặc đứng thẳng thân thể nhỏ nhỏ, nhỏ giọng gầm thét với mẫu thân hắn. Con nhóc là hắn nhát được, hắn ôm nằng ngu đã trở thành thói quen rồi, hắn sẽ không cho bất cứ kẻ nào khi dễ nàng! Hắn thích con nhóc, đã như vậy hắn tuyệt đối không buông tay!

Nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, Hoàng quý phi hài lòng gật đầu một cái.

"Nếu con nghĩ nhất định phải có nàng, thì chuyện thứ nhất phải làm là cả đời này chỉ có thể có duy nhất một nữ nhân là nàng!" Hoàng quý phi nói rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức làm Chu Tử Mặc xác định, chỉ cần hắn không làm theo lời mẫu thân nói thì không thể lấy được con nhóc.

Vì vậy, hắn kiên định gật đầu.

Lúc này hắn chỉ muốn lấy được con nhóc còn không biết cái gì gọi là chỉ có thể có được một nữ nhân.

"Còn nữa, con phải giỏi văn giỏi võ, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ. Trong đó, quan trọng nhất chính là võ! Bắt đầu từ ngày mai, nếu rảnh rỗi mỗi đêm ta đều ra cung tự mình dạy võ công cho con." Hoàng quý phi không do dự trực tiếp nói.

"Ta sẽ cố gắng, nhưng . . . mẫu phi không có lệnh của hoàng a mã có thể xuất cung sao?" Chu Tử Mặc lo lắng hỏi.

Hoàng quý phi nhìn Chu Tử Mặc lo lắng nghịch ngợm chớp chớp cặp mắt, "Không để người trong cung biết chẳng phải là được sao!"

"Thì ra là mẫu phi là muốn trộm đi." Chu Tử Mặc hưng phấn nói.

"Nói nhỏ thôi, con muốn để toàn bộ mọi người trong hoàng cung nghe sao? Còn nữa, ta làm như vậy cũng không phải vì con... nhất định con phải hăng hái tranh giành lừa gạt Từ Lan về tay!" Hoàng quý phi động viên Chu Tử Mặc.

Nghe thấy lời của mẫu thân mình Chu Tử Mặc hơi nhức đầu, sao hắn cảm giác lời của mẫu thân giống như đang lừa bịp trẻ con vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tất cả vì con nhóc.

Chỉ là cảm giác này thật không tệ, hắc hắc. . .

Mẫu thân giúp hắn lừa gạt con nhóc, nàng chắc chắn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, tốt nhất nên ngoan ngoãn chờ trở thành vương phi của hắn thì hơn.

Trời vừa tối, Chu Tử Mặc lặng lẽ bò dậy từ trên giường Từ Lan Thanh, mò về phía cửa phòng.

Tối nay là ngày đầu tiên hắn chính thức học võ, trước kia hắn cũng theo sư phụ học võ, nhưng võ công của sư phụ với võ công của mẫu thân hắn tuyệt đối là một trời một vực, hắn cũng chỉ mới học được một chút da lông. Mà bây giờ, mẫu thân tự dạy hắn, hiệu quả này, hắc hắc hắc. . . Tuyệt đối không bình thường!

Đi tới rừng cây nhỏ đã ước định trước, Hoàng quý phi mẫu thân đại nhân đã đợi sẵn ở bên trong.

"Ngày thứ nhất đã đến rồi, phạt chạy mười vòng." Hoàng quý phi lạnh lùng nhìn Chu Tử Mặc, một câu nói đó làm cái miệng nhỏ nhắn của Chu Tử Mặc có thể nhét vừa hai quả trứng.

Mẫu thân có phải quá độc ác với hắn hay không?

"Chạy quanh rừng cây nhỏ?" Chu Tử Mặc hít hít cái mũi nhỏ của mình.

"Chạy quanh vương phủ!" Chân mày xinh đẹp của Hoàng quý phi cau lại, khiến khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo của tiểu quý nào đó ngay lập tức xanh mét. Chạy quanh vương phủ, mẫu thân xinh đẹp của hắn có biết vương phủ rộng bao nhiêu không?

Nếu thật sự chạy quanh vương phủ, chạy xong một vòng ít nhất cũng phải nửa canh giờ, mười vòng chính là năm canh giờ! Không để cho hắn ngủ hay sao!

"Mẫu thân đại nhân, ngài biết vương phủ này rộng bao nhiêu không?" Chu Tử Mặc lẩm bẩm, bộ mặt u oán hỏi.

"Không biết, nhưng cái này có quan hệ gì sao?" Hoàng quý phi nắm gò má hơi sưng đỏ của Chu Tử Mặc, cười đùa nói. Chu Tử Mặc nghe thấy lời của mẹ nàng, lập tức im lặng, lúc này hắn rất hoài nghi đây không phải là mẹ ruột hắn.

"Không quan hệ! Con chạy xong mười vòng thì trời cũng sáng rồi!" Chu Tử Mặc gằm thét với khuôn mặt xinh đẹp trước mặt.

"Vậy trước tiên cho người thiếu nợ, từ từ chạy, ta không vội." Gương mặt xinh đẹp tràn đầy vui sướng mỉm cười, Hoàng quý phi nói xong câu đó buông lỏng khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tử Mặc ra, nở nụ cười rồi đột nhiên lạnh mặt xuống. "Còn ngần người cái gì, chạy mau!"

Nhìn mẫu thân đại nhân thay đổi sắc mặt vừa nhanh vừa mạnh, khoe miệng tiểu quý cô rút, thôi vẫn là hần nên chạy đi.

Sau hai canh giờ, Chu Tử Mặc mệt giống như chó chết (ta thề ta đảm bảo cái này đúng bản gốc) thờ hòng học nằm trên mặt đất, mẫu thân hần không phải biến thái bình thường, mà là vô cùng biến thái! Mối không chừng kẻ thù của nàng thật sự là con cái.

"Hôm nay tạm thời dạy tới đây, trước về ngủ thôi." Nói xong câu đó, Chu Tử Mặc nháy nháy mắt đã không thấy mẫu thân Hoàng quý phi xinh đẹp của hần đâu nữa rồi.

Từ từ bò dậy, kéo thân thể mệt mỏi của mình, Chu Tử Mặc đi tới chỗ chăn ấm áp.

Chỉ vừa nghĩ đến lập tức có thể ôm con nhóc ngọt ngào ngủ, đột nhiên Chu Tử Mặc cảm thấy mình không còn mệt mỏi như vậy rồi. Tất cả vì con nhóc dù có cực khổ nữa hần cũng kiên trì.

Bò lên giường, ôm con nhóc vào trong ngực mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp đột nhiên nhẹ nhàng giật giật, mà khoe miệng nhỏ nhắn cũng giật giật hai cái, Chu Tử Mặc dừng lại ở một chỗ, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng khả ái, nhưng... Đúng lúc đó trong miệng con nhóc chảy ra chất lỏng trong suốt là... nước miếng.

Mà khoe môi của hần tự nhiên bị dính vào một ít như vậy.

Hơi tức giận hung hăng lau nước miếng ngoài miệng mình, Chu Tử Mặc giận dữ nhìn con nhóc đang ngủ say, đột nhiên mở miệng ra cười không ra tiếng.

Đây chính là con nhóc của hần, mặc kệ nàng tốt hay nàng xấu hần đều chấp nhận tất cả.

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng cái đã một năm, trong năm đã qua đó chiều cao Chu Tử Mặc như măng mùa xuân sau cơn mưa, mấy ngày trước còn làm cho Tử Lan Thanh béo tròn khinh thường phỉ báng trong lòng, mà bây giờ cảm thán người ở cổ trưởng thành thật đúng là sớm, tên tiểu quý kia trưởng thành sớm như vậy.

"Vật nhỏ không thịt không vui làm sao hôm nay lại ăn cháo trắng rồi hả?" Sáng sớm, Tử Lan Thanh đang uống cháo lá sen của mình. Chu Tử Mặc ở sau lưng gõ cái đầu nhỏ của nàng một cái khiến nàng tức giận ngẩng đầu.

Nàng ăn cháo còn không phải do hần làm hại!

Bởi vì gần một năm trở lại đây hần rất thích ăn cháo, mà một năm này cơ thể của hần cũng chọt cao lên, nên bà vú nhất quyết cho là cháo có lợi cho chiều cao đứa bé hơn thịt nạc.

Vì vậy để cho nàng ăn cháo.

Không thể không nói, người ở cái cổ đại này... thật đúng là mù chữ từng người từng người một. Cháo trắng còn có dinh dưỡng hơn thịt nạc? Không nhìn thấy động vật ăn cỏ làm thịt cho động vật ăn thịt sao!

Nên ăn thịt là thứ để người ta phát triển mạnh liệt đó.

"Này ăn đi." Chu Tử Mặc nhìn bộ mặt tức giận của Tử Lan Thanh, đẩy thịt tới trước mặt nàng, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mập phi vui mừng thuần thực dùng thìa kệp từng cục thịt vào trong miệng để ăn.

Bộ dáng đáng yêu khiến Chu Tử Mặc hạnh phúc mỉm cười.

Loại cảm giác này thật rất tốt, dù mỗi đêm mệt đến hộc máu, nhưng chỉ cần có thể ở chung một chỗ với nha đầu này, hần cảm giác mình như đang bị ngâm ở trong bình mật vậy.

.....

"Cô nãi nãi của tôi, tại sao người lại ăn thịt, ăn như vậy thì sau này có muốn lập gia đình hay không!" Tiếng bà vú khoa trương ở cửa vang lên.

Khiến Tử Lan Thanh đang ăn vui sướng thì tay nhỏ bé run lên, chiếc thìa tí nữa thì rớt xuống.

". . . bà vú, là phụ thân cho ta ăn." Cái miệng nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh xệ xuống, chỉ lát nữa là khóc lên.

"Rồi rồi rồi, bà vú không nói người, đừng khóc nữa." Bà vú vừa nhìn tiểu tử tông này muốn khóc, vội vàng an ủi. Nàng rất sợ nước mắt của tiểu tử tông này, nhưng là... .

Mặc dù thân phận tiểu cách cách cao quý, nhưng nếu bản thân nàng là một người béo thì ai muốn cưới nàng chứ? Dù cưới cũng không phải thật lòng! Giờ còn không lo lắng, nhưng theo tiểu cách cách từng ngày từng ngày lớn lên nếu nàng vẫn tham ăn như thế, nhất định không gây xuống được.

Cho nên nàng mới không chế ăn uống của tiểu cách cách.

Nếu Từ Lan Thanh biết ý định của bà vú lúc này nhất định sẽ hết sức buồn bực, nàng mới chỉ có ba tuổi thôi, sao chưa gì đã nghĩ đến chuyện lập gia đình? Cái cổ đại này chính là nơi bắt người ta trưởng thành sớm!

"Vậy ta có thể ăn thịt sao?" Từ Lan Thanh thận trọng nhìn bà vú, chỉ chờ bà vú nói ra chữ ‘được’ là nàng có thể ăn nhiều nữa.

Nhìn ánh mắt khao khát của Từ Lan Thanh, trong lòng bà vú đau nhói, nhưng . .

"Nếu người không không chế ăn uống, sau khi lớn lên sẽ không ai nguyện ý cưới người đâu." Bà vú nói ra lời suy nghĩ.

Hơi mím mím môi, với những cổ nhân như này, một chút hứng thú nàng cũng không có, nhưng đây là lời nhắc nhở của bà vú. Đến cổ đại lâu như vậy, nàng còn chưa nhìn thấy xuân cung đồ ở đây, đúng lúc đi chơi nhìn thấy một cái, hắc hắc. . .

"Ta ăn no rồi." Từ Lan thanh để bát đĩa trước mặt mình xuống, bò xuống cái ghế cao ngất, thân thể nhỏ bé mập phì nhảy nhanh đi như một con khi nhò.

Nhìn bộ dạng gấp gáp kia của nàng, Chu Từ Mặc khẽ mỉm cười, ăn sạch bát cháo trắng trước mặt, sau đó nghiêm túc nói với bà vú, "Về sau tiểu cách cách muốn ăn thịt thì để cho nàng, không cần lo lắng vấn đề về sau không ai thèm lấy nàng." Vì nha đầu này chắc chắn là vương phi của hắn.

"Dạ." Bà vú cung kính đáp.

Ở trước mặt của Từ Lan, nàng vẫn có thể là một mẫu thân hòa ái dễ gần, nhưng một khi đối mặt với tiểu vương gia, dù hiểu rõ hắn đối đãi với mình như người thân, nhưng nàng vẫn hơi sợ hãi như vậy.

Dù sao hắn cũng là chủ tử!

Chu Từ Mặc nghe thấy lời của bà vú, ánh mắt càng dịu dàng hơn, nha đầu nhỏ nhỏ kia a. . . Hắn rất hy vọng nàng vẫn mập lên, sau đó không người nào chịu cưới nàng, thế thì hắn có thể bá đạo chiếm lấy nàng.

Để cho nàng trở thành vương phi độc nhất vô nhị của mình!

Lúc Chu Từ Mặc đang vui vẻ suy nghĩ chuyện tương lai, tiếng Tiểu Tam vang lên cắt đứt dòng tưởng tượng ‘tương lai’ tốt đẹp của hắn.

"Vương gia, vương gia, cách cách biết về tranh rồi." Tiếng Tiểu Tam rất hưng phấn, nhưng trong hưng phấn còn mang theo tia kích động.

"Ba tuổi có thể vẽ, con ta thiên tài." Mặc dù không biết tên Tiểu Tam này kích động cái gì, một tiểu quý nào đó vẫn lắc đầu cảm thán nói. Hắn biết, tiểu yêu nghiệt này chắc chắn là người không tầm thường.

"Nhưng cái cách cách vẽ đây là... xuân cung đồ!" Tiếng Tiểu Tam đột nhiên chuyển đổi, đặc ý trong giọng nói kia rõ ràng không thể nghi ngờ. Dễ nhận thấy, lần này vì muốn đả kích tiểu vương gia nên mới tới.

Không biết tiểu vương gia nghe xong tin này sẽ có cái về mặt gì? Tiểu Tam hơi mong đợi.

"Hắc. . . Yêu thích chính là muốn toàn ý bồi dưỡng." Một tiểu quý nhìn bức tranh chột dạ.

"Cách cách còn nói muốn tìm người thực hành." Tiểu Tam thấy tiểu vương gia không tức giận, âm thầm cười một tiếng. Những lời này của hắn, không sợ tiểu vương gia giận đến thẹn thùng, mà tiểu vương gia tức giận đến thẹn thùng thì cả vương phủ này đều có kịch hay để nhìn.

Đến lúc đó, hắc hắc. . .

"Nói cho nàng biết, chuồng heo có mấy chục đầu heo đực, tùy nàng giày vò!" Một tiểu quý cắn răng nghiêng lợi! Nha đầu kia không thể bỏ việc một chút sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cái tên tiểu quý chết tiệt.

Bị một tiểu quý cắt đứt ‘học tập’ của mình, cái miệng nhỏ nhắn của Từ Lan méo mó, coi thường giờ ngón giữa lên với tên tiểu quý kia, sau đó thân thể

mập mạp quay ngoắt đi, chạy tới vườn hoa.

Đừng hiểu lầm! Nàng không phải đi ngắm hoa mà là. . .

"Mẹ, lúc nào Hồng ca ca trở lại?" Từ Lan Thanh ba tuổi mập ú đang nhanh tay lột vỏ quả nho, sau đó đút vào trong cái miệng nhỏ nhắn này của mình, bộ dáng này rơi vào trong mắt khiến bà vú hơi nhức đầu vuốt vuốt huyết thái dương của mình.

Sau khi vườn hoa nơi này bị Từ Lan cải tạo thành vườn nho, hàng năm đến ngày nắng gắt, chắc chắn tiểu nha đầu này mỗi ngày sẽ ở đây một canh giờ, mà trong một canh giờ này, nàng sẽ liên tục ăn nho.

Bà vú thật không biết cái bụng nhỏ nhỏ của nàng, tại sao có thể nhét thêm bao nhiêu nho như vậy.

"Cùng lắm một tháng nữa hần sẽ trở về." Nhắc tới con trai của mình, vẻ mặt bà vú càng nhu hòa.

"Còn phải một tháng nữa." Từ Lan Thanh buồn chán nhỏ giọng lầu bầu, rõ ràng với việc còn một tháng nữa mới nhìn thấy ‘ Hồng ca ca ’ này rất bất mãn. Trong mắt của nàng ‘ Hồng ca ca ’ đồng nghĩa với sườn xào chua ngọt.

Hồng ca ca làm sườn xào chua ngọt rất ngon, mỗi lần ăn nàng hận không được coi đầu lưỡi của mình như miếng sườn mà cắn xuống .

Vậy mà tên thói tha chết tiết Chu Tử Mặc, lần nào cũng không cho nàng ăn nhiều, thậm chí vì để nàng từ bỏ miếng sườn thơm ngát này còn điều Hồng ca ca đi ra ngoài vương phủ mà đi chính là đi cả năm.

Vì chuyện này, nàng thấy bà vú khóc không ít lần.

"Người nhớ Hồng ca ca, hay là nhớ đến sườn xào chua ngọt của hần." Bà vú trêu ghẹo nói.

"Ha. . . Cũng muốn!" Từ Lan Thanh không thể nói, nàng muốn nhất vẫn là những miếng sườn kia.

"Ha ha ha. . ." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt của Từ Lan vì rối rắm với cái vấn đề này mà cả khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng nhàu thành một đoàn, bà vú vui vẻ cười.

Sau đó, bà vú như đột nhiên nghĩ tới điều gì, bắt đầu than thở .

"Vú, sao vậy?" Nhìn bà vú than thở, đột nhiên Từ Lan Thanh có một loại dự cảm xấu, vì mỗi lần bà vú than thở đều có liên quan với nàng, hơn nữa còn là liên quan đến chuyện xấu.

Lần này, quả nhiên.

"Trong cung truyền tin đến, người đã bốn tuổi nên sẽ phải vào cung đọc sách cùng các vị công chúa hoàng tử." Bà vú than thở nói, vừa nói, vừa trù mến nhìn Từ Lan Thanh.

Vào trong cung đọc sách cũng không chỉ đơn giản là đọc sách như vậy.

Trong hoàng cung, khắp nơi đều là âm mưu tính toán, nên Hoàng quý phi mới để khi tiểu vương gia mới sáu tuổi, vận dụng các loại thủ đoạn khiến hoàng thượng phong hần làm vương, sau đó ‘ đuổi ’ hần xuất cung.

Không phải nàng không muốn tiểu vương gia ở lại bên cạnh, mà Hoàng quý phi hi vọng tiểu vương gia có thể giữ vững tính trẻ con, không bị những âm mưu đen tối trong hoàng cung làm ô uế tim mình.

"Bốn tuổi. . . Đọc sách. . ." Khóe miệng Từ Lan Thanh co quắp , cái cổ đại này không phải thịnh hành câu nói ‘ phụ nữ vô tài mới là đức ’ sao? Tại sao nàng còn phải vào cung đọc sách?

Nàng cũng đâu giống nữ chính trong mấy cái tiểu thuyết xuyên không kia, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, hoặc giỏi ca múa, dù gì cũng có thể chép lại mấy bài thơ Đường sau đó gắn tên của mình vào rồi được xưng làm tài nữ.

Nhưng kiếp trước nàng. . .

Từ Lan Thanh, mới sinh ra thì mẹ chết, hai tuổi cha chết! Sau đó đi theo một cừu cừu học võ lưu lạc chân trời, sáu tuổi học tiểu học vì nhục mạ thầy giáo, tìm hiệu trưởng gây chuyện, bị đuổi học hai mươi một lần!

Học xong tiểu học bị ngắt quãng đến mười bốn tuổi mới vào sơ trung, lần đầu tiên đến lớp đã tặng chủ nhiệm hai cái bạt tai, nguyên nhân là do tên biến thái kia biết thân thể đáng buồn của nàng nên bảo nàng phải ngủ với hần vài bữa hần mới để cho nàng an ổn học xong sơ trung.

Lúc Từ Lan Thanh đang đánh lão biến thái này thì đột nhiên hối hận! Tại sao nàng không trực tiếp thiến hần!

Sau đó, Từ Lan Thanh mười bốn tuổi bắt đầu bước vào thế giới hắc đạo, nhiều lần đứng trên bờ vực sinh tử nàng mới có thể từng bước từng bước bò lên vị trí cao hơn, cuối cùng cũng ngồi lên vị trí lão đại hắc đạo.

Sau những việc trải qua như này, người ta còn có thể trông cậy nàng đi học tiếp, học cái gì đây!

Mỗi ngày đều không biết tương lai của mình, xung quanh đều là vô số âm mưu tính toán, ngay cả ngủ cũng không thể ngủ quá say, vì không biết kẻ địch có thể ở lúc mình ngủ cho mình một đao hay không.

Vì vậy từ trước đến nay trừ mấy câu, ‘ xuân ngủ bất giác hiểu ’* những thứ này ngay cả trẻ em vườn trẻ cũng biết còn lại nàng thật sự còn không biết bài về phép nhân của trẻ con .

Để cho nàng đi đọc sách còn không bằng cho nàng một cây đao cho sáng khoái. Trực tiếp đâm một đao tới có thể không sáng khoái sao?

"Các công chúa, cách cách khác năm tuổi mới đọc sách, nhưng thân phận cách cách đặc biệt nên bốn tuổi đã bị truyền vào trong cung đọc sách. Ai, Lan nhi đáng thương." Bà vú than thở, chỉ cần nghĩ đến tiểu cách cách tham ngủ giờ Mẹo mỗi ngày sẽ phải đi đến hoàng cung, bà vú đau lòng một hồi.

Nghe đến đó, con người Từ Lan chuyển động, non nớt hỏi, "Tại sao ta bốn tuổi đã đi đọc sách, mà những công chúa, cách cách kia năm tuổi mới đi? Ta có thể năm tuổi mới đi đọc sách được không?" Có thể chậm một năm cũng tốt.

Như vậy, nàng mà có thể trộm . . . Không đúng, là lấy một chút ngân lượng sau đó tiêu dao sáng khoái đi. Ai nguyện ý đọc sách thì tự đọc đi, dù sao tiểu gia Từ Lan Thanh nàng không muốn.

"Không được, đây là ý chỉ trong cung truyền tới." Bà vú khó khăn nói, nàng chỉ là một người làm, các chủ tử nói như thế nào nàng chỉ có thể nói lại y như vậy!

Nghe xong lời bà vú nói, Từ Lan Thanh buồn bực chu cái miệng nhỏ nhắn, ngay cả quả nho mình thích nhất trước mặt cũng không muốn ăn nữa.

Nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp, không để cho mình đi học.

Giả bộ bệnh? Không được! Giả bộ bệnh tối đa chỉ có thể giả bộ mấy tháng, vài tháng sau, nàng vẫn bị lôi đi học!

Chơi xấu? Càng không được! Chắc chắn sẽ bị tiểu quý Chu Từ Mặc kia đánh đòn, lại nhớ đến lần bị hấn đánh đòn trước, Từ Lan Thanh lắc lắc cái đầu nhỏ của mình.

Vậy còn có biện pháp gì?

Xem ra chỉ có một con đường có thể đi, chính là bỏ nhà ra đi!

Nghĩ tới đây, con người Từ Lan lóe lên tia sáng, nếu cuối cùng chỉ có con đường bỏ nhà ra đi này đi thông thì nàng cũng chỉ có thể đi dạo hơn mấy vòng bên ngoài.

Chỉ là đến lúc đó bà vú sẽ rất đau lòng. . .

Nhưng nhất định phải đi! Cùng lắm thì sau này nàng hay trở lại thăm bà vú một chút dù sao nàng tuyệt đối không đi học, nàng có một loại cảm giác sợ hãi cuồng liệt với học hành.

"Từ Lan, thật ra thì đi học cũng rất tốt, trong hoàng cung có rất nhiều công chúa cách cách, không phải chỉ có tiểu vương gia và người như trong vương phủ." Bà vú nhẹ nhàng an ủi.

Nàng không biết Từ Lan mới có ba tuổi này đã có ý định rời nhà ra đi.

"Vâng." Từ Lan Thanh không yên lòng lên tiếng, sau đó đột nhiên nàng nghĩ đến một vấn đề, "Phụ thân không đi học ở trong cung sao? Tại sao chỉ có công chúa và cách cách."

Bà vú nói công chúa và cách cách, không hề nói đến tiểu quý Chu Từ Mặc kia, chẳng lẽ nam nữ trong hoàng cung được tách riêng?

Thật sự Từ Lan Thanh đã đoán đúng.

"Các môn học của hoàng tử, thân vương, bồi lộc và công chúa, cách cách khác nhau vì vậy không học chung với nhau." Bà vú nhỏ nhẹ nói, hi vọng có thể giải tỏa sợ hãi của Từ Lan.

"Phụ thân không ở bên ta nếu ta vào cung bị khi dễ thì làm sao chứ!" Từ Lan Thanh oán hận nói, nàng chỉ hy vọng thông qua thương yêu của bà vú mà thoát khỏi bị kịch đi học.

Nhưng dù bà vú có thương yêu nàng như thế nào thì bà vú cũng không thể thay đổi việc này. Cho nên không đành lòng nhìn ánh mắt u oán của Từ Lan, bà vú lui xuống.

Lập tức trong ‘ vườn nho ’ vắng vẻ này cũng chỉ còn lại Từ Lan Thanh.

Hơi ừ rừ cúi đầu, con người Từ Lan không ngừng lướt qua từng tia đau đớn, đoạn kí ức u tối nàng đã cố gắng cắt đi lại hiện về, đặc biệt là kí ức khi còn bé khiến gương mặt non nớt của Từ Lan Thanh đột nhiên trở nên căng thẳng.

Nàng không cần đi học, nàng . . sợ!

Núp ở trên cây đại thụ, Chu Tử Mặc nghe cuộc đối thoại của Tử Lan và bà vú từ đầu đến cuối. Thấy trong mắt Tử Lan bây giờ không ngừng lóe lên sợ hãi, hẳn thật sự không biết tiểu yêu nghiệt này sao lại sợ đi học như vậy.

Nhẹ nhàng từ trên cây nhảy xuống, không một tiếng động đi tới sau lưng Tử Lan, ôm tiểu thân thể béo ụt ịt vào trong ngực mình, đầu Chu Tử Mặc tựa trên bả vai Tử Lan.

Tử Lan Thanh tự nhiên bị ôm bất thành linh đã sợ hết hồn, nhưng cảm nhận được mùi hương quen thuộc kia, hoảng loạn trong lòng bình tĩnh lại. Mà đang sợ hãi cũng tản đi một ít.

"Không cần phải sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi." Tiếng Chu Tử Mặc rất mềm rất nhẹ, làm cho lòng của Tử Lan Thanh đột nhiên run lên. Chu Tử Mặc, hẳn chỉ là tiểu quý mới mười tuổi lại làm cho nàng cảm thấy an tâm.

Cái cảm giác dù trời sập vẫn có người đỡ, thật sự rất tốt.

"Vì ngươi là nữ nhi của ta! Dù có khi dễ cũng chỉ ta có thể khi dễ!" Một câu nói làm cho tất cả cảm động của Tử Lan Thanh biến mất không còn một mống.

Chu Tử Mặc! Cái tên tiểu quý chết tiệt!

* Một câu trong bài thơ "xuân hiều" của Mạnh Hạo Nhiên.

Nguyên gốc:春眠不覺曉,

處處聞啼鳥。

夜來風雨聲,

花落知多少。

Phiêm âm: Xuân miên bất giác hiều

Xứ xứ văn đề điều

Dạ lai phong vũ thanh

Hoa lạc tri đa thiểu.

Dịch nghĩa: Giấc ngủ đêm xuân không biết trời sáng

Nơi nơi đều nghe thấy tiếng chim hót

Đêm qua trong gió mưa

Chẳng hay hoa rụng nhiều hay ít?

Dịch thơ: Giấc xuân không buồn thức,

Khắp nơi chim riu rít.

Đêm qua gió mưa về,

Hoa rụng nhiều hay ít?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bắt đầu đọc sách.

Mở cái miệng nhỏ nhắn của mình ra, Tử Lan Thanh hung hăng cắn lên khuôn mặt tinh xảo của Chu Tử Mặc, không cần bị thương gương mặt của tiểu quý này thì nàng cũng không gọi là Tử Lan Thanh. Thật ra thì chủ yếu vẫn là nàng ghen tỵ.

Tại sao đáng dấp tiểu quý này lại đẹp như thế, còn nàng thì tròn phúng phính .

Sau khi nàng phá hoại khuôn mặt của hắn, nàng không tin tiểu quý này còn có thể so đáng yêu với nàng được nữa!

"A! A! A. . ." Một tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra từ trong miệng tên tiểu quý nào đó, tiểu nha đầu lại dám cắn hắn? Hơn nữa còn cắn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ bé này nữa.

Hắn khẳng định mặt hắn lần này không còn nguyên vẹn rồi!

Nghe tiếng kêu thảm thiết của tiểu quý kia, cả vương phủ đều kinh động, đám người nha hoàn thị vệ ngẩng đầu lên nhìn một cái về nơi đang gào thét thảm thương kia, lại cúi đầu lần nữa, đi làm chuyện của mình.

Vì bọn họ biết chắc chắn tiểu cách cách đang khi dễ tiểu vương gia.

Ngày thứ hai, cả vương phủ đều biết tiểu vương gia bị tiểu cách cách cắn, hơn nữa còn là cắn ở mặt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu vương gia, có hai hàng dấu răng nho nhỏ, đó chính là kiệt tác của Từ Lan Thanh.

Rõ ràng Từ Lan Thanh rất hài lòng với kiệt tác này. Nhìn hai dấu răng trên khuôn mặt kia, Từ Lan Thanh rất vui vẻ còn ăn thịt nhiều hơn bình thường mấy miếng. Thậm chí còn gấp một miếng rau dưa mà trước kia nàng không thích ăn nhất.

"Trong cung truyền ý chỉ đến, sáng sớm ngày mai ngươi phải vào cung với ta." Chu Từ Mặc nghiêng răng nhìn Từ Lan Thanh đang vui vẻ ăn, đột nhiên cười âm hiểm một tiếng rồi nói.

Tiếng cười âm hiểm kia truyền vào tai Từ Lan Thanh, làm cho bàn tay nhỏ bé đang kẹp miếng thịt run lên làm miếng thịt trong tay rơi xuống bàn.

"Có nghĩa là gì?" Từ Lan Thanh khần trương hỏi.

"Ngươi nói thử xem?" Chu Từ Mặc hỏi ngược lại.

"Không biết. . . không phải là bắt ta vào cung đi học chứ?" Từ Lan Thanh tội nghiệp nhìn Chu Từ Mặc, bây giờ nàng hoàn toàn không còn hăng hái ăn cơm nữa rồi, cả khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt căng thẳng nhìn Chu Từ Mặc.

Sợ rằng Chu Từ Mặc nói ra chữ ‘ phải ’.

Nhưng nàng càng sợ cái gì thì cái đó chắc chắn sẽ xảy ra.

"Hoàng a mã muốn ngày mai ngươi theo ta đi học, hơn nữa. . . là giờ Mẹo!" Chu Từ Mặc đắc ý nhìn Từ Lan Thanh, hắn không tin nha đầu này không sợ điều đó.

Mà cũng vì nàng sợ nên hắn mới nói như thế.

"Ngươi nói thật?" Cái miệng nhỏ thận trọng nuốt nước miếng một cái, tim Từ Lan Thanh đều muốn rơi ra ngoài, vội vàng nói.

Nhìn Từ Lan Thanh sợ hãi như vậy, Chu Từ Mặc khê nhiu nhiu mày. Tại sao tiểu quý này lại sợ đi học?

"Ngươi yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi. Trong hoàng cung, ngoại trừ ta ra không ai có thể khi dễ ngươi !" Chu Từ Mặc khí thế nói, hi vọng có thể hóa giải sợ hãi của Từ Lan Thanh.

Nhưng cái giọng nói kiên định kia lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan Thanh trắng bệch, nàng đã nghe được, Chu Từ Mặc nói đều là sự thật, ngày mai nàng phải đi học!

"Không phải chờ ta bốn tuổi mới đi sao? Tại sao ngày mai phải đi rồi!" Cái miệng nhỏ nhắn Từ Lan Thanh không ngừng nói, khuôn mặt tràn đầy nước mắt nhìn Chu Từ Mặc, hi vọng phụ thân này có thể thương xót nàng.

Chu Từ Mặc chỉ là nhàn nhạt liếc nàng một cái, sau đó thờ dãi một hơi, chuyện này hắn không thể làm gì cả.

Vì đây là thánh chỉ mà chính hoàng a mã đã ban xuống, mà nguyên nhân chính là do Từ Lan là nữ nhi hắn nhặt về, hoàng a mã nói nàng chỉ có thể coi là một cách cách thường dân nên có thể can cốt không tốt lắm.

Vì vậy phải vào cung học tập sớm một chút, nếu chung đụng với những công chúa cách cách kia lâu thì có lẽ sẽ nảy sinh khí chất.

Nên mới để nàng khi mới ba tuổi vào cung đi học.

"Từ Lan, mặc dù ta không biết ngươi sợ cái gì ở đây, nhưng nếu đi học ở trong cung thì thật sự sẽ không có ai dám khi dễ ngươi, ngươi không cần phải sợ." Chu Từ Mặc an ủi một lần nữa, sau đó nhẹ nhàng nói: "Nếu không, ngày mai ngươi học cùng ta trước, chờ sau khi quen thuộc hoàn cảnh sẽ đi học với công chúa cách cách?" Đây là biện pháp duy nhất Chu Từ Mặc có thể nghĩ ra được.

Nghe Chu Tử Mặc nói, cặp mắt Tử Lan Thanh sáng lên, thuận miệng hỏi, "Có mỹ nam không?"

Mặc dù chưa xem qua phim hay ti vi gì đó, nhưng Tử Lan Thanh vẫn biết rõ, mấy vị hoàng tử trong hoàng cung kia đều là từng mỹ nam một, có gen tốt thì bộ dáng tất nhiên phải xinh đẹp!

Đĩ nhiên, trong mắt nàng Chu Tử Mặc là một ngoại lệ.

Mặc dù tiểu quý kia có một mẫu thân tuyệt mỹ, phụ thân có diện mạo tuấn dật, nhưng lại là một tên xấu xí!

"Có!" Mắt Chu Tử Mặc tối sầm xuống, nha đầu lại nghĩ cái gì? Mỹ nam? Trước mặt nàng không phải đang có một sao? Nàng còn muốn đi đâu tìm mỹ nam nữa!

Trong mắt nàng, mỹ nam chỉ có thể là mình hăn!

"Vây cũng được, ta miễn miễn cưỡng cưỡng đi thử một chút." Tử Lan Thanh suy tư một lát, nàng đi chọc họa còn có tiểu quý Chu Tử Mặc kia chống đỡ, vì vậy gặt đầu đáp ứng.

Mặc dù trong lòng vẫn còn mấy phần sợ, nhưng lòng hiếu kỳ lại nhiều hơn sợ hãi.

Lớp học cổ đại trong hoàng cung, lại có đông đảo mỹ nam xinh đẹp cổ đại, nhưng trọng yếu nhất, nàng sắp được gặp cái tên sư phụ bị nàng chọc điên lúc mới là đứa bé, ha ha ha. . . Nếu có cơ hội, nhất định nàng phải chinh lại hăn thêm mấy lần nữa!

Mỹ nam xinh đẹp tuyệt luân kia không biết sau khi trải qua sự kiện lần đó, hăn còn mặt mũi đi ra ngoài ‘dạo’ nữa hay không?

"Ăn đi." Nghe Tử Lan Thanh nói, Chu Tử Mặc gấp một miếng thịt đặt trong bát của nàng, sau đó để đĩa xuống sờ sờ đầu nhỏ của nàng, làm khoe miệng Tử Lan Thanh co giật không hạ xuống được, cái tên tiểu quý chết tiết dám coi nàng như đứa bé mấy tuổi?

Trời mới biết bây giờ số tuổi thật sự của nàng đã là 33! Người còn lớn tuổi hơn mẹ ruột quý phi của hăn lại bị hăn dỗ dành như một đứa bé ở nơi này. Nếu bị thủ hạ cũ của nàng biết, chắc chắn sẽ kinh bạo cặp mắt của bọn hăn.

Hung hăng tròn mắt nhìn Chu Tử Mặc một cái, Tử Lan Thanh ăn bát thịt ngấu nghiến coi nó như là Chu Tử Mặc mà ăn vào.

Vừa ăn vừa không ngừng gặm thét trong lòng, ‘cắn chết hăn, cắn chết hăn. . .’

Cho dù Tử Lan Thanh không muốn đi nữa, ngày thứ hai vẫn tới, đầu nhỏ béo ụt ịt vươn thẳng, đôi mắt nhỏ của Tử Lan Thanh đang nhắm nghiền, bây giờ nàng vẫn đang trong giấc mộng và không có ý định tỉnh lại.

Bây giờ mới là giờ Mẹo, nếu đang ở hiện đại thì chính là sáu giờ sáng, mặc dù đời trước có thói quen dậy sớm, nhưng nàng đã trải qua ba năm sống trong cuộc sống nhung lụa, Tử Lan Thanh đã có thói quen sớm chín muộn mười!(đại khái là 9h vẫn còn sớm)

Hiện tại tự nhiên sáu giờ sáng bắt nàng dậy đi học, nàng thật sự không muốn tỉnh lại.

"Ngoan, dậy đi, người còn có một đoạn đường dài nữa đó." Hơi đau lòng ôm Tử Lan vào trong ngực của mình, Chu Tử Mặc nhỏ nhẹ nói.

Nhưng bây giờ Tử Lan Thanh cũng không có thời gian đi thương thức lời nói dịu dàng của Chu Tử Mặc, vì nàng đã trực tiếp tiến vào mộng đẹp ở trong ngực Chu Tử Mặc.

Không biết đã ngủ bao lâu, nhưng khẳng định ngủ còn muộn hơn bình thường, Tử Lan Thanh mở cặp mắt của mình, nhưng. . . Người nào có thể cho nàng biết tình trạng bây giờ là như thế nào không?

Tại sao nàng lại nằm trên một bàn sách rất lớn, mà bên đọc sách bên cạnh chính là Chu Tử Mặc đang ngồi, lúc này hăn đang tập trung tinh thần để vẽ, vẽ mặt nghiêm túc lại cố chấp khiến Tử Lan Thanh lộ vẻ xúc động một chút xiu, Chu Tử Mặc như vậy. . . thật sự có một chút mê người.

"Nước miếng cũng chảy ra rồi." Đang chuyên tâm vẽ tranh, Chu Tử Mặc đột nhiên nói một câu, bàn tay nhỏ bé phì nộn của Tử Lan Thanh nhanh chóng sờ lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Nhưng mà. . .

Nơi đó không có gì cả!

"Người lừa ta!" Tiếng Tử Lan Thanh vì kích động mà trở nên bén nhọn, khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt cũng trở nên hồng hồng theo, đáng chết! Chu Tử Mặc lại lừa nàng!

Chu Tử Mặc quay đầu đưa giỡn nhìn chằm chằm Tử Lan Thanh, khiến nàng đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

"Tứ đệ, đây chính là tiểu cách cách nhà người hã, thật là một con heo nhỏ ham ngủ." Giọng nói nhẹ nhàng xen lẫn từng tia. . . trào phúng!

Tử Lan Thanh xoay người, đã nhìn thấy tình cảnh bây giờ. Cái miệng nhỏ nhắn bây giờ có thể nhét vừa hai quả trứng vịt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Một phòng toàn cực phẩm mỹ nam.

Trong phòng tất cả từ lớn đến nhỏ, tất cả đều là mỹ nam, từng mỹ nam một khiến nàng mở to mắt cái miệng nhỏ nhắn chảy ra nước miếng trong suốt, cực phẩm! Toàn bộ đều là cực phẩm!

"Ha ha. . . nha đầu này không chỉ là con heo lười, còn là một tiểu sắc quỷ." Vẫn là tiếng nói dịu dàng.

Lúc này Từ Lan Thanh mới chú ý đến người nói những lời ấy. Đây tuyệt đối là một trai đẹp dịu dàng đỉnh cấp. Một bộ quần áo trắng, thêm những sợi tóc mềm mại được hất ra sau ót, chính lúc này môi mỏng khiêu gợi nhẹ nhàng nhếch lên, nụ cười y hệt ánh mặt trời phía Đông làm cho người ta cảm thấy hơi thở ấm áp.

Nam tử như vậy, chỉ cần đứng ở nơi đó thôi cũng có thể làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp.

"Không phải chỉ là vấn đề có sắc hay không, mà là cực kỳ sắc!" Giọng nói có chút giễu cợt, nhưng lại xen lẫn mấy phần ngây thơ.

Từ Lan Thanh dời tầm mắt lần nữa, đây là một mỹ thiếu niên mặc trường sam màu xanh, trên mặt hắn còn treo nụ cười xấu xa, mà trong nụ cười kia còn có giễu cợt.

Nhìn hắn tươi cười giễu cợt, Từ Lan Thanh thật sự muốn đi xé nát khuôn mặt vô cùng khả ái kia.

"Tứ đệ, chẳng lẽ về sau ngươi sẽ mang tiểu sắc quỷ này cùng đi học." Giọng nói nhu hòa hấp dẫn khiến Từ Lan Thanh ngoái đầu nhìn về phía người đi tới.

Đó là một mỹ nam tử có đôi mắt hoa đào, lúc này đôi mắt đào hoa kia đang nhìn thẳng về phía Từ Lan Thanh, môi mỏng khiêu gợi được vẽ ra một cách hoàn mỹ.

Từ Lan Thanh xuân tâm nhộn nhạo, trai đẹp này không phải là đã để ý nàng chứ?

"Các người đã vẽ xong?" Giọng nói cao ngạo xen lẫn trí thức phong độ làm cho con người Từ Lan sáng lên, nhanh chóng quay đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc kia, Từ Lan Thanh xấu xa cười một tiếng.

Sư phụ Chu Tử Mặc, chúng ta lại gặp mặt.

Như vậy thì xin tiếp chiêu đi!

Với những người đã từng tổn thương bà vú, Từ Lan Thanh nàng sẽ một người giết một người, tới một đôi giết một đôi.

Rõ ràng có nghịch lân, Phượng tự nhiên cũng có nghịch cánh, mà bà vú chính là nghịch cánh của Từ Lan Thanh.

Đối với người đời trước không được hưởng thụ tình thương của mẹ như Từ Lan Thanh, bà vú cho nàng quá nhiều tình cảm, tình thương sâu nặng của bà vú như hòa ra một ly nước ngọt ngào vậy.

Cho nên Từ Lan Thanh gọi bà vú là ‘ mẹ ’, bởi vì ở trong lòng Từ Lan Thanh, bà vú chính là mẹ nàng.

"Đã xong." Bốn người đồng thanh trả lời, tiếng nói kia không kiêu ngạo không tự ti, hoàn toàn không bởi vì mình cao quý hơn mà khác thường.

Cái miệng nhỏ nhắn Từ Lan Thanh chu ra, sao nàng có cảm giác trong thư phòng này tràn đầy âm mưu tính toán vậy.

"Hiện tại treo bức vẽ của mọi người lên." Mắt nam tử xinh đẹp không nhìn Từ Lan Thanh giống như không hề nhìn thấy nàng vậy.

Có lẽ trong mắt hắn lúc này chỉ có bốn người Chu Tử Mặc bọn họ.

Về phần những người khác. . .

Lúc này Từ Lan Thanh mới phát hiện, trừ bốn người Chu Tử Mặc, trong thư phòng này còn có nhiều học sinh khác, mặc dù không bằng ba vị vừa nãy, nhưng cũng là tiểu mỹ nam.

Vậy mà nam nhân xinh đẹp kia như là không thấy bọn họ, bắt đầu thưởng thức bức vẽ của bốn người Chu Tử Mặc.

"Nam tử mặc áo trắng là đại hoàng tử Chu Tử Lâm, người có con mắt hoa đào là nhị hoàng tử Chu Tử Phong, thiếu niên mặc quần áo màu xanh là tam hoàng tử Chu Tử Thành." Đột nhiên Tử Lan Thanh nghe thấy tiếng thì thầm của Chu Tử Mặc truyền tới, nhìn xung quanh một hồi, mới biết là hắn đang nói.

Nhìn tiểu quý kia nghiêm túc lắng nghe nam nhân xinh đẹp nói, Tử Lan Thanh nhếch miệng cười một tiếng, thật ra tiểu quý này có lúc vẫn còn rất khả ái.

"Bức này của đại hoàng tử là hoa xuân tranh nhau nở rộ rất đẹp, nhưng đường cong quá nhu hòa quá. Cần nhớ rằng, hoa xuân cũng có hoa xuân kiên cường." Tiếng nam tử xinh đẹp cao ngạo làm Tử Lan Thanh khẽ chuyển mắt.

Một bức họa tràn ngập hoa xinh đẹp điểm lệ xuất hiện ở đáy mắt Tử Lan Thanh, không thể không nói, bức họa này của đại hoàng tử thật sự rất đẹp, ít nhất ở trong mắt người không hiểu nét vẽ của họa sĩ là như thế nào như nàng.

"Đệ tử ghi khắc." Tử Lan Thanh thấy rõ ràng lúc nam tử mặc áo trắng kia nói câu này, lập tức cúi đầu trong mắt lóe lên một tia ác độc.

Tìm cách lên, hoàng cung này quả nhiên không phải nơi cho người ở, đại hoàng tử vì mới nở nụ cười ảm áp như ánh mặt trời cũng có thể ngay lập tức xuất hiện tia ác độc.

Nếu không phải là nhìn thấy đáy mắt ác độc của hắn, chắc chắn Tử Lan sẽ nghĩ thơ cho là đại hoàng tử này rất thiện lương, ít nhất ngoài mặt là như thế.

"Nhị hoàng tử về bức mỹ nhân đi tắm, mỹ nhân chưa chắc đã là mỹ nhân xinh đẹp. Cần ghi nhớ, trong lòng không có mỹ nhân, tự nhiên vẽ không ra mỹ nhân chân chính." Nam nhân kia đi tới trước bức mỹ nhân đồ, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm bức tranh mỹ nhân, sau đó nhìn con mắt đào hoa suy nghĩ nói.

Nghe thấy nam nhân kia nói, đào hoa trong mắt nhị hoàng tử đột nhiên tàn đi, tinh quang chợt lóe, lập tức bình tĩnh lại.

"Đệ tử ghi nhớ." Nhị hoàng tử cung kính nói.

"Tam hoàng tử là bức hùng ưng (chim ưng dũng mãnh), ánh mắt hùng ưng không tinh khiết. Phải nhớ, hùng ưng hung mãnh, là nhờ cặp mắt cơ trí." Nam nhân kia không nhìn tam hoàng tử mà nhìn chăm chăm bức hùng ưng đồ.

"Đệ tử ghi khắc." Giọng nói hơi âm lãnh, thiếu niên kia nhẹ nhàng nín thở, sau đó cúi bóng lưng cô lạnh kia xuống, cung kính trả lời.

Nghe thấy tiếng hắn, Tử Lan Thanh nhìn thấy bóng lưng nam tử kia dừng lại, tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt đó nàng vẫn bắt được.

Có gian tình, tuyệt đối có gian tình! Tử Lan Thanh tại chính mình trong lòng âm lãnh nghĩ tới, nàng nhất định phải tra rõ nơi này có cái gì gian tình, mới có thể trả thù này cuốn sách nam.

"Bức này của tứ hoàng tử là bức Thanh Tùng, vì trong khoảng thời gian này họa kỹ của tứ hoàng tử đúng là tăng lên, nên bức tranh Thanh Tùng này trở nên tương khác." Nam tử xinh đẹp vừa nói ra, Tử Lan Thanh đã nghe được tiếng hít khí lạnh.

Hơi mê mang quay đầu, không hiểu nhìn các học trò sau lưng.

Không phải chỉ là tương khác thôi sao? Có gì mà khiếp sợ!

"Hôm nay nhận xét đây thôi, tan lớp." Nam tử dạy học kia không bình luận bức vẽ của Chu Tử Mặc vẽ, khiến Tử Lan Thanh hơi thất vọng.

Nàng rất muốn nghe xem nam tử xinh đẹp này bình luận bức vẽ của Chu Tử Mặc, nhưng. . .

Nhìn nam nhân kia sắp đi ra thư phòng, khoe miệng Tử Lan Thanh dần hiện ra một nụ cười tà ác, nhanh như vậy đã đi? Tuyệt đối không có khả năng.

"Phụ thân, hẳn chính là sự phụ diện trong miệng nha hoàn nói hả?" Giọng nói non nớt từ cái miệng nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh to tiếng phun ra.

Mà tay nhỏ bé béo ụt ịt của nàng cũng chỉ thẳng vào nam tử kia, Tử Lan Thanh thấy rõ ràng bóng lưng của hắn hơi khựng lại.

Ha ha ha. . .

Nhìn bộ dáng hắn thì sự kiện kẻ điên lần đó tổn thương hắn không chỉ lớn một chút xíu nhĩ. Đã như vậy, nàng nên lợi dụng thật tốt.

Nếu không thì sẽ phụ lòng khổ tâm của nàng lúc trước mắt.

"Tử Lan, không được nói lung tung." Chu Tử Mặc khẽ chau mày lại, tại sao tiểu yêu nghiệt bình thường thông minh lanh lợi này bây giờ lại đơn thuần nói ra những chuyện không nên nói như này.

Chẳng lẽ ban đầu. . . nghĩ tới điều này, trong mắt Chu Tử Mặc lóe lên tia sáng tỏ.

"Nhưng . . nhưng . . những nha hoàn kia đã nói. . ." Miệng Từ Lan Thanh mím lại, lệ quang trong mắt hiện lên, bộ dáng uất ức này khiến tâm Chu Tử Mặc đau nhói.

Khẽ mở miệng, Chu Tử Mặc lại không mở ra nữa, nếu Từ Lan mở miệng như thế, chắc chắn nàng có mục đích riêng.

Thôi, theo nàng đi, dù sao hiện tại Từ Lan chỉ có ba tuổi, coi như nói sai cái gì cũng là đồng ngôn vô kị (1).

Nam tử kia nắm chặt tay, cao ngạo vừa nãy đã không còn sót lại chút gì, sự kiện vô duyên vô cớ điên lần đó, vẫn luôn là cái gai trong lòng hắn.

Người cao quý như hắn, lại giống như con chó điên không ngừng gào lên, thậm chí. . . tóc tai bù xù quần áo không ngay ngắn chạy ra khỏi phủ của mình, có trời mới biết khi hắn tỉnh lại, muốn liều mạng biết bao nhiêu.

Nhưng sứ mạng của hắn vẫn chưa xong, cho nên không thể chết được!

Thở dài một hơi, ngẩng cái đầu cao ngạo của mình lên, đối phương chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, hắn không thể đi so đo với hàng, vì thế hắn chỉ có thể coi chuyện này như chưa từng xảy ra, ít nhất không thể ở chỗ này.

"Vậy hắn thật sự là kẻ điên sao? Thật là khủng khiếp! Phụ thân, Tử Lan sợ!" Từ Lan Thanh nhìn nam nhân đang cố làm cao ngạo kia, coi thường nhếch miệng, sau đó làm bộ mặt sợ hãi bỏ vào trong ngực Chu Tử Mặc.

Ngay lập tức nam tử kia mới vừa có lực bước một bước lại kẹt lần nữa.

Hơi cứng ngắc quay đầu, nhìn chằm chằm Từ Lan Thanh, liên tục lóe lên từng tia nguyên rủa trong mắt.

"Tử hoàng tử, cách cách dân thường chỉ là cách cách dân thường, quân cách cách nhà người cho tốt." Nói xong lời này, nam tử kia không dừng lại nữa, bước nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng lưng đang chạy nhanh của nam tử kia, tay Chu Tử Mặc ôm Từ Lan Thanh, hơi rung rung mấy cái, sau đó hoàn toàn bình tĩnh lại.

. . .

"Tử Lan hôm nay vào trong cung có nghe lời không?" Lúc ăn trưa, bà vú tì mĩ gấp thức ăn cho Từ Lan, sau đó hơi khần trương hỏi một câu.

"Nghe lời." Từ Lan Thanh nâng đầu nhỏ béo ụt ịt của mình lên, nhu thuận đáp một câu.

Nghe được lời của Từ Lan, Chu Tử Mặc rất khinh bỉ nhìn nàng một cái, nếu hôm nay biểu hiện của tiểu quý kia ở trong cung có thể tính là ngoan ngoãn, vậy thế giới này chắc cũng không có người nào ngoan ngoãn cả.

"Vậy thì tốt." Bà vú tin tưởng gấp một miếng thịt kho thơm Từ Lan Thanh, tiện thể khẽ hôn trên cái trán của nàng.

Ngày thứ hai, Từ Lan Thanh vẫn đi theo Chu Tử Mặc đi học.

Thoáng một cái đã năm ngày.

Trong ba ngày ở nơi này, nàng phát hiện, hình như nam tử kia cũng không sợ hãi như vậy. Có Chu Tử Mặc bảo vệ, dù nàng có phạm sai lầm lớn, cũng chỉ cần một câu nói nhân nhật của hắn, những phu tử này chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nhưng hôm nay, nhất định là một ngày vô cùng không bình thường!

(1) trẻ con nói không kiêng dè.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chu Tử Mặc, cảm ơn!

Bởi vì ngày hôm nay, Từ Lan Thanh phải một thân một mình đối mặt với những công chúa cách cách kia.

Chu Tử Mặc là hoàng tử, không thể cứ mang theo nàng đến lớp của hoàng tử bồi lạc học, nên Từ Lan Thanh chắc chắn phải tiến về lớp của công chúa cách cách.

"Tử Lan, không phải sợ, tất cả công chúa cách cách đều cư xử rất thân thiết." Chu Tử Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Từ Lan, đau lòng nói.

Tiểu tử này bình thường nhìn qua không sợ trời không sợ đất, không ngờ lại có thể biết sợ đi học, cũng không biết tại sao nàng lại sợ.

"Vậy phu tử cũng ở cư xử thân thiết sao?" Từ Lan Thanh nhẹ đầu nhỏ hỏi.

Bạn học đều là thứ không quan trọng, quan trọng nhất chính là thầy giáo, phải biết rằng nàng đã bị những thầy giáo kia làm hại.

Bởi vì xem thường nàng, nên lúc nào cũng nhìn nàng không vừa mắt.

"Người là cách cách, bọn họ chỉ là phu tử, người không phải kiêng dè với bọn họ nhiều." Lời của Chu Tử Mặc rất kiêu ngạo, Từ Lan Thanh nghe thấy hơi sững sờ.

Cách cách không cần quá xem trọng thầy giáo?

Còn có thân phận của nàng tôn quý, tôn quý đến mức nàng không cần xem những ánh mắt của các phu tử kia. Nhưng . . . Chu Tử Mặc đã quên, nàng bị ném bỏ, nếu nói là cách cách nàng cũng không phải hoàn toàn là cách cách.

Mà thân phận cách cách của nàng, là do hấn ban cho.

Không có hấn, cái gì nàng cũng không có!

"Sao vậy? Cái nha đầu này!" Chu Tử Mặc nhìn về mặt Từ Lan càng lúc càng không tốt, hơi hoảng hốt nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hi vọng nàng có thể hăng hái trở lại.

"Không được bóp ta." Bị Chu Tử Mặc nắm khuôn mặt nhỏ nhắn, lập tức Từ Lan Thanh sống trở lại, giống như con mèo hoang, hung ác nhìn chằm chằm Chu Tử Mặc.

Nhìn Từ Lan như thế, Chu Tử Mặc thờ phào nhẹ nhõm ở đáy lòng.

"Người nhớ cho ta, nếu ai dám khi dễ người, không cần khách khí với bọn họ, trực tiếp nói tên của ta." Tay Chu Tử Mặc nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan càng dùng sức.

Hấn muốn nha đầu này nhớ lời hấn nói hôm nay.

Nghe hấn nói, Từ Lan Thanh sững sờ, sau đó cảm động thật sâu, Chu Tử Mặc. . . Cảm ơn. . .

"Đừng hiểu lầm, ta chỉ bao che, dù trong vương phủ có một con chó bị đánh, ta cũng sẽ tìm người báo thù." Chu Tử Mặc không chịu nổi ánh mắt cảm động của Từ Lan, bắt mất tay mình lại, hơi bối rối giải thích.

Nghe thấy lời giải thích của tiểu quý Chu Tử Mặc, Từ Lan Thanh nghiêng răng, cái tên tiểu quý chết tiệt này không thể nói cái gì dễ nghe hả?

Mỗi lần đều rút lui ở thời điểm mấu chốt nhất, để cho nàng vừa cảm kích xong đã lập tức trở nên nóng nảy.

"Hừ!" Khuôn mặt nhỏ nhắn mặt mày tức giận quay sang chỗ khác, về sau không bao giờ tin tưởng lời nói xằng bậy của tiểu quý này nữa.

Đưa Từ Lan đến lớp của các công chúa cách cách, Chu Tử Mặc mới từng bước đi đến lớp học của mình.

Ghế ngồi ở đây còn cao hơn người nàng, cho dù Từ Lan ngồi thẳng người cũng cao không quá bàn đọc sách này.

Nàng rất hoài nghi, nàng thật sự có thể đi học trong tình trạng như vậy?

Sự thật chứng minh, nàng không thể học, nhìn phu tử từ ái có một bộ râu bạc đầy, sau khi để lại một cung nữ dạy nàng hát ca dao thì mặc kệ nàng.

Cung nữ dạy hát ca dao này vẫn khúm núm liên tục lặp lại mấy câu ca dao già cỗi, Từ Lan Thanh nghe mà lão đảo buồn ngủ.

Cuối cùng, rốt cuộc Từ Lan Thanh không nhịn được cuộn rúc vào trên ghế để ngủ.

Thân thể mũm mĩm cuộn tròn thành một đồng, tựa như một con mèo nhỏ tham ngủ, khả ái đến mức khiến người ta không nhịn được muốn hôn.

Lão phu tử nhìn Từ Lan đang ngủ say, quay sang nhìn bộ mặt hoảng sợ của cung nữ kia, phẩy phẩy tay áo với nàng.

Thôi, tiểu cách cách mới ba tuổi, cứ để cho nàng ngủ đi.

Cuối cùng đến lúc Chu Tử Mặc tới đón, nàng còn ngủ ở trên cái ghế kia, đợi đến lúc nàng vì đói bụng mà mở cặp mắt mơ hồ ra thì bọn họ đã ngồi trên xe ngựa trở về vương phủ.

"Đây là đâu? Chúng ta đang về? Không phải ta vẫn còn học hát ca dao sao?" Sau khi thấy rõ hoàn cảnh bốn phía, Từ Lan Thanh hỏi liên tiếp ba vấn đề.

Nhìn tay nhỏ bé mập mạp của nàng vì buồn ngủ mà không ngừng xoa lên đôi mắt tí hí, Chu Tử Mặc nhìn nàng một cái, cũng không nói cái gì.

Hắn đâu biết, nha đầu mập này trong ngày đầu tiên đi học thì ngủ mất, mà phu tử còn chưa gọi nàng tỉnh dậy.

Không nghe thấy trả lời, Tử Lan Thanh bò vào trong ngực Chu Tử Mặc, làm nũng nói, "Ta đói."

"Lập tức sẽ tới vương phủ thôi." Chu Tử Mặc ôm ôm nha đầu mập này, giọng nói rất nghiêm túc.

"Nhưng ta rất đói, phụ thân. . ." Tử Lan Thanh vì bụng của nàng, không thể không ngọt ngào nói.

Chu Tử Mặc nghe giọng nói yếu ớt, trong lòng mềm xuống vui mừng nói, "Tiểu Tam, mang điểm tâm ngọt sáng nay chuẩn bị vào đây." Cuối cùng Chu Tử Mặc thỏa hiệp.

"Hi hi. . ." Nghe thấy có điểm tâm ngọt ăn, Tử Lan Thanh vui vẻ bò ra khỏi ngực Chu Tử Mặc, bò đến chỗ Tiểu Tam.

Nhìn Tử Lan bò đến chỗ Tiểu Tam, Chu Tử Mặc ở nơi Tử Lan không nhìn thấy hung ác nhìn chăm chăm Tiểu Tam, giống như Tiểu Tam đoạt đi vật hắn yêu thích nhất vậy.

Tiểu Tam sừng sốt một chút, chẳng lẽ hắn lại làm sai cái gì rồi hả?

Hơi cứng nhắc đưa món điểm tâm ngọt cho tiểu cách cách, Tiểu Tam ngồi nghiêm chỉnh, mãi cho đến khi xuống xe, hắn vẫn còn duy trì tư thế ngồi cứng nhắc này, đến lúc vương gia và tiểu cách cách xuống xe ngựa, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bộ dáng tiểu vương gia nhìn hắn chăm chăm quả thật kinh khủng!

. . .

"Tiểu cách cách, hôm nay là lần đầu tiên đi học với công chúa cách cách khác đã quen thuộc chưa vậy?" Bà vú hỏi vấn đề xảy ra mỗi ngày như thường lệ.

"Rất tốt, những công chúa cách cách kia đối với ta khá tốt, hơn nữa hôm nay phu tử còn khen ngợi ta, nói ta là người nghe lời nhất." Tử Lan Thanh nghe thấy câu hỏi của bà vú, hưng phấn đến giương nanh múa vuốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt không biết vì kích động hay vì nói láo mà đỏ lên.

Chu Tử Mặc ở bên cạnh nghe thì sừng sốt một chút, tiểu quý này ngủ tới trưa, đến tai bà vú thì trở thành đại nghe lời!

"Vậy thì tốt, hôm nay phu tử dạy ngươi cái gì?" Bà vú chấp tay trước ngực, thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi tiếp theo thói quen.

"Hắc. . . Dạy cái gì? Dạy cái gì. . ." Tử Lan Thanh nỗ lực muốn nhớ lại này mấy câu ca dao, nhưng trong đầu trống rỗng.

Sau khi biến thành một đứa bé, trí nhớ của nàng cũng trở nên mơ hồ, trừ những chuyện rất quan trọng kia. Chuyện khác, người khác vừa nói xong trước mặt, thì sau đó nàng trực tiếp quên toàn bộ.

"Là một khúc ca dao, hỏi cảnh sắc tươi đẹp khi nào đến. Cảnh sắc tươi đẹp khi nào đến, nhớ đến những truyện đã qua, đêm qua tiểu lâu lại gặp gió xuân, không muốn nhìn lại quê hương luôn sáng rõ ở trong tim. Điều Lan Ngọc vẫn còn, nhưng Chu Nhan đã thay đổi, hỏi quân có thể buồn bao nhiêu, như một dòng sông xuân chảy từ phía đông."* Tử Lan nói xong liền hát ra.

Nàng biết hát bài hát này là vì trước kia mỗi lần đi nhặt tóc, người thợ cắt tóc kia sẽ bật bài hát này.

Mà nghe nhiều lần như vậy, nàng cũng chỉ biết có mấy câu này.

Bà vú nghe câu ca dao, vui mừng vuốt tóc Tử Lan Thanh. Nàng đơn giản chỉ vì Tử Lan biết ca hát mà vui vẻ không dứt.

Chu Tử Mặc có thể nghe rõ hàm nghĩa trong câu hát của Tử Lan Thanh, những tia sáng kỳ dị liên tiếp xuất hiện trong mắt.

Ý cảnh của bài hát này không phải chỉ đơn giản tuyệt mỹ, có lẽ ngay cả sư phụ hắn cũng không thể làm ra ca dao như vậy. Mà bài hát này cứ dễ dàng chậm rãi từ trong miệng Tử Lan hát ra như vậy, tiểu nha đầu này. . . thật không phải yêu nghiệt bình thường!

"Ngày mai Hồng ca của ngươi trở về." Đột nhiên bà vú nghĩ tới điều gì, sau khi cẩn thận nhìn tiểu vương gia một cái, mới mở miệng nói.

Nàng đang thử dò xét.

"Có thật không? Sườn xào chua ngọt của ta đã trở lại! Ha ha. . ." Tử Lan Thanh hào hứng cười tươi.

Nhìn bộ dáng vui vẻ kia của nàng, trong lòng Chu Tử Mặc bốc lên vị chua, "Ta nhớ hình như Lâm Hồng còn một tháng nữa mới có thể trở về mà." Chu Tử Mặc như không có gì nói.

Về mặt nhìn như lạnh nhạt kia là chứng minh tốt nhất cho sự tức giận trong lòng hắn.

"Đáng lẽ là một tháng nữa, nhưng hắn đã hoàn thành nhiệm vụ vương gia giao xuống trước thời hạn, nên. . . xin vương gia nể mặt nô tỳ không trách phạt." Bà vú nói đến chỗ này đột nhiên quỳ xuống đất.

Bà vú chăm sóc tiểu vương gia từ nhỏ, mỗi cử động của tiểu vương gia nàng vẫn có thể đoán ra một ít, nên bây giờ rất dễ nhận ra, tiểu vương gia hơi tức giận.

"Mẹ, đừng lo, phụ thân sẽ không trách cứ Hồng ca ca." Từ Lan nhìn bà vú đang quỳ, lo lắng bò xuống từ trên ghế cao, tay nhỏ bé mập mập liên tục lôi kéo cánh tay bà vú.

Bộ dáng hấp tấp của nàng rơi trong mắt Chu Tử Mặc, khiến con người đen nhánh kia của Chu Tử Mặc càng thêm u ám, lúc nào bà vú có suy nghĩ này về hắn.

Nàng biết rõ địa vị của nàng ở trong lòng Từ Lan, vậy mà bây giờ lại quỳ rạp xuống trước mặt hắn cầu xin. Nàng làm như vậy là vì muốn giúp đỡ con trai của nàng. Nhưng nàng lại không biết dù hắn có thật sự tức giận như vậy, nhưng chưa bao giờ có suy nghĩ muốn trách phạt Lâm Hồng.

Ai. . .

Bà vú cuối cùng cũng chỉ là bà vú, không phải mẫu thân ruột thịt, dù nàng có đối xử tử tế với hắn như thế nào đi nữa, cũng không phải là mẫu thân ruột thịt của hắn. Giữa hắn và con trai ruột thịt của nàng, nàng chỉ sẽ chọn con ruột thôi.

"Bà vú đứng lên đi, bổn vương sẽ không trách cứ Lâm Hồng." Trước kia ở trước mặt của bà vú, Chu Tử Mặc rất ít khi tự xưng là bổn vương, vậy mà bây giờ hắn chỉ muốn để bà vú nhớ thân phận của chính nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Hữu nghị giữa hai cô nhóc mập.

"Nô tỳ. . . Tuân lệnh." Bà vú đứng lên theo đôi tay nhỏ bé của Từ Lan, mà sắc mặt của nàng đã hơi trắng bệch, nàng biết ý tứ của tiểu vương gia.

Nô tỳ vĩnh viễn chỉ là nô tỳ, cho dù tiểu cách cách có lệ thuộc vào nàng đi nữa, nàng vẫn là một nô tỳ, mà hôm nay hành động của nàng, đã vượt qua nguyên tắc mà một nô tỳ cần có.

"Từ Lan, bà vú đã đứng dậy, mau đến đây ăn cơm." Chu Tử Mặc dịu dàng nói, với Từ Lan, nàng vẫn luôn là điều mềm mại nhất trong lòng hắn.

Lòng có chút không phục trở lại ghế ngồi của mình, Từ Lan Thanh giận dữ nhìn chằm chằm Chu Tử Mặc, đều do tiểu quý ghê tởm này dọa sợ bà vú.

Không phải Từ Lan Thanh không nghĩ đến tâm tư của bà vú, nhưng mẫu thân thương yêu con của mình là chuyện thường tình.

"Bây giờ còn sợ đi học không?" Chu Tử Mặc không thích Từ Lan nhìn hắn bằng ánh mắt này, vì vậy vội vàng nói sang chuyện khác.

Ý tứ của tiểu quý Chu Tử Mặc kia sao Từ Lan Thanh không hiểu chứ, cái miệng nhỏ nhắn méo mó khinh thường, nàng trả lời tiểu quý Chu Tử Mặc: "Không sợ."

Tiểu quý này bình thường còn nán lại đợi nàng về học, nên Từ Lan Thanh đại nhân đại lượng không so đo với hắn.

"Vậy thì tốt." Chu Tử Mặc vừa nói xong lời này, cả phòng hoàn toàn yên tĩnh, ba người mỗi người đều có tâm sự riêng của mình.

Ngày thứ hai, phải dậy thật sớm, Chu Tử Mặc đưa Từ Lan Thanh đến lớp học của công chúa cách cách, d*...lê~quý^^đôn sau đó kéo một cô bé mập khoảng sáu tuổi nhỏ giọng nói rất lâu, mà lúc bọn họ nói chuyện còn không ngừng nhìn về phía Từ Lan Thanh.

Cuối cùng hình như Chu Tử Mặc đã giao phó xong, hắn mới cẩn thận rời khỏi.

Chờ sau khi Chu Tử Mặc rời đi, cô bé mập ngồi cạnh Từ Lan Thanh, hai con nhóc mập mập ngồi trong một cái bàn cũng không chen chúc.

Mà lão phu tử từ từ giống như không nhìn thấy cô gái mập nhỏ đổi vị trí, tự nhiên nói về bài học hôm nay.

Từ Lan Thanh tò mò nhìn con nhóc béo ú này chằm chằm, liên tục suy đoán xem Chu Tử Mặc đã nói gì với con nhóc.

"Người tên là Tử Lan phải không, ta là Chu Tử Ngữ." Cô gái mập nhỏ thân thiện cười ngọt ngào với Tử Lan Thanh.

Chu Tử Ngữ?

Tử Lan Thanh nhú mày, tối hôm qua bà vú bỏ trợ cho nàng một khóa học, tổng cộng hoàng thượng có bốn hoàng tử và một công chúa.

Đại hoàng tử là do một cung nữ sinh, là người hiền hoà, gặp người liền cười; nhị hoàng tử do một kĩ nữ sinh, là người ‘ phong lưu tiêu sái ’; mẫu thân tam hoàng tử chết sớm, bây giờ ở cùng Thục phi, là người âm lãnh; còn tứ hoàng tử chính là Chu Tử Mặc.

Mẫu phi tứ hoàng tử là đương kim Hoàng quý phi Duy Ái.

Tên Hoàng quý phi cũng không phải là Duy Ái, hai chữ ‘ Duy Ái ’ là hoàng thượng ban tặng, mặc dù không nói rõ, nhưng người nào trong hậu cung cũng biết ý nghĩa của hai chữ này.

Vì vậy mặc dù tứ hoàng tử là hoàng tử nhỏ nhất, nhưng thân phận còn cao quý hơn ba vị hoàng tử trước kia.

Về phần nha đầu mập trước mặt là Chu Tử Ngữ, là đứa bé duy nhất của đương kim hoàng hậu, trưởng công chúa của hoàng thượng.

Vừa ra đời đã được phong là công chúa tôn quý nhất - Hòa Thạc công chúa, được hưởng thụ ngàn vạn sung ái.

Nhưng chính Hòa Thạc công chúa tôn quý nhất này, hiện tại đang ngọt ngào cười với nàng, thân thiện nói với nàng, ‘ Ta là Chu Tử Ngữ. ’ mà không phải tự xưng Hòa Thạc công chúa cái gì cả. Tử Lan Thanh biết, nàng(Chu Tử Ngữ) không ghét bỏ thân phận của nàng (Tử Lan Thanh) .

"Người là ta muội muội của phụ thân?" Đối mặt với một cô bé mập mập khá ái như vậy, hảo cảm của Tử Lan Thanh với nàng cứ thẳng lên cao, nhẹ đầu nhỏ của mình, nụ cười khóe miệng càng ngày càng đậm.

"Ừ, ta là muội muội của Mặc Mặc ca ca, người có thể gọi ta là Ngữ Ngữ." Nha đầu mập rất vui vẻ, không ngừng lắc lư đầu nhỏ phi nộn.

Tử Lan Thanh nghe thấy nàng nói che cái miệng nhỏ của mình cười trộm, Mặc Mặc ca ca?

Tiểu quý kia còn có tên gọi như vậy.

Nước miếng theo lời nói mà bay tung tóe trước mặt lão phu tử, hai cô bé mập nhỏ Tử Lan Thanh và Chu Tử Ngữ cùng đầu vào nhau nói chuyện liên tục xuất hiện nụ cười, nhưng lão phu tử như là không nghe thấy, mà các cách cách khác cũng giống như không nghe thấy tiếng cười của các nàng, giả vờ chuyên tâm nghe lão phu tử giảng dạy.

Thật ra thì đều âm thầm nghe đối thoại giữa các nàng, bình thường công chúa điện hạ đối với bọn họ thì mặt không đều không có biểu tình, bây giờ lại nói chuyện vui vẻ như vậy với một nha đầu mập thường dân như vậy, chẳng lẽ các nàng đều phải mập mới được sao?

Trò chuyện một chút, bụng Tử Lan Thanh và Chu Tử Ngữ đồng thời phát ra tiếng ~chanchan,,l q^d,d.d kêu ‘ ừng ực ’ , hai cô nhóc mập rất ấn ý liếc mắt nhìn nhau, liền bật cười ‘ ha ha ha. . . ’.

"Chỗ này ta có điểm tâm do bà vú chuẩn bị, chúng ta ăn chút đi." Chu Tử Ngữ nói xong lập tức lấy ra từng miếng điểm tâm bên trong tay áo, cho đến khi thành một ngọn núi nhỏ.

Tử Lan Thanh nhìn thấy nhất thời sững sờ, sững sờ một chút, nàng thật không biết vì sao trong tay áo nhỏ bé của Chu Tử Ngữ có thể cất nhiều điểm tâm như vậy.

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những thứ này, điểm tâm trong hoàng cung tất nhiên là ngon hơn so với trong vương phủ làm rồi.

Tử Lan Thanh cầm từng miếng liên tục nhét vào trong miệng, vừa nhét vừa nói, "Ăn ngon, ăn quá ngon."

"Đây thì coi là ngon cái gì, lần trước sinh nhật Ngạch nương Hoàng a mã thưởng Phi Thụy Lục Liễu mới là ngon, cực kì mềm mại, ăn vào miệng lập tức tan ra, cảm giác ngọt như mật kia thật quá tuyệt vời. Buổi sáng Mặc Mặc ca ca đã nói, nếu ta đối tốt với người, hẳn sẽ đi xin Hoàng a mã làm Phi Thụy Lục Liễu cho ta ăn." Chu Tử Ngữ hưng phấn nhìn Tử Lan Thanh nói.

Bộ dáng thòm thèm này còn có lời trong miệng của nàng, ở nơi mềm mại nhất trong lòng Tử Lan Thanh nhất thời xúc động, tiểu quý Chu Tử Mặc kia. . .

Luôn biết làm một chút chuyện khiến nàng cảm động, mặc dù cuối cùng hẳn sẽ liêu mạng che giấu, nhưng nàng không phải là đứa trẻ, sao để hẳn lừa gạt dễ dàng như vậy được.

"A. . . vừa rồi ta nói đều là nói chơi, dù lúc mới bắt đầu là vì Phi Thụy Lục Liễu, nhưng hiện tại ta thật sự đã coi người là bằng hữu tốt nhất rồi." Chu Tử Ngữ nhìn Tử Lan Thanh ngờ ngác không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng đang tức giận.

Vội vàng giải thích .

Lúc bắt đầu nàng đúng là vì Phi Thụy Lục Liễu, nhưng trải qua tiếp xúc đến trưa, nàng thật sự thích Tử Lan mới ba tuổi này.

Dáng dấp Từ Lan béo ụt ịt giống như nàng, Từ Lan không vì nàng là Hòa Thạc công chúa mà thận trọng đối xử với nàng như những cách cách kia. Nàng càng không giống nhóm người cách cách luôn cung nghênh nàng từ ngoài cửa, mặt ngoài là cung nghênh, sau lưng lại liên tục giễu cợt dung mạo mập mạp của nàng.

Từ Lan không giống như mấy cách cách kia, nàng rất thích Từ Lan không muốn nhìn Từ Lan nàng buồn.

"Ta biết, Phi Thúy Lục Liễu là Phi Thúy Lục Liễu của hấn, chúng ta là chúng ta, là bằng hữu của nhau." Từ Lan Thanh nói rất chậm, giống như một đứa bé nói không liền mạch.

Nhưng Từ Lan Thanh biết, nàng chính là muốn biểu đạt ý tứ này.

"Do câu này của ngươi, khi có Phi Thúy Lục Liễu, chúng ta ăn chung." Chu Từ Ngữ khí phách nói, khuôn mặt nhỏ mập mạp của nàng vì kích động mà đỏ lên.

Từ Lan Thanh phát hiện, lúc này Chu Từ Ngữ thật sự rất đáng yêu.

"Được." Một chữ ngọt ngào, một buổi sáng ngắn ngủi, hai cô nhóc mập trở thành bằng hữu cả đời của nhau.

Cho đến khi Chu Từ Mặc tới đón Từ Lan Thanh, hai cô nhóc mập còn lưu luyến loay hoay ở một chỗ, cuối cùng vẫn là Chu Từ Mặc cứng rắn đoạt được Từ Lan Thanh từ trong tay Chu Từ Ngữ, mới tách hai con nhóc mập này ra được.

Trên xe ngựa, Từ Lan Thanh nói về hữu nghị giữa nàng và Chu Từ Ngữ đến mức bọt bay loạn xạ khiến Chu Từ Mặc khề chau mày lại.

Bây giờ hấn đột nhiên hối hận khi để Từ Lan tiếp xúc với Chu Từ Ngữ, cô nhóc mập Chu Từ Ngữ thật sự không tệ, chẳng qua vì bà vú của nàng dạy bảo tốt.

Nhưng không thể phủ nhận, ngạch nương của Chu Từ Ngữ vị hoàng hậu kia là một người vô cùng độc ác và thủ đoạn.

"Từ Lan, ngươi và Tiểu Ngữ trở thành bạn là chuyện tốt, nhưng đây chỉ là hữu nghị giữa ngươi và Tiểu Ngữ, không nên vì Tiểu Ngữ mà tin tưởng những người bên cạnh nàng." Chu Từ Mặc nói rất nghiêm túc, nghiêm túc khiến Từ Lan Thanh đang vui vẻ đáy lòng chợt trầm xuống.

"Ừ." Cúi đầu, Từ Lan Thanh không để Chu Từ Mặc nhìn thấy đáy mắt khôn khéo của nàng, d-d-lequy,,,do On tiểu quý này lại nói những đạo lý này với nàng!

Phải biết rằng hiện tại tuy nàng chỉ hơn ba tuổi, nhưng tuổi thật của nàng đã 33. Những đạo lý dễ hiểu này sao nàng có thể không biết.

Nhìn Từ Lan cúi đầu, Chu Từ Mặc còn tưởng nàng gần hiểu ý của mình, hiểu được tàn khốc của thế giới này, nhất thời không đành lòng.

Lấy ra một khăn tay bọc nhỏ trong ngực, đưa cho Từ Lan thanh, "Cho ngươi." Gương mặt Chu Từ Mặc hơi cứng ngắc.

"Cái gì?" Từ Lan Thanh ngẩng đầu nhỏ nhỏ của mình lên, hơi mê man hỏi.

"Điểm tâm." Chu Từ Mặc tùy ý nói.

Từ Lan Thanh từ từ mở khăn lụa ra, một khối điểm tâm óng ánh trong suốt như Phi Thúy xuất hiện trước mắt của Từ Lan Thanh. Nàng tò mò trừng mắt nhìn, điểm tâm cũng có thể đẹp như vậy sao?

Nhẹ nhàng cầm lên, Từ Lan Thanh không muốn nói, "Đẹp như vậy, ta thật không nỡ ăn."

Tuy nói như vậy nhưng Từ Lan thanh vẫn là nhẹ nhàng bỏ bánh ngọt vào trong miệng, một mùi vị thần kì tan ra trong miệng nàng, mỹ vị không thể miêu tả hết tràn đầy cả khoang miệng của Từ Lan Thanh.

Điểm tâm này. . . còn coi là điểm tâm sao? Những thứ đòi sáng sớm hôm nay nàng ăn đều là đồ bỏ đi so với điểm tâm này!

"Còn nữa không?" Khi khối điểm tâm kia biến mất trong miệng Từ Lan Thanh thì nàng quay sang trông mong nhìn Chu Từ Mặc, nàng yêu chết cái điểm tâm này rồi!

"Tất nhiên còn nữa, chỉ là. . ."

Đến khi ngồi vào bên cạnh bàn cơm, Từ Lan Thanh mới biết ý vị hai chữ 'chỉ là' kia của Chu Từ Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chín khối Phỉ Thúy Lục Liễu.

Nhìn lên đĩa sườn xào chua ngọt thơm phức còn có một đĩa điểm tâm giống như Phỉ Thúy trước mặt, Từ Lan Thanh đang rất rối rắm. Nguyên nhân là do lời nói của tiểu quỷ Chu Từ Mặc.

Cái tên tiểu quỷ chết tiệt này chỉ cho nàng lựa chọn một thứ, mặc nàng làm nũng như thế nào, hắn hoàn toàn không lộ vẻ xúc động.

Lúc này hắn đang nhàn nhả nhìn nàng, đáy mắt không có một tia sốt ruột nào cả, hắn có thể đợi Từ Lan Thanh từ từ chọn lựa, mà hắn cũng biết cuối cùng cô nhóc mập này sẽ lựa chọn cái gì.

"Phụ thân. . ." Giọng nói Từ Lan Thanh làm nũng kéo dài.

Nhưng tiểu quỷ Chu Từ Mặc chết tiệt chỉ cực kì lạnh nhạt liếc nàng một cái, "Chuyện này không có chỗ nào để thương lượng."

Từ Lan Thanh nghe thấy nghiêng răng, đây đúng là cái tên chết tiệt Chu Từ Mặc!

Cuối cùng, Từ Lan Thanh đưa tay nhỏ bé về phía miếng điểm tâm xanh biếc, hương vị của điểm tâm này thật sự quá ngon, căn bản sườn xào chua ngọt không cùng đẳng cấp.

Vui vẻ ăn điểm tâm, đột d.d^l0q0d nhiên Từ Lan Thanh nâng cái đầu nhỏ mập mạp lên, "Phụ thân, ta có thể giữ lại hai khối cho bà vú không?"

"Không cần, trước kia bà vú vẫn thường ăn." Chu Từ Mặc vô cùng lạnh nhạt trả lời.

Từ Lan Thanh nghe thấy lập tức mặt mày hớn hờ quét sạch điểm tâm trước mặt, sau đó vỗ vỗ bụng nhỏ tròn trịa của mình, cực kì hài lòng bò xuống ghế dài đi ngủ trưa.

"Mang những thứ này đi đổ đi." Nhìn đĩa sườn xào chua ngọt không hề nhúc nhích, Chu Từ Mặc đắc ý cười cười, sau đó ngao mạn mở miệng.

Dám tranh giành tiểu nãi oa với hắn, đó là tự tìm tai vạ!

Phòng bếp, một thiếu niên mi thanh mục tú đang ngơ ngác nhìn đĩa sườn xào chua ngọt chưa từng động đũa qua, đáy mắt liên tục thoáng qua từng tia bi thương.

Chẳng lẽ nàng đã quên hắn sao?

. . .

Hôm nay, bà vú còn chưa gọi Từ Lan Thanh và Chu Từ Mặc dậy, nha đầu béo này đã bò dậy, nhìn tiểu quỷ Chu Từ Mặc kia đang ngủ say, Từ Lan Thanh nổi tâm muốn chơi đùa hắn.

Nắm lấy sóng mũi cao khéo léo kia, dùng sức.

Nhưng. . .

Sau đó hai phút, Chu Từ Mặc không có phản ứng; năm phút sau, Chu Từ Mặc vẫn không có phản ứng; mười phút sau. . .

"Chu Từ Mặc, người tỉnh tỉnh, tỉnh!" Buông lỏng mũi Chu Từ Mặc ra, khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của Từ Lan Thanh sợ đến trắng bệch.

Mười phút, cả mười phút Chu Từ Mặc không hô hấp, vậy hắn. . .

Nghĩ đến tình huống đáng thương nào đó, trong cặp mắt nhỏ kia của Từ Lan Thanh xuất hiện nước mắt, nếu như Chu Từ Mặc thật sự cứ chết mà chẳng biết tại sao như vậy, nàng phải làm sao chứ?

Đột nhiên Từ Lan Thanh phát giác, nếu như mất đi Chu Từ Mặc, thì thế giới của nàng giống như sẽ mất đi tất cả ánh sáng vậy.

"Từ Lan, ta không sao." Khi một giọt nước mắt chảy xuống gương mặt của Chu Từ Mặc, hắn cũng bị dọa sợ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Từ Lan khóc.

Khi còn bé, mặc dù Từ Lan sẽ vì bị hắn bày mưu mà khóc lóc, nhưng đó là chỉ biết gào lên chứ không rơi lệ khóc thút thít, nhưng lần này, Từ Lan lại khóc. . .

"Người. . . Không có việc gì. . ." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu béo ụt ịt của Từ Lan Thanh còn vương lại hai dòng nước mắt trong suốt, tay nhỏ bé của nàng cũng đang nắm chặt tay Chu Từ Mặc đột nhiên ' sống lại '.

Trong nháy mắt hậu, Từ Lan thanh phản ứng lại, bèn nhón tiếng hô nhất thời liền truyền tới.

"Chu từ mặc, cái người này đáng chết tiểu quỷ!" Từ Lan Thanh nói xong hung hăng cắn trên cái mũi của Chu Từ Mặc, cái mũi nhỏ xinh đẹp này, nàng

phải khiến đáng đáp nó hết xinh đẹp như vậy!

Hôm nay phải làm cho nó thành xấu xí!

"A. . . Con nhóc đáng chết này!" Chu Tử Mặc kêu gào thổng khổ bên trong phòng, còn bên ngoài tay bà vú đang cứng ngắc ở cửa phòng.

Nàng có thể thấy quan hệ của tiểu cách cách và tiểu vương gia đã không giống với quan hệ cha con bình thường, nàng cũng có thể thấy tiểu tử kia nhà mình thích tiểu cách cách.

Có lẽ bây giờ chưa phải là yêu, nhưng đó là thật tâm thật ý thích nha đầu mập này.

Nhưng mà. . .

Hôm qua tiểu vương gia đã biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, người làm vĩnh viễn chỉ là người làm! Cho dù tiểu cách cách là do tiểu vương gia nhặt về, nhưng từ lúc d.d !!e0q0u0y0d0n Hoàng quý phi để nàng nghĩ cách để Tử Lan trở thành nữ nhi của tiểu vương gia thì thân phận của nàng cũng thay đổi từ lúc đó rồi.

Thân phận của bọn họ và nàng chênh lệch quá lớn, có lẽ những việc tiểu vương gia làm đều là đúng.

Giữa Lâm Hồng và Tử Lan căn bản là không thể, đã như vậy thì không thể đợi đến khi chút thích nhỏ nhỏ biến thành yêu thì mới cắt đứt.

Có lẽ nàng nên làm theo đề nghị của tiểu vương gia, làm cho Lâm Hồng rời khỏi vương phủ, rồi đi thật xa. . .

. . .

Mới vừa ngồi lên cái ghế của mình, cô nhóc mập Chu Tử Ngừ liền chen lên cái ghế của Tử Lan Thanh, sau đó thần bí móc ra một khăn tay cực kì xinh đẹp từ ống tay áo của mình,

"Đây là cái gì?" Tử Lan Thanh tò mò mở to cặp mắt, nhìn đáng vẻ béo ú cẩn thận của Chu Tử Ngừ, Tử Lan Thanh cảm thấy đó nhất định là đồ tốt.

"Đương nhiên là Phi Thúy Lục Liễu, hôm qua ca ca bí mật bảo Quế ma ma mang đến cho ta." Chu Tử Ngừ đắc ý nói.

Sau đó, nàng giống như nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sụp xuống, "Bức vẽ của Mặc Mặc ca ca được đánh giá tuyệt mỹ, theo quy củ thì có thể đưa ra một điều kiện cho Hoàng a mã, mà Mặc Mặc ca ca đã yêu cầu một đĩa Phi Thúy Lục Liễu, vốn là có chín miếng, nhưng hẳn hạp hỏi chỉ cho hai ta miếng." Chu Tử Ngừ giận dữ nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn vì tức giận mà thịt béo cũng rung rung theo.

Tử Lan Thanh cũng rất tức giận, mẹ kiếp. . . Tiểu tử Chu Tử Mặc kia lại dám ăn một mình! Một miếng cũng không cho nàng!

Vì vậy, hai cô nhóc mập vừa tức giận vừa mở khăn tay tinh xảo này ra. . .

Nhìn điểm tâm bên trong khăn tay, Tử Lan Thanh nhìn xung quanh cảm thấy rất quen mắt, lẩm bẩm tại sao lại quen mắt như vậy? Chỉ có thể là vì hai miếng điểm tâm Phi Thúy này giống y hệt điểm tâm ngày hôm qua nàng ăn!

"Chuyện này. . . đây chính là Phi Thúy Lục Liễu?" Tử Lan Thanh cảm giác khóe miệng mình hơi co rút.

"Ừ, đừng xem thường hai miếng điểm tâm này, quá trình làm ra Phi Thúy Lục Liễu rất phiền toái, mà trong điểm tâm này có cho thêm hương liệu đặc biệt nên vừa đắt tiền mà giá lại ít ỏi. Có thể nói, một miếng như vậy ít nhất cũng bán được một nghìn lượng." Chu Tử Ngừ khoa trương nói.

Nàng vừa nói, khóe miệng Tử Lan Thanh co quắp, nếu nàng nhớ không lầm thì trên xe ngựa nàng ăn một miếng, sau đó về nhà lại ăn sáu miếng nữa, tổng cộng chính là bảy miếng.

Nếu một miếng Phi Thúy Lục Liễu này ít nhất có thể bán một nghìn lượng, vậy ngày hôm qua nàng ăn là hơn bảy nghìn lượng. . .

Ngân lượng kia mà chất thành đồng thì rốt cục có bao nhiêu đồng?

"Tử Lan, nhanh ăn đi, mỗi người chúng ta một khối." Chu Tử Ngừ nhìn đáng vẻ ngu si của Tử Lan, còn tưởng nàng bị dọa đến đần, cầm một miếng điểm tâm lên đặt ở trong tay Tử Lan.

Lúc này Tử Lan Thanh mới hồi hồn lại, đột nhiên nàng nhớ ra cái gì đó, hơi nóng nảy hỏi, "Này Phi Thúy Lục Liễu chỉ có chín miếng?"

"Ừ, một đĩa chỉ có chín miếng." Chu Tử Ngừ gật đầu.

Chín miếng. . .

Nàng ăn một miếng trên xe ngựa, về nhà ăn sáu miếng, Chu Tử Ngừ có hai miếng ở đây, tổng cộng mới vừa đủ chín miếng.

Chu Tử Mặc. . . Tiểu quý kia dùng toàn bộ Phi Thúy Lục Liễu trên thân nàng. . .

Chu Tử Mặc, người còn có thể làm cho ta cảm động đến nhường nào nữa?

"Sao vậy?" Chu Tử Ngữ thấy đôi mắt ti hí của Tử Lan hơi đỏ lên, khẩn trương hỏi, sau đó đấu tranh, đặt Phi Thúy Lục Liễu trong tay mình vào trong bàn tay nhỏ của Tử Lan Thanh nắm lại, "Đừng buồn, hai miếng này đều cho người đó."

Mặc dù Phi Thúy Lục Liễu ăn rất ngon, nhưng không quan trọng bằng Tử Lan.

"Ta. . ." Tử Lan Thanh ngẹn họng trên trời nhìn hai miếng điểm tâm trong tay mình, nàng không phải có ý này. . .

Nhưng. . .thật sự lúc này lỗ mũi hơi chua xót, mà trong lòng nàng cũng tràn đầy những tia tình cảm lạ lẫm, so với cảm giác hạnh phúc này, Phi Thúy Lục Liễu chẳng còn là cái gì.

"Chúng ta ăn chung." Nhét điểm tâm trong tay về lại trong tay Chu Tử Ngữ, Tử Lan Thanh cười ngọt ngào với nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc lóc của nàng cũng trở nên tươi tắn lần nữa.

Có tiểu quý Chu Tử Mặc thương yêu, còn có bằng hữu Chu Tử Mặc tốt như vậy, đời này, nàng đã thỏa mãn rồi.

"Được." Chu Tử Ngữ cũng không làm bộ làm tịch. Hai nha đầu mập cùng cầm điểm tâm trong tay nhét vào miệng của mình.

Cảm thụ mỹ vị của Phi Thúy Lục Liễu này, Tử Lan Thanh hạnh phúc hí cặp mắt của mình lại, cảm giác này. . . Thật sự rất tốt.

. . .

Trên xe ngựa, Chu Tử Mặc đang ngồi không yên, lo lắng nhìn trộm Tử Lan Thanh, hôm nay con nhóc béo ú này có cái gì không đúng, vô cùng không đúng!

Lúc này, con nhóc mập này đang lộ ra vẻ mặt quái dị nhìn hắn.

Cảm kích, ngọt ngào, tha thiết, cảm giận. . .

Tóm lại, con người có vẻ mặt gì, đều thể hiện hết ở trên mặt nàng rồi.

"Phụ thân. . ." Giọng nói mềm mại của Tử Lan Thanh khiến lòng của Chu Tử Mặc thiếu chút nữa mất hết, nhưng chính giọng nói mềm mại này cũng khiến toàn thân hắn nổi da gà.

Con nhóc mập này chưa bao giờ gọi hắn như vậy, Chu Tử Mặc cảm thấy, hôm nay nàng nhất định có vấn đề!

"Chuyện gì?" Tiếng Chu Tử Mặc hơi cứng ngắt, mà khuôn mặt xinh đẹp kia cũng bắt đầu trở nên vẩn vơ.

"Không có việc gì, chỉ là. . . Phi Thúy Lục Liễu." Tử Lan Thanh rất hài lòng, lúc nàng nói ra bốn chữ cuối cùng kia, khuôn mặt của tiểu quý Chu Tử Mặc rõ ràng co quắp mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tử Lan, chờ phụ thân!

Phản ứng của hắn đã chứng minh. . . hắn bị trúng tim đen rồi hả?

"Cái Phi Thúy Lục Liễu gì, ta không biết!" Giọng nói của Chu Tử Mặc càng cứng ngắt, mà khuôn mặt khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia cũng đột nhiên đỏ hồng lên.

Trong lòng Tử Lan Thanh vui vẻ, rõ ràng tiểu quý này cũng xấu hổ!

"Hôm nay, công chúa mang đến hai miếng bánh ngọt, rất giống với điểm tâm mà hôm qua ta ăn, tên là Phi Thúy Lục Liễu." Tử Lan Thanh chớp chớp đôi mắt nho nhỏ, rất hoang mang hỏi, nhưng đây chỉ là cái bẫy đầu tiên nàng bố trí cho Chu Tử Mặc.

Hôm nay, nhất định nàng phải làm cho tiểu quý này thừa nhận, hắn quan tâm nàng!

"A, người nói điểm tâm màu xanh lá hôm qua ta đưa cho người ăn sao. Đó là đồ trong cung mẫu phi ăn còn dư lại, ta thấy ném đi rất lãng phí, nên mang cho người." Chu Từ Mặc tùy ý nói, nhưng tay hắn cũng nhẹ run rẩy.

Con nhóc béo ú này sẽ không phát hiện cái gì chứ?

"Nhưng tại sao công chúa nói loại điểm tâm này rất đáng tiền, hình như là nghìn lượng một miếng, một nghìn lượng là rất nhiều tiền sao?" Từ Lan Thanh giả vờ tò mò hỏi, nhưng trong mắt nàng liên tục xuất hiện lưu quang.

"Hắc . . . trong cung mẫu phi cái gì cũng rất nhiều tiền." Chu Từ Mặc giống như đang an ủi mình, khẳng định nói.

Chớp mắt một lần nữa, "Thật vậy à?" Tiếng Từ Lan Thanh tràn đầy trêu chọc.

"Đương nhiên." Mặc dù không biết Từ Lan đang có cái mưu ma chước quỷ gì, nhưng bây giờ hắn đã bị buộc đến bước này, chỉ có thể trả lời như vậy thôi.

"Vậy ngày mai người cho ta thêm hai đĩa nữa, ta và Chu Từ Ngừ mỗi người một đĩa được không?" Từ Lan Thanh nhướn mày, đắc ý nhìn Chu Từ Mặc.

Hừ, tiểu quỷ kia ta không sợ người không nhận tội!

Nghe đến đó, mặt Chu Từ Mặc biến sắc, lần trước muốn một đĩa cũng đã là ngàn khó khăn trăm trở ngại, lần này còn là hai đĩa! Hương liệu trong cả hoàng cung thì mất hai tháng mới có thể làm một đĩa!

"Chuyện này. . ." Chu Từ Mặc rất khó xử.

"Chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, còn nói làm phụ thân cái gì, ta thấy người trực tiếp làm nhi tử của ta đi!" Ngón giữa của cô gái mập nào đó giờ thẳng ra, cực kì khinh bỉ nói.

Bị tiểu quỷ mập này bật nạt, lòng Chu Từ Mặc như lửa đốt, nhưng hắn thật sự không chắc chắn ngày mai có thể có hai đĩa Phi Thúy Lục Liễu luôn.

"Hay là Phi Thúy Lục Liễu rất trân quý, cho nên. . ." Con người Từ Lan nhìn tiểu quỷ Chu Từ Mặc đang nghẹn đến một cái rắm cũng không ra được, vì vậy bắt đầu tiến hành dẫn dắt.

"Hoàn toàn không có chuyện đó, không phải là hai đĩa Phi Thúy Lục Liễu thôi sao! Ngày mai ta đưa cho người là được!" Chu Từ Mặc cắn răng nghiền lợi nói.

Tóm lại, muốn hắn thừa nhận ngay trước mặt Từ Lan là mình quan tâm nàng, đó là chuyện tuyệt đối không thể làm được! Cùng lắm hắn mặt dày mày dạn đi xin mẫu phi.

Nhìn vẻ mặt hung ác của Chu Từ Mặc, Từ Lan Thanh nhất thời dừng sờ, muốn tiểu quỷ này thừa nhận quan tâm mình, thật sự là chuyện khó khăn.

Nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng đậm, đột nhiên Từ Lan Thanh phát hiện, nàng cần gì phải biết rốt cuộc hắn có thừa nhận hay không, chỉ cần nàng biết, hắn quan tâm mình, là được rồi. . .

"Phi Thúy Lục Liễu ta không muốn nữa, sau khi ngủ trưa người dẫn ta đi dạo phố là được." Từ Lan Thanh biết Phi Thúy Lục Liễu rất quý giá, nàng không muốn làm khó Chu Từ Mặc, chỉ cần biết hắn thật lòng quan tâm nàng là được, không muốn cố chấp nhiều như vậy.

Giữa hắn và nàng có rất nhiều việc không cần nói rõ.

"Được." Nghe thấy lời nói của Từ Lan Thanh, khuôn mặt cứng ngắc của Chu Từ Mặc này hơi dần ra, thật may nha đầu mập này không muốn Phi Thúy Lục Liễu nữa, nếu không hắn thật sự không biết đi nơi nào để lấy hai đĩa về cho nàng.

Có lẽ thật sự sẽ đi cướp về!

. . .

Trên một ngôi nhà màu xanh ở trên núi phía xa, thiếu niên xinh đẹp yên tĩnh nhìn thành trấn phồn hoa dưới chân núi, nơi đó có một cô nhóc mập ba tuổi, lúc còn rất nhỏ, sẽ giờ ra bàn tay nhỏ bé béo ụt ịt nắm lấy khuôn mặt của hắn, ngọt ngào kêu ' Hồng ca ca '.

Hắn thích nàng, như là ca ca thích muội muội của mình; hắn không muốn rời khỏi nàng, vì ca ca phải bảo vệ muội muội.

Nhưng hắn lại không thể không rời đi, không phải chỉ vì có người không muốn hắn ở lại đó, còn là do đôi cánh của hắn còn chưa vững chắc.

Hãy chờ, hãy đấu tranh, hãy cố gắng! Đợi đến khi lông cánh hắn đầy đủ, chắc chắn hắn sẽ đứng ở chỗ này lần nữa. Đến lúc đó, hắn sẽ bảo vệ nàng, không cho bất cứ kẻ nào khi dễ nàng nữa.

Trong ánh mắt kiên nghị lộ ra tia sáng khát vọng với tương lai. . .

Xoay người, kiên định bước từng bước, vì mỗi một bước đều là vì tương lai.

Thiếu niên thanh tú đi mất không bao lâu, bóng dáng một tuyệt mỹ nam tử mặc quần áo trường bào màu trắng phủ xuống, chân mày xinh đẹp lúc này nhẹ nhàng nhíu lại.

Đôi môi khéo léo đẹp đã không ngừng đóng rồi lại mở, nhưng cũng không nói ra cái gì.

Cuối cùng, cặp mắt lưu ly lưu luyến nhìn thành trấn phồn hoa một cái, sau đó bóng dáng đẹp dễ biết mất ngay tại chỗ.

Chỉ lưu lại một câu còn mơ hồ còn chưa nói hết lời, "Tử Lan, chờ phụ thân. . ."

Buổi chiều ngoài đường rất náo nhiệt, lúc này hai cô nhóc mập đang nhìn ra ngoài cửa sổ .

Đột nhiên, Tử Lan Thanh giống như cảm nhận được cái gì đó, ngẩng đầu nhìn dãy núi màu xanh cao lớn trước mặt, nơi đó. . . hình như có người nào đó đang chào hỏi nàng.

"Tử Lan, sao vậy?" Chu Tử Ngữ thấy tự nhiên ánh mắt của Tử Lan trở nên mê mang, dùng cánh tay mập mập đụng nàng một cái.

"Không có. . . Không có gì, chỉ đang nghĩ, nếu hai người chúng ta đều lớn lên, có phải đều là mỹ nữ tuyệt sắc hay không?" Tử Lan Thanh thu hồi tầm mắt của mình, mới vừa mất hồn trong nháy mắt, chắc chắn đều là ảo giác.

"A, chúng ta là mỹ nữ?" Chu Tử Ngữ khiếp sợ nhìn Tử Lan, thật sự không hiểu trong đầu cô nhóc ba tuổi đang suy nghĩ cái gì.

Sao đột nhiên lại nói đến đề tài này, hơn nữa. . .

Các nàng như vậy mà mỹ nữ. . .

"Nếu các ngươi là mỹ nữ tuyệt sắc thì heo đều biết leo cây!" Chu Tử Mặc ở bên cạnh lạnh nhạt nhìn sang hai con nhóc béo ú, một người khuôn mặt nhỏ nhắn mập phì, một người có con ngươi nho nhỏ, chỉ bằng hai thứ này, cũng biết họ tuyệt đối không có tiềm chất làm mỹ nữ tuyệt sắc.

"Chu Tử Mặc! Ngươi phải biết rằng sau khi ta lớn lên sẽ trở thành mỹ nữ!" Tử Lan Thanh tức giận nhỏ giọng gầm thét, cái tên Chu Tử Mặc chết tiệt này lại dám ghét bỏ dung mạo của nàng.

"Chỉ bằng đầu óc tưởng tượng của ngươi." Chu Tử Mặc chỉ chỉ đầu của chính mình.

"Ngươi. . ." Tử Lan Thanh thật rất muốn cắn chết nam nhân này.

"Hừ, chúng ta xuống đi dạo một chút." Hiện tại có Chu Tử Ngữ ở đây, nàng không thể há miệng mắng chửi, cho nên quyết định khiến Chu Tử Mặc lo lắng một phen.

Nàng và Chu Tử Ngữ đi chơi mát tích, hắc hắc. . . Nhất định sẽ vô cùng đặc sắc!

"Chúng ta cùng xuống đi." Chu Tử Mặc không ngăn cản vì ngày hôm nay hắn cũng đi dạo phố với Tử Lan Thanh.

Vừa xuống xe ngựa, Tử Lan Thanh giống như một con ngựa hoang thoát dây cương, thân thể linh hoạt béo ụt ịt này không hề giống như của một đứa trẻ ba tuổi.

Nhưng mặc dù có chạy loạn như thế nào, đến lúc nàng ngừng lại, Chu Tử Mặc sẽ xuất hiện ở phía sau các nàng.

Nếu bây giờ là hiện đại, Tử Lan Thanh chắc chắn hoài nghi có phải Chu Tử Mặc gắn cái ra đa gì trên người của nàng hay không.

Nếu không, làm sao hắn có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu tìm được nàng?

Chỉ là. . .

Khi Tử Lan Thanh nhìn thấy trước phía trước có hai đứa trẻ mập, thì có chủ ý nàng chắc chắn có thể làm như vậy.

. . .

"Tử Lan, đi dạo đủ rồi trở về thôi." Tay Chu Tử Mặc đặt lên trên người cô nhóc mập mập.

Đứa nhỏ phía trước quay đầu lại, mặc dù mặc quần áo của Tử Lan, nhưng lại không phải Tử Lan, mà là một nam hài mập mập.

Khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn của Chu Tử Mặc lập tức trở nên âm u .

Lúc này, đứa trẻ mập mập đi bên cạnh còn cao hơn nàng một cái đầu cũng xoay người, vẫn là một tiểu nam hài.

Khuôn mặt u ám của Chu Tử Mặc trở nên xanh mét, d.d.le.quy.don^ chan_chan chết tiệt con nhóc kia không chỉ chạy một mình, còn mang theo Chu Tử Ngữ!

Hai đứa bé kia, không có người lớn bảo vệ, chẳng lẽ không sợ bị lừa gạt hả?

Mà lúc này, trong một chiếc xe ngựa cũ nát, Từ Lan Thanh và Chu Tử Ngừ mặc trang phục của bé trai, hai khuôn mặt mập mạp đều tò mò quan sát chung quanh.

Đột nhiên, Chu Tử Ngừ ghé vào bên tai Từ Lan Thanh, khe khẽ nói, "Ta nghi ngờ là chúng ta bị người buôn lậu lừa lấy."

Nghe xong lời nói của Chu Tử Ngừ, mắt Từ Lan Thanh tròn lên một chút, bây giờ tiểu tử mập này phản ứng được.

Nhớ về một tiếng trước. . .

"Hai người bạn nhỏ, các người lạc đường hả?" Một vị đại thúc tuổi trung niên thô bỉ cười đều hỏi.

Từ Lan Thanh nhìn vị đại thúc trung niên đang cười xấu xa kia, thật muốn hỏi hắn, đại thúc, người cần gì viết to năm chữ ‘ta là bọn buôn người’ ở trên mặt hả?

Vốn định trực tiếp tránh ra, nhưng đột nhiên nghĩ đến một ý tưởng hoàn toàn hù dọa được Chu Tử Mặc, vì vậy Từ Lan Thanh làm bộ đáng thương nhìn đại thúc trung niên kia, "Chúng ta không tìm được ca ca."

"Đại thúc biết hắn đang ở đâu, đại thúc mang bọn người đi, được không?" Đại thúc hơi khần trương bĩ ối xoa xoa bàn tay, xem ra không phải kẻ hay phạm tội nhiều lần.

"Được." Ngọt ngào trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn béo phì của Từ Lan Thanh tặng cho trung niên nam tử kia một nụ cười xán lạn.

Nhìn đại thúc trung niên kia đang mở cò trong bụng, đứa trẻ chỉ là đứa trẻ, chỉ cần hắn nói một câu, bọn họ đã ngoan ngoãn mắc câu.

Vì vậy, hai nhóc mập Từ Lan Thanh và Chu Tử Ngừ ngồi lên xe ngựa của đại thúc buôn người.

Mà hiện tại cuối cùng Chu Tử Ngừ cũng phản ứng lại.

"Ta nghe nói rất nhiều đại nhân thích ăn thịt trẻ con, ta còn nghe nói, có vài người sẽ ăn tim trẻ con để luyện công, ta còn nghe nói. . ."

"Hắc. . . Những thứ này người nghe ai nói." Từ Lan Thanh nhìn đáng vẻ hờn hờ của Chu Tử Ngừ, không khỏi hơi hoài nghi, lúc này nàng có biết mình đang nói cái gì hay không?

"Các cung nữ nói, còn có thái giám." Chu Tử Ngừ tùy ý nói.

"Vậy người có biết, những lời đó có ý nghĩa như thế nào không." Từ Lan Thanh cười xấu xa.

"Ý vị như thế nào?" Chu Tử Ngừ nghi hoặc.

"Ý là chúng ta sẽ bị người ta ăn hết, sẽ bị người ta móc tim để luyện công, sẽ bị băm thành thịt vụn làm bánh bao nhân thịt người, sẽ bị. . ." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt của Chu Tử Ngừ càng ngày càng trắng bệch, Từ Lan Thanh hài lòng gật đầu một cái.

Nha đầu mập này vừa hù dọa nàng, nàng cũng dọa một cái, hơn nữa nàng cũng có nguyên nhân riêng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tứ ca cũng quá cưng chiều người!

"Chúng ta. . . Chúng ta. . ." Hiển nhiên Chu Tử Ngừ bị dọa phát sợ, những chuyện chỉ nghe nói trước kia chẳng lẽ sẽ biến thành thật?

Chỉ cần nghĩ đến thịt mình sẽ bị người ta nuốt vào bụng từng miếng từng miếng, Chu Tử Ngừ không nhịn được run rẩy cả người.

"Chỉ cần người nghe ta, ta bảo đảm người không có việc gì!" Từ Lan thấy thời cơ đã đến, đắc ý vỗ ngực nhỏ của mình nói.

"Ừ, tất cả đều theo người." Chu Tử Ngừ kiên định gật đầu, bây giờ nàng cũng chỉ có thể dựa vào Từ Lan, mặc dù Từ Lan còn nhỏ hơn nàng hai tuổi, nhưng chẳng biết tại sao nhìn đáng vẻ tự tin này của Từ Lan, Chu Tử Ngừ lựa chọn tin tưởng nàng.

Trong lúc hai cô nhóc mập nói chuyện, họ bị đưa đến một trạch viện cũng coi như phồn hoa.

Tò mò quan sát chung quanh, Tử Lan Thanh không hề có tình ngộ của đứa trẻ bị gạt bán đi, ngược lại tiểu tử Chu Tử Ngừ béo ú đang sợ sệt ôm cánh tay Tử Lan Thanh.

Rõ ràng nàng còn chưa lấy lại tinh thần từ lúc bị Tử Lan Thanh đe dọa.

"Hai nha đầu mập chính là chỗ này?" Giọng nói the thé khoa trương truyền ra từ trong miệng vị nữ tử trung niên trước mặt này.

Khiến Tử Lan Thanh cau mày, mặc dù dáng dấp bọn họ hơi mập một chút, nhưng cũng không xấu xí, còn rất khả ái nữa, không biết vì sao trung niên nữ tử kia vì sao phải khoa trương như vậy.

"Hắc hắc. . . Ngươi cứ nhìn rồi cho chút thôi." Mặt đại thúc thô bỉ chân chó cười, đây cũng là lần đầu tiên hắn lừa bán trẻ con, thật sự không biết hai cô nhóc mập này có thể bán bao nhiêu tiền.

"Đây này." Hơi vút bỏ ném cho đại thúc thô bỉ kia một thoi bạc, nữ tử trung niên béo phì kia một tay bế Tử Lan Thanh và Chu Tử Ngừ lên.

Bước nhanh tới nội viện.

Chẳng bao lâu sau, dien.dan.le.quy.don Tử Lan Thanh và Chu Tử Ngừ bị dẫn tới một chỗ trong trạch viện, đó là một gian thư viện tràn ngập hơi thở.

Tử Lan Thanh khẽ cau mày, theo như bố trí của thư phòng này, chủ nhân này cũng không giống biết lừa bán trẻ con, nhưng tại sao phải mua nàng và Chu Tử Ngừ từ trong tay bọn buôn bán người.

Còn chưa suy nghĩ ra, một nam nhân trung niên mắt to mày rậm đã xuất hiện ở trong thư phòng này.

"Lão gia, đây là nô tỳ theo mua được, không mắc, chỉ là một trăm lượng bạc trắng." Đại thẩm mập mạp kia vừa thấy nam tử trung niên này, lập tức quỳ xuống đất, vẻ mặt hung ác kia cũng thay đổi, cười lấy lòng nói.

Một trăm lượng, khoe miệng Tử Lan Thanh kéo ra, nếu như nàng nhớ không lầm thì nàng và Chu Tử Ngừ là do nữ nhân béo này mua mất năm lượng bạc, vậy mà đến trước người trung niên này, lại biến thành một trăm lượng, lợi tức này rất được, hắc hắc hắc. . .

"Phải không đắt, ngươi đã bàn giao xong với cha mẹ của hai đứa bé này chưa?" Hình như nam tử trung niên hơi không đành lòng, tiếng nói cũng trở nên mềm mại vô lực .

Nghe thấy lời nói của nam tử này, Tử Lan Thanh biết lò mò, nam tử này nhất định có điều khó nói nên lời.

"Nói xong, đã nói xong rồi, là bọn họ chủ động bán." Đại thẩm trung niên mập mạp chân chó nói lần nữa.

Khoe miệng Tử Lan Thanh cũng co quắp lần nữa, vị đại thẩm trung niên này, thật đúng là một cực phẩm!

Con mắt nào của bà ta nhìn thấy cha mẹ của nàng hèn hạ như thế hả.

Hơn nữa vì năm lượng bạc, đã bán hai nữ nhi của mình đi, cõi đời này có người ngu như vậy sao?

"Ngươi đi xuống đi, trực tiếp đi phòng kho lấy bạc." Hình như nam tử trung niên hơi không chịu nổi sắc mặt lấy lòng của nữ nhân béo này, phất phất tay đề nghị đi xuống.

Đại thẩm trung niên kia vừa nghe thấy bạc, hai con ngươi nho nhỏ giống như chuột loại lập tức sáng lên, hấp ta hấp tấp chạy xuống.

Lập tức, trong thư phòng này chỉ còn lại ba người Tử Lan Thanh, Chu Tử Ngừ và nam tử trung niên nam tử kia.

Chu Tử Ngừ hơi lo lắng đến gần Tử Lan Thanh, dù sao chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, cho dù có là công chúa cao quý thì nàng vẫn cảm thấy sợ hãi.

"Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn các ngươi." Nam tử trung niên nhìn lo lắng trong mắt Chu Tử Ngừ, hơi khàn trương đưa tay ra, sau đó lại rút trở về.

Giống như tức giận với sự bất lực của mình.

"Ngươi có chuyện gì khó xử sao?" Tử Lan Thanh bị Chu Tử Ngừ kéo tay áo, cảm thấy sự lo lắng của nàng, vỗ vỗ tay nhỏ bé, sau đó nhìn trung niên nam tử, hỏi.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc hỏi của cô nhóc mập nho nhỏ này, chẳng biết tại sao nỗi khổ tâm trong lòng nam tử trung niên xông ra toàn bộ.

"Ta tên là Lý Diễm Thu, làm chức quan thiếu bảo* nhất phẩm, bình thường đều cao cao tại thượng, vậy mà. . ."

*thiếu bảo (chức quan thuộc hàng tam cô thời xưa bao gồm: thiếu sư, thiếu phó; thiếu bảo)

"Ta có một nữ nhi, năm nay bốn tuổi rồi, dáng dấp tròn vành vạnh đáng yêu giống các ngươi, đó là nữ nhi ta hứng như hứng hoa, nâng ở lòng bàn tay sợ rơi. Hôm qua, chẳng biết tại sao Tử hoàng tử biết ta có nữ nhi đáng yêu như vậy, khiến ta đưa nàng đến phủ hắn. . ."

"Đưa đến phủ của hần làm gì?" Toàn thân Tử Lan Thanh đột nhiên trở nên âm u lạnh lẽo. Nghĩ đến thường ngày Chu Tử Mặc thương yêu mình như vậy, trái tim có một chút chua xót.

Hần chán ghét nàng? Cho nên muốn tìm một nữ nhi khác? Vậy nàng nên đi nơi nào đây?

"Đưa đến phủ hần làm nha hoàn cho cách cách Tử Lan." Nam tử trung niên sững sờ vì sự âm u phát ra từ người Tử Lan, sau đó máy móc nói ra khỏi miệng.

Nghe thấy Lý Diễm Thu trả lời, chua xót trong lòng Tử Lan Thanh biến mất không còn một mống, mà khí thế lạnh lẽo cũng biến mất ngay lập tức.

Thì ra sự việc là như vậy.

Lý Diễm Thu nhìn hai cô nhóc mập nhỏ trước mặt, hơi sững sờ, tại sao hần vừa cảm giác hơi lạnh, mà bây giờ lại trở nên bình thường rồi, chẳng lẽ vừa rồi hần gặp ảo giác sao?

"Trong hai người có ai đồng ý giúp ta không?" Lý Diễm Thu trở lại vấn đề chính, nói thật, hần không muốn miễn cưỡng người khác, đặc biệt là hai cô gái nhỏ khá ái này.

Họ giống như nữ nhi của hần vậy.

Đưa nữ nhi bảo bối nhà mình làm nha hoàn cho người khác, hần không muốn, nhưng đưa nữ nhi nhà người khác đi, hần lại cảm thấy khó xử.

"Chẳng lẽ người không biết đây là phạm pháp sao? Nếu như bị hoàng a. . . Hoàng Thượng biết, thì mũ ô sa trên đầu người cũng không giữ được đâu!" Có lẽ thấy Lý Diễm Thu này không giống người xấu, lúc này Chu Tử Ngừ mới sống lại.

Chán ghét nhìn Lý Diễm Thu, nàng ghét nhất loại người lừa gạt hoàng thất.

"Ta cũng biết rõ, nhưng. . . Ta thật sự không bỏ nữ nhi bảo bối mình được, Tiểu Như nàng mới chỉ bốn tuổi, nàng. . ." Khuôn mặt Lý Diễm Thu rồi rầm, hai chân bắt đầu run rẩy nhỏ.

Sao hần lại không biết chuyện này sau khi bị vạch trần sẽ nghiêm trọng như thế nào chứ, nhưng cho dù liều mạng với mũ ô sa của mình, hần cũng muốn đánh cuộc một lần!

Con người Tử Lan thấy Lý Diễm Thu này cực kì thương yêu nữ nhi của mình, trong lòng có chút không nỡ.

Cha mẹ thương yêu con của mình là chuyện thường tình, vì vậy kéo Chu Tử Ngừ lại còn chuẩn bị mở miệng.

"Ta đồng ý, nhưng ta có một yêu cầu." Con người Tử Lan chuyển một cái, ngọt ngào nói.

Họ đã tách Chu Tử Mặc ra sắp hết hai canh giờ rồi, không biết tiểu quý kia có lo lắng cho mình không, mà nàng. . . hình như có một chút xấu hổ hần rồi.

"Điều kiện gì?" Trong mắt Lý Diễm Thu lóe lên một tia vui mừng.

Cô nhóc nhỏ này lại có thể đồng ý với hần. Hình như sâu bên trong có một tiếng nói nói cho hần biết, chỉ cần đưa bé gái trước mặt này đồng ý với hần thì nữ nhi bảo bối của hần sẽ được bảo vệ!

"Ta muốn dẫn nàng đi cùng." Tử Lan Thanh chỉ chỉ Chu Tử Ngừ bên cạnh.

Nhìn Tử Lan Thanh vì mình nói điều kiện với Lý Diễm Thu, Chu Tử Ngừ cảm động, xem ra Tử Lan không quên nàng.

"Chuyện này. . ." Lý Diễm Thu hơi khó xử, Tử hoàng tử chỉ nói muốn con gái của hần, cũng không nói để người khác đi theo.

"Nếu như người không đồng ý thì thôi." Tử Lan Thanh tùy ý nói, nàng đoán chắc Lý Diễm Thu này sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, chẳng lâu sau, ánh mắt Lý Diễm Thu trở nên kiên định, "Được, ta sẽ nói đó là nha hoàn của người!" Vì cảm giác mơ hồ trong lòng, hần sẽ thấy đánh cuộc một lần. Dù sao một lần cũng là đánh cuộc, hai lần cũng là đánh cuộc! Cùng lắm thì không cần mũ ô sa này nữa, ôm nữ nhi về nhà làm ruộng. Dù sao muốn hần giao nữ nhi bảo bối của mình ra là tuyệt đối không có khả năng!

Tử Lan Thanh nghe thấy Lý Diễm Thu trả lời cực kì hài lòng, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của Chu Tử Ngừ méo đi, dù gì nàng cũng là Hòa Thạc công chúa tôn quý, sao đến nơi này của Lý Diễm Thu, lại trực tiếp trở thành nha hoàn của người khác?

Mặc dù cái người khác này là Tử Lan, nhưng trong lòng nàng vẫn hơi tức giận bất bình.

Lý Diễm Thu đúng không? Món nợ này bản công chúa ghi nhớ cho người!

"Tử hoàng tử cho ta thời gian 1 tháng, bây giờ còn còn mười một ngày, trong mười một ngày này trong ta sẽ để bà vú của Như nhi dạy người một chút quy củ. Người không cần để ý đến những thứ khác." Lý Diễm Thu sáng khoái nói.

Nghe lời nói dứt khoát của hắn, nhìn vẻ mặt kiên nghị kia, Từ Lan Thanh hài lòng gật đầu một cái, lúc này Lý Diễm Thu mới có bộ dáng một thiếu bảo nhất phẩm cần có.

...

Trong bóng tối, hai cô nhóc mập Từ Lan Thanh và Chu Tử Ngừ núp ở trong chần.

"Ta nghĩ bà vú của ta nhất định sẽ lo lắng." Cái miệng nhỏ nhắn Chu Tử Ngừ nói ra, cực kì u oán mở miệng.

"Ta cũng nghĩ tới mẹ ta, mẹ ta nhất định còn gấp hơn bà vú của người." Từ Lan Thanh cũng mở miệng.

"Không phải người nên nghĩ tới Tử ca ta sao?" Lần này Chu Tử Ngừ không gọi Mặc Mặc ca ca gì nữa, mà trực tiếp gọi Tử ca, cũng không biết Chu Tử Mặc đặc tội năng khi d.d le0quy0don0chan0chan nào.

"Hắc. . ." Từ Lan Thanh hơi ngượng ngùng. Nói thật, nàng thật ra có một chút nhớ Chu Tử Mặc, nhưng chẳng biết tại sao lại xấu hổ không mở miệng.

Có lẽ Chu Tử Mặc là nam nhân, mặc dù chỉ là một nam hài mười tuổi.

"Ai, ta thật sự thay Tử ca cảm thấy không đáng, người biết không? Ngay cả ta, công chúa duy nhất nước Chu, cũng chỉ có thể lựa chọn nữ nhi của quan viên nhị phẩm để làm nha hoàn thân cận. Mà người, hừ hừ hừ. . . Tử ca cũng quá cưng chiều người, cứ nhiên lại để nữ nhi của đại quan nhất phẩm làm nha hoàn cho người." Chu Tử Ngừ hơi chua nói, thuở nhỏ nàng và Chu Tử Mặc có quan hệ rất thân thiết, vậy mà Chu Tử Mặc lại chưa bao giờ đối với nàng như vậy.

Từ Lan Thanh nghe thấy lời nói đầy vị chua của Chu Tử Ngừ, hơi sững sờ há miệng, sau đó cũng không nói gì.

Ánh mắt của nàng trở nên thâm thúy, mà gương mặt béo ụt ịt của nàng cũng trở nên nhu hòa.

Tiểu quý Chu Tử Mặc kia. . .

Tại sao mỗi lần hắn đều biết làm nhiều chuyện âm thầm để cho nàng cảm động như vậy, hắn có biết hắn càng làm như vậy, nàng lại càng không bỏ hắn được hay không! Hắn chính là đang quyến rũ nàng!

Chu Tử Mặc, a!

Thoảng một cái đã mười một ngày, ở nơi này trong mười một ngày cô nhóc mập nhỏ Chu Tử Ngừ lại sống rất có tư vị, bình thường tâm sự với bọn nha hoàn, oán trách thức ăn của phủ họ Lý, lúc không có chuyện gì làm thì đi dạo vườn hoa nhỏ của Lý phủ một chút, nghỉ ngơi trên núi giả ở vườn hoa nhỏ một lát.

Với nàng mà nói, hình như có ăn có uống có thể ngủ, là tất cả hạnh phúc rồi.

Nhưng Từ Lan Thanh ngày càng gầy đi, mặc dù nhìn qua vẫn là một cục tròn tròn, nhưng trên khuôn mặt mập mạp không hồng nhuận như lúc tới nữa.

Chu Tử Ngừ hỏi lý do, nàng cũng không nói.

Vì nàng không thể để cho Chu Tử Ngừ biết nàng không được Chu Tử Mặc ôm trong ngực ấm áp, nên buổi tối không ngủ được phải không?

Ngày hôm nay, chính là ngày Từ Lan Thanh bị đưa đến Tử vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sáng lập một thế lực của mình.

Chỉ cần nghĩ tới lập tức có thể gặp được Chu Tử Mặc, lòng của nàng không nhịn được hơi sốt ruột, kiếp trước nàng cũng không có loại cảm giác này, mà bây giờ. . .

Không thể không nói, Chu Tử Mặc đã trở thành bóng ma trong lòng nàng, bóng ma không dứt bỏ được!

...

Ngồi ở đầu kiệu tinh xảo, Chu Tử Ngừ u oán nhìn Từ Lan Thanh.

Bởi vì lúc này Từ Lan Thanh đang ngồi trên ghế trong kiệu, mà Chu Tử Ngừ nàng phải ngồi chồm hổm ở một bên. Về phần nguyên nhân, dĩ nhiên là vì

lúc này Chu Tử Ngừ đã trở thành ‘ nha hoàn ’ của Tử Lan Thanh.

Nhìn vẻ mặt u oán của Chu Tử Ngừ, Tử Lan Thanh thật sự có một chút vui vẻ. Đường đường là công chúa điện hạ tôn quý nhất, thế mà lại làm nha hoàn của mình, cái này không biết hạnh diện biết bao nhiêu.

"Đừng đắc ý, khi nào chúng ta gặp Tử ca, ta sẽ nói cho hắn biết, ngươi khi dễ ta!" Cô nhóc Chu Tử Ngừ giương nanh múa vuốt mà nói.

Nhưng chính nàng cũng cảm thấy, lời nói của mình là vô lực đến mức nào, lấy sủng ái của Tử ca với Tử Lan, không biết lúc đó Tử ca có thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu nàng hay không!

Mà con nhóc Tử Lan kia vẫn có thể tiếp tục trôi qua ngày vui vẻ tiêu dao của nàng.

Thấy bộ dáng uất ức của Chu Tử Ngừ, Tử Lan Thanh hơi xấu hổ sờ lỗ mũi một cái, nhưng đắc ý trong mắt nàng thật sự rất rõ ràng?

"Hừ." Hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu nhỏ của mình qua một bên, lúc này Chu Tử Ngừ thật nhớ bà vú của nàng, biến mất mười một ngày, cũng không biết bà vú cũng gặp thành cái dáng vẻ gì.

Nhìn Chu Tử Ngừ không muốn để ý đến mình, Tử Lan Thanh nghịch ngợm le lưỡi một cái, cũng ngoan ngoãn không lên tiếng nữa.

Mà cổ kiêu, cứ như vậy từ từ đi đến phủ Tử Vương gia.

...

"Vương Gia, Vương Gia. . . Lý đại nhân đã đưa khuê nữ của ngài tới." Bóng dáng của Tiểu Tam ‘ vèo. . . ’ một tiếng đã xuất hiện ở trước mặt của Chu Tử Mặc.

Lúc này Chu tử mặc mang khuôn mặt tiểu tụy đội quàng thâm ở mắt ngơ ngác nhìn bức tranh, bức tranh vẽ một đứa trẻ vô cùng khả ái, khuôn mặt béo mập sáng rực rỡ đang tràn đầy nụ cười.

Tử Lan và Chu Tử Ngừ mất tích đã mười một ngày, mười một ngày ở nơi này, hắn chẳng phân biệt ngày đêm tìm kiếm, vậy mà. . . Tử Lan và Chu Tử Ngừ giống như tự nhiên biến mất .

Mặc hắn tìm kiếm, cũng không tìm được.

Chu Tử Mặc không muốn tin con nhóc đã rời đi, vì hắn vẫn còn ở nơi này, con nhóc kia làm sao có thể cam lòng rời đi? Chẳng lẽ hắn đối xử với nàng chưa đủ tốt, nên mới rời khỏi hắn sao?

"Vương Gia. . ." Tiếng Tiểu Tam hơi nôn nóng, cuối cùng cũng làm cho Chu Tử Mặc đang trong suy nghĩ sâu xa hồi hồn lại.

"Ta không muốn ăn cơm." Tay nhỏ bé của Chu Tử Mặc vung lên, hắn cho là Tiểu Tam muốn xin hắn dùng bữa.

"Không phải ăn cơm, là Lý đại nhân đưa con gái của ông ta đến." Tiếng của Tiểu Tam cực kì nôn nóng, giống như là bị gắn mô tơ vào móng.

Chu Tử Mặc khẽ cau mày, nữ nhi của Lý đại nhân?

"Chính là Lý Diễm Thu, nữ nhi của Lý đại nhân." Tiểu Tam thấy nét mặt nghi hoặc của Vương gia nhà mình, lại nhắc nhở lần nữa.

Mấy ngày nay, tiểu vương gia vì chuyện tiểu cách cách đầu óc đã trở nên mơ hồ rồi, sự việc của Lý đại nhân kia mà cũng quên. Có lẽ mấy ngày nữa, ngay cả cha mẹ mình là ai hắn cũng không nhớ được.

"Ta không tâm tư tiếp đón." Chu Tử Mặc chán chường ngồi ở trên ghế, tầm mắt của hắn chưa bao giờ rời khỏi bức vẽ kia.

"Nhưng. . . Nhưng nữ nhi của Lý đại nhân và cách cách Tử Lan giống nhau như đúc!" Tiểu Tam đã cực kì sốt ruột.

Tại sao ngươi nói nữ nhi của Lý đại nhân giống tiểu cách cách như đúc? Tại sao? Hắn thật sự rất rối rắm! Chẳng lẽ tiểu cách cách là nữ nhi mà Lý đại nhân không cẩn thận đánh mất?

Theo lời của Tiểu Tam, toàn thân Chu Tử Mặc chấn động, sau đó trong mắt hắn thoáng hiện một tia mừng như điên. Trong nháy mắt, bóng dáng của hắn đã biến mất ở thư phòng.d.d0l.q0d chan chan.

Tiểu Tam liên tục mất, chẳng lẽ vừa rồi đều là ảo giác sao?

Ngay sau đó, bóng dáng của Chu Tử Mặc bóng dáng xuất hiện lần nữa ở trong thư phòng.

"Bọn họ đang ở đâu?" Trong giọng nói Chu Tử Mặc lộ ra vui mừng vô tận còn có lo âu, lo lắng. . .

"Phòng tiếp khách. . ." gương mặt Tiểu Tam hơi ngốc trệ, hắn có cảm giác như tiểu vương gia cầm tinh con khỉ? Nên động tác mới nhanh mạnh như vậy?

Khi một chữ cuối cùng trong miệng Tiểu Tam rơi xuống đất, Chu Tử Mặc lại biến mất ở trong thư phòng này một lần nữa, bóng dáng của hắn lấy tốc độ nhanh nhất như tia chớp chạy đến phòng khách, nơi đó. . . có người hắn nhớ nhưng cả đời.

Từ Lan Thanh đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế, liên tục quan sát chung quanh nhìn về mặt quái dị của người làm, che cái miệng nhỏ của mình, cố nén nụ cười trong lòng.

Cổ nhân này, thật đúng không phải khô khan bình thường, rõ ràng thấy mình giống cách cách Từ Lan như đúc, vậy mà cũng không dám đi lên hỏi thăm.

Đang lúc Từ Lan Thanh cố nén nụ cười của mình, đột nhiên rơi vào một cái ôm ấm áp ở trong ngực.

Thấy hương thơm quen thuộc, Từ Lan Thanh lập tức thả lỏng, mà đôi tay mập phì của nàng cũng vòng qua eo của người đó.

"Phụ thân." Trong giọng nói của Từ Lan Thanh lộ ra sự nhớ nhung tràn đầy.

Nàng rất nhớ hắn.

Cẩn thận nhìn con nhóc trước mặt, hai tay của Chu Tử Mặc hơi run rẩy nhẹ nhàng, mà trên khuôn mặt khả ái kia thoáng hiện vui mừng vô hạn.

Là nàng, quả nhiên là nàng, nàng trở lại.

Đột nhiên, Chu Tử Mặc giống như nghĩ tới điều gì đó, mặt mũi đột nhiên trở nên âm u, trực tiếp nâng thân thể của Từ Lan Thanh, đưa tay của mình lên, đánh xuống cái mông nhỏ mềm mại của nàng.

"Bốp. . . Bốp. . . Bốp. . ." Một tiếng lại một tiếng nữa, liên tục vang lên ở phòng tiếp khách trống trải này.

Cảm thấy đau đón truyền tới từ mông, Từ Lan Thanh khẽ há mồm, đầu óc trống rỗng, tại sao không giống như nàng tưởng tượng chứ?

Tiểu quý Chu Tử Mặc kia không phải nên ôm hôn nàng sao?

"Oa oa oa. . ." Từ Lan Thanh đột nhiên cảm thấy rất uất ức, cho dù bị lão cầm thú hồi năm đầu tiên học trung học khi dễ, nàng cũng không có cảm giác bị ức khuất như vậy.

Mà bây giờ, thật sự rất uất ức, một mình nhớ Chu Tử Mặc lâu như vậy, mà hắn vừa nhìn thấy nàng liền đánh cái mông nhỏ của nàng.

"Còn khóc nữa, tùy hứng chạy ra ngoài chơi thì thôi, còn mang theo Tiểu Ngử, chẳng lẽ sẽ không sợ bên ngoài có người xấu sao? Không cho khóc!" Nghe thấy tiếng khóc của Từ Lan Thanh, Chu Tử Mặc biết, hắn không đánh xuống được nữa rồi.

Vì vậy dứt khoát nhìn Từ Lan Thanh, ánh mắt hung dữ quát nàng.

Tiếng hô này khiến tiếng khóc trong miệng Từ Lan Thanh lập tức ngừng lại, sau đó uất ức vươn thẳng cái mũi nhỏ của mình, không khóc thì không khóc, có gì đặc biệt hơn người chứ.

Lý Diễm Thu một bên khiếp sợ nhìn một màn trước mặt này, vì sao Tứ Vương Gia lại ‘ thân thiết ’ với bé gái trước mặt như thế? Chẳng lẽ. . .

Nghĩ đến nguyên do nào đó, bắp chân Lý Diễm Thu không ngừng run lẩy bẩy, tội danh lừa bán cách cách này. . .

"Tứ ca, không nên trách Từ Lan, là ta tùy hứng, ta mang theo Từ Lan chạy đi." Chu Tử Ngử mặc quần áo nha hoàn thẳng người tiến lên một bước, kiên nghị nói.

Mặc dù lúc ở trên xe ngựa, nàng nói sẽ cáo tội trạng của Từ Lan Thanh, nhưng bây giờ nhìn Từ Lan Thanh bị đánh, nàng không do dự đổ toàn bộ trách nhiệm lên trên người mình.

Tuy mới có năm tuổi, nhưng đã sâu sắc tận xương những lời ‘ vì bằng hữu không tiếc cả mạng sống ’.

Khiến Từ Lan Thanh cực kì cảm động.

Lý Diễm Thu đang khiếp sợ nghe được lời nói của Chu Tử Ngử, chân mềm nhũn té quỵ xuống đất.

Thì ra là hắn không chỉ lừa bán cách cách, thậm chí còn lừa bán công chúa, xem ra đầu óc hắn cũng đã hỏng rồi.

"Ai đúng ai sai, tự ta có thể phán đoán được." Chu Tử Mặc lạnh lùng nhìn Chu Tử Ngử một cái, khiến nàng cô nhóc mập rùng mình một cái, Chu Tử Mặc như vậy. . . thật sự rất kinh khủng.

Nên nàng cực kì không có khí khái nuốt lời nói vào.

"Lý Diễm Thu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!" Dùng sức nhét người nho nhỏ vào trong ngực của mình, Chu Tử Mặc lãnh ngạo nhìn Lý Diễm Thu quỵ trên đất.

Mặc dù hiện tại Chu Tử Mặc chỉ có mười tuổi, nhưng toàn thân đều tản ra phong thái và lãnh ngạo như quân vương, mắt ở trên cao nhìn xuống thần dân ở dưới.

"Vi thần. . . Vi thần. . . Có tội!" Bộ mặt Lý Diễm Thu trắng bệch, đôi môi không ngừng run rẩy. Cuối cùng, khuôn mặt trắng bệch kia đột nhiên cúi xuống, trong miệng cũng trực tiếp nhận lỗi.

"Đúng, hần có lỗi, hần không nên cứu chúng ta từ trong tay người xấu, sau đó đưa chúng ta đến nơi này, nên hiện tại hần cần sợ ngươì trách phạt như vậy." Lúc này Tử Lan Thanh đã hoàn toàn ngừng khóc.

Nếu đã quyết định phải giúp Lý Diễm Thu, thì nàng nên làm người tốt đến cùng.

Tâm như tro tàn của Lý Diễm Thu nghe thấy lời nói non nớt của Tử Lan Thanh, hơi khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn cô nhóc nho nhỏ lúc này đang kiên nghị nhìn hần, hần gửi đến một ánh mắt cảm kích.

Cám ơn, thật cám ơn!

"Ngươi nói là, hần cứu các ngươi lại?" Sao Chu Tử Mặc lại không nhìn ra Lý Diễm Thu vừa nói rõ cái gì, nhưng Tử Lan đã giúp hần như vậy thì cứ theo ý của nàng thôi.

Nếu không, lần ‘bỏ nhà ra đi’ tiếp theo, có lẽ cũng không chỉ là mười một ngày.

"Đó là tất nhiên, nếu không ngươi cho rằng hai đứa trẻ chúng ta chạy trốn từ trong tay người xấu như thế nào?" Tử Lan Thanh nói thật.

Cặp mắt cơ trí của nàng đâu chỗ nào giống một đứa trẻ ba tuổi.

"Vậy tại sao hần lại nói ngươi là nữ nhi của hần?" Chu Tử Mặc tiếp tục hỏi, hần biết, mặc dù hần là chủ tử của vương phủ này, nhưng nơi này có rất nhiều tai mắt.

Nếu không nói đầy đủ lý lẽ, những tai mắt của người khác nhất định sẽ mượn cơ hội sinh sự, mà hần không muốn Tử Lan bị cuốn vào trong những thứ kia.

"Phụ thân đúng là nguốc, hần làm như vậy đơn giản chỉ là muốn giúp ta vào cửa." Tử Lan Thanh non nớt nói, mà bàn tay nhỏ bé của nàng cũng bắt đầu làm chuyện xấu ở trên mặt Chu Tử Mặc.

Lại muốn diễn trò sao?

Có lúc Tử Lan Thanh cảm thấy, ‘Phụ thân’ này của nàng sống thật có chút mệt mỏi như vậy, vì một chuyện mà không thể không diễn trò.

Mặc dù không tình nguyện, nhưng lại không thay đổi được chuyện này.

Có lẽ. . .

Nàng nên sáng lập một thế lực của mình, sau đó trợ giúp Chu Tử Mặc. Như vậy, hần cũng sẽ không sống khổ cực như vậy.

Nghĩ tới những điều này, con ngươì Tử Lan liền tiếp xuất hiện ánh sáng dị thường. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trẻ con trong hoàng cung đều trưởng thành sớm

"Hóa ra ta đã trách lầm Lý đại nhân, Lý đại nhân mời đứng lên." Âm u trong mắt Chu Tử Mặc bây giờ đã biến mất hoàn toàn, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Thay vào đó là loại mỉm cười ấm áp như tia nắng mùa xuân xuất hiện trên mặt hần, âm u trên mặt vừa rồi như là hư ảo vậy.

Lý Diễm Thu nháy mắt một cái, hần không nghe lầm chứ?

Như vậy là hần đã qua cửa ải rồi?

"Lý. . . Lý đại gia, đứng lên đi." Tử Lan Thanh vốn muốn gọi Lý thúc thúc, nhưng khi nhìn ‘phụ thân’ mới mười tuổi của nàng, Lý thúc thúc liền biến thành Lý đại gia.

Nghe thấy lời nói của Từ Lan, khoe miệng Chu Từ Mặc co rút, Lý. . . Lý đại gia!

Lý Diễm Thu cũng hơi cứng ngắc đứng lên, sau đó hơi ngây dại nhìn Chu Từ Mặc và Từ Lan Thanh, rõ ràng bây giờ hắn vẫn chưa lấy lại tinh thần.

May mắn tới quá đột nhiên, khiến hắn chưa hoàn toàn khỏi trạng thái.

Nhìn bộ dáng si ngốc kia, Chu Từ Mặc không để lại dấu vết nói, "Lý đại nhân, chuyện hôm nay đã làm phiền ông rồi, chờ ngày khác Bôn vương sẽ cảm ơn Lý đại nhân thật tốt." Nói xong, ra hiệu bằng mắt với Tiểu Tam đang chạy đến.

Hiện tại không phải là lúc tiếp khách, hắn muốn tính toán nợ lẫn với con nhóc béo ú Từ Lan này thật tốt!

Đưa Lý Diễm Thu đi, để người đưa Chu Từ Ngừ về cung, Chu Từ Mặc ôm Từ Lan Thanh nhanh chóng biến mất ở đại sảnh.

Sau đó hai phút, bọn họ đã xuất hiện ở trên giường trong phòng ngủ thường ngày.

Từ Lan Thanh còn tưởng rằng Chu Từ Mặc sẽ đánh cái mông nhỏ của nàng, khăn trương nhắm hai mắt lại.

Lần này nàng đúng là đã làm sai rồi, dù Chu Từ Mặc muốn đánh nàng, nàng cũng sẽ nhận. Nhưng sau một phút đồng hồ, cũng không có bàn tay nào rơi xuống cái mông của nàng như trong tưởng tượng.

Hoi khăn trương mở hai mắt ra, dung nhan xinh đẹp của Chu Từ Mặc lập tức xuất hiện ở đáy mắt Từ Lan Thanh.

Lúc này Chu Từ Mặc đang nhắm hai mắt, hô hấp vừa dầy vừa nặng liên tục truyền đến từ trong mũi của hắn, rõ ràng hắn đã tiến vào mộng đẹp.

Nhìn Chu Từ Mặc ngủ bình yên như thế, Từ Lan Thanh đưa ngón tay mập phi của mình ra, nhẹ nhàng động vào mũi Chu Từ Mặc một cái, nhìn tiểu quý kia khê cau mày, nhưng lại không tỉnh dậy, Từ Lan Thanh hả hê cười cười.

Thì ra tiểu quý này lúc ngủ có một chút đáng yêu như vậy.

...

Ngày thứ hai, Chu Từ Mặc như không có chuyện gì xảy ra mang Từ Lan Thanh đi học ở hoàng cung. Đợi sau khi nhìn thấy Chu Từ Ngừ, Từ Lan Thanh mới biết, thì ra tiểu quý Chu Từ Mặc giấu tin tức các nàng mất tích đi, nói dối là hắn mang họ đi ngoạn.

Cho nên cả hoàng cung không có nào loạn lên.

Hai cái đầu mập nhỏ ghé vào một chỗ, nói qua chuyện của mình sau khi tách ra tối hôm qua, đặc biệt là Chu Từ Ngừ, hưng phấn đến tí nữa chảy nước miếng, khiến Từ Lan Thanh hoài nghi, công chúa mập này có phải đã ham mê chuyện mất tích.

Nói không chừng một thời gian nữa sẽ lại mất tích thêm một lần.

Nghỉ giữa giờ, hai cô nhóc mập Từ Lan Thanh và Chu Từ Ngừ quần lấy nhau nói chuyện phiếm thì hai giọng nữ truyền đến.

"Chào công chúa điện hạ."

Giọng nói giống nhau như đúc, cùng với khuôn mặt khá ái giống nhau như đúc, Từ Lan Thanh hơi sững sờ, đây là sinh đôi.

Chu Từ Ngừ vốn không muốn để ý tới hai tỷ muội này, nhưng Từ Lan Thanh hình như cảm thấy rất hứng thú, vì vậy mở miệng giới thiệu, "Đây là hai tỷ muội nhà Nạp Lan, tỷ tỷ là Nạp Lan Khuynh Thành, muội muội là Nạp Lan Khuynh Quốc."

Theo Chu Từ Ngừ giới thiệu, khoe miệng Từ Lan Thanh co rút, Khuynh Quốc Khuynh Thành. . . đã tâm của cha mẹ hai tỷ muội này thật không nhỏ.

"Không có việc gì thì lui ra đi." Chu Từ Ngừ hơi không nhịn được phát phát tay. Rõ ràng nàng rất không hứng thú với hai tỷ muội này.

"Công chúa điện hạ, chúng ta muốn tìm cách cách Từ Lan." Một người có ánh mắt cao ngạo hơn trong hai tỷ muội không nhịn được mở miệng.

Từ Lan Thanh khê mỉm cười với hai người, nếu họ có chuyện tìm nàng, nàng không thể trốn tránh hay gặp người thì lạnh mặt đi chứ?

Nên Từ Lan Thanh rất thân thiện mở miệng, "Các người tìm ta có chuyện gì không?"

"Là như vậy, chúng ta đến là vì đã chuẩn bị một ít trà bánh cho Từ vương gia, cũng chính là phụ thân của người, người có thể mang cho hắn giúp chúng ta không?" Một vị khác trong hai tỷ muội cũng mở miệng, thân thiện nở nụ cười, ôn tồn nói, nhưng lại khiến lòng Từ Lan Thanh căng thẳng.

Họ. . . Tại sao muốn đưa trà bánh cho Chu Từ Mặc?

"Cách cách Từ Lan có thể không?" Hai thiếu nữ thanh tú hơi khăn trương, nhưng ngượng ngùng còn nhiều hơn.

Từ Lan Thanh có thể thấy, hình như các nàng thật sự có một chút thích Chu Từ Mặc.

Cúi đầu, không để cho người nhìn thấy chán ghét chột lóe lên trong mắt nàng. Chẳng biết tại sao, từ khi biết hai tỷ muội trước mặt này thích Chu Tử Mặc, nàng bắt đầu ghét họ, rất đáng ghét!

Đưa tay, nhận lấy trà bánh tỷ muội kia đưa, Tử Lan Thanh hơi thô bạo cầm lấy vứt trên bàn.

"Ta biết rồi." Tiếng Tử Lan Thanh rất lạnh, rõ ràng trong lòng và đại não nàng cũng biết mình không nên làm như vậy, nhưng chẳng biết tại sao, nàng không thể không chế được ngôn ngữ và hành động của mình.

Giống như thân thể trở lại lúc ba tuổi, năng lực khống chế cũng trở lại lúc ba tuổi vậy.

"Vậy chúng ta lui xuống trước." Hai tỷ muội kia thấy động tác thô bạo của Tử Lan Thanh, mặt mũi hơi lộ vẻ xúc động, nhưng mà lại cái gì cũng không nói, hơi khom người đi ra.

"Tiểu Ngừ, họ thích Chu Tử Mặc sao?" Chu Tử Ngừ còn chưa kịp mở miệng, Tử Lan Thanh đã không nhịn được.

Mà trải qua mấy ngày chung đụng nên Chu Tử Ngừ đã quen với việc Tử Lan trực tiếp gọi Tứ ca nàng là Chu Tử Mặc.

"Cái này. . . Cũng không thể nói là thích, có lẽ các nàng chỉ là nhìn địa vị của Tứ ca, vì trong tất cả hoàng tử trong hoàng thất Tứ ca có thân phận tôn quý nhất, nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, sau này Tứ ca chắc chắn làm hoàng đế." Chu Tử Ngừ từ nhỏ đã sống trong hoàng cung, những thứ nịnh nọt này đã nhìn nhiều, tất nhiên có thể hiểu tâm tư của hai tỷ muội kia.

"Họ muốn mượn Chu Tử Mặc để leo lên trên?" Tử Lan Thanh nhú mày, chán ghét trong mắt càng hiện ra rõ ràng.

Nữ nhân thích Chu Tử Mặc đã đáng ghét, muốn lợi dụng Chu Tử Mặc càng đáng ghét!

"Leo lên trên?" Chu Tử Ngừ nhẹ đầu nhỏ béo ụt ịt của nàng, tại sao nàng không hiểu lời của Tử Lan?

"Chính là các nàng muốn trở thành phi tử có thân phận tôn quý đó." Được rồi, cổ nhân nghe không hiểu lời nói của người hiện đại, nàng có thể giải thích.

"Đó là tự nhiên, địa vị nhà Nạp Lan ở nước Chu rất lung lay, nên bọn họ muốn lợi dụng nữ nhi của mình. . . leo lên trên." Chu Tử Ngừ khẳng định gật đầu một cái.

Sau đó hơi mừng rỡ cười một tiếng, cái từ leo lên trên này cũng không tồi.

"Lung lay? Lung lay là như thế nào?" Tử Lan Thanh giống như nghe thấy tiếng mèo kêu, mạnh mẽ tiến đến trước mặt của Chu Tử Ngừ.

"Nạp Lan gia vốn là một gia tộc gia tộc đồ tử (tội phạm triều đình), vì nữ nhi mà tiên đế sủng ái nhất thích nhi tử của gia tộc này, nên bỏ trốn với nam tử kia." Nhìn nét mặt Tử Lan không đoạn khoa trương nữa, Chu Tử Ngừ hài lòng gật đầu một cái.

Nhiều khi, Tử Lan bình tĩnh quá mức, thậm chí khiến nàng sinh ra ảo giác như Tử Lan lớn hơn nàng rất nhiều tuổi.

Mà bây giờ, nàng cực kỳ đặc ý nhìn về mặt khoa trương của Tử Lan, lúc này mới giống về mặt mà một đứa trẻ cần có.

"Sau đó?" Tử Lan Thanh từ trong con chân kính lấy lại tinh thần, hỏi tiếp.

"Sau đó tiên đế thỏa hiệp đón bọn hắn trở lại." Chu Tử Ngừ nhún vai một cái.

Nghe xong lời nói của Chu Tử Ngừ, Tử Lan Thanh trầm mặc.

Không biết qua bao lâu, Tử Lan thanh mới lấy lại tinh thần từ trong suy nghĩ của mình, sau đó thương tiếc nhìn Chu Tử Ngừ.

Nàng mới có năm tuổi, nếu như ở hiện đại, chỉ là một đứa bé cái gì cũng không hiểu thôi. Trong khi ở cái cổ đại này, sống trong hoàng cung tràn đầy âm mưu tính toán này, mỗi một bước đều phải cẩn thận.

Cho dù chỉ có năm tuổi, nhưng lại biết nhiều như vậy.

Khó trách nàng thích lúc ‘mắt tích’ mười một ngày như vậy, cho dù ăn mặc không phải cực kỳ tốt, nhưng lại không có nhiều âm mưu tính toán. . . Khi đó nàng mới là vui vẻ thực sự.

"Làm gì mà dùng ánh mắt ấy nhìn ta chằm chằm!" Chu Tử Ngừ bị Tử Lan Thanh nhìn chằm chằm như vậy thì hơi hoảng hốt, tránh thoát khỏi ánh mắt của Tử Lan Thanh, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

"Không có gì, về sau ta sẽ thường xuyên làm cho Chu Tử Mặc đón người ra ngoài chơi." Tử Lan Thanh ngọt ngào cười một tiếng, hai mắt xinh đẹp lập tức biến mất trên khuôn mặt tươi cười của Tử Lan.

"Có thật không?" Trong mắt Chu Tử Ngừ chột lóe lên vui mừng, sau đó âm thầm xuống lần nữa.

"Nhưng ra khỏi cung không dễ dàng như vậy." Mặc dù lần trước nàng có thể xuất cung, nhưng đó là nhờ ân điển của hoàng a mã, mà ân điển vĩnh viễn không thể biến thành thói quen, nếu không thì không gọi là ân điển.

Nhìn vẻ mặt mắt mát của Chu Tử Ngừ, tâm Tử Lan Thanh đau nhói, sau đó đại não nóng lên, hùng hào nói, "Người yên tâm, ta nói thì sẽ làm được!"

Sau đó sau đó. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hai con sủng vật nhỏ.

Trí nhớ Tử Lan Thanh rất mơ hồ, chỉ nhớ hình như Chu Tử Ngừ hung hăng hôn rất nhiều trên mặt nàng, sau đó lưu lại một câu, "Hạnh phúc của ta sau này hoàn toàn dựa vào ngươi!" Rồi nàng bị bà vú của mình vội vàng chạy đến lôi đi.

Lúc Tử Lan Thanh đang chờ Chu Tử Mặc tới đón, Tử Lan Thanh vẫn còn đang rối rắm không biết phải làm như thế nào để Chu Tử Ngừ xuất cung.

Công chúa không phải hoàng tử, theo luật nước Chu, nếu không có ân điển, công chúa tuyệt đối không thể xuất cung, một công chúa muốn bất cứ lúc nào cũng có thể xuất cung, chỉ có một biện pháp, đó chính là xuất giá!

Nhưng Chu Tử Ngừ chỉ có năm tuổi thì gả đi như thế nào?

"Đi nào." Chu Tử Mặc ôm lấy Tử Lan Thanh.

"Đồ của ta." Đuôi mắt Tử Lan Thanh đột nhiên nhìn thấy túi trà bánh trên bàn kia, hiện tại để chuyện của Chu Tử Ngừ ở một bên, giải quyết chuyện của Chu Tử Mặc trước đã.

Nàng tuyệt đối không cho phép nữ nhân khác lợi dụng Chu Tử Mặc! Cho dù là Nạp Lan gia đó thật sự có điều khó xử cũng không thể!

"Cái gì?" Chu Tử Mặc bình thản hỏi.

"Trà điểm tâm." Tử Lan Thanh cười một tiếng với Chu Tử Mặc, sau đó quay lại vừa đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của hai tỷ muội Nạp Lan.

Vui ở trong ngực Chu Tử Mặc, Tử Lan Thanh liên tục suy nghĩ phải xử lý trà điểm tâm này như thế nào, trực tiếp ném thì rất tiếc. Nếu không thì cho Tiểu Hoa ăn đi, hiện tại Tiểu Hoa đang ở giai đoạn chính của thời kì sinh trưởng, cần bổ sung rất nhiều năng lượng. Hi vọng những thứ này có thể hợp khẩu vị của Tiểu Hoa, Tiểu Hoa thật sự khá kén ăn!

Hắc hắc. . .

Bổ sung một chút, Tiểu Hoa là một con heo nhỏ mà Tử Lan Thanh nuôi.

Không chỉ có tính khí bướng bỉnh còn vô cùng kén ăn, nhưng Tử Lan Thanh thích, bởi vì ánh mắt của Tiểu Hoa Hoa rất giống Chu Tử Mặc.

Tử Lan Thanh tin tưởng, Tiểu Hoa chắc chắn có linh tính, không nhìn thấy tất cả nữ tử xuyên qua tay trái đều là mỹ nam, tay phải đều là vô số Thần Thú sao? Tuy nàng chỉ tùy tiện nuôi một con heo Tiểu Hoa thì cũng ít nhất là bán Thần thú đúng không!

Vào giờ phút này, con heo đang núp ở trong chăn của Tử Lan Thanh và Chu Tử Mặc ngủ say, đột nhiên hung hăng hít mũi mấy cái, sau đó cực kì nhân tính hóa bắt lấy cái chăn, hơi hung ác mở hai mắt ra.

Nhưng đột nhiên, con heo Tiểu Hoa này hình như nghĩ đến cái gì, dấy mắt hung ác ngay lập tức biến mất không dấu vết.

Lưu luyến lộn mấy vòng trong chăn, con heo mập mạp Tiểu Hoa mới đứng thẳng bốn chân thật nhỏ của mình lên, kiêu ngạo nhảy xuống giường.

Thật khó tưởng tượng trên mặt heo cũng xuất hiện vẻ mặt thần kì như vậy.

. . .

Từ lúc ngồi lên xe ngựa mãi cho đến xuống xe ngựa rồi ngồi ở bàn cơm, ánh mắt Chu Tử Mặc chưa bao giờ rời đi khỏi trà bánh trong tay Tử Lan Thanh.

Vì hân vừa rồi đã hỏi, không phải Chu Tử Ngừ đưa, vậy là ai đưa?

Chẳng lẽ là những đứa trẻ thích Tử Lan đưa, Tử Lan đáng yêu như thế, không chừng những thằng nhóc kia cũng sinh ra thích thú với nàng.

Hiển nhiên lúc này Chu Tử Mặc đã quên, chính hắn cũng chỉ là một thằng nhóc.

"Tử Lan. . . điểm tâm trong tay ngươi. . . là ai đưa?" Cuối cùng Chu Tử Mặc cũng lên tiếng hỏi.

Hắn tự cho là mình hỏi rất tự nhiên, nhưng lại không biết, lúc này hắn ở trong mắt Tử Lan Thanh kỳ cục như thế nào, giống như toàn thân bị rôm sảy vậy, đứng ngồi không yên.

"Hắc. . . là hai tỷ muội Nạp Lan gia đưa cho Hoa Hoa ." Tử Lan Thanh tùy ý đổi Chu Tử Mặc thành tên tuổi của Hoa Hoa, dù sao Chu Tử Mặc cũng sẽ không biết.

Theo lời nói của Tử Lan Thanh, Chu Tử Mặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn là đưa cho Hoa Hoa .

"Tiểu Tam, đưa điểm tâm này cho Hoa Hoa đi." Chu Tử Mặc ra lệnh.

Nhìn điểm tâm này thật chướng mắt!

Sau khi Tiểu Tam phụng mệnh, liền lấy trà bánh Tử Lan Thanh để ở trên bàn đưa đi cho Hoa Hoa. Vì vậy tâm tư của hai tỷ muội Nạp Lan gia toàn bộ lạc vào trong miệng của Hoa Hoa.

"Meo meo . . ." Khi Tử Lan Thanh đang chuẩn bị ăn cơm, một con mèo con trắng muốt đột nhiên nhảy vào trong ngực Tử Lan Thanh, đôi mắt mèo long lanh đáng thương nhìn Tử Lan Thanh.

Chu Tử Mặc nhìn con mèo đột nhiên xuất hiện này, đáy mắt thoáng qua một tia sáng lạnh, lấy võ công bây giờ của hắn mà lại không biết con mèo này làm sao xuất hiện ở trong phòng này.

Con mèo nhỏ này. . . không đơn giản!

"Ah? Con mèo nhỏ này. . . thật đáng yêu!" Sau khi hơi mất hồn, Tử Lan Thanh ôm lấy con mèo lớn chừng bàn tay này.

Nàng vốn rất thích mèo, đặc biệt là mèo Ba Tư, nhưng cổ đại lại không có, hiện tại con mèo con khéo léo như thế này hoàn toàn giống với mèo Ba Tư.

"Phụ thân, chúng ta nuôi nó có được hay không?" Tử Lan Thanh làm nũng mở miệng. chanochan0lequydon

"Chuyện này. . ." Chu Tử Mặc hơi khó xử, hắn nhìn thấy Tử Lan rất thích con mèo nhỏ này, nhưng mà con mèo nhỏ này. . . có lẽ chính là con vật kia trong truyền thuyết, nếu không thì một con mèo nhỏ làm sao có thể tránh thoát dò xét của hắn.

Đột nhiên, con người Chu Tử Mặc nhanh chóng co lại, con heo kia còn có con mèo con này nữa, chắc chắn đều là từ truyền thuyết kia ra!

Nếu như một tìm tới cửa là tình cờ, bây giờ đã có hai con đều tìm tới cửa, thân thể của Tử Lan. . . chẳng lẽ thật sự giống như trong truyền thuyết. . .

Khó trách, khó trách mẫu phi sau khi biết hắn thích Tử Lan có vẻ mặt như vậy, còn nói nhiều điều không giải thích được với hắn như vậy, thì ra bởi vì Tử Lan. . .

Nắm chặt hai tay của mình, trong mắt Chu Tử Mặc liên tục thoáng qua từng tia đau đớn, hắn. . . quả thật không xứng với Tử Lan!

"Phụ thân, có thể không?" Tử Lan thận trọng hỏi.

Theo lời của Tử Lan, Chu Tử Mặc nhìn về phía con vật nhỏ kia. Lúc này, con mèo con trong ngực Tử Lan đang hung ác nhìn hắn chằm chằm.

Chu Tử Mặc cười khở một tiếng, hắn có thể nói ' không ' sao?

"Có thể." Hai chữ cực kì lạnh nhạt, nhưng trong lòng Chu Tử Mặc đang có sóng to gió lớn xoáy lên kinh người.

Hắn luôn cho là bây giờ tất cả hắn làm đã là quá cố gắng rồi, vậy mà cho đến giờ phút này hắn mới biết, chưa đủ! Tất cả hắn làm đều thiếu rất nhiều!

Muốn hợp thân phận của Tử Lan, hắn chỉ có thể cố gắng, cố gắng hơn nữa!

Phấn đấu! Tất cả vì Tử Lan, chỉ có càng cực khổ phấn đấu mới có thể cùng nâng một chỗ. Vì cảm giác âm áp này, nỗ lực hết sức!

"Vậy ta mang con mèo nhỏ này gặp mặt với Hoa Hoa." Tử Lan Thanh vui vẻ nói xong cũng ôm con mèo trắng biến mất ở bàn cơm.

Sau khi Tử Lan biến mất, Chu tử mặc tùy ý ăn ít rồi đi luyện công. Bắt đầu từ hôm nay, hắn sẽ càng cố gắng, mà tất cả điều này chỉ là vì có thể hợp với Tử Lan.

"Hoa Hoa, xem xem ta mang cái gì tới cho ngươi." Người còn chưa đi vào cửa phòng của con heo Tiểu Hoa, tiếng Tử Lan đã truyền vào.

Khiến con người của Tiểu Hoa đang ăn trà bánh trong phòng sáng lên, bỏ qua trà bánh này, phóng tới Tử Lan Thanh đang mở cửa phòng.0d0d lequydon0 Vậy mà con heo còn chưa xong tới đã nhìn thấy con mèo trắng đáng chết trong ngực Tử Lan.

Lúc này con mèo trắng đáng chết kia đang đắc ý nhìn nó, "Meo meo. . . Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Tôi sớm không bằng tôi đúng dịp, ngươi không biết hiện tại tiểu chủ nhân cưng chiều ta biết bao nhiêu.)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Đồ mèo đàn, cút ngay cho ta, đó là vị trí của ta.)

"Meo meo. . . Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Ngươi mới là con heo lười, tiểu chủ nhân thích ôm ai thì ôm người đó, ai bảo đáng đáp ngươi không xinh đẹp như ta!)

"Hoa Hoa, nó là Miêu Miêu, về sau ngươi và nó là bằng hữu tốt nha, ngươi không được khi dễ nó." Từ Lan Thanh vô cùng cưng chiều vỗ vỗ đầu heo của Tiểu Hoa, sau đó đặt con mèo trắng ở bên cạnh Tiểu Hoa.

Không thể không nói, đời trước Từ Lan Thanh không có nuôi sủng vật, nên đặt một con heo và một con mèo chung một chỗ để nuôi, hắc hắc hắc. . .

Hai con động vật nhỏ vừa nghe lời này của Từ Lan Thanh, không thể không buông tha ‘ thù hận ’ với nhau, thân mật dựa vào chung một chỗ.

Ở trước mặt của tiểu chủ nhân, bọn họ nhất định phải làm ra bộ dạng cực kì ngoan ngoãn để tiểu chủ nhân vui mừng.

Từ Lan Thanh hoàn toàn không biết sự tình nhìn biểu hiện nghe lời của hai động vật nhỏ này, vô cùng vui vẻ vừa ôm vừa hôn chúng nó, sau đó buông ra đi tìm bà vú.

Chân trước của Từ Lan Thanh vừa bước ra cửa phòng, d.đ lequydon^0 chân sau của hai con vật liền khai mở chiến.

Tiểu bạch miêu lập tức đưa móng vuốt bén nhọn của nó ra, ra sức vồ một cái trên người Tiểu Hoa, nhưng lại chỉ cào nát mấy sợi lông heo của Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa đắc ý ‘ hừ hừ ’ hai tiếng, tấp tới tiểu bạch miêu. Nhưng tiểu bạch miêu lại vô cùng nhanh nhẹn né tránh, sau đó cực kì đắc ý nhìn Tiểu Hoa, con heo lười này muốn cắn nó, mà không nhìn thân thể phình to của nó một chút!

Từ Lan Thanh mới chạy đi hai bước đột nhiên nhớ ra một chuyện, vì vậy vội vàng chạy về.

"Két. . ." Mới vừa mở cửa phòng, hai con thú vốn là chiến hỏa nhanh như chớp ôm lấy nhau ở cùng một chỗ.

Tiểu bạch miêu ngoan ngoãn vì Tiểu Hoa mà liếm da trên người nó, mà Tiểu Hoa dùng chân heo béo phì ‘ vuốt ve ’ lông mèo nhu thuận của tiểu bạch miêu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tử Lan bốn tuổi rồi!

Nhìn này hai động vật chung sống hài hòa như thế, Từ Lan Thanh rất hài lòng gật đầu một cái, sau đó thân thể mập mập ngồi xổm xuống, vuốt đầu nhỏ của chúng, "Nhớ, chủ nhân ở vương phủ này chỉ có một, đó là Chu Tử Mặc, hần là cha ta, các ngươi ngàn vạn lần không được đắc tội hần, nếu không ta cũng không cứu các ngươi được!" Từ Lan Thanh nói rất chậm, cũng rất nghiêm túc.

Mà lúc nàng đang nói lời này, rõ ràng thoáng qua mấy tia sáng rõ trong mắt.

Hai con động vật nhỏ cực kì ngoan ngoãn chớp cặp mắt của bọn nó, giả vờ làm bộ cái gì cũng không hiểu. Ngay cả khi trong lòng của bọn nó, đều đồng thời khinh thường Chu Tử Mặc chỉ là một đứa trẻ.

Hần là cái thá gì, cũng dám làm chủ nhân của chúng nó, nếu không phải chúng nhìn mặt mũi của tiểu chủ nhân, đã sớm một ngụm cắn chết hần rồi!

"Ta biết các ngươi nghe hiểu ta đang nói gì, mặc dù ta không muốn tin tưởng cảm giác của mình. Nhưng lại không thể không tin tưởng, các ngươi không phải động vật bình thường. Cho nên. . . nhất định không được làm thương tổn Chu Tử Mặc, nếu không. . ." Tay Từ Lan Thanh đang nhẹ nhàng vuốt ve hai con động vật nhỏ đột ngột dừng sức.

Giống như một đứa trẻ búng bình ngược đãi động vật .

Cổ nhéo hai con động vật nhỏ này, sát khí ở đáy mắt chợt lóe lên. Sau đó, Từ Lan Thanh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cười đùa rồi đi.

"Meo meo meo. . ." (Thú Ngừ: Tiểu chủ nhân vừa rồi thật là khủng khiếp.)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: về sau ngàn vạn lần không thể đi trêu chọc tiểu quý Chu Tử Mặc kia.)

"Mèo. . ." (Thú Ngừ: Đúng vậy, về sau cách xa tiểu quý kia ra một chút.)

Nhờ sát khí chột lóe lên trên người Từ Lan Thanh, bây giờ hai con tiểu sủng vật đã không có hứng thú tranh cãi với nhau chút nào nữa, d.d.l0q0d có vẻ chúng nên chiếm một chỗ để ngủ thôi.

Lúc này Từ Lan Thanh cũng không biết suy nghĩ của hai sủng vật này, bởi vì nàng đang vui ở trong ngực bà vú, cười đùa hỏi sinh nhật nàng vào mấy ngày nữa sẽ có quà gì.

Vì không biết rốt cuộc Từ Lan Thanh ra đời khi nào, nên Chu Từ Mặc lấy ngày nhật được nàng là ngày sinh nhật.

Bốn tuổi, cái tuổi tác này quả thật rất nhỏ, nhưng mà với Từ Lan Thanh mà nói thì nàng đã trở thành lão bà 34 tuổi rồi, quà sinh nhật vẫn là thứ rất mới lạ.

Vì đời trước nàng vốn dĩ không có được nhận quà sinh nhật nào cả.

"Sau sinh nhật của ngươi, thì sau bảy ngày nữa sẽ là sinh nhật phụ thân ngươi." Bà vú điểm cái mũi nhỏ của Từ Lan, cười đùa nói.

Tuy nói như vậy, nàng cũng chỉ chuẩn bị quà sinh nhật cho Từ Lan. Về phần tiểu vương gia, hàng năm hắn sẽ nhận được rất nhiều lễ vật, tất nhiên không thiếu món quà của nàng.

Nghe thấy lời của bà vú, cặp mắt Từ Lan Thanh sáng lên, sinh nhật Chu Từ Mặc. . . Quà tặng. . .

Ba năm trước, quan hệ của nàng và Chu Từ Mặc vẫn luôn là trạng thái nửa cứng nhắc, nên sinh nhật Chu Từ Mặc là việc vớ vẩn với nàng!

Nhưng gần đây, Từ Lan Thanh biết, tiểu quý Chu Từ Mặc kia thì ra vẫn là rất quan tâm nàng, nên chuẩn bị cho hắn một phần quà tặng nhỏ cũng là việc nên làm.

Nàng cũng không phải vì thích tiểu quý kia, mà là. . . mà là vì là tiểu quý kia tốt với nàng, nên nàng mới tốt với hắn!

Từ Lan Thanh tự an ủi trong lòng.

. . .

"Vương Gia, sinh nhật tiểu cách cách sắp tới, lần này vẫn giống năm trước ạ?" Tiếng chân chó của Tiểu Tam vang lên, mà lúc này Chu Từ Mặc đang viết một bức đại tự.

Chữ viết tràn trề niềm vui này rất khó tưởng tượng chỉ do một hài đồng sắp 10 tuổi viết.

Chu Từ Mặc vẫn không mở miệng, cho đến khi nét bút hoàn mỹ cuối cùng hoàn thành mới mấp máy môi, hơi bất mãn nhìn bức tự này của mình.

Vì hắn không cảm nhận được thâm ý từ trong chữ.

Chữ của hắn chỉ có hình dáng xinh đẹp, nhưng căn bản không có ý cảnh như mẫu phi nói. Ai. . . có chút tự giễu cười một tiếng, Chu Từ Mặc nắm bức tự xinh đẹp lên vò nát.

Hiển nhiên Tiểu Tam đã quen với hành vi bây giờ của Vương Gia nhà mình, không có một vẻ mặt kinh ngạc nào cả.

"Từ Lan bốn tuổi rồi. . ." Vần về chữ của mình, Chu Từ Mặc lấy ra một tờ giấy trắng lần nữa, vừa tiếp tục viết vừa nhẹ nhàng nói.

Đúng, Từ Lan bốn tuổi rồi. . . Căn cứ tin tức hắn lấy được, Từ Lan khi chín tuổi sẽ có một sự khác nhau quan trọng, hắn chỉ có thời gian 5 năm.

Ở đây trong năm năm, nhất định hắn phải có đầy đủ thực lực bảo vệ Từ Lan, nếu không. . .

Không có nếu không! Từ Lan nhất định sẽ sống rất tốt, nàng sẽ gả cho hắn, nhất định sẽ như vậy! Cho dù hắn và nàng có quá nhiều đau khổ, nàng cũng sẽ nhớ hắn, vĩnh viễn nhớ hắn! Bởi vì hắn. . . thật sự yêu nàng!

Dù năm chín tuổi ấy, chắc chắn nàng bị mất đi tất cả trí nhớ, Chu Từ Mặc cũng tin rằng, nàng sẽ nhớ hắn, vĩnh viễn. . .

"Vương Gia, vẫn làm giống ba năm trước sao ạ?" Không lấy được đáp án, Tiểu Tam lại hỏi một lần nữa.

Hắn không phải ngu ngốc, qua 3 năm, hắn có thể thấy được tiểu vương gia thật tâm thích tiểu cách cách, nhưng mỗi lần đến sinh nhật tiểu cách cách, Vương Gia lại giống như không biết, tỏ ra rất bình thản.

Mà qua ngày sinh của vương gia, tiểu cách cách cũng giống như không biết, hai người này, thật đúng là. . . Một đôi oan gia!

"Như cũ." Sau khi Chu Từ Mặc hơi cau mày, chậm rãi mở miệng.

Với Chu Từ Mặc mà nói, chan~chan.l.q.d mỗi một lần sinh nhật Từ Lan đều ám chỉ hắn, khoảng cách đến khi Từ Lan chín tuổi đang không ngừng tiến gần!

Mà hần, còn nhỏ yếu như vậy! Không cam lòng, thật rất không cam lòng! Vì vậy hần chỉ có thể mỗi thời mỗi khắc liên tục phấn đấu, chỉ cần phấn đấu như vậy, mới có thể bảo vệ đứa bé âm áp này cả đời.

"Nhưng . . vâng à." Tiểu Tam định nói gì đó, tuy nhiên nhìn thấy sắc mặt tiểu vương gia đang liên tục chuyển lạnh, vì vậy sau khi rung mình một cái, cẩn thận nuốt trở lại.

Hần làm sao lại quên người trước mặt này không chỉ là một đứa trẻ mới mười tuổi! Mà là vương gia ngoan thủ cay độc chứ!

Sau khi Tiểu Tam lui ra, Chu Tử Mặc lại lấy ra một tờ giấy trắng lần nữa, chậm rãi viết hai chữ ‘ Tử Lan ’ lên trên, nhìn chữ tràn đầy linh tính này, nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng chỉ có hai chữ này, hần mới có thể viết hoàn mỹ không sót mẻ như thế.

Tử Lan. . .

Thời gian thoáng một cái đã đến sinh nhật Tử Lan Thanh, giống như năm trước, sáng sớm bà vú đã đi nấu một chén mì trường thọ, gần một nửa bị Tử Lan Thanh nuốt vào bụng, còn hơn phân nửa kia cũng vào dạ dày của tiểu quý Chu Tử Mặc.

Cực kì bất mãn lau sạch cái miệng nhỏ của mình, Tử Lan Thanh liên tục chuyển hai con ngươi đen lấy tỏa sáng của nàng nhìn Chu Tử Mặc.

Sinh nhật năm nay, có quà tặng hay không?

"Hôm nay không cần phải đi học, ta đã xin phép phu tử của các ngươi rồi." Chu Tử Mặc cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Tử Lan Thanh, hoảng hốt cúi đầu.

"Vâng à." Tử Lan Thanh thấy hần không cảm quà tặng, cực kì buồn bực đáp một tiếng, sau đó lại nghĩ đến hôm nay không cần phải đi vào cung, lập tức tràn đầy sức sống trở lại.

"Bà vú, quà tặng của ta." Tử Lan Thanh đưa tay nhỏ bé béo ụt ịt của mình ra, mặt tươi cười nhìn bà vú, quà tặng của bà vú chắc chắn không thể không có.

"Cũng biết quà tặng, ha ha. . ." Bà vú nheo cái mũi nhỏ của Tử Lan một cái, sau đó đặt một hà bao trong lòng bàn tay mập phi của nàng giải thích, "Đây hà bao ta làm cho ngươi, về sau nếu có vật phẩm quý trọng gì, có thể đặt ở bên trong."

Hà bao nhỏ rất tinh xảo, khiến Tử Lan Thanh nắm trong tay mà không muốn buông ra. Mặc dù quà tặng này hơi nhỏ, nhưng lại là một phần tâm ý của bà vú, Tử Lan Thanh rất thỏa mãn.

"Hôm nay ngươi muốn đặc biệt đi nơi nào không?" Giọng nói Chu Tử Mặc lộ ra mấy phần kỳ cục, vốn muốn bình tĩnh vượt qua hôm nay, mà bây giờ xem ra không thể nào rồi.

Chu Tử Mặc cũng không thể lừa gạt rung động trong lòng hần.

"Nơi đặc biệt muốn đi?" Tử Lan Thanh nhẹ đầu nhỏ, cực kì nghiêm túc nghĩ, đột nhiên hai mắt của nàng sáng lên, "Ta có thể mang theo tiểu Ngử không?"

Nàng nhớ mấy ngày trước nàng đã khí thế hùng hổ nói, nhất định sẽ làm cho Chu Tử Ngử tùy lúc có thể xuất cung.

Hiện tại nặc dù vẫn không thể làm được, nhưng lại có thể để cho cô gái mập nhỏ này tạm thời đi chơi một chút, nếu không nhất định sẽ bị nín đến hồng mắt!

"Chuyện này. . ." Chu Tử Mặc hơi khó xử, lần trước có thể mang Chu Tử Ngử ra ngoài, là bởi vì hần đi năn ni mầu phi, hơn nữa còn nói dối mang theo họ đi du ngoạn mười một ngày.

Mà lần này. . .

"Không thể được sao?" Tử Lan Thanh nhìn bộ dáng khổ sở của Chu Tử Mặc, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, quả thật vẫn không được sao?

Nhìn thất vọng trong con ngươi của Tử Lan, Chu Tử Mặc hạ quyết tâm, "Ta sẽ đi đón nàng ra ngoài ngay bây giờ." Nhưng vừa mới mở miệng, Chu Tử Mặc liền hối hận.

Lời nói đã nói ra rồi, dù hần có đổi ý nữa cũng không thể đổi ý ngay trước mặt Tử Lan được, thế thì mặt mũi của phụ thân như hần. . . sẽ bị hủy sạch!

Cho nên giống như anh hùng chịu chết, xe ngựa của Chu Tử Mặc chạy tới hoàng cung, tối đa một canh giờ, cho dù dùng giành, cũng phải cướp được Chu Tử Ngử đến trước mặt của Tử Lan.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ý nghĩa của trưởng thành là lấy vợ

Mới vừa ăn xong điểm tâm, con nhóc béo ú Chu Tử Ngừ đã xuất hiện ở trước mặt Tử Lan Thanh, khiến Tử Lan Thanh mừng như điên, sau đó nhìn Chu Tử Mặc, ánh mắt càng phát ra nhu hòa.

Tiểu quý Chu Tử Mặc này thật đúng là bạn chí cốt!

Sau đó, Chu Tử Mặc mang theo hai con bé mập này đi câu cá.

Về cái vận động câu cá này, là do cô nàng Tử Lan đề nghị, lí do rất đơn giản, bởi vì nàng muốn ăn cá nướng, cho nên rất tự nhiên yêu cầu Chu Tử Mặc câu cá, về phần nàng và Chu Tử Ngừ, đương nhiên là phụ trách ăn cá.

Chu Tử Mặc nghe xong lời nàng nói, khẽ há mồm, sau đó đã nén giận. Thôi, hôm nay là sinh nhật của nàng không nên so đo với nàng như bình thường.

Hạnh phúc ăn cá do tiểu quý Chu Tử Mặc kia nướng, Tử Lan Thanh hơi cảm động nhìn Chu Tử Mặc, chẳng biết tại sao, hiện tại nàng càng nhìn càng thấy Chu Tử Mặc thuận mắt.

"Con người đều lòi ra ngoài rồi." Rõ ràng Chu Tử Mặc không nhìn Tử Lan Thanh, nhưng lại nói ra những lời này, khiến Tử Lan Thanh đáng yêu le lưỡi một cái, le quý. đơn sau đó hơi mơ màng nói, "Thật hy vọng có thể vĩnh viễn hạnh phúc như vậy."

Đúng, thật hy vọng có thể quên hắc đạo, hy vọng Chu Tử Mặc có thể vẫn sùng ái mình như vậy, hy vọng giây phút này không trôi qua. . .

A, thật hy vọng!

. . .

"Tiểu tử tông, mau xuống đây!" Bà vú hơn ba mươi tuổi lo lắng nhìn tiểu tử tông trên cây cột, nhìn cái chân liên tục đung đưa của tiểu tử tông này, thiếu chút nữa làm con người của nàng choáng váng.

"Bà vú, gấp cái gì, phụ thân đã lâm triều rồi, vương phủ này ta lớn nhất!" Trong tiếng trẻ con ngây thơ đã không còn non nớt lúc ba tuổi, nhiều hơn một phần giọng trẻ con ngây thơ.

Nhưng mà trong giọng nói này. . .

Được rồi, Tử Lan Thanh cũng thừa nhận, trong tiếng nói của nàng có bất giác xen lẫn một bộ khí phách lão đại hắc đạo, ai bảo đòi trước nàng lăn lộn trong xã hội đen nhiều năm như vậy.

"Tiểu tử tông, ngộ nhờ té xuống thì làm sao!" Dưới tàng cây, bà vú gấp đến độ loay hoay, làm sao tiểu tử tông này lại nghịch ngợm như vậy chứ?

Lúc sáu tuổi, thật sự không nên yêu thương nàng, mà nên bọc chân nhỏ của nàng lại, để cho nàng không nghịch ngợm như thế!

"Ngã xuống bờ đây là được." Tử Lan Thanh coi thường nói, cao ít như vậy, quãng người cũng không chết, làm gì mà ngạc nhiên như vậy. Nghĩ đến đời trước, lúc nàng tám tuổi, leo lên nóc nhà người ta là chuyện thường xảy ra đó.

Hiện tại không phải chỉ là một gốc cây nhỏ thôi sao?

"Cách cách à, đáng lẽ vương gia nên lấy một vương phi về để quản giáo người thật tốt, nếu không thì ai dám lấy người chứ!" Tử Lan bướng bỉnh khiến bà vú hận không thể nắm nàng xuống đây đánh vài trượng, nhưng mà cuối cùng. . . nàng lại không xuống tay được.

Một đứa bé khả ái như vậy, nàng làm sao có thể nỡ lòng đánh nàng.

Nghe thấy lời nói của bà vú, khuôn mặt nhỏ nhắn đang hả hê của Tử Lan Thanh vội vụt qua, Chu Tử Mặc. . . đến tuổi nên cưới vương phi rồi.

Hôm nay nàng tám tuổi, Chu Tử Mặc mười lăm tuổi, nam tử ở cái cổ đại này 14 tuổi đã trưởng thành. Hiển nhiên, Chu Tử Mặc cũng đã trưởng thành.

Mà ý nghĩ của trưởng thành là lấy vợ sinh con.

Tử Lan Thanh không dám tưởng tượng, nếu Chu Tử Mặc thật sự gặp được cô gái mình thích, hẳn còn có thể cung chiều mình như hiện tại hay không.

Mà nàng. . . đã sớm quen với sủng ái của Chu Tử Mặc, nếu như không có sủng ái của hắn, vậy nàng nên như thế nào đây?

Nhẹ nhàng từ trên cây nhảy xuống, Tử Lan Thanh tám tuổi đã xuất hiện ở trong mắt bà vú.

diễn đàn lê quý đồn ~ chan chan

Một bộ quần áo màu hồng tôn lên vóc người coi như mảnh mai của nàng, kết hợp với khuôn mặt nhỏ bé thanh tú, không khó nhận ra, sau khi lớn lên Từ Lan Thanh tuyệt đối là một mỹ nữ, chỉ là không biết có thể mỹ tới trình độ nào.

Dù sao hiện tại khuôn mặt của nàng còn nhỏ, còn chưa nảy nở.

"Ôi trời ơi!!, cao như vậy, người. . . người cứ thế nhảy xuống. . ." Bà vú cực kì khoa trương che ngực của chính mình, cả khuôn mặt thanh tú vì khẩn trương cực độ mà hơi trở nên trắng bệch, khiến Từ Lan Thanh có chút đau lòng.

Khéo léo vỗ sau lưng của bà vú, Từ Lan Thanh ngọt ngào nói, "Mẹ, sau này Từ Lan sẽ không như thế nữa." Những lời này, Từ Lan Thanh không biết mình đã nói qua bao nhiêu lần, nhưng lần nào bà vú cũng lựa chọn tin tưởng nàng.

Mình ở trong mắt nàng, vẫn luôn là khéo léo hiểu chuyện, dù là có lúc phản nghịch, cũng chỉ biểu hiện của hài đồng.

"Sẽ không là tốt rồi, một canh giờ trước ta hâm canh nấm hương gà cho người, hiện tại có thể ăn rồi." Bà vú vuốt vuốt mấy sợi tóc lộn xộn của Từ Lan, dịu dàng nói.

Thấy vẻ mặt này của bà vú, Từ Lan Thanh biết, bà vú đã không còn tức giận, vì vậy kéo tay bà vú tay chạy đến hướng phòng bếp.

"Người có nghe nói không? Vương gia hình như muốn lấy vương phi rồi." Lúc đi ngang qua vườn hoa nhỏ, đối thoại của hai nha hoàn truyền vào trong tai Từ Lan Thanh rõ ràng, khiến Từ Lan Thanh đang hưng phấn đột nhiên hạ xuống cực điểm.

Trong nháy mắt, tiểu quý Chu Từ Mặc kia cũng đã trở thành thiếu niên, cũng đến lúc lấy vợ rồi.

"Từ Lan, đừng nghe họ nói bậy, vương gia còn hơi sớm để lấy vợ." Chăm sóc Từ Lan nhiều năm như vậy, mặc dù bà vú không nói gì, nhưng lại để toàn bộ chuyện trong mắt.

Tâm tư của vương gia với Từ Lan, còn có tâm tư của Từ Lan với vương gia, nàng đều biết tất cả. Vậy mà đứa trẻ Từ Lan này, lại giống như cái gì cũng không biết.

Cũng đúng, đứa bé tám tuổi, người có thể trông cậy nàng biết cái gì. Cho dù bình thường nàng biểu hiện rất thông minh, nhưng tám tuổi chỉ là tám tuổi.

Nhưng bà vú không biết, thật ra thì số tuổi tâm lý của Từ Lan thật ra cũng không dừng lại ở tám tuổi. Nhưng. . . có liên quan đến yêu, nàng còn không bằng một cô gái tám tuổi ở cổ đại này.

"Mẹ, người không cần gạt ta, ta không phải người ngu, nam tử 14 lấy vợ là chuyện từ cổ chí kim mà." Từ Lan Thanh hơi si ngốc nhìn hai nha hoàn này, không biết tại sao lòng của mình lại đau đớn như vậy.

Chu Từ Mặc không nói sau khi lấy vợ thì không hề cung chiều mình nữa, nhưng mà. . .

Tại sao lại chán ghét Chu Từ Mặc lấy vợ sinh con như thế, giống như. . . Hẳn chỉ có thể là của nàng!

"Từ Lan, thật ra thì phụ thân người. . ." Bà vú thật sự muốn nói toàn bộ chuyện cho Từ Lan, nhưng còn chưa nói tới, nụ cười sáng rỡ đã lưu lạc lại trở lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một lần nữa, "Đúng, hẳn là phụ thân ta." Nói xong câu cực kì không hiểu nổi này này, Từ Lan nhảy nhót nhót đi khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng hoạt bát này của Từ Lan, tay bà vú đột nhiên dùng sức nắm chặt, vì sao nàng cảm nhận được cô tịch của Từ Lan.

Loại cô tịch không ai có thể đi vào trong lòng của nàng.

"Tam thúc thúc, ta muốn xuất phủ." Từ Lan không đi về phía phòng bếp, mà quẹo khúc quanh chạy tới phòng của Tiểu Tam.

Vì Tiểu Tam là người hầu bên người của vương gia, từ ngày Vương Gia rời cung đã bắt đầu hầu hạ vương gia, cho nên hẳn có một gian phòng nhỏ trong vương phủ của mình.

"Cách cách, vương gia có biết không?" Tiểu Tam cực kì lấy lòng nói.

Nói không chừng tương lai sau này cách cách sẽ là vương phi, hẳn không lấy lòng cũng không được, huống chi hẳn thật tâm thích tiểu cách cách khả ái này.

Mỗi lần, Từ Lan Thanh xuất phủ đều thừa dịp Chu Từ Mặc không có ở đây mà len lén chạy ra ngoài, nhưng lần này, nàng muốn trắng trợn đi ra ngoài. Tiểu quý Chu Từ Mặc kia có thể tìm nữ nhân, tại sao nàng lại không thể đi tìm nam nhân!

Phải biết rằng, bây giờ nàng đã tám tuổi, nam tử 14 trưởng thành. Ở cổ đại này, nữ tử 12 tuổi đã có thể lập gia đình!

"Biết mà ta còn phải tới tìm người!" Từ Lan Thanh khinh bỉ nhìn Tiểu Tam, hẳn biết rõ còn hỏi.

Bị tiểu Cách Cách vạch trần, Tiểu Tam hơi xấu hổ cười lâm lảnh hai tiếng, sau đó mới tiếp tục mở miệng, "Không có mệnh lệnh của Vương gia, nô tài. . ."

Ý tứ của Tiểu Tam rất rõ ràng, không có mệnh lệnh của Vương gia, hần tuyệt đối sẽ không tha người.

"Hắc hắc. . . Tiểu Tam thúc thúc, ta nhớ mấy ngày trước đây ngươi mới lời kéo với nha hoàn Tiểu Thúy, mười mấy ngày trước thua người đánh xe mười lượng bạc, một tháng trước lên lên chạy đi uống rượu còn có kỹ nữ hầu hạ, hai tháng trước. . ."

"Tiểu cô nãi nãi, đừng nói nữa!" Tiểu Tam cực kì hốt hoảng che cái miệng nhỏ nhắn của Từ Lan Thanh, cũng không ngừng tức giận ở trong lòng, tiểu tổ tông này sao lại biết nhiều như vậy.

Thóp của hần, đều bị nàng đặt tại lòng bàn tay rồi.

"Những việc này, Tiểu Tam chị dâu không biết chứ?" Từ Lan Thanh đắc ý nhìn Tiểu Tam, nàng tất nhiên biết, Tam thúc thúc này cực kì sợ vợ.

Mà nàng vừa vặn bắt được một chút nhược điểm nhỏ của hần.

"Tiểu tổ tông của ta, coi như Tiểu Tam van ngài, những chuyện này ngài ngàn vạn lần không thể nói cho thím ngươi biết, d.d.l.q.d nếu không. . ." Sắc mặt Tiểu Tam càng trắng bệch.

Nếu như bị người phụ nữ trong nhà kia biết, ít nhất một tháng sẽ không cho hần lên giường, vậy cuộc sống sau này của hần thật sự không biết có bao nhiêu bi ai.

"Hắc hắc. . . Không muốn chị dâu Tiểu Tam biết cũng dễ thôi, ngươi dẫn ta đi, quang minh chính đại đi ra ngoài!" Từ Lan Thanh hả hê nhìn Tiểu Tam.

"Mang người đi ra ngoài. . ." Nghe thế, Tiểu Tam đột nhiên có kích động muốn chết. Ở chỗ nương tử khó đối phó, thì chỗ vương gia dễ đối phó sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thu dưỡng mấy tiểu lão công.

Nếu hần thật sự mang tiểu tổ tông này ra ngoài, không biết vương gia có lột mấy lớp da của hần xuống hay không? Ít nhất cũng là ba tầng!

"Tiểu Tam thúc thúc, nếu phụ thân hỏi, ngươi cứ trực tiếp đổ hết tất cả trách nhiệm trên người của ta là được, ngươi thông minh như vậy, nên nghĩ đến phải nói như thế nào đi." Từ Lan Thanh không sợ chết chút nào nói.

Dù sao tiểu quý kia cùng lắm là đánh mấy cái trên cái mông của nàng.

"Chuyện này. . . Được rồi!" Con ngươi Tiểu Tam xoay động có kể sách vẹn toàn đôi bên, dù sao vương gia thương tiểu cách cách như vậy, cũng sẽ không phạt tiểu cách cách nặng quá.

"Đúng rồi, mang Hoa Hoa và Tiểu Bạch theo nữa." Cặp mắt Từ Lan Thanh sáng lên bổ sung.

Mười phút sau, Từ Lan Thanh đi ra cửa, trên vai là một con mèo trắng khả ái, trong tay ôm một con heo Tiểu Hoa ngoan ngoãn.

Năm năm trôi qua rồi, mà hai con sủng vật không lớn lên một chút nào, khiến Từ Lan Thanh càng tin chắc ‘ kỳ thiên dị nghị ’ ban đầu của mình.

Hai tiểu sủng vật này vừa mới đánh một trận ở trong phòng khách, Từ Lan Thanh xuất hiện liền biểu hiện ‘ vô cùng ân ái ’, người không biết còn tưởng rằng bọn chúng là từ một bụng mẹ chui ra ngoài.

"Tiểu cách cách, bây giờ chúng ta đi nơi nào?" Tiểu Tam mang theo hộ vệ đông đảo đi theo Từ Lan, nhưng vẫn có cảm giác rợn cả tóc gáy, nếu tiểu tổ tông này xảy ra chuyện gì. . .d.d.lê~quý~đôn Thật không dám tưởng tượng, sau khi vương gia trở lại có thể trực tiếp đưa hần vào cung ‘ xoẹt ’ một đao hay không!

"Kỹ viện!" Từ Lan Thanh hùng hồn nói nói, chỉ là vừa mới nói xong cũng có chút cảm giác có cái gì không đúng, một tiểu nữ oa đi kỹ viện. . ."Không phải kỹ viện, phải. . .là nơi bán nam đồng!" Từ Lan Thanh đổi lại nói.

Nơi bán nam đồng? Đó là nơi nào? Tiểu Tam rối rắm!"Cách cách, nơi bán nam đồng này. . ." Gương mặt Tiểu Tam khó xử, sinh sống ở chỗ này nhiều năm như vậy, hần thật sự không biết nơi bán nam đồng là nơi nào!

"Cả điều này cũng không biết!" Từ Lan Thanh khinh bỉ nhìn Tiểu Tam, mà hai con tiểu sủng vật trên người nàng cũng cùng nhau khinh bỉ nhìn Tiểu Tam, khiến Tiểu Tam có cảm giác phát điên.

Bị chính tiểu chủ tử của mình khi dễ, Tiểu Tam có thể nhịn, nhưng bị hai con động vật khi dễ, hơn nữa trong hai con động vật này còn có một con heo. . . Tiểu Tam hận không làm thịt hai con vật này rồi ninh chín!

Tiền tay móc ra ngân phiếu một ngàn lượng, Từ Lan Thanh như lưu manh vẫy vẫy, "Nếu ai có thể tìm đến nơi bán nam đồng, một ngàn lượng này là của hân."

Ở nơi này mười lượng bạc đã đủ cho một nhà người thường tiêu sài một tháng, một ngàn lượng như vậy ở hiện đại ít nhất cũng vài chục vạn.

Mà bây giờ chỉ cần trả lời một vấn đề rất nhỏ của tiểu cách cách, vài chục vạn liền đến tay! Nhất thời hộ vệ và nha hoàn ở đó đều điên cuồng. . .

Trải qua hỗn loạn chừng mười phút đồng hồ, cuối cùng Từ Lan Thanh cũng biết nơi bán nam đồng, hơn nữa còn loại tiểu nam đồng mềm mại béo mập, tương tự một chút lại chảy nước miếng. Từ Lan Thanh quyết định, nếu tiểu quý Chu Tử Mặc kia có thể tìm vương phi, nàng vì sao lại không thể tìm nam đồng!

Hơn nữa nàng muốn tìm loại nam đồng vô cùng khả ái, nhất định phải đáng yêu hơn Chu Tử Mặc khi còn bé, mà nàng còn có thể dưỡng thành lão công.

Đi dạo qua từng người từng người một, khoan hãy nói, Từ Lan Thanh thật sự gặp được mấy nam đồng xinh đẹp, vì vậy không khách khí chút nào, trực tiếp mua tất cả.

Trong những nam hài xinh đẹp ở đây, có hai người đặc biệt đẹp, đều là do Từ Lan Thanh mua được bởi vị thần bí nào đó trong tổ chức, về phần cái tổ chức thần bí là ai sáng lập. . . Cái này còn cần nói rõ sao?

Nhưng chính Từ Lan Thanh cũng không biết, ban đầu nàng tiền tay sáng lập cái thế lực kia lại phát triển nhanh như vậy.

Nhanh đến mức thậm chí Từ Lan Thanh hoài nghi, sau lưng nhất định có người âm thầm trợ giúp nàng sáng lập thế lực này, hơn nữa thân phận của người đó tuyệt đối không thấp.

Nhưng là. . .

Ai sẽ âm thầm giúp thế lực này đây?

Từ Lan Thanh không nghĩ ra, cũng không muốn suy nghĩ, dù sao đến bây giờ, thế lực này còn bị nàng nắm giữ trong tay, cho dù có người âm thầm giúp một tay cũng là chuyện tốt.

"Cách cách, ngài thật sự định mang những nam đồng này về vương phủ?" Tiểu Tam biết rõ tâm tư vương gia với tiểu cách cách, nếu tiểu cách cách thật sự mang những nam đồng này về vương phủ, thật không biết vương gia có phát điên hay không.

Mà nếu như dụng ý của tiểu cách cách bị vương gia biết, có lẽ cả quốc đô cũng sẽ bị nổ tung!

"Sao vậy? Không được? Ta nói cho người biết, lão công tương lai của ta ở bên trong những nam đồng này, người phải phục vụ cẩn thận, nếu không. . ." Từ Lan Thanh hơi híp cặp mắt nhìn Tiểu Tam.

Sao nàng lại không biết tâm tư của Tiểu Tam, cho nên trước cứ dự phòng trước, tránh cho những nam đồng xinh đẹp này từng người một biến mất.

Như vậy không phải nàng mất trắng bạc hôm nay sao?

Cho nên nói trước để cho Tiểu Tam để ý, nên đến lúc tiểu quý Chu Tử Mặc kia muốn động đến những nam đồng này cũng có người mật báo.

Nghe tiểu cách cách nói, khóe miệng Tiểu Tam rụt rụt, đây là lời một đứa trẻ tám tuổi nói sao? Từ lâu trước, hân không chỉ hoài nghi tiểu cách cách trưởng thành sớm, còn hoài nghi nha đầu này chính là một con yêu nghiệt.

"Thế nào, có ý kiến sao, ngày hôm qua. . ."

"Cô nãi nãi, coi như nô tài van cầu ngài, nô tài sẽ cẩn thận lưu ý mấy vị tiểu gia này." Từ Lan Thanh mới nói phần đầu, Tiểu Tam cũng biết tiểu tổ tông này lại muốn nói gì, vì vậy vội vàng cắt đứt.

Nơi này nhiều người nhiều miệng, hân cũng không muốn làm cho mỗi người là một mối uy hiếp đâu.

"Tiểu Tam thúc thúc, coi như người thông minh." Từ Lan Thanh ngồi trở lại cổ kiệu của mình, hơi mệt mỏi nhắm hai mắt lại, Chu Tử Mặc. . . người có biết vì sao ta muốn làm như vậy không?

Chỉ vì muốn lấy được chú ý của người. . .

Trong mấy nam đồng ở đó, nam đồng xinh đẹp nhất đang chăm chú nhìn chăm chăm cổ kiệu Từ Lan lên, trong mắt liên tiếp xuất hiện tia sáng kì dị.

Sở dĩ hân tiến vào cái tổ chức kia, chỉ vì muốn tìm nàng, xem xem hôn sự phụ thân lập thành vì mình có hợp ý của hân hay không.

Hiện tại hân cảm thấy, tiểu nhân nhi này thật có một chút ý tứ như vậy, đặc biệt lời nàng mới vừa nói, rất phù hợp khẩu vị của hân.

Nhưng bây giờ bọn hân còn rất nhỏ, loại hứng thú này có thể trở thành yêu hay không, còn có phải chờ xem. Nếu cuối cùng, hân thật sự yêu nàng, thì

nhất định hắn sẽ dùng hết trăm phương ngàn kế nhét nàng vào trong ngực mình.

Về phần những người khác! Hừ. . . Tới một đánh một, tới một đôi đánh một đôi, nhưng hắn là kỳ tài luyện võ, hắn cũng không tin thế gian này còn có người lợi hại hơn hắn! d.d - le.quy.don

Từ Lan Thanh nhắm hai mắt dưỡng thần vẫn không biết, nàng đã nhận nuôi một tiểu bạch lang (sói) ở bên cạnh, mà tiểu bạch lang này còn là một trong chín vị hôn phu của nàng.

. . .

"Vương gia, vương gia, việc lớn rồi. . ." Tiếng Tiểu Tam gọi thật sự dài, rất dài, khiến Chu Tử Mặc vừa mới hạ triều trở lại vương phủ như cơn mây thon dài mà xinh đẹp của mình.

Tiểu nha đầu Từ Lan kia lại làm loạn cái gì rồi hả ?

Môi mỏng khẽ gọi nhẹ nhàng mở ra, giọng nói đầy từ tính chậm rãi phát ra, "Chuyện gì mà kinh hoàng như thế?"

"Cách cách Từ Lan, là cách cách Từ Lan. . ." Tiểu Tam khoa trương vuốt lồng ngực mình, thờ không ra hơi nói.

"Nói chậm một chút." Cầm roi ngựa trong tay đưa cho gã sai vặt đang chờ đợi ở bên cạnh, Chu Tử Mặc lạnh nhạt nói. Đối với nha đầu nhiều lần gây họa kia, hắn đã thành thói quen rồi.

"Vương Gia, cách cách thu dưỡng mấy đứa trẻ." Tiểu Tam mới không ngu ngốc nói cho vương gia, là hắn mang tiểu cách cách đi ra ngoài, nhưng tiểu cách cách mới thu dưỡng mấy đứa trẻ...

Đó không phải là không có việc gì là thì đi gây sự sao?

"Có tám lòng là chuyện tốt." Trong giọng nói Chu Tử Mặc có mấy phần hài lòng như vậy, cuối cùng tiểu nha đầu này cũng là một chuyện không tính là xấu.

Nhưng . . .

"Nhưng mấy đứa trẻ đó đều là nam hài, hơn nữa đáng đáp còn rất xinh đẹp, rất xinh đẹp." Trong giọng của Tiểu Tam lộ ra mấy phần hoảng sợ, nhưng trong lòng hắn lại hả hê, ha ha ha. . . có thể chinh vương gia thông minh tuyệt đỉnh này trong lúc lơ đãng, cảm giác này. . . tại sao hắn lại CMN thoải mái như vậy!

"Tám lòng không phân biệt nam nữ!" Chu Tử Mặc đã nổi gân xanh, nhưng lại đang tìm cớ vì nha đầu chết tiệt kia.

"Nhưng cách cách nói sau khi nàng lớn lên sẽ gả cho bọn họ." Được rồi, Tiểu Tam cũng thừa nhận mình tà ác một chút.

Rõ ràng cách cách chỉ nói sẽ một trong những nam đồng kia trúng tuyển sẽ trở thành phu quân của nàng, vậy mà hắn lại trực tiếp đổi thành câu này.

Vì hắn thật sự quá nhớ bộ dáng tức giận của vương gia bình thường lạnh nhạt và lãnh khốc này.

Trái tim đột nhiên phát ra vài tia chua xót, Chu Tử Mặc thật sự muốn vọt vào vương phủ, để bấm mấy tên nam đồng dám ‘quyến rũ’ bảo bối của hắn thành thịt vụn, nhưng cuối cùng hắn vẫn cứng rắn nhịn được.

Chỉ âm hiểm cười mở miệng, "Nói cho nàng biết, sau khi những đứa bé kia lớn lên, ta sẽ lần lượt lần lượt đưa bọn họ vào cung." Chu Tử Mặc nói xong câu này trực tiếp để lại bóng lưng cao ngạo cho mọi người.

Nhìn bóng lưng vương gia, thần sắc Tiểu Tam quái dị, khóe miệng rụt rụt, lúc nào thì vương gia đổi tính rồi hả ? Hay là nói, đây là yên tĩnh trước khi xảy ra bão táp. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nàng chỉ là nữ nhi?

"Chu Tử Mặc, ta thu dưỡng mấy nam hài, ngươi muốn nhìn một cái hay không?" Từ Lan Thanh như lưu manh ngồi xếp bằng ở trên giường, mặt khiêu khích nhìn Chu Tử Mặc.

Nàng không tin, nam nhân này thật sự không quan tâm một tí nào.

"Không nhìn." Chu Tử Mặc cố gắng tạo ra biểu tình lạnh nhạt, hấn sợ tự xem sẽ ‘ không cẩn thận ’ giết chết những nam hài kia.

Nhìn biểu tình lạnh nhạt của Chu Tử Mặc, Tử Lan Thanh chu cái miệng nhỏ nhắn, "Nghe nói ngươi phải cười phi rồi." Một câu nói, khiến Chu Tử Mặc vừa uống nước trà đã lập tức phun ra ngoài.

"Đáng chết, ngươi nghe ai nói!" Nổi trận lôi đình quát con nhóc, Chu Tử Mặc thiếu chút nữa phá thùng nóc nhà.

Nhìn phản ứng kịch liệt này của Chu Tử Mặc, Tử Lan Thanh khinh bỉ méo miệng, sau đó thân thể nhỏ nhỏ lui về phía sau, ngã xuống, nghiêm túc mở miệng, "Chu Tử Mặc. . . chúng ta phân giường ngủ đi." Nói xong câu này, Tử Lan Thanh khẽ cau mày, sao nàng nói như kiểu hai vợ chồng gây gổ vậy chứ.

Nhưng. . .

Nàng thật sự nên chia phòng ngủ với Chu Tử Mặc, vì vào rất nhiều buổi sáng, rõ ràng nàng có thể thấy được một bộ vị đang biến hóa trên thân thể Chu Tử Mặc.

Ngay lập tức biểu tình tức giận lấp kín mắt hấn, "Ngươi thật sự hi vọng như thế. . ." Chu Tử Mặc cẩn thận nhìn thái độ của Tử Lan, nhưng mà. . . hấn không nhìn ra cái gì cả!

"Ừ." Nhẹ nhàng trả lời, sau khi Tử Lan Thanh nói hết chữ này, đột nhiên cảm thấy hình như tim của mình mất đi điều gì đó quan trọng.

Là cái gì? Là sủng ái của Chu Tử Mặc sao?

"Đừng hòng mơ tưởng!" Chu Tử Mặc bá đạo ôm Tử Lan Thanh, tiểu tử này lại muốn phân giường với hấn.

Không phải hấn không muốn lưu lại ấn ký của mình trên người nàng, nhưng bây giờ nàng vẫn còn nhỏ như thế, hấn sợ sẽ hù dọa nàng.

"Ngươi. . . Ngươi là phụ thân ta!" Tử Lan Thanh nhắc nhở.

Nàng là nữ nhi của hấn, cho nên mới yên tâm thoải mái hưởng thụ sủng ái của hấn, d.d le~ quy~ don vì vậy hấn không thể có tư tưởng khác với hấn, vì vậy. . .

Nói cho cùng, là bởi vì nàng tự ti! Hấn là Vương gia cao cao tại thượng, mà nàng. . . chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ, một đứa trẻ còn không biết cha mẹ mình là ai!

"Ta không phải phụ thân của ngươi, ta. . ." Chu Tử Mặc thật sự muốn lớn tiếng quá với người nhỏ nhỏ này: ‘ ta muốn làm nam nhân của ngươi ’!

Nhưng. . . nhìn lên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn mới chỉ lên tám tuổi trước mặt này, Chu Tử Mặc không thể nói ra những lời đó, nếu không hấn cũng quá cảm thụ rồi.

"Ngươi làm sao?" Chẳng biết tại sao, trong lòng Tử Lan Thanh lại có thể sinh ra từng đợt hi vọng, có lẽ Chu Tử Mặc đang đợi nàng, không phải chỉ là loại yêu thương như nữ nhi ruột thịt, có lẽ. . . hấn. . .

"Tử Lan! Nói cho ngươi biết, đời này cũng đừng nghĩ thoát khỏi ta, từ lúc ta bắt đầu nhặt được, ngươi chính là nữ nhi của ta! Vĩnh viễn như vậy!" Chu Tử Mặc hơi thô bạo ném Tử Lan lên giường, sau đó gắt gao ôm người nhỏ nhỏ này.

Tử Lan, ngươi biết ta có yêu ngươi nhiều bao nhiêu không? Bắt đầu từ tám năm trước, ta đã thích ngươi.

Nhiều năm như vậy, tính cảm ta thích ngươi không chỉ mờ nhạt đi, ngược lại càng ngày càng đậm, nồng đậm đến hóa thành yêu sâu nặng, không có ngươi! Ta không biết bước kế tiếp của mình nên đi như thế nào.

Cũng chỉ có ngươi, chỉ có ngươi! Là người kiếp này ta yêu nhất!

Nữ nhi. . . thì ra nàng chỉ là nữ nhi sao? Tám năm, từ lúc ba tuổi, ngươi vẫn sủng ái ta như vậy, bất luận cái gì cũng muốn cho ta thứ tốt nhất, đầy toàn bộ đồ tốt nhất trên thế giới đến trước mặt của ta, nhưng. . . Chỉ vì ta là con gái ngươi, cho nên ngươi mới sủng ái ta như vậy sao.

Giờ khắc này, rốt cuộc ta cũng biết!

Sau đó, Tiểu Tam cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ tiểu cách cách hét lên mấy tiếng, mà Vương gia cũng hét thảm một tiếng.

Ngày thứ hai, Vương gia trực tiếp mang một cái mũi sừng to lâm triều.

Về phần Tử Lan Thanh đóng cửa dạy dỗ ‘ Tiểu Lão Công ’ của nàng, những đứa trẻ kia đều tò mò nhìn Tử Lan Thanh, khiến Tử Lan Thanh có loại hài lòng khác thường, giống như trở lại hiện đại khi nàng làm lão đại Hắc đạo vậy.

"Ngươi, còn ngươi nữa, sau này sẽ là tiểu đầu mục nơi này, phụ trách quản lý mọi người ở đây!" Tay mảnh của Tử Lan Thanh chỉ vào hai nam hài xinh đẹp nhất, vênh vao tự đắc nói.

Nhìn Từ Lan Thanh như vậy, bị Từ Lan Thanh chỉ, Ngạo Tuyết Phong cực kì coi thường méo miệng, thì ra nàng cũng chỉ là như vậy. . . Hình như có một chút thất vọng nho nhỏ, phải nói như thế nào đây, vị trước mặt này là vị hôn thê phụ thân hắn chọn cho hắn.

Hắn luôn luôn vô cùng kính trọng phụ thân của mình, nam tử kia giống như một ngọn núi lớn đứng vững trong lòng hắn.

"Còn nữa, các ngươi đều phải học cầm kỳ thư họa, nếu ở bất kì phương diện nào các ngươi có thể vượt qua Chu Từ Mặc, ta tất nhiên sẽ có phần thưởng rất phong phú, bản tiểu thư cho một cái hôn." Từ Lan Thanh cực kỳ hài lòng nói.

Nghe thấy lời nàng nói, Ngạo Tuyết Phong khinh bỉ, da mặt nữ nhân này đúng là không chỉ dày bình thường.

Từ Lan Thanh còn chưa phát giác ra thì hai con tiểu sủng vật phía sau nàng đã thấy ánh mắt khinh bỉ của Ngạo Tuyết Phong, vì vậy. . .

"Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Cái tiểu tử áo trắng đó hình như khinh bỉ tiểu chủ nhân.)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Đúng vậy, thật sự muốn dạy dỗ hắn, làm thế nào bây giờ?)

"Meo meo hu. . ." (Thú Ngừ: Tội nay hành động? Vẽ hoa lên mặt của hắn, để cho hắn không dám khinh bỉ tiểu chủ nhân của ta nữa.)

Tiểu bạch miêu hung ác cào trên mặt đất màu mỡ, giống như đó là gương mặt non nớt của Ngạo Tuyết Phong vậy.

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Vậy thì tốt, nhưng ngươi không cảm thấy dung mạo tiểu tử này rất giống Ngạo Lâm Song sao?)

"Meo meo. . . Meo meo. . ." (Thú Ngừ: dám khi dễ tiểu chủ tử của chúng ta, dù hắn là con cháu hoàng tộc, chúng ta cũng không quản què quán của hắn!)

Cặp mắt tiểu bạch miêu dữ tợn kêu loạn, nó là người bao che chủ nhân!

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Hừ dung thì thôi đi, dạy dỗ hắn nho nhỏ thôi, cho hắn biết không phải ai cũng có thể khinh bỉ cháu gái Thú Hoàng.)

"Meo meo ô. . ." (Thú Ngừ: Dạy dỗ nhỏ như thế nào đây, cắt tiểu kê kê của hắn?)

". . ."

"Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Được rồi, ta biết cái này không thực tế, vậy thì phong ấn võ công của hắn.)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Được!)

Ngạo Tuyết Phong khinh bỉ Từ Lan Thanh xong vẫn không biết, cũng vì khinh bỉ nho nhỏ trong mắt hắn mà sắp làm cho võ công mà hắn kiêu ngạo kia tạm thời mất đi. d.d.lequydon Mà những ngày kế tiếp của hắn. . .

Cũng không phải chỉ có bị kịch một chút xú!

"Nhưng trọng yếu nhất vẫn là võ công!" Từ Lan Thanh không biết ý định của hai tiểu sủng vật này, khẽ suy tính một chút rồi bỏ sung lần nữa.

"Được rồi, hôm nay tạm thời nói tới chỗ này, các ngươi đi luyện tập đi." Từ Lan Thanh giơ tay nhỏ bé lên, xoay người rồi đi, trong mắt không có một tia lưu luyến.

Khiến Ngạo Tuyết Phong nghi hoặc lần nữa, vì sao trong một khắc nàng xoay người đó, tất cả ham mê nam sắc với đặc ý trong mắt nàng biến mất không còn một tí nào.

Rốt cuộc nàng là một đứa trẻ như thế nào? Hắn như càng ngày càng không hiểu nàng, nhưng chính là không hiểu mới phải chơi. . . không phải vậy sao?

Ngạo Tuyết Phong lại hơi kiêu ngạo cười một tiếng.

". . ."

"Tiểu cách cách, rốt cuộc tối hôm qua xảy ra chuyện gì?" Tiểu Tam nhìn thấy Từ Lan Thanh, hai mắt lập tức tỏa sáng đi tới.

"Tối hôm qua ngươi nghe lén như thế nào?" Từ Lan Thanh không trả lời câu hỏi của Tiểu Tam, mà thuận miệng hỏi một câu.

"Dĩ nhiên là không nghe được mấu chốt. . . Hắc hắc, tiểu cách cách, nô tài làm sao có thể làm ra loại chuyện nghe lén không bằng heo chó này!" Tiểu Tam phản ứng lại lập tức á khẩu.

Tiểu cách cách này giống như con quỷ nhỏ, may mà hắn phản ứng lại.

"Hắc hắc. . . vì bị ta bắt được thóp, nên muốn bắt được nhược điểm của ta sao?" Từ Lan Thanh khinh thường mở miệng.

Tiểu Tam này muốn đấu với nàng, thật là ông Thọ thất cổ —— chán sống!

"Sao có thể, nô tài có thể bị tiểu cách cách nắm được thóp là chuyện may mắn cả đời của nô tài, sao lại dám đi tìm thóp của tiểu cách cách, chỉ là. . . Tiểu cách cách ngài cũng biết nương từ nhà ta, hắc hắc. . ." Tiểu Tam nịnh hót nói.

Nhìn vẻ mặt nịnh hót kia, trên khuôn mặt ngây thơ của Từ Lan Thanh cực kì khinh bỉ, khiến Tiểu Tam thật sự muốn cạy đầu của tiểu cách cách ra nhìn một chút xem bên trong đựng cái gì.

Tại sao tâm tư nhỏ nhỏ của hần mà tiểu cô nương này cũng biết? Mà nàng đang suy nghĩ gì, tại sao mình cái gì cũng không biết!

"Ít cười đi cho ta, nếu không muốn cho Tam tâu từ biết chuyện tốt của ngươi, thì cho nhìn chòng chọc Chu Từ Mặc cho ta, nếu. . . nếu hần thích nữ nhân nào, nhất định phải nói cho ta biết đầu tiên." Từ Lan Thanh nỗ lực vươn đầu nhỏ nhỏ của mình lên, cực kì cao ngạo nói.

Nhưng tại sao giờ phút này trong lòng nàng lại cảm thấy tịch tịch, thậm chí nàng còn không dám tưởng tượng, nếu như Chu Từ Mặc thật sự thích nữ nhân khác, nàng sẽ phải như thế nào?

Là giúp hần lấy được trái tim nữ nhân kia? Hay là đi phá hư tình yêu của hần!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ba con hồ ly chết tiệt!

"Thật ra thì. . . Thật ra thì. . ." Tiểu Tam rất muốn nói cho tiểu cách cách biết, thật ra tất cả mọi người trong vương phủ đều nhìn ra được, người trong lòng vương gia là nàng.

Nhưng vương gia nhà mình còn chưa mở miệng, những người làm hạ nhân như bọn họ có tư cách gì đi dính vào chuyện của các chủ tử.

"Thật ra thì cái gì?" Từ Lan Thanh hơi khàn trương mở miệng, chẳng lẽ tiểu quý kia đã có người trong lòng?

"Không có gì, ngài yên tâm, chỉ cần vương gia có thích cô gái nào ở bên ngoài, tiểu nhân lập tức bẩm báo cho ngài." Chuyện này Tiểu Tam đồng ý rất nhanh, vì hần biết rõ, vương gia tuyệt đối sẽ không thích những nữ nhân bên ngoài kia.

Nên hần đồng ý chỉ là một cái hẹn suông thôi!

"Ừ." Bước đi đặc biệt theo kiểu chữ bát (八), Từ Lan Thanh thật sự muốn sáng khoái bước đi như thường ngày, nhưng trái tim vẫn nặng trĩu.

Chu Từ Mặc, rốt cuộc ta nên đối xử với ngươi như thế nào đây?

. . .

Trong triều đình, thiên tử là trời đất, lúc này thiên tử đang bắt đấng dĩ nhiên thiếu niên anh tuấn đang đứng thẳng phía dưới. Thiếu niên có ba phần tương tự hần, d.d. l-q-d kiến quyết nhìn hần, cực kỳ giống mười tám năm trước hần đối mặt với phụ hoàng.

Hồi lâu, thiên tử mới khe khẽ than thở một hơi, "Mặc nhi, tuy ở chỗ này ta là hoàng thượng, nhưng. . . ta cũng là phụ thân của ngươi, là phụ thân hi vọng. . ."

"Đây chẳng qua là hy vọng của ngài, ngài hi vọng chỉ là hi vọng thôi!" Chu Từ Mặc không vì hoàng thượng chịu thua mà mềm lòng, chuyện này tuyệt đối không cho phép hần mềm lòng!

"Nhưng ngươi năm nay đã 15, ngươi. . ."

"Nếu như ngài là hoàng a mã của ta, xin ngài không nên can thiệp hạnh phúc của ta." Quý xuống đất, không tiếp tục nhìn vị nam nhân cao cao tại thượng kia nữa.

Cách hần yêu khác phụ hoàng, phụ hoàng có thể trái ôm phải ấp, lại chỉ yêu duy nhất mẫu phi của hần, nhưng hần lại không thể. Hần chỉ yêu cái người nhỏ nhỏ đó, tiểu nhân nhân mà khi ôm cũng có cảm giác ôm toàn thế giới đó.

"Ngươi là đồ bất hiếu, ngươi. . . ngươi muốn tức chết ta sao? Tiểu công chúa nước Ninh Lan có cái gì không được chứ! Tại sao. . ."

"Không có vì cái gì, chỉ vì trong lòng nhi thần đã định ước với một nữ tử từ lâu rồi." Giọng nói phát ra càng cung kính, nhưng lại càng kiên định.

Hơi si ngốc nhìn thiếu niên đã nằm rạp trên mặt đất ở phía dưới, Chu Lam Thiên khẽ há miệng, nhưng không nói ra khỏi miệng cái gì cả, hần cũng đã định ước với một nữ tử từ lâu rồi, nhưng mà không phải hần đã sớm định ước với mẫu phi hần rồi sao.

Chỉ là cái thế giới này có quá nhiều điều bất đắc dĩ, nếu như có thể, hẳn tình nguyện buông tha phồn hoa cả đời này, cùng nàng đi tìm một sơn cốc nhỏ nhỏ.

Hắn vẽ tranh, nàng nhảy múa, vẽ ra tư thế xinh đẹp khi nàng nhảy múa; hắn viết chữ, nàng mài mực, viết ra một bài thơ mang tình yêu mãi mãi; hắn đánh cờ, nàng thêu thùa, bạc đầu giai lão vĩnh viễn không chia cách. . .

Vậy mà, đây chỉ là hi vọng của hắn!

"Tạm thời không bàn luận chuyện này nữa." Chu Lam Thiên vuốt vuốt huyết Thái Dương của mình, sau đó khoát tay áo. Thấy ý tứ của hắn, thái giám thân cận lập tức cao giọng tuyên bố, "Có chuyện khởi tâu, vô sự bãi triều!"

"Hoàng thượng thiên tuế thiên thiên tuế!" Trên triều đình, tất cả đại thần đều quỳ xuống đất, mà hoàng thượng cao cao tại thượng này chỉ một mình đứng dậy, sau đó rời đi.

Cho đến khi mọi người lui ra, Chu Tử Mặc mới chậm rãi đứng dậy, phất sạch bụi đất trên người mình, sau đó nhìn ngôi vị hoàng đế này một cái, khoe miệng hiện ra một tia châm chọc, ba vị hoàng huynh kia đều muốn ngồi lên vị trí này, nhưng mà lại không biết, cuộc sống tự nhiên mới thật sự là hạnh phúc.

Xoay người, Chu Tử Mặc biết, ở nơi nào đó trong cung điện này, có ba đôi mắt đang gắt gao theo dõi hắn.

Cho đến khi bóng dáng của hắn hoàn toàn biến mất ở bên trong cung điện, ở chỗ tối, ba mỹ nam tử mới chậm rãi đi ra.

"Phụ hoàng sùng ái Tử đệ càng ngày càng rõ ràng nha, ha ha. . . Có lẽ ngôi vị hoàng đế này nhất định là của Tử đệ." Giọng nói như gió xuân ấm áp chậm rãi phát ra, trên khuôn mặt ấm áp luôn luôn treo một nụ cười sáng rỡ.

Nhưng bỗng xẹt qua một tia ác độc không để người ta biết, nam tử y hệt gió xuân này, có lẽ nội tâm cũng không phải ấm áp như vậy.

"Ai nói không phải." Một đôi mắt hoa đào hoãn mi nheo lại, môi mỏng khôu gọi hơi nhếch lên, giống như tà mà cũng không phải tà, nụ cười làm cho người ta không đoán ra dụng ý chân chính của nam tử này.

Chu Tử Thành mắt lạnh nhìn hai người trước mặt, không ngừng cười lạnh trong lòng, hai người này cũng đâu phải người tốt! Còn cười rúc rờ như vậy!

"Nếu đúng thì chính là như vậy!" Chu Tử Thành vốn không muốn mở miệng, nhưng lại không thể không tỏ rõ một chút quan điểm của mình.

Dù sao chỉ cần không phải hai người trước mặt làm hoàng đế thì hắn không sao cả.

"Các ngươi nói xem, tại sao Tử đệ luôn luôn lãnh ngạo lại cự tuyệt đề nghị của phụ hoàng, tiểu công chúa nước Ninh Lan thật sự không tệ." Giọng nói tiếc hận, nhưng hai người khác cũng biết dụng ý của hắn.

"Ai nói không phải." Mắt hoa đào lại tà mị cười một lần nữa, sau đó tự tin nói, "Cũng không biết người trong lòng Tử đệ thích nhất là ai."

"Ha ha ha. . . Có lẽ cô gái hắn yêu sâu đậm này chính là một tiểu nhân nhân nào đấy trong phủ hắn." Trong tiếng nói ôn hòa ra một chút nhắc nhở, rõ ràng là tùy ý, nhưng mà lại nói nghiêm túc như vậy.

"Ai nói không phải." Vẫn là câu nói kia, nhưng ý tứ muốn biểu đạt lại hoàn toàn khác nhau.

Chu Tử Thành nghe thấy đối thoại của bọn họ, trong lòng liên tục thầm mắng hai con hồ ly, hắn dĩ nhiên biết rõ bọn họ muốn nói cái gì, còn không phải là muốn hắn biết chỗ mềm của Chu Tử Mặc, sau đó đấu với Chu Tử Mặc để bọn họ tốt ngôi đó ngư ông thủ lợi sao.

Bọn họ thông minh, chẳng lẽ hắn sẽ đàn sao? Muốn lợi dụng hắn, đây tuyệt đối không có khả năng!

"Ta cũng cho là như vậy." Tiếng nói lạnh lùng xen lẫn từng tia hưng phấn, hai tên hồ ly muốn hắn bị lừa thì hắn sẽ giả bộ bị lừa.

Hừ! Diễn trò thì có ai không biết, hai con hồ ly ngu xuẩn này!

"Ha ha ha. . . ta cảm thấy huynh đệ chúng ta cũng nên tụ họp thật tốt, ngày mai ở Hối Phong lâu uống một chút rượu, thấy như thế nào?" Vẫn là giọng nói ôn tồn như cũ, nhưng lại lộ ra sự vội vã không nén nổi.

Trong lòng Chu Tử Thành khinh thường cười một tiếng, hiện tại đã bắt đầu gài bẫy chết cho hắn rồi sao?

Vậy hắn sẽ đón lấy toàn bộ, "Tiểu đệ ngày mai có chuyện, sợ rằng không thể đi, hi vọng các vị ca ca chơi đùa thỏa thích." Chu Tử Thành tùy ý nói, nhưng đôi tay run rẩy hơi nhỏ đã nói rõ lúc này hắn đang kích động, chỉ không biết kích động này có phải giả vờ hay không, cũng chỉ có mình hắn biết.

Hai con hồ ly cùng thấy đôi tay run rẩy của Chu Tử Thành, liếc nhìn nhau, ẩn ý cười một tiếng.

Tam đệ vẫn là Tam đệ, mà bọn họ vẫn sống thêm vài năm so với hắn, đã gặp quen thuộc giữ sắc mặt nhiều hơn hắn mấy phần.

"Không sao, chính sự quan trọng, lần sau cùng nhau đi cũng được." Khóe miệng Đại hoàng tử Chu Tử Lâm mang theo mỉm cười dịu dàng, cực kì khiêm tốn nói.

Nhưng trong mắt hắn liên tục lóe lên tia sáng chứng minh lúc này hắn không bình tĩnh, hắn đang kích động.

"Vậy thì từ biệt, tiểu đệ đi trước một bước." Chu Tử Thành nói xong câu này, vội xoay người đi, để lại một bóng lưng nguy hiểm cho hai vị hoàng tử kia.

Vì vậy, chỗ này vốn dĩ yên tĩnh ngay lập tức rơi vào không khí càng trầm tĩnh thêm, giờ khắc này không có người nào muốn chủ động mở miệng, hai con hồ ly mỉm cười với nhau.

Một con cười giống y hệt ánh mặt trời ngày xuân, sưởi ấm lòng người khác; một con khác cười giống như hoa đào tháng sáu, choáng váng mắt người.

Diễn đàn lê quý đôn ~ chan chan

"Ha ha. . . hay ngày mai chúng ta hẹn Tử đệ nữa?" Cuối cùng, nụ cười giống như ánh mặt trời cũng không cười tiếp được nữa, hơi cứng ngắc mở miệng.

Xem ra so với khuôn mặt tươi cười, hắn còn là tên hoa đào chết tiệt!

"Vốn là nên như vậy, nhưng. . . đại ca cũng biết rằng bạn thân của ta sẽ đến, có lẽ sáng mai không đi được." Ném toàn bộ trách nhiệm đi không còn một mống, hiển nhiên cấp bậc con hồ ly cao hơn hẳn phần.

Chu Tử Lâm trầm mặc trong lòng một câu, ‘ đáng chết ’, nhưng mỉm cười trên khuôn mặt vẫn không thay đổi chút nào, "Đệ đệ đã nói thế, vì huynh đệ trong nhà, mấy người bạn thân có thể ngăn cước bộ của đệ đệ lại sao?" Muốn làm người thắng cuối cùng, nằm mơ!

Coi như muốn kéo, hắn cũng muốn kéo Chu Tử Phong này đi.

"Ca ca nói lời này, giống như đệ đệ ta cố ý không đi vậy, đã như vậy, vì ca ca, vứt bỏ mấy người bạn thân vậy!" Trong mắt đào hoa của Chu Tử Phong đều là anh hùng liễu chết thảm thiết, Chu Tử Lâm nhướn mày, hắn phải hy sinh cái gì sao? Bọn họ không phải đều là một dạng sao?

Con hồ ly chết tiệt này, lại ném hắn vào!

"Ha ha. . . Vậy ngày mai chúng ta không gặp không về." Nói xong câu này, Chu Tử Lâm vượt lên trước rời đi, chỉ có mình hắn biết, lúc này hắn muốn bóp chết nam nhân trước mặt bao nhiêu.

Chu Tử Phong nhìn bóng lưng Chu tử Lâm, khe híp cặp mắt, nụ cười trên khóe miệng từ từ thu hẹp lại, trong lòng không ngừng châm chọc Chu Tử Thành và Chu Tử Lâm, hai người kia đều ngu ngốc, cực kì ngu ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tất cả vị trí đều đã đứng đầy rồi.

Ha ha ha. . .

Chỉ có Chu Tử Phong hắn biết thân phận của Tử Lan, nên toàn bộ tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân ngày mai sẽ thuộc về hắn!

Nhưng hắn lại không biết, Chu Tử Thành không hề đi bắt cóc Tử Lan, mà Chu Tử Lâm cũng không hề muốn đi mời Chu Tử Mặc.

Mỗi người đều có một kế hoạch riêng, mỗi sự việc cũng sẽ không phát triển theo suy nghĩ của riêng mỗi người, nếu không phải như vậy. . . Cái thế giới này cũng không gọi thế giới nữa. . .

Cho nên đến ngày thứ hai, khi lúc hắn xuất hiện tại khuê phòng của Tử Lan, tiểu nha đầu này đang ngọt ngào ngủ trưa, ánh mặt trời màu vàng chiếu lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của nàng, lỗ mũi nhỏ nhỏ khịt khịt, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, làm người ta không đành lòng phá hư giấc mộng tốt đẹp của nàng.

Nhưng hình như Chu Tử Phong không nhìn thấy tốt đẹp như vậy, chỉ nhẹ nhàng chau mày lại, hiện tại rất nghi hoặc vì sao Chu Tử Thành không đến trước?

Đột nhiên, tiểu nha đầu đang ngủ say giống như cảm giác được trong phòng nhiều lên một sinh vật khác, khẽ mở cặp mắt của mình ra, liền nhìn thấy nam tử như hoa đào đang đắm chìm trong ánh mặt trời.

"Ngươi là. . . Chu Tử Phong?" Không có một tia hoảng sợ, chỉ có lạnh nhạt.

Người nhỏ nhỏ ngồi thẳng lên, d.d.le.quy.don2 bình tĩnh nhìn Chu Tử Phong, trong lòng liên tục suy đoán lí do dẫn đến đây.

Sau khi hơi sững sờ, Chu Tử Phong liền phản ứng lại, mỉa hoặc cười một tiếng với tiểu nhân nhĩ khéo léo này, "Không ngờ, người vẫn còn nhớ ta."

Giống như không nhìn thấy nụ cười mỉa hoặc của Chu Tử Phong, khoe miệng Tử Lan Thanh chậm rãi nhấc lên, "Người tới đây tìm Chu Tử Mặc sao?" Chẳng biết tại sao, tứ huynh đệ Chu gia kia trừ Chu Tử Mặc ra, nàng đều thấy đáng ghét! Nhìn bọn họ đã cảm thấy ghê tởm!

"Ta tìm người." Chu Tử Phong bước đi ưu nhã đào hoa, nụ cười mang theo mỉa hoặc chúng sinh chậm rãi đến gần Tử Lan.

Song khi dẫn đến gần tiểu nhân nhĩ kia thì một con mèo trắng nhẹ nhàng nhảy ra trước mặt của hắn, cực kì hung ác nằm trên đất gạch đất, liên tục nhỏ giọng gầm gừ.

Nhìn con mèo nhỏ màu trắng không biết xuất hiện từ khi nào, Chu Tử Phong sững sờ, sau đó đáy mắt thoáng qua tia mừng như điên, xem ra mẫu thân báo tin tức cho hắn quả thật không sai, con bé này thật sự có liên quan với Thủ Hoàng.

Nếu không Thần Thủ Hộ cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này!

"Người tìm ta có chuyện gì?" Tử Lan Thanh hơi nhíu lông mày, tại sao nàng cảm thấy hơi thờ ơ nguy hiểm.

"Ta. . . nếu như ta nói, ta thích người, muốn kết hôn với người... người có tin không?" Chu Tử Phong lập tức che giấu đáy mắt mừng rỡ của mình, sau đó ngượng ngùng cười cười mà nói.

Khi hắn nói những lời này, tiểu Bạch Miêu đang gió nanh múa vuốt đột nhiên ngửa ra sau ngã trên đất, nam nhân nhìn qua thấy vô tâm vô can này là đến để thổ lộ với tiểu chủ nhân sao? Tại sao nó cảm thấy quái dị như vậy!

"Tin, sao lại không tin chứ, chỉ là vị hôn phu tương lai của ta có rất nhiều, vị trí nào cũng đứng đầy rồi, chỉ còn lại nam nhân làm ấm giường thôi, không biết người có nguyện ý đảm nhiệm hay không?" Hai mắt Tử Lan Thanh sáng lên như một con mèo ăn vụng nói, nhưng đáy mắt nàng lại không có một tia vui đùa.

Chu Tử Phong nghe thấy nàng nói, nụ cười ngượng ngùng trên mặt ngay lập tức cứng đờ, khoe miệng rụt rụt, ấm giường. . . làm nam nhân ấm giường. . .

Tiểu Bạch Miêu vừa mới đứng lên khi nghe xong lời này của tiểu chủ nhân, lại té ngã trên đất một lần nữa. Nam nhân này rất được, nhưng tiểu chủ nhân của nó lại càng được hơn!

"Cái này. . ." Chu Tử Phong cực kì khó xử, vì hắn không biết tiểu nữ oa này có phải nói thật hay không. Lúc này, hắn luôn luôn cho rằng mình thông minh lại không biết nên đáp lời như thế nào.

"Hừ, luôn miệng nói yêu ta, vậy mà có một yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng không đồng ý!" Tử Lan Thanh cực kì khinh bỉ nhìn Chu Tử Phong đang khó xử, ý đồ của nàng rất rõ ràng, chính là muốn Chu Tử Phong này biết khó mà lui.

Mà dễ dàng thấy ra, quả thật Chu Tử Phong đã sinh ra ý muốn rút lui, hắn thật sự không hiểu rõ tính khí tiểu nữ oa này, cũng không biết lúc này nàng có thật sự tức giận như vậy hay không, nếu thật sự tức giận, thì hôm nay đúng là không phải thời cơ tốt để nói yêu đương.

"Không phải ta không đồng ý, mà ta sợ phu quân của người không đồng ý, với ta mà nói, chỉ cần có thể ở cùng với người, dù là nam nhân làm ấm giường thì đâu có sao. . ." Bộ mặt Chu Tử Phong thâm tình nói, nói xong câu này trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ, bỏ lại câu, "Buổi tối ta sẽ quay lại." Rồi biến mất ở nơi này.

Nhìn động tác mạnh mẽ kia, lại nghe lời hắn vừa mới nói, Tử Lan Thanh tà ác cười một tiếng, buổi tối trở lại! Chẳng lẽ hắn không biết buổi tối nàng với tiểu quý Chu Tử Mặc kia ngủ chung sao?

Đã như vậy, bây giờ nghĩ lại, tối nay chắc có kịch hay nhìn rồi.

Đêm khuya từ từ đến, Tử Lan Thanh đang ở trong ngực ấm áp của Chu Tử Mặc, rất tự nhiên tìm một vị trí thoải mái, ngọt ngào ngủ.

Mà Chu Tử Mặc cũng ôm thân thể nhỏ nhỏ của Tử Lan Thanh, bất tri bất giác nhìn thân thể của mình có phản ứng, lại nhìn người nhỏ nhỏ trước mặt này, Chu Tử Mặc thầm mắng mình cảm thụ một câu, sau đó cố đè xuống lửa dục trong lòng.

Thật vất vả mới đè xuống lửa dục, bên ngoài lại truyền đến mấy tiếng động vô cùng không bình thường, hơn nữa. . . từng đợt mùi thơm thuốc mê liên tục truyền đến, đáy mắt Chu Tử Mặc run lên, rốt cuộc là ai?

Làm bộ đã bị thuốc mê làm hôn mê, hô hấp Chu Tử Mặc trở nên vững chắc.

Mà người bỏ thuốc mê này lại cực kì cẩn thận, qua nửa khắc (1) đồng hồ mới nhảy vào từ cửa sổ. Sau đó dùng một hòn đá nhỏ nhẹ nhàng ném đệm, sau khi xác định người trên giường thật sự bị hôn mê, mới chậm rãi đi tới.

(1) 1 khắc = 15 phút.

Khi người bỏ thuốc mê đi tới bên giường, ngay lập tức Chu Tử Mặc đột nhiên mở hai mắt ra.

Không thể không nói, người bỏ thuốc mê này thật đúng là một người cực kỳ cẩn thận người, chỉ thấy toàn thân người kia bị che trong miếng vải đen, khi thấy Chu Tử Mặc mở mắt ra thì lập tức sững sốt một chút liền nhanh chóng phản ứng lại, lắc mình rút lui về phía sau.

Mà có thể nhận thấy, đã quá chậm.

Động tác của hắn nhanh, ĐDLQĐ~chan chan động tác của Chu Tử Mặc còn nhanh hơn hắn, tay như tia chớp vươn thẳng đến cổ người áo đen kia, ngay lập tức đã chế ngự được cổ của người áo đen, vì vậy một mùi hương quen thuộc truyền đến trong mũi của Chu Tử Mặc.

Đó là mùi hương hoa đào thoang thoảng, bây giờ không phải là điểm hoa đào nở rộ lại truyền đến mùi hương hoa đào thoang thoảng, vì vậy Chu Tử Mặc lập tức biết được người đến là ai.

Rất tự nhiên buông ra cổ người này ra, giọng nói Chu Tử Mặc vì khiếp sợ mà hơi sợ hãi, "Người. . . Người là ai?" Hơi sợ hãi lui về phía sau, khiến nam tử áo đen kia sững sốt.

Tại sao tính tình Chu Tử Mặc lại đột nhiên thay đổi nhiều như vậy, giống như mới là thiếu niên quả quyết anh dũng ngay lập tức đã biến thành hèn nhát.

Mà bây giờ hắn cũng không có nhiều thời gian suy nghĩ như vậy, trong phút chốc Chu Tử Mặc buông cổ hắn ra, hắn vội nhảy qua cửa sổ, cũng không quan về mặt sợ hãi của Chu Tử Mặc.

Chạy như điên mười mấy dặm, nam tử áo đen mới kinh hoàng ngừng lại tại chỗ, tỉ mỉ nhớ lại tất cả vừa xảy ra, càng nghĩ càng không đúng, không phải Chu Tử Mặc chưa từng học võ sao, tại sao hắn lại dễ dàng chế ngự của mình như vậy? Mà không phải là hắn thả thuốc mê sao, tại sao Chu Tử Mặc lại không bị hôn mê?

Còn thái độ của hắn, tại sao bất chợt lại thay đổi khác như vậy? Tất cả điểm này đều lộ ra mấy phần quỷ dị. . .

Nhưng dù hắn nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, cuối cùng than thở một cái xoay người rời đi, thật may Chu Tử Mặc không biết hắn là ai, nếu không tất cả sự việc đều thay đổi rồi, vốn định lợi dụng việc Chu Tử Thành và Chu Tử Mặc trở mặt thành thù, không ngờ cuối cùng hắn lại thiếu chút nữa bị lạc vào.

Hơi tức giận, nhưng may mắn lại nhiều hơn, nam tử áo đen lắc mình biến mất.

. . .

Mơ mơ màng màng, Từ Lan Thanh mở hai mắt ra, nhìn Chu Tử Mặc đang ngồi yên ở đầu giường, vuốt vuốt cặp mắt của mình, mơ hồ mở miệng, "Phụ thân làm sao vậy?"

"Không có gì, ngươi ngủ tiếp đi." Chu Tử Mặc ôm người nhỏ nhỏ này vào, không để cho nàng nhìn thấy âm u trong mắt mình, vốn tưởng rằng bây giờ Từ Lan còn nhỏ, mà những người đó dù nói thế nào cũng là người thân của hắn, sẽ không xuống tay với Từ Lan, nhưng không ngờ. . .

Xem ra hắn thật sự làm xong tất cả tính toán trước, đối với những người dám làm Từ Lan tổn thương, cho dù bọn họ có cùng huyết mạch hay không, cũng đừng trách hắn xuống tay ác độc, vì Từ Lan là cấm kị duy nhất của hắn ở đời này!

Ai cũng không thể gây tổn thương cho nàng, bao gồm cả hắn!

. . .

Sáng sớm đã bị Chu Tử Mặc mang vào cung, Từ Lan Thanh chu cái miệng nhỏ nhắn, cực kì bất mãn nhìn thiếu niên tuổi trẻ này.

Mà thiếu niên kia như không nhìn thấy vẻ mặt oán của nàng, tự nhiên nghiêng người dựa vào trên xe ngựa thoải mái nhắm hai mắt giống như đang lọt vào ngủ say.

Từ Lan Thanh nhìn thấy nghiêng rằng một cái.

"Chu Tử Mặc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Hiện tại Từ Lan Thanh đang rất bất mãn, vô cùng bất mãn!

Nghe thấy tiếng nói bất mãn của tiểu nhân nhân, nhớ tới hôm nay người trong hoàng cung truyền lời đến, Chu Tử Mặc mở hai mắt ra, mệt mỏi trong mắt chợt lóe lên, "Không có việc gì."

Bốn chữ ngăn ngừi, lại giống như dùng hết hơi sức của Chu Tử Mặc, sau đó hai mắt hắn nhắm lại lần nữa, tay Chu Tử Mặc nắm chặt, Từ Lan cách chín tuổi chỉ còn ba mươi lăm ngày nữa. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Vẫn yêu như vậy!

"Không có việc gì thì làm sao mà người nửa chết nửa sống như vậy!" Từ Lan Thanh như con gà mái nhỏ nóng nảy, giọng nói the thé đâm thẳng màng nhĩ Chu Từ Mặc.

Mở hai mắt ra lần nữa, Chu Từ Mặc khẽ mở miệng sau đó nhắm lại lần nữa, về vấn đề này hẳn không biết nên mở miệng như thế nào.

"Có lời mau nói có rắm mau phóng, nếu không lão nương cắn người!" Con người của Từ Lan nhìn về mặt nửa chết nửa sống của Chu Từ Mặc, thật muốn một hơi cắn hẳn, đỡ phải khó chịu.

Nghe thấy lời của Từ Lan, nhìn về mặt hung ác kia của nàng, Chu Từ Mặc bất đắc dĩ cười cười, cô gái nhỏ này vẫn là bộ dáng tiểu đại nhân kia, mặc dù lời nói thô nhục một chút, nhưng Chu Từ Mặc biết, nàng đang quan tâm mình.

"Nếu như phụ mẫu ruột thịt của người tìm tới cửa, người sẽ rời đi cùng bọn họ sao?" Trong lòng Chu Từ Mặc hơi run rẩy, sự sợ hãi thật sâu toát ra từ trong mắt hẳn, thật ra thì... Hẳn thật sự rất sợ đáp án của Từ Lan.

Vì dù sao đó cũng là phụ mẫu ruột thịt của nàng, hơn nữa còn...cường thế như thế!

Nhưng hẳn thật sự không muốn mất nàng, cho dù là ngăn người trong nháy mắt cũng không muốn.

Nghe thấy câu hỏi của Chu Từ Mặc, nhìn về mặt khăn chương kia, Từ Lan Thanh hơi sững sờ, thì ra vấn đề Chu Từ Mặc lo lắng là điều này.

Về cái vấn đề này, nàng không thể không nghĩ tới, nhưng cũng là vì nghĩ tới nên lại càng không muốn đối mặt. Lúc còn rất nhỏ, Từ Lan Thanh tin chắc rằng, cho dù là cha mẹ vô lương đó thật sự có lý do khó xử gì mới vứt bỏ nàng, nàng cũng tuyệt đối không tha thứ bọn họ.

Nhưng mà theo lúc nàng càng ngày càng hiểu rõ thế giới này, Từ Lan Thanh biết, thì ra ở cái thế giới này, thật sự có quá nhiều tình thế bất đắc dĩ.

Vậy rốt cuộc nàng có nên tha thứ bọn họ không?

Nhìn về mặt do dự của Từ Lan, trong mắt Chu Từ Mặc liên tục thoáng qua từng tia sợ hãi, rốt cuộc Từ Lan nghĩ như thế nào?

"Có lẽ ta sẽ tha thứ bọn họ, nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi người." Chậm rãi ngẩng đầu, trong giọng của Từ Lan chứa nghiêm túc mà Chu Từ Mặc chưa từng nghe qua.

Khăn trương trong lòng chợt buông lỏng, một ít nụ cười hạnh phúc xuất hiện ở khóe miệng Chu Từ Mặc, Từ Lan của hẳn quả nhiên vẫn là Từ Lan của hẳn.

Đi tới hoàng cung, rất tự nhiên ôm Từ Lan xuống xe ngựa, sau đó rất tự nhiên dắt tay nhỏ bé của Từ Lan, tâm trạng trống rỗng của Chu Từ Mặc lại tràn đầy một lần nữa.

"Chúng ta... Chúng ta trở về đi." Chẳng biết tại sao, trong lòng Từ Lan Thanh giờ khắc này đột nhiên xông lên một loại cảm xúc không biết tên.

Tối dị thế này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi.

Dù là cái ngày mới vừa xuyên qua kia, tí nữa đối chết, nàng cũng không sinh ra sợ hãi chút nào, vậy mà giờ khắc này... nàng lại chỉ muốn trốn tránh.

"Từ Lan, rất nhiều việc... không phải người muốn trốn mà có thể trốn thoát." Cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng đang khăn chương quá độ, Chu Từ Mặc cực kỳ đau lòng nói.

Khẽ cúi đầu, Từ Lan Thanh cười khổ một tiếng, trốn không thoát sao? Giống như đời trước của nàng, số mạng đều đã định trước, nàng vẫn vĩnh viễn trốn không thoát sao.

Đã như vậy, thì cứ dừng cảm đối mặt thôi, chỉ hy vọng trong tương lai, có Chu Từ Mặc ở bên cạnh.

Khi hai người một lớn một nhỏ không ngừng đi tới ở chỗ sâu trong hoàng cung, ở trong cung điện sang trọng bên trong đó, trước một cái gương đồng tĩnh sảo, bóng dáng của bọn họ như ký tích chiếu lên trên gương đồng này, cho dù là tia cười khổ bất đắc dĩ trên mặt của Từ Lan cũng dễ dàng nhìn thấy như vậy.

Hai vị mỹ nhân tuyệt mỹ đang cùng nhìn chăm chăm vào gương đồng.

"Người thật sự quyết định rồi sao?" Nữ tử tuyệt mỹ mặc y phục màu xanh đang khẽ nhún chân mày xinh đẹp của mình lại, mà lúc nàng lời này, rõ ràng mang theo thái độ cung kính. Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Hoàng quý phi mẫu thân của Chu Từ Mặc.

Rất khó tưởng tượng, nữ nhân khiến nàng cũng phải dùng tới kính ngữ, rốt cuộc có thân phận tôn quý đến mức nào.

Nghe thấy nàng nói, khóe miệng nữ tử tuyệt mỹ mặc y phục màu trắng này nhẹ nhàng mím môi, cặp mắt tuyệt đẹp như hoa bách hợp đang gất gao nhìn chăm chăm tiểu nhân nhân trong gương đồng lộ ra từng đợt xúc động đau thương.

"Nếu như có thể, ngươi cho rằng ta sẽ đặt nàng tạm ở chỗ ngươi sao." Giọng nói cứ tự nhiên lộ ra một thần khí không thể xâm phạm.

"Nếu đã quyết định buông tay, vì sao không buông tay luôn đi." Mẫu thân Chu Tử Mặc cũng gất gao nhìn chăm chăm con trai của nàng trong gương đồng, cố gắng nhiều năm như vậy, nàng đều biết, nàng còn hiểu rõ hơn hẳn yêu Tử Lan như thế nào.

Cho nên dù cái lời nữ nhân trước mặt này, nàng cũng phải giúp hắn một lời.

Khẽ quay đầu, trong cặp mắt đẹp lộ ra một tia mê mang, sau đó từ từ sáng tỏ, "Ngươi chỉ vì nhi tử ngươi thôi, nhưng hắn thật sự không xứng với Tử Lan, về phần tại sao, ngươi cũng biết rồi." Giọng nói cực kì cao ngạo mà lại tự nhiên, giống như người trước mặt vốn là phải cao ngạo như vậy.

"Không xứng với. . . ngươi làm sao mà biết không xứng chứ." Lần đầu tiên phản bác lời của nữ nhân trước mặt, nàng cảm thấy mình cũng điên rồi.

"Mạc Tinh Thương, ngươi họ Mạc, là nữ nhi Nhân Hoàng, thân phận của ngươi rất tôn quý, nhưng. . . Nhân Hoàng không chỉ có một nữ nhi là ngươi, lại càng không chỉ có một đứa con trai. Từ khi ngươi gả vào nước Chu, ngươi đã không mang họ Mạc nữa mà họ Chu!" Trên bộ mặt nữ tử áo trắng chỉ có nghiêm túc.

Nghe xong lời của nữ tử áo trắng, Mạc Tinh Thương cười khổ một tiếng, chính nàng cũng biết, từ khi gả vào nước Chu, nàng đã không còn là công chúa Nhân Hoàng cao cao tại thượng nữa, mà chỉ là một Hoàng quý phi nước nhỏ.

Nhưng cho dù như thế, huyết mạch chi lực của Nhân hoàng vẫn còn sót lại trong cơ thể nàng.

"Ngươi là nữ nhi duy nhất của Thủ Hoàng, nhưng từ phút chốc ngươi gả cho hoàng thái tử kia, ngươi là gì chứ? Tử Lan là gì chứ?" Mạc Tinh Thương quyết định phản kháng đến cùng.

Mạc nhi, đây là chuyện duy nhất mẫu thân có thể làm vì ngươi. . .

"Tử Lan dĩ nhiên là nữ nhân tôn quý nhất của thế giới này, dù là ngay cả ta cũng kém hơn, huyết mạch Thủ Hoàng và Ngự Hoàng trong cơ thể nàng đã nồng nặc đến cấp bậc hoàng, sau này Thủ Hoàng và Ngự Hoàng chỉ là nàng. Mà con trai của ngươi. . . Một kẻ phạm phu sao lại có thể hợp với nữ nhi tôn quý nhất của ta." Giọng nói tự nhiên của nữ tử lại hiện ra sự kiêu ngạo nồng nặc, đó là con gái của nàng, nàng sao có thể không kiêu ngạo!

"Nhưng. . . nói cho cùng, nàng chỉ là một tạp phẩm không được Thủ Hoàng và Ngự Hoàng tiếp nhận! Nếu không ban đầu tại sao ngươi lại gửi nàng ở chỗ của ta!" Lời nói của Mạc Tinh Thương bắt đầu kịch liệt, Chu Tử Mặc là chỗ hiểm trong lòng nàng, nàng không cho bất luận kẻ nào tổn thương hắn.

"Ngươi. . ." Nữ tử áo trắng tức giận, nhưng ngay lập tức liền khôi phục yên tĩnh, "Khi Tử Lan chín tuổi thì huyết mạch chi lực sẽ giác tỉnh, sau đó nàng sẽ mất đi tất cả trí nhớ trước chín tuổi, khi đó ta sẽ dẫn nàng đi, ai cũng không ngăn cản được. . . Bao gồm cả ngươi. . ." Nữ tử áo trắng lạnh nhạt nhìn Mạc Tinh Thương, nàng biết nàng ta hiểu ý của mình.

Gương mặt tuyệt mỹ của Mạc Tinh Thương đột nhiên trở nên khó chịu, "Thật sự là không được sao?"

Trầm mặc, nữ tử áo trắng không muốn mở miệng, ai không hi vọng con gái của mình tìm được một phu quân tốt chứ, đặc biệt là nữ nhi ưu tú như vậy, nhưng. . . đối mặt với bằng hữu cùng lớn lên từ nhỏ này, nàng không đành lòng cự tuyệt.

Sau một lúc lâu, mới chậm rãi thở dài một tiếng, "Nếu như sau khi Tử Lan lớn lên mà yêu Chu Tử Mặc, như vậy thì. . . ta không phản đối." Đây là ranh giới cuối cùng của nàng, nếu như trời đã định trước bọn họ là một đôi, vậy cũng chỉ có thể theo thôi.

"Ta tin rằng Tử Lan sẽ yêu Mạc nhi lần nữa." Mạc Tinh Thương nói tự tin như vậy, nữ tử áo trắng thật không biết sự tự tin của nàng vì đâu mà đến.

Khẽ than thở một tiếng, ánh mắt nữ tử áo trắng rơi vào trên người nho nhỏ lần nữa, đó là nữ nhi của nàng và hắn, không biết hắn có nhìn qua chưa.

Mà nàng yêu hắn đến cùng có phải sai lầm hay không?

"Thật ra thì. . . Tử Tiêu Thánh yêu ngươi, ngươi và hắn. . ."

"Ta và hắn đã không thể có tương lai, cho dù ta biết rõ, cả hai chúng ta còn yêu. Nhưng tình yêu của chúng ta quá nặng nề!" Nữ tử áo trắng mang theo vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một, cực kì bình thản nói những lời đó.

Nàng hiểu nỗi khổ tâm riêng của hắn, hắn cũng biết sự quật cường của nàng, hắn và nàng đã từng rất tốt đẹp, cho nên khi thực sự bị tổn thương mới càng không thể lại đến cùng một nơi.

"Rất lâu rồi, cho dù chúng ta cùng lớn lên, ta vẫn không hiểu ngươi đang nghĩ những gì." Mạc Tinh Thương hơi bất đắc dĩ nói.

"Không hiểu mới thật sự là rõ ràng, ta cũng hi vọng. . . mình không hiểu." Trong mắt nữ tử áo trắng chợt lóe lên bi thương, nàng không cần bi thương, bởi vì người nam nhân kia không đáng giá.

Thật ra nàng hiểu rằng nam nhân kia rất khó xử, nhưng cũng vì hiểu mới càng thêm khổ sở!

"Ai. . ." Mạc Tinh Thương khẽ than thở một hơi, nữ nhân này cần gì chấp nhất nhiều như vậy, chỉ cần nam nhân kia thật lòng yêu người không phải là được rồi sao.

Bọn họ cũng khó xử của bọn họ. . .

"Hôm nay người muốn gặp Tử Lan không?" Không muốn lại dây dưa vào cái vấn đề này, Mạc Tinh Thương nhẹ nhàng chậm chạp mà hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hấn yêu nàng, rất yêu!

Gặp. . . không gặp. . .

Lòng của nữ tử áo trắng chợt căng thẳng, thời thời khắc khắc trong lòng nàng đều nhớ tới người nhỏ nhỏ này, mà bây giờ đột nhiên nói đi gặp, sao nàng lại không dám gặp chứ.

Có lẽ là sợ nhìn thấy xa cách trong mắt tiểu nhân nhi kia.

"Ta. . . len lén nhìn nàng một cái là được rồi." Cuối cùng nữ tử áo trắng vẫn lựa chọn không gặp, ít nhất không để cho Tử Lan nhìn thấy mình.

Chỉ cần nàng đợi thêm hơn một tháng nữa, sau đó có thể soạn ra những hồi ức tốt đẹp rồi từ từ nói cho Tử Lan nghe.

"Nhìn trộm một cái. . . tùy người." Mạc Tinh Thương khẽ cau mày, sau đó chậm rãi giãn ra.

Đây là chuyện của nàng và Tử Lan, nếu không phải vì con trai bảo bối này của mình, cả đời nàng cũng không muốn dính vào.

Vì từ lúc bắt đầu gả cho nam nhân kia, nàng đã không thuộc về trong Tam Hoàng nữa rồi, nàng chỉ là một người phạm binh thường, cũng chỉ nghĩ tới cuộc sống của phạm nhân.

Từ một bước đi vào trong cung điện quen thuộc kia, Tử Lan đột nhiên cảm thấy hình như toàn bộ cũng không phải quen thuộc vốn có như vậy, vì sao trong sự quen thuộc lại lộ ra mấy phần xa lạ.

Nàng thậm chí có thể cảm thấy lòng bàn tay của Chu Tử Mạc đang liên tục đổ mồ hôi.

"Nhi thần tham kiến mẫu phi."

"Tử Lan tham kiến tổ mẫu."

Hai người cùng quỳ xuống đất, cùng lên tiếng. Nhưng hai bàn tay không hề tách ra, cứ nắm thật chặt tại một nơi như vậy!

Đột nhiên, Tử Lan Thanh cảm thấy bên trái phía trước mình có một ánh mắt đậm thẳng đến, trong ánh mắt kia bao hàm quá nhiều yêu thương, nồng đậm đến khiến cho Tử Lan Thanh cảm thấy hít thở không thông, hơi gian nan ngẩng đầu, Tử Lan Thanh nhìn thấy bóng trắng trong chớp mắt liền biến mất ngay lập tức, nước mắt cứ mờ mờ xuất hiện trong hai mắt của nàng.

Đó là người sao? Nhưng vì sao nàng không xuất hiện?

"Đứng lên đi." Nhìn thứ trong suốt trong mắt Tử Lan, lòng của Mạc Tinh Thương căng thẳng, vì nàng biết rõ nơi Tử Lan nhìn chính là chỗ nữ nhân kia tránh né.

Mẫu tử liên tâm xem ra cái cách nói này cũng không phải là điều vô căn cứ.

"Không biết mẫu phi kêu nhi thần tới có chuyện gì?" Chu Tử Mạc theo tầm mắt của Tử Lan nhìn đến, cũng không nhìn thấy cái gì, vì vậy cung kính mở miệng.

"Không có việc gì, chỉ là mấy ngày này mau chuyển lạnh, hi vọng người không lạnh đến tâm của mình." Mạc Tinh Thương chậm rãi cười cười, trong nụ cười kia chứa đựng quá nhiều thâm ý, khiến Chu Tử Mạc ngay lập tức hiểu nàng muốn biểu đạt thâm ý gì.

Bây giờ không phải là giữa hè sao? Vì sao mấy ngày này lại nhanh chuyển lạnh? Và vì sao tổ mẫu Hoàng quý phi lại bảo Chu Tử Mạc không cần lạnh tâm?

Tại sao nàng lại không nghe hiểu câu nào chứ!

"Nhi thần biết, mẫu phi vất vả rồi." Giọng nói Chu Tử Mặc ấm áp nhiều hơn, khiến Tử Lan Thanh càng buồn bực.

"Bắt đầu từ hôm nay, các người không cần đến hoàng cung đọc sách, ta sẽ nói rõ với phu tử, để cho các người nghỉ một tháng." Mạc Tĩnh Thương nói xong câu này trực tiếp phát phát tay, dưới sự điều khiển của cung nữ đi ra khỏi đây.

Nhìn trên thượng vị vắng vẻ, Tử Lan Thanh trừng mắt nhìn, thả bọn họ một tháng chơi, đây là sự thực sao? Vì sao nàng lại có cảm giác đang nằm mộng chứ?

"A. . . phụ thân à, tháng này chúng ta muốn đi chơi ở nơi nào?" Cặp mắt xinh đẹp của Tử Lan Thanh tràn trề hạnh phúc, hạnh phúc đếm không hết, chỉ cần vừa nghĩ tới có thể vui vẻ chơi một tháng với Chu Tử Mặc, tế bào toàn thân Tử Lan Thanh cũng bắt đầu sục sôi.

Mà lúc này hơi thở lưu manh từ trong xương cũng bắt đầu lộ ra.

Nhìn Tử Lan như thế, Chu Tử Mặc khẽ cau mày, "Chúng ta đi nước Khâu Lăng gặp Tiểu Ngừ thôi." Cũng chỉ có ở nước Khâu Lăng, Tử Lan mới không có vị hôn phu.

Bây giờ Chu Tử Mặc chỉ cần nghĩ đến chín vị hôn phu của Tử Lan Thanh đã cảm thấy nhức đầu, cái cô nàng chết tiệt nhỏ nhỏ như này mà có tận chín vị hôn phu! Không biết khi những vị hôn phu kia tìm tới cửa thì hẳn phải đuổi những tên nam nhân đáng chết kia đi như thế nào nữa.

"Tiểu Ngừ. . ." Tử Lan Thanh nghe thấy cái tên này, cặp mắt vốn đang tràn đầy hạnh phúc bắt đầu từ từ cô đọng thành nhớ nhung, đã ròng rã ba năm không gặp mặt rồi, cũng không biết cô gái nhỏ kia có gầy xuống hay không, mà cũng không biết nam tử lạnh lùng mà nàng yêu có đối tốt với nàng không nữa.

Suy nghĩ một chút, Tử Lan Thanh đã cảm thấy thật bất đắc dĩ, đứa bé nói bảy tuổi kia vì muốn thoát khỏi hoàng cung lại lựa chọn đi cùng một thiếu niên xa lạ.

Cho dù thiếu niên xa lạ kia là thái tử nước Khâu Lăng, nhưng nam tử kia quá lạnh. Nếu Tử Lan Thanh sống chung một chỗ với nam nhân kia thì sẽ luôn cảm thấy bản thân ở trời đông giá rét.

"Nhiều năm không gặp như vậy, ta cũng rất nhớ nàng." Chu Tử Mặc biết Tử Lan không phải không muốn đi gặp Chu Tử Ngừ, mà là sợ thấy Chu Tử Ngừ sống khổ sở. Nếu không thấy, còn có thể tưởng tượng nàng đang sống một cuộc sống hạnh phúc vô tận.

Nhưng chỉ cần thấy được, sẽ không thể lựa chọn bỏ rơi.

"Ừ, đi gặp một chút thôi." Trầm mặc hồi lâu, Tử Lan Thanh kiên định gật đầu sau đó nhìn về một nơi không biết nơi nào.

Bằng hữu lúc nhỏ vẫn luôn tồn tại ở nơi nào đó trong lòng mình, cho dù có tách ra ba năm, nhưng tình cảm lúc trẻ thơ vẫn tồn tại trong trí nhớ của mình, mỗi lần nhớ lại đều có một loại hoài niệm khác thường không ngừng lan ra trong lòng.

Tử Lan Thanh biết, một vị trí nào đó trong lòng mình, là ai cũng không thể thay thế Chu Tử Ngừ. Vì vậy, chỉ có hai người Chu Tử Mặc và Tử Lan Thanh, bước tiến đến nơi ở của Chu Tử Ngừ.

Đêm tối, không nhìn thấy một ánh sao sáng nào, có chỉ đồng lửa đang đốt trước mặt, liên tục đốt cháy bó củi tạo ra âm áp.

Tử Lan Thanh đến gần Chu Tử Mặc theo thói quen, "Người nói xem, ba năm không gặp, liệu Tiểu Ngừ còn nhớ ta không?" Tử Lan Thanh rất kích động, kích động đến mức làm cho Chu Tử Mặc không nhận được mà ghen tỵ với muội muội kia.

"Sẽ nhớ." Cho dù trong lòng ghen tỵ, nhưng Chu Tử Mặc chưa từng nói thẳng ra, ôn thuận đáp trả lại, vì hẳn biết rõ, có lẽ một tháng này chính là yên tĩnh cuối cùng trước giông bão sắp tới.

Hắn nghĩ phải nắm được hạnh phúc bây giờ, muốn để cho mình vĩnh viễn khắc sâu vào chỗ sâu trong lòng của tiểu tử này.

"Người. . . người đột nhiên trở nên dịu dàng như thế, ta thật sự có chút không quen." Tử Lan Thanh vươn thẳng lỗ mũi nhỏ tinh xảo của mình mím cái miệng nhỏ nhắn nói.

Lúc này nàng thậm chí còn hoài nghi có phải thần kinh Chu Tử Mặc xảy ra vấn đề hay không. Nếu không thì sao lại dịu dàng như thế?

"Về sau ta sẽ luôn đối xử với người như thế này." Kéo Tử Lan vào trong ngực của mình ở nơi này đêm khuya yên tĩnh, Chu Tử Mặc đột nhiên có kích động muốn thổ lộ.

"Tại sao?" Hơi mê mẩn ngẩng đầu, nhìn tuần nhan non nớt trước mặt mình, Tử Lan Thanh tự ti cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xuống.

Thân phận của hắn cao quý giống như tiên tử, y phục của hắn vĩnh viễn đều là hoa mỹ, hắn chỉ mỉm cười với nàng, nhưng mà. . .

Cũng vì vẻ đẹp của hắn quá thừa thãi khiến nàng tự ti!

Không phải là không muốn có được, mà là không dám, không dám trở thành vết nhơ trong cuộc sống của hắn, nàng là bà lão 37 tuổi, mà hắn là đóa hoa

chỉ mới mười lăm tuổi, nàng không dám làm ô nhiễm vẻ đẹp của hấn!

"Bởi vì . . ta yêu ngươi." Dịu dàng nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, khiến cặp mắt của nàng nhìn chăm chú vào mắt của hấn, hấn mới thâm tình mở miệng.

Bởi vì . . ta yêu ngươi. . .

Những lời này, như sấm sét chột vang lên trong đầu Từ Lan Thanh, hấn yêu nàng. . . Hấn yêu nàng. . .

Thật sự là. . . yêu nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ta thật sự yêu ngươi, rất yêu!

"Phụ thân, không nên nói giỡn." Rất quật cường đẩy tay Chu Từ Mặc ra, không để cho Chu Từ Mặc thấy đáy mắt đắm chìm của nàng.

Thật ra thì, ngay từ lúc thật lâu trước đây nàng đã bắt đầu đắm chìm, một lần lại một lần cung chiều mà không có nguyên nhân, một lần lại một lần không có điều kiện mà đã tha thứ, một lần lại một lần không có ràng buộc mà vô lễ. . . Cũng trở thành lý do nàng không bỏ đi được rồi!

Nàng không biết có phải là yêu hay không, nhưng nàng lại biết, mình đã không thể rời bỏ rồi.

"Ta. . . không nói giỡn, cũng sẽ không nói giỡn, ta thật sự yêu ngươi, rất yêu! Từ lúc bắt đầu ôm ngươi vừa nãy, ta đã. . ." Chu Từ Mặc cực kì kích động nói, nhưng Từ Lan vẫn cúi đầu, chẳng biết tại sao, hấn nói xong liền cảm nhận sợ hãi.

Trước khi chưa thổ lộ, hấn có thể ôm Từ Lan Thanh, bá đạo tuyên bố, nàng là nữ nhi bảo bối của hấn, ai cũng không thể cướp đi.

Nhưng mà sau khi nói ra những điều này, tại sao hấn cảm giác mình y hệt. . . cảm thú! Lại có thể sinh ra cảm giác với một đứa bé khi ôm!

Hấn thậm chí còn sợ Từ Lan sẽ xa lánh hấn, nàng thông minh như vậy, cho dù hiện tại nàng chỉ có tám tuổi, nhưng hấn tin nàng biết ý tứ của mình.

"Phụ thân, chúng ta ngủ đi." Từ Lan Thanh thấy Chu Từ Mặc không dám mở miệng, ngã ra sau nhắm hai mắt lại, nhưng tất cả xuất hiện trong óc nàng đều là sự âm u của kiếp trước.

Nàng biết, ở sâu trong nội tâm của nàng, vẫn luôn không xứng với Chu Từ Mặc.

Trừ phi. . . Nàng có thể quên kiếp trước, nhưng trí nhớ sao nói quên là có thể quên, nó còn sót lại ở tất cả các góc trong thân thể nàng, không ngừng ăn mòn nàng, để cho nàng càng nhìn thấy sự đẹp đẽ của Chu Từ Mặc thì càng cảm giác mình thật bẩn thỉu.

Nhìn về mặt thờ ơ của Từ Lan, Chu Từ Mặc hơi tức giận giữ chặt thân thể nho nhỏ của nàng, nhìn chăm chăm cặp mắt lạnh nhạt của nàng, nói từng chữ một, "Ta yêu ngươi. . . Dùng cả sinh mạng để yêu. . ."

Nghe giống như rất khoa trương, nhưng Chu Từ Mặc biết, hấn đúng là dùng cả sinh mạng để yêu, vì nếu không dùng tới tất cả hơi sức trong cuộc đời, hấn thật sự không có dũng khí yêu nàng.

Cả sinh mạng. . . để yêu. . .

Cặp mắt Từ Lan Thanh phát ra sự vui mừng cực kì, trái tim nho nhỏ kia đột nhiên giống như bị chứa đầy bằng quả ngọt, ngọt ngấy khiến nàng muốn tắt cả thời gian dừng lại vào giờ khắc này.

"Từ Lan, có thể cho ta một cơ hội không? Ta không muốn làm phụ thân ngươi, ta chỉ muốn vĩnh viễn giam cầm ngươi ở bên cạnh ta, cho ngươi sự sủng ái vô tận." ĐDLQĐ~chan Ôm tiều nhân vào trong ngực mình lần nữa, cho dù hiện tại nàng chỉ có tám tuổi, cho dù không biết nàng có thể nghe hiểu lời của hấn hay không, nhưng mà hấn vẫn nói.

Bất chấp tất cả nói với nàng, chỉ vì hấn yêu nàng!

Nằm ở trong ngực Chu Từ Mặc, nghe tiếng tim đập kịch liệt kia, khoe miệng Từ Lan Thanh bắt đầu không ngừng nhếch lên, thiếu niên non nớt này lại có thể thích người chỉ mới hơn tám tuổi, mà nàng cũng yêu hấn mới lên mười lăm tuổi.

Đây là nghiệt duyên như thế nào mới có thể khiến bọn họ ở lại đây cùng với nhau.

Nhưng . . . nàng hình như đã bắt đầu dùng cảm đi tiếp thu tình yêu của Chu Từ Mặc, mà nàng cũng sẽ cố gắng tận lực yêu Chu Từ Mặc, nhưng nàng yêu bá đạo quá mức, không biết hấn có thể tiếp nhận hay không.

"Về sau không cho đánh cái mông của ta!" Đắm chìm hồi lâu ở trong hạnh phúc, Từ Lan Thanh nâng đầu nhỏ nhỏ giống như cọp mẹ của mình lên, cực kì chăm chú quát Chu Từ Mặc.

"Ừ." Hơi không khống chế được đưa tay vuốt vuốt sợi tóc xốc xếch của Từ Lan, nhìn mình khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trước mặt mình, lòng Chu Từ Mặc đang an định lại một cách thần kì.

Chỉ cần có Từ Lan Thanh ở bên người, giống như có toàn thể giới vậy.

Phương xa, hai con tiểu sủng vật đang liên tục giương nanh múa vuốt, mặt căm hận nhìn hai người đang ôm nhau thật chặt. Dù tiểu chủ nhân không mang bọn họ theo, bọn họ cũng không phải không biết đường, tất nhiên sẽ bám theo.

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Tiểu tử kia lại dám cưa tiểu chủ nhân của ta, hơn nữa có lẽ đã chìm rồi.)

"Meo meo ô. . . Meo meo ô. . . Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Nhóc con chết tiệt, lão miêu không phát uy, ngươi còn coi ta là mèo bệnh, lão miêu ta nhất định phải cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta. . .)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Nói thật, ta vẫn cảm thấy thái tử Hợp Bách xứng với tiểu chủ nhân nhất, tính tình ngoan ngoãn, nhất định tiểu chủ nhân nói gì nghe vậy!)

"Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Cái rắm, truyền nhân chính thống của Nhân hoàng mới không tệ, bộ dáng yêu nghiệt lộ ra tính tình khí phách, mới là nam nhân trong cực phẩm!)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: thái tử nước Hợp Bách tốt nhất!)

"Meo meo ô. . ." (Thú Ngừ: truyền nhân Nhân hoàng mới tuyệt nhất!)

"Hừ. . ." (Thú Ngừ: Có phải ngươi không phục hay không, không phục thì chúng ta đánh một chầu!)

"Meo meo ô. . . Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Đánh thì đánh, ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao!)

Vì vậy hai con tiểu sủng vật còn chưa dọn dẹp Chu Từ Mặc đã xông vào đánh nhau, chỉ là đánh nhau giữa bọn họ ai cũng không thể chân chính làm người nào bị thương.

Nhiều lắm là vui đùa một chút. . .

Một bên khác, Chu Từ Mặc và Từ Lan Thanh ôm nhau một chỗ đã ngọt ngào ngủ, tối nay nhất định là đêm đẹp nhất, cho dù không có sao.

Khi bình minh phủ xuống, Chu Từ Mặc đã sớm tỉnh lại, nhìn sự cô nhóc đang si ngốc ngủ, mũi này mắt này, hân đều thích nhất. Nhưng hân thích nhất còn có cái miệng nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn này có lúc khiến hân hận không được cắn một cái.

Đột nhiên, trái tim Chu Từ Mặc có một tia kích động khác thường, mà hân cũng rất tự nhiên di chuyển theo kích động này, nụ hôn của hân rơi vào trên cái miệng nhỏ nhắn vừa yêu vừa hận, cảm xúc mềm mại khiến tâm hân vừa động liền không nhịn được muốn hôn sâu.

"Ưm. . ." Người nhỏ nhỏ bị cảm giác khác thường đánh thức, mơ hồ mở cặp mắt của mình ra, Từ Lan Thanh nhìn Chu Từ Mặc đang nhắm chặt hai mắt trước mặt, cực kì nghi hoặc dùng tay nhỏ bé của mình xoa cặp mắt, tại sao nàng vừa có cảm giác đôi môi của mình hơi ngứa nhĩ?

Có lẽ là ảo giác đi, Từ Lan Thanh hai mắt nhắm lại lần nữa, nàng còn chưa tỉnh ngủ.

Rơi vào trạng thái ngủ say lần nữa, Từ Lan Thanh không biết, nụ hôn đầu của nàng đã bị Chu Từ Mặc cướp đi, hơn nữa còn là ở nơi hoang vu này.

Một lúc lâu sau, Chu Từ Mặc rất chột dạ đánh thức Từ Lan Thanh, ôm thân thể còn đang mệt mỏi của nàng ngồi lên lưng ngựa, đi về phía điểm đến.

Một đường vó ngựa, một đường bụi đất, một đường tâm sự. . .

Cho đến khi Từ Lan Thanh tiếp được một tú cầu trong tay, chan'll'eq'u'uyyddôn Chu Từ Mặc mới biết gặp chuyện lớn rồi! Hân cũng không nên đồng ý cho cô gái nhỏ này đến nơi này để xem thử ném tú cầu chọn chồng, đây quả thực là tìm phiền toái!

Trong tay nhỏ nhỏ của Từ Lan Thanh đang gất gao ôm một trái tú cầu, khuôn mặt hưng phấn khiến Chu Từ Mặc thật muốn bắt nàng hung hăng đánh một trận lên cái mông nhỏ. Chẳng lẽ cô gái nhỏ này không nhìn thấy tiểu thư ném tú cầu như sai lang hổ báo nhìn hân hả!

Lúc này Từ Lan Thanh đâu thấy được tiểu thư kia, nàng đang hưởng thụ cảm giác bị người ta nhìn chăm chú, mà trong tay nàng cũng đang ôm tú cầu trong truyền thuyết đó, nàng không nghĩ tới cái cổ đại này thật sự có cách nói ném tú cầu, nếu không. . . Về sau nàng cũng làm một trận?

"Từ Lan, vút vật kia đi!" Giọng nói Chu Từ Mặc hơi âm lãnh, khiến Từ Lan Thanh lấy lại tinh thần từ trong hưng phấn, sau đó tức giận nhìn Chu Từ Mặc, "Ta không vút!" Đây là vật ném vào trong ngực nàng thì chính là của nàng!

Nhìn vẻ mặt cố chấp của con nhóc này, Chu Từ Mặc giận đến nghiến răng, nhưng lại không thể không đồ thừa cho tính tình của nàng nói, "Ngươi biết

đây là cái gì không?"

"Là tú cầu." Mất Từ Lan Thanh liếc Chu Từ Mặc, đây không phải là tú cầu sao, lại còn coi nàng như người từ hiện đại đến cái gì cũng không biết!

"Vậy người biết tú cầu để làm cái gì không?" Nhìn biểu tình khinh thường của Từ Lan, khóe miệng Chu Từ Mặc rụt rụt. Cái cô nàng chết tiệt này muốn chọc giận hắn đến chết sao?

"Làm cái gì hả? Không phải là chọn rể sao?" Từ Lan Thanh nhướn mày nhỏ nhỏ, trừ chọn rể ra, tú cầu này còn có dụng ý khác sao?

"Biết mà người còn không ném!" Chu Từ Mặc ôm ngang hông của Từ Lan, tay bắt đầu dùng sức, để cô gái nhỏ này đau một chút, tránh gây phiền toái cho hắn.

"Đau. . . Đây là của ta, ta không ném. . . Thật đau, hu hu. . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức vo thành một nắm, ở mắt khác đã hiện lên đầy thứ trong suốt, nhưng mà tay nhỏ bé của nàng vẫn liều chết ôm tú cầu này.

Chu Từ Mặc thật không hiểu tại sao tiểu nha đầu này không ném tú cầu này đi, mà bây giờ đã không phải là lúc nghĩ đến vấn đề này, bởi vì chính chủ đã tìm tới cửa rồi, mà hắn cũng không muốn miễn cưỡng nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chu tử mặc, người biết đánh nhau không?

"Vị công tử này, lão gia nhà ta cho mời người." Nha hoàn mi thanh mục tú xấu hổ nhìn Chu Từ Mặc, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thiếu niên đẹp như thế, khó trách tiểu thư vừa thấy đã yêu.

Nhưng nàng không biết sau khi hắn cưới tiểu thư, có thể cũng coi trọng nàng hay không, sau đó. . .

Dù làm ám giương cho hắn, nàng cũng cam tâm!

"Ta không rảnh!" Gương mặt Chu Từ Mặc lạnh lùng, hơi cau mày, hắn không thích ánh mắt của nha hoàn này.

"Nhưng ngài tiếp được tú cầu của tiểu thư nhà ta, theo lẽ tự nhiên, ngài. . ."

"Đây không phải là ta nhận được, là nàng!" Chu Từ Mặc trực tiếp đẩy tất cả trách nhiệm đến trên người của Từ Lan, dù sao tiểu thư kia cũng sẽ không cưới một con nhóc tám tuổi được.

"Nhưng. . ."

"Vị công tử này, tiểu nữ oa này là người thân của ngài đúng không?" Giọng nói từ ái nhẹ nhàng phát ra từ trong miệng người mập mập trước mặt, cái mặt ôn hòa kia khiến Chu Từ Mặc và Từ Lan Thanh cùng cau mày.

Tính tình xảo trá không đáng sợ, đáng sợ chính là rõ ràng khuôn mặt tươi cười nhưng trong lòng lại không ngừng tính kế người khác. Giống như người mập mập trước mặt này vậy!

"Là vậy thì như thế nào, không phải thì như thế nào?" Chu Từ Mặc không muốn cho người mập mập trước mặt này sắc mặt hòa nhã, giọng điệu dĩ nhiên vô cùng cứng rắn.

Nhưng người mập mập kia giống như không nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Chu Từ Mặc, gương mặt mập vẫn mỉm cười trước sau như một, "Nói thế là sai rồi, nếu là người thân của công tử ngài, tất nhiên chính là người thân của chúng ta, nếu không phải là người thân của công tử ngài, cũng đừng trách chúng ta giữ lại tiểu nữ oa này." Bàn Từ nói một cách cực kì quang minh chính đại.

Từ Lan Thanh mê mẩn nhìn Chu Từ Mặc, chuyện này. . . Đến cùng là có chuyện gì xảy ra hả? Không phải chỉ là một tú cầu thôi sao? Những người này còn muốn vì một tú cầu mà bắt cóc nàng hả?

Đây không phải cũng quá hẹp hòi rồi!

"Đại gia, không phải là một quả cầu thôi sao? Đưa cho ta người cũng sẽ không đoạn tử tuyệt tôn mà!" Từ Lan Thanh không há mồm còn đỡ, vừa lên tiếng thì thiếu chút nữa khiến người mập mập kia học máu, đây là lời tiểu nữ oa chỉ có mấy tuổi nói sao?

Đã gặp qua người độc miệng, nhưng cũng chưa từng thấy qua người nào mà độc miệng như vậy!

"Tiểu nữ oa, đây không phải là một tú cầu bình thường. . . vì nó quyết định số mạng cả đời của một nữ nhân, nó chính là một đoạn nhân duyên." Người

mập mạp cố nén kích động muốn học máu, chờ tính tình bình ổn trở lại mới nói với đứa bé này.

Nhưng tiểu nữ oa kia chỉ qua một cái liếc mắt thì đã có câu kinh người hơn, "A, thì ra là quả cầu này thật sự có thể khiến người đoạn tử tuyệt tôn, vậy. . . trả lại cho người này." Không đổi sắc mặt đưa quả tú cầu xinh đẹp kia ra, Từ Lan Thanh đã quyết định ở trong lòng, trở về thì để bà vú làm cho nàng mười quả tú cầu như vậy, mỗi ngày không có việc gì làm thì nàng vút chơi.

"Người. . . Ta. . ." Thở một hơi thật dài, đè xuống tức giận trong lòng mình, về mặt Bàn Từ ôn hòa nhìn người nho nhỏ này, "Ha ha. . . miệng tiểu nữ oa này quả thực lợi hại, nhưng! Không phải chỉ cần miệng lợi hại là được, thiên hạ này có một chữ lý! Có lý đi khắp thiên hạ, vô lý nửa bước khó đi!"

Lúc này tính tình dễ chịu của người mập mạp hiển nhiên đã bị mài đi không biết, hiện tại chỉ còn dư lại thói quen, thói quen nở nụ cười từ ái kia.

"Ta cũng không nói người để ý làm gì chứ! Sao lại kích động như vậy?" Từ Lan Thanh méo miệng, người mập mạp này có tâm bệnh hả!

"Ta không có kích động, không đúng. . . ta không để ý sao? Bây giờ là các người không để ý mới đúng, nhận được tú cầu của người khác, lại chịu không phụ trách, các người. . ."

"Ta không có nói là không phụ trách." Từ Lan Thanh liếc mắt nhìn người mập mạp kia, khi dễ nói. Vốn nàng rất có hảo cảm với người béo này, mà bây giờ thấy người này, nàng quyết định về sau không bao giờ trông mặt mà bắt hình dong nữa.

"Các người. . . sẽ phụ trách sao?" Người mập đầu tiên sững sờ, sau đó trong mắt lóe lên một tia mừng rỡ, nhiệm vụ tiểu thư giao phó xuống cuối cùng cũng hoàn thành một nửa.

"Đi theo ta, lão gia và tiểu thư đang chờ các người." Người mập mừng rỡ nói xong cũng đi về phía trước, nhưng Chu Từ Mặc và Từ Lan Thanh vẫn đứng tại chỗ, không có một chút ý tứ theo sau nào.

Mới đi hai bước, người mập ý thức được có lẽ chuyện này nhìn qua không đơn giản như vậy, di chuyển thân thể mập mạp kia lần nữa, trong giọng nói của người mập mạp xen lẫn không vui, "Không phải các người nói sẽ phụ trách sao?"

"Đúng vậy mà, ta sẽ phụ trách, trả lại cho người! Quả tú cầu rất tồi, ta không thích." Chân mày nho nhỏ của Từ Lan Thanh rói rắm ở chung một chỗ, sau đó ném tú cầu xinh đẹp và thom nức người ném cho tên mập mạp chết bầm kia.

Sau đó cực kì đáng thương nhìn Chu Từ Mặc, "Phụ thân, chúng ta đi thôi, Từ Lan không thích nơi này."

Chu Từ Mặc nhìn về mặt đáng thương kia của nàng, bế nàng vào trong ngực, nhỏ giọng nói ở bên tai của nàng, "Hiện tại mới hối hận. . . đã không kịp rồi!" Nói xong mắt lạnh nhìn thẳng về phía sau lưng mập mạp.

Ở đằng sau, từng nhóm vệ binh đã bắt đầu dàn trận xong. Nhìn tình thế này thì chắc chắn không đánh nhau một trận thì tuyệt đối không đi được.

Những người này Chu Từ Mặc cũng không hề liếc mắt một cái, chỉ lo lắng nếu mình xử lý máu tanh quá mức sẽ khiến Từ Lan sợ.

Không còn kịp nữa ư? Đầu nhỏ của Từ Lan Thanh đầu nhỏ chuyển một cái về phía sau, liền nhìn thấy một ít nhóm vệ binh. Ngay lập tức tính tình hòa bạo của nàng 'vèo' một cái đã lộ ra. Không phải chỉ là tiếp một quả tú cầu thôi sao? Những người này lại muốn nam nhân nàng dự định gả! Thật đúng là không biết sống chết!

"Chu Từ Mặc, bảo phụ thân người tiêu diệt hết toàn bộ bọn họ!" Tay nhỏ bé của Từ Lan Thanh vung lên, cực kì hung thần ác sát nói.

Nhưng về mặt hung ác của nàng không chỉ không một tí hung ác nào, ngược lại rơi vào trong mắt Chu Từ Mặc là cực kì đáng yêu, vốn định đồng ý luôn, nhưng đột nhiên Chu Từ Mặc nhớ ra bây giờ bọn họ không ở nước Chu.

Vì vậy. . .

"Từ Lan, bây giờ chúng ta đã rời khỏi nước Chu, đứng ở trên đất nước Khâu Lăng." Lời của Chu Từ Mặc không hề có kỳ những người ở đây.

"Không phải là nước Khâu Lăng. . . nước. . . Người nói trong không phải là nước Chu hả!" Từ Lan Thanh như con gà mái nhỏ nóng nảy, giọng nói the thé đăm thẳng màng nhĩ của Chu Từ Mặc.

Cực kì bất đắc dĩ móc móc tai của mình, Chu Từ Mặc gật đầu một cái.

"Vậy chúng ta. . . chúng ta. . . trốn đi?" Từ Lan Thanh hơi hoảng sợ nói, chẳng lẽ hôm nay nàng và Chu Từ Mặc đều phải ngóm tại đây hả?

Được rồi, nàng vô cùng ghét đồ đạc của mình bị người khác dùng, mà ở trong mắt của nàng, bắt đầu từ tối hôm qua Chu Từ Mặc đã là sản vật riêng nàng sở hữu, nàng tuyệt đối sẽ không nhìn Chu Từ Mặc kết hôn với một nữ nhân khác!

"Tiểu nha đầu, hiện tại mới nghĩ trốn đi, có muốn một chút hay không vậy?" Lúc này khuôn mặt người béo kia không còn tươi cười nữa, đổi thành mặt âm hiểm của tiểu nhân, mặt lạnh xấu xí cười không ngừng khiến Từ Lan Thanh suýt nữa lật người xuống từ trong ngực Chu Từ Mặc mà cho hấn mấy đá.

Tốc độ thay đổi sắc mặt còn dám nhanh hơn nàng!

"Chu Tử Mặc, người biết đánh nhau không?" Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh nhất thời rối rắm chung một chỗ, hơi âm ỉm hỏi.

Cực kì rõ ràng, nàng không biết đánh nhau!

"Người nói thử xem?" Chu Tử Mặc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm của Tử Lan, đưa tay sờ sờ sợi tóc của nàng, cô gái nhỏ này không thể có lòng tin với hắn một chút sao?

"Ta. . . không biết!" Hiện tại Tử Lan Thanh rất hận tại sao mình không nghĩ kĩ vấn đề một chút, tám năm nay Chu Tử Mặc cung chiêu đã để sự cẩn thận đời trước của nàng mai một rồi.

Giống như. . . chỉ cần có Chu Tử Mặc ở đây, nàng không cần nghĩ đến cái vấn đề dư thừa nào cả, mỗi ngày chỉ cần sống thật vui vẻ là được rồi!

"Nhìn." Trực tiếp sử dụng tay phải ôm Tử Lan, dưới chân Chu Tử Mặc bắt đầu vận động.

Sau mấy bước chân vô cùng huyền diệu, Chu Tử Mặc mang theo Tử Lan rời đi vòng vây của hộ vệ như vậy, leo lên lưng ngựa chạy về phía Đông.

Mặc cho những tên hộ vệ kia đuổi theo sau lưng bọn họ, rốt cuộc cũng không bắt được bọn họ.

"Oa. . . Đây là bước chân gì vậy, ta cũng vậy muốn học, ta cũng muốn như vậy!" Tử Lan Thanh hưng phấn kêu to ở trong ngực Chu Tử Mặc, nàng cũng biết, nhất định Chu Tử Mặc có biện pháp giải quyết chuyện này, thế giới này cũng chưa có chuyện Chu Tử Mặc không thể giải quyết!

Mà nàng chỉ cần yên tâm thoải mái hưởng thụ tiện lợi hắn mang đến, ai bảo hắn là phụ thân của nàng. . . Không đúng, bây giờ là phụ thân kiêm vị hôn phu tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chu Tử Ngự có hạnh phúc hay không?

"Học cái này rất khó." Chu Tử Mặc biết cô nàng này sợ nhất là chịu khổ, vì vậy vừa mở miệng đã nói khó khăn.

"Ta không sợ!" Người nhỏ nhỏ cực kì kiên định nói ra.

"Mỗi ngày ít nhất phải chạy trên vài chục km." Chu Tử Mặc tiếp tục mở miệng.

"Hả. . . Có thể không chạy không?" Tử Lan Thanh do dự. Mấy trăm cây số, nếu là đời trước, nàng còn có thể chạy, nhưng đời này. . . cuộc sống trong nhung lụa thật sự làm cho Tử Lan Thanh hoài nghi, không biết chạy như vậy có thể chết người không!

"Người nói thử xem?" Chu Tử Mặc nhún nhún.

"Hắc. . . vậy hay là thôi đi, ta không phải còn người nữa sao? Về sau người sẽ đảm đương làm tuần mã của bốn tiểu thư!" Tử Lan Thanh nấp ở trong ngực Chu Tử Mặc, bá đạo tuyên bố.

Với sự bá đạo của nàng, Chu Tử Mặc không chỉ không tức giận chút nào, thậm chí còn thấy một chút ngọt ngào. Chu Tử Mặc không khỏi hoài nghi trong lòng, có lẽ hắn thật sự có tiềm chất làm tiểu nam nhân, chỉ cần một chuyện rất nhỏ đã có thể làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc.

"Ừ." Không tranh cãi, Chu Tử Mặc vui vẻ trả lời, hắn muốn làm tuần mã cả đời của nàng.

Đi thẳng theo con đường phía Đông, Tử Lan Thanh nghiêng người dựa vào trong ngực Chu Tử Mặc, ánh trời chiều còn sót lại chiếu trên khuôn mặt còn chưa nảy nở của Tử Lan, dĩ nhiên đã là một khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ, khiến thần thánh cũng không thể xâm phạm.

Cho dù thô lộ của hắn còn chưa được đáp lại, nhưng Chu Tử Mặc đã biết đáp án của Tử Lan.

Nụ cười trên khóe miệng càng ngày càng đậm, Chu Tử Mặc biết đã không thể dứt bỏ quan hệ giữa hắn và Tử Lan, nàng ở chỗ nào nhất định sẽ có hắn ở đó.

Hai tiểu sủng vật đi theo sau lưng Chu Tử Mặc và Tử Lan, lúc này cấp tốc vừa lao vọt lên, vừa nói chuyện.

"Meo meo ô. . ." (Thú Ngự: Chiêu Chu Tử Mặc vừa sử dụng hình như là Lưu Tinh Bát Quái Bộ.)

"Hừ hừ. . . Hừ. . ." (Thú Ngự: Không phải hình như, mà vốn là nó, nhưng. . . không phải bước chân bát quái này chỉ có truyền nhân hệ chính thức của Nhân Hoàng mới có thể học được sao? Tại sao Chu Tử Mặc này lại biết?)

"Meo meo ô. . . Meo meo. . ." (Thú Ngừ: Chẳng lẽ Chu từ mặc mới thật sự là truyền nhân của Nhân Hoàng? Nhưng vì sao trên người hần không có một tia Huyết Mạch Chi Lực nào cả?)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Huyết mạch Nhân Hoàng chỉ lúc chín tuổi mới có thể giác tỉnh, mười sáu tuổi cũng có thể giác tỉnh, chỉ không biết Chu Từ Mặc này có thể giác tỉnh Nhân Hoàng huyết mạch hay không thôi.)

"Meo meo ô. . . Meo meo ô. . ." (Thú Ngừ: Có ý tứ, rất biết điều đó, chuyện tình ngày càng vui nha, trên người tiểu chủ nhân có huyết mạch Thú Hoàng và Ngư Hoàng, trên người Chu Từ Mặc có huyết mạch Nhân Hoàng, không biết nếu sau khi bọn họ kết hợp sẽ sinh ra quái vật gì?)

"Hừ hừ. . . Hừ. . ." (Thú Ngừ: Không phải là ngươi không thích Chu Từ Mặc sao? Sao vậy? Hiện tại cảm thấy hần và tiểu chủ nhân có thể à?)

"Meo meo ô. . ." (Thú Ngừ: Nếu tiểu chủ nhân thật sự thích hần, chúng ta cũng không có biện pháp.)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Quả thật là vậy. . .)

Vì vậy, hai con tiểu sủng vật trầm mặc, mặc dù bọn họ một ủng hộ thái nữ nước Bách Hợp, một người ủng hộ truyền nhân hệ chính của Nhân hoàng, nhưng mà chỉ cần chủ nhân không thích, dù thần tiên trong truyền thuyết cũng không thể làm gì nàng.

Nên có liên quan đến vị hôn phu tương lai của tiểu chủ nhân, thật sự là chuyện bọn họ không thể can thiệp

Bọn họ cùng lắm là méo mó ở trong lòng một chút.

. . .

Cho đến khi cảm thấy bụng mình hơi đói, Từ Lan mới vùng vẫy khỏi ngực Chu Từ Mặc, giả bộ biểu lộ đáng thương uất ức nhìn Chu Từ Mặc, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, "Ăn nha? Ăn nha?"

"Đây có lương khô, ăn ít một chút, còn nửa canh giờ nữa sẽ đến quốc đô nước Khâu Lăng." Nhìn Từ Lan giống như một con mèo nhỏ thèm ăn, Chu Từ Mặc nhẹ nhàng nói bên tai của nàng.

Nghe thấy lời của Chu Từ Mặc, cặp mắt Từ Lan sáng lên, còn nửa canh giờ nữa là có thể nhìn thấy Chu Từ Ngừ rồi sao? Đến lúc đó, nhất định phải làm cho Chu Từ Ngừ đãi nàng ăn bữa tiệc lớn trong cung nước Khâu Lăng, nhưng bây giờ. . . trước hết nàng nên nhin một chút, để bụng lên trên bữa tiệc lớn kia thôi.

"Ta không đói chút nào, ta chờ một lát nữa thôi, chờ nhìn thấy Tiểu Ngừ thì sẽ quên hết thôi." Từ Lan nhắm hai mắt lại, nỗ lực muốn đuổi đói bụng ra khỏi đầu, nhưng lúc có thức ăn thật đúng là. . . chỉ muốn ăn!

"Cho ta một phần nhỏ lương khô, chỉ cần một phần nhỏ thôi." Hơi không kịp chờ đợi mở hai mắt ra, Từ Lan Thanh ở trong ngực Chu Từ Mặc liên tục móc lương khô ra bên ngoài. Kiếp này Chu Từ Mặc đã cưng chiều nàng đến mức khiến nàng không thể chịu được cảm giác bị đói.

Ăn lương khô Chu Từ Mặc đưa tới, uống nước suối Chu Từ Mặc tìm về, Từ Lan Thanh hạnh phúc híp cặp mắt lại, đột nhiên suy nghĩ điều gì đó nói với Chu Từ Mặc, "Chu Từ Mặc, nếu một ngày ta không có ngươi, ta có bị đói chết hay không?"

Một câu nói đùa, lại khiến Từ Lan Thanh nghiêm túc.

"Có lẽ sẽ như vậy." Lau khóe miệng còn dư lại lương khô của Từ Lan, Chu Từ Mặc nửa đùa nửa thật nói.

Mặc dù người nhỏ nhỏ này rất thông minh, nhưng lại vụng về muốn chết, đặc biệt là lúc tự chăm sóc mình, không biết có phải trời sinh ngu độn hay không nữa.

Khóe miệng hơi co quắp, Từ Lan Thanh tức giận bất bình nhìn Chu Từ Mặc, tiểu quý này không thể uyển chuyển một chút sao?

"Ha ha ha. . . ăn đầy bụng rồi thì lên đường thôi." Lúc này Chu Từ Mặc rất vui vẻ, đặc biệt lúc nhìn bộ dáng của cô gái nhỏ kia thì càng vui vẻ, nàng như quả hồ trăn(*) trong đời hần, chỉ cần có nàng ở đây, cho dù một động tác nho nhỏ cũng sẽ khiến hần cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

(*)quả hồ trăn: còn gọi là hạt dê cười, quả này được biết đến như mang lại hạnh phúc cho người khác.

Mà trong cuộc sống của hần điều duy nhất không thể thiếu chính là nàng!

"Thật nhỏ mọn." Lưu luyến để xuống khối lương khô nhỏ nàng vẫn còn muốn ăn, thật ra Từ Lan Thanh biết Chu Từ Mặc vì muốn tốt cho nàng.

"Chóc lát nữa khi nhìn thấy Tiểu Ngừ, nếu. . . nếu nàng sống không tốt, ngươi cũng không cần quá đau lòng." Chu Từ Mặc cẩn thận nói lời này, vì theo tin tức từ nước Khâu Lăng truyền về, hình như Tiểu Ngừ sống thật sự hơi khó khăn.

Nhưng Khâu Lăng là một nước lớn, mà nước Chu của bọn họ chỉ có thể coi là một nước trung đẳng, nên dù Chu Từ Ngừ thật sự sống không tốt, thì vua nước Chu cũng chỉ có thể đứng nhìn, hướng chỉ Chu Từ Ngừ vốn là vật hy sinh mà hoàng hậu nương đưa ra ngoài.

Vì vậy nàng khổ sở, chắc là do ông trời đã định trước!

"Có phải người có chuyện gì gạt ta hay không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan Thanh âm trầm, vì sao mỗi lần hỏi tình hình của Chu Từ Ngừ thì Chu Từ Mặc đều nói đại khái hoặc là coi như không nghe thấy.

Từ Lan Thanh luôn luôn cảm thấy rất quái dị, nhưng Chu Từ Mặc không nói nàng cũng không hỏi. Vì dù sao Chu Từ Ngừ cũng là công chúa của một nước, hơn nữa còn là công chúa duy nhất, thái tử nước Khâu Lăng này cũng không thể quá phận đúng không?

Mà xem ra bây giờ, sự thật đã khác hoàn toàn với nàng tưởng tượng.

"Không có. . . ta thật sự không biết tình hình của Tiểu Ngừ. Người hiểu ta mà, nếu ta biết Tiểu Ngừ sống không tốt, nhất định sẽ đón nàng trở về hoàng cung, nhưng. . . ta lại không hỏi thăm, cũng sợ nàng sống không tốt như người thôi." Chu Từ Mặc nhìn về mặt âm trầm của tiểu nhân nhân, vội vàng giải thích.

Hắn và nàng là cùng một loại người, đều không biết Chu Từ Ngừ có hạnh phúc hay không, nếu biết sẽ nhất định phải để nàng sống trong hạnh phúc.

Từ Lan Thanh nhìn chằm chằm vào Chu Từ Mặc, sau một lúc trầm mặc mới nói ra một câu, "Chúng ta lên đường thôi." Nói xong trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Nàng cũng không làm được chuyện gì, vì sao phải làm khó Chu Từ Mặc chứ!

Chu Từ Mặc ôm người nho nhỏ này vào ngực, có thể cảm thấy nhiệt độ của nàng đang dần trở nên lạnh xuống, không biết lòng của nàng có trở nên lạnh giống vậy hay không.

Đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, rõ ràng đã thề trong lòng, tuyệt đối không thể để Từ Lan đau lòng, vậy mà cuối cùng hắn vẫn không làm được.

Sau giờ Ngọ, một nữ hài đồng chừng mười tuổi đang hạnh phúc ngồi trên ghế cũ nát, nàng đang liên tục thêu một tấm vải ở trong tay. Ở trên mặt vải đã có một khuôn mặt gần hoàn chỉnh, là một thiếu niên lạnh lùng, mà lúc này, tất cả nét trên khuôn mặt thiếu niên kia đều đã hoàn thành, duy chỉ có thiếu mất con ngươi của hắn.

Mà tay của nàng. . .

Không biết tay của nàng có thể tính là tay hay không, không chỉ sưng đỏ đến mức không nhìn được bộ dáng ban đầu, mà tại trên ngón tay của nàng còn có vô số lỗ thủng.

Nhưng nàng giống như không có cảm thấy đau đớn trên tay mình, chỉ ngây ngô nhìn tấm vải đang thêu.

"Tại sao dù vẽ phác thảo cũng không vẽ ra đồng tử mắt của hắn chứ." Người hơi gầy yếu ngồi yên ở trên ghế, vô cùng bất mãn chu cái miệng nhỏ của mình.

Nhưng nàng còn chưa nghĩ ra chuyện này, bên ngoài đã truyền đến một loạt tiếng nói, "Nha đầu chết tiệt kia, đã chạy đi đâu rồi! Còn không chui ra ngoài chùi bồn cầu cho lão nương!"

Cực kì lưu luyến buông tấm vải trong tay ra, sau đó cẩn thận bỏ nó vào trong áo của mình, nữ đồng mới khe khẽ thở ra một hơi, sau đó nhìn ra bên ngoài, trong ánh mắt lóe lên một tia hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 36: Huyết mạch chi lực lần đầu tiên xuất hiện!

Chương 36: Huyết mạch chi lực lần đầu tiên xuất hiện!

Edit: hongheechan

Nhưng cuối cùng nàng vẫn nện bước chân nặng nề đi tới, dùng bàn tay sưng đỏ của mình để mở cửa phòng, ngoài cửa là một nữ nhân trung niên gầy gò gần 40 tuổi đang ác độc nhìn nàng. Ở trong tay nàng ta nắm một cây roi, lúc nhìn thấy Chu Từ Ngừ đi ra liền hung hăng quất lên trên cơ thể gầy yếu của nàng.

Một roi kia roi xuống, thân thể Chu Từ Ngừ không kiềm chế được mà co quắp.

"Nha đầu chết tiết kia, cơm nước xong thì không thấy người đâu! Còn biết trốn nghỉ ngơi nữa, xem ta đánh chết người!" Hung ác nói xong những lời này, vãi roi chết người trực tiếp hung hăng roi xuống lưng của Chu Tử Ngừ.

Người nhỏ nhỏ muốn lui về phía sau, nhưng mới lui một bước thì nhện xuống kích động muốn lui về phía sau, quật cường nhìn nữ nhân trung niên ác độc này.

"Nha đầu chết tiết kia, còn dám trừng ta hả, ta đánh chết người!" Nữ nhân trung niên gầy gò cứ một roi lại một roi hung hăng đánh xuống trên người nữ đồng gầy yếu, mà nữ đồng kia chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, khóe môi đã bị nàng cắn nát, máu tươi đẹp đang chậm rãi chảy xuống theo khóe miệng của nàng.

Đột nhiên, một roi roi xuống trên ngực nữ đồng, quần áo cũ rách rớt cuộc cũng không thể giấu được thân thể tàn tạ của nàng, mà tám vãi thêu trên người nàng cũng chậm rãi rơi xuống.

Nhìn bức thêu này, trong mắt nữ đồng lóe lên một tia hoảng sợ, vội vàng đưa tay nhặt lên, nhưng nữ nhân trung niên gầy gò lại vượt lên trước một bước bắt được bức thêu này.

"Trả lại cho ta!" Nữ đồng quật cường mở miệng.

"Nữ nhân nước Chu đề tiện mà lại dám thêu dung nhan thái tử, ta phải đánh chết người!" Theo tiếng nói ác độc này, roi roi trên người nữ đồng càng ngày càng nặng, quần áo cũ nát cũng không chống cự nổi những roi hung ác này nữa, hóa thành vãi rách rơi vụn trên mặt đất.

Mà máu trên người nữ đồng cũng nhỏ xuống cùng với những roi tàn nhẫn này, thậm chí nhiễm đỏ cả cái roi vốn màu trắng kia.

"Trả lại cho ta!" Giống như không cảm nhận được đau đớn trên người mình, Chu Tử Ngừ xông lên muốn đoạt lại bức thêu của mình.

Nhưng thân thể gầy nhỏ của nàng thì giành được từ nữ nhân trung niên kia như thế nào chứ, một cước đá ra khiến nữ đồng dám tiến lên văng đi, về mặt nữ nhân trung niên hả hê vô cùng, "Nô tì đáng chết, còn dám vọng tưởng cầm lại bức họa của thái tử điện hạ, hừ. . ."

Bị nữ nhân trung niên kia đá xuống ngã trên mặt đất, ánh mắt nữ đồng vẫn nhìn chòng chọc vào bức thêu trong tay nàng.

"Phốc. . ." Một ngụm máu từ trong miệng nữ đồng phun ra, hơi thở của nàng liên tục trở lên yếu đi, "Trả. . . trả lại cho ta. . ."

"Đúng là cứng đầu, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ mà! Xem ta giẫm chết người!" Nữ nhân trung niên kia tiến lên muốn giẫm ở trên mặt nữ đồng, nhưng khi nàng vừa nhấc chân lên, một tiếng hét bén nhọn của nữ đồng đâm thẳng màng nhĩ, "Không. . ."

Hơi hoảng sợ xoay người, nữ nhân trung niên gầy gò nhìn thấy một nữ thiếu niên mặc quần áo trường sam màu xanh đang ôm một nữ đồng đáng yêu khoảng tám tuổi.

Mà lúc này, bộ mặt nữ đồng kia âm sát nhìn chăm chăm nữ đồng đang nằm trên mặt đất liên tục học máu ra ngoài, mắt nàng dần dần đỏ lên, hơi thở của nàng cực kì hung bạo, chanddan,le-quy=đônmm giống hệt như một con dã thú bị thương.

Nữ nhân trung niên bỗng thấy sợ hãi, sợ sợ hãi lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay.

"Người. . . các người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này hả!" Nữ nhân trung niên lấy ra can đảm hỏi, nhưng bắp chân của nàng đang liên tục sợ đến run rẩy.

nữ đồng đang bị nữ thiếu niên ôm trong ngực tránh ra khỏi cái ôm của thiếu niên, từng bước từng bước giống như một xác chết đi thẳng về phía nữ nhân trung niên.

"Không ... không được tới đây, ta là quản sự của nơi này, chỉ. . . chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, các người. . . các người đều phải chết!" Đứa bé này càng ngày càng tiến đến gần thì nữ nhân trung niên kia như nhìn thấy tử thần đi đến vậy.

Loại cảm giác sợ hãi như đối mặt với cái chết này khiến cho nàng cảm thấy rùng rợn, đó chỉ là một nữ đồng khoảng tám tuổi nhưng lại tàn bạo như vậy.

"Tử Lan. . ." Chu Tử Mặc đau lòng tiến lên, muốn ôm chặt người nhỏ nhỏ này, nhưng Tử Lan Thanh lại vùng tay lên, ngay sau đó Chu Tử Mặc bị đánh roi sang một bên.

Hoảng sợ nhìn nữ đồng đang càng ngày càng tiến sát đến nữ nhân trung niên, Chu Tử Mặc vốn rất tự tin với võ công của mình, dù không tính là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng ít nhất cũng là cao thủ, thế mà Tử Lan chỉ nhẹ nhàng vùng tay lên đã làm cho hắn rơi xuống một bên, Tử Lan như vậy. . . thật sự rất kinh khủng!

Lúc này ở trong mắt Tử Lan Thanh, chỉ có nữ đồng đang nằm trên mặt đất, máu thịt be bét khắp người kia.

"Tử. . . Tử Lan. . ." Nữ đồng nằm dưới đất nhìn tiểu nhân đang đến gần, khóe miệng đang trào máu ra lại nhẹ nhàng nhếch lên, một giọt lệ ở khóe mắt nàng chậm rãi nhỏ xuống, "Người. . . người không nên. . . không nên tới. . ."

"A. . ." Tử Lan Thanh thét chói tai, mà trên người của nàng, một màu đỏ và xanh luân phiên xuất hiện như kì tích vậy.

Đoạn trí nhớ kia liên tục vọng lại. . .

Trên lớp học, hai cái đầu nhỏ nhỏ xúm lại trò chuyện vui vẻ; nàng đau lòng đưa khối Phi Thúy Lục Liễu duy nhất đến; họ cùng nhau bị lừa bán, cùng nhau ăn chung cá nướng, cùng nhau chạy trốn, xuất cung đi chơi đùa. . .

Bằng hữu từ tấm bé, tình hữu nghị non nớt, nhưng lại khắc cốt铭心 tâm như vậy.

Mà bây giờ, đoạn khắc cốt铭心 tâm kia lại nằm trên mặt đất, nàng biết rất rõ nàng ấy không thể trôi qua được nữa, nhưng lại không muốn nghĩ như vậy. Thậm chí ba năm qua còn lựa chọn trốn tránh, lần này. . . nàng thật sự đã sai lầm rồi.

Tiểu Ngữ, ta tới đón ngươi, chúng ta cùng đi ăn cá nướng, cùng đi chơi đùa, cùng nhau cười điên cuồng, không cần tức giận nằm trên mặt đất như vậy mà nói với ta, không nên tới!

Tiểu Ngữ. . . ta sai lầm rồi! Thật sai lầm rồi! Sai lầm rồi. . .

Đi qua bên cạnh nữ nhân trung niên đang hoảng sợ không thể nhúc nhích thì Từ Lan Thanh vung tay lên, một ngọn lửa màu đỏ phun ra từ trong tay của nàng, nữ nhân trung niên kia ngay lập tức bị thiêu thành tro.

Chu Từ Kặc khiếp sợ mở to cặp mắt đẹp kia, chỉ có hấn biết, đó cũng không phải là ngọn lửa gì, mà là khí công trong người Từ Lan, huyết mạch lực trong người Từ Lan còn chưa giác tỉnh đã có công lực kinh khủng như vậy?

Rốt cuộc huyết mạch chi lực của nàng tỉnh khiết bao nhiêu? Nàng như vậy, hấn thật sự có thể nắm được nàng không?

"Tiểu Ngữ. . . ta tới đây. . ." Chi lực màu xanh dương từ trong tay Từ Lan Thanh đang chậm rãi lan tràn trên người của Chu Từ Ngữ, những vết thương bị tàn phá kia được chi lực màu xanh dương liên tục chữa trị.

Mất thường có thể thấy được tốc độ khép lại của những vết thương kia. Chu Từ Ngữ từ lạnh giá mà an tâm lại, từ từ nhắm hai mắt, không phải vì thân thể bị thương, đó là vì là nàng quá mệt mỏi rồi.

Con người lạnh lẽo đó, đến tận cùng trong mắt của hấn đã từng có hình bóng của nàng không? d.dlle,q_yddônn

Nếu thời gian có thể lui về phía sau, trời cao có thể để nàng không gặp được hấn hay không, nhìn thấy con người chỉ cần nhìn một cái là có thể khiến người ta trầm luân kia.

. . .

Bên trong tử lâu sang trọng, mắt Chu Từ Mặc lạnh lẽo nhìn nhóm vệ binh tuần tra mà nóng nảy, rốt cuộc nam nhân chết tiết kia có ý gì!

Để Tiểu Ngữ ở bên trong ngôi nhà cũ nát như vậy, thậm chí còn cho người hung tàn như thế quát Tiểu Ngữ, nếu hôm nay bọn họ chưa đến, thì không chừng Tiểu Ngữ đã bỏ mạng rồi.

Mà nam nhân kia. . . rõ ràng hấn đã nói qua với mình, dù không đối xử tử tế với Tiểu Ngữ, nhưng sẽ không khiến nàng chịu khổ, đối xử như vậy mà không tính là chịu khổ hả?

Làm thương tổn Tiểu Ngữ như vậy, thì bây giờ Tiểu Ngữ mất tích vì sao hấn phải khản trương chứ!

Vuốt vuốt huyết Thái Dương của mình, Chu Từ Mặc xoay người nhìn hai tiểu nữ đồng nằm ở trên giường, rồi rầm cười khổ một tiếng.

Hấn đã để đại phu xem qua, hai cô nhóc này không có bệnh nặng gì, chỉ do khản trương quá độ và mệt nhọc nên vẫn hôn mê bất tỉnh.

Vì sao Từ Lan bất tỉnh thì Chu Từ Mặc biết, huyết mạch chi lực còn chưa giác tỉnh mà đã dùng năng lượng huyết mạch, nàng như vậy không hôn mê mới lạ, còn Tiểu Ngữ. . . có phải không muốn tỉnh không?

Không muốn tỉnh lại để đối mặt với tất cả, giống như nam tử hàn băng kia, một khi yêu thì đã định trước là tổn thương, mà Tiểu Ngữ cũng yêu như vậy, mà còn là yêu khắc cốt铭心 tâm.

Tiểu Ngữ như vậy thật giống hấn.

"Cốc cốc cốc. . . Khách quan, quân trưởng phía ngoài muốn kiểm tra phòng." Lúc Chu Từ Mặc đang rối rắm, thì chuyện rối rắm hơn xảy ra rồi.

Vốn tưởng rằng đây là khách điểm sang trọng nhất nước Khâu Lăng, nam nhân kia sẽ cố kỵ mấy phần, không nghĩ rằng hấn cũng muốn tra nơi này, nếu nói Tiểu Ngữ không quan trọng với hấn chút nào thì với tính cách của hấn không cần như thế.

Nhưng hấn đã làm như thế rồi! Chu Từ Mặc thật sự không biết vì sao lại làm như vậy.

Nhanh chóng móc ra mặt nạ da người từ trong ngực mình mang theo vì Chu Từ Ngữ, Chu Từ Mặc mở cửa phòng ra."Bên trong là hai muội muội của ta đang ngủ, các người nhẹ một chút."

Chu Tử Mặc cao ngạo nói, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn kia càng lộ vẻ vô cùng cao quý. Vì vậy quan binh lục soát ở đây không hề phát hiện ra thân phận của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37: Nữ nhân ngốc, tỉnh lại cho ta!

Chương 37: Nữ nhân ngốc, tỉnh lại cho ta!

Lấy ra bức họa của Chu Tử Ngừ, nhanh chóng đối chiếu một lần, trưởng quan này rất trung thực nói, "Không phải." Rồi mang theo đám người đó đi.

Nhìn theo nhóm người bọn họ, vẻ mặt Chu Tử Mặc không thư giãn tí nào mà còn càng nghiêm túc thêm, theo khuynh hướng này, đây nhất định là đợt lục soát liên tục thứ nhất, tra dò sẽ càng ngày càng nghiêm mật, đến cuối cùng không khéo còn bị những vệ binh kia phát hiện ra.

Như vậy, rồi đi lúc này mới là lựa chọn chính xác nhất, nhưng mà. . .

Hắn biết rõ tính tình của Tử Lan, Chu Tử Ngừ ở chỗ này bị uất ức lớn như vậy, theo tính cách của nàng nhất định sẽ vì Tiểu Ngừ mà báo thù, dù đối đầu là thái tử một nước lớn nàng cũng tuyệt đối không lùi bước.

Vì vậy hiện tại việc rồi đi sẽ nói sau khi nàng tỉnh lại.

"Tử Lan. . . rốt cuộc nàng muốn ta làm thế nào bây giờ?" Chu Tử Mặc vuốt khuôn mặt nhỏ bé nóng bỏng của Tử Lan, đau lòng nói, người đối mặt với tiểu tử này, khiến hắn thật sự không biết mình nên làm như thế nào mới có thể làm nàng hài lòng. Nhưng hắn lại muốn làm cho nàng hài lòng!

Không trả lời, tiểu nhân trên giường giống như lâm vào hôn mê, không hề biết đến mọi chuyện phát sinh ở bên ngoài.

"Ai. . ." Chậm rãi than thở một hơi, hiện tại Chu Tử Mặc cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, nhìn trước một chút thôi.

Có lẽ nam nhân kia chỉ không cam lòng người trong cung điện của hắn cứ vô duyên vô cớ biến mất như vậy, đợi qua một thời gian ngắn thì sẽ quên thôi.

Cũng hi vọng Tử Lan có thể quên chuyện này, nói thật, hắn không hy vọng Tử Lan chống lại nam nhân kia, thay vì nói nam nhân kia là kẻ địch với hắn, còn không bằng nói bọn họ là bằng hữu.

Chỉ là chuyện này hắn thật sự đã quá phẫn.

"Lửa. . . Nước. . ." Tử Lan đột nhiên tự lẩm bẩm khiến lòng Chu Tử Mặc căng thẳng.

"Tử Lan, muốn uống nước sao?" Chu Tử Mặc nắm tay nho nhỏ của Tử Lan mới phát hiện, thì ra tay Tử Lan lại lạnh lẽo như vậy. Mà gò má của nàng lại y hệt lửa nóng.

Tử Lan trong giấc mộng cái gì cũng không biết, nàng chỉ mơ mơ hồ hồ cảm giác mình nằm trong một giấc mộng, ở trong mộng của nàng, nàng rõ ràng nhìn thấy nước lửa tương dung (dung hợp ~> lửa nước hòa tan một chỗ).

Cũng nhìn thấy rất nhiều người muốn ngăn cản nước lửa tương dung, vậy mà nước với lửa vẫn ở chung một chỗ, kia sinh ra. . . là quái vật gì?

Tử Lan. . . Tử Lan. . .

Có người đang gọi nàng sao? Tại sao lại quen thuộc như vậy? Là ai chứ?

Một bóng dáng màu đỏ thoáng qua, một bóng màu lam thoáng qua, cuối cùng ngừng ở một bóng dáng màu vàng, rõ ràng như vậy mà Tử Lan Thanh thấy không rõ cái gì cả.

Muốn đưa tay lên lại phát hiện tay của mình đã mất đi tất cả hơi sức, hơi sợ hãi nhưng nhiều hơn là hi vọng, giống như biết có người sẽ tới cứu nàng.

Khi bóng dáng màu vàng ở trước mặt nàng từ từ giơ tay lên, chạm vào mặt của nàng, hơi thở cũ quen thuộc kia ngay lập tức thêm vào chỗ trống trong nội tâm nàng.

Chu Tử Mặc. . .

Nàng cũng biết, bất kể nàng đang ở nơi nào hắn cũng sẽ đến cứu nàng, giống như cùng như bây giờ vậy, di-đần,l_ 'qus-yđô,n hắn vẫn tìm được nàng,

đứng trước mặt của nàng.

Dù thân thể không thể cử động, nhưng chỉ cần đầu tay của hấn ở trên mặt nàng, nàng đã cảm thấy thật an lòng, Chu Tử Mặc. . . A. . .

Khi Tử Lan Thanh tỉnh lại, quan binh phía ngoài đã điều tra phòng ba lượt, hơn nữa mỗi một lần đều nghiêm ngặt hơn lần trước, một lần cuối cùng thì trưởng quan thậm chí tra xét mặt của hai người bọn họ, nhưng mặt nạ da người của Chu Tử Mặc chân thật quá mức, cho nên vẫn chưa phát hiện ra cái gì.

Chu Tử Mặc biết, nhất định là nam nhân kia gây áp lực càng lúc càng lớn, cho nên kiểm tra phòng mới càng ngày càng nghiêm, nói không chừng một lần nữa thật sự sẽ bị phát hiện ra.

Đến lúc đó sự tình cũng lớn lên!

"Chu Tử Mặc. . ." Giọng nói yếu đuối của Tử Lan truyền vào trong tai Chu Tử Mặc, khiến Chu Tử Mặc lập tức vui mừng cúi đầu nhìn thấy tiểu nhân đang vô cùng yếu đuối, nhất thời vô cùng đau lòng.

"Ta ở đây." Chu Tử Mặc thương yêu mở miệng.

"Tiểu Ngừ. . ." Tử Lan Thanh giùng giàng muốn ngồi dậy, nàng nhớ lại Chu Tử Ngừ nằm trên mặt đất khắp người toàn vết thương.

"Nàng đang ở bên cạnh người." Không ngăn cản tiểu nhân nhi kia đứng dậy, ngược lại đỡ thân thể yếu đuối của nàng dậy. Chu Tử Mặc biết tính khí quật cường của nàng, nếu mình không đồng ý thì nàng cũng sẽ tự ngồi thẳng lên, đến lúc đó không chỉ một mình nàng khó chịu.

Tử Lan Thanh nhìn Chu Tử Ngừ đã rất tốt rồi, tò mò nháy cặp mắt tinh khiết của mình, vui mừng hỏi, "Chu Tử Mặc, là người cứu tiểu Ngừ sao?"

Nghe được câu hỏi của nàng, Chu Tử Mặc cau mày, nàng không nhớ rõ hả?

"Người. . . còn nhớ chuyện sau khi chúng ta nhìn thấy Tiểu Ngừ không?" Chu Tử Mặc cẩn thận hỏi, hấn không biết có phải vì Tử Lan mạnh mẽ vận dụng Huyết Mạch Chi Lực nên mới để lại di chứng hay không, nhưng nếu như nàng thật sự không nhớ rõ, thì đó cũng là một chuyện tốt.

Nếu không chỉ cần nghĩ tới mình bị Tử Lan nhẹ nhàng đẩy ngã xuống trên mặt đất, hấn cảm thấy thật mất mặt.

Xem ra bắt đầu từ bây giờ, hấn càng phải cố gắng phấn đấu thêm rồi, nếu không võ công yếu là chuyện nhỏ, bị Tử Lan đánh đòn chính là chuyện lớn!

Cô gái nhỏ này rất hay mang thù, nhớ ngày đó mình hung hăng đánh nàng mấy cái vào cái mông nhỏ, nàng nhất định sẽ ghi nhớ trong tâm, chỉ cần có cơ hội sẽ tìm mình báo thù.

"Chuyện sau khi nhìn thấy Tiểu Ngừ. . . Chuyện sau đó. . . không phải là vì cuối cùng ta bị phần quá độ dẫn đến hôn mê sao?" Tử Lan Thanh nghi hoặc hỏi, tại sao nàng không nhớ chuyện xảy ra sau này nhỉ?

Nàng chỉ nhớ Chu Tử Ngừ máu me đầy người té xỉu ở trên đất, sau đó toàn thân nàng nóng lên rồi không nhớ cái gì cả. . .

"Ừ, là người ‘ hôn mê ’ thôi." Chu Tử Mặc nghiêm túc gật đầu.

"Ta nói này, thật sự là người chữa cho tiểu Ngừ sao? Không ngờ người còn rất có bản lĩnh đó!" Mặt Tử Lan Thanh tràn đầy ánh sao nói.

Được người khen thưởng sẽ vui vẻ, được chính người mình thích khích lệ là hạnh phúc. Nên hiển nhiên bây giờ Chu Tử Mặc rất hạnh phúc, vì rất hạnh phúc liên chuỗi tiện, "Không có gì, chút vết thương nhỏ này không làm khó được ta!" Lời nói hào khí vạn trượng thốt ra từ trong miệng Chu Tử Mặc, đảo lấy kinh mộ trong mắt Tử Lan.

Dễ nhận thấy, nàng đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của Chu Tử Mặc.

"Vậy. . . vì sao bây giờ Tiểu Ngừ vẫn chưa tỉnh, người có thể làm cho nàng tỉnh lại hay không?" Tử Lan Thanh nhìn về phía người đang hôn mê kia, bận tâm hỏi.

"Éc. . ." Lúc này Chu Tử Mặc mới phát giác mình mạnh miệng nói qua lẹo đầu lưỡi rồi.

"Không được sao? Vừa mới nói mình cường đại như thế, hiện tại lại không được! Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc. . ." Ngón tay nho nhỏ không ngừng nhấn vào đầu Chu Tử Mặc, khiến Chu Tử Mặc lập tức nhức đầu.

Sớm biết thì hấn đã học tập một chút y thuật, dù không thể để cho Tiểu Ngừ lập tức tỉnh lại cũng sẽ không trở thành người không làm được chuyện gì như hiện tại.

"Không phải là ta không làm được, mà là Tiểu Ngừ không muốn tỉnh lại." Bộ mặt Chu Tử Mặc buồn bực nói, bị nữ nhân mình thích nói không làm được, tại sao cảm giác này cứ quái dị như vậy. Thật ra hấn thật sự rất muốn để người nho nhỏ này biết rốt cuộc mình có được hay không, nhưng nàng còn quá nhỏ.

"Không muốn tỉnh lại? Có ý gì?" Không tiếp tục nhấn vào đầu Chu Tử Mặc nữa, Tử Lan Thanh chau mày hỏi, thật ra nàng cũng mơ hồ đoán ra ý tứ của

Chu Tử Mặc, nhưng nàng không muốn tin tưởng.

Ba năm trước, Chu Tử Ngữ rời khỏi, nàng đã biết một chuyện, nhưng khi đó Chu Tử Ngữ mới chỉ có bảy tuổi, mà nàng cũng chỉ có năm tuổi, nàng cho rằng nữ nhân ở cổ đại này sẽ không trưởng thành sớm như vậy, nhưng xem ra bây giờ thật đúng là như vậy.

Chu Tử Mặc không mở miệng, hẳn không biết mình nên nói rõ với Tử Lan như thế nào.

"Tiểu Ngữ thích người nam nhân không thích nàng, nên nàng không muốn tình lại?" Những lời này, cuối cùng Tử Lan hỏi ra đáp án, nhưng vừa nghe thấy đáp án liền cảm thấy tim mình như bị cây kim châm một cái, rất đau!

Vẫn không trả lời, nhưng Tử Lan đã biết đáp án chân chính, quả thật như thế. . .

"Nữ nhân ngọc, tình lại cho ta! Người nam nhân kia không hề đáng giá!" Hơi thô bạo kéo cổ áo Chu Tử Ngữ, Tử Lan Thanh dùng hết hơi sức của mình muốn kéo nàng lên, nhưng Chu Tử Ngữ giống như không có cảm giác, an tĩnh nằm ở tại chỗ.

Nếu không phải bộ ngực thỉnh thoảng phập phồng, thậm chí Tử Lan đã hoài nghi nàng đã rời khỏi cái thế giới này.

"Nữ nhân ngọc, ta biết ngươi có thể nghe thấy lời của ta, bây giờ ngươi hãy nghe ta nói! Nam nhân tốt ở thiên hạ này không chỉ một, nếu nam nhân chết tiết kia không thích ngươi... thì ngươi cần gì phải treo cổ trên một thân cây, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm cơ chứ, cần gì phải vì một cây cỏ thối mà nửa chết nửa sống. . ." Tử Lan Thanh thì thầm nói với Chu Tử Ngữ đang hôn mê nửa canh giờ, mà trong vòng nửa canh giờ này, Chu Tử Ngữ không có một phản ứng nào cả.

Cuối cùng bức Tử Lan Thanh nóng nảy!

"Cho ngươi mười giây, ngươi nhất định phải tỉnh, không ta sẽ trực tiếp chém chết nam nhân chết tiết kia, tiết kiệm phiền lòng của mình!" Đây là thông điệp cuối cùng của Tử Lan Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 38: Chu Tử Ngữ tỉnh lại.

Chương 38: Chu Tử Ngữ tỉnh lại.

Không phải ngươi rất quan tâm nam nhân kia sao? Nàng đã nói như vậy mà còn không tỉnh, thì không nên trách nàng tuyệt tình, trực tiếp một đao chém chết, xem nàng ấy còn có thể hôn mê bất tỉnh hay không.

"Không ... không được. . ." Giọng nói rất nhỏ từ trong miệng Chu Tử Ngữ nhẹ nhàng chậm chạp phát ra, dù còn chưa mở mắt ra, nhưng Tử Lan Thanh biết, Chu Tử Ngữ đã tỉnh lại.

Vì nàng vẫn luôn thanh tỉnh!

"Rốt cuộc nam nhân kia có cái gì tốt chứ? Vì sao ngươi phải quan tâm như thế? Chẳng lẽ. . . ngươi cứ không biết yêu thương mình như vậy, nhất định phải giống như một nô tì đề tiện vấy đuôi với hắn mới cam tâm sao? Trên đời hai con cóc mới khó tìm, nhưng nam nhân thì khắp nơi đều có!" Tử Lan Thanh nói rất ác độc, nàng chỉ muốn cho Chu Tử Ngữ nhận rõ bản chất của nam nhân kia.

Vì cái loại nam nhân đó mà thương tổn mình, thật sự không đáng giá! Nếu nam nhân kia là Chu Tử Mặc, nàng đã sớm đá văng rồi! Đâu có mặt dày mày dạn ở bên cạnh hắn chứ.

Theo lời của Tử Lan Thanh, sắc mặt của Chu Tử Mặc càng ngày càng lạnh, cô gái nhỏ này. . .

"Ta biết rõ." Mở hai mắt ra, nhìn khuôn mặt nhỏ bé quen thuộc mà lại xa lạ trước mặt này, khóe miệng Chu Tử Ngữ nhẹ nhàng nhếch lên, nàng cái gì cũng biết, nhưng cũng vì biết nên mới có thể khờ sớ như thế.

Biết nam nhân kia không thương, biết nam nhân kia tuyệt tình, nhưng. . . nhưng không thể quên, mới có thể. . . đau đớn nội tâm như thế.

"Ngươi. . . kẻ ngu! Ngu ngốc! Ngu ngốc!" Giọng của Tử Lan Thanh càng ngày càng nặng, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lại không có nửa phần trách cứ, nếu có thì tất cả đều là thương tiếc.

Chu Tử Ngữ biết, nàng ấy vì tốt cho nàng. Dù chỉ mười tuổi, nhưng ăn nhờ ở đậu hơn ba năm, nàng đã hoàn toàn nhìn thấy rất nhiều việc còn có những người muôn hình muôn vẻ, nàng không còn là Hòa Thạc công chúa cao quý nữa, mà chỉ là một nữ nhân đề tiện nước Chu thôi.

"Ta biết rõ." Vẫn là ba chữ này, nhưng ý tứ muốn biểu đạt lại hoàn toàn khác nhau.

"Ngươi . . muốn chọc giận ta chết sao?" Từ Lan Thanh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn bộ mặt bình thản kia, trên khuôn mặt nhỏ bé tuyệt mỹ đã không còn vẻ non nớt của ba năm trước đây, bắt đầu phát triển theo hướng mỹ nữ.

Thật sự khó tưởng tượng ra, hai tiểu mập mạp các nàng đúng là có tiềm chất trở thành mỹ nữ.

"Muốn trở về hả?" Từ Lan Thanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lại có phần tang thương, hơi đau lòng vuốt ve, khuôn mặt tịch mịch của Chu Tử Ngừ khẽ hoảng hốt, trở về? Trở về chỗ đó? Trừ nơi này, nàng còn có thể đi nơi nào?

Nàng đã đặt tim của mình ở lại nơi này, dù có trở về cũng chỉ là cái xác mà thôi! Nên cho dù muốn trở về cũng phải tìm tâm của mình trở về, chỉ có thương tổn đủ đau mới có thể tuyệt vọng mà quên!

Mà mục đích duy nhất nàng ở lại chỗ này, là muốn tìm tim của mình trở về, muốn cho nam nhân kia thương tổn đủ đau đớn! Chỉ cần hắn có thể thương tổn nàng như vậy, nàng nhất định sẽ quên hắn, cũng quên cái ôm lạnh lẽo rồi lại an tâm kia.

"Vẫn không muốn trở về sao?" Từ Lan Thanh nhìn kinh hoàng và đau thương trong mắt Chu Tử Ngừ, khẽ cau mày, nàng đã hiểu tâm ý của Chu Tử Ngừ, nhưng vẫn không cam lòng.

Nàng thật sự không hiểu nam nhân kia có cái gì tốt, vì sao Chu Tử Ngừ lại mê muội yêu hắn như vậy!

"Không muốn trở về thì chúng ta xông thẳng vào hoàng cung thôi." Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Từ Lan Thanh hơi trầm muộn mở miệng, cũng là lúc nên báo thù vì Tiểu Ngừ.

Nam nhân kia, dám can đảm tổn thương Tiểu Ngừ như vậy, trong lòng Từ Lan Thanh đã xử tử hình cho hắn. Dù Tiểu Ngừ không bỏ được, nàng cũng sẽ vùng trộm phải người ám sát nam nhân kia, vì nàng biết, chỉ cần nam nhân kia không chết, Tiểu Ngừ tuyệt đối sẽ không trở về với nàng, mà nàng càng không thể nhìn nàng ấy chịu khổ.

Ba năm trước không phản đối, bởi vì cánh chim của nàng còn chưa đầy đặn, mà lúc đó cũng không biết Tiểu Ngừ sẽ sống khổ sở như vậy, nhưng bây giờ nàng đã có năng lực để Tiểu Ngừ không khổ sở nữa, nàng sao có thể nhìn Tiểu Ngừ sống trong khổ nạn!

"Vì sao phải xông vào hoàng cung?" Hơi hoảng sợ ngẩng đầu, hốt hoảng trong mắt Chu Tử Ngừ đau đớn của Từ Lan Thanh, "Ngươi nói vì sao? Bị uất ức lớn như vậy, chẳng lẽ ta không nên đi tìm nam nhân kia đòi một lời giải thích hả?" Từ Lan Thanh giống như bà cô, hung ác quát Chu Tử Ngừ.

Khiến Chu Tử Ngừ sợ hãi rút cổ một cái, sau đó ngẩng đầu lên lần nữa, lúc này mặt đã kiên định, "Ta không cho ngươi tổn thương hắn!"

Không cho. . .

"Tại sao ngươi lại không cho!" Từ Lan Thanh giận quá hóa cười, rõ ràng là nụ cười chói mắt lại làm cho Chu Tử Ngừ cảm thấy lạnh lẽo phát qua.

Nhưng nàng biết mình tuyệt đối không thể lùi bước.

"Không cho chính là không cho." Giọng nói cực kỳ quật cường lại làm cho Từ Lan Thanh đang tức giận từ từ bình phục lại, được rồi. . . lần này nàng nhận thua, "Vậy chúng ta cũng phải vào cung xem nam nhân kia một cái thôi." Từ Lan Thanh đã bắt đầu yếu thế.

Chung đụng mấy năm với Từ Lan Thanh, Chu Tử Ngừ biết rõ cách làm người của nàng, có thể làm cho nàng yếu thế, đã là nhường nhịn lớn nhất của nàng, vì vậy Chu Tử Ngừ không mở miệng nữa.

"Chu Tử Mặc, chúng ta đánh vào cung thôi." Từ Lan Thanh cười hắc hắc nói với Chu Tử Mặc, tàn nhẫn trong mắt kia khiến tay Chu Tử Mặc không nhẹn được mà run rẩy, cô gái nhỏ này! Rốt cuộc muốn làm cái gì?

Tại sao hắn lại có dự cảm xấu!

"Chỉ bằng ba người chúng ta, đánh vào hoàng cung?" Chu Tử Mặc khẽ cau mày, mặc dù quả thật hắn có bản lĩnh này, nhưng nếu mang theo hai cô nhóc kia thì không được.

"Dĩ nhiên. . . không phải, lúc ta rời đi đã dùng bồ câu đưa tin cho Đằng Long, để hắn mang theo tất cả người của Âm Bộ tiến về phía nước Khâu Lăng, bây giờ bọn hắn cũng đã đến." Từ Lan Thanh nhún vai vô vị nói.

Biểu tình lạnh nhạt này khiến Chu Tử Mặc hít vào một hơi, tất cả người của Âm Bộ! Nha đầu này muốn đại chiến giữa hai nước sao?

Trước đây thật lâu hắn cũng biết Từ Lan sáng lập một thế lực, gọi Âm Bộ. Mà hắn cũng âm thầm liên tục giúp đỡ tổ chức kia, hơn nữa trong tổ chức này quả thật có rất nhiều cái mới, cho nên phát triển rất mạnh, bây giờ đã là đại thế lực đệ nhất nước Chu.

Mà bây giờ, Từ Lan lại cư nhiên triệu tập mọi người trong cái thế lực kia, mà nguyên nhân chỉ vì đòi một cái công đạo cho Tiểu Ngừ, chẳng lẽ nàng không biết, một khi hai đại tổ chức bắt đầu chiến tranh thì không chết sẽ không ngừng, thế lực mà nàng khổ cực khai sáng lên có lẽ sẽ sụp đổ trong khoảnh khắc.

Mà hắn tuyệt đối không thể nhìn tình huống như thế xảy ra, nên hắn sẽ giúp nàng. Nhưng hắn là tứ hoàng tử tôn quý nhất nước Chu, phía sau hắn là cả

nước Chu, đến lúc đó. . .

Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy nhức đầu, Chu Tử Mặc thật sự không biết, nha đầu này đang nghĩ như thế nào!

"Người biết nên liên lạc bọn họ như thế nào sao?" Chu Tử Mặc xoa sống mũi của mình, cực kì nhức đầu hỏi.

"Không cần liên lạc, ta đã ra lệnh từ sớm, một khi đến nước Khâu Lăng mà biết được Tiểu Ngử sống không tốt sẽ lập tức khai hỏa. Nói không chừng bây giờ bọn họ đã đánh nhau rồi!" Giọng nói Từ Lan Thanh cực kì hưng phấn, mà nhìn ánh mắt hưng phấn của nàng, Chu Tử Mặc đã triệt để im lặng.

Nha đầu này, thật đúng là. . . không bớt phiền!

"Ta nói này, vì sao bây giờ còn có người điều tra tiếp theo." Theo tốc độ hai lần đầu kiểm tra phòng, thì lần thứ tư phải sớm đến rồi, vậy mà những quan binh kia lại không thấy đầu.

Dễ nhận thấy, chỉ có hai trường hợp, hoặc là đã tìm được Chu Tử Ngử, điều này hiển nhiên không thể nào; hoặc là có chuyện gì quan trọng hơn đã dắt bước chân của bọn họ.

Theo tình huống hiện tại này, nhất định là hoàng cung lọt vào trong vòng vây, cho nên những vệ binh kia không thể không tạm thời rút về.

"Bây giờ chúng ta đi xem nào nhiệt một chút thôi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan Thanh cực kì âm độc, vì vậy Chu Tử Mặc biết, lại có người gặp xui xẻo rồi!

"Ta. . . Ta không muốn đi." Hơi không được tự nhiên liên tục lùi về phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Chu Tử Ngử tràn đầy chột dạ, nàng đang sợ, sợ gặp tình huống lại nhìn thấy nam nhân kia lần nữa.

Nàng mang đến cho hắn phiền toái lớn như vậy, hắn sẽ vì hận nàng sao?

"Được rồi, người không phải đi, đến lúc tay ta nhanh nhẹ, cổ nam nhân kia không cần thận rớt xuống thì cũng đừng có trách ta." Từ Lan khẽ mỉm cười, nụ cười cực kì xinh đẹp lại làm cho Chu Tử Ngử rung mình một cái, nàng biết, Từ Lan nói được làm được.

Đến lúc đó nếu thật sự không đề ý, Từ Lan sẽ trực tiếp giết nam nhân kia.

Giống như lúc Từ Lan giết nữ nhân âm độc kia, ánh lửa thoáng qua, nữ nhân kia trực tiếp hóa thành tro bụi.

"Không, ta đi, ta đi!" Nhào tới trước, ôm lấy thân thể còn nhỏ hơn mình, giọng nói Chu Tử Ngử có chút kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mức độ yêu một người.

Nàng không muốn nhìn nam tử hàn băng kia hóa thành tro bụi như vậy, ban ngày cũng như đêm tối, chỉ cần lúc nhớ nhung hắn có thể biết hắn cùng sống với nàng ở một góc nhỏ nào đó trên thế giới này, dù có hạnh phúc hay không thì cũng sẽ cảm thấy tâm được lấp đầy.

"Tiểu Ngử. . ." Bị Chu Tử Ngử ôm thật chặt, rõ ràng Từ Lan Thanh có thể cảm thấy thân thể nàng đang run rẩy, trong lúc đó Từ Lan Thanh hơi mất hồn.

Yêu một nam nhân thật sự có thể yêu đến mức độ này sao?

Chẳng biết tại sao, ánh mắt Từ Lan Thanh rơi vào trên người của Chu Tử Mặc, cái thiếu niên sùng ái nàng đó. Hắn và nàng, là yêu sao? Hắn cũng sẽ yêu mình như vậy sao?

Vì sao lúc này nàng muốn trốn, nếu vẫn không lấy được, nàng cũng có thể sống thật tốt, nhưng. . . nếu thật sự lấy được, cuối cùng rồi lại mất đi, vậy không phải nàng sống không bằng chết!

"Chúng ta đi thôi!" Thu hồi ánh mắt của mình, kéo Chu Tử Ngử, cho dù trên mặt nàng mang mặt nạ da người mỏng, nhưng Từ Lan Thanh biết Chu Tử Ngử chính là Chu Tử Ngử.

Mới vừa đi xuống cầu thang, Từ Lan Thanh đã nhận ra không khí khác thường, đường phố này. . . cũng quá vắng lạnh rồi. Xem ra, những thủ hạ kia thật sự đã bắt đầu hành động rồi.

Chỉ hy vọng bây giờ bọn họ đã đánh bại hoàng cung, sau đó bắt được tên thái tử chết tiệt nước Khâu Lăng đưa đến trước mặt nàng. Ngay từ lúc đầu

nàng đã quyết định, một khi thấy thái tử nước Khâu Lãng này, không nói hai lời sẽ cho hấn mười mấy bạt tai trước!

Nhưng nguyện vọng của nàng nhất định sẽ thất bại, vì đến lúc bọn họ đi tới hoàng cung lúc, những thủ hạ kia vẫn còn giao chiến ở cửa cung.

Ra lệnh một tiếng, Từ Lan Thanh triệu tập thủ hạ của nàng, nhìn bốn người đầu đầy bụi đất trước mặt này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan Thanh âm trầm, giọng nói giống như nghiền răng, khủng bố hãi, "Một hoàng cung nhỏ nhỏ như vậy, các ngươi cũng không phá được, lão nương nuôi ngươi có ích lợi gì!"

Một câu nói, làm cho sáu người ở đây cùng cau mày, chỉ bằng thân thể nhỏ kia của nàng, còn lão nương. . . Hơn nữa còn nói hoàng cung nhỏ nhỏ gì đó, chẳng lẽ nàng không biết đây không phải là nước nhỏ gì, mà là nước xếp thứ hai trong tam đại quốc, nước Khâu Lãng!

Nếu là chỉ bằng Âm Bộ bọn họ có thể vây bắt hoàng cung này, vậy Âm Bộ bọn họ đã không phải là tổ chức lớn nhất nước Chu, mà là tổ chức lớn nhất toàn thế giới!

"Từ Lan, đây không phải là nước nhỏ, mà là nước Khâu Lãng trong Tam đại quốc." Chu Từ Mặc thấy mặt mũi những bộ hạ kia của Từ Lan càng ngày càng vụn vỡ, rốt cuộc không nhịn được mở miệng, nha đầu này cũng làm khó người khác quá rồi.

"Nước Khâu Lãng, rất lợi hại sao?" Từ Lan rất là coi thường méo miệng, ở trong mắt của nàng, chỉ có mưu kế không nghĩ ra chứ cũng không có mưu kế không thực hiện được, mà những thứ có thể bị tính kế gì đó kia tự nhiên bao gồm một quốc gia.

Chỉ cần cho nàng một điểm tựa, nàng có thể chơi đùa chuyển cả dị thế!

"Nước Khâu Lãng. . ." Chu Từ Mặc sờ sờ sống mũi của mình. Nói thật, nước Khâu Lãng so với người sau lưng tiểu tổ tông này quả thật không là cái gì, nhưng với thể lực nhỏ mà hấn và nàng sáng lập, đó chính là một vật không lồ đó.

Chu Từ Mặc thật hoài nghi, l'euuyq-d'on vì thể lực này đến bây giờ vẫn chưa bị nước Khâu Lãng tiêu diệt, chẳng qua là bởi vì trong nước Khâu Lãng có người biết thể lực này là do Từ Lan sáng lập, nên mới không dám chân chính động thủ.

Lúc này, đúng như Chu Từ Mặc suy nghĩ, hai tiểu sủng vật bình thường ở trước mặt Từ Lan vô cùng ngoan ngoãn đang phách lối ngồi ở trên ngai vàng khổng lồ, không ngừng gào khóc thảm thiết.

Ở dưới hoàng tọa (=ngai vàng), là ba vị nam tử, đứng ở vị trí đầu tiên là một nam tử chừng bốn mươi mặc một bộ trường bào hoa lệ màu vàng, bộ mặt đoan chính đang cung kính cúi đầu, mặc cho này hai tiểu sủng vật kia ở trên ngai vàng kêu loạn.

Đằng sau hắn, là thiếu niên mặc quần áo trường bào màu đen đang cúi đầu, không để cho nhìn người khác thấy mặt mũi của hắn lúc này, nhưng toàn thân phát ra khí lạnh người lạ chớ tiến vào lại làm cho người ta không thể không bỏ qua.

Dưới bọn họ, chính là một lão quái đầu, sờ đi nói hấn quái, không chỉ có vì y phục kì kì quái quái hấn mặc tất cả đều là y phục đốm nhỏ như trắng sáng, càng là vì hấn cũng kêu loạn ở đây, một lát ‘meo meo ô. . .’ một lát ‘hừ hừ. . .’, người không biết còn tưởng rằng hấn đang nổi điên.

Sau một lúc lâu, giọng nói lão quái đầu này cũng kêu đến khản cổ, mà hai tiểu sủng vật này vẫn còn kêu loạn ở trên. Rốt cuộc, giọng nói lão quái đầu cũng nhanh dừng lại, hai tiểu sủng vật cũng không kêu loạn nữa, cao ngạo nhìn ba người phía dưới.

"Quốc sư, thần thủ hộ đại nhân nói cái gì?" Lão quái đầu kia mới vừa dừng phát ra những tiếng quái lạ lại, nam nhân trung niên khoác hoàng bào liền không nhịn được hỏi ra tiếng.

Lão quái đầu tròn trắng cả mặt, có thể để cho hấn nghỉ ngơi một chút hay không, mới vừa phục vụ hai lão tổ tông này, hấn đã mệt mỏi không chịu được rồi, hiện tại vừa mới dừng lại, liền bị hỏi tiếp!

Mặc dù trong lòng không muốn tí nào, nhưng lão quái đầu vẫn cung kính trả lời, "Bẩm hoàng thượng, ý tứ của thần thủ hộ đại nhân là để ngài giao thái tử ra." Lão quái đầu nói xong câu này, sau đó như suy nghĩ điều gì đó nhìn thiếu niên vô cùng băng lãnh kia một cái.

Cũng không biết thái tử đắc tội với thần thủ hộ đại nhân lúc nào, khiến họ tức giận như thế, trực tiếp ra lệnh để hoàng thượng giao thái tử điện hạ ra.

Hai chữ ra lệnh hấn không dám nói với hoàng thượng, vì vậy chỉ dám nói như thế.

Nghe xong lời nói của lão quái đầu, nam tử trung niên khoác hoàng bào biến sắc, giao thái tử ra? Có ý gì? Chẳng lẽ thái tử đắc tội với thần thủ hộ đại nhân sao?

Nhưng tuy thái tử lạnh lùng một chút, nhưng cũng không có khuyết điểm nào, nam nhân như vậy là người thừa kế ngôi vị hoàng đế tốt nhất, hấn tin, nước Khâu Lãng được hấn dẫn dắt tuyệt đối sẽ càng thêm phồn vinh thịnh thế.

"Xin quốc sư đại nhân hỏi một chút, mục đích giao ra thái tử là gì." Trực tiếp sử dụng từ ‘xin’, thậm chí ngay cả giọng nói cũng trở nên khá cung kính, đây là chuyện cuối cùng hấn có thể vì nhi tử lạnh lẽo này làm.

Nếu thái tử thật sự đắc tội với thần thủ hộ, hấn sẽ không do dự giao thái tử ra, vì sau lưng thần thủ hộ là Thú Hoàng, vị nam nhân cao quý không thể chạm kia tuyệt đối không thể đối nghịch!

Mất đi một thái tử, hẳn còn có thể có một thái tử khác, nhưng đắc tội với Thủ Hoàng, thì hoàng thượng hẳn coi như hết!

Theo lời nói của hoàng thượng là một trận tiếng mèo kêu và heo gọi, sau đó gương mặt quốc sư ngay lập tức biến đổi, trắng bệch gần như không nhìn thấy màu sắc.

"Quốc sư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Nam tử trung niên kia nhìn quốc sư đột nhiên biến sắc, cực kì lo âu hỏi, chẳng lẽ chuyện có biến, thật không thể giữ được thái tử sao?

Nếu quả thật như vậy, cũng chỉ có thể bỏ thái tử.

"Không . . . không đúng, đúng . . . Là tiểu chủ nhân của bọn họ. . . đến rồi!" Giọng của lão quái đầu cũng mơ hồ không rõ, nhưng hoàng thượng và thiếu niên âm trầm kia vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Trong lúc đó, thiếu niên vẫn cúi đầu âm trầm không nói gì đột nhiên ngẩng đầu lên.

Đó là gương mặt như thế nào, hoàn mỹ tinh xảo giống như thiên sứ, nhưng lại âm lãnh như ác ma địa ngục, thiên sứ và ác ma kết hợp cùng hiện lên trên khuôn mặt đó, rõ ràng là không phải là thứ có thể phối hợp hài hòa, nhưng lại có vẻ tự nhiên như vậy.

Gương mặt như vậy, chỉ cần là nữ nhân sẽ dễ dàng động lòng.

"Tiểu chủ nhân, người nói là. . ." Tay nam tử trung niên đột nhiên nắm chặt cũng bắt đầu khẽ run rẩy, nói như thế, người bên ngoài tấn công hoàng cung lại là. . . Lại là đứa bé đó?

"Nhanh, truyền lệnh xuống, tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào tổn thương đến người tấn công hoàng cung ở bên ngoài, trực tiếp mời bọn họ tiến đến! Ngay lập tức!" Nam tử trung niên kích động quát với quốc sư kia, sau khi gào xong mới ý thức được sự luống cuống của mình, vì vậy hơi sững sờ ngay lập tức cau mày, "Quốc sư, xin ngài đi thông báo một tiếng. . . Thôi, hay là ta tự mình đi." Ném xuống lời này, nam tử trung niên xoay người rời khỏi nơi đây.

Dù cái đứa bé đó bị chỗ Thủ Hoàng và Ngự Hoàng phủ nhận, nhưng đời sau của Thủ Hoàng và Ngự Hoàng chỉ có nàng là truyền nhân hệ chính, thân phận của nàng nhất định vô cùng tôn quý.

Mặc dù bây giờ không được chấp nhận, nhưng toàn thế giới đều biết, một ngày nào đó nàng sẽ hoa lệ trở về.

Không nhìn thấy thần thủ hộ đại nhân cũng bắt đầu gọi nàng là tiểu chủ nhân sao? Hẳn không tin, nếu không phải là Thủ Thần đại nhân âm thầm ủng hộ, thì thần thủ hộ làm sao dễ dàng rời Thánh sơn đi như thế.

"Thái tử diện hạ, vì nước Khâu Lăng, xin ngài để xuống thành kiến, không phải hoàng thượng không quan tâm ngài, mà là. . ."

"Ta biết rồi!" Ba chữ ngắn gọn nhưng có lực, giống như gió lạnh thổi qua vậy, khiến quốc sư kia lập tức rung mình một cái, thái tử thật. . . đủ lạnh!

Không dám mở miệng, vì hẳn không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Nam nhân cặn bã!

Trên ngai vàng, hai con tiểu sùng vật nhìn chăm chăm vào nam tử âm lãnh kia, bắt đầu liên tục trao đổi.

"Meo meo ô. . ." (Thủ Ngữ: Nhìn nam nhân thật khó chịu, lại dám khi dễ Tiểu Ngữ, nếu không phải là thấy Tiểu Ngữ thích hẳn như vậy, Lão Miêu ta đã sớm một ngụm cắn chết hẳn!)

"Hừ. . . Hừ hừ. . ." (Thủ Ngữ: Đúng vậy, Tiểu Ngữ đáng yêu như vậy, đều thông minh xinh đẹp giống tiểu chủ nhân, nam nhân này lại dám ngược đãi nàng, chốc lát nữa tiểu chủ nhân tới, nhất định phải dọn dẹp hẳn tốt một chút!)

"Meo meo. . ." (Thủ Ngữ: Thật sự hy vọng Tiểu Ngữ không thích nam nhân này nữa!)

"Hừ hừ. . ." (Thủ Ngữ: Tình yêu của loài người chúng ta không hiểu.)

"Meo meo ô. . ." (Thủ Ngữ: Không hiểu thì cũng không thêm hiểu, ta cũng không muốn hiểu, ta chỉ biết người khi dễ tiểu chủ nhân và Tiểu Ngữ đều đáng chết!)

"Hừ hừ. . ." (Thú Ngừ: Đúng vậy!)

Tại lúc hai tiểu sủng vật trao đổi, mặt người quốc sư rồi rầm nhìn thiếu niên giống như hàn băng kia, lời của Thần Thủ Hộ hẳn nghe rất rõ ràng, nhưng chỉ vì biết nên mới không dám nói lung tung.

Thần Thủ Hộ Đại Nhân cũng không lên tiếng, hẳn thật sự không biết nên nhắc nhở thái tử điện hạ như thế nào. Mà cái Tiểu Ngừ đó rốt cuộc là người thế nào, lại có thể đánh đồng với tiểu chủ nhân của bọn họ, nhưng. . . trâu bò nhất vẫn là Thái Tử, lại dám ngược đãi đại nhân vật đó!

Cũng không biết có phải thái tử điện hạ mắc tâm bệnh hay không mới có thể ngu ngốc như thế.

Ngoài hoàng thành, lúc Tử Lan Thanh đang mê mải, thì lại xảy ra chuyện càng làm cho nàng mê mải thêm rồi.

"Hoàng thượng có lệnh, mọi người dừng chiến lại, mở cửa chính ra cung kính đón khách quý!" Một câu nói, khiến Tử Lan Thanh liên tục nhìn quanh, khách quý tới? Ai là khách quý? Tại sao nàng không nhìn thấy chứ!

Người ở hoàng thành không chống lại nữa, người bên này cũng không đánh xuống được, vì vậy vốn là chiến trường hỏa thiêu ngay lập tức trở nên quý dị.

"Tiểu chủ tử, còn đánh không?" Thân là Ám Bộ trực tiếp quản lý thuộc hạ, Đằng Long hơi khỗ sở nhìn tiểu chủ tử bộ mặt âm trầm trước mặt này, đánh quan binh không có chút kháng lại này, đừng bảo là hắn, ngay cả những bộ hạ kia cũng có ý tứ ra tay.

"Đánh! Sao lại không đánh, ngươi chưa từng nghe qua một câu nói sao? Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn! Hung hăng đánh cho lão nương, công kích hoàng cung, chiếm lĩnh Hoàng Thành!" Lo lắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh cũng không vì một câu nói mà thay đổi, ngược lại càng trở nên khó chịu hơn.

Chẳng lẽ người ở hoàng cung này đã biết Chu Tử Mặc ở đây, nên mới có thể thay đổi như thế, nhưng. . . hiện tại cũng không phải là lúc công khai thân phận, nếu không nói không chừng chiến tranh hai nước sẽ vì vậy mà bùng phát.

Đã như vậy, cứ coi như Chu Tử Mặc đã không còn là hoàng tử một nước, chanchan,le;q u ydo n chỉ là một ca ca vì muội muội mình đòi công đạo thôi.

"Tử Lan, nếu người khác đã lui bước, trước hết chúng ta cứ vào nghe xem bọn họ nói gì một chút. Không nên lãng phí thời gian ở phía trên này." Về mặt Chu Tử Mặc lạnh nhạt chậm rãi thờ dài một tiếng ở trong lòng, xem ra hoàng thượng nước Khâu Lăng này đã biết được thân thế của Tử Lan, nếu không sẽ không có thay đổi lớn như vậy.

Nhưng người không biết tốt xấu này, Tử Lan. . .

Khẽ cau mày, người nho nhỏ cúi đầu, không để cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy đáy mắt giãy giụa của nàng, mọi người đều ngừng thở chờ đợi trả lời của cô nhóc này.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có vô số nhịp tim truyền tới.

"Được!" Ngẩng đầu lên, Tử Lan Thanh nghiêm túc nhìn Chu Tử Mặc, lo lắng trên mặt ngay lập tức vô ảnh vô tung (không dấu vết) biến mất, khóe miệng bắt đầu không cầm được nhếch lên, một chữ đã chứng minh câu trả lời của nàng.

Nàng vừa trả lời, kéo theo một mảnh tiếng thở ra.

Đằng Long nhìn tiểu nhân cười nhạt kia, trái tim có một tia hơi đau, nàng chưa bao giờ vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi chủ ý lại có thể vì một người thiếu niên thay đổi quyết định của mình, nàng. . . thật sự rất thích hắn!

Biết rất rõ hắn và nàng là không thể, khi Thánh nữ phái người đến nơi này bảo vệ nàng, hắn đã xung phong nhận việc, chỉ muốn cho nhiệt huyết tràn đầy của mình với Thánh nữ đổ trên người nàng.

Theo nàng mỗi ngày lớn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng tương tự Thánh nữ làm cho hắn cho là tâm mình sẽ chỉ động lòng với Thánh nữ lại một lần nữa run rẩy, hắn biết người hắn yêu thủy chung đều là Thánh nữ, hắn coi người nho nhỏ này thành Thánh nữ, muốn nâng ở lòng bàn tay cưng chiều.

Hắn vì nàng xông pha khói lửa, chỉ cần một câu nói của nàng, dù là đầu của Tam đại Quốc hoàng hắn cũng lấy về.

Nhìn nàng mỗi ngày lớn lên, từ Tiểu Nhân Nhân béo ụt ịt lột xác, từng ngày từng đêm. . .

Hắn vẫn cho là không có hiểu nàng hơn hắn, dù trên mặt là nụ cười tràn trề, nhưng bi thương vẫn không gạt được cặp mắt cơ trí của hắn, hắn hiểu tất cả!

Hắn cho rằng nàng sẽ luôn luôn lạnh lẽo như vậy, giống như Thú Hoàng, nhưng hắn sai lầm rồi, người nho nhỏ này từng ngày từng ngày lớn lên, cũng từng ngày từng ngày hòa tan, trở nên ấm áp.

Nụ cười trong cặp mắt kia thật sự rõ ràng, giống như lần đầu tiên Thánh nữ nhìn thấy Thái Tử Ngự Hoàng vậy.

Bây giờ Tử Lan chính là Thánh nữ lúc bắt đầu yêu. . . rất yêu. . . yêu. . .

"Chúng ta vào thôi." Đưa tay của mình ra cầm lấy tay nhỏ, tay của nàng ngay lập tức trở nên ấm áp.

"Tiểu Ngử, chúng ta đi thôi." Đưa bàn tay nhỏ bé khác ra, Từ Lan cầm bàn tay nhỏ bé cực kì lạnh lẽo của Chu Từ Ngử, cho nàng một ánh mắt yên tâm, thế giới này chỉ cần có Chu Từ Mặc thì cũng chưa có chuyện không giải quyết được.

Nhận được ánh mắt Từ Lan đưa tới, lòng Chu Từ Ngử vốn khản trương chợt buông lỏng, chẳng biết tại sao, nàng tin tưởng Từ Lan như vậy.

"Ừ." Nhẹ nhàng gạt đầu, đưa cho Từ Lan một ánh mắt yên tâm, sau đó đi theo Từ Lan từng bước từng bước đi vào cánh cửa kia, tới hoàng cung này rong rã ba năm, nàng chưa từng buông lỏng như thế này, có lẽ... buông thả nam nhân kia đúng là một chuyện vô cùng tốt!

Dù trong lòng có quá nhiều không thể buông thả, nhưng bỏ đi đã trở thành thói quen.

Ba người một tuần dật hoặc khéo léo cử tay cầm tay hướng về cung điện không rõ kia mà đi như vậy, Chu Từ Mặc dám đi vào cung điện này, là vì hắn biết thân thể của Từ Lan.

Mà Từ Lan có lẽ vì Chu Từ Mặc, nàng tin chắc thế giới này không có chuyện Chu Từ Mặc không làm được.

Về phần Chu Từ Ngử... Nàng chỉ là muốn quên, hoàn toàn buông thả, cho dù biết rõ không thể làm trái nhưng vẫn liều mạng muốn làm trái.

Khi ba người Từ Lan xuất hiện trong hoàng cung sang trọng này, thiếu niên mặc quần áo đen được kết hợp giữa ác ma và thiên sứ nhìn thấy thân thể gầy yếu của Chu Từ Ngử, cơ thể hơi run lên, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, giống như run rẩy trong giây phút vừa nãy là hư ảo.

Nhưng cái run rẩy nhẹ đó vẫn không tránh được cặp mắt của Chu Từ Mặc, hơi nhíu mày lại, Chu Từ Mặc thật sự không hiểu bây giờ nam nhân này run rẩy cái gì, không phải hắn là loại nam tử dễ dàng lộ vẻ xúc động như vậy.

Tiếp xúc với hắn, hắn giống như một vũng nước lạnh vậy, chỉ cần không chân chính đã động đến hắn, hắn tuyệt đối không lộ vẻ mặt khác, nhưng run rẩy trong mắt hắn ngay lúc đó, đã nói rõ sâu trong nội tâm hắn không phẳng lặng.

Nam nhân phải là rất quan tâm Tiểu Ngử, hoặc cực kì hận Tiểu Ngử, cho nên mới phải có loại vẻ mặt như vậy, nhưng rốt cuộc hắn quan tâm hay hận, nào ai biết!

Chu Từ Mặc chỉ biết, một khi nam tử trước mặt thuộc về loại thứ hai, hắn sẽ khai chiến với hắn ta, dù bọn họ có là tri kỷ cũng không cải thiện được sự thực hắn đã tổn thương Tiểu Ngử.

"Hắn chính là nam nhân cần bà sao?" Ngón tay nhỏ nhỏ nhắm thẳng thiếu niên yêu nghiệt phủ trên mình quần áo đen, giọng nói của Từ Lan Thanh không chút khách khí.

Mà đúng lúc này, hai con tiểu sủng vật đang ngồi ở ngôi vị hoàng đế, lúc vừa nhìn thấy Từ Lan đi vào cửa bộ mặt buồn bã biến mất, liền hấp ta hấp tấp phóng tới chỗ Từ Lan, bộ dáng khoe mẽ này làm cho mấy người ở đây đồng thời cau mày, đây thật sự là thần thủ họ sao?

Mặc dù hơi kinh ngạc tại sao hai tiểu sủng vật lại ở chỗ này, nhưng bây giờ không phải là lúc để ý tới bọn họ, vì vậy Từ Lan Thanh trực tiếp một cước một con, thô bạo đạp hai con vật sang một bên.

Khỏe miệng mọi người ở đây rụt rụt, dám đối đầu với Thần Thủ Hộ Đại Nhân như vậy, cũng chỉ có tiểu ma nữ này!

"Không... không phải..." Ánh mắt Chu Từ Ngử hơi tránh né, nàng không dám nhìn chăm chú vào thiếu niên lạnh lẽo này, nàng sợ nhìn gương mặt không có gì có thể đã động của hắn.

"Nam nhân cần bà, người chính là người khi dễ Tiểu Ngử, khiến nàng thiếu chút nữa chết đúng không!" Không tiếp tục nhìn nét mặt Chu Từ Ngử nữa, Từ Lan Thanh đã biết đáp án, nếu đã biết nam cần bà trước mặt này khi dễ Tiểu Ngử, Từ Lan sẽ nhất định vì nàng lấy lại công đạo, dù đối mặt là thái tử một nước!

"Thiếu chút nữa chết?" Thiếu niên lạnh lẽo nghe xong Từ Lan Thanh nói, mặt mũi cứng đờ, sau đó giống như ác ma thức tỉnh, âm u đè nén ngay lập tức bộc phát, hắn cho là họ chỉ khi dễ nàng, nhưng không ngờ lại có thể đến mức độ này, thật ra hắn nên biết từ sớm, vậy mà... .

Biết rất rõ cũng không nguyên ý vì nàng đứng ra nói một câu, mới khiến cho những người đó tệ hại hơn sao?

Hắn như vậy, thật sự có chút tuyệt tình, mà hắn không nên tuyệt tình với nàng sao? Nhớ ngày đó, cũng vì mẫu thân nàng mới khiến cho mẫu thân hắn mỗi ngày sống không bằng chết! Hắn không nên báo thù sao?

Nhưng... tại sao tim của hắn một ngày lại một ngày trôi qua trở nên mềm lòng hơn? Ở chỗ sâu trong đầu của hắn, ái mộ trong mắt tiểu nhân kia sao lại chói mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ta nguyện ý ở lại!

Edit: hongheechan

Hắn như vậy, thật sự có chút tuyệt tình, mà hắn không nên tuyệt tình với nàng sao? Nhớ ngày đó, cũng vì mẫu thân nàng mới khiến cho mẫu thân hắn mỗi ngày sống không bằng chết! Hắn không nên báo thù sao?

Nhưng, . . tại sao tim của hắn một ngày lại một ngày trôi qua trở nên mềm lòng hơn? Ở chỗ sâu trong đầu của hắn, ái mộ trong mắt tiểu nhân kia sao lại chói mắt như vậy.

Vốn cho rằng mình sẽ không đau lòng nữa, nhưng vì sao càng nhìn nàng sẽ càng đau lòng!

"Người không biết?" Cảm nhận được thiếu niên này đang tức giận, Từ Lan Thanh hơi sững sờ, sau đó chính là khuôn mặt giễu cợt. Nàng không tin, thân thể của hắn là thái tử nước Khâu Lăng này, nếu thật sự quan tâm Tiểu Ngừ, sao lại không biết Tiểu Ngừ suýt nữa bị ngược đãi tới chết.

Thiếu niên không trả lời, chỉ lạnh lùng cúi đầu.

Nhìn cái vẻ mặt y hết tiêu thụ kia, Từ Lan Thanh thật muốn cạy cái đầu xinh đẹp kia ra, xem bên trong đựng cái gì.

"Hừ, hôm nay ngươi phải cho ta câu trả lời thỏa đáng, nếu không. . . Ta trực tiếp mang Tiểu Ngừ đi!" Từ Lan Thanh vốn muốn nói, 'nếu không ta sẽ lấy đầu ngươi', vậy mà những lời này, nàng thật sự có một chút không dám nói, không nhìn thấy nơi này là địa bàn của người khác sao.

Ở trên địa bàn quốc gia của người khác nói lấy đi đầu thái tử của bọn họ, hắc hắc hắc. . . Bây giờ nàng thật sự không có gan đó!

"Ta không cho!" Giọng nói như âm trầm kiên cường, băng hàn lạnh thấu xương khiến Từ Lan Thanh cũng không nhịn được rung mình một cái, đây là giọng nói của loài người sao?

"Hừ, tại sao ngươi không cho!" Cho dù mới vừa bị khí thế của thiếu niên lạnh lùng này làm cho sợ hết hồn, nhưng Từ Lan Thanh vẫn mạnh miệng, hơn nữa cô ấy bị Chu Tử Mặc cung chiều nên ra ngoài cậy mạnh, vì vậy mới nói ra lời cường ngạnh như vậy.

Tại sao không cho? Thiếu niên kia vì lời nói của Từ Lan Thanh mà sững sờ, tại sao hắn lại không cho Chu Tử Ngừ rời đi theo nàng, nàng là một trong mấy người tôn quý nhất thế giới này, mà mình chẳng qua chỉ là một con hoang. Dù thân là thái tử nước Khâu Lăng, cũng chỉ dựa vào thủ đoạn của hắn mà từng phần từng phần kiếm được.

"Từ Lan, ta nguyện ý ở lại." Chu Tử Ngừ ở một bên thủy chung trầm mặc rốt cuộc lúc này cũng mở miệng, nàng không thể làm khó hắn. Dù ở lại chỗ này tiếp tục chịu hành hạ, nàng cũng không muốn nhìn về mặt khó xử kia, cho dù là một chút xíu cũng không muốn!

"Ngươi nguyện ý ở lại! Ngươi nguyện ý vì người nam nhân này chết hả!" Giọng của Từ Lan Thanh đột nhiên trở nên quý dị, mà khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng như kỳ tích tràn đầy đỏ và xanh, giống như hai đóa Phù Vân khác thường, giống như thần kì vậy.

Huyết Mạch Chi Lực lại hiện lên một lần nữa, hai con tiểu sùng vật khiếp sợ nhìn tiểu chủ tử của mình, chưa giác tỉnh huyết mạch mà đã có thể hiện Huyết Mạch Chi Lực lên, chuyện này. . . Rốt cuộc phải có huyết mạch lực rất cường đại mới có thể làm được!

Khó trách mỗi lần lão chủ nhân nhắc tới tiểu chủ nhân cũng đều bắt đầu giật mình như vậy.

Thú Hoàng và Ngự Hoàng là tử địch trời sinh, một khổng chế tất cả sinh vật trên cạn trừ con người bên ngoài, mà một bên khổng chế tất cả sinh vật dưới nước. Vốn là tử địch, nhưng lại cố tình sản sinh ra vật kết hợp này.

Theo tính tình Thú Hoàng và Ngự Hoàng, sẽ tuyệt đối không cho phép ngoại tộc như tiểu chủ nhân tồn tại, nhưng bọn họ lại cùng buông tha xóa bỏ tiểu chủ nhân, giống như tiểu chủ nhân không hề xuất hiện vậy.

Bọn họ vẫn luôn cảm thấy quái dị, nên mới phải lén chạy đến nhìn một chút xem rốt cuộc tiểu chủ nhân này có chỗ nào không tầm thường.

Mấy năm trước, bọn họ chỉ nhìn thấy tiểu chủ nhân là ăn một kẻ hàng, trình độ tham ăn này, hắc hắc hắc. . . cũng không phải người bình thường mà có thể so sánh được.

Cho đến giờ phút này, bọn họ mới biết, thì ra cái vị tiểu chủ tử tham ăn này không những chỉ biết ăn, mà trên người nàng còn nồng nặc Huyết Mạch Chi Lực cho nên lão chủ nhân và Ngự Hoàng mới bỏ qua cho nàng.

Nàng là người chuyển đổi tất cả vận mạng, chỉ có nàng mới có thể cứu vớt cái thế giới này, trước khi Thần tộc ngàn năm đầu hàng, mỗi lần giáng lâm đều là một cuộc đại tai ương, có lẽ chỉ có tiểu chủ nhân mới có thể cứu vớt cái thế giới này.

"Từ Lan." Cảm thấy Từ Lan bên cạnh mình đột nhiên trở nên xa lạ, Chu Tử Mặc hơi hoảng hốt lùi lại kéo bàn tay nhỏ bé của nàng. Ngay lập tức, tất cả các

máu mạch máu đều bị áp chế.

Hơi mê mang ngẩng đầu, nhìn ánh mắt lo lắng của Chu Tử Mặc, Tử Lan Thanh có chút khó chịu lắc đầu một cái, hình như muốn đuổi cảm giác khác thường mới mẻ này.

"Ta không sao." Khẽ mím môi, ánh mắt Tử Lan Thanh rơi vào trên người thiếu niên yêu nghiệt kia lần nữa, vẻ mặt của nàng hơi quái dị, "Người muốn Tiểu Ngừ ở đây sao, người nguyện ý cưới nàng không?"

Nguyện ý không?

Toàn thân thiếu niên yêu nghiệt chấn động, hắn không nên nguyện ý, hắn nên hận nàng, di emdan lequyđ ôn vậy mà. . .

"Ta sẽ không để cho người tổn thương nàng nữa." Không ngẩng đầu, lời nói của thiếu niên cực kì lạnh nhạt, rồi lại lộ ra một sự uy tín không thể nghi ngờ.

"Vậy người nguyện ý?" Tử Lan quay đầu lại, nhìn Chu Tử Ngừ, nàng đã biết đáp án của nàng ấy, nhưng nàng vẫn muốn hỏi một câu.

"Ta nguyện ý ở lại." Chu Tử Ngừ rất kiên định.

"Cho dù cho hắn chết, người cũng nguyện ý." Ngón tay nhỏ nhỏ nhắm thẳng vào hán băng thiếu niên kia, trong giọng nói của Tử Lan lộ ra ẩn nhẫn.

"Ta nguyện ý!" Vẫn là kiên trì như vậy, lại làm cho lòng Tử Lan Thanh đau xót, vẫn là nguyện ý sao? Cho dù vì nam nhân này mà tìm chết, đều nguyện ý! Tiểu Ngừ như vậy, chấp nhất như vậy, rốt cuộc là vì sao?

Tại sao nàng không hiểu, chẳng lẽ chỉ vì nàng là người hiện đại, không hiểu những ý định của cổ nhân này, không hiểu cái gì là yêu! Càng không tin thế giới này có tình yêu! Nàng luôn luôn chỉ là một khách qua đường thôi sao?

"Không hối hận?" Muốn xoay người đi, nhưng vẫn nhìn xuống bước lên phía trước.

"Biển cạn đá mòn, thiên hoang địa lão, không bao giờ hối hận!" Một câu nói, khiến Tử Lan Thanh khiếp sợ không nhận được lui về phía sau một bước.

Không bao giờ hối hận, không bao giờ hối hận. . .

Lại là những lời này, người nhỏ nhìn thẳng tấp chăm chăm vào vẻ mặt kiên định của Chu Tử Ngừ, trong mắt liên tục hiện lên đỏ và xanh.

"Đánh nàng bất tỉnh, mang về!" Tiếng nói cao ngạo và thánh khiết từ trong miệng nhỏ nhỏ của nàng thốt ra, rõ ràng là mệnh lệnh nhưng lại tự nhiên như thế, giống như vương giả trời sinh vậy.

"Đừng!" Lúc này thiếu niên yêu nghiệt kia rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, trong mắt chột lóe lên hốt hoảng.

"Hừ!" Tử Lan vờn tay, ánh sáng màu đỏ chói mắt không ngừng thoáng hiện ở tay nhỏ bé của nàng, Huyết Mạch Chi Lực tinh thuần khiến thiếu niên lạnh lùng nhớ lại thân phận của nàng, thân phận hắn và nàng chênh lệch quá lớn.

Đừng bảo là hắn, ngay cả cha hắn là hoàng đế cũng không thể cãi lại mệnh lệnh của nàng.

Đằng Long vẫn ở bên cạnh nàng nghe thấy lời của Tử Lan, không hề cho Chu Tử Ngừ cơ hội mở miệng, d.d'lêqu yđđ n trực tiếp đánh nàng bất tỉnh.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần Tử Lan ra lệnh, cảm thụ của người khác thì liên quan gì tới hắn!

Chu Tử Mặc ở một bên nhìn ánh sáng màu đỏ chớp động trong tay Tử Lan, khẽ nheo cặp mắt lại, muốn che kín đau đớn trong mắt hắn, tuy nhiên lại bị ai phát hiện thì ra tâm mình vẫn đau như vậy.

Tử Lan, người biết không? Ta tình nguyện người chỉ là một bé gái bình thường bị ném bỏ, mà không nguyện thân phận của người cao quý như vậy, cao quý đến mức ta chỉ có thể ngẩng nhìn!

"Ta thật sự muốn giết chết người, nhưng giết chết người thì Tiểu Ngừ sẽ rất đau lòng, ta. . . không muốn nàng đau lòng." Lời của Tử Lan vẫn thánh khiết mà cao ngạo như vậy.

Thiếu niên lạnh lùng không mở miệng, chỉ nhìn chòng chọc vào Chu Tử Ngừ té xỉu ở trong ngực Đằng Long.

"Chúng ta đi!" Nói xong câu đó, mắt lạnh của Tử Lan cần quét qua hai con tiểu sùng vật một cái, trực tiếp xoay người rời đi, lúc đi ngang qua Chu Tử Mặc rất tự nhiên kéo tay của Chu Tử Mặc, mà cũng ở lúc tay nàng chạm được tay Chu Tử Mặc thì tất cả ánh sáng màu đỏ và xanh trong mắt biến mất không còn một mống.

Ở đáy mắt nàng, vẫn thuần khiết như vậy, giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, chỉ có bước tiến của nàng không hề dừng lại.

Chu Tử Mặc vốn đang mất mát bị tay nhỏ bé kéo đi, cả tâm đều rung động, Tử Lan của hắn vẫn là Tử Lan của hắn. . .

"Chúng ta cứ trắng trợn mang Tiểu Ngừ ra ngoài như vậy sao?" Đi thẳng ra hoàng cung, Tử Lan Thanh mới phản ứng được, tất cả cảm giác mới vừa rồi

quá mức huyền ảo, nàng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, giống như tận sâu bên trong có một người khác đang khống chế thân thể của nàng vậy.

Loại cảm giác này cực kỳ khó chịu!

"Cứ đi ra như vậy, chúng ta cứ đi ra như vậy sao?" Tay nhỏ bé của Tử Lan Thanh liên tục xoa huyết Thái Dương của mình, rốt cuộc mới vừa xảy ra chuyện gì?

"Chúng ta trở về thôi." Chu Tử Mặc nhìn Tiểu Ngừ trong ngực Đằng Long một cái, cứ mang Tiểu Ngừ về như vậy, hẳn thật sự không biết nên làm sao để khai báo với những người kia.

Nhưng cũng may hiện giờ Tiểu Ngừ thay đổi hơi lớn, có thể lừa gạt thì lừa gạt đi, đợi đến cuối cùng lừa gạt không được thì lại nói.

Dù sao nếu Tử Lan đã quyết định mang Tiểu Ngừ về, hẳn cũng không thể ném Tiểu Ngừ xuống đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42.1: Đây là số mệnh!

Edit: hongheechan

"Đứng, chúng ta cứ đi ra như vậy, hiện tại nên trở về nước." Chu Tử Mặc cầm tay Tử Lan đột nhiên dùng sức, khiến Tử Lan không nhận được cau mày, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ nhún nhún cái mũi nhỏ của mình nhú nhú mày, "Vậy không biết thái tử có tìm chúng ta tính sổ không?"

"Bây giờ mới biết sợ?" Chu Tử Mặc điểm cái mũi nhỏ của Tử Lan, bộ mặt cứng chiều mờ miêng.

"Ta mới không sợ, chỉ sợ ngộ nhờ hẳn tìm Tiểu Ngừ, Tiểu Ngừ lại đau lòng! Nếu không, chúng ta làm cho Tiểu Ngừ mất trí nhớ đi?" Cặp mắt Tử Lan Thanh sáng lên, mất trí nhớ chính là một chiêu vô cùng tốt.

Mất trí nhớ. . .

Nghe được hai chữ đó, lòng của Chu Tử Mặc co rút lại, sau đó không cảm được đau lòng, Tử Lan của hắn nhất định sẽ mất trí nhớ, nhất định sẽ quên hắn, nhưng hắn lại không thể làm cái gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng mất trí nhớ!

"Sao vậy, không được sao? Cũng đứng, người ta làm sao sẽ vô duyên vô cớ mất trí nhớ chứ!" Hoi tự giễu nói, Tử Lan than thở một hơi, chẳng lẽ Tiểu Ngừ khổ sở thật sự là chủ định của ông trời?

"Thật ra thì. . . có lẽ nam nhân kia quan tâm Tiểu Ngừ, có một số việc. . . người cũng không biết." Cùng nhau đi đến đó, đối mặt với vô số vệ binh, mặt đám người Tử Lan không đổi sắc, coi bọn họ không có tác dụng, nhưng nhắc lại đến nam nhân có nỗi khổ tâm kia thì Chu Tử Mặc cũng không nhận được thờ dài.

"Chuyện gì mà ta không biết?" Tử Lan ngẩng đầu, hơi híp cặp mắt, chẳng lẽ cũng là vì có nỗi khổ tâm, cho nên mới phải ngược đãi Tiểu Ngừ như vậy?

Nhưng ngược đãi là ngược đãi, dù có nỗi khổ tâm cũng không thể thay đổi sự thật này được!

"Hôm qua ta cũng mới biết được, sợ dĩ hẳn tiến về phía nước Chu muốn lấy Tiểu Ngừ, chỉ vì. . . trả thù!" d d.l'è'q'uy' đ'ô'n Con người Chu Tử Mặc co rút lại, ban đầu những chuyện kia hẳn cho rằng nam nhân kia cũng không biết, nhưng bây giờ đã hiểu được, bọn họ đều cùng một loại người, sao hắn có thể không biết!

"Trả thù, tại sao?" Tử Lan cảm giác mình đang tiến vào một mê cung, giống như cái gì cũng không biết.

"Bởi vì mẹ hắn." Những mặt u ám này, Chu Tử Mặc không hề muốn cho Tử Lan biết, nhưng hắn cũng biết, sớm muộn gì Tử Lan cũng phải lớn lên, dù nàng thông minh giống như yêu nghiệt, nhưng kinh nghiệm luôn chỉ có một chút như vậy, nên để nàng biết, hẳn sẽ từ từ nói cho nàng biết.

Cho đến khi nàng có thể hoàn toàn hiểu được cái thế giới này.

Khẽ cúi đầu, trong mắt Tử Lan Thanh lóe lên một tia giãy giụa, nàng đột nhiên nhớ đến kiếp trước hình như có bài hát tên là 'không muốn lớn lên'.

Nàng vốn không hiểu vì cái gì mà không muốn lớn lên, nhưng bây giờ đã biết, nàng quả thật không muốn lớn lên.

Dù nội tâm của nàng đã là 38, nhưng chỉ cần bề ngoài của nàng còn là một đứa bé tám tuổi, nàng có thể vĩnh viễn sống trong cuộc sống ngây thơ hạnh phúc, nhưng. . . Nàng sẽ luôn từ từ lớn lên!

Một khi lớn lên, thì không thể giả bộ ngu ngơ như vậy nữa, cần gặp phải cái vấn đề này rồi cái tiếp theo kia, mà âm mưu cũng sẽ theo nhau tới, đến lúc đó nàng cũng không thể hạnh phúc như vậy nữa.

Thật. . . không muốn lớn lên. . .

"Có thể giảng cho ta chuyện xưa trong đó một chút không?" Cho dù không muốn lớn lên, nàng vẫn sẽ mỗi ngày một lớn, phải biết tất cả âm mưu quỷ kế phía sau đó.

"Mẫu phi Tiểu Ngừ và mẫu phi hân là biểu tỳ muội, cùng yêu phụ hoàng ta, vốn là mẫu phi hân gả cho phụ hoàng ta, lại bị biểu muội thân cận nhất của nàng thiết kế, có lẽ. . . lúc sắp chết nữ nhân kia vẫn nắm tay của hân, để hân vì nàng báo thù." Cặp mắt Chu Từ Mặc hơi thâm trầm, cặp mắt đen nhánh xinh đẹp cũng bắt đầu hiện ra từng tia xanh thâm quý dị.

Hân có thể cảm thấy rõ ràng, tay nhỏ bé của Từ Lan đang liên tục trở nên lạnh, hơn nữa vẫn còn nhẹ run rẩy.

"Từ Lan, đừng sợ, những thứ này đều cách ngươi quá xa, ngươi. . ." Cặp mắt Chu Từ Mặc bắt đầu trở nên âm đạm, những lời này hân lừa đứa trẻ tám tuổi khác thì không sao, nhưng Từ Lan. . . nàng thông tuệ như vậy, sao lại không biết tâm tư của hân chứ.

Thân ở đời, vốn dĩ gặp được không chỉ có hạnh phúc vui vẻ, mà nhiều hơn còn là những âm mưu, không có bất kỳ người nào có thể chạy thoát!

Vội lại hân và Từ Lan đều ở hoàng tộc, càng gặp phải âm mưu nhiều!

Hân chỉ có thể thận trọng che chở Từ Lan, không để nàng phải nhìn thấy tối tăm của hoàng tộc, nhưng. . . hân không thể vĩnh viễn che mờ cặp mắt của Từ Lan.

Bất kể hân giấu giếm như thế nào, Từ Lan vẫn sẽ biết!

"Từ Lan. . . Có ta ở đây!" Không có lời thừa thãi, Chu Từ Mặc biết Từ Lan hiểu ý tứ của hân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42.2

Có ta ở đây?

Từ Lan ngẩng đầu, nhìn thiếu niên cao hơn nàng ba cái đầu này, nàng có thể nhìn ra kiên định trong mắt hân. Trong nháy mắt, có một cảm xúc khác thường xông lên trong lòng của Từ Lan, "Ngươi sẽ vĩnh viễn cung chiều ta sao?" Giọng nói của Từ Lan hơi tắc nghẽn, có không? Vĩnh viễn. . .

"Vĩnh viễn quá dài, ta chỉ biết cung chiều ngươi một vạn năm!" Chu Từ Mặc không nhìn Từ Lan, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa hoàng cung phía xa xa kia.

Đột nhiên, trong tim hân đã hiểu ra, Hoàng Thành hào hoa như thế này chỉ là một nhà tù, mà ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng kia chỉ là gông xiềng giam cầm hạnh phúc của hân.

Vì Từ Lan, hân sẽ không ngồi lên vị trí cao cao tại thượng này, hân chỉ biết làm một Vương gia tiêu dao, mỗi ngày điên điên khùng khùng khoái khoái lạc lạc với cô gái nhỏ này.

Nghe Chu Từ Mặc nói xong, khóe miệng Từ Lan bắt đầu nhếch lên, a. Chu Từ Mặc! Ta nhận định ngươi rồi! Cho dù về sau ngươi không muốn lấy ta, ta cũng sẽ chiếm nhà giữa! Muốn báms ngươi cả đời. . .

Khẽ mím môi, Từ Lan Thanh rất muốn nói với Chu Từ Mặc một câu, ‘ta yêu ngươi’, nhưng lời này nàng như thế nào cũng không nói ra miệng được.

Chỉ có thể âm thầm tự nhủ ở trong lòng, ‘sau đó phải chọn một thời cơ tốt hơn để mở miệng’.

Nhưng người nào đó lại không biết, lần sau có thể sau đó 10,000 năm hay không. . .

Khi Chu Từ Ngừ tỉnh lại lần nữa, Từ Lan đang chau mày nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt đẹp của nàng ấy nghĩ đến khi còn bé phát sinh đủ thứ, mấy năm thoáng một cái đã qua, họ cũng giảm mập mạp khi còn bé trở nên mỹ lệ.

Từ Lan nhớ, năm ba tuổi ấy nàng hình như đã nói qua, có lẽ sau khi họ lớn lên sẽ là mỹ nữ tuyệt sắc, nhớ lúc ấy Chu Từ Mặc rất khinh thường, nhưng sự thật chứng minh họ quả thật đều là mỹ nữ, nhưng. . . trở thành mỹ nữ thì có ích không? chỉ đăng tại d.đanlê quý đôn Không những thế khuôn mặt mỹ nữ

này chỉ mang đến vô số phiền não cho bọn họ!

Giống như hôm nay, tên Hoàng đế kia lại muốn gả nàng cho một đại thần nhị phẩm, đại thần kia đã 27, đáng đáp gian xảo, đã có hai thê, còn có ba tiểu thiếp, mặc dù nàng gả đi làm chính thê, nhưng nàng cũng không phải có thể tiêu thụ đãi ngộ như vậy.

Nếu không phải do tổ mẫu Hoàng quý phi che chở, nói không chừng thánh chỉ gả đi này đã tuyên bố rồi.

Đến lúc đó nàng nhất định sẽ kháng chỉ, mà hậu quả nàng kháng chỉ chính là thoát khỏi quốc gia này, có lẽ còn thuận tiện mang theo Chu Tử Mặc và Chu Tử Ngữ.

"Tử Lan. . . ta đang ở đâu?" Liên tục xoa huyết Thái Dương của mình, tay nhỏ bé đã thô ráp của Chu Tử Ngữ chà xát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi làm đau, nhưng nàng lại hoàn toàn không có cảm giác .

"Vương phủ của Chu Tử Mặc." Tử Lan Thanh thu hồi ý định của mình, cúi đầu nhìn Chu Tử Ngữ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia mà đau lòng.

"Ừ." Sau khi đáp một tiếng, Chu Tử Ngữ trở về trầm tĩnh, loại yên tĩnh như trước khi chết này khiến Tử Lan Thanh khẽ cau mày.

Nàng vốn tưởng Chu Tử Ngữ sẽ điên cuồng náo loạn, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới nàng sẽ an tĩnh như thế.

Rõ ràng nàng ấy không muốn rời đi!

"Sao không mở miệng, hận ta dẫn ngươi trở lại sao?" Giọng của Tử Lan Thanh hơi quái dị, nhưng cũng lộ ra sự nghiêm túc, nàng muốn biết đáp án của nàng ấy.

"Có lẽ. . . Đây là số mệnh!" Khẽ ngẩng đầu, Chu Tử Ngữ nhếch miệng muốn mỉm cười, nhưng lại không thể cười nổi.

"Cười so với khóc còn khó coi hơn!" Hơi chê bai nói, nhưng còn chưa nói xong lời này, Tử Lan Thanh liền không nhịn được bật cười trước.

Sau đó Chu Tử Ngữ cũng cười theo lên.

"Không cho ngươi cười!" Tay nhỏ bé của Tử Lan hơi hung tàn nắm được khuôn mặt béo mập nhỏ bé của Chu Tử Ngữ, nghĩ đến Chu Tử Ngữ làm những việc ngốc kia, nàng thật muốn trực tiếp bóp chết nàng thôi.

"Đau." Đáng thương nhìn Tử Lan, Chu Tử Ngữ điềm đạm đáng yêu nói.

Mặc dù chưa từng buông khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tử Ngữ ra, nhưng tay nhỏ bé của Tử Lan Thanh đã bắt đầu giảm bớt lực độ.

"Bây giờ mới biết đau, ba năm nay bị ngược đãi cũng không biết đau đúng không?" Tay nhỏ bé của Tử Lan Thanh đã đổi sang vuốt ve.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bàn tay nhỏ bé thô ráp của Chu Tử Ngữ, Tử Lan Thanh thật sự hận mình không cho nam nhân kia mấy bạt tai.

"truyện đăng duy nhất tại

Nói thật, nàng không hiểu tại sao Chu Tử Ngữ lại yêu cái loại nam nhân đó, nếu là nàng, đã sớm phui mông chạy lấy người rồi!

"Cũng đau, nhưng nơi này không đau." Chu Tử Ngữ vuốt lồng ngực của mình, khóe miệng còn sót lại nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43: Nữ nhân thần bí xuất hiện!

Edit: hongheechan

"Hiện tại ngươi đau chỗ đó !" Về mặt Tử Lan hơi hung dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường đáng yêu giống như Tu La tàn bạo .

"Ừ." Mặc dù biết rõ trả lời của mình sẽ càng làm cho Tử Lan tức giận, nhưng nàng không muốn lừa dối nàng.

Trầm mặc, trầm mặc như chết, giờ phút này ai cũng không muốn chủ động mở miệng.

Không biết qua bao lâu, hung ác trên mặt Tử Lan chậm rãi tan đi, sau đó cười khổ một tiếng, Chu Tử Ngữ như vậy thật sự khiến cho nàng rất đau lòng,

nhưng đau lòng cũng không thể, lần này nàng tuyệt đối sẽ không để nàng trở lại bên cạnh nam nhân kia.

Nếu không lần sau thật sự là phải nhặt xác cô gái nhỏ này!

"Nghĩ ngợi thật tốt vào, qua mấy năm nữa ngươi sẽ từ từ quên." Từ Lan Thanh đứng dậy, không muốn nhìn thấy ánh mắt nhớ nhung kia của Chu Từ Ngữ, mới vừa rời đi đã bắt đầu nhớ nhung rồi sao?

"Từ Lan. . ." Chu Từ Ngữ tự lẩm bẩm, sau đó là một tiếng cười khổ trầm mặc.

...

Lúc này trong hoa viên đang nở rộ ở hoàng cung, hai nữ nhân duyên dáng quý phái giống nhau đang lẳng lặng ngồi trên ghế xích đu, nụ cười giả dối giống nhau như đúc đang hiện lên ở trên mặt của các nàng.

Mà ở bên cạnh các nàng không có một người người làm nào, rõ ràng nơi này đã bị cách li.

"Có nhiều khi, ngươi đều không cảm thấy ngươi sống vô cùng mệt mỏi sao?" Rốt cuộc, tuyệt mỹ nữ tử mặt cung bào màu trắng cao quý nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, mà nụ cười giả dối trên mặt nàng cũng từ từ rút lại.

Cuối cùng nàng cũng không giả bộ được!

"Muội muội, lời ấy sai rồi, Bôn cung thân là hoàng hậu, là chính thể duy nhất của hoàng thượng, ngươi nói ta có phải nên tận lực gánh chức trách của một chính thể hay không!" Hoàng hậu kém nữ tử áo trắng một đẳng cấp chậm rãi mở miệng, mỹ mạo duyên dáng quý phái này cũng không phải người bình thường có thể giả bộ.

Nhưng nàng luôn thiếu một phần thanh nhã so với nữ tử áo trắng, giống như nàng muốn khần cấp chứng minh một chuyện, nhưng chuyện kia căn bản không có thật.

"Nói thẳng mục đích đến đây của ngươi đi, ta không muốn vòng vo với ngươi." Chân mày xinh đẹp của nữ tử áo trắng khẽ nhíu lên, biết rõ hẳn không hề yêu nữ nhân trước mặt, chỉ vì có chút chuyện mới không thể không cưới nàng.

Nhưng thân phận chính thể của nàng ta giống như một khối đá lớn đè ở ngực của nàng, mỗi lần nhớ tới lại không khống chế được hô hấp của mình.

Hắn có nhiều thù từ như vậy, hẳn không thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu hầu ở bên cạnh nàng, những thứ này nàng đều hiểu. Nhưng cũng vì hiểu nàng mới có thể khó chịu như vậy!

Bây giờ nàng đột nhiên hiểu được câu nói của nữ nhân kia, ‘cũng vì hiểu mới khổ sở hơn!’ thì ra quả thật như thế.

"Muội muội, một ngày là muội cả đời là muội, ngươi đã là muội muội, theo lý nên thực hiện đúng chức trách của muội muội, có mấy lời có một số việc, không nên nói cũng không thể nên làm! Hiểu không?" Nữ nhân quý phái nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng, cao ngạo như vậy.

Nhưng nữ nhân tuyệt mỹ kia không hề để lời nói của nàng trong mắt, thân phận của nàng là thế nào, dù hiện tại đã gả cho hoàng đế nước Chu, nhưng nàng vẫn luôn là con gái của Nhân Hoàng, huyết mạch tôn quý mà nữ nhân trước mặt này vĩnh viễn kém hơn.

Cho nên nàng mới có thể vẫn luôn lạnh nhạt như vậy, vì ở trong mắt của nàng, nữ nhân trước mặt chính là một đồng cỏ cỏ!

"Không hiểu!" forum lq uyuyđ ô onn.c onnn Nữ nhân tuyệt mỹ cúi đầu, nhìn móng tay xinh đẹp mà không có thêm chút nào trang sức nào của mình khẽ mím môi, khóe miệng mỉm cười như có như không khiến trong mắt nữ nhân quý phái lóe lên một tia âm độc.

Nàng ghét nhất sắc mặt lạnh nhạt này của nàng ta, mỗi lần nhìn thấy lại muốn xé nát.

"Hừ, đừng tưởng rằng hoàng thượng sủng ái ngươi là... ngươi mà có thể vô pháp vô thiên, Bôn cung luôn luôn là hoàng hậu mà ngươi chỉ là Hoàng quý phi!" Mặt mũi nữ nhân quý phái hơi âm lãnh, tư thái quý phái của nàng ta cũng bắt đầu trở nên xốc xếch.

Nữ tử tuyệt mỹ chỉ lạnh nhạt ngẩng đầu, sau đó lại lạnh nhạt cúi đầu, không quản việc vợ vẫn!

"Ngươi. . không tôn trọng bề trên!" Tiếng càn rỡ nghiêng lợi hận không thể lập tức xé nát khuôn mặt tuyệt mỹ trước mặt, trong mắt nữ nhân cao quý bao hàm quá nhiều ai oán.

"Bề trên. . . ngươi đáng sao?" Châm chọc cười một tiếng, ngay lập tức trời đất này như chỉ còn vây quanh nụ cười xinh đẹp này.

"Bôn cung nói cho ngươi biết, nước Khâu Lăng truyền đến tin tức, Chu Từ Ngữ bị con trai bảo bối của ngươi dẫn ra khỏi nước Khâu Lăng, bây giờ Bôn cung ra lệnh ngươi giao người ra! Nếu không. . . đừng trách Bôn cung không nhớ đến tình nghĩa tỷ muội!" Nữ nhân cao quý không giả bộ được nữa, mặt mũi dữ tợn thét chói tai.

Không nhớ tình nghĩa tỷ muội, nữ tử tuyệt mỹ khinh thường cười một tiếng, khi nào ngươi nhớ đến tình nghĩa tỷ muội vậy, với ngươi mà nói, tất cả nữ nhân trong hoàng cung này đều là kẻ địch của ngươi!

Nhưng Mặc nhi lại dám mang Chu Tử Ngừ về, điểm này nàng chưa lường trước được, Mặc nhi không phải loại ngu dốt như vậy, sợ đi hẳn mang Chu Tử Ngừ về, nhất định vì Chu Tử Ngừ ở nước Khâu Lăng bị đối xử không tốt.

Cũng đúng, thái tử nước Khâu Lăng này mang Chu Tử Ngừ đi chính vì trả thù.

Điểm này nàng biết rõ, về phần nữ nhân trước mặt này, nàng cũng biết rõ, nhưng mà với nàng mà nói, nàng chưa bao giờ coi Chu Tử Ngừ là con gái của nàng, Chu Tử Ngừ chỉ là công cụ nàng dùng để lấy lòng nước Khâu Lăng.

"Tùy ngươi, ta không có lời khác, chỉ có một câu. . . Nếu một người ngay cả lương tâm cũng bị mất, chắc chắn người đó không còn là người! Thậm chí ngay cả súc sinh cũng không bằng!" Nữ tử tuyệt mỹ chậm rãi đứng dậy, với nữ nhân đã đánh mất lương tâm trước mặt này, nàng không còn lời nào để nói.

"Ngươi mang ta!" Mặt mũi vắn vẹo lộ ra oán độc vô tận.

Người nàng yêu sâu đậm lại yêu nữ nhân trước mặt này, dù nàng là hoàng hậu, là nữ nhân có quyền thế nhất trong hậu cung này, nhưng nàng lại không hề vui vẻ.

Mỗi ngày nàng phải tính toán nữ nhân muôn hình muôn vẻ trong hoàng cung, lại chỉ không dám đụng vào nữ nhân tuyệt mỹ trước mặt này.

Nàng biết rõ nữ nhân này là cấm kỵ trong lòng hần! Nhưng cũng vì biết mới có thể khổ sở như vậy, rất lâu rồi, nàng đều nghĩ tới đồng quy vu tận (cùng chết) với nữ nhân này, nhưng nàng lại không bỏ được hần.

"Nếu như không có việc gì, mong ngươi đừng làm phiền ta!" Không tiếp tục để ý tới nữ nhân trước mặt nữa, bước đi của nữ tử tuyệt mỹ hơi lười biếng, nhưng không dừng lại.

Nữ nhân kia, dù có xinh đẹp, tâm kế cũng không sánh nổi nàng, mà hần cũng chưa từng thích nữ tử này, nên nàng cũng không hề đặt nàng ta ở trong mắt.

"Đứng lại! Hôm nay ta nhất định muốn dạy dỗ ngươi lễ nghi quy củ thật tốt!" Nữ nhân cao quý đã sớm tan biến hết tất cả bình tĩnh, mặt mũi dữ tợn lộ ra vẻ ác độc vô tận, là lúc nên đồng quy vu tận sao?

Ngươi đã quan tâm con trai ngươi như thế, vậy thì ta khai đao với con trai ngươi!

Hơi híp cặp mắt, từng chút thu ác độc vào đáy lòng, cuối cùng hai mắt nhắm lại, lúc mở hai mắt ra lần nữa, nữ nhân cao quý khôi phục bình tĩnh ban đầu lần nữa. Nhưng oán độc ở đáy lòng lại thêm mấy phần. . . Nhìn bóng lưng tuyệt mỹ đang rời đi, nhẹ nhàng chậm rãi cười một tiếng.

. . .

Ánh mặt trời sáng rỡ chiếu xuống khiến Tử Lan Thanh toàn thân ngứa ngáy, nàng vẫn hơi híp mắt lại chưa từng thực sự nhắm mắt, vì Âm Bộ mới truyền tin tức đến, âm mưu chính tức đang triển khai từng chút.

Bước đầu tiên chính là đối phó Chu Tử Mặc sao? Muốn thông qua danh kỹ đệ nhất nước Chu khiến Chu Tử Mặc thân bại danh liệt hả?

Nuôi binh nghìn ngày, nữ nhân kia bồi dưỡng danh kỹ đệ nhất như thế, còn không phải là muốn cho danh kỹ kia bắt được lòng của Chu Tử Mặc sao, mà tiểu quý Chu Tử Mặc kia có động lòng với nữ nhân kiêu mị như thế hay không?

Mình không nên nhắc nhở, còn nên . . . yên lặng theo dõi biến hóa sao?

Nhưng vì sao, tim của nàng lại phiền não như thế!

Than thở một hơi, d iễn đ àn l e qu y đ òn Tử Lan Thanh tự giấu cười một tiếng, khi nào thì tiểu quý kia lại có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ của nàng, mà nàng vẫn còn chưa chuẩn bị với loại cảm giác kia.

Suy nghĩ về đời trước một chút. . . hình như không có người nào có thể đi vào nội tâm của nàng, nàng máu lạnh như một con quái vật.

Nhưng đời này. . .

Đột nhiên, một tiếng 'vù' đánh thức suy nghĩ sâu xa trong Tử Lan Thanh, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc, Tử Lan Thanh hơi híp mắt lại, "Tra được thế nào?"

"Bẩm tiểu chủ tử, Minh Uyển này không phải là người bản quốc." Giọng nói Đằng Long hơi khổ sở, vì một Chu Tử Mặc mà điều động tất cả người của Âm Bộ đi thăm dò một nữ nhân, chủ tử nhỏ như vậy còn cổ chấp hơn Thánh nữ trước kia.

Thân là truyền nhân của Thú Hoàng Ngư Hoàng lại yêu đời sau của Nhân hoàng, quan hệ này. . .

Cũng không biết cuối cùng bọn họ có thể đạt được hạnh phúc hay không, coi như có thể cũng nhất định sẽ cực kỳ khó khăn, mà lúc này hần chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, hi vọng trời cao có thể xem xét tình yêu sâu nặng ở giữa bọn họ mà để bọn họ sống cùng nhau đến đầu bạc răng long.

"Nửa ngày chỉ tra được nàng không phải người của bốn quốc?" Đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt Từ Lan Thanh lộ ra từng tia lệ khí.

Theo lệ khí của Từ Lan Thanh, Đằng Long cảm thấy trái tim mình bị đè nén một trận, loại cảm giác này hẳn chỉ cảm giác qua ở trên người Thú Hoàng, mà bây giờ lệ khí trên người tiểu chủ tử lại có thể nặng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 44: Thân phận chênh lệch!

Thật khó tưởng tượng, một đứa bé tám tuổi lại có thể biết tận mắt ra lệ khí kinh khủng như vậy, người không biết còn tưởng rằng nàng đã trải qua bao nhiêu sống chết đau khổ.

"Hình như nàng ta đến từ một tổ chức rất thần bí, cái tổ chức kia quá mạnh mẽ. . . Trước mắt chúng ta không tra được cái gì cả, chỉ biết là nàng đã đến nước Chu được ba năm, mà hình như nàng ta đến nơi này là vì. . . Chu Từ Mặc!" Lời của Đằng Long hơi không liên tục, một nửa vì hắn làm việc không tốt, một nửa vì tình yêu của tiểu chủ tử đối với Chu Từ Mặc.

"Vì. . . Chu Từ Mặc!" Tâm chợt co lại, nữ nhân tên là Minh Uyển đó vì Chu Từ Mặc mới đến nước Chu sao?

Vì sao trong lòng lại lo lắng lạ thường như vậy?

"Mang nữ nhân kia đến!" Nhắm hai mắt lại lần nữa, trong lòng Từ Lan Thanh liên tục suy đoán những chuyện chưa biết, xem ra cái thế giới này quả thật không đơn giản như nàng tưởng tượng ra.

Còn một tháng nữa, nàng sẽ qua chín tuổi, cũng là lúc hiểu rõ cái thế giới này.

Chỉ hy vọng thế giới này không phức tạp như nàng tưởng tượng!

"Chuyện này. . ." Đằng Long rất khó xử, thân phận cô gái kia rất đặc biệt, ở chỗ tối có một thể lực thần bí đang bảo vệ nàng, nên muốn chộp nữ nhân kia tới, hẳn thật sự khó khăn.

Dù sao bây giờ hẳn chỉ là thù hạ của tiểu chủ tử, mà không phải là hộ vệ của thánh nữ, nên quyền lực có hạn.

"Vậy thì mang ta đi nhìn nữ nhân kia một chút thôi." Từ Lan Thanh mở hai mắt ra lần nữa, trong mắt đùa giỡn dễ thấy.

Thân phận đặc biệt? Có thể đặc biệt đến mức nào? Nàng thật muốn xem đến tận cùng là nữ nhân như thế nào, mới có thể làm cho nữ nhân kia tự cho là nhất định có thể quyến rũ Chu Từ Mặc.

Có biết rằng tiểu quỷ Chu Từ Mặc kia không dễ dàng quyến rũ như vậy!

Nghe xong lời của tiểu chủ tử mình, sắc mặt Đằng Long càng khó chịu, để đáng mảy râu như hắn chưa bao giờ đi tới kỹ viện mang theo một tiểu nha đầu tám tuổi vào kỹ viện tìm kỹ nữ. . . Được rồi, hắn thừa nhận mình hơi xốc xệch một chút.

"Hiện tại lên đường luôn." Từ Lan Thanh đứng dậy, nhìn về vẻ mặt rối rắm của Đằng Long, bộ mặt cười đùa nói.

"Éc. . . Được." Đằng Long cắn răng một cái, nếu tiểu chủ tử muốn đi, thì hắn cũng chỉ có thể liều mình bồi quân tử, ai bảo khi hắn rời đi Thánh nữ có nói qua, nàng không có làm tốt chức trách của một mẫu thân, xin hắn phải chăm sóc tốt tất cả cho Từ Lan chứ.

Đã như vậy, với tất cả điều kiện của tiểu chủ nhân, mình cũng sẽ đồng ý vô điều kiện, dù nàng muốn mạng của hắn, hắn cũng sẽ cho nàng!

Đi nhanh đến trước mặt của Đằng Long, forum d'ien'd'an'l êq úy'đô-n Từ Lan mở tay nhỏ bé của mình ra, chờ Đằng Long ôm lấy nàng.

Hơi sững sờ, Đằng Long phản ứng lại thận trọng ôm lấy người nhỏ nhắn này một chân nhấc liền bay khỏi mặt đất, thoáng cái đã không thấy người đâu.

Theo một trận gió xoáy qua, một màu phi thúy xanh lá cây lặng lẽ bay xuống, ngay lập tức vô ảnh vô tung biến mất như kỳ tích.

Ở trong kỹ viện xa hoa nhất nước Chu, có một gian phòng Phi Hồng Lục Liễu nhỏ, mà ở ghế ngồi bằng gỗ bên cạnh, thiếu niên xinh đẹp âm lãnh đang ung dung uống nước trà.

Đối diện với hắn, nữ nhân tuyệt mỹ đang nhẹ nhàng tung bay, kỹ thuật nhảy hoàn mỹ như kể lại chuyện xưa thê lương, nhưng thiếu niên đối diện giống như chưa từng nhìn thấy.

Giống như trong mắt hần, nước trà trên tay còn hấp dẫn hơn người trước mặt kia.

Rốt cuộc, mỹ nhân nhỏ đối diện dừng bước chân xoay tròn lại, điềm đậm đáng yêu nhìn thiếu niên chưa từng liếc nhìn nàng một cái, đôi môi xinh đẹp khẽ cong lên, trong mắt thoáng hiện lệ quang.

Thánh nhân cũng không chịu nổi vẻ mặt đáng thương như vậy, vậy mà thiếu niên lạnh lùng này không có một tia phản ứng, chỉ uống nước trà của hần.

"Vì sao ngươi không nhìn ta một cái, chỉ cần liếc mắt một cái thôi!" Nữ nhân xinh đẹp uất ức mở miệng, cặp mắt sáng ngời lên, lông mi thon dài như tơ không ngừng nháy.

Giống như nàng đang nói ưu thương với một người khác, thiếu niên lạnh lùng chậm rãi ngẩng đầu, lạnh nhạt liếc nhìn mỹ nhân nhi đang ưu sầu, sau đó tiếp tục cúi đầu nhìn nước trà trong tay, không có dấu hiệu mở miệng nào.

Mà hiển nhiên mỹ nhân kia không thể chịu được thái độ lạnh lùng của thiếu niên này, từng bước từng bước đi về phía thiếu niên hoàn mỹ ở trong mắt nàng.

Thâm tình khoe mắt nàng ấy dễ thấy như vậy, như nói nàng lúc nào cũng yêu.

Nhưng đối với tình yêu của nàng, hần lại khinh thường!

"Thật không thể cho ta một cơ hội sao? Ngươi biết rõ ta cũng không phải là quan kỹ ở đây, ngươi biết rõ ta. . ."

"Thật xin lỗi, ta cái gì cũng không biết!" Rốt cuộc thiếu niên không nhịn được để ly trà trong tay xuống, ngẩng đầu cắt đứt lời nói của mỹ nhân này.

Hần là cái gì cũng biết, nhưng hần tuyệt đối sẽ không nói ra.

Trong tim của hần đã có người nho nhỏ đó, cô nhóc từ lúc còn rất nhỏ đã bước vào lòng hần, hiện tại hần còn nhớ rõ mẫu phi Hoàng quý phi nói, nếu muốn có tiểu nhân kia, đời này kiếp này, hần chỉ có thể có một mình nàng.

Trước kia không biết thân phận của nàng, dù trong lòng ghi khắc, vẫn còn hơi khinh thường. Nhưng cho đến khi biết thân phận nàng hần mới hiểu rõ, dù hần thế chỉ thích một mình nàng, hần vẫn còn không xứng với nàng.

Mà mình có thể làm, chỉ có không ngừng cố gắng phấn đấu, mới có thể có được yêu nghiệt giống y hệt người kia.

Vì vậy đối mặt với nữ nhân xinh đẹp này, ngoại trừ chán ghét nồng nặc còn có vô số khinh thường. Nếu không phải hôm nay nữ nhân này nói sẽ cho mình biết chuyện quan trọng với Từ Lan, hần tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại nơi này.

Nhưng nữ nhân đáng chết này trừ khiêu vũ chỉ có khiêu vũ, còn nhảy xấu xí như vậy, để cho cả gốc cây phiền lòng trong hần nóng nảy đến cực điểm, cho nên sắc mặt càng ngày càng kém.

"Ngươi. . . Quả thật vẫn rất yêu nàng." Mỹ nhân ưu thương đưa tay chạm đuôi lông mày của mình, muốn giảm bớt vết thương đầu lông mày.

Nàng vốn là hoa thủy tiên trong vương phủ, khi hần khi còn bé tuổi chăm sóc, nàng nhìn hần chăm sóc nàng ròng rã ba năm, từ lúc mới bắt đầu mơ hồ đến hiểu ra rồi đến vết thương cuối cùng, vốn tưởng rằng rồi đi thì sẽ không nhớ nhưng nữa.

Nhưng bây giờ mới biết, dù có đi xa nữa, nhớ nhưng giống như chấp nhất với bản thân, ngàn cân vạn ngăn cũng không ngăn cản được thủy triều nhớ nhưng này.

Nên khi đứng trước mặt của hần một lần nữa, hần lại quên nàng không còn một móng.

Mấy năm vất vả càn cù tưới tiêu, hôm nay nàng đứng trước mặt của hần, vậy mà hần không còn nhớ cái gì!

Nghe thấy giọng nói oán, Chu Từ Mặc khẽ cau mày, sát cơ trong mắt chợt lóe lên, hần tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương đến Từ Lan, cho dù là nguy cơ ẩn nấp đều không thể!

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương nàng, ta cũng không có thực lực này." Lời của mỹ nhân nhi có quá nhiều bất đắc dĩ.

Nàng thật sự muốn giết chết Từ Lan, nhưng nàng căn bản không làm được, dù làm được thì Mộc Hoàng cũng tuyệt đối không cho phép. Nếu Thú Hoàng tức giận, thì Mộc tộc cũng không có thể chịu được, nàng chỉ là một hoa thủy tiên chỉ thông linh (có linh tính), dù nói tộc nhân Mộc tộc vô cùng thừa thốt, nhưng cũng không trở thành diệt chủng.

Mà đối mặt với giết chết Từ Lan chính là diệt chủng!

"Hừ, biết là tốt rồi! Hiện tại nói rõ chuyện ngươi định nói cho ta!" Mắt Chu Từ Mặc lạnh lẽo nhìn về phía mỹ nhân nhi kia, trong sắc mặt hần không có một tia tình cảm nào cả, dĩ ếnđ ầnl-ê-q ứyd6ôn hình như hần chưa bao giờ để ý tới nữ nhân trước mặt.

Nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh liếc mắt đã nhìn ra hàm nghĩa trong lòng hần.

Cười khỏ. . . Vô vạn cười khỏ, quả thật trong lòng của hắn vẫn chỉ có người nhỏ nhỏ kia, giờ khắc này nàng thật sự rất hâm mộ ghen tỵ với đứa bé kia , vì sao nàng có thể lấy được tình yêu của hắn?

Nàng biết hắn sớm hơn nàng ta, khi nàng còn là hoa thủy tiên kia, nàng có thể thấy thật lòng của hắn khi đối mặt với nàng.

Chẳng lẽ, chỉ khi hắn coi nàng là một bụi thực vật không thể nhúc nhích thì mới bỏ thí cho nàng mấy thân thật lòng sao?

Nếu quả thật là như vậy, nàng tình nguyện vĩnh viễn đều là thực vật, vĩnh viễn. . . Chỉ vì tia quan tâm ở khóe mắt hắn, cũng tốt hơn hiện tại, bọn họ như là người lạ, hắn không hề biết nàng!

"Tử Lan không chỉ là truyền nhân duy nhất của Thú Hoàng, mà còn là truyền nhân duy nhất của Ngư Hoàng, mà ngươi. . . Chỉ là một người rất bình thường, ngươi như vậy có tư cách gì lấy được nàng!" Lời nói tàn nhẫn chậm rãi phát ra từ mỹ nhân tuyệt mỹ kia, từng chữ từng câu cũng đâm sâu vào trái tim Chu Tử Mặc.

Ngươi như vậy, có tư cách gì lấy được nàng?

"Đây là chuyện của ta và nàng, không liên quan gì đến ngươi!" Hơi híp mắt lại, lạnh lùng trong mắt càng ngày càng rõ ràng, cho dù biết đây là sự thật, nhưng hắn lại không muốn tiếp nhận.

Hắn sẽ dùng cố gắng của mình đi từng bước từng bước đến gần Tử Lan, huyết mạch giác tỉnh. . . Huyết mạch giác tỉnh. . .

Nếu như trong thân thể hắn cũng có Huyết Mạch Chi Lực của hoàng tộc, cũng giác tỉnh, thật tốt biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 45: Hai mỹ nhân giao chiến lần đầu tiên!

Tử Lan. . . Giữa chúng ta thật sự còn cách nhau nhiều như vậy sao? Ta đã cố gắng như vậy, nhưng cũng không cam lòng như vậy!

"Nếu như ta nói yêu ngươi, thì vẫn không liên quan đến ta sao?" Tình yêu trên khuôn mặt đó thật dễ thấy, rồi lại tuyệt vọng như vậy, chỉ vì đã biết rõ đáp án của hắn từ sớm.

Trầm mặc, Chu Tử Mặc không mở miệng.

Minh Uyển biết, đây tuyệt đối là không cam chịu, hơn nữa còn là cự tuyệt!

"Ta biết rõ. . . thật ra ở trên thân thể ngươi cũng có huyết mạch Nhân Hoàng, huyết mạch Nhân Hoàng cũng có thể giác tỉnh lúc mười sáu tuổi!" Lời của mỹ nhân nhỏ bé cực kì bình thản, nhưng lại làm cho tâm Chu Tử Mặc rung động.

Trên người của hắn có huyết mạch Nhân Hoàng? Chuyện này. . . Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Vì sao trên người của hắn lại có huyết mạch Nhân Hoàng, chẳng lẽ?

Nhớ đến mẫu thân tuyệt mỹ võ công phi phạm thần bí kia, trong lòng Chu Tử Mặc như sáng tỏ từng đợt, trước kia hắn vẫn không điều tra được thân thế của mẫu phi mình, thì ra là vì mẫu phi hắn có liên quan đến Nhân Hoàng, chỉ không biết rốt cuộc mẫu phi có quan hệ gì với Nhân Hoàng.

Mà nữ nhân thần bí trước mặt này. . . lại có thể biết điểm đó, xem ra nhất định còn có người khác đứng ở sau lưng nàng, nhưng không biết là Thú Hoàng hay Ngư Hoàng hoặc nói không chừng chính là Nhân Hoàng!

"Mẫu phi ngươi là con gái út của Nhân Hoàng, công chúa Bách Hợp." Mỹ nhân kia chỉ nhìn một cái cũng biết tâm tư của hắn, vì vậy giải thích cho hắn.

Công chúa Bách Hợp sao?

Chu Tử Mặc cau mày, vì sao hắn chưa từng nghe nói đến vị công chúa Bách Hợp này?

"Không phải người bình thường có thể biết con gái của Nhân hoàng." Giải thích cho Chu Tử Mặc lần nữa, Minh Uyển đột nhiên cảm thấy hình như nàng hơi bị ối.

Người trước mặt rõ ràng không có cảm giác nào với nàng, nàng còn cứng rắn dán lên trước.

"Người nói cho ta biết những thứ này, là muốn ta giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng, cuối cùng quên Tử Lan đi! Nhưng... Biển cạn đá mòn thiên hoang địa lão (*), chỉ cần ta chưa chết, tuyệt đối sẽ không quên nàng!" Chu Tử Mặc ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào cặp mắt Minh Uyển nói từng chữ từng câu.

(*)thời gian dài đằng đằng, lâu như trời đất.

Tiếng nói giống hết lời thề như vậy làm lòng của Minh Uyển đau nhói!

Thì ra là... hần biết hết tất cả, rồi lại... cũng không biết cái gì!

Biển cạn đá mòn thiên hoang địa lão sao? Cho dù giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng cũng sẽ không quên sao? Hần biết hàm nghĩa những lời này sao? Hần không biết trong trời đất có quy tắc không thể nghịch chuyển sao? Hần quả thật không biết cái gì cả!

Quay đầu, không nhìn về mặt nghiêm túc kia của Chu Tử Mặc nữa, nhẹ nhàng che lồng ngực của mình, nơi đó rất đau!

"Điều nên nói thì ta đã nói xong, d iễ n đ ầ n l ệ q úy đ ồ n " Nước mắt trong suốt chậm rãi rơi xuống theo khuôn mặt tuyệt mỹ.

Đưa tay, lau sạch nước mắt kỳ ảo ở khóe mắt đi.

Người ta đều nói thực vật không có tình cảm, đó chẳng qua là vì những người đó không hiểu thực vật.

Tình cảm của thực vật còn khác sâu hơn loài người, một khi yêu sẽ không thể dứt bỏ được!

Chu Tử Mặc nghe xong lời này, không để ý tới người xinh đẹp kia chút nào, trực tiếp một xoay người rồi đi khỏi chỗ, điều duy nhất có thể chứng minh hần đã từng ngồi ở chỗ đó chính là ly nước trà ấm áp.

Minh Uyển chậm rãi xoay người, nhìn nước trà đã bắt đầu nguội lạnh, nước mắt màu xanh lá lưu lại trên mặt thật chói mắt như vậy.

Chu Tử Mặc! Đời này ta nhất định chỉ yêu người, mà ta yêu cũng rất ích kỷ, Huyết Mạch Chi Lực giác tỉnh nhất định sẽ mất đi tất cả trí nhớ, mà Tử Lan của người lại không thể không giác tỉnh, cho nên... Mất trí nhớ đối với người mà nói là chuyện chắc chắn!

Đến lúc đó, Tử Lan cũng sẽ giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, các người đều sẽ mất trí nhớ.

Đây là cơ hội duy nhất của ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha, đừng trách ta, thật sự đừng trách ta... Chỉ vì ta quá yêu người, yêu đến mức chính ta cũng không biết thì ra mình lại có thể ác độc như vậy.

Thật sự, đừng trách ta... Chu Tử Mặc...

Đang lúc Minh Uyển tự nói với mình, bên tai của nàng, một mảnh phi thúy lục điệp bỗng bình xuất hiện, tan ra tiến vào nội tâm nàng.

Khẽ nhắm mắt, khi đối thoại của thực vật truyền vào trong nội tâm nàng, lúc mở hai mắt ra lần nữa, đáy mắt Minh Uyển thoáng qua một tia quyết tâm.

Một khi kế hoạch bắt đầu thì không thể dừng lại!

Tử Lan, muốn tới gặp nàng sao? Đúng lúc nàng cũng muốn gặp tiểu nha đầu kia, không gặp nàng ta nhiều năm như vậy nàng thật sự muốn xem nàng ta lột xác như thế nào, mới khiến Chu Tử Mặc không bao giờ có thể quên nàng ta.

"Minh Uyển, có người bên ngoài yêu cầu, có gặp không?" Giọng nói cung kính của ma ma vang lên ở sân nhỏ bên ngoài tiểu viện phi hồng lục liễu.

Thật khó tưởng tượng, Minh Uyển này thân là quan kỹ lại có được đối xử như vậy.

"Gặp!" Minh Uyển giơ tay mảnh thon của nàng lau nước mắt kỳ ảo khác lạ kia, ngay sau đó, nụ cười hoàn mỹ tràn đầy trên mặt của nàng.

Trong kỹ viện Tử Lan không nhìn vào những ánh mắt ngạc nhiên kia, mắt lạnh lẽo nhìn nơi ma ma biến mất, nàng còn chưa biết nữ nhân tên là Minh Uyển kia có nguyện ý gặp nàng hay không, nhưng... cho dù nàng ta không muốn, nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp để gặp nàng ta!

"Cách cách Tử Lan, Minh Uyển bằng lòng gặp ngài." Giọng nói của ma ma cực kì cung kính, nàng đã từng gặp qua Tử Lan một lần ở phía xa, cho nên biết Tử Lan.

Cũng vì thế nên lúc ấy không nói thân phận người muốn gặp nàng cho Minh Uyển, nếu không lấy tính tình bướng bỉnh của Minh Uyển, không chừng không nể mặt.

Đến lúc đó không chỉ có Minh Uyển đắc tội với cách cách Tử Lan, cả kỹ viện cũng phải bị cách cách Tử Lan phạt tội!

"Đi trước dẫn đường." Tử Lan hơi híp cặp mắt, mặt không đổi sắc nói.

"Xin đi theo lão bộc." Ma ma tự xưng là bộc (= nô tỳ, nô tài), trước mặt của quan lại quyền quý tại đây, đừng bảo để nàng ra vẻ đáng thương, dù giả bộ trong mình có mang thai, nàng đều có thể giả bộ như thật.

Không mở miệng, Từ Lan duy trì thái độ thần bí khó lường. Người nàng vốn nhỏ, nếu vẽ mặt lại cột nhũ thì không chừng sẽ bị người ta coi thành đứa nhóc.

Cho nên nên giả bộ ở lúc nào thì nên giả bộ!

Bước vào tiểu viện xinh đẹp kia, một hương thơm linh động tràn đầy cả chớp mũi Từ Lan, mà từng tiếng tiếng đàn đẹp đẽ cũng liên tục vang vọng.

Một loạt hoa đào bay xuống, một ít chậm rãi đáp ở trên đàn màu xanh nhạt của mỹ nhân nhi.

Từ Lan khề cau mày, không phải vì nữ nhân kia xinh đẹp, mà vì bây giờ không phải là lúc hoa đào nở rộ, vậy mà nơi này lại có hoa đào xinh đẹp như vậy.

Mỹ nhân kia không mở miệng, Từ Lan cũng không có ý định nói chuyện. Họ cứ nhìn lẫn nhau như vậy, tia lửa trong mắt hết sức căng thẳng.

Từ Lan khề méo miệng, đây chính là tình địch gặp mặt sao? Cảm giác. . . hình như không tồi!

"Này, nữ nhân, ta khuyên ngươi cách xa Chu Tử Mặc một chút!" Cực kì khinh bỉ mở miệng, ánh mắt Từ Lan nhìn quan kỹ kia như đang nhìn một cái cây.

Cũng đúng, nữ nhân trước mặt này vốn là cây!

"Nếu ngươi có lòng tin với hắn, cũng sẽ không xuất hiện tại nơi này." Trả lời theo kiểu ông nói gà bà nói vịt, nhưng Từ Lan lại biết ý tứ nữ nhân này.

"Ta có lòng tin với hắn hay không là việc của ta, ta chỉ biết, rõ ràng hắn nói cho ta biết, chỉ yêu một người là ta, cũng sẽ cung chiều ta cả đời, vậy ngươi là cái thứ gì?" Người nhỏ nhỏ, nhưng lời nói ra lại bá đạo như vậy.

Tóm lại Từ Lan Thanh đã nhận định nam nhân Chu Tử Mặc này, nếu ai dám giành với nàng, đến một người giết một người, đến hai chém hai!

Hiện tại nàng không trực tiếp khai hỏa, chỉ vì thân phận của nữ nhân này rất đặc biệt, nếu không nàng đã sớm bắt nàng ta lại đánh tra khảo.

Dám động tâm Chu Tử Mặc của nàng, thật là không muốn sống yên ổn!

Theo lời của Từ Lan Thanh, tiếng đàn của Minh Uyển bắt đầu mãnh liệt, nàng quan tâm Chu Tử Mặc như vậy, nhưng Chu Tử Mặc lại yêu tiểu nha đầu trước mặt này sâu đậm.

Theo những lời đó của nàng ta, nàng đều tin nhất định Chu Tử Mặc đã nói qua với nàng ấy, mà cũng vì biết rõ những thứ này, tâm mới có thể khó chịu như vậy.

"Tách. . ." Một tiếng, lúc này dây đàn cuối cùng cũng không chịu đựng nổi tiết tấu mạnh mẽ này, ngay lập tức đứt ra.

Dây đàn bắn ra, thân thể của mỹ nhân kia đứng thẳng lên, nhìn thẳng vào Từ Lan.

"Vậy nói không chừng, ngộ nhờ hắn không yêu ngươi nữa, còn yêu ta, vậy ngươi nói ta là gì." Trong lời tranh giành lộ ra ghen tức nồng nặc, đối mặt với lời nói mới vừa rồi của Từ Lan, tâm hình lạnh nhạt của nàng như một chút tức giận.

Nghe thấy lời nói tức giận của nữ nhân trước mặt này, trong lòng Từ Lan khinh thường cười một tiếng, nàng là cái khi gì, thật sự là tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh!

Chưa nói rằng Chu Tử Mặc căn bản cũng không hề thích nàng, mà dù thích thì Từ Lan cũng có biện pháp đoạt được Chu Tử Mặc từ trong tay của nàng ta.

"Yêu ngươi? Ngươi chưa từng soi gương nhìn bộ dạng xấu xí của ngươi sao, hơn nữa nhìn số tuổi của ngươi, ít nhất cũng là 20 phải không? Thật không biết là ngươi không biết xấu hổ hay không muốn mặt mũi của mình nữa! Bà lão hơn hai mươi tuổi quyến rũ thiếu niên mười lăm tuổi! Không biết xấu hổ!" Đối mặt với nữ nhân dám tranh nam nhân với nàng, Từ Lan Thanh không khách khí chút nào.

Không mắng ra lời ác độc hơn, chính là thấy nữ nhân này không làm ra cử chỉ quá khích, nếu không lời của Từ Lan Thanh tuyệt đối còn phải tà ác thêm mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Chương 46.1: Sợ hãi Huyết Mạch Chi Lực!

Edit: hongheechan

"Người. . ." Hiền nhiên mỹ nhân nhi chưa bao giờ bị người ta trách mắng như thế, gương mặt xinh đẹp ngay lập tức vô cùng đỏ.

Đó là tức giận!

"Ta cái gì mà ta... ta nói đều là sự thật, không biết xấu hổ chính là không biết xấu hổ, tuổi còn trẻ mà đã đi làm kỹ nữ, người không có tay sao? Cũng chỉ biết dùng thân thể xấu xí này đi buôn bán!" Từ Lan Thanh nhìn không vừa mắt nhất ba loại người, loại thứ nhất: ăn trộm; loại thứ hai: tay chân đầy đủ hết lại làm người ăn xin dọc đường; loại thứ ba chính là kỹ nữ với con vịt!

Cũng không phải là không có tay không có chân, tại sao không dùng hai tay của mình đi làm việc tay chân, mà cứ để lương tâm, tôn nghiêm với với tự ái của mình xuống đi làm những công việc khó coi này!

"Ta không có!" Mỹ nhân nhi đỏ bừng cả khuôn mặt, lúc này nàng đã bị Từ Lan chọc giận hoàn toàn. Thân phận của nàng vốn đã đề tiện hơn nàng ta, không phải lúc nào nàng cũng có thể bình đẳng đối mặt với nàng ta, nhưng một khi nói thẳng ra thì tự ái trong lòng cứ đến dồn dập.

"Cho dù người ở nơi này mặc trang phục không giống kỹ viện, nhưng cuối cùng nơi này cũng là kỹ viện! Cho dù người chưa bao giờ bán thân thể của người, nhưng người dám nói người không qua việc bán tiếng đàn kỹ thuật nhảy của người đổi lấy bạc không?" Từ Lan Thanh khinh thường nói.

Khinh thường trong mắt nàng chói mắt như vậy, đối với chủng loại nữ nhân này thì nên như thế, người không mắng nàng ta thì càng bị coi thường, chờ người mắng nàng đến thư thái, nàng cũng sẽ không dám tái phạm.

Ở nơi Từ Lan không nhìn thấy, ánh sáng màu xanh trong tay mỹ nhân nhi liên tục hiện lên, vậy mà cuối cùng vẫn là hoa mỹ chợt lóe lên rồi lại khôi phục bình tĩnh.

Hơi khiếp sợ nhìn Từ Lan, trong ánh mắt khiếp sợ của Minh Uyển còn xen lẫn chút sợ hãi.

Huyết Mạch Chi Lực trong người nàng lại có thể sợ hãi Huyết Mạch Chi Lực còn chưa giác tỉnh của Từ Lan, rốt cuộc huyết mạch chi lực của nàng ta tinh khiết bao nhiêu?

"Hừ, bị mắng đến ngu rồi sao?" Nhìn thấy khiếp sợ trong mắt mỹ nhân nhi trước mặt, Từ Lan khinh thường lần nữa nói, sau khi nói xong câu đó trực tiếp đi tới bàn gỗ bên cạnh đặt móng ngồi xuống.

Chỗ nàng ngồi là nơi Chu Tử Mặc mới vừa ngồi qua địa phương. Mà trước mặt nàng, nước trà Chu Tử Mặc đã uống cũng không đổi.

"Hôm nay người tới là để ra uy hay sao?" Mơ hồ đã đoán được lý do đến đây của Từ Lan, giọng nói của Minh Uyển đã khôi phục bình thường, nếu nàng muốn ra uy thì cứ để cho nàng ra thôi.

Dù sao đợi sau khi huyết mạch của nàng ta giác tỉnh, cũng sẽ không quan hệ với nàng chút nào nữa, nói không chừng về sau họ sẽ không bao giờ gặp mặt nữa.

"Ta chính là đến ra uy thì như thế nào? Với loại nữ nhân ti tiện như người, không mắng thì người cũng sẽ không cảm thấy thoải mái!" Từ Lan khinh thường nói.

Từ khi nàng nhìn thấy nữ nhân này đã bắt đầu vô cùng chán ghét nàng ta, rõ ràng nàng có thể cảm thấy nữ nhân này cũng chán ghét nàng giống vậy, đối mặt với nàng ta, dĩ nhiên ăn mặc uyển đôn nàng cũng không hề cần khách khí.

"Nếu người thích mắng thì cứ tùy tiện mắng, nhưng xin sau khi mắng xong thì mang cái miệng bẩn của người đi!" Minh Uyển bắt đầu phản kích, nàng cũng không phải là cái loại người mặc cho người ta nhục mạ.

"Dù miệng ta đây có bẩn, thì ít nhất vẫn chỉ là của riêng ta, người nào đo há miệng nói mình sạch sẽ, không biết bản thân là kỹ nữ đã bị bao nhiêu người hôn qua rồi." Nâng hai chân vẫn còn đang vung vẩy của mình lên, Từ Lan trợn trắng mắt, không vì lời của Minh Uyển mà tức giận chút nào.

Ngay từ lúc ở hiện đại, một đường bị kéo tới đây, lời khó nghe thô tục hơn so với cái này nàng đã nghe nhiều rồi, sao có thể vì tức giận với lời không thể tính là thô tục của nàng ta mà tức giận được.

"Người. . ."

Lạnh lẽo trong mắt Minh Uyển liên tục thoáng qua, con nhóc trước mặt này biết rất rõ mình không phải loại người kia, nhưng lại lặp lại một lần rồi một lần nữa.

Mà mục đích là vì muốn chọc giận mình, nhưng nàng không thể tranh lại tí nào, lại còn vì lời nàng ta nói mà tức giận.

Chuyện này đối với thực vật như nàng mà nói, hình như chuyện này không thể tưởng tượng nổi, nhưng nàng cũng hiểu rõ, đứa bé trước mặt này đã bắt được nhược điểm của nàng, cho nên từ lúc mới bắt đầu, nàng đã hoàn toàn đang ở thế hạ phong!

Lần đầu tiên giao chiến, nàng đã thua, hơn nữa còn thua triệt để như thế!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 46.2

Edit: hongheechan

Truyền nhân của Thú Hoàng và Ngự Hoàng quả nhiên không đơn giản, cho dù chỉ có tám tuổi, nhưng nàng ta lại có thể nhanh mồm nhanh miệng như thế, xem ra có chút thông minh trời sinh.

"Người có thể mỗi lần chỉ nói một chữ hay không, người biết rõ người là kỹ nữ bồi người ngủ chứ không phải cà lăm!" Từ Lan Thanh liếc nhìn đầu ngón tay của mình, đếm phía trên quyền quyền, không thèm để ý chút nào nói.

Kỹ nữ bồi người ngủ. . . Gương mặt xinh đẹp như trăng tròn của Minh Uyển lại âm trầm thêm.

Rốt cuộc sau đó lại thờ một hơi thật dài, Minh Uyển nện bước chân ưu nhã của mình bắt đầu nhẹ nhàng tung bay, kỹ thuật nhảy hoàn mỹ cũng không lưu loát giống như thường ngày ngược lại lộ ra sự cứng nhắc.

Khẽ ngừng đầu, Từ Lan Thanh biết, mỹ nhân nhỏ bé trước mặt này muốn thông qua vũ điệu để biểu đạt buồn bực trong lòng nàng.

"Điệu nhảy này không tệ, chẳng qua nếu có thể vừa nhảy vừa cời quần áo, người sẽ kiếm được nhiều hơn đó." Tay Từ Lan Thanh nâng cằm của mình, bày ra bộ mặt ngây thơ mở miệng.

Lời của Từ Lan mới vừa phát ra, chân Minh Uyển suýt nữa ngã xuống, nàng biết mình không nhảy được nữa.

Cất bước, đến gần Từ Lan Thanh, ngồi đối diện với nàng, ánh mắt Minh Uyển vẫn chưa từng rời khỏi Từ Lan nửa giây, đột nhiên nàng phát hiện mình muốn nhìn rõ đứa bé nhỏ nhỏ này.

Không phải vì Chu Tử Mặc, mà vì nàng đột nhiên phát hiện nàng chưa bao giờ hiểu rõ nàng ta!

"Người biết người là ai không?" Bất tri bất giác, Minh Uyển nói ra lời ở tận sâu trong đáy lòng, nhưng mới vừa hỏi ra lời nàng lại hối hận, vì lúc nàng rời đi Mộc Hoàng có nói qua, tuyệt đối không thể nói cho Từ Lan biết thân phận của mình trước khi huyết mạch giác tỉnh.

Nếu ảnh hưởng đến nàng giác tỉnh huyết mạch, khiến Thú Hoàng và Ngự hoàng tức giận, thì Mộc tộc không thể gánh chịu được.

Biết mình là ai sao?

Từ Lan cau mày, vấn đề này rất quan trọng sao?

Nàng bây giờ chỉ cần là vui vẻ một chút, cần gì phải biết thân thế của mình?

"Ta là ai đâu phải chuyện của người." Sắc mặt của Từ Lan hơi âm trầm, nàng cực kì không thích cái đề tài này.

"Đúng là như vậy, chuyện không liên quan đến ta, ta chỉ là muốn nói cho người biết, người cho rằng ta là kỹ nữ, mà người cũng chỉ là một bé gái bị vứt bỏ thôi, thân phận của chúng ta cũng không thể nói được ai cao quý hơn, chúng ta. . ."

"Dù mẫu thân của ta là kỹ nữ thì như thế nào? Đây chẳng qua là bà ấy thôi, ta chưa bao giờ để ý đến thân phận cao quý, chỉ không ưa những người như người bán linh hồn mình rồi tự cho là cao quý thôi!" Bị Minh Uyển nói trúng tâm tư của mình, Từ Lan hơi gấp gáp nóng nảy, nhanh chóng muốn chứng minh điều này.

Đợi sau khi nàng nói xong những lời này mới hơi sững sờ, mới vừa rồi nàng đã xảy ra chuyện gì thế? Tại sao lại nói ra những lời không giải thích được như kia?

Xem ra. . . đúng là nàng vẫn còn quan tâm! Quan tâm nàng chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ, để ý đến thân phận của nàng lại thần hèn như thế.

"Ta cũng không nói gì, vì sao người lại kích động như thế." Người thông minh chỉ cần một ánh mắt đơn giản là có thể dễ dàng phát hiện ra vấn đề.

Huống chi vừa rồi Từ Lan nói nhiều lời như vậy, ngay từ lúc nàng mở miệng Minh Uyển lập tức biết, lòng của nàng đang hỗn loạn.

Xem ra thân phận này quả thật làm cho người trước mặt đau lòng.

Nhưng... nàng ta tự cho rằng thân phận của mình thấp kém lại không biết thân phận mình tôn quý cỡ nào, trên thế giới này, trừ Thần tộc, thì thân phận của nàng cao quý nhất. Nàng cũng đang ở nơi này lợi dụng sự tự ti trong lòng của nàng ta, nói về thân thể của nàng ta.

Thật đúng là... chuyện cười...

Từ Lan Thanh lạnh lùng nhìn mình gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang cười nói tự nhiên trước mặt mình, sau một lúc lâu rốt cuộc cũng chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng nàng vẫn nhìn ra.

"Ta và ngươi không phải người đi cùng một đường, cho dù thân phận ta thấp kém, nhưng ta sống vẫn có tự tôn! Không giống ngươi sống ở nơi bẩn thỉu này, ta khuyên ngươi một câu, nên rời khỏi nơi không sạch sẽ này sớm đi, không nên đến gần Chu Tử Mặc! Bởi vì... Hắn cũng không hề yêu ngươi!" Lời của Từ Lan Thanh cực kì nghiêm túc, ánh mắt của nàng cũng sắc bén như vậy.

Nhìn dung nhan non nớt kia của nàng, nghe thấy lời nói của nàng, Minh Uyển nhẹ nhàng chậm chạp cười, "Nếu không phải chúng ta đều yêu Chu Tử Mặc, có lẽ chúng ta sẽ trở thành bằng hữu." Mối son của Minh Uyển khẽ mở.

Cho dù nàng ta rất đáng ghét, nhưng Từ Lan Thanh không thể không thừa nhận, lúc này Minh Uyển thật sự rất đẹp, trong này nụ cười sáng rỡ nở trên môi này không có tia tính toán nào cả, là nụ cười hoàn toàn phát ra từ nội tâm.

"Nhưng chúng ta lại cùng yêu hắn, đây là sự thực không thể thay đổi, hơn nữa... Ta chỉ muốn độc chiếm hắn!" Trong mắt Từ Lan Thanh lộ ra vô số địch ý, nàng và nàng ta không hề có thể trở thành bằng hữu.

Nàng tuyệt đối không thể chia sẻ sủng ái của Chu Tử Mặc với một nữ nhân khác, tiểu quỷ Chu Tử Mặc kia là của riêng nàng, vĩnh viễn!

"Ngươi yêu... thật đúng là ích kỷ, nhưng ta lại cho là, tình yêu ích kỷ mới là tình yêu chân chính! Vì ta cũng chỉ muốn độc chiếm hắn!" Minh Uyển bá đạo mở miệng giống vậy, nàng cũng không thể tha thứ việc giữa nàng và Chu Tử Mặc nhiều ra một nữ nhân.

Cho nên... Họ nhất định chỉ có thể là kẻ địch!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Giết chết mỹ nhân nhi, đáng giá!

"Ngươi phải biết, Chu Tử Mặc cũng không hề thích ngươi, nói không chừng thậm chí còn chán ghét ngươi!" Từ Lan Thanh khẽ cau mày, có liên quan trước mặt mỹ nhân này, Từ Lan Thanh vẫn có một chút kiêng kỵ với thân phận đặc biệt của nàng ta.

Cho nên nếu nàng ta chủ động rời khỏi Chu Tử Mặc, cũng là một chuyện tốt, nàng tiết kiệm đỡ phải hao tâm tốn sức.

Nụ cười sáng rỡ tan đi một chút, vì Minh Uyển nhớ lại một khắc duy nhất Chu Tử Mặc nhìn về nàng, khóe mắt quả thật mang theo vài phần chán ghét.

Hắn biết rõ tâm ý của mình lại chán ghét mình, chỉ vì hắn lòng tràn đầy giả bộ cũng chỉ có trước mặt nhỏ nhoi này người đi, vậy mà mình trả như vậy yêu của hắn, thật đúng là...

Như vậy khỏi hài làm sao!

"Cho nên ngươi tốt nhất ngoan ngoãn rời đi!" Từ Lan Thanh cân nhắc nhìn mỹ nhân trước mặt, giọng nói chứa nghiêm túc trước nay chưa từng có, đây là cơ hội cuối cùng nàng cho nàng ta, nếu nàng ta không quý trọng, vậy thì đừng trách nàng vô tình.

Dù sau lưng nàng ta có người thì sao chứ? Chỉ cần dám giành Chu Tử Mặc với nàng, nàng sẽ đối phó nàng ta không chút do dự. Không tiếc bất cứ giá nào!

"Rời đi... Tuyệt đối không khả năng, hơn nữa làm sao ngươi khẳng định được, Chu Tử Mặc nhất định sẽ vĩnh viễn yêu ngươi, nên biết rằng, con người... Rất giỏi thay đổi!" Tiếng nói tuyệt tình nhẹ nhàng chậm chạp phát ra, Minh Uyển sẽ không để cho Từ Lan nhìn thấy vết thương trong mắt nàng.

Mọi người đều giỏi đổi thay, mà có rất nhiều người một khi yêu thì yêu cả đời! Đây là sự thật không người nào có thể sửa đổi được!

Rõ ràng đều biết những thứ này, nhưng nàng lại càng không cam lòng, nên mới phải mạo hiểm nguy hiểm tính mạng xuất hiện tại đây.

"Nếu không thì sao, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!" Từ Lan Thanh hơi híp cặp mắt, sát cơ trong mắt chợt lóe lên, kiếp trước nàng đã giết

hiều người. Giết người chỉ là chuyện nhỏ với nàng!

"Ta không thể giết người, mà người cũng giết không hết ta." Mỹ nhân trước mặt cười khò.

Trời mới biết nàng muốn giết Tiểu Nhân Nhân trước mặt như thế nào, dù thêm cả Mộc tộc ở đây cũng không tiếc, chỉ cần đưa bé trước mặt chết, nàng có thể đi vào cánh cửa trong lòng của Chu Tử Mặc, nếu chỉ ngần ngừ một canh giờ, nàng cũng có thể mỉm cười dưới cửa tuyền.

Nhưng nàng lại không thể làm được!

"Người không giết được ta, nhưng làm sao người có thể bảo đảm ta sẽ không thể giết chết người! Dù sau lưng người có thể lực thì như thế nào chứ? Chỉ cần là chuyện Tử Lan ta quyết định thì Thiên Vương lão tử cũng không ngăn được! Một ngày giết không được ta có thể đợi một tháng, một tháng giết không được ta có thể đợi một năm! Một ngày nào đó, ta sẽ khiến người từ biệt thế giới này!" Tử Lan Thanh cực kì hung ác và bá đạo tuyên bố.

Nàng có lòng tin, nhất định sẽ ở có lúc giết chết nữ nhân trước mặt.

Cặp mắt híp lại, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ khiếp sợ, trước mặt nàng chỉ là nữ oa hơn tám tuổi sao? Vì sao ở trên người của nàng ta, nàng cảm nhận được từng tia sợ hãi chứ!

Kiên nghị như vậy, chấp nhất như thế! Sát cơ nồng nặc giống như một cái đao dán chặt trên cổ của nàng ở bên ngoài, chỉ cần nàng hơi vô ý cũng sẽ bị Tiểu Nhân Nhân trước mặt đánh chết.

Loại sống trong sợ hãi bất cứ lúc nào cũng có thể chết này thực vật ngoại cảm của nàng từ khi biết thì không hề muốn cảm thụ lần nữa.

Vậy mà lúc này giờ phút này, nàng lại cảm thấy này nồng nặc sợ hãi lần nữa, giờ khắc này Minh Uyển thật sự muốn trực tiếp quay đầu đi.

Tuy nhiên nàng biết, một khi nàng rời đi, Tử Lan sẽ trở thành bóng ma trong tâm của nàng, về sau mỗi lần nhìn thấy nàng ta cũng sẽ sợ hãi theo, cho nên nàng không thể đi!

"Trong vòng một tháng, ta sẽ không hành động." Giọng nói của Minh Uyển có chút run rẩy, nàng cố gắng để cho giọng nói của mình khôi phục lại bình tĩnh, vậy mà vẫn có mấy phần không làm được như vậy.

Mà lời nói của nàng cũng lựa chọn thoái lui.

"Một tháng. . . Được, một tháng sau chính là kỳ chết của người!" Sau hi Tử Lan Thanh khẽ nhắm mắt mở ra lần nữa, trong đó có vô số sát cơ, không che giấu một tia sát cơ nào cả.

Nếu Mỹ Nhân Nhi trước mặt đã đã quyết định, Tử Lan cũng theo quyết định đó! Mà rất nhiều lúc, một khi quyết định liền thì sẽ không thay đổi!

Cho nên bắt đầu từ bây giờ, Tử Lan Thanh sẽ bắt đầu thiết kế, một tháng. . . Nàng chỉ có thời gian một tháng, ở nơi này một tháng sau nàng nhất định sẽ giết chết nữ nhân này.

Tất cả đều chỉ vì Chu Tử Mặc, vì chỉ phải có sủng ái độc nhất vô nhị của thiếu niên kia!

Không tiếp tục dừng lại, Tử Lan Thanh đứng dậy nện bước chân kiên định có lực của mình, từng bước từng bước rời đi nơi này, một tháng. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 48: Chân tướng sắp lộ diện (thượng)

Đối với nàng mà nói, hần cùng lắm chỉ tính là ca ca, tuyệt đối sẽ không ra ngoài phạm vi huynh muội, mà hần lại ở chỗ này si tâm vọng tưởng, thật đúng là. . . Ngu ngốc!

"Ừ, chúng ta trở về thôi!" Về mặt Đẳng Long cực kì âm trầm, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ kia, Đẳng Long chẳng biết tại sao đột nhiên nói ra một câu, "Thật ra thì ta thích mẫu thân của người." Nói xong câu đó, Đẳng Long cũng bị bản thân làm cho sợ hết hồn.

Hần đã định không nói cho Tử Lan chuyện liên quan mẫu thân nàng, mà bây giờ hần vừa mở miệng lại là một câu nói như vậy, những lời này đã nói rõ hần biết mẫu thân nàng.

"Ừ, ta biết rõ." Khuôn mặt nhỏ nhỏ của Tử Lan Thanh vì lời nói của Đẳng Long mà hơi cứng đờ, nhưng ngay lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Năm nàng bốn tuổi đó, nàng đã từng nghe lén được cuộc đối thoại giữa Chu Tử Mặc với mẫu thân Hoàng quý phi kia.

Bắt đầu từ khi đó, nàng cũng biết, nàng có một cặp phụ mẫu rất cường đại, về phần Đẳng Long, từ khi thực lực của hắn bắt đầu lộ ra, Từ Lan cũng đã hoài nghi hắn là do phụ mẫu nàng phái tới bảo vệ nàng.

Nhưng nàng lại vẫn không nói thẳng ra, rất nhiều việc không phải nàng không hiểu mà là không muốn hiểu!

"Ngươi. . . Cũng biết?" Bóng dáng Đẳng Long bay trên không trung bỗng dừng lại, suýt nữa ngã xuống.

Nàng biết hết sao? Cái gì cũng biết? Đây là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nàng biết chuyện, biết chuyện. . . Nguyệt Hậu sẽ mang nàng đi sau khi nàng mất trí nhớ?

Nhưng tất cả hình như không đúng, nếu như nàng biết, hiện tại không thể tâm liệt phế mới là lạ, có lẽ nàng chỉ là biết một phần chân tướng thôi.

Nghĩ tới đây, tâm Đẳng Long chợt căng thẳng bắt đầu từ từ buông lỏng, chỉ cần nàng vẫn không biết chuyện có liên quan đến huyết mạch thức tỉnh của mình thì không phải lo.

"Cũng không phải biết, chỉ biết hình như phụ mẫu ta rất cường đại, mà ngươi là người bọn họ phái tới giúp ta." Từ Lan Thanh vẫn bình tĩnh trước sau như một, giống như đang nói về chuyện của người khác, không hề có một chút quan hệ với nàng.

Nhưng nói bình tĩnh như vậy, nhưng nội tâm của nàng lại nhộn nhạo như tâm xuân, khát vọng đối với cha mẹ ngày càng nổi lên.

Chậm rãi than thở một hơi ở đáy lòng, Từ Lan Thanh biết thì ra mình đúng là vẫn còn khát vọng tình thương của cha và tình thương của mẹ. Cho dù kiếp trước chưa từng cần đến, nhưng trong lòng vẫn là khát vọng thật sâu!

Đẳng Long không mở miệng, nếu Từ Lan chỉ biết là một chút như vậy thì hắn cũng không cần nói hết ra, dù sao một tháng sau nàng sẽ mất trí nhớ, đến lúc đó Thánh nữ sẽ đến nhận nàng, cho nàng vô số tình thương của mẹ.

"Bọn họ. . . Có điều khổ tâm bất đắc dĩ thôi." Từ Lan chôn đầu nhỏ của mình đi, không để cho Đẳng Long nhìn thấy dấu vết đấu tranh của mình.

Giờ khắc này, ngay cả nàng cũng không hiểu mình nghĩ như thế nào.

Hình như. . . Rất khó chịu! Rồi lại khát vọng sự khó chịu này! Tâm tình cực kỳ rối rắm. . .

"Nỗi khổ tâm riêng của bọn họ không phải chỉ nhỏ một chút." Cho dù không có nhìn thấy nét mặt của Từ Lan, Đẳng Long vẫn nghe thấy thương cảm trong giọng nói của nàng, thì ra đứa bé nhỏ nhỏ này vẫn còn khát vọng tình thương của mẹ và tình yêu của cha.

Cũng đúng, bất kỳ một đứa bé tám tuổi nào cũng sẽ khát vọng. Chỉ do Từ Lan bình thường cất dấu khá sâu, cho nên không nhìn ra.

"Thật sao?" Rõ ràng đáy lòng mình đã tin tưởng, tuy nhiên nó lại không muốn tin tưởng, bởi vì nàng đột nhiên nhớ lại Chu Từ Mặc đã từng hỏi một câu, nếu như cha mẹ nàng tới đón nàng, nàng có nguyện ý rời đi với bọn họ hay không.

Nàng nguyện ý không? Bọn họ có nỗi khổ tâm, mà lại còn không chỉ một chút xú, cho nên mới phải vứt bỏ mình. Những thứ này mình đều hiểu, nhưng tại sao lại không cam lòng như vậy?

Mình đúng là vẫn còn oán trách!

"Ừ." Không có lời nói thêm lời thừa thãi, vì Đẳng Long cũng biết, lúc này tất cả từ ngữ nói ra đều là phí sức không có tác dụng như vậy.

Còn không bằng không nói cái gì, để Từ Lan tự nghĩ, hẳn tin cuối cùng nàng nhất định sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Không dám mở miệng, trong lòng Từ Lan Thanh không ngừng rối rắm, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đi một bước tính một bước, hiện tại làm sao cứ cố chấp chìm sâu vào những vấn đề này, nói không chừng phụ mẫu cả đời cũng sẽ không tới đón nàng!

. . .

"Đi đâu vậy?" Mới vừa vịn hạ xuống đất, Chu Từ Mặc không biết xuất hiện từ chỗ nào, khuôn mặt xinh đẹp âm trầm lạnh giọng hỏi.

"Mắc mớ gì tới ngươi!" Trực tiếp ném cho Chu Từ Mặc câu xem thường, Từ Lan vòng qua Chu Từ Mặc muốn trở về phòng, nhưng lại bị Chu Từ Mặc bắt được cánh tay.

"Ta hỏi ngươi mới vừa đi nơi nào?" Giọng nói Chu Từ Mặc càng tỏa âm lãnh, mà lúc này Đẳng Long đã thức thối rồi đi.

Các chủ tử gây gỗ cũng không phải chuyện của hắn, hắn vẫn nên nhanh chóng né tránh, miễn cho bị tai họa.

"Buông ra!" Gương mặt nhỏ nhỏ của Từ Lan Thanh cũng bắt đầu lạnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chân tướng sắp lộ diện (hạ)

Tử Lan dừng lại vì lời nói của Chu Tử Mặc, thì ra nàng không chỉ là truyền nhân Thú Hoàng, mà còn có quan hệ với Ngư Hoàng, thân phận kia của nàng. . . Thật mẹ nó càng ngày càng cường hãn!

Trước kia nàng cũng vì thân phận thấp kém của mình mà âm thầm hao tổn tinh thần.

Hiện tại xoay người biến đổi, vậy mà lại bức người như thế!

"Tử Lan, hiện tại ngươi hiểu vì sao phụ mẫu ngươi vứt bỏ ngươi đi chưa, chính là vì tránh sự đuổi giết của Thú Hoàng và Ngư Hoàng. Bọn họ. . . Chắc cũng rất yêu ngươi!" Những lời này Chu Tử Mặc thật sự không muốn nói ra, nhưng cuối cùng vẫn phải nói.

Hắn không muốn giấu giếm nàng, cho dù là lời nói gây bất lợi cho chính mình cũng không muốn!

Ánh mắt Tử Lan Thanh hơi thâm trầm, kích động trong lòng tản đi một chút xú, thì ra là có chuyện như vậy, nhất định cuối cùng Thú Hoàng và Ngư Hoàng có nguyên nhân gì đó không muốn đuổi giết nàng nữa, nếu không này hai con tiểu sủng vật tìm tới cửa, thì sao bọn họ lại không biết vị trí cụ thể của mình.

"Ừ." Chỉ là một chữ rất đơn giản như vậy đã chứng minh tâm tình có mấy phần mất tự nhiên của Tử Lan Thanh lúc này.

Chính nàng cũng không biết tâm tình của mình lúc này. Rõ ràng nên vui vẻ, vì nàng không phải là đứa trẻ bị vứt bỏ, mà do phụ mẫu nàng thật sự có khổ tâm bất đắc dĩ mới có thể vứt vứt bỏ nàng.

Nhưng bây giờ vì sao còn có thể khó chịu như vậy, hay là vì không biết lựa chọn như thế nào? Ở giữa Chu Tử Mặc và phụ mẫu mình, nàng thật sự muốn đưa ra lựa chọn sao?

Nâng đầu nho nhỏ của mình lên, ánh mắt Tử Lan Thanh nhìn về phía Chu Tử Mặc hơi mê mang.

"Ngươi. . ."

"Sau này ta mới biết tất cả chân tướng, ta đối với ngươi như thế nào. . . Cũng không phải vì thân phận của ngươi, ngươi nên hiểu!" Toàn bộ cuộc sống hơn tám năm của Chu Tử Mặc và Tử Lan, tâm tư của Tử Lan như thế nào thì sao hắn không biết.

Nàng thông tuệ như vậy, đảo mắt là có thể nghĩ đến chuyện rất nhiều người không biết, lúc này trong mắt nàng mê mang cũng là vì không xác định được sủng ái của hắn với nàng thôi. Loại này cảm giác bị hoài nghi này. . . Thật sự có một chút khổ sở như vậy, nhưng nên giải thích thì hắn sẽ giải thích, coi như giữa bọn họ xuất hiện một chút xú hiểu lầm, hắn cũng sẽ lập tức giải thích rõ.

"Thật xin lỗi!" Nhìn một mảng khổ sở đau đớn trong mắt Chu Tử Mặc, Tử Lan Thanh cực kì oán trách đầu nhỏ của mình, mới vừa rồi rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì chứ! Tại sao có thể hoài nghi sủng ái của Chu Tử Mặc đối với mình!

Chẳng lẽ mình không có tâm, không thể cảm thấy sao?

"Giữa người và ta không cần khách khí như thế, ngày người trưởng thành đó, ta sẽ cưới người vào cửa." Vốn ý của Chu Tử Mặc chỉ là không muốn làm cho Tử Lan đau lòng, nhưng nói xong lại biến thành câu này, vì vậy sau những lời này, gương mặt tuần mỹ nhỏ nhắn của Chu Tử Mặc ngay lập tức trở nên vô cùng đỏ.

Mà theo những lời này của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Tử Lan cũng lập tức trở nên hồng nhuận.

Cái tên Chu Tử Mặc đáng chết, tim vốn đang vô cùng thương cảm nhưng vì một câu nói của hắn mà trở nên ngượng ngùng, cái tên nam nhân đáng chết kia không nhìn thấy bây giờ nàng chỉ có hơn tám tuổi sao? Còn nói câu này với mình!

Rõ là... Mặc sẽ chết người!

"Cái đó... Ta mới vừa nói đùa, nàng không cần coi là thật." Cực kì lúng túng sờ sờ sống mũi của mình, câu nói của Chu Tử Mặc cực kì né tránh.

Nghe xong lời hắn nói, Tử Lan Thanh nhất thời sững sờ sau đó phiền muộn tăng lên, nói đùa? Hắn vậy mà dùng sự kiện này để nói đùa với mình? Vậy rốt cuộc hắn muốn kết hôn với người nào?

"Nam nhân chết tiết, người không muốn lấy ta thì muốn kết hôn với người nào?" Giống như cop me nóng nẫu, Tử

Lan Thanh giữ ngang nanh múa vuốt găm thét với Chu Tì Mặc, đúng là cái tên nam nhân đáng chết, vậy mà lại không muốn kết hôn với nàng!

"Hả. . ." Trong chớp mắt, Tì Lan Thanh từ một con mèo nhỏ ngoan ngoãn biến thành lão hổ nhỏ, Chu Tì Mặc thật sự có điểm không quen với sự thay đổi mạnh mẽ này của nàng.

Nhưng bất kể Tì Lan có dạng gì, chỉ cần nàng là Tì Lan của hắn, hắn sẽ cung chiêu nàng cả đời.

Bởi vì nàng là Tì Lan. . .

"Hả cái gì mà hả, không phải là người không muốn kết hôn với ta, vậy muốn kết hôn người nào!" Tì Lan Thanh đúng lý không tha người, tràn đầy hung ác nhìn Chu Tì Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vì cực kỳ tức giận mà phồng lên đỏ bừng.

"Được rồi, thật ra thì ta chỉ muốn kết hôn với nàng." Ôm chặt lấy người nhỏ nhỏ này, hạnh phúc trên mặt Chu Tì Mặc càng tràn đầy, Tì Lan hung ác như thế, không phải là bởi vì nàng cũng muốn gả cho mình sao?

Điều điểm này Chu Tì Mặc cảm thấy mình thật hạnh phúc, tâm như được bỏ thêm vào tràn đầy, ngọt ngào như ăn mật vậy.

"Cái này cũng giống vậy!" Hơi bá đạo ôm lấy Chu Tì Mặc, Tì Lan Thanh phát hiện cánh tay của mình thật đúng là nhỏ, vậy mà không ôm nổi thân thể Chu Tì Mặc, vì vậy cực kì tức giận chu cái miệng nhỏ của mình,

kiêng chân mình lên, giống như con bạch tuộc quẩn ở trên người của Chu Tì Mặc.

Sau đó, đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tì Lan Thanh chu môi hồng của mình, ngọt ngào cười một tiếng với Chu Tì Mặc, có chút tà ác nói, "Có lẽ người đã trưởng thành, ngày mai lấy ta luôn đi!" Những lời này, Tì Lan Thanh nói như là chuyện phải làm, giống như Chu Tì Mặc đã là người của nàng.

"Nhưng người chỉ có tám tuổi!" Chu Tì Mặc lắt đắt dĩ trợn trắng mắt, thật không biết trong đầu cô gái nhỏ này chứa cái gì, dù thật sự muốn gả cho hắn cũng không cần nóng lòng như thế chứ.

Nàng vẫn còn nhỏ như thế, dù thật sự gả đi thì không phải là không thể làm cái gì sao.

Hơn nữa sẽ còn bị người khác nói xấu!

"Có phải người không muốn không?" Giọng nói lại trở nên lạnh một lần nữa, khắp khuôn mặt nhỏ nhỏ của Tì Lan Thanh tràn đầy không vui. Nàng đã đồng ý gả đi, mà cái tên tiểu quý chết tiệt này lại không cười! Nếu điều này truyền ra, nàng thật sự rất mất mặt. . .

"Không phải là không đồng ý, nhưng người còn quá nhỏ, vẫn không thể."

"Có cái gì không thể, ta nói có thể là có thể!" Tì Lan Thanh cắn răng, tức giận gầm thét.

"Người mới chỉ có tám tuổi!" Chu Tì Mặc lại lặp lại

một lần nữa, đồng thời còn liên tục xoa mi tâm của mình.

Hắn sẽ cưới nàng, đây là chuyện chắc chắn, nhưng không phải hiện tại, vì coi như hiện tại hắn muốn kết hôn với nàng, sẽ có rất nhiều người không đồng ý, trong này bao gồm cả mẫu thân đại nhân kia nữa.

Thân thế đó của Tì Lan đặc biệt như vậy, nếu không hỏi ý phụ mẫu của nàng, để họ đồng ý sẽ lập tức cưới nàng làm thê, dù bọn họ kết làm vợ chồng, cuối cùng sẽ không phải bị chia rẽ như vậy.

"Rất nhiều bé gái tám tuổi đã lập gia đình rồi. . . Có phải người cảm thấy thân phận của người không xứng với ta?"
Trầm mặc một lát, Tì Lan Thanh thông minh giống như yêu nghiệt chậm rãi mở miệng.

Trước kia là nàng tự ti, forum leq`y.d`o`n hiện tại đổi thành Chu Tì Mặc tự ti?

"Ta. . ." Chu Tì Mặc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc này của Tì Lan, đưa tay muốn đi đụng vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, nhưng mới vừa đưa tay ra vội dừng lại hành động kế tiếp của mình.

Quả thật hắn còn rất tự ti!

"Chu Tì Mặc, trước kia người cũng không biết thân thế của ta, nhưng không vì ta chỉ là một đứa trẻ bị vứt bỏ mà ghét bỏ ta, như vậy hiện tại ta làm sao chỉ vì xuất thân của mình mà coi thường người!" Tì Lan Thanh cầm cánh tay sắp rơi xuống của Chu Tì Mặc lên, đặt bàn tay hơi xù xì lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Bọn họ đã là một thể từ sớm rồi, tình ái của hắn cho nàng đã dung nhập vào cốt tủy của nàng, không thể rời bỏ chính là không thể rời bỏ!

"Tì Lan. . ." Chu Tì Mặc nhìn tiểu mỹ nhân xinh đẹp này, hào quang màu xanh sẫm trong mắt không ngừng thoáng qua, hắn biết nàng tuyệt đối sẽ không ghét bỏ hắn, nhưng không phải chỉ một câu 'không ngại' của nàng mà bọn họ có thể ở chung một chỗ.

Thế giới này có quá nhiều điều bất đắc dĩ, cũng không phải thích thì nhất định sẽ ở chung một chỗ!

"Chu Tì Mặc, ta không cho phép người khinh thường chính mình! Vì người là Chu Tì Mặc!" Dấy mắt do dự của Chu Tì Mặc rõ ràng như vậy, khiến lòng của Tì Lan Thanh cũng co quắp theo.

Nàng yêu hắn như vậy, hắn trong mắt của nàng là danh hiệu hoàn mỹ nhất, giữa hắn và nàng cũng không có người thứ hai chen lọt vào nữa!

Nàng muốn vĩnh viễn ở cùng với hắn, không bao giờ tách ra.

"Tì Lan, ta biết rõ tâm ý của người, người yên tâm, đời này Chu Tì Mặc ta nhất định sẽ không thả tay người ra nữa." Khóe miệng lãnh đạm Chu Tì Mặc đã bắt đầu nhếch lên cao, chói mắt như vậy.

Hoàn mỹ vô cùng giống như thiên thần vậy, ở một chỗ nào đó trong thân thể của hắn, một Huyết Mạch Chi Lực, thần bí, đàng hoàng, chậm rãi, giáng xuống, ánh sáng màu vàng,

Sức mạnh và năng lượng của Vương Chính đang dần dần biến mất, ánh sáng màu vàng chiếu xuống giống như ánh mặt trời nơi chân trời.

Mà ở bên trong vòm cầu cổ xưa nhất nơi nào đó, quần áo tuyết mỹ trên người một vị nào đó cũng bắt đầu tản ra từng tầng ánh sáng màu vàng một, vui mừng trong mắt bọn họ cực kì chói mắt.

Vương Chính đang dần dần giác tỉnh, thời đại thuộc về thần tộc bọn họ sẽ được phôi xuống lần nữa!

Bọn họ sẽ lại đứng ở nơi đỉnh điểm của thế giới này nhìn xuống tất cả thiên hạ một lần nữa, bọn họ chính là thần!

Chỉ cần Vương Kha hoàn toàn phôi xuống, bọn họ có thể thoát khỏi cổ xưa cấm kỵ này, đến lúc đó toàn bộ thế giới mặc cho bọn họ làm chủ, mà Vương cũng sẽ mang theo bọn họ đi về phía Thần tộc vào thời khắc chói mắt nhất.

Chỉ cần có Vương, tất cả vấn đề sẽ lập tức không còn là vấn đề, mà việc bọn họ phải làm chỉ là chờ đợi Vương giác tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Dù đào hết đầu óc, nàng cũng không quên!

☆, Chương 50: Dù đào hết đầu óc, nàng cũng không quên!

Editor: hongheechan

. . .

Ở trong thân thể Chu Tử Mặc, hình như có một đôi mắt đang chậm rãi mở ra.

"Tử Lan. . . Nàng chính là nghiệt duyên kiếp này sao? Tại sao lại quen

thuộc như vậy. . . Tứ Lan, Tứ Lan. . ."

. . .

"Đừng!" Tiếng kêu bén nhọn thấm thiết của Tứ Lan Thanh truyền ra xa gần nơi này trong đêm tối yên tĩnh, sao mà tê tâm liệt phế như thế.

"Sao vậy?" Trong ngủ mê Chu Tử Mặc hơi bối rối đứng dậy.

"Chu Tử Mặc, đừng xa cách ta, đừng trở nên lạnh lùng như vậy, đừng ném ta xuống, ta sợ!" Ôm thật chặt thân thể ấm áp này của Chu Tử Mặc, nước mắt liên tục chảy xuống theo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tứ Lan Thanh.

Ở lúc mới vừa tỉnh lại kia, nàng cũng biết mình chỉ ở vừa trong giấc mơ.

Một giấc mơ có liên quan đến Chu Tử Mặc!

Trong mơ, Chu Tử Mặc đã hoàn toàn lớn lên, hấn chói mắt như thế, một bộ trường bào màu vàng óng tôn lên dung nhan phong hoa tuyệt thế của hắn, nhưng Tứ Lan nhìn một cái đã nhận ra, đó chính là Chu Tử Mặc của nàng.

Nhưng mà ánh mắt của hắn cũng lạnh lùng như vậy, nàng muốn lên trước ôm lấy hắn, nhưng hắn lại né tránh giống như chán ghét, khoảng cách giữa hắn và nàng trở nên xa xôi như vậy, xa xôi đến mức rõ ràng hắn đang ở trước mặt nàng, nhưng nàng lại giống như không nhìn thấy dung nhan của hắn.

Nàng không cần Chu Tử Mặc máu lạnh như vậy, nàng muốn Chu Tử Mặc sủng ái nàng vô tận kia!

"Đứa ngốc, thấy ác mộng sao? Làm sao ta có thể rời xa nàng!" Ôm chặt Tiểu Nhân Nhân vào trong ngực, Chu Tử Mặc có thể cảm thấy thân thể lạnh lẽo của nàng đang không ngừng run rẩy, vì vậy hắn biết, tiểu tử này thật sự sợ hãi.

Cũng không biết nàng mơ thấy cái gì, mới có thể sợ như vậy.

"Chu Tử Mặc, nếu như có một ngày người thay lòng, không hề sủng ái ta nữa, người có tin ta sẽ giết chết người hay không, sau đó ta sẽ tự sát!" Nâng lên đầu nhỏ của mình từ trong ngực Chu Tử Mặc, lời của Tứ Lan Thanh cực kì nghiêm túc, nghiêm túc khiến Chu Tử Mặc có chút sợ hãi, hắn vô cùng tin tưởng lời nói của Tứ Lan.

Tin nàng nhất định có thể nói được làm được, nhưng cũng là vì tin mới có thể sợ hãi như thế.

"Dù người giết ta...ta cũng tuyệt đối không cho người tự sát!" Giọng nói của Chu Tử Mặc như lửa nóng, yêu như vậy thì sao hắn lại cho phép nàng chịu điểm tổn thương nào chứ.

Cho dù mình bị thương, tuyệt đối cũng không cho phép nàng bị thương! Đây chính là tình yêu hắn đối với nàng, vĩnh viễn cưng chiều, tuyệt đối sẽ không có thương hại! Chỉ cần Tứ Lan của hắn hiểu điểm này, cuộc sống giữa họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc, không có khoảng cách

Sống giữa bọn họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc, không có khoảng cách nào!

Nhưng mà, Tử Lan của hắn sẽ hiểu sao?

"Không tự sát, thì ta sẽ làm sao đây? Thế giới của ta mất đi người, thì sẽ không đầy đủ nữa!" Tử Lan Thanh cười khổ một tiếng, nàng không biết nên nói rõ tâm ý của mình đối với Chu Tử Mặc như thế nào, nàng ý lại vào sủng ái của hắn như thế, giống như đã nghiện, nếu như không mới có sủng ái của hắn, thế giới kia của nàng cũng sẽ lập tức sụp đổ.

Thế mà hắn lại giống như hoàn toàn không biết gì về điểm này.

"Tì Lan. . . Ha ha, bây giờ chúng ta nói về cái đề tài này hoàn toàn không cần thiết, vì ta tuyệt đối sẽ không thay lòng, tuyệt đối!" Chu Tì Mặc nói nghiêm túc như vậy, nghiêm túc khiến Tì Lan Thanh không muốn tin tưởng cũng khó khăn.

Khóe miệng Tì Lan Thanh bắt đầu dần dần nhếch lên, có lẽ Chu Tì Mặc nói đúng, hắn vĩnh viễn không thể nào thay lòng!

"Ngày mai, dẫn ta vào cung, từ bỏ thân phận của ta, được không?" Sau khi hơi trầm mặc, Tì Lan Thanh co rúc vào trong ngực Chu Tì Mặc, giọng nói của nàng cũng lười biếng rồi lại mê hoặc lòng người như vậy.

Nàng không muốn làm con gái của Chu Tì Mặc, chỉ muốn làm nữ nhân của hắn! Bởi vì con gái sớm muộn gì cũng phải gả đi, mà nữ nhân có thể sống chung một chỗ với hắn cả đời.

"Từ bỏ thân phận của nàng sao?" Chu Tì Mặc khẽ cau mày, không phải là không thể từ bỏ thân phận của Tì Lan, chỉ là quá phiền toái.

Huống chi hấn hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt thế nhân, dù Tì Lan là con gái hấn thu nuôi thì như thế nào, dù sao cũng hoàn toàn không phải là con ruột của hấn, dù có là con ruột của hấn, một khi hấn yêu cũng sẽ dây dưa cả đời!

Đây chính là cách yêu của Chu Tì Mặc hấn, quá mức bá đạo. . .

"Ừ, ta không muốn người bị người đời cười nhạo." Tì Lan Thanh nâng đầu nhỏ của mình lên, cực kì nghiêm túc gật đầu.

"Ánh mắt của thế nhân có mặc gì tới ta chứ?" Ánh sáng màu xanh trong mắt Chu Tì Mặc lóe lên một phát rồi thôi, hấn không để ý tới ánh mắt người đời, hấn chỉ muốn trong lòng của nàng có hấn là được rồi.

"Người không quan tâm, nhưng. . . ta quan tâm!" Tì Lan Thanh hơi nhắm hai mắt lại, sau đó khi mở ra lần nữa lại chói mắt như vậy, giống như ngôi sao phía chân trời, liên tục phát ra giai điệu động lòng người.

Đúng, nàng có thể không quan tâm cái nhìn của người đời đối với nàng, tuy nhiên nàng lại quan tâm cách nhìn của người đời đối với Chu Tì Mặc. Nàng hi vọng trong mắt của tất cả mọi người hấn đều cực kì hoàn mỹ!

"Người để ý sao. . ." Chu Tì Mặc hơi híp mắt lại, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, ha ha. . . Đây chính là Tì Lan của hấn.

"Được, ngày mai chúng ta sẽ vào cung, thay đổi thân phận cho người, người muốn thân phận gì?" Vuốt ve sợi tóc nhu thuận của Tì Lan, khóe miệng Chu Tì Mặc vẫn mỉm cười.

"Nếu như người là Vương Gia, thì ta chính là Vương Phi của người; nếu như người là thái tử, ta chính là thái tử phi của người; nếu như người là Hoàng đế, ta chính là hoàng hậu của người; nhưng mà. . . Nếu như người chỉ là một người dân, ta vĩnh viễn là nương tử của người!" Hàm nghĩa trong lời nói của Tì Lan rất rõ ràng, nàng chỉ hi vọng Chu Tì Mặc là một người dân bình thường.

Cho dù nghèo khó vất vả, nàng cũng có thể yêu hẳn cả đời.

Thật ra yêu cầu của nàng không cao chút nào, chỉ cần mỗi ngày Chu Tì Mặc có thể dành một chút thời gian sing ái nàng như vậy.

Chu Tì Mặc cười khỏ một tiếng, ở đời này làm người dân bình thường là không thể nào, nhưng chỉ làm một Vương Gia tự nhiên thì có thể. Mỗi ngày ôm Tì Lan ngửi hương hoa nghe tiếng chim, cũng không biết là một chuyện hạnh phúc như thế nào.

Nhưng. . . Hiện tại yêu cầu nhỏ nhỏ này cũng không thể hoàn thành, huyết mạch chi lực của Tì Lan cũng sắp giác tỉnh rồi, mà trong thân thể của hắn cũng có huyết mạch lực của Nhân Hoàng.

Muốn hợp với Tì Lan, cũng chỉ có thể giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng của mình!

Đến lúc đó, theo quy luật thiên địa, hấn và Tì Lan đều sẽ mất trí nhớ. . . Mất trí nhớ! Nghĩ tới hai từ này, Chu Tì Mặc lại đau lòng một trận, hấn không muốn quên Tì Lan, hấn tin Tì Lan nhất định cũng không muốn quên hấn.

Nhưng bọn họ lại không thể không quên!

"Tì Lan, người sẽ quên ta sao?" Giọng nói của Chu Tì Mặc tràn đầy khổ sở.

"Tất nhiên là không, vì sao đột nhiên lại hỏi cái vấn đề này?" Loáng thoáng cảm thấy khổ sở trong giọng nói của Chu Tì Mặc, Tì Lan nghi hoặc ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy khổ sở của Chu Tì Mặc, tâm đột nhiên căng thẳng. Chu Tì Mặc như vậy là có chuyện gì gặt năng sao?

"Không có gì, tùy tiện hỏi một chút." Chu Tì Mặc mỉm cười một tiếng, vừa muốn che giấu đề tài này xuống.

Nhưng tiếng nói khổ sở kia còn có khuôn mặt đau khổ đã đi vào trong đầu Tì Lan Thanh, khẽ cúi đầu, Tì Lan tìm một vị trí thoải mái ở trong ngực Chu Tì Mặc, hai mắt nhắm lại, "Trời còn chưa sáng, chúng ta ngủ tiếp thôi."

Mặc kệ lời nói mới vừa rồi của Chu Tì Mặc là cố ý hay là vô tình ý, Tì Lan Thanh báo cho mình tại trong lòng chính mình, nàng tuyệt đối sẽ không quên Chu Tì Mặc, tuyệt đối! Dù đào hết đầu óc của mình, nàng cũng sẽ không quên Chu Tì Mặc!

Chương 53: Chu tử Mặc thích một nữ nhân!

☆, Chương 51: Chu Tử Mặc thích một nữ nhân!

Edit: hongheechan

. . .

Ngày thứ hai, vào cung từ sớm, ngồi ở hạ vị nhìn dáng vẻ vạn thiên này của Hoàng quý phi tổ mẫu, Tử Lan Thanh suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

Bởi vì tiểu quý Chu Tử Mặc kia vẫn ngồi ở chỗ đó buồn bực uống trà, cũng không biết có thể mở miệng hay không, nên Tử Lan Thanh quyết định mọi việc còn phải dựa vào chính mình!

"Tổ mẫu, cái đó. . . Chu Tử Mặc tiểu quý này thích một nữ nhân."

"Phốc. . ." Theo lời của Tử Lan Thanh, Chu Tử Mặc trực tiếp phun nước trà trong miệng ra, cô gái nhỏ này thật đúng là không biết xấu hổ.

Biết rõ người mình thích chính là nàng, nàng còn nói như thế!

Cực kì lạnh nhạt nhìn sang Chu Tử Mặc, hài lòng trong con người Tử Lan rõ ràng như thế, tiểu quý, người đã không muốn mở miệng, như vậy ta nói thay người! Dù sao lời ta nói đều là sự thật.

Lúc này khuôn mặt tuyệt đẹp của Mạc Tình Thương cũng co quắp, tất nhiên nàng biết người Chu Tử Mặc thích chính là Tử Lan.

Lúc này lại bị Tử Lan nói lên trước mặt mọi người, cô gái nhỏ này, không hù chết người thì không bỏ qua rồi! Đâu có nữ nhân nào da mặt dày như vậy chứ!

"Khụ khụ. . . Hắn thích người nào?" Giả vờ như mình không biết cái gì, Mạc Tình Thương giống như đùa giỡn nhìn Chu Tử Mặc một cái, nàng thật sự muốn xem tiểu tử này có thể giả bộ đến lúc nào.

Lúc này ý tứ của Tử Lan hiển nhiên là muốn hắn nói tên nàng, nhưng tiểu quý kia lại lộ ra bộ dáng không biết cái gì cả.

Theo dẫn dắt của nàng, sẽ luôn khiến cho hắn không nhận được mà nổi lên trên mặt nước, đến lúc đó thì chơi thật tốt rồi!

"Chính là ta đó, Chu Tử Mặc thích ta, cho nên hắn không muốn ta làm nữ nhi của hắn, muốn cho ta làm vương phi của hắn." Tử Lan Thanh hưng phấn nhìn Mạc Tình Thương.

Nhất thời, Mạc Tình Thương mới hiểu ra những trà hoa hồng vào bình

nhất thời, Mạc Tình Thương mới vừa dùng trà hoa hồng vào bị phun một hớp ra, nàng cũng không nhìn được! Gặp qua người da mặt dày, tuy nhiên nàng chưa từng thấy qua đây như vậy đâu!

Nào có một nữ oa nào không ngừng nói có một nam tử yêu nàng ở trước mặt người khác, tiểu nha đầu này, thật không hổ là nữ nhi của bọn họ.

Dám làm dám chịu như thế, người không biết còn tưởng rằng nàng phóng đảng như nào!

"Hoàng tổ mẫu, éc. . . Không đúng, ta nên gọi mẫu phi theo Chu Tử Mặc rồi! Mẫu phi, bao giờ ta và Chu Tử Mặc mới gia đình?" Một đôi con người xinh đẹp nhìn thẳng tắp chăm chăm Mạc Tình Thương, khát vọng trong mắt cực kì dễ thấy.

Chính là ánh mắt khát vọng như này khiến lòng Chu Tử Mặc rung lên, sau đó mở miệng, "Xin mẫu phi thành toàn!" Năm chữ, Chu Tử Mặc nói đầy quyết tâm và nghiêm túc, khiến cặp mắt Tử Lan bắt đầu liên tục sáng lên.

Đây mới là Chu Tử Mặc của nàng, nam nhân nàng yêu sâu đậm phải như thế, dám làm dám chịu!

"Mặc nhi. . ." Mạc Tình Thương khẽ cau mày, Chu Tử Mặc biết thân phận của Tử Lan, nhưng lúc này lại còn nói như thế, chẳng lẽ hắn sẽ không sợ đám người Thụ Hoàng mang tới trả thù sao? Hay là nói, hắn đã yêu đến trình độ, vĩnh viễn cũng không nguyện buông tay nữa!

Như vậy Chu Tử Mặc. . .

"Tất cả hậu quả ta sẽ tự mình gánh chịu, tuyệt đối sẽ không khiến nước Chu mất mát vì ta." Chu Tử Mặc thản nhiên mở miệng.

"Người biết, ta không có ý này." Gương mặt tuyệt mỹ của Mạc Tình Thương kia hơi âm trầm, hắn là nhi tử của nàng, dù hắn thật sự gặp chuyện không may, nàng cũng sẽ dùng hết tính mạng của mình để bảo vệ hắn chu toàn.

Nhưng lúc này hắn lại nói như thế, là không tin tình thương của mẫu thân nàng với hắn, còn là nhận định giữa cha hắn và hắn, nàng sẽ chọn cha hắn!

"Ta biết, nhưng ta không muốn làm khó người." Chu Tử Mặc đứng dậy, quỳ xuống đất, thành kính như vậy.

Nàng là mẫu thân của hắn, là một trong hai nữ nhân đời này hắn coi trọng nhất. Cho nên, hắn không muốn làm khó nàng, cho dù một chút xíu cũng không muốn!

"Hôm Tử Lan mười tuổi đó, chính là hôn lễ của các người!" Xoa huyết Thái Dương của mình, lời nói của Mạc Tình Thương hơi mệt mỏi.

Hôm Tử Lan mười tuổi! Ha ha. . . Nếu như Tử Lan còn nhớ rõ Chu Tử Mặc, hôm đó nhất định chính là hôn lễ của bọn họ, nhưng Tử Lan vốn sẽ không nhớ được, nàng đã từng yêu một nam nhân, tên là Chu Tử

Mặc!

Bây giờ yêu, đã định trước là sẽ quên, vì sao thấy thế nào cũng đều là bi kịch chứ?

Vậy mà, có là bi kịch hay không, người nào có thể chắc chắn chứ?

"Thật sao?" Hưng phấn nhảy đến trên lưng của Chu Tử Mặc, trên khuôn mặt nho nhỏ của Tử Lan Thanh tràn trề hạnh phúc.

"Ừ." Nhẹ nhàng lên tiếng, thuận thế cúi thấp đầu của mình xuống, không để cho Tử Lan nhìn thấy bi ai trong mắt
*mình, thật hy vọng bọn họ có thể vĩnh viễn sống ở trong
cái hạnh phúc trong vui sướng này.*

"Nghe chưa? Nghe chưa? Hoàng tổ mẫu đồng ý, đồng ý, ha ha ha. . ." Tiếng cười cực kỳ đặc ý lại lộ ra một sự hồn nhiên, khóe miệng Chu Tử Mặc cũng bắt đầu nhếch lên dần dần, đây mới là Tử Lan của hắn, hắn thích nàng như vậy!

Khả ái làm cho người ta không nhìn được muốn hôn, hắn quả thật rất yêu nàng rồi. . .

"Bây giờ người không thể gọi ta là nữ nhi, phải gọi là nương tử!" Tiểu đại nhân kéo cổ Chu Tử Mặc, giọng nói Tử Lan Thanh lộ ra sự ra lệnh, là vì yêu mới có thể có ngất khí như thế.

"Được." Chu Tử Mặc xoay người, ôm tiểu tử này vào trong ngực, khẽ hôn lên cái trán của nàng, giờ khắc này Chu Tử Mặc cảm thấy mình là nam nhân hạnh phúc nhất cái thế giới này.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm!" Đang lúc Chu Tử Mặc và Tử Lan Thanh đắm chìm trong không khí hạnh phúc này. Bên ngoài cung điện, giọng nói the thé của tiểu thái giám truyền vào trong tai mọi người tại đây.

Ngồi trên thượng vị, Mạc Tình Thương nhanh chóng thu hồi bí ai trong mắt mình, tiếng nói uy nghiêm và đậm mạc chậm rãi phát ra, "Theo ta cũng nghênh hoàng hậu nương nương."

Nói xong, trực tiếp đứng dậy, nện bước chân ưu nhã từng bước từng bước đi về phía cửa cung điện, nàng biết rõ tính tình nữ nhân kia, nếu như không phải đích thân chào đón, nàng ta tuyệt đối sẽ không bước vào.

Đã như vậy, cũng không phải chỉ là đi nhiều thêm vài bước sao, điểm này Mạc Tình Thương vẫn có thể làm được.

Theo Mạc Tình Thương, Chu Tiêt Mặc và Tiêt Lan Thanh cũng đi theo ra ngoài. Tiêt Lan Thanh liên tục nháy con ngươi sáng ngời của mình, không phải lần đầu tiên nàng gặp hoàng hậu này, vậy mà mỗi lần nhìn gặp đều cảm thấy ghê tởm. Nếu không phải là xem mặt mũi Tiểu Ngũ, nàng đã sớm giết chết nữ nhân kia, đỡ cho mình phiền lòng.

Còn lần này, hiển nhiên nữ nhân kia vừa nghe nói mình và Chu Tiêt Mặc vào cung, cho nên mới tìm phiền toái! Chỉ là. . . Nàng muốn tìm mình gây phiền phức, mình cũng muốn cho nàng không dễ chịu!

Đi ra cửa cung, nữ nhân mặc phượng bào hoa lệ liền gọi vào tầm mắt của mọi người.

Nhìn khuôn mặt có ba phần tương tự với Tiểu Ngũ, Tiêt Lan Thanh khẽ nhún vai, chỉ nhìn gương mặt này nàng đã không đành lòng động thủ!

ai không xứng công vọng như:

"Cung nghênh hoàng hậu nương nương." Hơi khom người, sau đó nhanh chóng đứng thẳng.

Mạc Tĩnh Thương có đặc quyền, có thể không cần quỳ, cũng là vì đặc quyền này mới khiến cho hoàng hậu nhìn nàng càng khó chịu. Nàng thân là hoàng hậu cũng không có đặc quyền như thế. Hoàng quý phi nhỏ nhỏ lại có thể có quyền lực như vậy, điều này làm sao không làm nàng tức giận!

Nhưng tức giận là tức giận, nàng lại chưa bao giờ nói ra, đây là đặc quyền hoàng thượng cho, dù nàng tức giận như thế nào nữa cũng vô dụng.

"Phía sau người là Chu Tật Mặc và Tật Lan đứng không, vì sao nhìn thấy Bốn cung không hành lễ?"

Không thể ở tìm phiền toái trên người nữ nhân trước mặt, nàng thân là hoàng hậu một nước, chẳng lẽ không thể làm khó hai đứa bé.

Mà chỉ cần nghĩ tới đây hai đứa bé này có quan hệ trọng yếu với nữ nhân trước mặt, nàng đã cảm thấy vô cùng hả giận!

"Lễ quỳ là khi có lễ lớn hoặc nô tài, hoàng hậu nương nương nói như thế thật sự có chút khó khăn hai đứa bé này rồi." Nét mặt Mạc Tĩnh Thương cực kì lạnh nhạt.

Vậy mà câu nói đầu tiên ngắn gọn đó đã vô hình hóa giải uy áp hoàng hậu mang tới.

"Ta chỉ đưa một chút với hai đứa bé này, dĩ nhiên là

úydd3 n muối muối không cần làm thật." gương mặt ung dung của Hoàng hậu vì lời nói của Mạc Tình Thương mà hơi cứng ngắc, nhưng sau đó liền nhanh chóng phản ứng lại, lời nói ôn tồn uyển chuyển chậm rãi phát ra, nét mặt nàng vẫn là ung dung và cao quý như cũ.

Giống như thân phận của nàng vốn tôn quý hơn Mạc Tình Thương mấy phần.

Hoàng hậu trước mặt mang đến tôn quý vô hình, Mạc Tình Thương chạm nhẹ chiếc nhẫn xanh biếc vô danh trên ngón tay mình. Chỉ cười yếu ớt nhàn nhạt.

Chiếc nhẫn này tổng cộng có hai cái, ở nơi này có một cái, hoàng thượng cũng có một cái.

Mặc kệ bất cứ lúc nào, mình và hoàng thượng cũng sẽ mang theo chiếc nhẫn này, đây là chứng minh tình yêu của bọn họ, mà tình yêu này chỉ có một phần duy nhất, sẽ không bao giờ có người thứ ba xen vào giữa bọn họ.

Mà nàng vuốt ve cái nhẫn này, chính là muốn nói cho nữ nhân trước mặt, cho dù nàng là hoàng hậu tôn quý nhất thì như thế nào?

Nam nhân cho nàng thân phận này hoàn toàn không thương nàng, thân phận của nàng vốn không có tác dụng, lòng của nàng ta vĩnh viễn khiến cho nàng không thoát khỏi nhà tù đó!

Nữ nhân sống ở trong cung nhiều năm có ai không thông minh, hoàng hậu cũng không dân, liếc đã thấy ý tứ của Mạc Tình Thương.

*Đôi tay lành thường bảo dưỡng thật tốt đột nhiên siết chặt,
loại cảm giác đau lòng này thật sự rất khó chịu!*

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 54: Gả Tử Lan cho Chu Tử Mặc!

☆, Chương 52: Gả Tử Lan cho Chu Tử Mặc!

Edit: hongheechan

Mạc Tình Thương có đặc quyền, có thể không cần quỳ, cũng là vì đặc quyền này mới khiến cho hoàng hậu nhìn nàng càng khó chịu. Nàng thân là hoàng hậu cũng không có đặc quyền như thế, Hoàng quý phi nhỏ nhỏ này lại có thể có quyền lực như vậy, điều này làm sao không khiến nàng tức giận!

Nhưng tức giận là tức giận, nàng lại chưa bao giờ nói ra, đây là đặc quyền hoàng thượng ban cho, dù nàng có tức giận như thế nào nữa cũng vô dụng.

"Phía sau người là Chu Tử Mặc và Tử Lan đứng không, vì sao nhìn thấy Bốn cung không hành lễ?" Không thể ở tìm phiền toái trên người nữ nhân trước mặt, nàng thân là hoàng hậu một nước, chẳng lẽ không thể làm khó hai đứa bé.

Mà chỉ cần nghĩ tới đây hai đứa bé này có quan hệ trọng yếu với nữ nhân trước mặt, nàng đã cảm thấy vô cùng hả giận!

"Lễ quỳ là khi có lễ lớn hoặc nô tài, hoàng hậu nương nương nói như thế thật sự có chút khó khăn hai đứa bé này rồi." Nét mặt Mạc Tình Thương cực kì lạnh nhạt.

Vậy mà câu nói đầu tiên ngăn ngừn đó đã vô hình hóa giải uy áp hoàng hậu mang tới.

"Ta chỉ đùa một chút với hai đứa bé này, muội muội không cần làm thật." Gương mặt ung dung của Hoàng hậu vì lời nói của Mạc Tình Thương mà hơi cứng ngắc, nhưng sau đó liền nhanh chóng phản ứng lại, lời nói ôn tồn uyển chuyển chậm rãi phát ra, nét mặt nàng vẫn là ung dung và cao quý như cũ.

Giống như thân phận của nàng vốn tôn quý hơn Mạc Tình Thương mấy phần.

Hoàng hậu trước mặt mang đến tôn quý vô hình, Mạc Tình Thương chạm nhẹ chiếc nhẫn xanh biếc vô danh trên ngón tay mình. Chỉ cười yếu ớt nhàn nhạt.

Chiếc nhẫn này tổng cộng có hai cái, ở nơi này có một cái, hoàng thượng cũng có một cái.

Mặc kệ bất cứ lúc nào, mình và hoàng thượng cũng sẽ mang theo chiếc nhẫn này, đây là chứng minh tình yêu của bọn họ, mà tình yêu này chỉ có một phần duy nhất, sẽ không bao giờ có người thứ ba xen vào giữa bọn họ.

Mà nàng vuốt ve cái nhẫn này, chính là muốn nói cho nữ nhân trước mặt, cho dù nàng là hoàng hậu tôn quý nhất thì như thế nào?

Nam nhân cho nàng thân phận này hoàn toàn không thương nàng, thân phận của nàng vốn không có tác dụng, lòng của nàng ta vĩnh viễn khiến cho nàng không thoát khỏi nhà tù đó!

Nữ nhân sống ở trong cung nhiều năm có ai không thông minh, hoàng hậu cũng không dẫn, liếc đã thấy ý tứ của Mạc Tình Thương.

Đôi tay bình thường bảo dưỡng thật tốt đột nhiên siết chặt, loại cảm giác đau lòng này thật sự rất khó chịu!

Thật khó chịu. . .

Vì sao nam nhân kia cho nàng thân phận tôn quý như thế, nhưng lại hoàn toàn không thương nàng?

Thật ra thì nàng đã sớm biết nguyên nhân, nam nhân kia chỉ muốn dùng loại biện pháp đó để bảo vệ nữ nhân trước mặt này, để cho toàn bộ nàng tầm mắt của nữ nhân khác chuyển dời đến trên người của mình.

Thân phận càng tôn quý, thì nguy hiểm phải gánh lại càng lớn, hẳn không muốn khiến mỹ nhân trước mặt này chịu đựng, nên lựa chọn mình.

Mà mình. . . Biết rõ điểm này, nhưng lại còn ngốc nghếch cho rằng, chỉ cần mình từ từ chờ đợi, chỉ cần mình yên lặng cố gắng, loại trạng thái này nhất định sẽ thay đổi, nhưng. . .

Bỏ ra nhiều năm như vậy, đổi lấy chỉ tình yêu càng sâu đậm giữa bọn họ, điều này làm sao có thể làm cho nàng an lòng, cho nên nàng chuẩn bị bắt đầu hành động.

Nếu không thể gây tổn thương cho nàng ta, như vậy thì tổn thương con trai của nàng ta, không phải nàng ta quan tâm con trai bảo bối của mình nhất sao? Vậy mình sẽ để cho lòng hấn đau, nhìn lòng của người quý giá nhất với mình đau, chắc hẳn chính nàng cũng sẽ khổ sở thôi.

Mà chỉ cần nàng ta thương tâm khổ sở, dù chỉ có một tia như vậy thôi, mình đã thỏa mãn!

"Lời này của tỷ tỷ kinh ngạc, không nên nói đùa với trẻ con như vậy." Giọng của Mạc Tình Thương lạnh lùng rồi lại mang theo một chút xiu dịu dàng.

Làm cho người ta hoàn toàn không nghe ra nàng vui vẻ hay tức giận.

"Ha ha. . . Nếu muội muội còn gọi ta một tiếng tỷ tỷ, theo lý nên biết khác biệt trên dưới, cho dù tỷ tỷ ta có thật làm gì sai, cũng không tới phiên muội muội nhắc nhở!" Hoàng hậu quả thật là hoàng hậu, rõ ràng đã bị đẩy vào đường cùng, nhưng mà lại còn có thể phản kích lập tức.

Nhưng Mạc Tình Thương cũng không phải chỉ ngồi không!

"Dù muội muội ta không thể nhắc nhở, nhưng sai lầm chính là sai lầm, cũng không thể bởi người khác không thể nói thì là đúng." Hiển nhiên lần này Mạc Tình Thương không muốn lùi bước.

Nàng có thể nhịn chịu nữ nhân này tổn thương nàng, tuy nhiên nó không thể chịu được nàng muốn tổn thương con trai của nàng! Đó là tính mệnh của nàng, bất cứ kẻ nào cũng không thể tổn thương hắn.

Tức giận trong mắt chợt lóe lên, hoàng hậu thật sự không rõ vì sao Hoàng quý phi luôn luôn mềm yếu vô năng đó hôm nay sẽ cường thế như thế.

Đột nhiên, trong mắt của nàng thoáng qua một tia mừng thầm, là vì quan tâm sao?

Bởi vì quan tâm, cho nên mới phải cường thế như vậy, không cho bất luận kẻ nào khi dễ con trai bảo bối của nàng ta, cho dù là một chút như vậy cũng không cho!

Người càng yêu thương hắn, một khi hắn bị thương thì người sẽ càng đau lòng! Đã như vậy, cũng đừng trách nàng không lưu tình, muốn trách thì trách người quá quan tâm!

"Muội muội, đây chính là Tì Lan phải không, thật đáng yêu. Nghe nói tiểu nhi từ nhà tể tướng đại nhân đến nay còn chưa hôn phối, tuổi cũng không hơn kém Tì Lan bao nhiêu, vậy..."

"Ha ha. . . Tỳ tỳ tới thật không may, Tì Lan vừa mới bị gả cho con ta. Là mẫu thân ta tự làm mối!" Trực tiếp cắt đứt lời nói của hoàng hậu, lời nói của Mạc Tình Thương không hề khách khí.

Vậy mà còn đuổi tay với Tì Lan, cũng không biết đầu hoàng hậu này có phải bị lừa dối rồi hay không!

hoàng hậu này có phải bị lừa à? Có hay không?

Dù con trai của nàng cũng không xứng với Tì Lan, nữ nhân này còn vọng tưởng phối con trai của Tế Tước cho Tì Lan. Nếu bị Khuynh Diệu Dịch hay Tì Tiên Thành biết, nhất định sẽ trực tiếp vặn đầu nữ nhân này xuống.

"Con trai của người? Ha ha ha. . . lời nói này của muội muội thật buồn cười, ở nước Chu này, ai không biết ai không hiểu, Tì Lan chính là nghĩa nữ con trai của người thu nuôi, sao lúc mình một cái đã trở thành vương phi con trai người rồi, cái này nói ra. . . Cũng không sợ người chê cười sao?" Lời nói của hoàng hậu lộ ra giễu cợt vô tận.

Người muốn cho Tì Lan trở thành thê tì của con trai người, ta liền cố tình không đúng ý người!

"Chuyện cười, nếu như tỷ tỷ cho là tình yêu chân chính trên thế gian này là một chuyện cười, thì tỷ tỷ chính là chuyện cười chân chính! Dùng hết thủ đoạn ngàn dặm xa xôi để gả vào nước Chu, không phải là vì yêu sao?" Lời nói của hoàng hậu rất giễu cợt, lời của Mạc Tình Thương còn châm chọc hơn.

Mặc kệ người có tin tưởng tình yêu chân chính hay không, giờ khắc này người cũng không lời nào để nói!

"Người. . . đừng tưởng rằng Bôn cung nói không lại người, Bôn cung chỉ không muốn bác bỏ mặt mũi của người ở trước mặt trẻ con và cung nữ thái giám thôi. Dù sao Bôn cung là tỷ tỷ, phải nhường người rất nhiều." Khí chất vốn có toàn thân hoàng hậu ngay lập tức trở nên nóng nảy, nàng không muốn xấu mặt ở nơi này trước mặt

nữ nhân kia.

"Vâng, là tỷ tỷ khoan hồng độ lượng." Khẽ khom người lần nữa, còn lãnh đạm nở nụ cười, cười nhạo ở khóe miệng Mạc Tình Thương cực kì chói mắt.

"Tiểu nhi tì Tế Tướng Phỉ sẽ là phu quân tốt, die nnda n3quyyd on Tế Lan gả đi sẽ không lỗ!" Thu hồi lòng tràn đầy tức giận của mình, nụ cười duyên dáng quý phái lại nở trên mặt hoàng hậu một lần nữa.

Lần này, rốt cuộc Tế Lan Thanh cũng không nhìn được rồi, trước kia không biết thân thế của mình ngu ngốc như thế nào, Tế Lan Thanh cũng dám giết chết hoàng hậu này, huống chi bây giờ phía sau mình còn có một cặp phụ mẫu ngu ngốc!

"Ta nói vị đại thẩm này, tiểu nhi tì Tế Tướng Phỉ đúng là phu quân tốt, vậy sao người không tự mình gả đi!" Mồm miệng học tuếch đây là đặc điểm đặc biệt của Tế Lan Thanh.

Nàng mới không sợ mình phạm sai lầm, dù sao thì xem ra lỗi lầm đã có người sau lưng ôm.

"Còn nhỏ tuổi đã vô lễ như vậy, chẳng lẽ phụ thân người không dạy người lễ nghĩa liêm sỉ sao?" Tiếng nói của hoàng hậu chợt đề cao, mà nụ cười duyên dáng quý phái kia trên mặt nàng cũng bắt đầu tản đi một chút xiu.

Lần này, nàng thật sự có một chút tức giận.

Vẫn khinh thường nhếch miệng, Tế Lan Thanh biết

hoàng hậu này muốn hạ uy với mình, cho nên mới tàn nhẫn như vậy.

Nếu như nàng là đứa trẻ bình thường, nhất định sẽ sợ, nhưng mà Tì Lan cũng không phải là một đứa trẻ bình thường.

"Chu Tì Mặc đã dạy ta, đối với người mới nói lễ nghĩa liêm sỉ, còn đối với loại người như heo chó súc sinh như người! Lễ nghĩa liêm sỉ đều không có tác dụng!" So chửi nhau sao? Tì Lan Thanh nàng còn không thua đâu! Dù mười hoàng hậu cũng không phải là đối thủ của nàng.

Nghe được lời mắng của Tì Lan Thanh, gương mặt ung dung này của hoàng hậu không giả bộ được nữa, gương mặt phác họa vô cùng tinh xảo ngay lập tức trở nên xanh mét.

Mà một bên kia, Chu Tì Mặc và Mạc Tình Thương chỉ mỉm cười nhàn nhạt.

"Hừ, hôm nay Bồn cung không thấy phụ thân người giáo huấn người một chút, Bồn cung sẽ không đứng đầu hậu cung này! Người tôi, trong mắt Tì Lan cách cách không có tôn trọng, đè xuống cho ta!" Vung tay lên, khí chất uy nghiêm của hoàng hậu vào giờ khắc này chắc chắn hiển thị rõ.

Nhưng lời nói của nàng mới vừa vắn rơi xuống, một giọng nói khác uy nghiêm hơn liền vang lên, "Hoàng hậu sẽ không thật sự so đo với một đứa bé chứ." Theo lời nói này rơi xuống, nam tì mặc quần áo long bào màu vàng đã xuất hiện trước mặt mọi người, vậy gương mặt không giận

tự uy khiến Tìt Lan Thanh không nhìn được rụt cổ một cái.

Mỗi lần thấy nam nhân này, nàng đều cảm thấy hấn không xứng với Hoàng quý phi tổ mẫu tuyệt xinh đẹp như vậy, nhưng mỗi lần lại bị khí phách trong mắt hấn chinh phục tại chỗ!

Có lẽ Hoàng quý phi tổ mẫu của nàng thích chính là nội hàm của nam nhân này.

"Hoàng thượng, vì sao ngài lại tới, nô tì chỉ đùa với Tìt Lan cách cách một chút." Khẽ khom người sau đó thoáng che mặt, che lấp tất cả tâm tình không tốt trong mắt.

Nàng không muốn làm cho hấn nhìn thấy một mặt xấu xí của nàng, cho dù là một chút xiu cũng không cho!

"Chỉ đùa giỡn, rõ ràng trăm nghe nói người phải dè Tìt Lan cách cách xuống, chẳng lẽ lỗ tai trăm xảy ra vấn đề?" Nam tì khoác hoàng bào hiển nhiên không muốn nói nhảm với hoàng hậu này, trong mắt hấn, nàng chỉ là một công cụ, so ra thì hoàn toàn không vượt nửa ngón tay của Mặc Tình Thương!

"Ta. . . Hoàng thượng, là mới vừa rồi muội muội nói muốn gả Tìt Lan cách cách cho Mặc nhi, cho nên nô tì mới có thể nhất thời luống cuống. Xin hoàng thượng trách phạt!" Hoàng hậu nói xong câu này, trực tiếp quỳ xuống đất.

Vẻ mặt bi thiết này khiến Tìt Lan một hồi ghê tởm, nữ nhân này có không khỏi cũng quá giả bộ rồi không?

Vẻ mặt vừa mới diệp vô dương oai ngay lập tức biến thành mèo con sao? Hơn nữa còn làm một mèo con khiến người thương yêu!

Tì Lan Thanh thật đúng là cảm thấy. . . ghê tởm!

"Gả Tì Lan cho Mặc nhi. . . Tình Thương, đây là sự thực sao?" Dãy mắt nam tì mặc long bào chợt lóe lên xanh thẫm.

Hắn đã hỏi vì sao Chu Tì Mặc không muốn lấy nương tì, thì ra là chỉ là vì trong lòng đã sớm có nàng, mà nàng lại chỉ là một cô nhi được hãn nhất!

Hoàng tì một nước yêu cô nhi hơn nữa muốn kết hôn để nàng làm vương phi của mình, về sau nói không chừng còn sẽ trở thành một nước hoàng hậu, chuyện này. . . Có phải có chút trò đùa hay không?

"Ừ, thật." Mặc Tình Thương nhìn lên gương mặt không tư nghị của nam tì mình yêu tha thiết nhất trước mặt, thất vọng trong mắt chợt lóe lên.

Ban đầu, nàng được tôn vinh là công chúa Nhân Hoàng, nàng không có vì nước Chu chỉ là một nước trung đẳng mà coi thường hãn, mà bây giờ, hãn thế nhưng lại vì thân phận của Tì Lan mà xem thường nàng, hãn như vậy. . .

Thật khác hãn lúc đầu!

Chương 55: Ta muốn nàng chết nàng thì phải chết!

☆, Chương 53: Ta muốn nàng chết nàng thì phải chết!

Edit: hongheechan

Hắn như vậy. . . Thật sự là nam nhân khiến mình nguyện ý bỏ qua tất cả như vậy sao?

"Tình Thương, nàng biết không phải ta có ý đó, ta chỉ thấy . . không biết rốt cuộc phụ mẫu ruột của Tử Lan là ai, ta sợ. . ."

"Chàng sợ cái gì, không phải chàng chỉ sợ thân phận của Tử Lan thấp kém, sợ thân phận của nàng không tốt! Không xứng với con của chàng!" Giọng nói cực kì đậm mạc, vậy mà trong giọng nói của Mạc Tình Thương lại lộ ra một cổ thất vọng dày đặc.

Nghe ra thất vọng trong giọng nói của Mạc Tình Thương, vẻ mặt của nam nhân trung niên vốn cơ trí này hoảng hốt, tiếng nói lấy lòng đã nhanh chóng truyền ra, "Tình Thương, thật sự không phải là ta xem thường Tử Lan, chỉ là muốn tra rõ, tránh cho. . ."

"Tránh cho cái gì?" Mạc Tình Thương khẽ ngẩng đầu, nhìn nam tử nàng yêu sâu đậm này một cái, rồi nhẹ nhàng cúi đầu.

Nàng không biết hắn tránh cho là có ý gì, cũng không muốn biết! Cho nên mới cúi đầu sau khi nói xong câu đó, bởi vì nàng không muốn biết đáp án.

"Muội muội, hoàng thượng là nhất quốc chi chủ (vua một nước), làm sao muội có thể chết vẫn như thế!" Hoàng hậu ở bên cạnh thấy lời nói của Mạc Tình Thương không tốt, vội vàng khích bác.

Chỉ cần giữa bọn họ xuất hiện khe hở, cho dù là một chút như vậy, nàng cũng có thể thừa lúc vắng mà vào!

Cho nên nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một cơ hội nào khiến cho bọn họ tan vỡ.

"Câm miệng! Nơi này không có phần cho người nói chuyện!" Dáy mắt nam tử trung niên thoáng qua vẻ chán ghét, hắn thật sự rất ghét nữ nhân trước mặt này.

Nếu như không phải là giữ lại nàng còn có một chút chỗ

dùng như vậy, hắn đã một đao giết chết nàng từ lâu rồi, tránh khỏi nhìn phiền lòng!

"Hoàng thượng, nô tì lo, vì ngài. . ."

"Lại nói thêm một câu nữa, người lập tức rút cho ta!" di
enodo anl Oequy do n Thô bạo cắt đứt nữ nhân om sòm
này lần nữa, nam tử mặc quần áo long bào không nhìn
hoàng hậu thêm một cái.

Mà chính là thái độ lãnh đạm này của hắn, rốt cuộc lại để
cho nữ nhân kia hoàn toàn nóng nảy.

"Ta, Tiểu Nhược Anh, mười sáu tuổi gả vào nước Chu
trở thành vương phi của người, qua nhiều năm như vậy, ta
tận tâm tận lực làm tốt mọi việc vì người! Dù không có
công lao cũng phải có khổ lao, vậy mà người. . . lại có thể
bảo ta rút!" Lúc này Tiểu Nhược Anh đâu còn có điểm
ung dung hoa quý nào, có thì chỉ là bi ai vô tận.

Nàng yêu như vậy, nhưng cũng đau lòng như vậy!

Tì Lan Thanh nhìn khuôn mặt tương tự với Chu Tì
Ngữ, hơi cau mày. Nói thật, lúc này nàng thậm chí có
chút không đành lòng.

Tiểu Ngữ của nàng đáng yêu như vậy, thiện lương như
vậy, tại sao lại phải có mẫu thân như thế?

Đưa tay, lén kéo ống tay áo của Chu Tì Mặc, Tì Lan
Thanh lắc đầu một cái.

Xem mặt mũi của Tiểu Ngữ, thôi. . .

Thấy Tì Lan lắc đầu, trong lòng Chu Tì Mặc bắt đầu cười cười, cho dù rất lâu, biểu hiện của Tì Lan vẫn là loại lãnh khốc tuyệt tình, nhưng nội tâm của nàng vẫn thiện lương như vậy.

"Hoàng a mã, hoàng ngạch nương cũng không dễ dàng gì, xem mặt mũi của Tiểu Ngữ, cho qua đi." Chu Tì Mặc cười khổ một tiếng, hẳn lại không hề nghĩ tới có một ngày sẽ cầu cạnh vì nữ nhân ác độc này, mà bây giờ hẳn thật sự làm như vậy!

Mà tất cả này chỉ là lời vì Tì Lan không đành lòng.

"Hừ, người không nói đến Tiểu Ngữ cũng may, nếu hiện tại đã nhắc tới, như vậy ta khuyên người lập tức giao Tiểu Ngữ ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Lúc này Tiểu Nhược Anh giống như đang mê muội, hoàn toàn không có cố kỵ lập luận kẻ nào ở nơi này.

Có lẽ, nhiều năm ấn nhẫn như vậy, giờ khắc này đã khiến cho nàng hoàn toàn bộc phát.

"Giao Tiểu Ngữ ra, người định làm cái gì?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tì Lan Thanh âm trầm, vì nàng nghe thấy địch ý từ giọng nói của nữ nhân trước mặt này. Đó là địch ý với Tiểu Ngữ sao?

Tiểu Ngữ là nữ nhi của nàng, nhưng bây giờ nàng ta lại có thể biết sinh ra địch ý với Tiểu Ngữ, chuyện này... có thể nói rõ nữ nhân trước mặt này đã hoàn toàn đánh mất tâm trí!

Nàng ghét loại cảm giác này, vô cùng ghét!

"Muốn làm cái gì, ha ha ha. . . Nàng là nữ nhi của ta, ta sinh nàng nuôi nàng, nếu ta tính cho nàng đi chết, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chết!" Tiểu Nhược Anh điên cuồng cười to, khuôn mặt dữ tợn khiến Tì Lan Thanh gắt gao cắn khước môi của bản thân.

Nàng có thể thấy được, lời nữ nhân này nói đều là sự thật! Nàng thật sự sẽ cho Tiểu Ngữ chết, chỉ cần nàng muốn. . . Nàng chính là một người điên, điên đến mức quỳdon một nữ nhân điên đến không còn là người.

Mà đối phó với nữ nhân điên, chỉ có một biện pháp, đó chính là. . . Chết!

Hơn nữa còn là bị chôn sống mà chết!

"Trẫm thấy người đã điên rồi!" Giọng nói uy nghiêm của nam tì lại vang lên một lần nữa, mà gương mặt hắc nhìn Tiểu Nhược Anh cũng càng phát lạnh lẽo, có lẽ là lúc nên làm một chút lựa chọn rồi.

Không nên chỉ vì nhất thời không đành lòng mà tạo thành sai lầm không thể bù đắp được.

"Đạ, ta đã điên rồi, hoàn toàn điên rồi, chỉ cần có thể làm người yêu ta, dù có giết sạch người trong cả thiên hạ thì như thế nào?" Khước môi Tiểu Nhược Anh nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, mà ánh mắt của nàng cũng càng phát ra tàn khốc.

Tì Lan Thanh nhìn thấy sát khí từ đáy mắt nàng ta, sát khí nhắm vào Tiểu Ngữ sao?

Lệ khí trên người bắt đầu không ngừng trào lên trên, nàng không cho phép Tiểu Ngử bị một tia tổn thương nào, tuyệt đối không cho phép! Cho nên. . .

Hơi không thể không chế tiến lên một bước, dưới đáy con người của Tì Lan đỏ lên một cái rồi bắt đầu liên tục tràn ra, tay nhỏ bé của nàng bắt đầu giờ nhưng, nhưng mới vừa vịn nâng cao, đã bị một đôi tay ấm áp mà có lực cầm thật chặt.

Hồng Lam ở đáy mắt rút đi ngay lập tức, Tì Lan Thanh đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Sự thật chính là sự thật!

||, Chương 54: Sự thật chính là sự thật!

Edit: hongheechan

Cực kì nghi hoặc nhìn Chu Tì Mặc, trong đầu Tì Lan Thanh liên tục hiện ra từng khung cảnh huyền ảo.

Tất cả đều cực kì quái dị!

"Chu Tì Mặc, ta mới vừa. . ." Tay nhỏ bé của Tì Lan Thanh nắm chặt bàn tay của Chu Tì Mặc, vì sao mới vừa rồi nàng có loại cảm giác bị mất trí nhớ? Đầu óc trống rỗng!

"Không có việc gì, không cần lo lắng." Chu Tì Mặc ôm lấy người của tiểu tử này, khước miệng lộ ra một tia cười khổ, cách lúc Tì Lan Giác Tỉnh huyết mạch càng ngày càng gần, mà tim của hắn cũng càng ngày càng đau, trời mới biết hắn muốn nói cho Tì Lan tất cả đến bao nhiêu.

Nhưng. . .

Nhưng hắn lại không nói ra cái gì cả!

Hắn chỉ có thể yên lặng chờ đợi khi đó đến, cũng không thể làm cái gì!

"Hoàng a mã, mẫu phi, Tì Lan bị dọa phát sợ, nhi thần mang theo Tì Lan rời đi trước." Khẽ khom người, Chu Tì Mặc nói xong câu này sau nhanh chóng ôm lấy người cô nhóc này, sau đó xoay người rời đi, không để ý đến mọi người ở đây.

Trong mắt Mạc Tinh Thương chợt lóe lên bi ai, Mạc nhi yêu như vậy, cũng biết tất cả chân tướng, cho nên mới phải khổ sở như thế!

Ai. . . Chẳng lẽ người hữu tình lại thật sự không thể cả đời thân thuộc sao? Hay là nói, cái kế hoạch kia thật sự sẽ bắt đầu? Một khi bắt đầu, Mạc nhi phải có tư cách đứng ở bên cạnh của Tì Lan, những điều đó đối với Mạc nhi mà nói, khó tránh khỏi hy sinh quá lớn.

Rõ ràng hắn có thể không buồn không lo qua hết đời này, vô duyên với những thứ âm u kia.

Nhưng mà một khi bắt đầu kế hoạch này, chính là vô số âm mưu quỷ kế, có lẽ đời này của hắn cũng sẽ vì vậy mà hủy diệt! Có bắt đầu kế hoạch này hay không, hay là chờ mấy ngày nữa, nếu như Mặc nhi yêu đã không thể mất đi Tì Lan, như vậy thì nói tất cả cho hắn biết.

Về phần hắn lựa chọn như thế nào thì chính là chuyện của hắn!

Mình ở trong đời của hắn chỉ là một người dẫn đường, số mạng chân chính nắm giữ ở trong tay của chính hắn.

Bị Chu Tì Mặc ôm vào bên trong lòng ngực, mắt Tì Lan Thanh lạnh lùng nhìn hoàng hậu vẻ mặt âm thầm té quỵ xuống đất.

Trong mắt đã không có nữa phần thương hại, có chỉ là hồi hận vô tận, vì sao ban đầu nàng không giết chết nữ nhân ác độc này, nếu như ban đầu nàng có thể quả quyết một chút, có lẽ Tiểu Ngạc không trải qua khổ sở như vậy.

Cho đến đi ra cửa chính cung điện này, Tì Lan Thanh vẫn còn hồi hận.

"Tì Lan, nếu tất cả đã trở thành sự thật, dù người có hồi hận cũng vô dụng." Chu Tì Mặc giống như con giun trong bụng Tì Lan, nhìn bộ dáng nhỏ bé kia của nàng cũng biết suy nghĩ trong lòng nàng.

Hình như cặp mắt hơi vô hồn, Tì Lan Thanh cảm thấy mình không có cách nào tập trung.

Nhưng theo thời gian trôi qua, rốt cuộc Tì Lan Thanh

tìm được điều mình muốn nhìn rõ, hơi nhẹ nhàng chậm
chạp ngẩng đầu, chính Tì Lan Thanh cũng biết rõ một
điểm này, nhưng cũng là vì biết nên mới hối hận!

"Nếu như mà ta có thể sớm một chút. . ."

"Dù người có thể biết sớm một chút, kết cục này cũng sẽ
không thay đổi, bởi vì. . . Người biết Tiểu Ngữ ấy yêu
như vậy!" di ennda nlee quyudoon Cho dù rất không
muốn thừa nhận chuyện này, nhưng cuối cùng Chu Tì
Mặc vẫn nói ra toàn bộ.

Mà nguyên nhân dĩ nhiên là muốn an ủi Tì Lan.

"Vì sao nàng lại yêu như vậy, rốt cuộc nam nhân kia có
chỗ nào đáng giá để nàng yêu, chẳng lẽ nàng không nhìn
thấy đáy mắt tuyệt tình của nam nhân kia, chẳng lẽ nàng
thấy như vậy đã lãng phí chính mình, chẳng lẽ. . ."

"Tì Lan. . . Cho dù người có nhiều chẳng lẽ hơn nữa,
nhưng yêu chính là yêu, chúng ta vĩnh viễn cũng không
thể nào hiểu tâm tư của Tiểu Ngữ." Chu Tì Mặc từ từ
than thở một hơi, hơi trầm muộn mở miệng.

Mỗi chữ hẳn đang nói đều là sự thật tàn nhẫn.

"Nếu nàng yêu như thế, như vậy thì khiến người nam
nhân kia biến mất hoặc là để cho nàng quên." Đáy mắt
Tì Lan Thanh thoáng qua một tia kiên quyết.

Tóm lại, nàng không bao giờ nữa cho phép Tiểu Ngữ bị
thương, dù cho một chút cũng không có thể!

"Tì Lan Thanh, ngươi đừng lo, Tiểu Ngữ sẽ không có chuyện gì đâu."

"Tì Lan, Tiêu Ngũ có quyết định của nàng, tốt nhất chúng ta không nên can thiệp." Chu Tì Mặc nhìn đầy mắt của kiên quyết Tì Lan, hơi hoảng hốt nói.

Hắn cảm thấy Tì Lan giờ khắc này giống như sẽ làm ra quyết định kinh khủng gì đó.

Mà quyết định này sẽ ảnh hưởng thẳng đến số mạng cả đời của Chu Tì Ngũ, chuyện này. . . Là một bước ngoặt!

"Không can thiệp? Chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn nàng từng bước từng bước đi về cõi chết sao? Người là ca ca ruột của nàng sao?" Giọng nói của Tì Lan Thanh cực kì quái dị, mà khuôn mặt của nàng cũng bởi đó mà thay đổi quỷ dị.

Không có ai biết tâm tình của nàng, giống như ngay cả chính nàng cũng không biết lúc này mình nghĩ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Tia lửa đụng nhau. (thượng)

☆, Chương 56: Tia lửa đụng nhau. (thượng)

Edit: hongheechan

"Người có thể nói như vậy, nhưng. . . Hôm nay vương phủ sẽ như thế nào, khi nào thì kết thúc?" Khóe miệng Chu Tử Mặc treo lên nụ cười rõ ràng, nhưng giọng nói của hắn lại càng ngày càng lạnh, cuối cùng giống như gió lạnh thổi ra từ trong địa ngục, làm cho mọi người ở đây không nhìn được rùng mình một cái.

Nhưng khóe miệng kia vẫn còn treo tia mỉm cười rõ ràng như vậy.

Có lẽ Chu Tử Mặc như vậy mới để cho người cảm thấy càng sợ hãi.

"A. . . Ha ha. . ." Hơi xấu hổ cười cười, khuôn mặt thánh khiết của Liên Khinh hơi cứng ngắc, hẳn thật sự có chút không hiểu mình đắc tội với tiểu vương gia chỗ nào.

Nhưng mà hẳn vẫn có thể cảm thấy rõ ràng địch ý của tiểu vương gia đối với hẳn.

"Ama, không biết có thể để ta đơn độc chung đụng với hẳn một lát không?" Hiển nhiên Tử Lan Thanh muốn thêm dầu vào lửa, nàng thật sự muốn xem Chu Tử Mặc có thể nhịn tới khi nào.

Hơi khiêu khích híp cặp mắt của mình lại, cười lạnh bứt lên ở khóe miệng Tử Lan Thanh cực kì dễ thấy, đau nhói cặp mắt của Chu Tử Mặc.

Hẳn biết rõ vì sao Tử Lan phải làm như thế.

Đơn giản đúng là muốn mình tuyên bố thân phận của nàng với mọi người.

Vậy mà. . .

Hẳn thật sự có một chút không dám như vậy!

"Cô nam quả nữ ở chung một phòng, không hợp tình lý, người có cái gì muốn nói thì nói trước mặt mọi người đi." Mím cười ở khóe miệng đã hoàn toàn biến mất, gương mặt tuần tú của Chu Tử Mặc nghiêm lại lạnh giọng nói.

Nhìn cái biểu hiện nghiêm chỉnh kia, Tử Lan Thanh cực kì coi thường nhếch miệng.

"Người để cho ta nói trước mặt mọi người sao?" Trong giọng nói của Tử Lan Thanh thoáng lộ ra một hơi thở nguy hiểm.

Chu Tử Mặc nghe được rõ ràng quật cường trong lời nói của nàng, tuy nhiên hẳn không để chùn bước.

"Ừ." Trầm mặc hồi lâu, Chu Tử Mặc chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi màu xanh đậm khiến Tử Lan Thanh cảm thấy một hồi khủng hoảng xa lạ.

Khóe miệng khinh thường càng ngày càng rõ ràng, giờ khắc này Tử Lan Thanh lại có kích động muốn khóc.

"Được, người đã để cho ta nói, ta sẽ nói! Liên Khinh đúng không, ta thích người, muốn trở thành nương tử của người, không biết có thể hay không?" Rõ ràng là nói với Liên Khinh, nhưng Tử Lan Thanh lại hoàn toàn không có liếc hẳn một cái, ánh mắt của nàng vẫn tập trung ở trên người của Chu Tử Mặc, chẳng lẽ thừa nhận yêu nàng khó như vậy sao?

Theo lời của Tử Lan Thanh, mặc dù thân thể Chu Tử Mặc không có một tia khác thường, nhưng màu xanh trong mắt hẳn lại điên cuồng nháy lên.

Ở nơi Tử Lan Thanh không nhìn thấy, Chu Tử Mặc nắm chặt đôi tay, ..

móng tay đã đâm thật sâu vào bên trong thịt của hắn, vậy mà vé mặt của hắn vẫn không có thay đổi một chút nào.

Hắn hiểu rõ, bây giờ Tử Lan nói đều là nói nhảm. Nhưng. . .

Hắn lại có thể biết mà không khống chế được tức giận!

"Có thể, tại hạ vô cùng nguyên ý, có thể lấy được Tử Lan cách cách là may mắn ba đời của tại hạ!" Lúc Tử Lan nói lời này Liên Khinh cân nhắc liếc nhìn Chu Tử Mặc một cái, thấy Chu Tử Mặc dường như không có phản ứng gì khác thường, vì vậy hưng phấn mở miệng.

Thật không nghĩ tới đời này Liên Khinh hắn được mỹ nhân rủ lòng thương nhớ, hắn tuyệt đối sẽ không vì thân phận của nàng mà coi thường nàng, chỉ bằng gương mặt của nàng, Liên Khinh hắn sẽ sủng ái nàng cả đời, không xa không rời!

"Ý kiến của người thế nào? Ama. . ." Tử Lan Thanh cắn nặng hai chữ Ama này, chỉ cần Chu Tử Mặc không tuyên bố yêu nàng một ngày, thì nàng vĩnh viễn chỉ là nữ nhi của hắn.

"Tử Lan, đừng mà!" Ngồi ở bên cạnh Tử Lan Chu Tử Ngữ thật sự hơi không chịu nổi đôi oan gia này giận dữ, lên tiếng khuyên bảo.

Từ khi nàng sáu tuổi, nàng đã biết rõ, Tử Lan thích Chu Tử Mặc, mà Chu Tử Mặc cũng yêu Tử Lan.

Nhưng đôi oan gia này không biết có chuyện gì, lại không dám thừa nhận tình cảm với nhau của bọn họ, giống như giữa bọn họ có cách một con sông, nếu không ai chủ động vượt qua, bọn họ cũng chỉ có thể ở hai bờ sông nhìn nhau.

"Cái gì gọi là đúng, người đã không thích Liên Khinh, ta thích người lại muốn giành với ta sao?" Tử Lan Thanh cực kỳ hung ác nhìn chằm chằm Chu Tử Ngữ, die nnda nnleeq úydd ôn khiến Chu Tử Ngữ hơi sợ rụt cổ một cái, Tử Lan vừa gặp phải chuyện không vui thì sẽ hung ác giống như này, ngay cả nàng cũng không khuyên nổi.

Thấy Chu Tử Ngữ không dám mở miệng, Tử Lan Thanh tiếp tục nhìn Chu Tử Mặc khiêu khích nói, "Thế nào, không thể được sao?"

Nhìn bộ dáng khêu khích kia của nàng, Chu Tì Mặc hơi rỗi rảnh cau mày, hẳn biết rõ lần này Tì Lan thật sự muốn khơi lên tranh luận với hắn, nếu mình không nói ra lời nàng muốn nghe thấy, tuyệt đối nàng sẽ không dừng lại.

Nói không chừng mấy ngày nữa sẽ để cho Tể Tướng Phi đưa sính lễ tới cửa, với nàng mà nói, chuyện huyên náo càng lớn nàng lại càng vui vẻ. Nhưng mà với Chu Tì Mặc mà nói, hắn thật sự không muốn làm chuyện này huyên náo.

Cho nên.

"Tì Lan, đừng tùy hứng, bây giờ ngươi chỉ có tám tuổi, cho dù muốn lập gia đình cũng phải đợi đến mười hai tuổi." Chu Tì Mặc nói nghiêm túc như vậy, nghiêm túc đến mức thiếu chút nữa thì khiến Tì Lan Thanh cho rằng hắn vốn không quan tâm đến mình.

Nhưng cuối cùng vẫn chứng minh, hắn thật sự quan tâm mình, nếu không thì lời nói của hắn sẽ không phải là bắt đẽ dĩ như vậy.

Nếu như bình thường, hiện tại Tì Lan Thanh sẽ bỏ qua cho Chu Tì Mặc, nhưng bây giờ không được, vì nàng biết lúc này là do Chu Tì Mặc tự ti.

Giống như khi nàng còn không biết thân thế của mình thì lúc sống chung cùng một chỗ với Chu Tì Mặc, nàng sẽ cảm thấy vô cùng tự ti.

Mà hầu như... Thì ra tự ti không chỉ có một mình nàng!

... mà bây giờ... . . . Chỉ là tại vì không chỉ có một người như vậy.

"Ta muốn tùy hứng, hôm nay ta phải tìm vị hôn phu!" Tì Lan Thanh cực kỳ không hiểu chuyện.

Nếu người bình thường dám nói chuyện như thế với Chu Tì Mặc, hẳn đã sớm tát cho một cái rồi, nhưng bây giờ đối mặt với hắn là Tì Lan, là người hắn thích nhất, hắn trừ cười khổ bên ngoài chỉ là cười khổ.

"Mấy ngày nữa chúng ta bàn lại, được không?" Giọng nói gần như khẩn cầu khiến lòng của Tì Lan Thanh khẽ run rẩy, Chu Tì Mặc như vậy. . . Tất cả yêu cầu của hắn nàng đều không đành lòng cự tuyệt.

Vì vậy, khung cảnh lại lâm vào trầm mặc vô tận một lần nữa.

"Thật ra thì. . . Tại hạ cảm thấy, nếu Tì Lan cách cách yêu thích ta, ta cũng thích Tì Lan cách cách, cứ như vậy mà lập thành hôn sự cũng không tệ. Đợi đến khi cách cách mười hai tuổi, tại hạ nhất định tới cửa rước dâu." Nhìn hai người này không mở miệng, Liên Khinh lo âu, hẳn thật sự thích dung nhan hoàn mỹ này của Tì Lan.

"Lời nói này của Liên Khinh công tử thật buồn cười, lời mai mối của phụ mẫu từ xưa đã là trò đùa như thế hả! Bốn vương thấy vẫn là chờ một chút đi, bây giờ Tì Lan còn nhỏ, ngộ nhỡ mấy ngày nữa lại không nữa thích người, đến lúc đó tội nước cũng có chút khó chịu." Nụ cười ở khóe miệng Chu Tì Mặc lại bắt đầu giương lên một lần nữa, mà đáy mắt âm u của hắn cũng rút đi một chút xiu, những thứ này đều là vì mới vừa rồi Tì Lan trầm mặc.

Chu Tì Mặc liết, Tì Lan trầm mặc chính là đại biểu cho nhượng bộ.

Có thể làm cho người tuyệt không thôi nhượng như Tì Lan lui bước, thật sự có một chút khó khăn như vậy.

Nhưng Tì Lan lại trở lui bước, chuyện này. . .

Đã nói rõ một vài vấn đề!

Cho nên dĩ nhiên tâm tình của hắn theo đó mà khá hơn, cho dù lời nói của Liên Khinh này không khỏi hơi quá mức, hắn cũng không quá tức giận.

Hắn không tức giận, không có nghĩa là một nữ oa không tức giận, nhìn cái kia nét mặt nhẹ nhàng ung dung kia, tiểu vũ trụ ẩn nhẫn ở trong lòng Tì Lan Thanh lại bộc phát một lần nữa.

"Sao người đại biểu ta sẽ vĩnh viễn không thích Liên Khinh công tử, một khi hôn sự này lập thành, ta sẽ tuyệt đối sẽ không đổi ý!" Cặp mắt Tì Lan cứ nhìn Chu Tì Mặc như vậy, nói vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến mức làm Chu Tì Mặc thật muốn bóp vỡ cổ nhỏ của nàng.

"Người nói không thì là không, ta thấy bây giờ người vốn không thích hắn!" Giờ khắc này Chu Tì Mặc thật sự có một chút không nhìn được như vậy.

Ở chỗ sâu đáy mắt hắn, hình như có từng ngọn lửa màu vàng đang không ngừng nháy lên, thiêu đốt những thứ nào đó.

"Hừ, ta không thích hần thì ta thích người nào, người cũng không thể nói ta thích người! Chỉ với đại ngốc nghếch như người thì không sánh nổi ngay cả một cái lông chân của Liên Khinh, ta làm sao có thể thích người, làm sao có thể chứ!" Tử Lan Thanh càng nói càng kích động, cuối cùng gần như đang gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Tia lửa đụng nhau. (hạ)

☆, Chương 57: Tia lửa đụng nhau. (hạ)

Edit: hongheechan

Chu Tử Ngữ ngồi ở bên cạnh nàng di chuyển cái ghế của mình về phía sau lần nữa, được rồi, cách xa nguy hiểm là lời nhủ mẫu thường xuyên nhắc nhở lúc nàng còn rất nhỏ.

Mà hiện tại nàng làm chỉ là nghiêm chỉnh chấp hành thôi!

"Làm sao có thể sao? Ha ha. . . Ta cũng cảm thấy như vậy, làm sao người có thể thích ta, làm sao có thể!" Lúc này cặp mắt của Chu Tử Mặc phát ra một sự tự ti rạn nứt, Tử Lan của hần tốt đẹp như thế thì làm sao có thể thích hần, tất cả tất cả đều chỉ do hần từ mình đa tình!

Mà tự mình đa tình còn cố tình khắc sâu vào.

"Chu Tử Mặc. . ." Bi thương trong mắt Chu Tử Mặc cực kì dễ thấy, khiến lòng của Tử Lan Thanh đột nhiên khó chịu đến cực điểm, nàng không phải có ý này, nàng chỉ muốn khiến cho hần thừa nhận thân phận của nàng, nàng chỉ muốn đường đường chính chính đứng ở bên cạnh hần trước mặt mọi người, chẳng lẽ. . . Điều này cũng sai lầm rồi?

Trong mắt Tử Lan đột nhiên thoáng hiện nước mắt khiến phiền não trong tâm Chu Tử Mặc này nhất thời bình thường lại, duy nhất còn dư lại chỉ có vô tận thương yêu.

"Chuyện hôm nay ngày khác bàn lại, tan cuộc thôi." Chu Tử Mặc vung tay lên, đi thẳng đến nội viện, bây giờ hần không muốn đứng ở chỗ này.

Tử Lan Thanh nhìn bóng dáng tiêu điều này của Chu Tử Mặc, khóe miệng khề mím lại, mấy lần muốn mở miệng, nhưng đến cuối cùng lại không nói ra khỏi miệng cái gì, đến tận cùng giữa hần và nàng đã xảy ra chuyện gì!

"Tử Lan, ca ca hần. . . Là rất thích người, rõ ràng người biết tất cả." Chu Tử Ngữ đến gần Tử Lan, đưa cặp mắt lạnh lẽo của nàng đối diện với mặt mình, có chút đau lòng nói.

Hai yêu nhau người cần gì phải hành hạ lẫn nhau như thế!

Nếu như nam nhân kia có thể thích nàng, dù là chỉ có một chút nàng cũng sẽ giữ lấy thật tốt, nhưng. . . Nhưng ngay cả một chút xú hỉ hần cũng không muốn cho!

"Ta không biết!" Lời của Tử Lan Thanh cực kì quật cường, cho dù có biết rõ thì như thế nào, hần vốn không yêu nàng sâu đậm, ngay cả một chút việc nhỏ nhỏ này cũng không thể làm được vì nàng, yêu như vậy thì có ích lợi gì?

"Ai. . . Nếu như ta mà là người, nhất định sẽ rất thỏa mãn, dù sao người người yêu cũng yêu người. Yêu nhiều lúc là ở cả hai, chỉ cần cùng cho đi mới có thể làm cho mầm mống tình yêu này mầm khỏe mạnh." Chu Tử Ngữ biết nhất định Tử Lan có thể hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng, dù sao Tử Lan cũng thông minh như thế.

Mà hiển nhiên, Tử Lan quả thật nghe được ý tứ trong giọng nói của Chu Tử Ngữ, khẽ cúi đầu sau đó nâng mặt lên, ánh mắt Tử Lan nhìn Chu Tử Ngữ có hơi khác thường khẽ động, "Tiểu Ngữ, ta thật sự nên nỗ lực đi yêu sao?"

"Ừ. Ở cái thế giới này, yêu cũng là một loại dũng khí và sức mạnh." Cặp mắt

Chu Tử Ngữ toát ra một cỗ li ai, yêu. . . cũng cần dũng khí và sức mạnh, mà dũng khí và sức mạnh của nàng đã sắp bị mài mòn, có lẽ. . . Nàng rất nhanh sẽ sẽ không yêu nữa! die nnda nnlêqu ydôn Bởi vì không có dũng khí để tiếp tục nữa! Cũng bởi vì mất đi tất cả sức mạnh của tình yêu!

Cúi đầu lần nữa, không để cho Chu Tử Ngữ nhìn thấy chớp động khác thường không ngừng trong mắt nàng, lúc này Tử Lan Thanh đang đứng trong ở rồi rấm.

Nàng không biết mình có nên chủ động xuất kích hay không, thật sự chẳng lẽ muốn nàng không biết xấu hổ chiếm cứ Chu Tử Mặc? Vẫn là làm cô gái nhỏ, quy củ chờ Chu Tử Mặc đến sủng ái?

"Thế giới này thiếu thốn nhất chính là loại sức mạnh dám yêu dám hận, không nên chờ đến cuối cùng mới hối hận đã không cố gắng đi tranh giành." Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp của Chu Tịch Ngũ vẫn còn tiếp tục, mà theo những lời này của nàng, Tì Lan chợt nâng đầu nhỏ của mình lên, nhìn phương hướng Chu Tịch Mặc rời khỏi mà liên tục giãy giụa, sau đó rút cuộc lộ ra một tia mỉm cười mê người.

Nếu yêu lẫn nhau, như vậy còn muốn đi chứng minh cái gì? Là nàng tự nghĩ vấn đề này đến quá mức rồi rắm, chưa từng trải qua tình yêu một lần nào cho nên mới phải không biết làm sao như vậy.

Nếu yêu, như vậy thì đừng cảm một chút!

Chiếm liền chiếm lên, ai sợ ai!

"Chu Tịch Mặc. . . Đời này ta đã coi trọng người." Tì Lan Thanh dùng lời nhỏ nhẹ nói, sau khi nói xong khóe miệng bắt đầu dần dần nhếch lên, nở nụ cười tự tin lại đẹp, mê người như vậy.

...

Đêm khuya, ở trong vương phủ boá nở như gấm này, trên chiếc giường như bông tuyết, Chu Tịch Mặc mới vừa vặn lên giường, đôi tay nhỏ nhắn của Tì Lan Thanh lại gặt gao cuốn lấy gáy của hắn, mà hai chân của nàng cũng không phải thường, bá đạo đè ở trên hông của Chu Tịch Mặc.

Sau đó không để ý đến ánh mắt thâm trầm của Chu Tịch Mặc, Tì Lan Thanh hài lòng nhắm hai mắt lại, cảm

thấy thân thể Chu Tì Mặc truyền tới cứng ngắc, nụ cười như có như không ở khóe miệng Tì Lan Thanh không ngừng mở rộng ra.

Chu Tì Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn của Tì Lan Thanh, khẽ cau mày, sau đó bất đắc dĩ mà cười cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé này đã viết hai chữ 'bá đạo', chắc hẳn về sau mỗi ngày ngủ cũng lấy loại này chiêm cứ mình. Loại cảm giác này. . . Thật sự rất tốt.

...

Đột nhiên, bắp chân của Tì Lan Thanh đè ở ngang hông Chu Tì Mặc xuống phía dưới mấy phần, vì vậy đứng phải một nơi không nên đứng vào, khiến Chu Tì Mặc không nhìn được hít vào một hơi.

Nhìn Tiểu Nhân Nhân giống như đang ngủ say gất gao mím môi, cổ nén nụ cười của nàng, Chu Tì Mặc thật muốn nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hung hăng hôn một cái.

Nhưng mà cuối cùng hẳn không là cái gì cả, chỉ cổ nén ngọn lửa vô danh trong lòng này.

...

Khi đêm khuya đi tới, Chu Tì Mặc đột nhiên mở hai mắt ra, ánh sáng như mãnh hổ ở đáy mắt lóe lên một phát rồi qua. Sau đó cảm thấy thân thể của mình bị người nhỏ nhỏ này ôm thật chặt, giữa hai người không có một khe hở, Chu Tì Mặc bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Cực kì cẩn thận gỡ lưng ra hai tay hai chân của tiểu tì,

Chu Tì Mặc rất đánh thức nhân nhi khả ái này.

"Umh. . . Ghét. . ." Tiếng nói rất nũng nịu, Chu Tì Mặc nghe thấy xương cũng nhanh mềm ra, mà một vị huynh đệ ở hạ thân hần cũng lập tức sống lại. Nhưng vẻ mặt non nớt trước mặt của tiểu tì này khiến cho hần cảm giác mình giống như một liến thái, vì vậy bất đắc dĩ cười một tiếng, kéo ra khoảng cách của hần và Tiểu Nhân Nhân lần nữa, Chu Tì Mặc tròn rón xuống giường.

Vị mẫu thân Hoàng quý phi kia bây giờ đã chờ hần ở trong hoa viên nhỏ, thật sự nếu không qua nhanh một chút không chừng sắp nghênh đón một cuộc 'gió tanh mưa máu', cho nên vẫn phải nắm chặt thời gian.

Mặc xong quần áo cấp tốc, lưu luyến quay đầu lại nhìn Tiểu Nhân Nhân trên giường kia một cái lần nữa, sau khi Chu Tì Mặc bước ra một bước thân thể ngay lập tức phi đi, bay tới vườn hoa nhỏ.

Chờ lúc hần đi tới vườn hoa nhỏ, vị mẫu thân Hoàng quý phi kia quả thật đã đợi ở đó.

"Đến rồi." Không quay đầu lại, trong giọng nói hôm nay của Mạc Tình Thương giọng nói hình như lộ ra từng tia bi thương như vậy.

Chu Tì Mặc không hiểu tại sao nàng lại đau lòng chau mày lại, tùy ý đáp một tiếng.

"Người thật sự rất thích nàng sao?" Mạc Tình Thương không xoay người, vì nàng không muốn để cho Chu Tì Mặc nhìn thấy hèn nhát trong mắt nàng, con trai bảo bối

của nàng yêu như vậy, nhưng cái giá của yêu sau dăm rai tàn nhẫn, nàng suy nghĩ nhiều về thời gian tám năm trước, nếu nàng không đồng ý thỉnh cầu của nữ nhân kia, không biết chuyện này có thể trở nên mỹ mãn một chút hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tuyệt đối sẽ không quên

“Vâng.” Vẫn là một chữ, nhưng lại chứng minh quyết tâm của Chu Tử Mặc, hẳn thật sự rất thích rất thích Tử Lan, ngay từ lúc còn rất nhỏ cô nhóc khả ái kia đã dung nhập vào tim của hắn, làm cho hắn không thể dứt bỏ được nữa.

Nàng giống như một miếng thịt trong tim hắn vậy, nếu như ngay cả tim của một người cũng bị mất, vậy hắn còn có thể tính là người sao?

“Đã như vậy, có một số việc ta muốn nói cho con biết, cũng để cho con lựa chọn.” gương mặt Mạc Tĩnh Thương hơi bi thương, vì còn chưa nói ra lựa chọn đó, nàng đã biết quyết định cuối cùng của Chu Tử Mặc.

Mà quyết định kia lại không phải quyết định nàng muốn thấy! Nhưng nàng lại không có biện pháp nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn con trai bảo bối của nàng đi lên con đường không có lối về kia!

“Con biết rõ.” Giọng nói của Chu Tử Mặc lộ ra mấy phần kiên định, điều nên tới thì chắc chắn sẽ tới!

“Người biết sao?” Trong lời nói của Mạc Tĩnh Thương lộ ra một sự khiếp sợ, Chu Tử Mặc biết trên thân hắn có huyết mạch chi lực sao? Cũng biết hậu quả của giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực sao? Hắn biết tất cả?

Nếu là như vậy, hắn còn có thể nhìn không mở miệng rồi mới nói rõ tất cả, chỉ do phần ản nhãn này thì hắn đã có tư cách giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực!

“Cũng không phải là biết hết, chỉ biết một phần như vậy.” Chu Tử Mặc nói rất tùy ý, nhưng Mạc Tĩnh Thương lại nghe thấy khẩn trương trong giọng nói của hắn, xem ra một phần kia cũng không ít, nếu không hắn sẽ không phải luống cuống như này.

Nhưng ngay cả như vậy, Mạc Tĩnh Thương cũng nghe được kiên định trong giọng nói của hắn, xem ra hắn vẫn kiên định muốn giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực!

Cũng đúng, hắn muốn đứng ở bên người Tử Lan cũng chỉ có lựa chọn giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực này, cho dù tương lai con đường này có bao nhiêu gian khổ cũng chỉ có thể đi tiếp, vì người hắn yêu là Tử Lan, đó nhất định sẽ là nữ nhân cả đời của hắn.

“Một khi con lựa chọn giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, nhất định phải đối nghịch với truyền nhân của Nhân Hoàng, vì mỗi vị Hoàng đế chỉ có thể có một truyền nhân!” Mạc Tĩnh Thương nói cực kỳ bình thản, nhưng cũng khẩn trương như vậy, thậm chí Chu Tử Mặc còn thấy bàn tay mảnh khảnh thon dài của nàng hơi run run một chút. Chắc lúc này lòng của nàng cũng khẩn trương khác thường, dù sao Chu Tử Mặc cũng là nhi tử quý giá nhất của nàng!

Chỉ cần vừa nghĩ tới có lẽ con trai của mình sẽ bước lên cái lối không có đường về kia, dĩ nhiên nàng đã cảm thấy có lẽ quyết định bây giờ của mình là sai, trong tương lai nhất định nàng sẽ hối hận.

Nhưng...

Nàng phải để cho hắn bước lên con đường không lối về kia!

“Con biết.” Vẫn là giọng nói dăm dặc, lần này, đáy mắt Chu Tử Mặc không có một chút biến hóa, như đã lựa chọn tiếp nhận giác tỉnh Huyết mạch chi lực, có nhiều sợ hãi hơn nữa cũng chỉ uống công.

Chỉ cần có Tử Lan ở bên cạnh hắn, cho dù ngày mai là ngày tận thế vậy thì như thế nào? Đêm nay có rượu đêm nay vui mừng, mà không cần biết vui buồn ngày mai!

“Truyền nhân của Nhân Hoàng tuyệt đối sẽ không cho phép sự tồn tại của con, con sẽ gặp phải đuổi giết vô tận!” Tiếng nói của Mạc Tĩnh Thương như có một chút kích động, mà lúc đó cánh tay mảnh thon của nàng cũng hoàn toàn bắt được bả vai Chu Tử Mặc.

Ngay khi sau khi nói xong lời này, Mạc Tinh Thương đột nhiên sững sờ, ngược nhìn nhi tử còn cao hơn mình một cái đầu này, khóe miệng Mạc Tinh Thương toát ra vẻ khổ sở.

Thấm thoát ở nơi này, nhi tử đã lớn lên. . .

“Con biết.” Vẫn ba chữ này, vẫn là giọng điệu như vậy, nhưng ánh mắt kiên định không có xảy ra chút biến hóa nào. Vì vậy rốt cuộc Mạc Tinh Thương hiểu rõ quyết tâm của hắn lúc này!

Chậm rãi buông bỏ vai Chu Tử Mạc ra, Mạc Tinh Thương không nhìn được lui về phía sau một bước, trên mặt của nàng đã không có một tia huyết sắc, “Con thật sự đồng ý. . . giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực?”

“Đồng ý!” Không dừng lại chút nào, Chu Tử Mạc trả lời cực kì dứt khoát và vang dội, hắn cứ gất gao nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuyệt đẹp kia của Mạc Tinh Thương như vậy, nhìn sắc mặt mất đi toàn bộ huyết sắc từng chút từng chút của nàng, trở nên vô cùng trắng bệch, trái tim bắt đầu hơi đau nhức.

Chậm rãi quy xuống đất, tiếng nói của Chu Tử Mạc lộ ra một cỗ tự trách, rồi lại kiên định như vậy, “Mẫu thân, nhi tử bất hiếu, nhi tử biết bước lên con đường kia sẽ mang đến số mạng gì cho cả nước Chu, cũng biết một khi bước lên con đường kia có lẽ trăm năm sau cũng không chăm sóc được người, nhưng. . . Nhi tử thật sự không thể mất đi Tử Lan, càng không thể nào nhìn nàng bị người khác ôm vào trong ngực, nếu không nhi tử nhất định sẽ điên! Mẫu thân, hãy thành toàn cho nhi tử!”

Run rẩy nâng tay của mình lên, sau đó vô lực để xuống lần nữa, Mạc Tinh Thương nhắm chặt hai mắt, một giọt lệ đang chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt nàng, tiếng nói của nàng thê lương như vậy, “Muốn giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng, cần cắt ngón giữa của mình, nặn ra chín giọt máu hòa với nước trong rồi uống máu và nước trong đã dung nhập đó.”

Đây là phương pháp giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, phương pháp này chỉ có Nhân Hoàng và nàng biết. Bởi vì nàng đã từng là Thị nữ mẫu thân của Tử Lan. . .

“Nhớ, phương pháp này chỉ có hiệu quả vào sinh nhật mười sáu tuổi của con!” Đột nhiên mở ra cặp mắt của mình ra, nhanh chóng nói xong câu đó, Mạc Tinh Thương giống như cùng mất đi tất cả hơi sức, diễ/ndàn'eq/uydonn cặp mắt vốn sáng rõ kia cũng ở lúc đó hoàn toàn mất đi tất cả sắc thái trở nên xám xịt, giống như lão nhân tuổi đã xế chiều.

Rốt cuộc nàng vẫn phải tự mình đưa nhi tử quý giá nhất của mình tới con đường không lối về này. . .

“Mẫu thân. . . giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực thật sự sẽ mất đi tất cả trí nhớ sao?” Về mặt Chu Tử Mạc có hơi không tự nhiên.

“Ừ, đây là quy định trong trời đất, muốn lấy được một thứ gì đó nhất định sẽ mất đi một ít thứ khác. Nên biết, có được tất có mất. Rất nhiều thứ, sao có thể có được dễ dàng như vậy.” Mạc Tinh Thương nhìn Chu Tử Mạc âm tình bất định, lời nói cực kì nghiêm túc.

Đáy mắt nàng toát ra từng chút mong đợi như vậy.

Cuối cùng, nàng vẫn không hi vọng Chu Tử Mạc đi giác tỉnh huyết mạch chi lực, nàng chỉ hi vọng con trai của nàng có thể bình an may mắn hạnh phúc hết cuộc đời này.

Nhưng nhất định muốn để nàng thất vọng!

“Con sẽ không quên Tử Lan!” Đột nhiên Chu Tử Mạc ngừng đầu, sau đó nhìn về Mạc Tinh Thương, ánh mắt của hắn cực kì sắc bén, đây là cam kết của hắn với mẫu thân, cũng là cam kết với lòng của mình!

Hắn. . . Tuyệt đối sẽ không quên Tử Lan, dù có giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực cũng sẽ không quên.

“Nhi tử ngốc, đây là định luật trời đất, là hoàn toàn không thay đổi. . .”

“Nếu như đây là định luật trời đất, thì sẽ liên phá quy luật của thế giới này!” Trong mắt Chu Tử Mạc chợt lóe lên kim quang, giống như ánh sáng mặt trời mọc, chói mắt rồi lại không chói mắt, nhưng cũng lấy một loại tốc độ vĩnh viễn không thay đổi từ từ dâng lên.

Nhìn Chu Tử Mạc như thế, Mạc Tinh Thương hơi sững sờ, sau đó bị ai trong mắt bắt đầu tàn đi một chút xíu, nụ cười ở khóe miệng cũng bắt đầu chậm rãi hiện lên.

“Ta tin con sẽ không quên Tử Lan, cũng tin con tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị truyền nhân Nhân Hoàng giết chết, vì con là con ta.” Mạc Tinh Thương nói kiên định như vậy, một chút kim quang nhanh chóng trong mắt Chu Tử Mạc đã ảnh hưởng đến nàng, chính nàng cũng không biết lúc này sao nàng lại tin tưởng Chu Tử Mạc như vậy.

Nhưng mà cách nói mẫu tử liên tâm này cũng không phải là hư ảo toàn bộ, có lẽ nội tâm kiên định của Chu Tử Mạc thật sự đã ảnh hưởng đến Mạc Tinh Thương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chu Tử Mặc, người ở đâu?

Cho nên lúc này Mạc Tĩnh Thương không khỏi yên lặng.

“Vô công của ta nên truyền thụ cho con đã truyền xong toàn bộ, hiện tại ở trên thế giới này trừ những người đã giác tỉnh huyết mạch kia, vô công của con đã là đệ nhất thiên hạ.” Mạc Tĩnh Thương cố gắng làm cho mình vui vẻ, nghĩ tử vì con dâu mà cố gắng phấn đấu, nàng nên vui vẻ mới đúng.

Chỉ cần nhi tử có thể ôm được nữ nhân về rồi từ đó hạnh phúc cả đời, nàng cũng sẽ thỏa mãn.

“Vâng.” Chu Tử Mặc tùy ý đáp một tiếng.

Nhưng Mạc Tĩnh Thương lại nhíu nhíu mày, sau đó chân nhảy một chút đến chỗ Chu Tử Mặc vỗ đầu hắn, giọng nói cực kì không tốt, “Tiểu tử thú, làm gì mà bày gương mặt này ra cho lão nương nhìn, người phải vui vẻ mới đúng!”

Nhìn mẫu thân trở mặt nhanh chóng này, Chu Tử Mặc cười khổ một tiếng, sau đó lộ ra một sắc mặt còn khó coi hơn khóc, “Là thế này phải không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Mạc Tĩnh Thương nỗ lực nâng khoe miệng của mình lên, thân thể của nàng cứ trôi lơ lửng ở giữa không trung như kỷ tích như vậy, mặc dù nàng không giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, nhưng huyết mạch lưu động trong thân thể này cũng có thể giúp nàng làm một chút chuyện người thường vốn không thể hoàn thành.

Đây chính là chỗ tôn quý của Huyết Mạch Chi Lực!

“Vâng, con vui vẻ.” Chu Tử Mặc cười khổ một tiếng lần nữa, mẫu thân này của hắn có lúc nhìn qua giống như tiểu hài tử bướng bỉnh bình thường, cũng không biết bình thường nàng thanh nhã cao quý có phải giả vờ hay không.

“Cười còn khó coi hơn khóc!” die~mndán.leequ,ydon Mạc Tĩnh Thương có chút bất mãn giờ giờ quả đầu nhỏ của mình lên, sau đó hung hăng tròn mắt nhìn Chu Tử Mặc một cái đã biến mất ở trước mặt Chu Tử Mặc, mặc dù nàng đã biến mất, nhưng giọng nói hung ác bay tới từ chỗ rất xa hung ác, “Tiểu tử thú, nhớ vui vẻ một chút cho lão nương, cũng nhớ kỹ lời thề của con!”

Cười khổ lần thứ ba, mẫu thân của hắn không đi thì đi đi, còn để lại một câu uy hiếp hắn như vậy, mà lời uy hiếp cũng không tránh khỏi quá. . . Cái kia. . .

. . .

Ngủ được mơ mơ màng màng, Tử Lan Thanh có chút mệt mỏi mở cặp mắt của mình ra, cảm thấy trong hai tay của mình đã không còn một người nên tồn tại, nàng bắt đầu lục lọi ở bên cạnh mình.

Vậy mà sờ soạng nửa ngày vẫn không thể tìm ấn áp được quen thuộc kia, vì vậy đột nhiên mở hai mắt ra ngồi thẳng lên, Tử Lan Thanh không ngừng tại tìm kiếm Chu Tử Mặc ở bốn phía của mình.

Vậy mà trên chiếc giường rộng lớn này trừ nàng ra thì đâu còn có người khác!

“Chu Tử Mặc, Chu Tử Mặc, Chu Tử Mặc. . . Người ở đâu? Chu Tử Mặc!” Tiếng nói của Tử Lan Thanh vì sợ hãi mà có chút gấp gáp vội vã, đột nhiên nàng nhớ đến giấc mộng tối hôm qua, vì vậy càng bắt đầu sợ hãi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức thay đổi trắng bệch, giọng nói Tử Lan Thanh càng ngày càng run rẩy, chẳng lẽ Chu Tử Mặc thật vứt bỏ nàng?

Bên ngoài căn phòng này vốn nên có nha hoàn gác đêm, nhưng vì mỗi đêm Chu Tử Mặc muốn lên đi ra ngoài luyện võ, cho nên này nha hoàn gác đêm bị hắn điều đi, nên chung quanh phòng ốc này trừ mấy thị vệ bảo vệ an toàn ở ngoài thì sẽ không có người khác như vậy.

Mà mặc dù những thị vệ kia nghe được tiếng khóc của Tử Lan, nhưng cũng không dám đi vào nhà an ủi tiểu tử này.

Cả vương phủ cũng biết tiểu tử này khanh khách là vương gia cấm kỵ, đừng bảo là đi vào cửa phòng đi an ủi, nói không chừng chỉ là tiến lên hỏi thăm mấy tiếng có lẽ cũng sẽ không còn thấy ngày mai mặt trời.

Cho nên bọn họ trừ nóng lòng ra thật sự đúng là không biết có thể làm cái gì.

Chỉ hy vọng Vương Gia có thể trở về sớm chút!

Không có ai. . . Vẫn không có người nào, không có bất kỳ ai. . . Xung quanh là một mảnh yên tĩnh, ngay cả tiếng chim tước cũng không có, Tử Lan cứ run sợ cuộn thành một đống như vậy, thân thể nho nhỏ không ngừng run rẩy, cũng bắt đầu nhỏ giọt hiện ra nước mắt.

“Chu Tử Mặc, rốt cuộc người ở đâu?” Giọng nói Tử Lan cực kì bi thương, nàng rất nhớ nam nhân kia, cũng rất sợ, sợ Chu Tử Mặc sẽ thật sự bỏ nàng

đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tính toán của mắt đào hoa!

Đối với giấc mộng tối hôm qua, cho dù biết rõ là giả, nhưng Từ Lan Thanh vẫn lo lắng, vô cùng lo lắng tất cả thứ trong mộng sẽ thực sự diễn ra!

Thật sự Chu Tử Mặc sẽ biến thành như vậy sao?

Nếu như biết, đến cuối cùng nàng nên lấy loại tâm tình nào đi đối mặt hẳn đây!

Có lẽ sẽ né tránh đi xa xa, dù sao nàng cũng không phải là cái loại nữ nhân thích gò ép, nhưng . . . Vì sao nghĩ đến buông tha thì trái tim này lại đau xót như thế?

Không cảm được nước mắt mà rơi xuống, Từ Lan Thanh hoàn toàn không khống chế lời nói của mình được, nàng đau lòng! Không nhận được mà đau lòng, thật sự rất . . . Đau lòng!

“Từ Lan, sao vậy?” Giọng nói Chu Tử Mặc vì sợ hãi mà có chút run rẩy, hắn vừa vào nhà đã nhìn thấy cô nhóc Từ Lan kia cuộn thành một đoàn, thân thể nhỏ nhỏ vẫn còn không ngừng run rẩy, vì vậy hắn biết chuyện đã lớn rồi!

Mà vì vậy, trái tim kia theo tiếng khóc thút thít của Từ Lan mới bắt đầu sợ.

Vui mừng ngẩng đầu, nhìn bộ mặt lo lắng của Chu Tử Mặc, Từ Lan Thanh nhảy vào trong ngực ấm áp này, tựa đầu nhỏ của mình vào trên bả vai Chu Tử Mặc, mà cái miệng nhỏ nhắn này lại hung hăng cắn lên gương mặt tuần dật của Chu Tử Mặc.

“A . . . Đau!” Chu Tử Mặc buồn bực trong lòng thật sự không biết rốt cuộc tiểu tử này nổi điên làm gì, tuy nhiên hắn sợ vì mình thô bạo sẽ thương tổn đến nàng, vì vậy chỉ có thể vừa ân nhân đau đón vừa che chở động tác không giải thích được của cô nhóc này.

“Thì ra không phải nằm mơ, người thật sự trở lại.” Từ Lan Thanh mở mắt nhìn gương mặt của Chu Tử Mặc, khuôn mặt tràn đầy hưng phấn mở miệng. Bên cạnh mắt còn treo lại vài giọt nước mắt còn sót lại.

Nghe lời nói của cô nhóc, Chu Tử Mặc thật đúng là dở khóc dở cười.

Thì ra mình bị cắn cũng là vì cô nhóc ngoan ngoãn này cho là nàng đang nằm mơ?

“Ta chưa bao giờ rời đi.” Ôm chặt Tiểu Bại Hoại này, giọng của Chu Tử Mặc vẫn sùng ái trước sau như một, hắn là yêu nàng như vậy, làm sao cam lòng rời khỏi!

“Bây giờ không rời đi, về sau cũng sẽ không rời đi sao?” Xoa cái mũi nhỏ của mình, hình như ánh mắt của Từ Lan Thanh có hơi tránh né. Được rồi, nàng thừa nhận nàng lại nghĩ tới giấc mộng chết tiết kia!

“Về sau. . .” Chu Tử Mặc cau mày.

Vì hắn thật sự không muốn lừa gạt Từ Lan, cho dù là một chút chuyện nhỏ như vậy cũng không muốn.

Từ Lan rời khỏi là tất nhiên, đây là chuyện không người nào có thể ngăn lại, cho nên. . .

“Người sẽ rời khỏi ta sao?” Buông cánh tay Chu Tử Mặc ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan Thanh hiện lên đầy mây đen, thái độ hiện tại của Chu Tử Mặc có nói rõ hắn sẽ rời đi hay không?

Nếu là như vậy, có chứng minh giấc mộng hôm qua của nàng có lẽ có thật. . . thật sự diễn ra hay không?

Tâm bất đầu không cảm được mà đau nhức, Từ Lan Thanh thật sự không biết thì ra tim mình còn có thể đau đớn như vậy, càng không biết có một ngày Chu Tử Mặc có thật sự. . . Rời đi. . .

“Tuyệt đối ta sẽ không rời khỏi người, nhưng là người. . . Có lẽ sẽ rời khỏi ta.” Chu Tử Mặc mất thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan hiện đầy mây đen thì lập tức mở miệng giải thích.

Nhưng mới vừa nói ra khỏi miệng đã phát giác hình như giải thích này có một chút. . . Quá gượng ép!

“Chỉ cần người không vứt bỏ ta trước... ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi người.” Giọng nói kiên định của Từ Lan Thanh cứ nhẹ nhàng nói ở bên tai Chu Tử

Mặc như vậy.

Giống như lời thề cổ xưa này, không biết đã lặp lại bao nhiêu lần.

Ngay cả trái tim có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng Chu Tử Mặc chỉ trả lời Tử Lan Thanh một chữ, “Được.” Hình như, lúc này hắn cũng chỉ có thể nói chữ này để diễn tả tâm tình của hắn.

Lấy được trả lời khẳng định của Chu Tử Mặc, tâm tình vốn đang căng thẳng của Tử Lan Thanh từ từ buông lỏng, vì nàng tin chắc, tuyệt đối nàng không thể nào bỏ Chu Tử Mặc xuống được. Yêu nam nhân này nhiều năm, sao có thể nói bỏ thì bỏ, tình yêu giữa hắn và nàng nhất định sẽ thiên trường địa cửu!

Chỉ cần hắn kiên trì . .

. . .

Ngày thứ hai, khi Tử Lan Thanh vẫn còn đang ở trên giường, ba vị hoàng tử bình thường không thể lộ diện toàn bộ tụ tập tại vương phủ của Chu Tử Mặc.

Mà lúc này, bốn người cùng một phòng, uống trà xanh với nhau, diệnnd annlêq.uyyd onn không có một người đồng ý chủ động mở miệng.

“Tử hoàng đệ thật có nhã hứng, bố cục khắp phòng không kém chút nào so với Ngự Thư Phòng của hoàng a mã.” Rốt cuộc con hồ ly xảo trá thứ nhất mở miệng, vậy mà mở miệng đã thiết rập bẫy cho Chu Tử Mặc.

Một gian phòng tùy tiện ở đây so ra mà vượt Ngự Thư Phòng của hoàng a mã, người không biết sẽ cho rằng hồ ly ở đây nịnh bợ, nhưng người biết lại biết rõ đây vốn là đang ám chỉ những người kia có dụng ý khác.

“Ha ha. . . Đại ca cái này nói đùa, nếu là gian phòng kia có thể vượt Ngự Thư Phòng của hoàng a mã, vậy không phải phòng ngủ của ngài còn hào hoa hơn long sàng của hoàng a mã à.”

Chắc chắn Chu Tử Mặc không phải là loại nam nhân thích để người khác thiết rập bẫy, nhưng người khác cũng tính kế đến hắn, nếu hắn không phản kích, không phải bị người ta chế giễu sao?

Cho nên lúc phản kích, Chu Tử Mặc sẽ ác hơn bất kì ai khác!

“Ha ha. . . Ta chỉ đùa với Tử đệ một chút mà thôi, Tử đệ sẽ không tưởng thật chứ.” Nở nụ cười y hệt ánh mặt trời, lại không biết ẩn giấu bao nhiêu tính toán u ám.

Không mở miệng, Chu Tử Mặc chỉ cười yếu ớt.

“Đương nhiên Tử đệ sẽ không coi là thật, phải biết trong mấy huynh đệ chúng ta thì tính tình Tử đệ vẫn là hiền hoà nhất, nếu không cũng sẽ không thích. . . Ha ha. . . Ta lỡ lời.” Một đôi mắt đào hoa xinh đẹp tràn đầy ý cười, nhưng nói ra cũng là khôn khéo như vậy.

Trong lòng Chu Tử Mặc thầm nghĩ mấy con hồ ly trước mặt, nhưng lại không lộ vẻ mặt chút nào.

Giống như không nghe thấy đối thoại của mấy con hồ ly này.

“Đúng rồi, sao Tử Lan cách cách không có đây, gọi nàng ra ngoài để cho chúng ta nhìn một chút, ta nhớ hình như đã rất lâu chúng ta không nhìn thấy tiểu nha đầu kia rồi.” Nụ cười sáng rõ như ánh mặt trời vẫn còn tiếp tục diễn ra, nhưng nụ cười trên mặt Chu Tử Mặc lại có một chút không chịu được như vậy.

Chuyện khác còn dễ nói, bạn đang đọc truyện ở die ndà,nlêq úyđ ôn. nhưng chỉ cần dính líu quan hệ với Tử Lan, hắn lại không nhận được muốn bộc phát.

“Nàng còn ngủ, cũng không cần gọi, chỉ là một tiểu nha đầu không có ích, có gì để nhìn.” Lời nói nửa thật nửa đùa, lời nói chậm rãi phát ra từ trong miệng Chu Tử Mặc, không ai biết rốt cuộc lúc này hắn có ý tứ gì.

“Nhưng sao ta nghe nói Tử Lan cách cách rất biết điều chứ. Ha ha. . . Thật đúng là muốn gặp.” Cặp mắt đào hoa đẹp đẽ kia híp lại, tinh quang ở đáy mắt chợt lóe lên.

Chu Tử Mặc như này là muốn bảo vệ đứa bé kia sao? Nếu sự thật là như vậy, vậy cũng chỉ có thể nói rõ địa vị của cô nhóc kia ở trong lòng hắn chắc chắn không phải là quan trọng bình thường!

Trước kia biết đứa bé kia chiếm một vị trí rất lớn ở trong lòng Chu Tử Mặc, mà bây giờ xem ra, lớn nhỏ của vị trí đó. . . Còn phải xem lại lần nữa mới!

Hơn nữa tiểu thân phận của đứa bé kia. . .

Ở bên trong con mắt đào hoa xinh đẹp, âm mưu tính toán được sinh ra liên tiếp.

Chu Tử Mặc như có điều suy nghĩ nhìn mắt đào hoa này một cái, sau tùy ý mở miệng, “Nếu mọi người nghĩ như vậy, ta bảo nữ mẫu dẫn nàng tới. Chỉ là một dã nha đầu, ngộ nhờ có đắc tội chỗ nào với chư vị hoàng huynh, kính xin chư vị không lấy làm phiền lòng.”

Nói xong cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của ba người chỗ đó, gọi nữ mẫu để nàng ôm Tử Lan Thanh đến.

Vì vậy Tử Lan Thanh còn đắm chìm trong trong mộng không thể không bị gọi tỉnh, xoa mình đôi mắt u mê còn buồn ngủ của mình đi theo bà vú tới nơi chiến trường không có khói súng này.

“Tử Lan cách cách rất đáng yêu, ngay cả này dụi mắt cũng mê người như vậy.” Một câu nói ngứa ngáy như thế khiến Tử Lan Thanh còn đang đắm chìm trong giấc mộng ngau lập tức giật mình tỉnh lại.

Mà ba người kia vốn đang trầm tĩnh nghe lời ca ngợi kia cùng nghi hoặc nhìn nam tử mắt đào hoa này một cái. Sau đó cùng thu hồi tầm mắt của mình.

Mặc dù Chu Tử Mặc không biết tại sao nam tử bình thường không thích nói chuyện này hôm nay lại nói ra nhiều từ ngữ như vậy, ngay lúc đó trong lòng cười lạnh một tiếng, Chu Tử Mặc đã có một quyết định khác.

Nam nhân dám giành Tử Lan với hắn chỉ có một kết quả, đó chính là chết!

Trong lúc Tử Lan Thanh tỉnh táo, nàng mới phát hiện thì ra là ở trong phòng này còn có bốn vị mỹ nam khác.

“Tử Lan, tới đây.” Chu Tử Mặc ngoác về phía Tử Lan.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tính toán của ba con hồ ly (thượng)

Nếu là bình thường, loại hành động giống như con cún nhỏ với Chu Tử Mặc như này, Tử Lan tuyệt đối chỉ liếc hắn một cái.

Nhưng bây giờ nhiều trai đẹp ở đây như vậy hơn nữa còn là huynh đệ của Chu Tử Mặc, Tử Lan quyết định cho hắn mặt mũi. Hung hăng nhún nhún cái mũi nhỏ của mình, Tử Lan Thanh rất không tình nguyện đi về phía Chu Tử Mặc.

“Còn chưa tỉnh ngủ sao?” Tử Lan mới vừa vặn đi tới Chu Tử Mặc trước mặt của, Chu Tử Mặc liền ôm lấy tiểu tử này người, nhìn gương mặt buồn ngủ còn có bất mãn của nàng, lời của Chu Tử Mặc có mấy phần đau lòng.

Các người cũng đã biết ta sủng ái Tử Lan, vậy thì ta sủng ái cho các người nhìn! Đây chính là lời nói Chu Tử Mặc muốn nói ba người chỗ kia bây giờ.

Nếu ta đã đặt sủng ái Tử Lan ra ngoài sáng, như vậy nếu có người dám can đảm tổn thương Tử Lan, hừ. . . Cũng đừng trách ta không khách khí, cho dù là huynh đệ ruột, di-en-đàn.l.qú-yđôn ta cũng sẽ không nương tay mà lột da của các người.

“Ừ.” Cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm, Tử Lan Thanh rất bất mãn nhìn Chu Tử Mặc trước mặt, rốt cuộc cái tên nam nhân chết tiệt này có ý gì? Kêu mình tới chỉ để cho mấy tên nam nhân này nhìn?

Rõ là. . . Tức chết nàng!

“Buổi trưa hôm nay muốn ăn cái gì, ta để nữ mẫu đi làm.” Lúc này Chu Tử Mặc đã hoàn toàn hòa tan vào trong không khí sủng ái Tử Lan, quên lãng ba con hồ ly này ở một bên.

“Không biết Cách cách Tử Lan thích ăn những thứ gì, ta có thể để cho người ở hoàng cung làm cho người.” Mắt đào hoa ở bên cạnh cũng không nhận được muốn tham gia nào nhiệt.

Chu Tử Mặc lạnh nhạt nhìn sang mắt đào hoa này lần nữa, chán ghét chột lóc lên ở đáy mắt.

Rốt cuộc nam nhân này có ý định gì?

“Thức ăn trong hoàng cung có gì ngon?” Nghe được câu này con người thật to của Tử Lan chột sáng lên, nàng thật sự không có sức miễn dịch với đồ ăn ngon.

“Ha ha. . . Nàng muốn ăn cái gì thì sẽ có cái đó.” Hơi có thâm ý nhìn nhân nhi khả ái trước mặt này, mắt đào hoa đột nhiên cảm thấy đáng đáp tiểu tử trước mặt này không tồi, hơn nữa thân phận của nàng ta rất thần bí, có lẽ. . . Minh thật có thể thử thích nàng.

“Thịt rồng, có không? Ta muốn ăn thịt rồng!” Vẫn là lời nói hưng phấn, nhưng đùa giỡn trong con người Tử Lan cũng cực kỳ chói mắt.

Vì vậy theo lời nói của nàng, nụ cười ngọt ngào của mắt đào hoa tiêu tán từng chút một, lúc này rốt cuộc dù hán có ngu ngốc cũng hiểu rõ mình bị tiểu nhân nhi này đùa bỡn.

“Khụ khụ. . . Thịt rồng không có, thịt gà thì có, không biết ngươi có thích hay không.” Có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, mắt đào hoa cũng không mất công sinh sống ở hậu viện mấy năm như vậy, cho dù lời nói mới vừa rồi biểu lộ rất rõ, vậy mà câu nói tùy ý đầu tiên đã che dấu được.

Khinh thường nhếch miệng, không nhìn mắt đào hoa này nữa, Từ Lan co rúc ở trong ngực Chu Tử Mặc, ngáp một cái bắt đầu bổ sung giấc ngủ.

“Hình như cách cách Từ Lan rất thích ngủ, cái này cũng không tốt với thân thể.” Mắt đào hoa vẫn còn tiếp tục. Lúc này những người ở chỗ khác cuối cùng cũng nhìn thấu được mấy phần mờ ám, theo lý thuyết thì tiểu tử này không nên như thế, tuy nhiên hán lại cố tình làm như vậy.

Hoặc là con hồ ly lại có âm mưu gì ở chỗ này, hoặc là hán thật sự thích tiểu cách cách này.

Nghĩ đến khả năng thứ hai, sắc mặt của Chu Tử Mặc biến đổi, từ khi nhận được Từ Lan đến bây giờ, tổng cộng thời gian đã hơn tám năm, hán không hề nghĩ tới sẽ có nam nhân khác thích Từ Lan.

Cho dù con trai của nữ mẫu đã từng rất ‘quan ái’ với Từ Lan, nhưng Chu Tử Mặc cũng biết đó không phải là yêu.

“Có cái gì không tốt, nàng thích ngủ ta sẽ để cho nàng ngủ.” Chu Tử Mặc cung chiêu ôm chặt tiểu nha đầu trong ngực, tràn đầy trên khuôn mặt đều là sủng ái tiểu nha đầu này, nhìn cũng không nhìn mắt đào hoa một cái.

“A. . . Ha ha. . .” Cười cười xấu hổ, lúc này mắt đào hoa cũng biết mới vừa rồi quả thật mình có hơi quá.

Vì vậy sờ lỗ mũi một cái không lên tiếng nữa.

Vốn tưởng rằng có trò hay để nhìn, kết quả không ngờ lại kết thúc như vậy, hai vị hoàng tử khác cũng không ngồi được nữa, “Xem ra hình như nhị đệ rất thích cách cách Từ Lan.” Đại hoàng tử hơi có thâm ý mở miệng.

Vừa mở miệng còn như có điều suy nghĩ nhìn Chu Tử Mặc một cái.

“Quả thật là vậy.” Nam tử vốn ngồi ở trong góc không có ý định mở miệng cũng nói một câu.

“Ta chỉ là thấy cách cách Từ Lan rất đáng yêu, cho nên hơi cung chiêu.” Sắc mặt không hề có vẻ hốt hoảng, nụ cười quyền rũ ở khóe miệng cùng với đa tình ở đáy mắt của mắt đào hoa đã quay lại tất cả.

“Ha ha. . . Không biết có phải Nhị đệ đặc biệt thích chứ?” Lời nói đùa không có một tia châm chọc, nhưng rốt cuộc người nói chuyện mang loại hàm nghĩa nào thì ai có thể biết được?

Không dám mở miệng, mắt đào hoa chỉ hé miệng cười yếu ớt.

“Các vị huynh trưởng, Từ Lan mệt mỏi rồi, hay là để ngày khác chúng ta lại tụ tập?” Giọng nói Chu Tử Mặc cực kì hiền hoà, nhưng lại tiết lộ ra vẻ uy nghiêm không thể phủ nhận.

Cho nên dù ba người bọn họ có không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ gật đầu nhẹ một chút rồi rời đi.

Khi ba con hồ ly này đã hoàn toàn rời đi, Từ Lan Thanh đột nhiên mở hai mắt đã nhắm chặt ra, nở nụ cười thần nhiên nhìn Chu Tử Mặc, “Tiểu Mặc Mặc, không ngờ tới nhiều khi, ngươi cũng rất hiểu phối hợp đó!”

“Cái đồ quý linh tinh nhà ngươi.” Điểm cái mũi nhỏ của Từ Lan, khi Từ Lan vừa nhắm mắt ngay lập tức Chu Tử Mặc đã hiểu rõ tâm tư của nàng.

Bên này, Chu Tử Mặc đang tán tỉnh với Từ Lan. Bên kia, ba người vốn nên trở về phủ của mình lại không có trở về phủ, ngược lại còn tụ tập tại một nơi có bốn phía là biển hoa trong thôn lạc.

“Nhị đệ, đến cùng hôm nay đã có chuyện gì xảy ra với ngươi?” Nở nụ cười y hệt ánh mặt trời, lại lộ ra một cổ lạnh lùng.

Mắt đào hoa thần nhiên thưởng thức rượu ngon trước mặt, môi mông kêu gọi khẽ mím lại, “Ta thích.” Ba chữ ngắn gọn, lại làm cho người ta mơ tưởng viễn vông. Vì vậy hai người khác ở chỗ này cùng cau mày.

“Ngươi thích gì?” Tươi cười ấm áp trên khuôn mặt bắt đầu tiêu tán đi một chút xú, cuối cùng cũng biến mất không còn một mống. Lúc này, hán lại có loại cảm xúc không muốn giả bộ nữa.

Mắt đào hoa hí cặp mắt của mình lại, nghĩ tới cô nhóc nhỏ kia, mím môi mông lại rồi từ từ nhấc lên, “Ta nghĩ. . . Ta thật sự thích tiểu nữ oa kia.”

Là thích sao? Rõ ràng hán biết là không phải, lại nói như vậy, ha ha ha. . . Phải là muốn thích đi!

Nhưng. . .

“Đừng tưởng rằng ta không biết, hình như ngươi yêu một người tên là. . .”

“Đù rồi, Chu Tử Lâm!” Không còn vẻ lý trí, di-da-nl-quy.d.on Chu Tử Phong mắt đảo hoa cật đứt lời của Chu Tử Lâm, vì hắn biết rõ sau đó Chu Tử Lâm sẽ nói những gì.

Mà hắn, tuyệt đối không cho phép những lời kia được phát ra khỏi miệng!

“Đù chưa? Ha ha. . . yêu chính là yêu, vì sao phải ở đang yêu mà giết chết tình yêu còn non này?” Chu Tử Lâm khinh thường nhìn Chu Tử Phong một cái.

Nếu như đời này Chu Tử Lâm hắn có nữ nhân mình yêu sâu đậm, nhất định sẽ giam cầm nàng ở trong ngực của mình để sủng ái, mà không phải giống như Chu Tử Phong, cho dù yêu lại cứ càng muốn hoàn toàn quên đi.

Chỉ vì thân phận nữ nhân kia là kỹ nữ, có thân phận giống với mẫu thân hắn!

“Hừ, đây là chuyện của ta, không cần ngươi trông nom!” Chu Tử Phong buông rượu ngon trong tay xuống, lúc này hắn đã không còn tâm tình thử rượu. Ở trong đầu hắn, một người tuyệt mỹ đang liên tục quanh quẩn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tính toán của ba con hồ ly (hạ)

Cái ngày vào ba năm trước, hắn vĩnh viễn không thể quên, đó chính là ngày nữ nhân tuyệt mỹ kia đi vào lòng hắn, nhưng hắn lại không thể yêu nàng!

Tuyệt đối không thể!

Mẫu thân hắn là kỹ nữ, hắn không thể lại lấy một kỹ nữ, nếu không chắc chắn hắn sẽ trở thành chuyện cười cho tất cả mọi người!

“Dù ta có mặc kệ thành người vẫn yêu nàng.” Chu Tử Lâm đùa giỡn nói, sau khi nói xong cũng không để ý tới khuôn mặt nổi giận của Chu Tử Phong, chuyển sang Chu Tử Thành vẫn trong trầm mặc, trong khuôn mặt y hết ánh mặt trời này vẫn xen lẫn một chút âm lãnh, “Thật ra thì cái gì ngươi cũng biết, chỉ muốn làm một người ngoài cuộc.”

Chu Tử Thành nâng khuôn mặt âm lãnh kia lên, khoe miệng từ từ nâng lên, giọng nói tà ác đang tiếp tục, “Bây giờ nói cái này thì có ích lợi gì, còn không bằng nghĩ biện pháp làm sao để đối phó với Chu Tử Mặc.”

“Chúng ta đều biết phương pháp đối phó với Chu Tử Mặc, chỉ do ai cũng không muốn chủ động xuất kích thôi.” Chu Tử Lâm nhìn chăm chăm bộ mặt rối rắm của Chu Tử Phong, hơi khinh thường nói.

Rõ ràng mọi người biết tất cả, nhưng hắn lại giả trang ra thành nét mặt không biết cái gì cả, nơi này không có người nào ngu ngốc, tự nhiên biết rõ ràng vì sao đối phương có lý do như vậy.

Còn không phải là chờ người ngu nhất kia đi làm chim đầu đàn sao!

“Đúng vậy, ai cũng không muốn chủ động xuất kích.” Chu Tử Thành lạnh lẽo cười một tiếng, gương mặt tuấn dật vì nụ cười này mà trở nên hơi dữ tợn, giống như một quái vật.

“Chúng ta cần một mưu kế, một không ai có thể trốn khỏi.” Chu Tử Lâm nhìn hai vị đệ đệ, có hơi nhức đầu xoa mi tâm của mình, vì sao hai người này cũng thông minh như vậy, không lừa được một chút nào!

Nếu trong hai người này có một người ngu ngốc thì tốt biết bao nhiêu! Vậy mà rõ ràng đây là chuyện không thể nào, cho nên hắn cũng chỉ có thể thương lượng một ít kẻ sách, kẻ sách không ai có thể trốn thoát!

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Vẫn là lời nói lạnh nhạt, nhưng mà lại nhiều hơn mấy phần mỉa mai nhân tính.

Rất dễ nhận thấy, đối với đề nghị này của Chu Tử Lâm, Chu Tử Thành bắt đầu động lòng.

Nhiều năm như vậy, bọn họ đều chờ đợi xem ai ra tay trước, nhưng mà lại đánh giá thấp sự nhẫn nại của đối phương. di.ennd.anl~eq6uydon Hôm nay lúc này, rốt cuộc bọn họ nhìn không được muốn xuất thủ!

Mà vừa ra tay nếu không ba người cùng lúc, thì lại tạo thành hiệu quả của những ngày qua.

“Chu Tử Phong, ý kiến của ngươi thế nào?” Chu Tử Lâm thấy Chu Tử Thành đã đồng ý, ngay sau đó nhìn về phía nam tử có bộ mặt âm trầm kia.

Đáy mắt thoáng qua mấy phần giấy giữa, Chu Tử Phong đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm thẳng tắp hai người trước mặt, “Có mưu kế gì cứ việc nói, ta sẽ hết sức phối hợp.” Nói xong câu này, Chu Tử Phong cúi đầu lần nữa, hoa đào bên chân hắn tươi đẹp như vậy, nhưng nó đã bay xuống trên mặt đất, chờ đợi nó là chà đạp của con người!

Đây chính là số mạng của hoa rơi. . .

“Được, chính là đợi những lời này của ngươi, vậy bây giờ ta sẽ nói mưu kế này một lần, các ngươi có cái đề nghị gì tốt hơn thì có thể nói.” Chu Tử Lâm thấy rốt cuộc tất cả mọi người đã thống nhất ý kiến, tình quang ở đáy mắt chợt lóe, hào khí vạn trượng mở miệng.

Vì vậy, ở nơi khung cảnh đẹp này, ba con hồ ly tụ tập thương lượng một cái âm mưu quỷ kế lớn với nhau.

. . .

“Hắt xì. . .” Từ Lan Thanh xoa cái mũi nhỏ của mình, là ai đang tính toán nàng sao? Phải biết rằng một buổi chiều nàng đã đánh không dưới hai mươi cái hắt xì.

“Bị cảm sao?” Lúc này Chu Tử Mặc đang phác hoạ hoa tử lan trong sân, nghe thấy tiếng Từ Lan hắt xì một lần nữa, rốt cuộc không nhịn được để cây viết trong tay xuống.

“Làm sao có thể. . .” Từ Lan Thanh không sao cả khoát tay áo, mà đang lúc nàng khoát tay, một cái hắt xì lớn hơn phun ra.

Vì vậy sau câu nói kia cũng không nói ra miệng nữa.

“Vương Gia, Vương Gia, đại sự không ổn!” Đang lúc Chu Tử Mặc chuẩn bị giảng dạy, tiếng nói lo lắng của Tiểu Tam truyền đến.

Khẽ cau mày, không thể không nuốt toàn bộ lời nói đến miệng trở lại bên trong, Chu Tử Mặc quay sang Tiểu Tam, “Chuyện gì mà kinh hoàng như thế?”

“Nước Ninh Lan. . . công chúa út nước Ninh Lan đến!” Lời của Tiểu Tam vì khủng hoảng cực độ mà hơi run rẩy.

Bạn đang đọc truyện tại [diễn đàn 3](#) [lê q. uyển](#) ~đ.ôn

Công chúa út nước Ninh Lan? Từ Lan Thanh cau mày, công chúa út nước Ninh Lan này là người thế nào? Vì sao Tiểu Tam sẽ thất kinh như thế, chẳng lẽ. . .

Nghĩ đến khả năng nào đó, Từ Lan Thanh quay sang Chu Tử Mặc, phát hiện lúc này Chu Tử Mặc đang cau mày suy tư điều gì đó, vì vậy đáp án đã sáng tỏ.

“Là hoàng thượng cho nàng ta vào cung sao?” Ngón tay nhỏ nhỏ nhắm thẳng vào Chu Tử Mặc, trên gương mặt thanh non này của Từ Lan Thanh lộ ra một sự chững chạc khó thấy được.

“Vâng.” Tiểu Tam rối rắm nhìn Vương Gia nhà mình, lúc này phát hiện Vương Gia nhà mình không phát ra tiếng động nào đang mạnh mẽ nhún chân mày một cái.

“Vậy còn chờ gì, vào cung thôi.” Từ Lan Thanh nhảy xuống từ trên xích đu đầy dây leo, vỗ vỗ hai tay của mình sau đó đi về phía Chu Tử Mặc.

“Nhưng. . .” Tiểu Tam nhìn Vương Gia vẫn chưa mở miệng, có hơi không dám nhận lời nói của tiểu Cách Cách. Bất kể là Vương Gia hay tiểu Cách Cách, hắn cũng không dám đắc tội ai cả!

“Không có nhưng gì cả, chúng ta lên đường thôi.” Từ Lan Thanh nhìn Chu Tử Mặc một cái lần nữa, ngay sau đó thu hồi tầm mắt của mình. Hạnh phúc là cần tự mình đi tranh thủ!

Công chúa út nước Ninh Lan sao? Nàng thật muốn xem là người thế nào. Vậy mà cũng dám giành Chu Tử Mặc với nàng!

“Từ Lan, không nên càn quấy.” Chu Tử Mặc xoay tròn một cái đã chặn Từ Lan đang đi lại.

“Chu Tử Mặc. . . Ngươi không cảm thấy mình rất phiền toái sao?” Hạ thấp suy nghĩ trầm mặc nửa phút, rốt cuộc Từ Lan Thanh cũng nhìn chăm chú vào Chu Tử Mặc hung ác mở miệng.

“Hả? Có ý gì?” Chu Tử Mặc thật sự không biết tại sao Từ Lan lại đột nhiên nổi tính khí với hắn, vì vậy sau khi hơi sững sờ thì híp cặp mắt của mình lại, có hơi nhúc nhích đầu hỏi.

“Có ý gì, ý gì thì ngươi biết rõ còn hỏi ta! Minh Uyển ở Kỳ viện, công chúa út nước Ninh Lan! Chu Tử Mặc, rốt cuộc ngươi muốn tìm bao nhiêu nữ nhân ở bên ngoài mới cam tâm!” Gầm thét với Chu Tử Mặc, Từ Lan Thanh gắt gao nắm chặt tay của mình, mặt mặt đỏ lên nhìn chăm chăm Chu Tử Mặc.

Chu Tử Mặc bị nét mặt hung ác này của Từ Lan làm cho giật mình, nhất thời ngây tại chỗ, sau đó phản ứng lại hắn nhẹ nhàng hỏi, “Nàng thế này là ghen sao?”

Ghen?

Khi hai chữ này truyền vào trong đầu Từ Lan Thanh, Từ Lan Thanh ngay lập tức á khẩu, mình thật sự. . . Ghen sao? Cảm thấy mặt mình bắt đầu không kìm được mà nóng lên, Từ Lan Thanh biết lúc này nhất định mình đỏ mặt!

“Hừ, làm sao có thể!” Cho dù trong nội tâm hiểu rõ mình thật sự đang ghen, Từ Lan Thanh vẫn mạnh miệng không thừa nhận.

Né tránh ánh mắt ý vị sâu xa của Chu Tử Mặc, Từ Lan Thanh cố gắng đưa lực chú ý tập trung trên người của Tiểu Tam lần nữa, “Tiểu Tam, dẫn ta vào cung.” Lúc này Từ Lan Thanh tự nhiên chỉ muốn đi trốn tránh.

“Không cho đi, nói cho rõ ràng.” Ngăn Từ Lan Thanh lại lần nữa, trong mắt Chu Tử Mặc lộ ra vẻ vui mừng, Từ Lan càng quan tâm hắn, hắn lại càng vui vẻ.

Lúc này ở trong tim của hắn dường như vừa ăn mật đường, chỉ muốn gất gao ôm lấy Tiểu Nhân Nhân trước mặt, nghe nàng lặp lại tình yêu say đắm với hắn một lần lại một lần.

Nhưng hiển nhiên Từ Lan Thanh không phải loại nữ nhân thích nói lời ân ái, vì vậy Từ Lan Thanh trực tiếp lựa chọn trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Vốn không có chuyện đó!

“Không có gì đáng nói, tránh ra, ta muốn đi giải quyết chuyện của ta!” Lời nói cực kì cứng rắn, ngay cả Từ Lan Thanh cũng cảm thấy hình như lời nói của mình lúc này có một chút vô lực.

Giải quyết chuyện của nàng? Được rồi, nàng thừa nhận trong chuyện này, Chu Tử Mặc là thành phần khá quan trọng.

“Từ Lan, chúng ta đi cùng nhau.” Nếu cô gái nhỏ này ngại mở miệng, Chu Tử Mặc cũng không muốn miễn cưỡng, vì hậu quả miễn cưỡng sẽ chỉ làm cô gái nhỏ này càng muốn tránh né.

“Cùng nhau?” Từ Lan Thanh cau mày, sau đó khi nghĩ rõ khoe miệng bắt đầu không nhịn được vênh lên, “Ừ, cùng nhau.” Đưa tay nhỏ nhỏ của mình ra, Từ Lan Thanh nhìn Chu Tử Mặc, bắt đầu không kìm được mà mỉm cười.

Bọn họ là phải cùng nhau.

Dắt đôi tay nhỏ nhỏ này, mỉm cười khoe miệng Chu Tử Mặc cũng chưa từng dừng lại.

Tiểu Tam nhìn hai người nhỏ bé dắt tay nhau ngọt ngào đi về phía cửa trước mặt này, khoe miệng nhanh chóng co quắp, có đúng hai người này mới vừa gây gỗ ở đây không? di em.d.anleq~ủyđôn Đúng không?

Sao vừa ầm ầm ì ì đã hạnh phúc nắm tay nhỏ bé rồi hả?

Nhưng mà lúc này cũng không phải là lúc hắn rồi rắm những vấn đề này, bởi vì các chủ tử phải lập tức vào cung, mà người đánh xe chính là hắn.

. . .

Đi tới trước cửa hoàng cung, Chu Tử Mặc đi xuống xe ngựa trước, sau đó đưa hai cánh tay nhỏ của mình ra, vì vậy một bóng người nhỏ nhỏ nhảy vào trong ngực của hắn.

Thị vệ giữ cửa còn chưa thấy rõ Tiểu Nhân Nhân trong ngực Chu Tử Mặc là ai, Chu Tử Mặc đã ôm Từ Lan trong ngực đi vào này cửa cung.

Hoàng thượng gọi Chu Tử Mặc đến vì công chúa út nước Ninh Lan, tự nhiên sẽ không sắp xếp chuyện này ở trên triều đình, vì vậy trong ngự hoa viên phồn hoa rực rỡ, hoàng thượng và một nhóm người nữa đang chờ Chu Tử Mặc đến.

Mà hiển nhiên Chu Tử Mặc không để cho hoàng thượng thất vọng, thời gian một ly trà đã đi tới nơi này, nhưng mà. . . Trong ngực hắn có ôm một tiểu nữ oa. . .

Chu Lam Thiên khẽ cau mày, hắn thật sự không ngờ Chu Tử Mặc lại dám ôm Từ Lan đến. Nhìn về mặt bi phần này của Công chúa út nước Ninh Lan, Chu Lam Thiên biết chuyện đã lớn rồi!

“Ha ha. . . Mặc nhi, mau ôm Từ Lan tới cho trẫm nhìn một chút.” Chu Lam Thiên cưng chiều nói.

Vậy mà Chu Tử Mặc và Từ Lan đều hiểu ý tứ của hắn, không phải là muốn cho Chu Tử Mặc để Từ Lan trong ngực xuống sao?

Làm sao Chu Tử Mặc và Tử Lan lại không hiểu cái tâm tư nhỏ nhỏ kia chứ.

Nếu như bình thường, nhất định Chu Tử Mặc sẽ trực tiếp buông Tử Lan trong tay xuống, nhưng nhìn thấy công chúa Ninh Lan ở bên cạnh đang nhìn chăm chăm này, Chu Tử Mặc trực tiếp ôm Tử Lan ngồi xuống ở trên ghế kế bên.

“Hoàng a mã, gần đây Tử Lan gặp lạnh, diễnn.đàn'lêq'uy đồ nkhó tránh sẽ lay cho ngài, con thấy hay là thôi đi.” Chu Tử Mặc nói như vậy thì không thể bắt bẻ, khiến miệng Chu Lam Thiên há một lúc lâu cũng không tìm được lời nên nói.

Cuối cùng chỉ có thể cười khỏ một tiếng, hấn thích thì sẽ để cho hấn ôm thôi.

“Chu Tử Mặc, chàng còn nhớ ta không?” Mắt thấy này Hoàng đế nước Chu này không có ý định mở miệng, rốt cuộc công chúa nước Ninh Lan không nhận được u oán nói.

Lúc này, Tử Lan Thanh mới nhìn đến công chúa nước Ninh Lan ở phía kia.

Hoi sừng sờ, màu da trắng thuần, con ngươi xanh biếc, sợi tóc màu vàng, còn có sóng mũi cao kia, chuyện này. . . Là người ngoại quốc sao?

Thì ra là thế giới này thật sự có người ngoại quốc!

“Không nhớ rõ.” Chu Tử Mặc lạnh lùng nhìn công chúa nước Ninh Lan này một cái rồi thu hồi tầm mắt của mình tập trung ở trên người của Tử Lan, nhưng lại phát hiện lúc này Tử Lan đang sừng sờ nhìn công chúa nước Ninh Lan, vô cùng bất mãn trộm nắm eo của Tử Lan.

Chu Tử Mặc nói thầm ở trong lòng, công chúa nước Ninh Lan này có cái gì tốt mà nhìn? Còn không bằng nhìn hấn!

“Tử Mặc, ta là Phurong Nhi đây, ta là Ninh Lan Phurong, năm chúng ta sáu tuổi gặp nhau ở chỗ này, ngươi đã nói muốn kết hôn với ta đấy.” Ninh Lan Phurong này không để ý ánh mắt của mọi người, nhỏ giọng lo âu hết.

Nhưng về mặt Chu Tử Mặc vẫn mờ mịt nhìn chăm chăm Tử Lan Thanh trong ngực.

Hấn thật sự có nói qua câu như thế sao? Người hấn muốn kết hôn chỉ có Tiểu Nhân Nhân trong ngực mình thôi, còn với Công chúa nước Ninh Lan này, hấn không có một chút hứng thú nào cả!

“Chàng thật sự không nhớ rõ sao?” Ninh Lan Phurong nhìn biểu tình hồ hững của Chu Tử Mặc, tâm bắt đầu không nhận được mà đau nhức.

Thì ra những lời thề ước sẽ thật tự vì quá nhỏ bé mà bị quên mất hết sạch!

Nàng trăm cay nghìn đắng thuyết phục phụ hoàng hòa thân với nước Chu, vốn tưởng rằng Chu Tử Mặc sẽ đồng ý một tiếng, nhưng chưa từng nghĩ đến tin tức truyền về lại là Chu Tử Mặc cự hôn!

Vì vậy. . .

Nàng ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này, thấy chỉ có vẻ mặt xa lạ của Chu Tử Mặc còn có sùng ái đối với một nữ oa! Nàng. . . Có phải điên rồi hay không?

“Không có quên. . . Là ta hoàn toàn không có nói qua những lời đó.” Chu Tử Mặc vốn không muốn đá kích công chúa này, nhưng càng không muốn khiến Tử Lan hiểu lầm, cho nên hấn vẫn quả quyết nói cho rõ sự thật.

Thật sự không nhớ rõ. . . nhất thời gương mặt tinh xảo của Ninh Lan Phurong trở nên trắng bệch vô cùng, những lời thề ước kia, quả nhiên vẫn bị quên mất không còn một chút nào.

Mà lý do nàng xuất hiện ở nơi này. . .

“Tử mặc, công chúa nước Ninh Lan đường xa mà đến, con cũng là bạn cũ khi còn bé các, chẳng lẽ nhất định phải nói tuyệt tình như thế sao?” Nam tử mặc y phục long bào rốt cuộc không nhận được mở miệng.

Nước Ninh Lan và nước Chu đều thuộc về quốc gia trung đẳng, hai quốc gia cách nhau rất xa, công chúa của một nước cũng không thể bị hấn đối đãi như thế.

Vậy mà Ninh Lan Phurong này còn có một thân phận, đó chính là cách cách nước Phiêu Miểu, mẫu thân của nàng ta là muội muội ruột của hoàng đế nước Phiêu Miểu, nghe nói quan hệ của hai người cực kỳ bất thường, cho nên Ninh Lan Phurong này mới có thể vừa là công chúa nước Ninh Lan vừa cách cách nước Phiêu Miểu.

“Nhi thần chỉ kể lại một sự thật.” Chu Tử Mặc vốn không muốn mở miệng, vậy mà thân là con của người, hấn thật sự không tuyệt tình được như thế, cho nên hấn còn là phải tiếp theo lời nói Chu Lam Thiên.

“Con. . . Thôi, con đã quên thì trăm cũng không thể trách con... con và công chúa Ninh Lan nói chuyện lại cho tốt, nói không chừng sẽ nhớ lại ngày trước. . .”

“Hoàng a mã, nhi thần là thật sự không nhớ rõ, dù có nói lên mười năm, không thể nào chính là không thể nào!” Chu Tử Mặc không nhịn được cắt đứt lời nói của Chu Lam Thiên, lúc này hắn hoàn toàn không có ý định nói thêm gì nữa.

Bởi vì sắc mặt của cô gái nhỏ Tử Lan này càng ngày càng âm lãnh, rất dễ nhận thấy, Tử Lan hiểu lắm cái gì rồi.

Nghe Chu Tử Mặc giải thích, Chu Lam Thiên tròn trắn mắt, tiểu tử này thật đúng là không cho mình một chút thể diện nào. Không phải là bởi vì người trong lòng hắn ở chỗ này sao? Hắn lại vô lễ với mình như vậy!

“Được rồi, không thể nào thì không thể nào, công chúa Ninh Lan đường xa mà đến, con không thể nói chuyện với người ta cho tốt sao!” Chu Lam Thiên thật muốn gõ vào đầu của Chu Tử Mặc, lấy Tử Lan từ trong đầu của hắn ra rồi nhét công chúa Ninh Lan vào.

Nhưng chuyện tình yêu như vậy tuyệt đối sẽ không nói quên mà có thể quên, nói thích mà có thể thích!

Nếu không năm đó hắn cũng không lấy được người tựa thiên tiên như vậy.

“Tử Lan, ngươi có muốn trò chuyện với công chúa Ninh Lan không?” Không để ý đến những người khác, Chu Tử Mặc cũng cúi hỏi Tử Lan, lúc này ở trong mắt của hắn chỉ có tiểu nhân nhân này.

Rõ ràng cảm thấy một cặp mắt ác độc đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt vốn đang lạnh nhạt của Tử Lan Thanh bắt đầu không nhịn được mỉm cười, mỉm cười cực kì tà ác!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chu Tử Mặc, ta sẽ không buông tay!

“A mã, ta là cách cách, nàng là công chúa, ta phải gọi nàng là a di sao? Nhưng nàng ấy già vậy, ngay cả tóc cũng vàng đi, ta thấy phải gọi nàng là lão bà mới đúng.” Nếu như không suy tính ý tứ trong giọng nói, chắc hẳn giọng nói hồn nhiên mà non nớt này như tiếng của tự nhiên, vậy mà. . .

Không thể không nói, lời nói này thật đúng là quá độc quá cay!

“Tử Lan, không nên nói chuyện lung tung, Ninh Lan công chúa chỉ do không đủ dinh dưỡng nên tóc cả đầu mới có thể vàng như vậy.” Chu Tử Mặc thấy vẻ mặt đầy lửa giận của Ninh Lan công chúa, cũng chiều vuốt ve sợi tóc đen nhánh tỏa sáng của Tử Lan, nói thật.

Vì vậy, Ninh Lan công chúa đang tràn đầy lửa giận trong lòng vì những lời này của Chu Tử Mặc mà trong lòng được lấp kín, thiếu chút nữa bị buồn bực đến chết. “Tóc của ta là trời sinh.” Lời nói của Ninh Lan công chúa có hơi tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là xấu hổ.

Bêu xấu trước mặt người mình yêu trong lòng như thế, cũng khó trách nàng sẽ nói ra lời nói thẹn thùng như vậy.

“À. . . Thì ra là trời sinh không đủ dinh dưỡng.” Chu Tử Mặc như có điều suy nghĩ nói, vừa nói vừa ngửi sợi tóc của Tử Lan, ở trên sợi tóc của Tử Lan có một cổ hương hoa Tử Lan thoang thoảng, đó là một loại mê người.

Vốn tưởng rằng Chu Tử Mặc đã hiểu ý của nàng, lại không nghĩ rằng lời nói của Chu Tử Mặc chuyển một cái đã biến thành như vậy, vì vậy trái tim Ninh Lan công chúa tan nát rơi dưới đất.

“Chu Tử Mặc, ta. . . Ta yêu chàng! Van chàng cùng với ta!” Được rồi, nếu duyên phận không được thì trực tiếp thổ lộ, nhớ ngày đó nàng cũng thổ lộ như vậy.

Thời gian thoáng qua rồi biến mất, đã qua nhiều năm như vậy, nam tử mỉm cười ở trong biển hoa ngày xưa kia đã trưởng thành.

Mà nàng vẫn còn nắm chặt ước định ban đầu, nhưng hắn. . . Lại quên hết tất cả không còn một chút nào! Nàng không biết, nhiều năm kiên trì như vậy có lấy được đáp lại hay không.

Có lẽ. . . Lúc đầu nàng đi tới nước Chu chính là một sai lầm cực lớn!

“Nhưng ta không thương ngươi.” Rõ ràng Chu Tử Mặc cảm thấy lúc công chúa nước Ninh Lan nói lời này, Tử Lan trong ngực khẽ run lên. Rất rõ ràng, cô nhóc này bị lời nói của Công chúa nước Ninh Lan kích thích.

Vốn định lập tức phát tay áo đi, nhưng đối mặt với vẻ mặt thiết tha của Chu Lam Thiên, Chu Tử Mặc thật sự có một chút không đành lòng như vậy.

“Làm sao ngươi biết năm tháng sau này qua lại với ta sẽ không sinh tình cảm với ta? Làm sao ngươi cứ khẳng định. . . Không yêu ta như vậy!” d iennd.a.nlléquýđôn Hiền nhiên công chúa nước Ninh Lan bị lời nói của Chu Tử Mặc kích thích, gò má đỏ lên vì phần uất lộ ra vài tia dữ tợn như vậy.

Mà lời nói tràn đầy khiêu khích cũng càng ngày càng sục sôi.

“Không thương chính là không thương, dù có tới một vạn năm, ta cũng không thể nào yêu người!” Lạnh lùng nhìn sang công chúa nước Ninh Lan kia, Chu Tử Mặc ôm chặt Tử Lan trong ngực, tuyệt tình mở miệng.

Một câu nói, khiến gò má vốn đỏ lên của công chúa nước Ninh Lan ngay lập tức trở nên trắng bệch.

Dù có tới một vạn năm, cũng sẽ không yêu. . .

“Ta. . . Ta có thể không quan tâm vị trí chính thể kia, ta có thể không cần người yêu, ta chỉ muốn yên lặng ở bên cạnh của chàng, ta. . .” Là thật sự rất yêu chàng!

Mấy chữ cuối cùng, Ninh Lan Phượng không nói ra, vì vẻ mặt Chu Tử Mặc cực kì lạnh nhạt, giống như hàn băng ngàn năm, không có một tia gọn sóng tình cảm, khiến cho nàng lạnh từ đỉnh đầu đến chân.

“Không cần thiết.” Chỉ có ba chữ, lại làm cho Ninh Lan Phượng có loại cảm giác rơi xuống địa ngục. Thì ra chỉ cần mấy chữ, đã có thể làm cho nàng cảm thấy tim như bị đao cắt.

“Chu Tử Mặc, ta sẽ không buông tay!” Nhìn Chu Tử Mặc thật sâu một cái, Ninh Lan Phượng chậm rãi đứng dậy, bước đi của nàng hình như có vẻ bế tắc.

Không ai trông thấy, dĩ nhiên đã quên đi. Một khắc lúc nàng xoay người kia, có hai giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt nàng, dung nhập vào bùn đất tràn đầy hương thơm. . .

Chu Lam Thiên nhìn Công chúa nước Ninh Lan không chào mà đi, há miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

“Nàng nói nàng yêu người, sẽ không buông tay. . .” Chẳng biết lúc nào, bàn tay nho nhỏ của Tử Lan Thanh đã kẹp bên hông thịt mềm của Chu Tử Mặc bắt đầu từ từ dùng sức.

Nghe thấy lời nói tràn đầy ghen tức của Tiểu Nhân Nhân, cảm thấy eo ếch của mình đang chậm rãi đau nhức, Chu Tử Mặc cười khổ một tiếng, dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ nhỏ của Tử Lan, cũng không giải thích cái gì.

Rất nhiều lời cần dùng hành động để chứng minh.

Chu Tử Mặc dịu dàng khiến tâm vốn đang phiền não của Tử Lan Thanh bình tĩnh lại từng chút từng chút, khẽ thở dài một tiếng, hai mắt Tử Lan Thanh nhắm lại, lông mi có hơi run rẩy.

Chu Tử Mặc ơi Chu Tử Mặc, đáng trách người không thể xấu xí một chút sao? Làm hại nhiều nữ nhân cũng yêu người như vậy, biết rõ không phải là người có ý, nhưng mỗi khi thấy nữ nhân khác tỏ lộ thâm tình với người, lòng của ta thật. . . Thật khó chịu!

Biết rõ người chỉ yêu một mình ta, nhưng thâm tình trong mắt những nữ nhân kia cũng chói mắt như vậy. Làm cho ta rất muốn vò nát toàn bộ những thứ thâm tình kia!

“Hoàng a mã, nếu như không còn chuyện gì, con mang Tử Lan đi về trước.” Chu Tử Mặc đứng dậy, khẽ khom người.

Về không kiên nhẫn đã lộ rõ ở trên mặt của hắn.

Chu Lam Thiên thật sự muốn quát hắn mấy cái bạt tai, chó hoang, con làm cái mặt lạnh kia để cho ai nhìn hả?

Nhưng cuối cùng hắn không hề làm gì cả, không phải là không muốn mà là không dám, hắn sợ vị nào đó trong hậu cung nổi đóa, phải biết rằng người trước mặt này chính là con trai bảo bối của nàng.

Cho nên Hoàng đế một nước không chỉ phải xem sắc mặt của nương tử mình, còn phải xem sắc mặt của con trai mình!

Cái này thật là biệt khuất!

“Trở về thôi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Chu Lam Thiên phát phát tay, trên mặt cũng cố ý lộ ra vài tia không nhận được như vậy, hắn cũng không muốn bị người khác nói mình sợ nhitử.

Cho nên. . .

Lúc nên giả bộ thì phải giả bộ!

Lấy được trả lời chắc chắn của Chu Lam Thiên, Chu Tử Mặc không ở lại cáo biệt với người khác, trực tiếp ôm Tử Lan đi ra ở đây. Từ đầu đến cuối, hắn đều không để Tử Lan trong tay xuống.

Chỉ cần là người sáng suốt cũng có thể nhìn ra sủng ái của hắn với Tử Lan!

Cho nên người có một chút suy tư riêng đã bắt đầu tính toán ở trong lòng, có phải nên hợp ý hay không?

Nhưng mà rõ ràng Chu Từ Mặc đã rời đi không biết tâm tư của mọi người, cho dù có biết cũng chắc chắn không thể hiểu nhiều được.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần những người đó không làm thương hại Từ Lan, hắn đều có thể mắt nhắm mắt mở đối mặt tất cả mọi chuyện.

Sau khi quan viên lớn nhỏ rời đi, Chu Lam Thiên không để cho bất kỳ người nào đi theo rồi một mình chạy đến nơi của nương tử kẻ khổ.

Song khi hắn tràn đầy uất ức nói xong cuộc gặp gỡ hôm nay, vị nương tử bảo bối kia cũng chỉ trả lại hắn một chữ, “Ừ.”

Trời mới biết tâm tình của Chu Lam Thiên lúc đó ra sao.

Chỉ kém một chút đã phát tay áo đi khỏi, nhưng cuối cùng vẫn mặt dày mày dạn ngồi ở trên ghế, giả bộ đáng thương nhìn Mạc Tĩnh Thương.

Nhìn cái biểu lộ đáng thương kia, cuối cùng Mạc Tĩnh Thương thật sự không nhịn được mà cười khỏ một tiếng, “Được rồi được rồi, mấy ngày nữa ta nói với hắn, chàng cũng không cần giả bộ nét mặt này nữa!”

“Đúng là nương tử tốt nhất!” Hưng phấn ôm lấy Mạc Tĩnh Thương, cái miệng heo của Chu Lam Thiên tẩm mồm heo lập tức hôn đến cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Tĩnh Thương, lại bị Mạc Tĩnh Thương tránh thoát, vẻ mặt mắc cỡ đỏ bừng nhìn Chu Lam Thiên, lời của Mạc Tĩnh Thương cực kì xấu hổ, “Ban ngày ban mặt, người muốn tuyên dương hả?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nam nhân hôn nam nhân thì rất quá đáng sao?

Chu Lam Thiên nhìn dáng vẻ then thùng tuyệt mỹ này của Mạc Tĩnh Thương, trong lòng rung động, “Vẫn là nương tử hiểu ta nhất.” Sau khi nói xong lại đánh tới Mạc Tĩnh Thương lần nữa.

. . .

“Có phải thật sự không nhớ không?” Trên xe ngựa, Từ Lan Thanh nhẹ đầu nhỏ của mình về mặt nghi hoặc hỏi.

“Hả?” Chu Từ Mặc khẽ cau mày, tiểu nha đầu này lại đang nghĩ cái gì thế?

“Chuyện của Công chúa Ninh Lan đó.” Từ Lan Thanh tà ác cười một tiếng.

“Không có!” Chu Từ Mặc lườm nàng một cái, trong đầu cô gái nhỏ này nghĩ những thứ gì vậy? Tại sao có thể hoài nghi hắn?

“Thật sự không có sao?” Từ Lan Thanh chu mỏ.

“Thật sự không có!” Chu Từ Mặc thờ một hơi thật dài, nỗ lực áp chế tức giận trong lòng mình.

Cô gái nhỏ này lại dám hoài nghi hắn, rõ là. . . Thích ăn đòn! Nhưng hắn lại không nỡ đánh nàng.

“Chẳng may có, nhưng do người quên.” Từ Lan Thanh lại tà ác cười một tiếng lần nữa, nhưng mà hình như trong nụ cười thật sự có một chút chán nản như vậy.

Vì sao không phải khi nàng vừa sinh ra đã ở bên Chu Từ Mặc, ở trong thế giới của Chu Từ Mặc, nàng đã ít đi thời gian bảy năm!

Mà thời gian bảy năm đủ cho Chu Từ Mặc yêu người kia hoặc là quên người kia!

“Đáng chết, ta nói không có cũng chưa có!” Ôm Tiểu Nhân Nhân đang cười xấu xa này vào trong lòng ngực, dĩ nhiên là ôn nộ hôn của Chu Từ Mặc không tự chủ được rơi vào trên trán tiểu nhân nhi kia.

Theo nụ hôn của Chu Từ Mặc, hai người trên xe ngựa cùng sững sờ tại chỗ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi môi Chu Từ Mặc rời khỏi cái trán của Từ Lan thì hai người mới phản ứng lại, bàn tay nho nhỏ ngay lập tức rơi vào trên đầu Chu Từ Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Từ Lan Thanh bị mắc cỡ đỏ bừng.

“Người. . . Người vô lễ với ta như thế!” Khuôn mặt nhỏ bé đã bị mắc cỡ phồng lên đỏ bừng, Từ Lan Thanh ác ngoan nhìn Chu Từ Mặc, thật sự muốn cắn lên cái gương mặt tuần dật và mờ mịt kia.

“Ta không có.” Sửa sang quần áo của mình lại, Chu Tử Mặc ngồi nghiêm chỉnh, khuôn mặt nghiêm túc khiến Tử Lan Thanh rất muốn cắn chết nam nhân trước mặt.

Rõ ràng mới vừa rồi là hân hôn lên gương mặt của nàng, nhưng bây giờ lại giả bộ biểu tình lạnh nhạt như vậy, người không biết còn tưởng rằng nàng vô lễ với hắn!

“Chu Tử Mặc!” Tử Lan Thanh hung ác lấy răng nhỏ cắn môi của mình, hai tay nắm chặt rất muốn cho nam nhân này một quyền.

“Ừ, có chuyện gì sao?” Không biết là cố ý hay là vô ý, thân thể Chu Tử Mặc lúc Tử Lan gọi đã lùi lại về phía sau mấy phần.

Hình như muốn né tránh. . . Quấy rầy của Tử Lan Thanh!

Vì vậy rốt cuộc một nữ oa cũng không nhìn được mà bộc phát, cực kì hung ác nhào tới trên người của Chu Tử Mặc, cái miệng nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh hung hăng cắn vào. . . Trên môi Chu Tử Mặc.

Lúc này Tử Lan Thanh đã quên vật nàng cắn là vật gì, nàng chỉ cảm thấy hình như cắn lên vật nào này rất ngon miệng, ngọt ngào mà mềm mại giống như kẹo đường vậy, cho nên nàng muốn cắn xuống một khối ngậm vào trong miệng để thưởng thức.

Vì vậy. . .

Khi một vị máu tươi xuất hiện ở trong miệng Tử Lan Thanh, Tử Lan Thanh mới rõ ràng ý thức được xảy ra chuyện gì. Ngay lập tức buông môi Chu Tử Mặc ra, nhìn môi mông khêu gọi kia biến thành xúc xích, Tử Lan Thanh ‘xi’ một tiếng nở nụ cười.

Còn hết sức hả hê nhìn Chu Tử Mặc. Hừ, Đẹp lắm! Bảo người giả bộ thành vẻ mặt thanh cao kia!

“Này miệng. . . Cũng không biết chốc lát nữa đi xuống xe ngựa người ta sẽ nghĩ như thế nào.” Chu Tử Mặc thấy ánh mắt hả hê của Tử Lan, chỉ cái miệng rõ ràng bị người khác cắn bị thương kia, như có điều suy nghĩ nói.

Một câu nói khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của người khác đang đắc ý ngay lập tức suy sụp xuống.

Chốc lát nữa bọn họ phải đi xuống xe ngựa, mà trên xe ngựa chỉ có hai người. . . Rất dễ nhận thấy, miệng Chu Tử Mặc không thể nào là do tự hắn cắn, như vậy. . .

Nghĩ đến những nô bộc kia sẽ lộ ra biểu lộ quái dị, lòng của Tử Lan Thanh bắt đầu lạnh.

Ô ô. . . Thật sự không phải là nàng vô lễ với hắn, rõ ràng là do nam nhân này vô lễ với nàng trước!

“Cái đó. . . Tiểu Tam, đi vào một chút.” Tử Lan Thanh quát với phía ngoài xe ngựa, trong lúc Chu Tử Mặc còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Tam vì biểu lộ chân thành đã vọt vào xe ngựa.

“Cách cách, có phân phó gì cứ việc nói.” Vọt vào xe ngựa Tiểu Tam chân chó cười nói với Tử Lan.

“Không có việc gì, người chỉ cần đề ý ngây ngô ở trên xe ngựa thôi.” Tử Lan Thanh nhìn đôi môi bị cắn đến thương tổn của Chu Tử Mặc một cái, tà ác cười một tiếng.

Nhất thời, Chu Tử Mặc và Tiểu Tam đều chột cảm thấy sau lưng lạnh buốt.

“Tiểu Tam, nơi này không có chuyện của người, đi ra ngoài.” Chu Tử Mặc lạnh lùng mở miệng, theo hắn mở miệng, Tiểu Tam mê mang nhìn về phía hắn, ‘xi. . .’ Tiểu Tam thề, hắn thật lòng không dám chê cười Vương Gia, nhưng. . . cái miệng nướng phồng của Vương Gia thật sự rất khôi hài, mà hắn thật không nhìn được, điể,nd,àn-ll.êq9uyđ.ôncho nên. . .

“Tiểu Tam, cười đã chưa?” Chu Tử Mặc cười tà hỏi.

“Ừ, rất đã. . . Ặc, Vương Gia, miệng ngài không buồn cười một chút nào, thật đó!” Tiểu Tam thiếu chút nữa nói lỡ miệng, thật may là nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười đùa của Cách cách Tử Lan, mới lập tức phản ứng kịp.

“Hừ!” Rõ ràng Chu Tử Mặc biết Tiểu Tam vừa muốn nói cái gì, tuy nhiên hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi quay sang một bên.

Vì vậy Tiểu Tam thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó ở trong lòng thâm dễ chịu, thật may là tâm tình Vương Gia hôm nay không tệ, nếu không dám cười nhạo Vương Gia, cái tội danh này. . . Cũng không chỉ bình thường như vậy!

Nhưng mà, rõ ràng Vương Gia bị người ta cắn rách miệng, vì sao tâm tình còn không tệ như vậy? Chẳng lẽ cái miệng rách này của Vương Gia là do cách cách làm hư?

Cho nên dù bị cắn nát thành như vậy, Vương Gia vẫn coi cái này thành nụ hôn của cách cách và hắn, nên tâm tình cũng vui vẻ?

Càng nghĩ càng thấy có mấy phần khả năng như vậy, Tiểu Tam ở trên xe ngựa yên tĩnh này nhìn Vương Gia một lát, một lát sau lại lướt qua cách cách một cái, lúc này Tiểu Tam đã quên mấy phần lạnh lẽo ở trong lòng mình mới vừa rồi, liên tục méo miệng cười xấu xa ở trong lòng.

Xe ngựa mới vừa dừng hẳn, Chu Tử Mặc còn chưa kịp đến ôm tiểu nhân kia xuống, giọng nói oán giận và thẹn thùng đã phát ra từ trong cái miệng nhỏ của Tử Lan, “Thúc thúc Tiểu Tam, đừng cần nữa, miệng của a mã đã bị người cắn bở rồi!”

Một câu nói, khiến Chu Tử Mặc mới vừa đưa tay chuẩn bị ôm lấy Tử Lan, còn có Tiểu Tam đang méo miệng này cùng ngây tại chỗ.

Lời này của Tử Lan. . . Tại sao lại cảm thấy tràn đầy nghĩa khác chứ?

“Thúc thúc thẹn thùng, thật sự không cần ngại, nam nhân hôn nam nhân thôi!” Nhìn nét mặt khiếp sợ của Chu Tử Mặc và Tiểu Tam, hiển nhiên Tử Lan Thanh cảm thấy cái cười giỡn này chơi thật tốt, vì vậy một câu càng ‘hồn nhiên’ khác cũng phát ra theo.

Lần này, rốt cuộc Chu Tử Mặc cũng phản ứng lại, gương mặt âm trầm, Chu Tử Mặc hơi híp cặp mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt đơn thuần của Tiểu Nhân Nhân trước mặt, “Tử Lan, đừng quá đáng!”

“Nam nhân hôn nam nhân thì rất quá đáng sao?” Nhẹ đầu nhỏ của mình, tiếng của Tử Lan Thanh rất lớn, nàng muốn cho người bên ngoài biết tình huống bên trong, như vậy mới chơi tốt.

“Nàng. . .” Lúc này Chu Tử Mặc thật sự muốn nhắc tiểu tử này lên, hung hăng vỗ mấy bàn tay vào cái hông của nàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn cứng rắn nhịn được kích động này, cường ngạnh ôm lấy tiểu nữ oa trước mặt xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Minh Uyển đột nhiên tới chơi

Mới vừa đi xuống xe ngựa, nhìn vẻ mặt quái dị của đông đảo người làm trước mắt đang nhìn đôi môi sưng đỏ kia, tâm Chu Tử Mặc quỳnh lên lập tức khai mở miệng giải thích, “Đây không phải là do Tiểu Tam cắn nát!”

Sau khi giải thích xong, quái dị trên mặt những người làm biến mất không còn một mống, nhìn theo tình hình một vài vị bưng bình hiệu ra.

Vì vậy Chu Tử Mặc càng nhúc nhủ đầu hơn!

Ôm lấy tiểu nữ oa đáng chết trong ngực, Chu Tử Mặc như chó nhà có tang đi về vương phủ.

Sau lưng, những lời thảo luận của người làm truyền vào trong tai Chu Tử Mặc, khiến Chu Tử Mặc trượt chân, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Khó trách hiện tại Vương Gia còn chưa đón dâu, thì ra là vì thích Tiểu Tam trong phủ chúng ta.”

“Thật ra thì ta đã xác định Vương Gia của chúng ta có ý tứ với Tiểu Tam từ lâu rồi!”

“Tiểu Tam, cắn môi vương gia có cảm giác gì? Nhưng tiểu tử người cũng thật quá đáng, cắn môi vương gia thành như vậy!”

“Đừng nói như vậy, dựa vào sủng ái của Vương Gia với Tiểu Tam, dù Tiểu Tam có cắn Vương Gia nặng hơn, Vương Gia cũng chỉ có thể vui vẻ.”

. . .

Lời nói kế tiếp vẫn còn tiếp tục, dĩ nhiên l'equiđô-nhưng Chu Tử Mặc đã vận khinh công của mình, nhắc nhở bản thân phải thoát khỏi nơi này.

Bởi vì hắn thật sự không nghe nổi nữa!

“Thấy như thế nào?” Cho đến khi chạy đi rất xa, Chu Tử Mặc mới dừng bước chân có hơi xốc xếch kia lại. Mà hắn vừa dừng lại, lời nói cười đùa của Tử Lan Thanh lập tức vang lên.

“Nàng rất vui về sao?” Bị tiểu tử này cười nhạo, Chu Tử Mặc cũng không tức giận, ngược lại vô cùng lạnh nhạt hỏi một câu như vậy.

“Ừ.” Thăng thần gật đầu, vẻ mặt đơn thuần này của Tử Lan Thanh khiến Chu Tử Mặc có loại suy nghĩ muốn bóp chết sự xúc động của nàng.

Nhưng đến cuối cùng Chu Tử Mặc lại không làm cái gì cả, chỉ mỉm cười thản nhiên.

“Thật sự rất vui về sao?” Hỏi ra lời lần nữa, Chu Tử Mặc vẫn cực kỳ lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức khiến trái tim nhỏ của Tử Lan Thanh không nhịn được mà run lên. Chu Tử Mặc càng lạnh nhạt như vậy, đã đại biểu hắn rất tức giận.

Hình như mình cũng không làm gì quá đáng mà, tiểu quý này làm gì mà như vậy chứ!

“Ừ.” Vẫn trả lời giống vậy, nhưng lúc này Tử Lan Thanh lại có hơi chột dạ.

“Tốt, rất tốt. . .” Lúc chữ ‘tốt’ thứ hai của Chu Tử Mặc rơi xuống, cái môi mỏng kia đã cắn lên môi của Tử Lan, bắt đầu rất mạnh, cắn Tử Lan Thanh rất đau, nhưng một lát sau lại bắt đầu thư giãn.

Cho dù bị cưỡng hôn, nhưng Tử Lan Thanh vẫn không thể không nói, nụ hôn này thật ngọt ngào.

Nhưng mà khi đầu lưỡi Chu Tử Mặc bắt đầu tiến quân vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Tử Lan, rốt cuộc Tử Lan Thanh cũng phản ứng lại, hơn nữa còn hung hăng cắn lên đầu lưỡi Chu Tử Mặc lần nữa.

“A. . .” Vốn là nụ hôn ngọt ngào đã biến thành đau nhức, Chu Tử Mặc thật sự có một chút không phản ứng kịp như vậy, song khi hắn phản ứng lại, Tử Lan đã thoát khỏi đầu lưỡi của hắn, chạy đến một bên khác cười xấu xa với hắn.

Vì vậy lòng tràn đầy tức giận lại tiêu tán lần nữa.

“Cái tiểu quỷ này!” Chu Tử Mặc cười khở một tiếng, sau đó bảo nữ hầu chuẩn bị thức ăn, bận rộn trong cung cả ngày, Chu Tử Mặc biết nhất định Tử Lan đói bụng lắm.

Nhưng mới cầm đũa lên, chuyện phiền lòng tự nhiên đến.

“Tại sao nữ nhân kia lại tới nơi này?” Chu Tử Mặc xoa mi tâm của mình, có hơi chột dạ nhìn sang Tử Lan và Chu Tử Ngự, nhíu đầu hỏi.

“Chuyện này. . . Hồi vương gia, tiểu nhân không biết.” Hôm nay Tiểu Tam đã bị những người hầu kia cười nhạo một ngày, hiện tại lại gặp phải chuyện này, hắn cũng rất nhức đầu! Cho nên dứt khoát toát nói ra hai chữ ‘không biết’ này.

“Nếu mọi người đã đến, hơn nữa còn là trước thời gian ăn cơm, vậy hãy để cho nàng ta đi vào ăn một bữa cơm!” Nếu Chu Tử Mặc không biết nên xử lý như thế nào, Tử Lan Thanh tự nhiên nhận lấy đối thoại của bọn họ.

Lần gặp mặt trước, nàng cũng biết nữ nhân kia không đơn giản, nhưng không ngờ lại có thể biết chạy đến cửa. Cũng đúng, da mặt của kỹ nữ thật sự dày hơn nữ nhân bình thường nhiều!

“Chuyện này. . .”

“Chẳng lẽ không được sao?” Ngẩng đầu lên lộ ra vẻ mặt ngây thơ, thậm chí khóe miệng Tử Lan Thanh còn đang giương lên.

“Vậy hãy để cho nàng ta vào đi.” Mặc dù nói không biết cô gái nhỏ Tử Lan này có tính toán gì, nhưng Chu Tử Mặc lại biết, từ trước đến giờ tiểu nha đầu này đều là người không chịu thua thiệt, nếu nàng để nữ nhân kia đi vào, nàng chắc chắn có lý do của nàng, cho nên Chu Tử Mặc liền theo ý nàng.

“Tuân lệnh.” Nếu hai vị chủ tử trong vương phủ đã đạt thành nhận thức chung, Tiểu Tam cũng chỉ phải tuân lệnh!

Vì vậy, khi người tuyệt xinh đẹp xuất hiện ở phòng ăn, Chu Tử Mặc và Tử Lan Thanh vẫn đang ăn đồ ăn trong bát mình, không hề vì nhiều thêm một mỹ nhân mà có chút khác thường nào.

Minh Uyển vốn tưởng rằng nếu Chu Tử Mặc để cho nàng đi vào, diênnd.àn.êquyđoon đã gián tiếp tiếp nhận nàng tới chơi, vậy mà. . .

Nhìn hai người ăn vui vẻ như thế, Minh Uyển cũng biết, hai người trước mặt này vốn không coi chuyện nàng đến thành chuyện gì to tát.

Cho dù hai người trước mặt hoàn toàn không nhìn nàng, Minh Uyển cũng hơi khom người, sau đó đôi môi khẽ mở, “Vương Gia cát tường, cách cách cát tường, hôm nay đột nhiên tới chơi thật sự có hơi mạo muội, nhưng có một số việc lại không thể không hỏi rõ.” Minh Uyển cũng không quản hai người trước mặt có đang nghe nàng nói chuyện hay không, nàng chỉ một mạch nói xong, mà cặp mắt cũng thâm tình nhìn Chu Tử Mặc.

Khẽ ngẩng đầu, nhìn sang mỹ nhân kia, sau khi nhìn thấy thâm tình trong mắt nàng, Tử Lan Thanh hít vào một hơi, ngay lập tức bị cháo lỏng mới vừa uống vào làm cho nghẹn.

“Khụ khụ khụ. . .” Có hơi điên cuồng ho khan, tầm mắt Tử Lan Thanh không hề rời khỏi Minh Uyển, nhưng tầm mắt Minh Uyển cũng hoàn toàn không vì Tử Lan Thanh ho khan mà rời khỏi Chu Tử Mặc.

“Tử Lan, ăn cơm cẩn thận một chút.” Giọng nói dịu dàng của Chu Tử Mặc chậm rãi vang lên ở trong phòng ăn này, mà tay của hắn cũng vỗ nhẹ trên lưng Tử Lan.

Theo động tác ôn nhu này và lời nói của Chu Tử Mặc, thâm tình trong mắt Minh Uyển uể oải theo, khẽ cúi đầu, rất tự nhiên mà thu hồi tầm mắt của mình, sau đó ánh mắt Minh Uyển nhìn về Tử Lan cực kì bình thản.

“Chu Tử Mặc, khụ khụ khụ. . . Người chiêu kỳ (*) trong nhà rồi hả?” Tử Lan Thanh như cộp me đang phát uy, bắt đầu nóng nảy.

(*) chơi gái (T_T)

Nếu như không phải là bị cháo làm nghe, nếu như không phải là bêu xấu ở trước mặt Chu Tử Mặc như thế, chắc chắn Từ Lan Thanh sẽ dùng tư thái vô cùng ‘dịu ngoan’ đuổi nữ nhân trước mặt này đi, nhưng thật ngại, nữ nhân này cũng quá trắng trợn một chút.

Cho nên Từ Lan Thanh quyết định khiến nữ nhân này thương tâm!

“Không có.” Chu Tử Mặc khẽ cau mày, ngay cả tiếng nói cũng có vẻ uất ức như vậy.

“Vậy kỹ nữ ăn mặc trang điểm lộng lẫy này chạy tới từ nơi nào chứ?” Bên trái miệng Từ Lan Thanh là một kỹ nữ bên phải miệng cũng là một kỹ nữ, nàng biết rõ nữ nhân trước mặt này vốn không phải kỹ nữ, nhưng Từ Lan Thanh cố tình muốn nói như vậy.

Hừ, không phải ngươi ghét nhất người khác bảo ngươi là kỹ nữ sao? Ta lại cố tình muốn mặt của ngươi ‘phiến’ (kích động).

“Éc. . .” Chu Tử Mặc cực kì nhưc đầu nhìn tiểu nhân hung hãn trước mặt, không phải ngươi để cho nàng đi vào sao? Hiện tại ngươi đã tiến vào, nàng lại đẩy tất cả trách nhiệm đến trên người của hần, đây cũng quá chơi xấu hần rồi!

Nhưng hiển nhiên lúc này Chu Tử Mặc sẽ không nói tiếng lòng của hần ra khỏi miệng, nếu không con tiểu cọp mẹ nào đó nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Cho nên hiện tại vẫn nên suy nghĩ ít biện pháp khác, như là. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mỹ nhân nhi bị chọc tức!

Cho nên hiện tại vẫn nên suy nghĩ ít biện pháp khác, như là. . .

“Ngươi tên là Minh Uyển, đúng không? Nơi này không phải là nơi ngươi nên tới, mời ở đâu thì trở về đó thôi.” Chu Tử Mặc quay sang Minh Uyển, khuôn mặt nghiêm túc này khiến tim Minh Uyển chột căng thẳng.

Nàng biết rõ vì sao hần phải nói như thế, mà cũng vì hiểu nên tim mới có thể đau như vậy!

“Ta. . . Ta tên là Minh Uyển, nhũ danh Thủy Tiên, ta. . .”

“Dù là nhũ danh của ngươi là tên chó mèo gì đó, đều không có một chút quan hệ với chúng ta, nơi này không hoan nghênh ngươi.” Chu Tử Mặc ghét bỏ cau mày, chán ghét trong mắt cứ rõ ràng ở trên mặt hần như vậy.

Khiến lòng Minh Uyển đang từng chút từng chút rơi xuống dưới.

Biết rõ người hần yêu hoàn toàn không phải nàng, biết rõ hần chán ghét mình, nhưng mình lại giống như thiêu thân lao đầu vào lửa mà xông lên, mà lấy được. . . Chỉ có chán ghét nồng nặc trong mắt hần, mình như vậy. . . cũng cảm thấy mình thật hạ tiện!

Từ Lan Thanh và Chu Tử Ngừ yên lặng nhìn tất cả trước mặt, đây là ‘chiến tranh’ ở giữa Chu Tử Mặc và Minh Uyển, nàng chỉ cần quan sát.

Nhưng nhìn một chút, Từ Lan Thanh không nhận được cau mày, “Chu Tử Mặc, ngươi cũng không thể không có lí lẽ như vậy chứ, dù nói thế nào thì người ta cũng là khách, không phải ngươi nên mời người ta tới đây ngồi một chút sao?” Từ Lan Thanh ở bên cạnh nhủ thầm, nói qua như có điều suy nghĩ.

Dáng vẻ của nàng giống như không phải là thật khiến Chu Tử Mặc không nhận được mà xoa mi tâm lần nữa, rốt cuộc cô gái nhỏ này có ý gì? Vì sao hần càng ngày càng không hiểu trong lòng nàng đang nghĩ cái gì!

“Hừ. . . Ngươi thật sự hy vọng nàng tới đây ngồi?” Chu Tử Mặc đặt câu hỏi.

“Chẳng lẽ còn là giả sao?” dĩ.đ.ầnnl-êqu,yđđôn Từ Lan Thanh cũng nhủ thầm theo.

“Không phải giả, cũng không phải thật, có lẽ. . . Là nấu!” (*) Chu Tử Ngừ ở bên cạnh có hơi không nhận được Chu Tử Mặc bị làm khó, ở một bên nhắc nhở. Lại bị Từ Lan Thanh hung hăng trợn mắt nhìn một cái, vì vậy sau đó, Chu Tử Ngừ vui đầu găm lấy găm để lần nữa.

(*) Nguyên văn là: “不是假的, 也不是真的, 也许. . . 是煮的!” Ở đây sau chữ không phải giả (不是假), không phải thật (不是真) đều có chữ nấu (的) không phải là giả (假), không phải là thật (真) thì còn nấu, còn nấu là gì thì mình cũng không hiểu lắm, ai biết thì giúp với nhé. ^^

Được rồi, được rồi, không nhắc nhở thì không nhắc nhở!

“Ta thấy hay là thôi đi, dù sao chúng ta cũng không quen nàng.” Qua nhắc nhở của Chu Tử Ngừ, cặp mắt Chu Tử Mặc sáng lên, ngay sau đó nhìn khuôn

mặt nhỏ nhắn tràn đầy ghen tức của Từ Lan, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Hai chữ không quen phát ra, gương mặt tuyệt mỹ kia của Minh Uyển ngay lập tức trở nên trắng bệch, mà khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang cười lạnh của Từ Lan Thanh có từng chút một dần ra như vậy.

“Nhưng . . Người ta là khách. . .” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan Thanh tràn đầy vẻ rồi rầm, nhưng khóe miệng của nàng lại vui vẻ khác thường.

“Nàng cũng nói, là người ta, nếu là người ta thì mắc mớ gì đến chúng ta.” Lúc này Chu Từ Mặc đã biết Từ Lan muốn nghe cái gì, nếu nàng muốn nghe, mình nói là được.

Cho dù tiểu tử này muốn nghe lời nguyên rủa của mình, mình cũng chắc chắn nói ra khỏi miệng không chút do dự. Ai bảo tràn đầy trong lòng hấn cũng chỉ có cô nhóc này. . .

“Ta. . . Chu Từ Mặc, có thể nghe ta nói một câu không?” Trên mặt mỹ nhân nhi đã không còn một tia máu, cái duy nhất còn dư lại cũng chỉ là khuôn mặt đau đớn, nàng biết rõ, đối thoại mới vừa nói của Chu Từ Mặc và Từ Lan là cho nàng nghe.

Mà nội dung cuộc nói chuyện này. . .

Minh Uyển rất muốn hỏi Chu Từ Mặc một câu, chàng còn có thể độc ác hơn một chút không? Nhưng cuối cùng nàng không hỏi cái gì cả, bởi vì nàng biết lúc này Chu Từ Mặc yêu Từ Lan, cũng biết, lúc một người yêu một người khác thì có thể vì người đó làm bất kỳ chuyện gì làm người đó vui lòng.

Bởi vì nàng hiểu, cho nên nàng không mở miệng!

“Nói thật, ta không muốn nghe!” Hoàn toàn không ngẩng đầu, chán ghét trong mắt Chu Từ Mặc càng ngày càng đậm.

“Bởi vì ta yêu người, cho nên ta càng hiểu tình yêu của người, vì vậy. . . Ta sẵn sàng chờ! Dù có lẽ sẽ hoàn toàn không đợi được một ngày như vậy, ta cũng sẽ chờ đợi!” Về mặt Minh Uyển có mấy phần thể lương, nhưng nhiều hơn là thoải mái.

Cuối cùng nàng cũng nói toàn những gì nên nói ra khỏi miệng, khối đá lớn trong lòng kia cũng theo đó mà đáp xuống đất.

“Cút!” Chỉ có một chữ, lại làm cho cả gian phòng sáng rỡ đột nhiên trở nên âm u, Chu Từ Mặc chỉ dùng một chữ này để tỏ rõ chán ghét của hấn với nữ nhân trước mặt này.

Mà cũng vì một chữ ‘cút’ của Chu Từ Mặc, trên môi Minh Uyển cũng lập tức trở nên trắng bệch, vào giờ phút này, trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng đã không có một giọt máu.

“Bảy ngày sau chính là sinh nhật của Từ Lan, mà bảy ngày sau. . .”

“Nếu như người không biến, có tin người sẽ vĩnh viễn không ra khỏi vương phủ này hay không?” Chu Từ Mặc thô bạo cắt đứt lời nói của Minh Uyển, bởi vì hấn biết rõ kế tiếp Minh Uyển muốn nói cái gì.

Mà những lời nàng muốn nói đó là lời Từ Lan tuyệt đối không thể nghe.

Minh Uyển suy nghĩ định nói cho nam tử trước mặt, nhưng lúc này hoàn toàn không có khả năng đó, dĩ nhiên không có mà nàng là cây hoa thủy tiên hấn yêu mến nhất khi còn bé.

Nhưng khóe miệng hơi giật giật, Minh Uyển cũng không nói gì, bởi vì nàng hiểu, dù hấn thật sự biết nàng chính là cây hoa thủy tiên xinh đẹp kia, cũng sẽ không vì thế mà thay đổi thái độ lúc này của hấn.

Nguyên nhân trực tiếp nhất cũng là vì, hấn đã yêu nữ nhân không phải nàng kia sâu đậm!

“Bảy ngày sau, ta sẽ trở lại.” Xoay người, mang theo vẻ thê lương như vậy, Minh Uyển rời đi nơi làm cho nàng đau đớn muốn chết này. Rõ ràng khát vọng thấy nam nhân này như vậy, nhưng gặp một lần lại đau một lần, có lẽ. . . Đợi đến khi cuối cùng mình bị đầy thương tích khắp nơi sẽ bắt đầu quên thôi.

Khuôn mặt Từ Lan Thanh tràn đầy nghi ngờ nhìn bóng lưng Minh Uyển, khẽ cau mày, nàng luôn luôn có cảm giác Chu Từ Mặc đang có chuyện gì gạt nàng.

“Chu Từ Mặc, nếu như ta không nhớ lầm, bảy ngày sau là sinh nhật của ta.” Suy nghĩ chốc lát, Từ Lan Thanh ngẩng đầu nhìn Chu Từ Mặc vẻ mặt lạnh nhạt trước mặt nghi ngờ mở miệng.

Chu Từ Mặc, nếu như người thật sự có chuyện gì, xin hãy nói cho ta biết, mặc kệ bất cứ chuyện gì ta cũng sẽ thân nhiên tiếp nhận, vì ở thế giới của ta, chỉ có người là quan trọng nhất!

“Ừ.” Trong lòng không yên trả lời, khiến Từ Lan Thanh vốn đang có lòng khốn hoặc lại hiểu ra từng chút.

“Người sợ nàng sẽ phá hư sinh nhật của ta, hay là sợ hãi phụ mẫu ta sẽ tìm tới cửa ở ngày đó.” Từ Lan Thanh thử nói, tạm thời nàng cũng chỉ có thể nghĩ đến có hai nguyên nhân này.

Theo câu nói thứ hai Từ Lan Thanh phát ra, rõ ràng nàng thấy cả người Chu Tử Mặc run lên, vì vậy nàng biết Chu Tử Mặc đang lo lắng cái gì. Vẫn lo lắng phụ mẫu chưa từng gặp mặt của nàng sẽ xuất hiện, mà nàng sẽ cùng theo bọn họ mà rời khỏi hấn.

“Chu Tử Mặc. . . Người không có tin tưởng với ta như vậy sao?” Giọng của Từ Lan Thanh cực kì oán giận.

“Nên là. . . Không phải đâu.” Chu Tử Ngữ bên cạnh đang vui đầu khỏ sở ăn cảm thấy Từ Lan bắt đầu tức giận, nên cẩn thận ngẩng đầu lên muốn hóa giải không khí một chút.

Ngay sau đó bị Từ Lan hung hăng trợn mắt nhìn một cái lần nữa, Chu Tử Ngữ đột nhiên cúi đầu, nàng thật sự không phải cố ý, chỉ do có một chút không nhìn được!

Lúc này Chu Tử Mặc thầm cười khỏ, không phải hấn không đủ tin tưởng nàng, mà là nàng. . . Sẽ quên. . .

Nếu như nàng không quên, hấn vốn không cần lo lắng nàng sẽ rời đi, nhưng là. . . Từ Lan, có mấy lời, ta thật sự không thể nói với nàng! Bởi vì ta biết hậu quả một khi nói ra những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Không liên quan đến tình yêu của chúng ta!

Edit: hongheechan

Cho nên. . . Đừng ép ta!

“Phải hay không?” Ba chữ, giọng của Từ Lan Thanh chột căng thẳng, vì Chu Tử Mặc do dự bất định.

“Ừ.” Rót cuộc cũng ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt bén nhọn của Từ Lan, Chu Tử Mặc thở một hơi thật dài phát ra những chữ này.

“Thật sự không thể nói cho ta biết sao?” Dung nhan non nớt của Từ Lan Thanh vẫn âm trầm, thâm trầm trong mắt đó khiến Chu Tử Mặc cảm thấy có từng chút khủng hoảng như vậy.

“Ừ.” Lần này, hiển nhiên Chu Tử Mặc không có can đảm mới vừa rồi, giọng nói chột rót xuống vài phần. Vốn tưởng rằng lần này Từ Lan sẽ hoàn toàn nổi đóa, tuy nhiên hấn không ngờ nàng cũng chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng rồi sau đó không lên tiếng nữa.

Vì vậy Chu Tử Mặc nghi ngờ nhìn tiểu nhân kia một cái, khi phát hiện Từ Lan cũng không tức giận lại bắt đầu chột dạ, Từ Lan như vậy thật sự có mấy phần quái dị.

“Sao vậy, thấy ta không nổi giận, rất khó hiểu sao?” Lại ngẩng đầu lên một lần nữa, nhìn nét mặt khôn hoặc của Chu Tử Mặc, vẻ mặt Từ Lan Thanh có một chút xiu muốn ăn đòn.

“Không có. . . Thật đó!” Hình như rất sợ Từ Lan không tin, Chu Tử Mặc lại trả lời khẳng định một lần nữa, vì vậy nhìn thấy cái vẻ mặt kinh hoảng kia, khóe miệng Từ Lan Thanh bắt đầu dần dần nhếch lên.

Hình như loại cảm giác này. . . Không tồi!

“Từ Lan. . . Người thật sự không tức giận?” Chu Tử Mặc vẫn chưa tin cô gái nhỏ này sẽ không tức giận, cực kì chú ý rồi rắm một lát, cuối cùng Chu Tử Mặc cũng hỏi ra khôn hoặc trong lòng.

“Người rất hi vọng ta tức giận sao?” di0n don l0quyd00n Ngẩng đầu lên lần nữa, chống lại cặp mắt khẩn trương và mê mang này của Chu Tử Mặc, trong lòng Từ Lan Thanh có hơi dẫn ra, nàng thật sự rất yêu. . . Chu Tử Mặc như vậy!

“Dĩ nhiên không phải, ta chỉ. . . Không hiểu vì sao nàng không nổi giận.” Được rồi, Chu Tử Mặc thừa nhận, Từ Lan đột nhiên thay đổi làm cho hấn thật sự có một chút không quen như vậy.

Từ Lan Thanh đùa giỡn nhìn Chu Tử Mặc, Chu Tử Mặc khôn hoặc như vậy có phía nói rõ, hấn rất quan tâm nàng không? Hình như loại cảm giác này rất rất tốt!

“Mỗi người đều có việc riêng của người đó, chỉ cần trong lòng ta biết người yêu ta thật lòng là được rồi, cần gì để ý tới nhiều chuyện linh tinh như vậy.” Lúc Từ Lan Thanh nói lời này, trong lòng đã sáng tỏ.

Nếu yêu, thì cứ lựa chọn tin tưởng vô điều kiện!

“Tử Lan. . .” Trong lòng Chu Tử Mặc đầy cảm động, đây là Tử Lan của hắn, hắn thật sự rất yêu nàng.

“Mau ăn cơm!” Liếc Chu Tử Mặc một cái, Tử Lan bắt đầu vui đầu ăn.

. . .

Vẫn là gian phòng hoa lệ kia, vẫn là tấm gương đồng thần kỳ, ở trên gương đồng vẫn là hai người đó, tình yêu trong mắt bọn họ cực kì chói mắt, khiến hai người tuyệt mỹ trong phòng cũng hơi cau mày.

“Đây chính là điều ngươi muốn cho ta xem?” Trong giọng nói tự nhiên xen lẫn vẻ khinh thường.

Mạc Tinh Thương nghe ra sự khinh thường này, khẽ cau mày, nàng chỉ muốn cho nàng ta thấy tình yêu giữa Chu Tử Mặc và Tử Lan, vì sao nàng ấy lại khinh thường như vậy? Chẳng lẽ vì chính mình đã từng bị thương cho nên không còn tin tưởng tình yêu trên cái thế giới này nữa sao?

Nếu sự thật là như vậy, thì nàng cũng chỉ có thể nói, nữ nhân trước mặt đã thay đổi!

“Vâng.” Mạc Tinh Thương khẽ cúi đầu, không muốn để cho nữ nhân tuyệt mỹ trước mặt nhìn thấy phiền não trong mắt nàng.

Trầm mặc, trầm mặc như chết. Giờ khắc này, nữ nhân tuyệt mỹ vì lời của Mạc Tinh Thương mà nhắm hai mắt lại, ở trong đầu nàng hình ảnh nam tử hoàn mỹ như thần tiên đó không ngừng quanh quẩn, nam nhân nàng đã từng thích nhất, rõ ràng đã nói chỉ yêu một mình nàng, nhưng. . . Cuối cùng còn không phải là lên giường với nữ nhân khác sao, cho dù là vì kéo dài chủng tộc, thì đó cũng là sai lầm không thể tha thứ được!

Cho nên biết rõ có lẽ hắn còn yêu mình sâu đậm, mình cũng lựa chọn thẳng thắn rời đi.

“Có thể ôm nữ nhân khác rồi nói yêu với người, điểđ ầnl, êq u ýđ.ô,n yêu như vậy. . . Thật sự là yêu sao?” Nụ cười trào phúng liên tục nhộn nhạo lên ở trên mặt nữ nhân tuyệt mỹ, nhất giả dối nhất ở thế giới này chính là yêu!

Biết rõ hàm nghĩa trong lời nói của nàng, nên thân thể Mạc Tinh Thương bắt đầu không cảm được run rẩy.

“Tại sao nữ nhân chúng ta chỉ có thể dâng hiến thân thể của mình cho một nam nhân, mà nam nhân lại có thể cướp đi rất nhiều thân thể nữ nhân, yêu như vậy có công bằng không?” Quay đầu, nữ nhân tuyệt mỹ nhìn thẳng tắp chăm chăm vào thân thể run rẩy của Mạc Tinh Thương, giọng nói cực kì hung dữ.

Nàng muốn cho nàng ta hiểu, nếu nàng ấy nói yêu chỉ tình yêu của nàng với người nam nhân kia! Mà người nam nhân kia vốn cũng không toàn tâm toàn ý yêu nàng!

“Yêu. . . Không tồn tại có công bằng hay không, chỉ tồn tại yêu và không yêu.” Mạc Tinh Thương gặt gao cắn đầu lưỡi nhỏ của mình, lúc đau đớn lan tràn ở trong cơ thể nàng, nàng đột nhiên cảm thấy mình đã dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà nam nhân bình thường lại cư trí đó bắt đầu hiện lên ở trong đầu nàng, nàng yêu hắn, cho nên nàng có thể nhịn chịu hắn trái ôm phải ấp, cũng hiểu bất đắc dĩ của hắn.

“Thật là một nữ nhân gốc, người vốn không hiểu tình yêu! Yêu là ích kỷ, yêu là tuyệt đối duy nhất, chỉ hai người mới gọi là yêu, ba hoặc hơn ba người thì chỉ có thể gọi là dục vọng!” Nữ nhân tuyệt mỹ châm chọc cười một tiếng, mà cặp mắt nàng nhìn Mạc Tinh Thương cũng càng phát ra lạnh lẽo.

Rõ ràng nàng và nàng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhưng tư tưởng của các nàng lại hoàn toàn khác nhau.

“Không phải ba hoặc hơn ba, ở trong lòng của ta chỉ có hắn, mà trong tim của hắn cũng chỉ có ta, ở thế giới tình yêu cũng chỉ có hai người chúng ta. Về phần những người khác, không liên quan đến tình yêu của chúng ta.” Gần như không dừng lại, Mạc Tinh Thương lạnh nhạt mở miệng.

Sau khi nói xong những lời này, nàng mới đột nhiên ý thức được mình nói cái gì, vì vậy hơi cau mày, sau đó thân nhiên cười, thì ra đây chính là tiếng lòng của nàng, cũng là nguyên nhân tại sao nàng vẫn yêu nam nhân kia.

Bởi vì lời nói của Mạc Tinh Thương, nữ nhân tuyệt mỹ đột nhiên cắn chặt khóe môi của bản thân, “Ở thế giới tình yêu, chỉ có. . . Hai người các người. . .” Tự lẩm bầm nói xong, nàng đột nhiên phát hiện hình như tim của mình có dẫn ra một chút, nhưng chỉ chốc lát sau lại cười tự giễu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Huyết mạch sắp thức tỉnh!+

Edit: hongheechan

Bởi vì lời nói của Mạc Tĩnh Thương, nữ nhân tuyệt mỹ đột nhiên cắn chặt khóe môi của bản thân, “Ở thế giới tình yêu, chỉ có. . . Hai người các ngươi. . .” Tự làm bầm nói xong, nàng đột nhiên phát hiện hình như tim của mình có dần ra một chút, nhưng chỉ chốc lát sau lại cười lại cười tự giễu.

Nàng không thuyết phục được nàng ấy, mà nàng ấy cũng vĩnh viễn không thể nào thuyết phục được nàng, vì các nàng vốn là người của hai thế giới!

“Hôm nay ta đứng ở chỗ này, cũng không phải muốn thảo luận cái vấn đề này với ngươi, mà là nói rõ cho ngươi biết. Bảy ngày sau, ta sẽ mang Tử Lan đi!” Nữ nhân tuyệt mỹ lại khôi phục khuôn mặt thánh khiết và cao ngạo một lần nữa, giống như tuyết liên nở rộ trên hàn băng vậy.

“Tin tức từ Ngự tộc truyền đến, bảy ngày sau Tử Tiêu Thánh sẽ đến.” Không nhìn sắc mặt của nữ nhân tuyệt mỹ này, vì Mạc Tĩnh Thương hoàn toàn có thể đoán được phản ứng lúc này của nàng.

Cũng vì Mạc Tĩnh Thương biết rõ, nàng còn yêu!

“Bảy ngày sau sẽ đến. . . Hẳn tới giành đoạt Tử Lan với ta sao?” Nữ nhân tuyệt mỹ tự làm bầm, nhưng Mạc Tĩnh Thương lại nghe ra hận ý trong giọng nói của nàng.

Cũng đúng, mấy năm không để ý không hỏi thăm, ngày Tử Lan giác tỉnh huyết mạch đến, đây không phải là nói rõ muốn tranh đoạt Tử Lan với Khuynh Diệu Dịch sao? Nhưng Mạc Tĩnh biết dùng loại biện pháp nào để yêu!

“Hừ, ta sẽ tuyệt đối không nhường Tử Lan!” Cặp mắt của nữ nhân tuyệt mỹ phát ra ánh sáng cừu hận, nàng tuyệt đối sẽ không nhường Tử Lan! Không chỉ vì Tử Lan là do nàng sinh ra, nguyên nhân hơn nữa còn là. . . Nàng không thể thua tim của mình!

Nhìn Khuynh Diệu Dịch như thế, Mạc Tĩnh Thương lại than thở một hơi lần nữa, hai người này lại làm cái gì? Nếu Khuynh Diệu Dịch đã thừa nhận tên tuổi Tử Lan, như vậy thì nói rõ trong lòng nàng đã tán thành thân phận của Tử Tiêu Thánh, nhưng nàng lại cố tình làm ra vẻ mặt hoàn toàn chấp nhận này, nàng như vậy. . .

Thật đúng là mâu thuẫn!

“Tất cả đợi đến sau khi Tử Lan giác tỉnh huyết mạch mới nói.” Hiển nhiên Mạc Tĩnh Thương không muốn dây dưa trong vấn đề này với Khuynh Diệu Dịch, vì vậy kết thúc.

. . .

Ở sâu trong biển khơi, dưới đáy biển, ở một tòa tòa thành lộng lẫy đứng vững vàng như kỳ tích, rõ ràng bị nước biển bao vây, nhưng trong tòa lâu đài này không có một giọt nước biển, giống như tòa thành ở trên đất bằng.

Ở bên trong tòa thành lộng lẫy này, người ra ra vào vào đều mặc nghề thái y xinh đẹp, khi bọn họ ở trong biển, sau lưng có một cái đuôi cá xinh đẹp, mà khi bọn họ đi vào trong tòa lâu đài này, cái đuôi cá sẽ biến mất biến thành hai cái chân người.

Mà biến ảo nhanh đến mức mắt thường hoàn toàn không nhìn ra.

“Oành. . . Bịch. . .” Tiếng cự vật liên tục rơi xuống trước mặt, mà nhóm người cá đi qua lại giống như không nghe được gì, làm chuyện của mỗi người bọn họ.

“Con muốn làm tức chết bản hoàng sao? Lại còn muốn mang yêu nghiệt đó về!” Trong cả tòa thành, giọng nói trang nghiêm và tức giận đang không ngừng gầm thét.

“Vâng.” Ở phía dưới hần, nam tử xinh đẹp như thần tiên nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Con. . . đưa con bất hiếu, con mà dám đi tìm yêu nghiệt đó, thì không cần trở lại nữa!” Trên đại sảnh, nam tử trung niên cao vĩ và anh tuấn chỉ ngón trỏ đang run rẩy thẳng vào nam tử lạnh nhạt trước mặt hần.

Mà khuôn mặt tuấn dật kia vì cực kỳ tức giận mà phồng lên đỏ bừng.

“Vâng.” Vẫn là một chữ, lại làm cho vẻ mặt nam tử trung niên đang tức giận cứng lại, sau đó lập tức sụp xuống.

Được rồi, mặc dù hần rất không muốn thừa nhận, nhưng hần thật sự không phải là đối thủ của con trai bảo bối này! Ở trong lòng mặc niệm hai tiếng, nam tử trung niên bỏ lại một chữ ‘hừ’ rồi sau một cái xoay người hoa lệ đã biến mất ở Liễu Nguyên.

Mặc dù có rất nhiều con cái, nhưng cố tình chỉ duy nhất con trai bảo bối này có Huyết Mạch Chi Lực đủ tinh khiết, có thể kế thừa hoàng vị của hần, nếu không hần đã sớm xé nó thành mảnh nhỏ ném đi làm mồi cho cá mập rồi.

Nhìn lâu như vậy, dù có nhìn nữa thì cũng không quá mất mặt, cho nên có thể nhẫn thì nên nhẫn vậy!

Chỉ cần nhìn đến khi bảo bối nhi tử này của hần lên ngôi vị hoàng đế, sau khi hần thoái ẩn, hừ hừ. . . Đến lúc đó nhìn hần dọn dẹp tiểu tử này thế nào!

Vốn không coi chuyện người trước mặt rồi đi thành chuyện gì to tát, trong mắt nam tử như thần tiên lộ ra tình thương của cha nồng nặc, rốt cuộc hần phải đón tiểu nhân nhi kia về nhà, mặc dù hần cũng rất muốn đón nữ nhân mình yêu sâu đậm kia về nhà, nhưng hần biết đến bây giờ vốn cũng không có tư

cách đó.

Nhưng hắn sẽ nỗ lực phấn đấu tiếp, dĩ ễ dĩ khó, dĩ đơn dĩ độc, n cho đến khi hắn có thực lực kia có thể trói nữ nhân bướng bỉnh thích nổi giận đó về nhà, hắn nhất định sẽ lập tức buộc nàng thật chặt rồi mang về nhà, sau đó sủng ái thật tốt.

“Tử Lan, rốt cuộc phụ thân cũng tới đón ngươi về nhà.” Người như thần tiên đó đứng tại chỗ tự lẩm bẩm, chỉ chốc lát sau, bóng dáng của hắn hoàn toàn biến mất ở Liễu Nguyên.

Giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

...

Mấy ngày nay, cũng không biết có phải là cảm giác sai của Tử Lan Thanh không, nàng cứ có cảm giác Chu Tử Mặc rất tốt với nàng, tốt đến trình độ sủng ái. Mà nàng cũng lo lắng mình có thể bị Chu Tử Mặc làm cho hư hỏng hay không?

“Tiểu thiếu nữ, lại đang nghĩ cái gì thế?” Dưới ánh mặt trời rực rỡ, trên gương mặt tuấn tú của Chu Tử Mặc treo cung chiều nồng đậm. Nhưng hắn chỉ muốn Tử Lan Thanh có thể nhìn kỹ, có thể thấy được vết thương ở sâu trong mắt hắn.

“Chu Tử Mặc, rốt cuộc ngươi yêu thích cái gì ở ta?” Vấn đề rất ngây thơ, nhưng Tử Lan Thanh thật sự rất muốn biết nguyên nhân.

Theo câu hỏi của Tử Lan Thanh, vẻ mặt cung chiều của Chu Tử Mặc thoáng dừng lại, rốt cuộc hắn thích Tử Lan ở chỗ nào? Thật ra thì hắn cũng không biết rốt cuộc mình thích chỗ nào, chỉ biết thích chính là thích!

“Thích tất cả của ngươi.” Chu Tử Mặc vuốt ve sợi tóc thuận này của Tử Lan Thanh, hình như ngón tay có hơi cứng ngắc.

“Tất cả. . .” Tử Lan Thanh cúi đầu, liên tục suy nghĩ hàm nghĩa hai chữ này, nhưng cuối cùng nàng vẫn không thể biết rõ ý tứ bao hàm của nó.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời chiếu ở trên người Chu Tử Mặc và Tử Lan Thanh, ôn tồn như vậy, giờ khắc này Chu Tử Mặc rất hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn lưu lại nơi này, dù là chỉ có thể vĩnh viễn vuốt ve sợi tóc của Tử Lan như vậy, hắn cũng cảm thấy thật sự hạnh phúc.

Nhưng thời gian luôn luôn không thể dừng lại, ngày mai vẫn đến như cũ, mà ngày mai chính là ngày Tử Lan thức tỉnh huyết mạch!

Ngày mai sẽ là ngày chia lìa sao? Hết thầy, ai cũng nói không chừng. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Cho dù chết, cũng sẽ không quên!

Sau nửa đêm, Tử Lan Thanh hoàn toàn rơi vào trong trạng thái ngủ say, trong mộng, những người quái dị và mộng cảnh xuất hiện như kì tích, cuối cùng ngừng ở trước mặt hai pho tượng thần.

Một pho tượng là mặt người mình sư tử, mà pho tượng kia lại là thân người đuôi cá.

Tử Lan Thanh nghi hoặc nhìn mặt hai pho tượng này, vì sao nàng cảm thấy có một chút quen thuộc chứ.

Đột nhiên, hai pho tượng này cùng bắt đầu tỏa sáng, mà Tử Lan Thanh cũng vì bị ánh sáng này chiếu vào không mở mắt ra được.

“Ồ hồn của ta, tinh lọc linh của ta, huyết mạch chi nguyên, hòa tan sống lại!” Hai tiếng nói thần thánh vang lên cùng lúc, khiến lòng của Tử Lan Thanh chột căng thẳng, cho dù ở trong mộng cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Trong đầu, vô số đoạn ngắn xa lạ bắt đầu tràn vào, mà những hình ảnh này vừa quen thuộc lại bắt đầu mơ hồ.

Hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, Tử Lan Thanh muốn loại bỏ những đoạn ngắn xa lạ kia, nhưng nàng bị thương phát hiện mình không thể làm cái gì. Chỉ có thể trở mắt nhìn những đoạn kí ức quen thuộc kia đang liên tục trôi qua.

Lòng Tử Lan Thanh tràn đầy nóng này, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Đột nhiên, hình ảnh người quen thuộc nhất trong đầu bắt đầu từ từ tàn đi, lòng của Tử Lan Thanh thất chặt, sau đó chính là sợ hãi thật sâu, chẳng lẽ nàng thật sự phải quên người kia sao?

Không, không thể, nhưng tuyệt đối không thể!

Nàng có thể quên hết bất kì kẻ nào trên thế giới này, nhưng nàng không thể quên Chu Tử Mặc từng làm cho nàng cảm thấy ấm áp, thứ duy nhất nàng không thể quên trên thế giới này cũng chỉ có Chu Tử Mặc.

“Cút ra khỏi trí nhớ của ta!” Tử Lan Thanh ôm chặt đầu của mình, liên tục găm thét ở trong lòng, nàng không cần những thứ xóa Chu Tử Mặc ra khỏi trí nhớ, nàng không cần!

Vậy mà mặc kệ nàng phản kháng như thế nào, những trí nhớ đáng chết vẫn liên tục xóa đi một đoạn trí nhớ kia ngọt ngào ấm áp trong đầu nàng.

Trong lòng của Tử Lan Thanh cực kì tê lương, sức sống của nàng đang không ngừng tiêu tán, vì nếu như quên Chu Tử Mặc, thì nàng sống còn có cái ý nghĩa nữa, còn không bằng bây giờ liều mạng!

Như vậy, cho dù có sắp chết, suy nghĩ tâm niệm trong lòng nàng đều là người nàng yêu tha thiết nhất kia!

“Hồn phách thất lạc, chấm dứt truyền thừa.”

Khi Tử Lan Thanh cho là mình sẽ phải lập tức chết đi, một câu nói như vậy đột nhiên truyền ra từ trong đầu, vì vậy thứ làm mất trí nhớ kia vẫn tiếp tục truyền thụ ở trong đầu Tử Lan Thanh, nhưng trí nhớ có liên quan đến Chu Tử Mặc cũng không trôi qua nữa.

Vui mừng tràn đầy cả trái tim Tử Lan Thanh, nàng biết mình sẽ không quên Chu Tử Mặc.

...

Đêm ấy nhất định là một đêm không yên tĩnh, vì Chu Tử Mặc biết sau tối nay Tử Lan thì sẽ hoàn toàn quên hẳn, mà lúc này hắn đang gặt gao ôm thân thể nhỏ yếu này của Tử Lan.

Mặc dù sức lực của hắn hơi lớn, lớn đủ để cho Tử Lan thức tỉnh, vậy mà Tử Lan lại như thi thể đã chết không có phản ứng nào cả, ở trên người của nàng, có kia sao một tầng ánh sáng lam hồng đang không ngừng lóe lên.

Chu Tử Mặc biết, lúc này Tử Lan dần dần trở nên mạnh mẽ, mà cũng ở đây dần dần quên.

Tử Lan của hắn sẽ quên hẳn. . . Sẽ vĩnh viễn quên hẳn. . .

Khi bình minh đến, Chu Tử Mặc vẫn còn ôm hình người trong ngực mình gặt gao. Phương xa, có hai đội nhân mã đang dần dần đến gần.

Đi đến trước là nữ nhân tuyệt mỹ, Khuynh Diệu Dịch nhìn nữ nhi bảo bối của mình bị Chu Tử Mặc ôm vào trong ngực, Khuynh Diệu Dịch nường mảy xinh đẹp, nếu như không phải là Mặc Tình Thương đang ở trước mặt của mình, nói không chừng nàng đã sớm ra tay kết liễu tử tử kia.

“Buông nữ nhi của ta ra.” Lời nói thánh khiết nhưng không công kích được chậm rãi phát ra từ trong môi son của Khuynh Diệu Dịch, khiến thân thể Chu Tử Mặc có một chút lay động.

Nhưng cuối cùng Chu Tử Mặc giống như không nghe thấy lời nói của Khuynh Diệu Dịch, vẫn ôm người trong ngực thật chặt, giống như cùng ôm toàn bộ thế giới.

Nhìn Chu Tử Mặc như thế, Khuynh Diệu Dịch đột nhiên nắm chặt đôi tay, lời nói lạnh lùng vẫn còn tiếp tục, “Buông nữ nhi của ta ra!” Đây là lần thứ hai nàng lên tiếng cảnh cáo, lần thứ ba thì không phải là cảnh cáo, mà là trực tiếp động thủ.

Đối mặt với khí áp cường đại, dĩ nhiên/ân.lê qu yđ.ôn Chu Tử Mặc vẫn lạnh nhạt trước sau như một ôm lấy Tử Lan trong ngực, không có một chút phản ứng, ở thế giới của hắn, chỉ có Tử Lan trong ngực. . .

“Mặc nhi, buông Tử Lan ra thôi.” Mặc Tình Thương nhìn Chu Tử Mặc giống như rơi vào trạng thái ngủ say, biết lúc này hắn chỉ biết suy nghĩ trong lòng, cũng không hiểu được vì sao bây giờ hắn phải như thế, nhưng Tử Lan là nữ nhi của Khuynh Diệu Dịch, đây là sự thật không người nào có thể thay đổi.

Mà Khuynh Diệu Dịch muốn dẫn Tử Lan đi, cũng là sự thật không thể công kích được!

Khẽ ngẩng đầu, sau đó cúi đầu lần nữa, về mặt Chu Tử Mặc không biến hóa chút nào, ở chỗ sâu đáy mắt hắn vẫn là lạnh nhạt trước sau như một, mà trong lạnh nhạt này cũng xen lẫn vẻ xúc động.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có ba chữ, ‘không buông tay’! Chỉ cần hắn còn sống, hắn sẽ không buông tay, vĩnh viễn sẽ không!

“Dù bây giờ ngươi không buông tay, chốc lát nữa con cũng phải buông, mà bây giờ buông tay cũng không phải thật sự là buông, con là người thông minh, nên hiểu vì sao ta nói như thế.” Mặc Tình Thương nhìn Chu Tử Mặc cố chấp như vậy, cau mày rồi nói ra lần nữa.

Cho dù Chu Tử Mặc biết rõ vì sao Mặc Tình Thương phải nói như thế, nhưng hắn vẫn không muốn buông tay.

“Hừ, Mặc Tình Thương, đừng bảo là ta không nể mặt ngươi, ta cho ngươi thời gian một khắc, nếu như ngươi không thể khuyên hắn buông tay, như vậy ta sẽ tự mình động thủ!” Trong giọng nói cao ngạo của Khuynh Diệu Dịch xen lẫn vài tia tức giận.

Nếu như người ôm Tử Lan trước mặt không phải là con trai của Mặc Tình Thương, nàng đã cắt hắn thành tám khúc từ lâu rồi.

Chỉ vì nhớ đến tình cảm khi còn tấm bé, cho nên nàng mới có thể nhịn đến bây giờ, cũng mới quyết định cho nàng ấy thời gian một khắc.

Đây là nhượng bộ cuối cùng của nàng!

“Mặc nhi, con cũng nghe thấy rồi chứ, buông tay thôi.” Mặc Tình Thương đến gần Chu Từ Mặc, tay của nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của Chu Từ Mặc, nhưng cái phút chốc khi mới sờ lên kia khiến cả người nàng run lên.

Trán Chu Từ Mặc cực kì lạnh lẽo, giống như nàng không chạm vào trán Chu Từ Mặc, mà là một khối băng đông ngàn năm.

“Mặc nhi. . .” Mặc Tình Thương tự lẩm bẩm, ở trên mặt của nàng toát ra vẻ bi ai cực độ rất tự nhiên. Nếu như thời gian có thể lui về phía sau, có lẽ quyết định ban đầu của nàng sẽ có thay đổi.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã trễ rồi!

Nàng biết con trai của nàng yêu nữ oa trong ngực hân, đã biết hân không thể rời bỏ nàng, nhưng cũng vì biết nên mới có thể khổ sở như vậy.

Đều là do quyết định ban đầu của nàng. . .

“Mặc nhi, buông Từ Lan ra đi, bây giờ buông tay cũng không phải thật sự là từ bỏ, nhưng bây giờ không buông tay đó chính là đã hoàn toàn từ bỏ.” Cho dù hiểu Chu Từ Mặc không nghĩ đến buông Từ Lan ra, nhưng lời của Mặc Tình Thương vẫn tiếp tục.

Vì nàng biết rõ cái giá mà Chu Từ Mặc không buông tay.

“Mẫu thân. . .” Chu Từ Mặc không ngẩng đầu, càng không nhìn Mặc Tình Thương một cái, chỉ kêu một tiếng giống như mộng ngủ bình thường. Quyết liệt trong giọng nói kia khiến cả người Mặc Tình Thương run lên. Làm sao để Mặc nhi của nàng quyết định?

“Nhi tử, ngàn vạn lần không được làm chuyện điên rồ, càng không được nghĩ tới phương diện kia.” Nắm chặt hai tay của Chu Từ Mặc, vẻ mặt Mặc Tình Thương xuất hiện hốt hoảng chưa bao giờ có.

Đối mặt với bất cứ chuyện gì, nàng đều có thể lạnh nhạt xử lý, nhưng một khi đối mặt với sinh ly tử biệt, nàng thật sự không thể lạnh nhạt.

“Mẫu thân, trước kia ta cho là, ta có thể ngây ngốc, cho dù sau khi Từ Lan thức tỉnh huyết mạch ta cũng có thể bắt đầu lại, đợi đến ta lại gặp nàng một lần nữa, nhưng. . .”

“Bây giờ ta mới biết, ta sai lầm rồi, nàng cứ nằm ở trong ngực của ta như vậy, mà muốn để ta giao nàng cho một người khác, sau đó chẳng có mục đích gì mà chờ đợi, ta không làm được!”

“Bắt đầu từ khi bảy tuổi, nàng vẫn ở trước mắt của ta, khóc cũng được, cười cũng được, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, ta sẽ có thể cảm nhận được trái tim của ta, nhưng là. . . Bây giờ nàng cũng bị người mang đi, nếu như nàng đi, ta còn có trái tim sao?”

Chu Từ Mặc vẫn chưa hề ngẩng đầu, ánh mắt của hân luôn luôn khóa trên người Tiểu Nhân Nhân ngủ say trong ngực này thật chặt, thâm tình như thế.

“Ta biết, ta biết hết, ta biết hết tất cả! Nhưng người đã mất thì không có được nữa, sẽ không. . .”

“Ít nhất đến lúc ta chết vẫn có!” Giọng nói Chu Từ Mặc đã không còn vẻ tuyệt vọng kia, nhiều hơn là thỏa mãn.

Hai tay sờ lên trán Chu Từ Mặc run lên, màu sắc trên mặt Mặc Tình Thương đang dần dần rút đi.

“Thời gian một khắc đã sắp tới, Mặc Tình Thương, đừng bảo là ta không có niệm tình cảm khi còn bé.” Giọng nói lạnh lẽo và cao ngạo của Khuynh Diệu Dịch đột nhiên truyền đến, khi một chữ cuối cùng của nàng rơi xuống, một tia sắc màu trên mặt Mặc Tình Thương cuối cùng cũng tiêu tán hết.

Niệm tình cảm khi còn bé, thì ra là tình cảm giống như tỷ muội ruột khi còn bé cũng chỉ trị giá thời gian một khắc.

Mặc Tình Thương gờ tay lên, chậm chạp đến Chu Từ Mặc, muốn đánh Chu Từ Mặc bất tỉnh, nhưng hân đã biết ý đồ của Mặc Tình Thương từ sớm, hiển nhiên sẽ không cho nàng cơ hội này, vì vậy khi Mặc Tình Thương gờ tay lên cao, hân cũng lập tức gờ tay lên cản lại tay của Mặc Tình Thương.

“Mẫu thân, người cũng biết võ công của ta đã vượt xa người từ lâu.” Chu Từ Mặc trầm muộn mở miệng.

“Đã đến giờ, Chu Từ Mặc, ta đếm tới ba, nếu như ngươi không buông tay, như vậy thì đừng có trách ta không khách khí.” Trong giọng nói Cao ngạo xen lẫn vẻ tức giận, rất dễ nhận thấy lúc này Khuynh Diệu Dịch đã không còn chút kiên nhẫn nào.

Nhưng Chu Từ Mặc vốn không để kiên nhẫn của nàng để ở trong mắt.

“Hừ!” Nhìn thiếu niên lạnh nhạt này, rốt cuộc Khuynh Diệu Dịch không nhịn được, nhấc tay một cái, một đốm chân khí như lửa đỏ xông ra từ lòng bàn tay của nàng, đó chính là lực lượng thần kỳ mà Huyết Mạch Chi Lực giao phó cho.

Mặc Tình Thương còn chưa phản ứng kịp, Chân Khí thực sự này đã rơi vào trên người của Chu Từ Mặc.

Khi chân khí màu đỏ kia rơi vào trên người của Chu Tử Mặc thì Chu Tử Mặc trực tiếp phun ra một ngụm máu đỏ, mà sắc mặt của hắn cũng lập tức trở nên trắng bệch, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, Khuynh Diệu Dịch cũng đã đánh hắn thành trọng thương.

Đây chính là kinh khủng của Huyết Mạch Chi Lực.

Nhưng mà cho dù bị đánh thành trọng thương, Chu Tử Mặc vẫn gắt gao ôm lấy Tử Lan Thanh, hoàn toàn không buông tay.

Khuynh Diệu Dịch nhìn Chu Tử Mặc chỉ phun ra một ngụm máu tươi khế cau mày, mới vừa nâng xuống tay cũng không lưu tình, nâng sử dụng lực độ đủ để cho Chu Tử Mặc bị đánh đến chết, nhưng Chu Tử Mặc nhưng thật giống như vô sự.

“Ta cũng không tin ngươi có thể chống đỡ một lần còn có thể chống đỡ lần thứ hai!” Lửa giận trong mắt Khuynh Diệu Dịch càng ngày càng lớn, chỉ một chút nữa là bộc phát toàn bộ. Mà ở trên tay của nàng, đoàn chân khí màu đỏ thứ hai đã bắt đầu hình thành.

“Xem như ta cầu xin ngươi, đừng!” Mặt Mạc Tinh Thương đỏ bừng nhìn Khuynh Diệu Dịch, ở chỗ sâu đáy mắt nàng tràn đầy tuyệt vọng.

“Đừng. . .” Khuynh Diệu Dịch tự lẩm bầm, chân khí màu đỏ trong tay tàn đi một chút xíu. Mà theo chân khí màu đỏ kia tàn đi, hi vọng trong mắt Mạc Tinh Thương cũng dâng lên một chút.

Chẳng lẽ Khuynh Diệu Dịch thật sự có thể niệm tình cảm khi còn tấm bé ao?

“Hừ, ngươi nói đừng, ta lại cố tình muốn!” Khuynh Diệu Dịch lạnh lùng nói, sau khi nói xong, chân khí màu đỏ trong tay lại bắt đầu dâng lên một lần nữa.

Mất thấy chân khí màu đỏ trong tay nàng sẽ rơi vào trên người của Chu Tử Mặc lần nữa thì gương mặt tuyệt mỹ kia của Mạc Tinh Thương trợn đã vì cực kì khủng hoảng mà bắt đầu tím bầm, đi ể n đ/àn.lê q u u ý đ.ô n một tiếng nói thánh khiết đột nhiên chầm rãi truyền đến, “Diệu Dịch, nàng vẫn xúc động như vậy.”

Một câu nói, một câu nói ngắn ngủn, khiến chân khí màu đỏ trong tay Khuynh Diệu Dịch đột nhiên tiêu tán.

Giọng nói nàng nhớ nhưng này vẫn không thay đổi chút nào vang lên lúc này, Khuynh Diệu Dịch có loại kích động muốn khóc, nhưng lệ còn chưa chảy ra khóe mắt, đã bị nàng cố nén trở về.

Vì nam nhân này, thật sự không có chút giá trị nào.

“Ta sẽ tuyệt đối không giao Tử Lan cho ngươi, ngươi không phải chỉ có một nữ nhi là nàng.” Giọng nói Khuynh Diệu Dịch rất cứng rắn, cứng nhắc đến không có một tia tình cảm.

Vì vậy, tất cả mọi người ở chỗ này cũng biết, nàng còn yêu người đang nói này.

“Ai. . . Cho nên ta muốn Tử Lan hầu ở bên cạnh ta, chỉ vì ta biết rõ nàng không thể rời bỏ Tử Lan.” Khi nam tử áo trắng xuất hiện ở gian phòng hẹp này thì căn phòng đen kịt này lập tức sáng lên.

Dung nhan hoàn mỹ này, còn có nụ cười tươi đẹp cũng chói mắt như vậy, giống như ánh mặt trời.

“Nàng hiểu ý của ta không?” Giọng nói của mỹ nam tử áo trắng cực kì cưng chiều, mà ánh mắt tình cảm hắn nhìn Khuynh Diệu Dịch cũng sâu nặng như vậy.

Hắn thật sự rất yêu nàng!

“Hiểu, nhưng ta không ủng hộ!” Khuynh Diệu Dịch quay đầu, không muốn nhìn ánh mắt cưng chiều này nữa, cứ có cảm giác ánh mắt kia thật chói mắt, nàng sợ tình yêu dấu ở trong lòng mình sẽ dần dần hồi phục.

Mà kiêu ngạo của nàng tuyệt đối không cho phép đi chia sẻ một nam nhân với nữ nhân khác!

“Diệu Dịch, nàng biết ta thân bất do kỷ, nàng cũng biết lòng của ta chỉ thuộc về nàng.. nàng cũng biết. . .”

“Ta không biết, không biết cái gì cả, ta chỉ biết, đã từng có rất nhiều nữ nhân thừa hoan ở dưới cửa ngươi.” Khi Khuynh Diệu Dịch ngẩng đầu lên một lần nữa, hình như trong mắt nàng có tia trong suốt đang nhấp nháy.

Vì vậy tất cả mọi người đều trầm mặc tại chỗ, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Khuynh Diệu Dịch khóc.

“Nàng. . . Ta. . . Để cho ta mang Tử Lan đi, được không?” Tử Tiêu Thánh không biết nên nói như thế nào, bởi vì lời của Khuynh Diệu Dịch đều là sự thật, mặc dù trong chuyện này thực sự có một chút ân tình.

Nhưng hắn lại không còn mặt mũi mà nói ra khỏi miệng.

“Không được!” Lúc hai chữ này rơi xuống, trên hai tay của Khuynh Diệu Dịch lặng lẽ xuất hiện hai luồng chân khí màu đỏ, mà thân thể của nàng giống như chim yến nhanh chóng vòng qua Tử Tiêu Thánh.

Trong phút chốc liền trượt đến trước mặt của Từ Tiêu Thánh, hai tay xen lẫn chân khi màu đỏ hung hăng đánh ở ngực Từ Tiêu Thánh, đáy mắt Khuynh Diệu Dịch thoáng qua vẻ đau đớn.

“Ngươi biết rõ ngươi không làm gì được ta.” Khi hai tay của Khuynh Diệu Dịch rơi vào ngực Từ Tiêu Thánh thì cũng đã bị hai tay của Từ Tiêu Thánh bắt được.

Mà môi của hắn cũng rất tự nhiên rơi vào trán của Khuynh Diệu Dịch, giống như rất lâu trước kia vậy.

Theo khóa môi dịu dàng này, cả người Khuynh Diệu Dịch run lên, trong suốt trong mắt đã tàn đi lại hiện lên một lần nữa, lúc này nàng mới biết, thì ra mình vẫn luôn luôn yêu như vậy.

Rất yêu rất yêu!

Nàng cho là mình có thể quên, lại không biết, thì ra là tất cả tình yêu chỉ bị ẩn dấu ở chỗ sâu nhất đáy lòng.

“Diệu Dịch, ta yêu nàng!” Ở đáy mắt Từ Tiêu Thánh, cũng có từng giọt nước mắt đang rơi xuống, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc hắn lại có thể nhìn thấy tình yêu trong mắt của nàng.

Cho dù phần yêu này đang gãy giữa, nhưng hắn lại nhìn thấy rõ ràng.

Hắn biết, hắn và nàng vẫn có cơ hội ở chung một chỗ lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 70.2

“Chúng ta cùng mang Từ Lan đi, được không?” Từ Tiêu Thánh đi đến trước một bước, muốn ôm mỹ nhân kia lần nữa.

Nhưng Khuynh Diệu Dịch lại không nhận được mà lui về phía sau một bước, nàng sợ. . .

“Được không?” Lại hỏi một lần nữa, trong con ngươi của Từ Tiêu Thánh lóe ra một ánh sáng khác thường, vì lần này nàng không cự tuyệt, hắn biết nàng đang do dự.

Khuynh Diệu Dịch lại lui về phía sau một lần nữa, hắn và nàng cùng mang Từ Lan đi, đây là ý gì? Chẳng lẽ nàng và hắn trở về, trở lại trong cung hắn nhìn hắn và nữ nhân khác ân ái sao?

Nàng không làm được! Tuyệt đối không làm được!

“Chẳng lẽ không được sao?” Lời của Từ Tiêu Thánh vẫn tiếp tục, mà Khuynh Diệu Dịch cũng do dự.

“Khụ khụ. . . Ta tuyệt đối sẽ không để cho các người mang Từ Lan đi, tuyệt đối. . . Phốc. . .” Lúc này Chu Từ Mặc ở bên cạnh đột nhiên mở miệng, mà hắn mới vừa nói một câu, đã không nhận được mà phun ra một búng máu.

Một chương vừa rồi của Khuynh Diệu Dịch quá nặng, mặc dù còn chưa chết, nhưng nó cũng làm cho hắn bị trọng thương trí mạng.

Nếu như không thể chữa trị kịp thời, không được bao lâu nữa thì sẽ bị chết.

“Tiểu tử này là ai vậy? Tại sao lại ôm nữ nhi bảo bối của chúng ta?” Lúc này Từ Tiêu Thánh mới chú ý tới Chu Từ Mặc đang ôm chặt Từ Lan, mặc dù hắn hơi thích tính tình Chu Từ Mặc.

Nhưng nữ nhi mà hắn còn chưa được ôm qua đã bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, hắn cứ có cảm giác có mấy phần khó chịu như vậy.

“Mắc mớ gì tới ngươi!” Khuynh Diệu Dịch không nhận được tuân thủ ra.

Cũng không biết vì sao, mỗi lần đối mặt với nam nhân này, nàng luôn luôn thánh khiết mà không nhận được thô tục giận dữ.

“Tất nhiên là liên quan đến ta!” Rất khó tưởng tượng, một nam tử giống như thần tiên sẽ nói ra lời như vậy, nhưng Từ Tiêu Thánh lại như một tiểu lưu manh loại nói những lời đó.

“Ngươi. . .”

“Hắc hắc. . . Nương tử, hay là chúng ta dẫn đứa bé về nhà trước, sau đó sẽ lên giường trao đổi một chút, ta tin rằng nàng sẽ lập tức hiểu rõ nỗi khổ tâm trong lòng vì phu thôi.” Từ Tiêu Thánh tà tà cười nói.

Mà theo lời của hắn, rốt cuộc Khuynh Diệu Dịch cũng hiểu rõ, vì sao lúc ban đầu sau khi mình biết Từ Tiêu Thánh có nữ nhân khác, không phải tìm hắn đổi chất, mà là trực tiếp rời đi.

Vì nàng biết rõ, có lẽ chất vấn mấy câu sẽ là chất vấn lên giường.

Trước mặt với nam nhân này, nàng thật sự không có biện pháp ác độc với hắn, đặc biệt là lúc đối mặt với hắn.

“Cút!” Chỉ có một chữ, nhưng Khuynh Diệu Dịch lại sợ hãi phát hiện, tức giận và uất ức trong lòng mình đang tàn đi một chút, đây tuyệt đối không phải là điều nàng hy vọng.

Nàng cao ngạo như vậy, sao có thể chịu được sự phản bội của hắn.

“Không cút.” Từ Tiêu Thánh trẻ con nói, trên mặt của hắn cũng cực kì hồn nhiên.

Tiếng nói ngây thơ như thế, nhưng lại từ trong miệng một đấng mày râu truyền ra, khiến khóe miệng Khuynh Diệu Dịch rụt rụt.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, Khuynh Diệu Dịch không tiếp tục để ý tới Từ Tiêu Thánh, trực tiếp đi tới Chu Tử Mặc, nàng muốn đoạt lại con gái của mình.

“Vẫn là Diệu Dịch thông minh, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là đoạt lại nữ nhi bảo bối của chúng ta.” Từ Tiêu Thánh nhìn đi về phía Chu Tử Mặc và nương tử, tán dương nói. Nhưng Khuynh Diệu Dịch hoàn toàn không dừng lại vì lời hắn nói.

Cảm nhận được Khuynh Diệu Dịch đang không ngừng đến gần, thân thể Chu Tử Mặc không nhận được lui về phía sau, nhưng mới vừa lui về phía sau hai bước một ngụm máu tươi đã phun ra lần nữa.

Bây giờ thân thể hắn giống như chỉ còn lại những thứ sau tàn phá, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh mất khả năng sống cuối cùng, nhưng tay của hắn vẫn ôm Tử Lan trong ngực rất chặt, hắn biết, Tử Lan chính là toàn bộ vận mệnh của hắn!

Cho nên dù có liều mạng đến mất đi tính mạng, hắn cũng sẽ không buông tay.

“Tiểu tử này có chút thú vị đó, bị thương nặng như vậy còn cựa mạnh, rất có mấy phần phong độ của ta năm đó.” Từ Tiêu Thánh nhìn tình yêu trong mắt còn có vẻ mặt quật cường của Chu Tử Mặc, gật đầu một cái.

Lúc này đã bắt đầu tán thành người con rể này.

“Hừ.” Khuynh Diệu Dịch hừ lạnh một tiếng lần nữa, bước lên trước mấy bước.

Không nói đến hiện tại người Chu Tử Mặc bị thương nặng, cho dù không bị thương cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Khuynh Diệu Dịch, cho nên chỉ chốc lát sau đã bị Khuynh Diệu Dịch đuổi đến.

Một chưởng như lửa đỏ bay đến, nhưng chưởng này lại không rơi vào trên người của Chu Tử Mặc, vì sau khi chưởng này của Khuynh Diệu Dịch hạ xuống xong đã bị Mạc Tĩnh Thương chặn lại.

“Phốc. . .” Phun ra một ngụm máu tươi, Mạc Tĩnh Thương hoàn toàn không đưa tay lau máu tươi ở khóe miệng nàng, nhưng nhìn Khuynh Diệu Dịch gắt gao, ở trong mắt của nàng, có loại cảm xúc cừ hận từ từ bắt đầu lan tràn.

Đây chính là tỷ muội tốt nhất, tỷ muội lại có thể không chút lưu tình giết chết con trai của nàng!

Khuynh Diệu Dịch vốn không muốn tổn thương Mạc Tĩnh Thương, nhưng nàng lại không thể không mang Tử Lan đi, cho nên ở nhất thời nóng lòng mới có thể ngộ thương Mạc Tĩnh Thương.

“Tĩnh Thương, đây là thánh dược chữa thương.” Có hơi nóng nảy lấy ra một viên đan dược, Khuynh Diệu Dịch tiện tay chuyển tới. Mỗi lần Mạc Tĩnh Thương bị thương, nàng đều nhanh chóng đưa ra một viên đan dược.

Chỉ có nhìn nàng ấy ăn, nàng mới có thể an lòng.

Đây là thói quen hình thành sau bao nhiêu năm!

Đưa tay, cũng không phải đón lấy đan dược kia, mà là hất đan dược trong tay Khuynh Diệu Dịch rơi xuống trên mặt đất, từ khi nàng ấy quyết định giết chết con trai của nàng không chút lưu tình, họ cũng không còn là bằng hữu rồi.

“Tĩnh Thương. . .” Khuynh Diệu Dịch thông minh như vậy, cho nên ý tứ Mạc Tĩnh Thương muốn biểu đạt nàng cũng biết rõ.

Không là bằng hữu nữa, vậy cũng chỉ có thể là kẻ địch!

“Diệu Dịch, Tĩnh Thương, thông sánh ven hồ Lê Hoa lại mở ra, muốn cùng đi chơi đùa không?” Từ Tiêu Thánh nhìn hai người đang thù hận nhau, đột

nhân vang lên lời nói điềm tĩnh.

Mà hần vừa thốt ra, hai người đang nhìn thẳng vào mắt nhau cùng run lên.

Thông sảng ven hồ Lê Hoa, diễm nđ=ànlequ.uyđôn trắng như tuyết, họ đã từng nói tình bạn giữa các nàng giống như hoa lê trắng thuần này, cũng từng cho là vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Nhưng bây giờ. . .

“Tình Thương, ta chỉ là muốn mang đứa bé của ta về.” Ở trong lòng khẽ thở dài một hơi, Khuynh Diệu Dịch lựa chọn thối lui.

Thù hận trong mắt Mạc Tình Thương cũng tàn đi một chút, nhưng chấp nhất muốn bảo vệ trong mắt vẫn không thay đổi chút nào.

“Ta cũng chỉ muốn giúp con trai của ta!” Mạc Tình Thương nhìn nữ nhân tuyệt mỹ và thánh khiết trước mặt, nàng đã từng luôn thấy nàng ấy nói gì là nghe vậy, bởi vì tất cả lời nàng ấy nói đều là thánh chỉ không thể thay đổi.

Cũng ngây thơ cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không phản bội nàng!

Nhưng một chớp kia, nàng mới hiểu được, thì ra không phải sẽ không phản bội, mà là còn chưa tới lúc phản bội!

“Vậy hãy để cho con trai của ngươi buông nữ nhi của ta ra!” Lời nói của Khuynh Diệu Dịch có hơi kích động, ở trên người của nàng, từng tia chân khí màu đỏ đang liên tục nảy sinh.

Từ Tiêu Thánh nhìn từng tia hồng quang đang tràn ra, tiến lên vài bước ôm lấy thân thể đang liên tục run rẩy của Khuynh Diệu Dịch, nhẹ nhàng nói ở bên tai của nàng, “Tất cả chờ Từ Lan tỉnh lại rồi hãy nói.”

Bị hơi thở quen thuộc kia ôm lấy lần nữa, thân thể vốn đang run rẩy của Khuynh Diệu Dịch đột nhiên ngừng lại .

Sau đó này trong phòng nhỏ hẹp lại lâm vào trầm tĩnh lần nữa.

Sau đó chỉ chốc lát sau, tia sáng màu đỏ trên người của Khuynh Diệu Dịch lại liên tục nảy sinh không hề nín. Mà ngay khi hồng quang (ánh sáng màu đỏ) trên người nàng bốc lên, lam quang trên người Từ Tiêu Thánh cũng bắt đầu tràn ra liên tục.

Nhất thời, hai ánh sáng đỏ xanh lan tràn trên người của hai người ở nơi này, đó cực kì xinh đẹp.

“Àm . . .”

Là tiếng Từ Tiêu Thánh bị đánh ngã ra đất, bây giờ cuối cùng hần vẫn không phải là đối thủ của Khuynh Diệu Dịch.

“Diệu Dịch!” Một tia máu đang chậm rãi chảy ra từ khóe miệng của Từ Tiêu Thánh, mà trong mắt Từ Tiêu Thánh cũng vì hốt hoảng cực độ mà trở nên hơi dữ tợn. Hần muốn ngăn cản, nhưng lại không ngăn cản cái gì được!

Đi tới trước mặt Mạc Tình Thương lần nữa, nhu tình trong mắt Khuynh Diệu Dịch đã tiêu tán không còn một tí nào, nàng chỉ muốn mang con gái của nàng về.

“Tránh ra.” Tiếng nói của Khuynh Diệu Dịch rất lạnh, hơn nữa lúc này thánh khiết lúc bình thường đã tiêu tán, nhiều hơn chỉ có lạnh lẽo dày đặc.

Mạc Tình Thương mím môi, thủ hộ ở trước người của Chu Từ Mặc, trừ phi nàng chết, nếu không nàng sẽ tuyệt đối không lui về phía sau một bước!

“Rầm . . . Đùng . . .” Đây là tiếng Mạc Tình Thương bị đụng ngã ra sau.

Bây giờ đã không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản nhịp bước tiến tới của Khuynh Diệu Dịch, mà lúc này nàng đã đứng ở trước mặt của Chu Từ Mặc, ánh mắt của nàng vẫn nhìn chăm chú vào Tiểu Nhân Nhân đang ngủ say trong ngực của Chu Từ Mặc.

Âm lãnh ở khóe miệng đang tàn bớt đi, từ ái trong mắt càng lúc càng lớn.

Mà trong lúc từ ái bắt đầu nhiều lên, nước mắt cũng bắt đầu từ từ tích tụ, đây chính là nữ nhi của nàng, là nữ nhi mấy năm trước nàng đã muốn ôm vào trong ngực thương yêu thật tốt.

Giờ khắc này, trong mắt của nàng chỉ có tiểu nhân nhân này.

Khuynh Diệu Dịch đưa tay, muốn đi ôm tiểu nhân kia, sau đó Chu Từ Mặc lại cảnh giác lui về phía sau lần nữa. Kéo dài khoảng cách của nàng và tiểu nhân nhi kia.

Mắt thấy nữ nhi bảo bối của mình sắp rơi vào trong ngực của mình, không ngờ chuyện đột nhiên lại quẹo đi chỗ khác, sau khi Khuynh Diệu Dịch hơi sững sờ, hận ý trong mắt tăng lên.

Bước đi quý mị nhanh chóng tiến lên, hồng quang chói mắt trong tay lóe lên, mắt thấy một chương này sắp rơi vào trên người của Chu Từ Mặc.

“Chu Tử Mặc. . .” Trong tiếng tự làm bầm xen lẫn quá nhiều nhớ nhung.

Theo tiếng nói non nớt này, một chương mang hận thù của Khuynh Diệu Dịch cuối cùng không rơi vào trên người của Chu Tử Mặc. Vì ở trong ngực Chu Tử Mặc, khoe miệng tiểu nhân kia khi đang không cảm được mà nhếch lên.

Ở trong ngực Chu Tử Mặc, người thấy mùi hương quen thuộc kia, Tử Lan Thanh cảm thấy mình thật là hạnh phúc.

Dù trong thế giới của nàng bây giờ chỉ nhớ rõ Chu Tử Mặc, nhưng chỉ cần nhớ được hắn, lòng của nàng sẽ được đông đầy.

Đột nhiên, một mùi máu tươi truyền vào trong mũi Tử Lan Thanh, đột nhiên mở hai mắt ra, Tử Lan Thanh đã nhìn thấy từ ái tràn đầy trong mắt nữ tử bạch y kia. Từng cảm giác quen thuộc và âm áp liên tục tràn ra trong lòng của nàng.

Chuyện này. . . Hình như là mùi vị thân tình.

Nhưng chỉ sững sờ hai giây, Tử Lan Thanh lấy lại tinh thần lần nữa, về mặt ân cần nhìn Chu Tử Mặc, sau khi nhìn thấy máu ở khoe miệng Chu Tử Mặc, gương mặt thanh non ngay lập tức trở nên lãnh khốc, “Chu Tử Mặc, ngươi bị thương? Ai làm ngươi bị thương?”

Về mặt khát máu của Tử Lan Thanh khiến Chu Tử Mặc sững sờ, sau đó chính là mừng rỡ như điên, thậm chí ngay cả giọng nói cũng bắt đầu không nhận được mà run rẩy, “Tử Lan, nàng. . . Nàng không quên ta sao?”

Tử Lan của hắn lại không quên hắn, thế mà lại không quên!

“Vì cái gì mà ta phải quên ngươi?” Tử Lan Thanh nhẹ đầu nhỏ của mình, nghi hoặc hỏi.

Sau khi hỏi cái vấn đề này xong, trong lòng đột nhiên đau xót, sau khi cau mày lần nữa, giọng nói của Tử Lan Thanh giống như gió lạnh thổi qua, “Rốt cuộc là ai làm ngươi bị thương?!”

“Không có, khụ khụ. . . Không có người nào tổn thương ta, thật sự. . . Không có người nào. . .” Chu Tử Mặc cảm thấy hơi sức trên người mình từ từ tiêu tán, mà trên khuôn mặt tuần tú nổi lên ánh sáng màu đỏ khác thường rồi sau đó lại âm ảm xuống.

Hai tay vốn đang ôm chặt Tử Lan từ từ buông ra, ở khoe miệng của hắn, máu đỏ tươi chói mắt đang liên tục chảy ra.

Nhưng ở khoe miệng hắn, nụ cười yếu ớt động tâm đang dần dần lan tràn, thật tốt quá, Tử Lan của hắn không có quên hắn!

“Chu Tử Mặc!” Tử Lan Thanh nhìn Chu Tử Mặc như thế, cảm thấy sức sống trên người hắn đang dần dần mất đi, bi thống kêu một tiếng, lam quang trên người liên tràn ra liên tiếp.

Lam quang dày đặc kia còn chói mắt hơn lam quang trên người Tử Tiêu Thánh.

Tử Tiêu Thánh nằm dưới đất nhìn lam quang liên tục hiện ra trên người Tử Lan, trong mắt càng ngày càng khiếp sợ, cuối cùng trong lòng là một hồi sáng khoái.

Cho dù biết huyết mạch Ngự Hoàng trên người Tử Lan Thanh đã nồng đậm đến trình độ chưa từng xuất hiện, nhưng hắn vẫn không tin, cho đến giờ phút này, khi lam quang gần như đã hiện ra chân thực, hắn mới biết, thì ra lời tiên đoán thật sự không sai.

Lam quang liên tục hiện lên, Tử Lan Thanh cảm thấy sức sống trên người Chu Tử Mặc đang dần dần tăng trở lại rõ ràng, mà sắc mặt trắng bệch của Chu Tử Mặc cũng từ từ hồng nhuận.

Lòng của Tử Lan Thanh mới hơi buông lỏng trong chốc lát.

“Tử Lan, nàng lại không. . . quên ta.” Nhắm hai mắt, Chu Tử Mặc không dám mở ra, bởi vì sợ vừa mở ra thì tất cả mộng đẹp này sẽ biến mất.

Nếu như chỉ cần không mở mắt thì có thể Tử Lan sẽ nhớ hắn, hắn nguyện ý làm một người mù cả đời.

“Vì sao mà ta phải quên ngươi chứ? Cho dù chết, cũng sẽ không quên!” Chu Tử Mặc, người đã khắc vào chỗ sâu nhất trong nội tâm ta, vĩnh viễn vĩnh viễn cũng sẽ không quên nữa, người chính duy nhất của ta.

Mỗi tiếng nói cử động của ngươi, từng động tác từng ái, mỗi câu mỗi lời từng ái đều đã sâu tận xương tủy.

“Không quên, thật tốt. . .” Đưa tay, ôm chặt Tiểu Nhân Nhân ở trong ngực lần nữa, Chu Tử Mặc đột nhiên mở hai mắt ra, cũng không quản nơi này có người nào, mỗi cử trực tiếp in ở trên môi nhỏ nhỏ này của Tử Lan như vậy.

Tử Tiêu Thánh đã bò dậy nhìn Chu Tử Mặc lớn mật như thế, chân mày xinh đẹp cau lại, lá gan tiểu tử này thật đúng là rất lớn, hắn cũng chỉ dám hôn cái trán Khuynh Diệu Dịch, mà tiểu tử lại dám hôn cái miệng nhỏ nhắn của nữ nhi bảo bối nhà hắn.

Bị Chu Tử Mặc hôn lớn mật như thế, sau chốc lát mất hồn, Tử Lan bắt đầu nhiệt tình trở lại.

Bởi vì nàng cảm nhận được nhớ nhung và tình yêu của Chu Tử Mặc trong khi hôn. Giống như đã trải qua một cuộc sinh ly tử biệt với nàng, cho nên mới phải như vậy.

“Tiểu tử thú, buông nữ nhi của ta ra!” Khuynh Diệu Dịch nhìn hai người đang hôn nhau, khuôn mặt tỉnh xảo chuyển từ đỏ sang trắng, sau đó chuyển thành màu xanh âm âm u u, cuối cùng cũng không nhịn được mà mở miệng.

Vậy mà trong khi hôn hai người cũng không để nàng ở trong mắt, lúc này ở trong lòng Chu Tử Mặc và Tử Lan chỉ hai người bọn họ.

“Có buông ra không hả, đừng trách ta không khách khí!” Khuynh Diệu Dịch cực kỳ tức giận dậm chân tại chỗ.

“Nương tử, bọn họ muốn hôn thì để cho bọn họ hôn đi, chúng ta nhường chỗ cho người trẻ tuổi.” Lúc này Tử Tiêu Thánh đã kéo thân thể giập nát của mình đi tới bên người Khuynh Diệu Dịch, dắt tay Khuynh Diệu Dịch, mặt Tử Tiêu Thánh tràn đầy hạnh phúc nhìn hai người đang hôn nhau kia.

Hung hăng hất tay Tử Tiêu Thánh ra, d9i.ễn nđ=ànllêqu.uyđđôn Khuynh Diệu Dịch tiến lên vịn bụng thân thể Chu Tử Mặc và Tử Lan ra.

“Không cho hôn!” Khuynh Diệu Dịch thừa dịp Chu Tử Mặc không chú ý, đoạt lấy Tử Lan trong tay hắn, sau đó cực kì hung ác hét về phía Tử Lan.

“Bà là ai, tại sao lại quản ta!” Bị Khuynh Diệu Dịch ôm vào lòng ngực, Tử Lan hung ác hét lại vị mỹ nữ xa lạ này, mặc dù nàng thừa nhận nữ nhân ôm mình rất đẹp, nhưng cắt đứt nụ hôn giữa nàng và Chu Tử Mặc, dù nữ nhân này có đẹp đến thế nào nàng cũng không phát cáu.

Bị tiểu nhân nhi này hét lên, Khuynh Diệu Dịch sửng sốt, sau đó phản ứng lại nàng cũng quát lên về phía tiểu nhân nhi, “Ta là mẫu thân con!”

“Hừ, có chứng cứ không?” Thật ra thì lúc này Tử Lan Thanh đã bắt đầu tin lời nói của mỹ nhân này, bởi vì nàng có thể nhận thấy một ít thân tình từ trên người của nàng ấy.

Nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được chán ghét của nữ nhân này với Chu Tử Mặc, cho nên hiện tại mới có thể không khách khí như vậy.

“Ta là mẫu thân con, con là do ta sinh, giữa chúng ta có dung hợp thông suốt Huyết Mạch Chi Lực, còn cần chứng cứ gì nữa!” Lúc này Khuynh Diệu Dịch thật sự muốn đập chết tiểu tử này, nàng cũng không tin tiểu tử này không cảm nhận được thân tình từ trong huyết mạch đó.

Có lẽ từ khi tiểu tử này nhìn thấy nàng cũng đã biết thân phận của nàng, chỉ do nàng cứ một mực giả bộ.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Khuynh Diệu Dịch càng ngày càng âm u.

“Hắc. . . Làm sao ta biết bà có nói đúng sự thật không, ta cũng đâu nhớ rõ.” Tử Lan Thanh xoa huyết Thái Dương của mình, muốn nhớ lại một ít chuyện gì, nhưng nàng bị ai phát hiện trong đầu mình trừ Chu Tử Mặc, thì không hề có người thứ hai!

“Không nhớ rõ, vậy sao con nhớ tiểu tử thú này!” Khuynh Diệu Dịch một tay ôm Tử Lan, ngón trỏ một cái tay khác nhắm thẳng vào Chu Tử Mặc, bị ngón tay chỉ vào Chu Tử Mặc rất lúng túng sờ sờ cái mũi của mình.

Tại sao lại kéo chuyện này đến trên người của hắn chứ?

“Tử Lan, con còn nhớ rõ Mặc nhi sao?” Đối với Mặc Tình Thương, vốn Khuynh Diệu Dịch cũng không xuống tay quá nặng, cho nên lúc này trừ quần áo ra có hơi xóc xếch ra thì Mặc Tình Thương hoàn toàn không bị thương tí nào.

Vốn tưởng rằng Tử Lan sẽ hoàn toàn quên Chu Tử Mặc, nhưng không ngờ cho đến bây giờ Tử Lan vẫn nhớ. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng có hơi mất hồn, vì sao quy tắc của trời đất lại bất chợt bị phá vì Tử Lan?

Chẳng lẽ thế giới này thật sự có kỳ tích sao? Chẳng lẽ tình yêu thật sự có thể khiến cho trời cao cảm động sao?

“Ừ, nhớ, ta cũng chỉ nhớ rõ hắn.” Tử Lan Thanh chuyển sang Chu Tử Mặc, nhìn khuôn mặt tuấn đạt quen thuộc của Chu Tử Mặc, bắt đầu mỉm cười, có thể nhớ Chu Tử Mặc, thật tốt.

“Con không được nhớ hắn!” Khuynh Diệu Dịch nhìn Tử Lan đang nhìn về phía Chu Tử Mặc, nhất thời ghen tức lan tràn, đây là nữ nhi bảo bối của nàng, tại sao có thể nhớ tiểu tử thú chết tiệt kia chứ.

“Hừ, tại sao? Ta chỉ nhớ hắn, đã nói lên chỉ có hắn rất tốt với ta!” Tử Lan Thanh mới không để ý tới nữ nhân tuyệt mỹ đang gầm thét kia, trong trí nhớ của nàng, Chu Tử Mặc cung chiều nàng đã đạt tới cảnh giới nghịch thiên.

Cho nên nàng chỉ cần Chu Tử Mặc thôi.

Về phần mỹ nữ không biết từ nơi nào xuất hiện này, mặc dù là mẫu thân của nàng, nhưng không chừng trước kia hay ngược đãi nàng, cho nên nàng mới không nhớ rõ nữ nhân này.

“Con. . . Ta là mẫu thân của con, ta không cho con nhớ thì con không thể nhớ!” Khuynh Diệu Dịch bá đạo tuyên bố.

Tình tình của nàng từ trước đến giờ đều như vậy, làm Thánh nữ, bình thường đâu có người dám làm trái nàng, hiện tại cũng tự nhiên mà không cho phép Tử Lan làm trái với ý nghĩ của nàng.

Nhưng hiển nhiên Từ Lan chỉ biết coi mệnh lệnh của nàng thành rắm thối, vì vậy sau khi khinh thường méo miệng Từ Lan đưa tay với Chu Từ Mặc, “Chu Từ Mặc, ôm ôm”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 71.1: Đuổi con Bạch Nhãn Lang bên cạnh kia đi!

Nghe thấy lời nói mà mình muốn, trên mặt Chu Từ Mặc tràn trề hạnh phúc, càng lúc càng nhiều, cuối cùng hoàn toàn không để ý tới mọi người ở đây, đưa hai tay của mình ra, chuẩn bị ôm lấy nhân nhi khả ái này.

Nhưng lại bị Khuynh Diệu Dịch ngăn lại.

Ôm Từ Lan vòng sang hướng khác, ánh mắt Khuynh Diệu Dịch nhìn về Chu Từ Mặc tràn đầy cảnh giác cùng với bức mình.

Nàng vẫn cho rằng Từ Tiêu Thánh mới là đối thủ cường mạnh để tranh đoạt nữ nhi bảo bối với nàng, nhưng không ngờ, cuối cùng lại biến thành Chu Từ Mặc.

Vốn dĩ nên quên hết tất cả, nhưng Từ Lan lại có thể không quên Chu Từ Mặc như kỷ tích, điều này đã khiến Khuynh Diệu Dịch cực kì bị đá kích, nhìn đầy mắt Từ Lan tràn đầy tình yêu với Chu Từ Mặc, Khuynh Diệu Dịch cũng biết, nữ nhi bảo bối này không thể bỏ rồi!

Hừ, quy tắc thiên địa vô dụng, nhớ ngày nàng giết tình Huyết Mạch Chi Lực, đã quên tất cả trí nhớ chín năm trước, mà bây giờ đến Từ Lan ở nơi này, lại có thể không quên nam nhân... nên quên nhất!

Nàng suy nghĩ một chút lại tức lên.

“Buông ta ra, đồ xấu xí.” Chỉ một lát là được Chu Từ Mặc ôm vào bên trong lòng ngực, lại bị nữ nhân không biết là ai này ôm đi, phần nộ trong lòng Từ Lan Thanh có thể hình dung.

Vì vậy ba chữ ‘đồ xấu xí’ được phát ra ngay sau đó.

Nhất thời, những người ở chỗ này đều hít khí lạnh.

Tiểu nữ oa này lại dám gọi Khuynh Diệu Dịch là đồ xấu xí, nếu như gương mặt tuyệt đẹp kia là ‘đồ xấu xí’, vậy thế giới này còn có người xinh đẹp sao?

“Con lại có thể gọi ta là đồ xấu xí, con biết ta là ai không? Con. . . Đồ bại hoại!” Khuynh Diệu Dịch vì lời nói của Từ Lan Thanh, gương mặt tuyệt đẹp bị tức đến trắng bệch.

Đúng là Tiểu Nhân Nhân chết tiết lại dám gọi nàng là đồ xấu xí! Thật là tức chết nàng!

“Hừ, đồ xấu xí thì chính là đồ xấu xí, xấu hổ chết rồi!” Căn cứ vào tình trạng vừa rồi, Từ Lan Thanh đã mơ hồ đoán được người tổn thương Chu Từ Mặc chính là nữ nhân tuyệt mỹ xinh đẹp trước mặt đây.

Nhưng nàng lại cảm nhận được thân tình nồng đậm từ trên người của mỹ nhân này, cho nên nàng thật sự không thể động thủ với mỹ nhân này. Cũng vì vậy, nếu không thể động thủ, vậy cũng chỉ có thể dùng tài hùng biện thôi, cho nên nàng muốn hung hăng mắng mỹ nhân này một trận.

“Ta không xấu xí!” Khuynh Diệu Dịch cực kỳ tức giận quát với tiểu quý.

“Hừ.” Lập tức hừ lạnh một tiếng, Từ Lan Thanh cực kì hồ hững chuyển đầu nhỏ của mình sang bên kia, ở nơi đó có khuôn mặt đơn thuần của Chu Từ Mặc đang nhìn nàng.

“Chu Từ Mặc, ôm ôm” Đưa tay của mình ra lần nữa, về mặt Từ Lan Thanh khát vọng nhìn Chu Từ Mặc.

Chu Từ Mặc có hơi khó xử nhìn Khuynh Diệu Dịch một cái, sau đó khẽ cau mày, với tình huống này, nếu hắn đi ôm Từ Lan Thanh, đây không phải là nói rõ muốn bị đánh sao? Nhưng đối mặt với ánh mắt khao khát của tiểu nhân nhi kia, hắn thật sự có một chút không bỏ được như vậy.

Vì vậy, tiến lên lần nữa, đưa ra hai tay của mình, Chu Từ Mặc muốn ôm tiểu nhân kia.

Mới vừa bị Từ Lan Thanh gọi ‘đồ xấu xí’, hiện tại Chu Từ Mặc lại đến cướp nữ nhi bảo bối với mình, lần này rõ ràng Khuynh Diệu Dịch thật sự nổi giận.

Hồng quang trên người chợt hiện lên, Khuynh Diệu Dịch muốn giáo huấn Chu Tử Mặc thật tốt.

Ngay khi hồng quang trên người nàng hiện lên, hồng quang trên người Tử Lan cũng lập tức hiện lên, hơn nữa còn sáng ngời gấp mấy lần hồng quang trên người Khuynh Diệu Dịch. Trong phút chốc đã che đậy hồng quang trên người Khuynh Diệu Dịch làm nó biến mất.

Vì vậy Huyết Mạch Chi Lực trong thân thể Khuynh Diệu Dịch dừng lại, lại không phát ra nữa.

“Đừng bắt nạt tiểu Mặc Mặc của ta, nếu không cẩn thận ta đánh ngươi!” Tử Lan Thanh quơ mũa quả đấm nhỏ của mình, bộ mặt hung ác hét lên với Khuynh Diệu Dịch.

Bị người nhỏ nhẻ này quát, vẻ mặt tuyệt mỹ của Khuynh Diệu Dịch sững sờ, sau đó đôi mắt đã nhanh chóng hồng lên, ở trong mắt của nàng, có từng giọt nước mắt trong suốt đang tích lũy.

“Éc. . .” Tử Lan Thanh chỉ muốn mắng nữ nhân này mấy câu, nhưng nàng không ngờ sẽ mắng nàng ta đến khóc, vì vậy vẻ mặt rồi rầm nhìn Chu Tử Mặc.

Đang lúc ấy thì, Tử Tiêu Thánh đã đi tới trước mặt Khuynh Diệu Dịch và Tử Lan, hẳn biết với tính tình Khuynh Diệu Dịch thì chắc chắn sẽ không giao Tử Lan cho Chu Tử Mặc, vì vậy đưa tay ôm Tử Lan vào trong ngực chính hắn.

Bị chuyển tới trong tay một người tuyệt mỹ khác, Tử Lan Thanh cũng cảm nhận được thân tình từ trên người này như vậy, vì vậy ngay lập tức đã xác định được thân phận của nam nhân này.

Nếu không nàng sẽ không để nam nhân này ôm.

“Tiểu bại hoại, con chọc giận khiến mẫu thân con đau lòng rồi.” Tử Tiêu Thánh nhẹ nhàng vỗ lưng Tử Lan, hình như muốn trừng phạt Tử Lan, nhưng cái sức lực kia vốn không đủ để làm cho Tử Lan cảm thấy đau đớn.

“Thôi đi, ta cũng đâu phải cố ý, ai bảo nàng làm tổn thương Tiểu Mặc Mặc của ta trước.” Tử Lan Thanh nhỏ giọng.

Lúc này ở trong đầu nàng, chỉ nhớ rõ duy nhất thiếu niên tiểu Mặc Mặc, hơn nữa thiếu niên này cực tốt với nàng, nàng không tốt với Chu Tử Mặc thì tốt với ai?

“Con đó. . . Chu Tử Mặc đúng không, ta giao Tử Lan cho con chăm sóc trước.” Tử Tiêu Thánh đã thấy được tầm quan trọng của Chu Tử Mặc đối với Tử Lan, vì vậy đưa nàng trong tay cho Chu Tử Mặc.

Nhưng mới vừa đưa ra, đã bị Khuynh Diệu Dịch nửa đường chặn lại.

Tử Tiêu Thánh có thể ôm nữ nhi bảo bối của nàng, nhưng tiểu tử thói Chu Tử Mặc này lại không thể ôm nữ nhi bảo bối của nàng.

Bởi vì Chu Tử Mặc có vị trí rất quan trọng ở trong lòng nữ nhi bảo bối của nàng! Quan trọng đến mức nữ nhi bảo bối của nàng chỉ cần có Chu Tử Mặc là được rồi, mà nàng và Tử Tiêu Thánh hoàn toàn có thể đứng sang bên.

“Đồ xấu xí, buông ta ra!” Mắt thấy sẽ được Chu Tử Mặc ôm lấy lần nữa, nhưng lại bị chia cắt, rõ ràng Tử Lan Thanh đã nổi giận.

Mà kết quả của việc nàng tức giận, đó là lập tức tránh ra khỏi lòng ngực Khuynh Diệu Dịch, chạy đến Chu Tử Mặc.

Nhảy lên lòng ngực Chu Tử Mặc, diện mạo quydon khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh khiêu khích nhìn Khuynh Diệu Dịch, hừ, không để cho Chu Tử Mặc ôm nàng, nàng lại cố tình muốn cho Chu Tử Mặc ôm! Hơn nữa còn muốn cho Chu Tử Mặc ôm cả đời!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khiêu khích này của Tử Lan, đột nhiên Khuynh Diệu Dịch nhớ đến một câu nói, ‘con gái lớn không dùng được’.

Nhưng tiểu nữ oa kia mới chín tuổi, cái này không dùng được, cũng không biết sau khi thực sự lớn lên thì cùi chỏ sẽ rẽ ra ngoài tới trình độ nào!

“Hắc hắc. . . Chu Tử Mặc, ta rất nhớ ngươi.” Chìm ở trong ngực Chu Tử Mặc, Tử Lan Thanh hạnh phúc nhắm hai mắt lại, loại cảm giác tim được rút tràn đầy thật tốt.

“Ừ, ta cũng rất nhớ nàng.” Chu Tử Mặc hạnh phúc nhắm hai mắt lại.

“Nương tử, xem ra ở đây phải nhường cho người trẻ tuổi rồi, chúng ta đi phòng khác bàn luận **.” Tử Tiêu Thánh thừa dịp Khuynh Diệu Dịch sững sờ trong chốc lát, lập tức ôm nữ nhân tuyệt mỹ vào trong lòng ngực.

Sau đó trực tiếp bế ngang Khuynh Diệu Dịch phóng ra bên ngoài.

Nhưng mới vọt được một nửa đã bị Khuynh Diệu Dịch tránh thoát, một bạt tai giáng xuống lần nữa. Nhất thời, hai bên mặt Tử Tiêu Thánh gần như trắng bệng.

“Vẫn là nương tử đại nhân hiểu được chưa xót trong lòng tiểu nhân, hai bên mặt thật sự có một chút không cân bằng, bây giờ được nương tử thêm một cái, hai bên mặt lại lập tức cân bằng! Hắc hắc. . .” Gặp qua người không biết xấu hổ chứ chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy.

Từ Tiêu Thánh có gương mặt tuyệt mỹ mà thánh khiết như vậy, nhưng lời hắn nói ra, quả thật lại rất khiến cho người ta im lặng.

“Cách ta xa một chút.” Mặt lạnh của Khuynh Diệu Dịch nhìn Từ Tiêu Thánh, mặc dù giọng nói của nàng rất lạnh nhạt, nhưng ở trong mắt của nàng, đã không có hận ý mới vừa gặp mặt.

Đối mặt với nam tử như vậy, dù nữ nhân có tâm địa sắt đá hơn nữa thì cái tâm đó cũng không cứng rắn nổi.

“Diệu Dịch, nàng biết tâm ý của ta với nàng, nàng cũng biết, hôm nay nàng không mang Từ Lan đi được.” Từ Tiêu Thánh khẽ than thở một hơi, sau đó ánh mắt ôn tồn bắt đầu tràn đầy thần thái khác thường.

Câu này mới là câu nói hắn thực sự muốn nói với Khuynh Diệu Dịch.

Nếu Từ Lan giác tỉnh huyết mạch cũng không quên Chu Từ Mặc, vậy bọn họ cũng không thể tách hai người này ra, cho nên chỉ có thể để cho bọn họ ở chung một chỗ.

Kết quả của mệnh mẽ tách ra chỉ có thể là tổn thương!

“Ta biết.” Nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp, Khuynh Diệu Dịch cực kì rõ ràng hàm nghĩa trong lời nói của Từ Tiêu Thánh.

“Chu Từ Mặc, mặc dù hôm nay ta không mang Từ Lan đi được, nhưng nửa tháng sau ta sẽ trở lại lần nữa.” Ném một câu lại, Khuynh Diệu Dịch không để ý đến mọi người ở đây, lập tức xoay tròn một cái biến mất ở Liễu Nguyên.

“Tiểu tử, chăm sóc con gái của ta cho tốt, ta đi theo xem một chút.” Từ Tiêu Thánh như có điều suy nghĩ nhìn nơi Khuynh Diệu Dịch biến mất, sau đó vừa dứt câu nói cũng biến mất theo.

Cứ như vậy, trong phòng hẹp chỉ còn lại ba người Chu Từ Mặc, Từ Lan và Mặc Tình Thương.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của nhi tử bảo bối đang ôm tiểu nhân nhân trong ngực, Mặc Tình Thương cũng cười một tiếng ngọt ngào rồi biến mất ở Liễu Nguyên.

Vẫn là để không gian cho hai đứa bé này thôi.

“Từ Lan, ta cho là nàng sẽ quên ta.” Sau khi tất cả mọi người đã biến mất, lời nói trăm muộn của Chu Từ Mặc mới nhẹ nhàng vang lên.

“Làm sao ta lại quên?” Từ Lan Thanh nhẹ đầu nhỏ của mình, nghi ngờ hỏi. Bây giờ trừ Chu Từ Mặc, Từ Lan Thanh không nhớ cái gì cả.

Ở trong đầu nàng, trừ những thứ ù ù cạc cạc với Chu Từ Mặc, đã không có thứ khác, bây giờ nàng ngây thơ như tờ giấy trắng, không biết cái gì.

“Bởi vì nàng phải giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực.” Chu Từ Mặc vuốt sợi tóc nhu thuận của Từ Lan.

Ở đáy mắt Chu Từ Mặc, có từng tia giẫy giụa, hiện tại Từ Lan không quên hắn, nhưng hắn cũng muốn giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực. Mà giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực thì nhất định phải quên.

Chẳng may hắn quên mất Từ Lan thì làm sao đây?

“A, nhưng ta vẫn không quên.” Từ Lan Thanh hạnh phúc nằm ở trong ngực Chu Từ Mặc, nàng cũng không biết vì sao mình không quên.

Nhưng... cảm giác không quên thật tốt quá.

Nếu bây giờ không quên, cần gì phải quên cái nguyên nhân gì!

.....

“Hôm nay bắt đầu hành động sao?” Ở trong góc mờ tối của cung điện, ba con hồ ly tề tụ một chỗ lần nữa.

“Ừ.”

“Ừ.”

Hai tiếng cùng phát ra.

“Chu Từ Thành, người đã từng nói muốn kết hôn với công chúa Ninh Quốc là đệ nhị!” Đột nhiên, tiếng nói của Chu Từ Phong truyền tới, khiến toàn thân Chu Từ Thành run lên.

Chu Từ Thành nhớ lại kí ức đã từng trải qua.

Mỹ nhân ở trong biển hoa kia, khi nàng hỏi tên hắn, hắn chỉ nói một chữ, đó chính là ‘mạch’, chủ ý của hắn là người dung khác biệt.

Nhưng hắn không ngờ công chúa Ninh Quốc đó lại coi hắn là Chu Tử Mặc, hơn nữa còn yêu nhiều năm như vậy.

Khi hắn biết chuyện này thật sự có mấy phần xúc động như vậy, nhưng cuối cùng vẫn buông đoạn tình này xuống, dĩ nhiên an lạc y đon hắn thừa nhận hắn có thích công chúa Ninh Quốc có yêu, nếu không khi còn bé cũng sẽ không nói ra lời như vậy.

Nhưng, . . Hắn không xứng với thân phận của công chúa Ninh Quốc!

“Là đệ thì sao, không phải là đệ thì sao chứ?” Chu Tử Thành không ngẩng đầu, càng không để hai người trước mặt nhìn thấy né tránh trong mắt hắn.

“Nếu như đệ vẫn thích nàng, chúng ta có thể bỏ qua nàng, nhưng nếu như đệ không thích nữa, thì đừng trách chúng ta lợi dụng.” Chu Tử Lâm thử thăm dò nói.

Mặc kệ Chu Tử Thành có yêu công chúa Ninh Quốc này hay không, kế hoạch của hắn cũng đã đặt nữ nhân kia ở bên trong tính toán.

“Thế giới này không có tình yêu không bỏ được.” Chu Tử Thành ngẩng đầu, né tránh trong mắt đã biến mất không còn chút nào, có thì chỉ là vô cùng kiên định. Thật ra thì hắn cũng không muốn lấy ngôi vị hoàng đế này, nhưng hắn lại hiểu, nếu không bò lên trên thì hắn sẽ là người bị đạp.

Cho nên trong hoàng cung này, chỉ có bò lên trên mới sẽ không bị người đạp!

“Ha ha ha. . . Nói rất hay, thế giới này không có tình yêu không bỏ được, quả thật như thế!” Chu Tử Thành cười lớn nói, mà lúc hắn nói những lời này, vài tia sáng loáng không ngừng thoáng qua trong mắt.

Chu Tử Thành nhìn như không trả lời vấn đề của hắn, nhưng hắn cũng gián tiếp nói cho hắn biết, hắn vẫn thích.

Đã nhiều năm như vậy, nhưng Chu Tử Thành vẫn thích, cũng đã nói rõ một vài vấn đề.

Hiện tại, Chu Tử Mặc yêu Tử Lan, Chu Tử Phong yêu một kỹ nữ, mà Chu Tử Thành cũng yêu công chúa Ninh Quốc, hắn là một người không yêu nữ nhân khác, hắn có thể làm một chút văn chương ở đây.

“Không nên lợi dụng những thứ tình tình ái ái này, bởi vì người lợi dụng không dậy nổi.” Chu Tử Phong ở bên cạnh chưa từng nói đột nhiên mở miệng, khiến Chu Tử Thành có hơi tà ác cười một tiếng, “Yên tâm, ta sẽ không lợi dụng tình cảm của các ngươi.” Sau khi nói xong, Chu Tử Thành đi thẳng tới cửa cung, mở cửa rồi khỏi nơi đây.

Kế hoạch đã bắt đầu thực hiện, hắn mới không quản cái tình nghĩa huynh đệ gì đó, những thứ này đều gạt người!

Mà cái hắn muốn làm chỉ có dùng hết mọi biện pháp để leo lên vị trí vốn nên thuộc về hắn kia!

“Chu Tử Phong, huynh cảm thấy chúng ta có nên tin tưởng hắn không?” Giọng nói của Chu Tử Thành cực kì lạnh nhạt, nhưng Chu Tử Phong lại biết, hắn thật sự lòng quan tâm đến công chúa Ninh Quốc này.

Vì hắn cũng thật sự yêu nữ nhân kia, cho dù hắn cực kì không muốn yêu.

“Tuyệt đối không thể tin tưởng, ta cho rằng chúng ta nên thành lập một đồng minh, bảo vệ những nữ nhân nên bảo vệ kia.” Tinh quang trong mắt Chu Tử Phong liên tục hiện lên, như đã xác định yêu nữ nhân kia, thì hắn nên cho nàng bảo vệ đầy đủ.

Nếu không đến cuối cùng nàng chết đi mới hối hận thì đều vô dụng rồi.

“Được.” Tay kia của Chu Tử Thành có kia sao một chút run rẩy.

Công chúa Ninh Quốc, Ninh Lan Phượng, mặc kệ đã từng hay hiện tại, đều là tình yêu sâu nhất trong lòng hắn.

Lúc này hắn đột nhiên hiểu vì sao Chu Tử Mặc lại cưng chiều Tử Lan Thanh như vậy, thì ra là khi một người yêu một người khác, thật sự không cần để ý nữa.

“Chu Tử Phong, kế hoạch của chúng ta. . . có đáng không?” Đột nhiên Chu Tử Thành có một loại kích động muốn nói tất cả mọi chuyện cho công chúa Ninh Quốc, rồi quy ẩn rừng núi với nàng.

Giống như toàn bộ những mong muốn tranh thủ trước kia đều biến thành vô dụng.

“Hừ, đừng nói lời không có chí khí như vậy! Nam nhi phải tự cường, chẳng lẽ đệ không muốn cho công chúa Ninh Quốc một hôn lễ lớn!” Chu Tử Phong nghe thấy đuôi ý trong giọng nói của Chu Tử Thành, chợt vỗ phía sau lưng của hắn.

Kế hoạch đã bắt đầu, sẽ không có người có thể thoái lui.

Một hôn lễ lớn, với Ninh Lan Phượng?

Nghĩ đến cảnh tượng long trọng, con người Chu Tử Thành bắt đầu dần dần khép lại.

“Được!” Chu Tử Thành hưng phấn trả lời, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn bộc lộ ra cảm xúc trừ lạnh lùng, chỉ vì hắn thật sự rất yêu.

.....

Ở một góc nào đó trên thế giới này, có một ít chuyện về Tử Lan đang liên tiếp xảy ra, trong đó rõ rệt nhất là bảy vị hôn phu của nàng.

Bởi vì Khuynh Diệu Dịch rời đi, là để đi trước tìm kiếm bảy vị hôn phu kia của Tử Lan ở khắp nơi trên thế giới, nàng muốn để tất cả bọn họ tiến về phía nước Chu cầu hôn Tử Lan.

Nàng cũng không tin tiểu nhân kia có thể ngăn cản nhiều tuần nam như vậy.

Nàng cũng không tin, con rể mình chọn lựa tí mĩ ban đầu lại không thể hơn một Chu Tử Mặc.

Vì vậy, khi vị Thánh nữ Thú Hoàng bắt đầu giống trống kua chiêng tìm kiếm vị hôn phu chưa cưới của Tử Lan thì toàn bộ thế giới sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 71.2

Lúc này hiển nhiên Chu Tử Mặc và Tử Lan Thanh kia không biết hành động của vị Thánh nữ đại nhân, hai người bọn họ đang ngày ngày chàng chàng thiếp thiếp trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Mấy lời ngọt ngào ngậy ngán còn có cử động thân mật mỗi ngày cũng làm cho Chu Tử Ngừ ngồi ở một bên ăn cơm buồn nôn.

Chu Tử Ngừ thật sự không biết, thì ra Tử Lan còn có một mặt khác ói như thế.

Ngày này, chính là ngày thứ ba vị thánh nữ đại nhân kia rời đi, Chu Tử Mặc và Tử Lan Thanh đang liên tục gấp rau vào bát đối phương, lời nói hoảng sợ của Tiểu Tam vang lên, “Vương Gia, cách cách, việc lớn không tốt rồi!”

Vì vậy, thịt bò phi nộn non mềm trên chiếc đĩa của Chu Tử Mặc ngay lập tức rơi xuống ở trên bàn.

Cực kì tiếc nuối nhìn miếng thịt bò kia, cái miệng nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh thiếu chút nữa vênh lên trời.

“Chuyện gì?” Tử Lan Thanh rất bất mãn hỏi, không nhìn thấy miếng thịt bò phi nộn non mềm sắp vào trong bát nàng rồi sao? Vậy mà bây giờ bị Tiểu Tam chết tiệt làm rối lên rồi.

Thật là tức chết nàng!

“Là Ngao Phong Tuyết, con chó Ngao Phong Tuyết đáng chết kia lại mở được huyết đạo rồi, lúc này đang nổi trận lôi đình.” Tiểu Tam vội vàng nói, lúc nói lời này còn thận trọng nhìn Chu Tử Mặc bên cạnh.

Heo cũng nhìn ra, Ngao Phong Tuyết này có ý tứ với tiểu cách cách, nhưng mà võ công của vương gia lại cao hơn hắn một chút như vậy, hơn nữa tiểu cách cách không cho Vương Gia giết chết hắn, cho nên Vương Gia chỉ có thể lần nào cũng ném hắn vào huyết đạo.

Nhưng mỗi khi huyết đạo được giải mở chính là một cuộc gió tanh mưa lớn.

“Ta đi xem một chút.” Cúi đầu nhìn Tử Lan đang ăn vui vẻ, Chu Tử Mặc đứng dậy.

“Ta cũng muốn đi.” Mắt thấy Chu Tử Mặc muốn rời khỏi, Tử Lan Thanh liền vội đẩy chén nhỏ trước mặt mình ra, vẻ mặt thiết tha nhìn Chu Tử Mặc.

“Ừ.” Ôm lấy người tiểu tử này, Chu Tử Mặc đi về phía hậu viện.

Chu Tử Ngừ ở bên cạnh thấy rốt cuộc hai người buồn nôn này cũng rời đi, vì vậy nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó vui sướng ăn cao lương mỹ vị trước mặt, rốt cuộc nàng cũng có thể ăn thật ngon một bữa rồi.

Bên kia, Chu Tử Mặc đã ôm Tử Lan đi tới hậu viện.

Nhìn lên khung cảnh vô cùng thâm thúy trước mắt, Chu Tử Mặc không nhịn được cau mày.

Mà vẻ mặt Tử Lan tò mò nhìn nam tử đứng ở chính giữa, còn có mọi người không ngừng gào thán nằm ở chung quanh hắn.

“Tất cả những người này đều do hấn đánh ngã hay sao?” Từ Lan Thanh áp vào bên tai Chu Từ Mặc nhẹ nhàng hỏi, sùng bái trong giọng nói đã biểu thị ý kiến.

Cho dù đã từng mất đi trí nhớ, nhưng thân là lão đại hắc đạo trong xương Từ Lan Thanh vẫn còn hướng tới cuộc sống máu tanh bạo lực, cũng như thế mà khâm phục những người đánh nhau đặc biệt lợi hại kia.

Nghe được sùng bái trong giọng nói Từ Lan, Chu Từ Mặc không vui.

Nương tử tương lai của hấn thì làm sao có thể đi sùng bái nam nhân khác?

Vì vậy Chu Từ Mặc đắc ý mở miệng, “Ta dùng một tay đã có thể đánh hấn nằm xuống.”

“Có thật không?” Cặp mắt Từ Lan Thanh phát ra vẻ hưng phấn, nàng thật sự không biết Chu Từ Mặc có thể biết đánh nhau.

“Này, Từ Lan, lão tử là vị hôn phu của nàng còn chưa có ôm nàng... tại sao nàng có thể cho nam nhân khác ôm!” Ngao Tuyết Phong nhìn hai người ngọt ngào trước mặt này, cực kì tức giận nói.

Chẳng lẽ hai người kia coi hấn như không khí sao?

“Ai cho ngươi xưng lão tử với ta, Hừ! Thật không có lễ phép!” Một câu nói ngắn ngủn, khiến hảo cảm Từ Lan Thanh sinh ra với nam nhân này lập tức biến mất không còn một mống.

Bởi vì tâm tính nàng đã trở lại chín tuổi.

“Lão tử là vị hôn phu của nàng, sau này sẽ là tướng công của nàng, tướng công xưng lão tử với nương tử, d-ĩẽ nđdà nll ẽqquyđ, ỏn không sai một chút nào!” Ngao Tuyết Phong như đang tấn bộ binh thường ở hậu hoa viên của mình đi tới trước mặt của Chu Từ Mặc và Từ Lan.

Mặc dù những lời này là nói với Từ Lan, nhưng ánh mắt của hấn vẫn nhìn Chu Từ Mặc chăm chú.

“Ngươi ngứa da hả?” Chu Từ Mặc lạnh lùng nhìn nam tử cũng tuổi trẻ trước mặt, nếu không phải là phụ thân nam tử này đích thân tìm gặp hấn, hấn đã ném nam nhân này vào trong hồ làm mồi cho cá từ lâu rồi.

Nhưng thân phận của nam tử này không phải do hấn muốn giết là có thể giết.

Nhưng đánh mấy cái thì có thể.

“Hừ, đừng tưởng rằng võ công của ngươi cao hơn ta mà có thể tùy ý trừng trị ta, ta là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của Từ Lan, mà ngươi chẳng qua là một món hàng ven đường.” Đây là không chỉ có người tiện mà ngay cả miệng cũng tiện như vậy.

Biết rõ điểm này là chỗ đau nhất trong lòng Chu Từ Mặc, hấn còn cố tình nói, thật đúng là đã chứng cho câu nói kia của Chu Từ Mặc, ‘ngứa da’!

“Chu Từ Mặc, hấn là ai vậy?” Khuôn mặt Từ Lan Thanh tràn đầy ghét bỏ nhìn Ngao Tuyết Phong trước mặt, dám nói thể với Chu Từ Mặc, thật đúng là cần ăn đòn.

“Từ Lan, ta là Ngao Tuyết Phong, nàng giác tỉnh huyết mạch rồi sao?” Ngao Phong Tuyết thấy Từ Lan đã quên hấn, vì vậy lập tức phản ứng kịp, sau đó mừng như điên, đợi nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng đợi đến lúc Từ Lan thức tỉnh Huyết Mạch Chi Lực.

Tin rằng bây giờ Từ Lan đã quên mất Chu Từ Mặc.

Mà cơ hội của hấn cũng tới!

“Chu Từ Mặc, đánh hấn bất tỉnh, ta không thích hấn.” Thật ra thì Từ Lan chỉ không thích nam nhân trước mặt này nói hấn là vị hôn phu của nàng, nàng mới không cần nam nhân này, nàng chỉ muốn Chu Từ Mặc.

“Từ Lan, ta là vị hôn phu của nàng, làm sao nàng có thể đối xử với ta như vậy.” Ngao Tuyết Phong đưa tay muốn ôm lấy tiểu nhân kia, lại bị Chu Từ Mặc tránh thoát.

“Nếu đã biết Từ Lan thức tỉnh huyết mạch, thì nên biết, nàng đã quên mất toàn bộ chuyện cũ, bây giờ ngươi có thể chết lòng rồi đi rồi.” Chu Từ Mặc chán ghét trừng mắt nhìn nam nhân kia.

Hấn cũng không hiểu, vì sao nam nhân này lại có nhiệt tình như thế, biết rõ Từ Lan vốn cũng không thích hấn, còn cố tình muốn quấn lên thân.

“Ta chỉ chờ lúc nàng quên ngươi, Hừ! Từ Lan, tới đây, ta là vị hôn phu của nàng, ta sẽ bảo vệ nàng.” Ngao Tuyết Phong đưa tay, muốn ôm chặt tiểu nhân kia.

Nhưng Từ Lan lại như nhìn người ngốc nhìn hấn, không phải nam nhân này có bệnh chứ?

Tại sao nàng phải tin hấn?

“Từ Lan quên mất mọi người và mọi việc, nhưng duy nhất chỉ không quên ta.” Hình như lời của Chu Từ Mặc có hơi hài lòng, rõ ràng có thể để cho Từ Lan nhớ hẳn, trong mắt hẳn đã là một chuyện đặc ý vô cùng đáng giá.

“Không thể nào!” Ngao Tuyết Phong vì kích động mà cổ cũng sung huyết đỏ bừng.

Mặc dù trên người hẳn không có Huyết Mạch Chi Lực, nhưng thân phận cao quý cũng làm cho hẳn biết một chút về ẩn tình của Huyết Mạch Chi Lực, mà muốn giác tỉnh huyết mạch thì nhất định sẽ phải quên tất cả.

Đây là sự thực vĩnh viễn không thay đổi!

Nhưng bây giờ Chu Từ Mặc lại nói cho hẳn biết, Từ Lan không quên hẳn, điều này sao có thể!

“Có tin hay không là tùy ngươi, dù sao ta đã nói tới loại này, hiện tại có hai con đường đặt ở trước mặt của ngươi. Thứ nhất, bị ta đánh bất tỉnh điểm huyết đạo sau đó ném vào hầm; thứ hai, lập tức rời khỏi vương phủ. Ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Lúc này tâm tình Chu Từ Mặc không tệ, cho nên cho thêm Ngao Tuyết Phong một lựa chọn.

“Ta không tin, nhất định là Từ Lan bị ngươi cho ăn cái canh gì ** đó!” Ngao Tuyết Phong kích động rống to, đợi nhiều năm như vậy, chờ sau khi Từ Lan thức tỉnh huyết mạch sẽ quên Chu Từ Mặc.

Nhưng cuối cùng lại đợi tới công dã tràng bạch, điều này rõ ràng đã đá kích Ngao Tuyết Phong.

“Hừ, ta thấy ngươi lựa chọn con đường thứ nhất rồi!” Lời của mình bị hoài nghi, hiển nhiên Chu Từ Mặc có chút không vui vẻ, mà hậu quả của việc hẳn không vui cũng đừng trách lòng hẳn ngoan độc.

“Đợi chút, ta muốn tỷ thí với ngươi!” Ngao Tuyết Phong nói với Chu Từ Mặc trước khi hẳn bị đánh bất tỉnh.

“Tỷ thí? Tỷ thí cái gì?” Về mặt Chu Từ Mặc khinh thường nhìn Ngao Tuyết Phong, hẳn cũng không tin nam nhân này sẽ thắng hẳn.

“So khinh công! So hơi sức! So nội lực!” Ngao Tuyết Phong biết võ công của mình kém Chu Từ Mặc, vì vậy nói lên ba loại tỷ thí khác.

“Tiền đánh cuộc là cái gì?” Chu Từ Mặc biết Ngao Tuyết Phong muốn tỷ thí với hẳn tuyệt đối không phải là vì muốn chơi, chỉ là muốn lấy được một ít chỗ tốt, mà hẳn cũng cần cuộc tỷ thí này để khiến cho nam tử này lặn xa nơi này.

Hẳn đã xác định không thuận mắt tên này từ rất nhiều năm trước.

“Nếu như ngươi thua, để cho ta và Từ Lan tiếp xúc ba ngày. Nếu như ta thua, ta sẽ rời khỏi nơi này, trong vòng năm năm sẽ không trở về nữa!” Ngao Tuyết Phong nói lên yêu cầu và cái giá sau khi thua cuộc cũng rất nhỏ.

Bởi vì hẳn thật sự không xác định thắng thua của cuộc tỷ thí này.

“Được, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!” Chu Từ Mặc buông Từ Lan trong tay xuống, đuổi nam nhân này đi đòi lấy năm năm cuộc sống yên tĩnh cũng không tồi.

“Ngươi nói, tỷ thí khinh công thế nào?” Chu Từ Mặc không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp mở miệng.

“Chúng ta dùng khinh công bước qua ao hoa sen ở tiền viện, xem ai lưu lại ít gọn sóng nhất.” Ngao Tuyết Phong khẽ cau mày rồi ngẩng đầu nói, giọng nói cực kì kích động.

Bởi vì hẳn đột nhiên cảm thấy chưa chắc mình sẽ thua.

“Ừ.” Ôm lấy Từ Lan lần nữa, Chu Từ Mặc nhắc chân lập tức đi tới tiền viện. Sau đó, Ngao Tuyết Phong cũng nhanh chóng phóng đến tiền viện, ở đây có một hồ hoa sen xinh đẹp.

Mặc dù lúc này hoa sen đã khô héo, nhưng thân cành lưu lại này vẫn có thể lợi dụng một chút.

“Ta trước hay ngươi trước?” Đi tới bên cạnh ao hoa sen này, Chu Từ Mặc quay đầu nhìn Ngao Tuyết Phong.

“Ngươi trước.” Trong mắt Ngao Tuyết Phong chợt lóe lên tinh quang.

“Ta thấy vẫn nên cùng nhau thôi.” Hiển nhiên Chu Từ Mặc chú ý tới tinh quang trong mắt Ngao Tuyết Phong, dĩ nhiên đã nghĩ đến chuyện này, vì vậy hẳn biết nhất định nam nhân này cho hẳn xuống bẫy rập, cho nên hẳn mới nói ra những lời này.

Mà theo những lời này của hẳn, trong mắt Ngao Tuyết Phong tối sầm lại, sau đó ‘hắc hắc. . .’ cười một tiếng, “Ta thấy ngươi vẫn nên làm trước thôi.”

Hẳn càng nói như vậy, Chu Từ Mặc lại càng thấy trong này có bẫy.

“Người nào trước người nào sau cũng không phải giống nhau sao, ta thấy cùng nhau mới khá công bằng.” Chu Từ Mặc nói lạnh nhạt như vậy, nhưng

cũng kiên định không cho nghỉ ngơi.

“VẬY. . . ĐƯỢC RỒI.” Ngao Tuyết Phong biết không chạy thoát, vì vậy nhắm mắt đồng ý.

“Ừ, ta đếm tới ba, cùng nhau bắt đầu đi.” Đứng ở trước ao sen tràn đầy cành cây gãy, mặc dù Chu Tử Mặc vẫn ôm Tử Lan, nhưng tầm mắt của hắn nhưng không rời khỏi Ngao Tuyết Phong.

Người có thể đùa bỡn tâm cơ ở trước mặt hắn đến nay còn chưa từng xuất hiện.

“Một, hai, ba. . .” Lúc tiếng thứ ba rơi xuống, Chu Tử Mặc nhìn thấy bước chân Ngao Tuyết Phong dừng một chút. Rất dễ nhận thấy, nam nhân này thật sự định đi trở bước.

Nhưng sau khi nhìn thấy Chu Tử Mặc cũng không động dậy, thì không thể không hành động.

Trong chốc khi hắn bắt đầu bước kia, Chu Tử Mặc cũng ôm Tử Lan bay múa.

Chu Tử Mặc nhìn thấy rõ ràng, khi thân thể Ngao Tuyết Phong sắp phải rơi vào mặt hồ, dưới chân của hắn cũng không điểm thẳng lên trên mặt hồ, mà là điểm ở trên thân cành đã tàn phá của hoa sen.

Vì vậy rốt cuộc Chu Tử Mặc cũng hiểu rõ tính toán của nam nhân này.

Không phải là muốn mượn thân cành gãy của hoa sẽ này để giảm bớt sóng ngọn của nước hồ sao? Hắn cũng không phải không có!

Vì vậy khi ngay khi Chu Tử Mặc phải rơi xuống, cũng lựa chọn một thân sen vô cùng lớn nhẹ nhàng chạm một chút, do có thân cành đó nâng đỡ, Chu Tử Mặc gần như không lưu lại một ngọn sóng nào trên mặt hồ.

Ngao Tuyết Phong vẫn quan sát hắn nhất thời trượt chân, thiếu chút nữa thì té lăn quay trong hồ.

Tự mình nghĩ được biện pháp, không ngờ bị Chu Tử Mặc ‘dùng khéo’ như thế, bây giờ nhìn lại trận tỷ thí đầu này, người thắng chắc chắn là Chu Tử Mặc rồi!

Quả nhiên, khi Chu Tử Mặc đi tới đình đối diện, không lưu lại một ngọn sóng nào ở mặt hồ, mà mặc dù Ngao Tuyết Phong chỉ để lại mấy ngọn sóng nhàn nhạt, nhưng nó cũng làm cho mặt hồ bắt đầu dậy sóng.

Cho nên rõ ràng thắng thua đã dễ thấy.

“Bây giờ sẽ tỷ thí mục thứ hai, so ai có khí lực lớn hơn, thấy sư tử bằng đá bên kia không? Chúng ta xem người nào nâng lên cao hơn.” Về mặt Ngao Tuyết Phong đặc ý nhìn Chu Tử Mặc.

Trước kia lúc đánh nhau với Chu Tử Mặc, hắn đã cảm thấy Chu Tử Mặc trừ bên ngoài biết một chút bước chân huyền diệu thì vốn cũng không phải là đối thủ của hắn, đặc biệt là hơi sức.

Cho nên vấn đề này hắn thắng chắc!

“Ừ.” Vẫn là tiếng nói đậm mạc, Chu Tử Mặc nhìn thấu hải lòng của Ngao Tuyết Phong. Nói thật, hắn thật sự không biết Ngao Tuyết Phong có cái gì mà há hê, giống như đã nắm chắc phần thắng vậy.

“Ta tới trước!” Ngao Tuyết Phong hưng phấn vọt tới trước mặt những con sư tử bằng đá kia, thờ một hơi thật dài đã nâng con sư tử bằng đá mà nam người lớn mới nâng được lên như vậy.

Lúc nâng con sư tử bằng đá này lên bả vai mình, hơi sức toàn thân Ngao Tuyết Phong đã bị dùng hết, đành phải là bắt đầu đi để xuống.

Vì vậy ‘phịch’ một tiếng, mặt đất bị chấn động ba cái.

Mặc dù không nâng qua đỉnh đầu, nhưng Ngao Tuyết Phong lại cảm thấy hắn thắng chắc!

“Tới phiên ngươi.” Hào khí vạn trượng mở miệng, Ngao Tuyết Phong chờ trò hề Chu Tử Mặc đó bùng nổ lại không nâng nổi con sư tử bằng đá.

Lãnh đạm đi tới trước mặt con sư tử bằng đá này, Chu Tử Mặc để Tử Lan trong ngực xuống, không làm chuẩn bị gì cả đã ôm lấy con sư tử bằng đá này, nâng lên cả trên đỉnh đầu, sắc mặt của Chu Tử Mặc không thay đổi chút nào.

Vì vậy khuôn mặt vốn đang đắc ý của Ngao Tuyết Phong ngay lập tức suy sụp, nam nhân này còn là người hay không hả!

“Bây giờ ngươi có thể lăn.” Nhẹ nhàng đặt con sư tử bằng đá này xuống dưới đất, lời nói lạnh nhạt của Chu Tử Mặc không thay đổi chút nào.

Khỏe miệng nhanh chóng co quắp hai cái, Ngao Tuyết Phong hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn bé gái này đang tràn đầy ái mộ với Chu Tử Mặc một cái thật sâu, khẽ thở dài một hơi ở trong lòng, có lẽ đây là lúc hắn nên rời đi.

Nhiều năm yên lặng chờ đợi như vậy, nhưng hoàn toàn không đi vào trái tim của cô nhóc kia được. Thậm chí đã tính toán kết quả có thể xảy ra từ lâu!

Có lẽ vốn dĩ bọn họ không là một đôi, cho nên mới có nhiều biến cố như vậy!

“Tử Lan, nếu như sau này nàng cảm thấy ta còn có thể, mà khi đó ta vẫn chưa cưới, có thể tới tìm ta.” Ngao Tuyết Phong quyết định phải đi về suy nghĩ một ít vấn đề thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chương 72: Vị hôn phu thứ hai của Tử Lan!

Hắn thật lòng thích Tử Lan, mà hắn cũng biết, Tử Lan thật lòng thích Chu Tử Mặc.

Cho nên rốt cuộc dù không muốn cũng phải buông tha, cái này thật sự là một vấn đề.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ tuyệt đối không tới tìm ngươi!” Tử Lan Thanh tức giận tròn trừng mắt, đối mặt với loại nam nhân này, nàng mới không đi tìm hắn! Tự luyện cuồng!

“Nói vậy cũng không chắc!” Ngao Tuyết Phong nhìn Chu Tử Mặc thật sâu một cái, sau đó xoay người rời đi, không dừng lại chút nào.

“Lúc này đi rồi hả?” Tử Lan Thanh nghi ngờ hỏi.

“Thế nào? Không bỏ được sao?” Chu Tử Mặc nhú mày.

“Cái rắm mới bỏ được với không được, ta chỉ cảm thấy có lẽ về sao hắn sẽ đến nữa.” Tử Lan Thanh nghi hoặc nhìn bóng lưng Ngao Tuyết Phong, vì sao nàng có thể có cảm giác quái dị như thế.

Giống như nàng biết một chút chuyện sâu xa bên trong.

“Trở lại là chắc chắn, nhưng đó là chuyện năm năm sau rồi.” Chu Tử Mặc ôm lấy Tiểu Nhân Nhân trên đất lần nữa, xoay người bay rời đi, bây giờ vẫn nên tiếp tục đi ăn bữa cơm bọn họ chưa ăn xong thôi.

Bây giờ nói chuyện sau này cũng nói vô ích!

Đợi đến khi Chu Tử Mặc và Tử Lan Thanh trở lại phòng ăn, nhìn thấy bàn ăn đã bị ăn đến rỗng tuếch, khóe miệng đang nhếch lên của Chu Tử Mặc và Tử Lan ngay lập tức sụp xuống.

Chu Tử Ngừ đáng chết, là heo hả? Ăn nhiều như vậy!

“Khụ khụ. . . Tiểu Tam, phân phó phòng bếp bày một bàn nữa.” Chu Tử Mặc lúng túng ho khan hai tiếng, sau đó phân phó.

Chẳng được bao lâu sau, một bàn rau dưa phong phú được bày lên lần nữa, Tử Lan Thanh mới ăn được hai miếng đã ăn không vô nữa. Vốn cũng không đói, vừa nãy đã ăn chút, bây giờ nhìn bàn đầy thức ăn, cảm giác muốn ăn tiêu tán toàn bộ không còn một mống.

“Sao vậy, không muốn ăn sao?” Chu Tử Mặc thấy Tử Lan không ăn, hắn cũng không muốn ăn nữa.

“Không phải là không muốn, là không đói.” Tử Lan Thanh cau mày, trong lòng có một ít dự cảm xấu đang liên tục nảy sinh như vậy.

Cũng không biết vì sao, bây giờ nàng lại sinh ra một chút ảo tưởng quái lạ không thực tế, lại đột nhiên giống như có năng lực dự đoán trước.

“Tiểu Tam, thu dọn đi.” Nếu Tử Lan không muốn ăn, vậy thì vứt đi thôi.

Vì vậy, một bàn tràn đầy đồ ăn mới được ăn vài miếng đã bị bỏ đi.

Khiến Chu Tử Ngừ núp ở một bên không nhìn được mà dậm chân, hai người ngu ngốc này thật đúng là lãng phí!

.

Thiếu niên xinh đẹp mười lăm mười sáu tuổi điềm tĩnh đứng ở trước vương phủ to lớn, hơi nhếch khóe miệng lên, cả khuôn mặt điềm tĩnh đều cực kì mỉa mai.

Mấy ngày trước, Thánh nữ đi tới nước Bách Hợp để hắn tiến về phía nước Chu thực hiện hôn ước, khi đó hắn đã biết, cuộc đời này có lẽ hắn sẽ đây

đưa cả đời với một người tên là Tử Lan.

Với hôn ước phụ vương đã an bài xuống này, hấn vốn không có tư cách cự tuyệt.

Mà cái tính tình luôn luôn điềm tĩnh kia cũng làm cho hấn hoàn toàn không định cự tuyệt vụ hôn nhân này.

Con người lúc còn sống, như nói với ai đều là cả đời, đã như vậy, cần gì phải rối rắm đối phương là người nào.

“Cốc cốc. . .” Thiếu niên xinh đẹp điềm tĩnh gõ vang cửa lớn đóng chặt này, trong nụ cười sáng rõ không có một chút tỳ vết nào, bất kể đối mặt với người nào, hấn đều có thể cười ngọt ngào như thế.

Hấn chính là thái tử nước Bách Hợp, Bách Hợp Mộng.

Cái tên cực kì nữ tính, nhưng Bách Hợp Mộng lại rất thích cái tên này, đây là tên mẫu thân đã mất để lại cho hấn, hi vọng cuộc đời của hấn vĩnh viễn đều có thể giống như sống ở trong mộng, tràn đầy sắc thái ly kỳ.

“Ai vậy?” Giọng nói không kiên nhẫn của Tiểu Tam vang lên.

Mấy ngày nay, bởi vì sau chuyện của công chúa Ninh Quốc hôm đó, những triều thần cũng không biết uống thuốc gì, mỗi ngày đều chạy đến vương phủ. Hơn nữa trong tay còn cầm không ít thứ, hiển nhiên chính là muốn nhận mua Vương Gia.

Nhưng Vương Gia không có chút hứng thú nào đối với những triều thần này, cho nên những quà tặng họ mang đến này, đến ngày thứ hai hấn sẽ đưa trở về lại.

Nhưng điều này khổ chết Tiểu Tam!

Cho nên cuối cùng Tiểu Tam quyết định canh giữ ở cửa, không cho mặt mũi của người nào cả!

Với những quà tặng mang đến trước kia, mặc kệ là ai cũng không mở cửa.

“Bách Hợp Mộng.” Giọng nói phần ngoạn, còn có thái độ phần ngoạn, chỉ cần là người đều sẽ bị phần ngoạn này chinh phục tại chỗ.

Tiểu Tam bên trong cửa hơi sững sờ, tiếng nói bên ngoài non nớt như thế, hơn nữa còn khéo léo như vậy, chẳng lẽ những triều thần kia thay đổi chiến lược, lợi dụng trẻ con nhà mình mang lên.

Nếu lúc này Bách Hợp Mộng biết tâm tư của Tiểu Tam, không biết còn có thể lạnh nhạt như vậy hay không.

Hấn đường đường là thái tử của một trong ba nước lớn, lại có thể có người không biết!

“Có chuyện gì sao?” Mặc dù Tiểu Tam rất kích động muốn mở cửa ra, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

“Thánh nữ đại nhân bảo ta đến, ta muốn tìm Tử Lan.” Tiếng nói điềm tĩnh và khéo léo của Bách Hợp Mộng khiến hảo cảm Tiểu Tam đối với hấn thăng tấp lên cao, mà trên thế giới này người có thể xưng là thánh nữ chỉ có một người, đó chính là nữ nhi duy nhất của Thủ Hoàng, Khuyên Diệu Dịch.

Dù Tiểu Tam có cô lậu quả văn (hiểu biết nông cạn) nữa cũng nghe qua đại danh của thánh nữ.

Nhưng hấn chưa từng tiếp xúc với xã hội thượng lưu, cho nên cho dù nghe qua đại danh của thánh nữ, cũng không biết rốt cuộc Thánh nữ ở cái thế giới này tôn quý thế nào.

“À.” Tiểu Tam đáp một tiếng lập tức mở cửa chính ra, nếu không phải tới tặng quà thì cũng không cần nhốt người khác ở ngoài cửa rồi.

Hơn nữa Tiểu Tam thật sự không muốn làm khó với một thiếu niên.

Vừa mở cửa ra, thiếu niên môi hồng răng trắng này đã gọi vào đáy mắt Tiểu Tam, cho dù đã nhìn quen gương mặt tuấn dật của Vương Gia nhà mình rồi, Tiểu Tam không thể không thừa nhận thiếu niên này không chỗ nào kém Vương Gia.

Mà thiếu niên còn nhiều hơn Vương Gia mấy phần tinh khiết.

“Vị công tử này, người tìm cách cách nhà ta có chuyện gì sao?” Tiểu Tam mỉm cười hỏi, đối mặt thiếu niên tinh khiết như thế, Tiểu Tam thật sự không đành lòng tăng thêm giọng điệu.

“Nàng là vị hôn thê của ta, dĩ nhiên ta tới để thực hiện hôn ước.” Bách Hợp Mộng xấu hổ cười một tiếng, sau khi nói xong câu đó, khuôn mặt tinh khiết đã nhanh chóng thành một mảnh. Đối với vị hôn thê còn chưa thấy mặt, mặc dù Bách Hợp Mộng đón nhận thân phận của nàng, nhưng khi nói ra khỏi miệng vẫn có mấy phần ngượng ngùng như vậy.

“A, thì ra là . . . Người nói cái gì? Người tới tìm cách cách nhà ta để thực hiện hôn nhân hả!” Phản ứng lại, Tiểu Tam khiếp sợ nhìn thiếu niên xấu hổ trước mặt.

Ở vương phủ, ai không biết tiểu cách cách là cấm kỵ của vương gia, đó là ngậm tiểu cách cách trong miệng còn sợ đau.

Nhưng bây giờ lại bị một nam nhân tìm tới cửa, nói tiểu cách cách là vị hôn thê của hắn, còn hắn thì tới thực hiện cái hôn ước này.

Mặc dù không biết Vương gia sẽ có vẻ mặt gì, nhưng Tiểu Tam tin chắc, một khi Vương Gia biết chuyện này, thiếu niên xinh đẹp trước mặt này. . . Cho dù không nằm để ra ngoài, thì chắc cũng sẽ không đứng được mà đi ra ngoài.

“Ừ.” Xấu hổ cười một tiếng lần nữa, ánh mắt Bách Hợp Mộng nhìn Tiểu Tam cũng càng phát nhu hòa.

“Hắc. . . Người bạn nhỏ, ta khuyên ngươi ở đâu thì trở về đó đi, cách cách nhà ta đã gả cho Vương Gia nhà ta rồi.” Tiểu Tam thật sự không đành lòng nhìn thiếu niên xinh đẹp và hiếu lễ này bị Vương Gia bắt thành nấy khối, tốt bụng nhắc nhở.

Nhưng hiển nhiên Bách Hợp Mộng sẽ không vì mấy câu nói của hắn sẽ rời đi.

“Ừ.” Nhẹ nhàng đáp một tiếng, Bách Hợp Mộng như đương nhiên mà gật đầu một cái, “Tư Lan ưu tú như vậy, dù cưới thêm mấy nam nhân cũng là việc nên làm.” Bách Hợp Mộng nói là chuyện nên làm, khiến đại não Tiểu Tam lập tức mắc kẹt.

Vừa hắn không nghe lầm chứ?

Thiếu niên xinh đẹp này dễ tiểu cách cách cưới thêm mấy nam nhân! Hơn nữa còn là chuyện nên làm!

“A. . . Ha ha. . . Hộ vệ, đưa công tử này đến y quán trước mặt.” Rốt cuộc vào giờ khắc này Tiểu Tam cũng xác định, thiếu niên xinh đẹp trước mặt này chính là một kẻ điên.

Mới có thể nói ra loại lời nói điên cuồng này.

“Ta không phải kẻ điên, lời nói đều là sự thật.” Giọng nói cực kì uất ức từ trong miệng mềm mại của thiếu niên thốt ra, làm cho tất cả mọi người ở đây đều có chút không ổn.

“Đại Quân Sư, ta thấy thiếu niên này cũng không giống kẻ điên, có lẽ. . .” Một thị vệ bên cạnh có hơi không nhìn được nữa, vì vậy mở miệng nói, vậy mà mới nói đến một nửa đã bị Tiểu Tam hung hãn trừng mắt liếc.

Vì vậy nửa câu nói sau cũng không nói ra miệng nữa.

“Ta gọi ngươi đưa ra cửa, thì các ngươi đưa đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!” Giọng của Tiểu Tam có hơi cứng ngắt.

Chẳng lẽ hắn không phân rõ được người bình thường với kẻ điên sao?

“Các ngươi đã không mời ta đi vào, ta chỉ có thể tự mình tiến vào.” Thiếu niên phẫn nộ u oán than thở một hơi, sau đó từng trận hương hoa bách hợp truyền đến cửa đại môn này, mà bóng dáng mềm mại của thiếu niên đã chẳng biết biến mất vô ảnh vô tung từ lúc nào.

“Ngươi. . . Các ngươi có nhìn thấy thiếu niên kia tiến vào không?” Tiểu Tam cảm thấy đầu lưỡi mình có hơi bị thất lại.

Một người sò sò, cứ biến mất ở trước mặt của hắn như vậy, nói không sợ thì đó là gat người!

Nhưng xung quanh có nhiều người như vậy, mà hắn cũng mới được thăng làm Đại Quân Sư trước đây không lâu, cho nên phải trấn tĩnh, nhất định phải trấn tĩnh!

“Không có. . . Không nhìn thấy!” Đầu lưỡi của hộ vệ cũng bắt đầu thất lại, bọn họ chỉ nhìn thấy thiếu niên kia biến mất, lại không nhìn thấy thiếu niên kia vào phủ.

“Không nhìn thấy là tốt rồi, coi như thiếu niên kia chưa bao giờ xuất hiện.” Tiểu Tam nói xong câu đó đột nhiên xoay người, chạy đi vào trong vương phủ, chuyện này phải bẩm báo cho Vương Gia.

Vì chuyện này quá ly kỳ rồi.

Đang lúc Tiểu Tam cấp tốc chạy vào, lúc này Bách Hợp Mộng đã đi tới nội viện vương phủ này, nhìn tiểu nhân nhân đang cười vui vẻ ở trên bàn dây đu, Bách Hợp Mộng biết đây chính là vị hôn thê của mình.

Với cô nhóc kia, Bách Hợp Mộng coi như hài lòng.

Ít nhất trong mắt tiểu nhân đó không có dục niệm hắn ghét nhất.

“Ai đó?” Đang lúc Bách Hợp Mộng mất hồn thì giọng nói của Chu Từ Mặc ở bên kia chợt vang lên.

Theo tiếng nói cảnh giác của Chu Từ Mặc, tiểu nhân nhân cười vui trên xích đu cũng nhanh chóng nhảy xuống xích đu, chạy chậm tới bên người Chu Từ Mặc, nắm chặt vạt áo Chu Từ Mặc cảnh giác quan sát bốn phía.

“Là ta, Bách Hợp Mộng.” Thiếu niên xấu hổ và phần ngạo đi ra từ trong biển hoa, ánh mắt của hắn vẫn tập trung ở trên người của Từ Lan, về mặt cảnh giác của tiểu nhân này lại đáng yêu như vậy.

Mặc dù Bách Hợp Mộng biết bây giờ mình cũng không thích nàng, nhưng hắn cũng bắt đầu sinh ra từng chút hảo cảm như vậy.

“Bách Hợp Mộng, thái tử nước Bách Hợp!” Ánh mắt Chu Từ Mặc cực kì thâm trầm, đối với nước Chu, nước Bách Hợp tuyệt đối là một con vật khổng lồ, vậy mà thái tử nước Bách Hợp lại xuất hiện ở nơi này.

Nói Bách Hợp Mộng đi tới nơi này mà không có mục đích, đó tuyệt đối là không thể nào, mà mục đích của hắn! Trừ Từ Lan, Chu Từ Mặc thật sự không nghĩ ra điều khác.

“Ừ, là ta.” Bách Hợp Mộng xấu hổ cười một tiếng với Chu Từ Mặc, trong nụ cười kia bao hàm quá nhiều ý tốt.

“Xin hỏi ngài tới nơi này có chuyện gì?” Có câu nói đưa tay không đánh người mặt tươi cười, dĩ nhiên thái độ của Bách Hợp Mộng thật sự quá tốt, tốt đến mức Chu Từ Mặc hoàn toàn không tìm ra bất kỳ lý do gì để gây phiền phức với hắn, cho nên cũng thân thiện hỏi.

Ít nhất mặt ngoài là như thế!

“Cũng không có chuyện lớn gì, ta chỉ tới thực hiện hôn ước.” Bách Hợp Mộng xấu hổ cười một tiếng, sau đó như có như không nhìn Từ Lan một cái, gương mặt xinh đẹp bị thẹn thùng đến đỏ bừng.

Hôn ước!

Nghe hai chữ đó, trên mặt Chu Từ Mặc lập tức biến đổi.

Thái tử Bách Hợp này chắc chắn không thể có hôn ước với hắn, cho nên người hắn muốn thực hiện hôn ước kia tuyệt đối không phải hắn, nhưng cái không phải kia chỉ có thể là Từ Lan, cho nên thái tử Bách Hợp này là vị hôn phu của Từ Lan!

Nghĩ đến ba chữ ‘vị hôn phu’ này, lòng của Chu Từ Mặc đột nhiên căng thẳng.

Vị mẫu thân Hoàng quý phi kia từng nói với hắn, Từ Lan có bảy vị hôn phu, từng người đều là rồng phượng trong người. Ngao Tuyết Phong là một, mà bây giờ, vị hôn phu thứ hai cũng tìm tới cửa.

Nhưng Chu Từ Mặc không ngờ, thái tử nước Bách Hợp này cũng là vị hôn phu của Từ Lan.

Hơn nữa thiếu niên kia. . .

“Người không cần phải thực hiện hôn ước, vì Từ Lan không thích người.” Chu Từ Mặc cực kì tuyệt cực kì hoàn toàn, thật ra thì hắn cũng muốn trao đổi một chút với thái tử nước Bách Hợp này thật tốt, sau đó ở nói cho hắn biết, người trong lòng Từ Lan là hắn, mà không phải thái tử nước Bách Hợp này.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt thẹn thùng và thuần khiết trước mặt này, Chu Từ Mặc lại đột nhiên thay đổi chủ ý.

Vì hắn sợ Từ Lan sẽ thích thiếu niên tinh khiết giống như thanh tuyết (suối trong) này.

“Ta không quan tâm, Từ Lan ưu tú như thế, dù nàng cưới thêm mấy nam nhân ta cũng sẽ tiếp nhận.” Bách Hợp Mộng nói lại lời mình mới vừa nói ở cửa đại môn ra một lần nữa.

Mà hắn sau khi nói xong lời này, phản ứng Chu Từ Mặc gần như giống phản ứng của Tiểu Tam như đúc, khóe miệng cũng co quắp dòn đập mấy cái.

Hắn chưa từng thấy qua nam nhân hiểu đại nghĩa sâu như vậy!

“Ta có thể cưới thêm mấy nam nhân?” Từ Lan Thanh nghe đến đó thì ánh mắt sáng lên, tuy do mất trí nhớ mà có hơi không hiểu ‘cưới nam nhân’ là có ý gì, nhưng nhiều thứ thì có càng nhiều càng tốt!

Cho nên cưới thêm mấy nam nhân sẽ không có vấn đề gì chứ?

“Hừ, nàng dám cưới thêm mấy nam nhân, thì không cần tới gặp ta nữa!” Chu Từ Mặc cực kỳ tức giận quát Từ Lan, khiến Từ Lan co rụt cổ lại, không nhận được nho nhỏ nói thầm, “Không cưới thì không cưới, làm gì mà dữ dội với người ta như vậy!”

“Làm sao người có thể bá đạo như vậy, để Từ Lan cưới thêm mấy nam phu chăm sóc nàng, có cái gì không được!” Hình như Bách Hợp Mộng có hơi tức giận, trong mắt to ngầy thơ long lanh làm cho người ta không nhận được đau lòng.

Nhưng hiển nhiên Chu Từ Mặc và Từ Lan sẽ không vì cái mắt to long lanh kia mà đau lòng.

“Có cái gì không được! Ta thấy người vốn cũng không biết yêu, mới có thể nói ra này loại lời nói ngây thơ này!” Chu Từ Mặc sẽ không vì thiếu niên trước mặt này là thái tử nước Bách Hợp mà có đãi khác với hắn.

Ngược lại, cũng vì hắn là thái tử nước Bách Hợp, Chu Từ Mặc tràn đầy địch ý với hắn.

Một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ như vậy, hơn nữa để khiến Từ Lan cười thêm mấy nam phụ, nói thật. . . Chu Từ Mặc có hơi chột dạ.

“Làm sao người biết ta không biết yêu, yêu không phải là hi vọng một người khác có thể sống tốt hơn sao?” Bách Hợp Mộng tức giận, vì Chu Từ Mặc nói đúng, hẳn thật sự không biết yêu.

Hắn vốn cũng không biết tình tình ái ái trên thế giới này. Hắn luôn sử dụng ánh mắt của mình đi đối đãi với tất cả cái thế giới này, hơn nữa còn ngây thơ cho rằng cái thế giới này cũng sẽ như thế.

“Hừ, chờ lúc người biết yêu trở lại mới nói đạo lý! Bây giờ xin rời đi!” Chu Từ Mặc ôm lấy Từ Lan đang tò mò bên cạnh, không dừng lại chút nào, hẳn hoàn toàn không cần thiết dây dưa với một người vốn không biết yêu.

Bách Hợp Mộng mấy lần muốn nói, cuối cùng lại bị tiếng của Tiểu Tam cắt đứt, “Vương Gia, Vương Gia, mới vừa tới một người điên. . .” Lúc Tiểu Tam nói xong hai chữ ‘kẻ điên’, rốt cuộc Tiểu Tam cũng nhìn thấy thiếu niên ở trong bụi hoa kia.

Vì vậy Tiểu Tam câm nín.

“Hắc. . . Hắc hắc. . . Thì ra là người thật sự đã tiến vào.” Tiểu Tam cười cười xấu hổ, sau đó gương mặt khổ sở nhìn Vương Gia nhà mình.

Được rồi, lần này là hẳn thất trách đúng không?

“Ta không phải kẻ điên.” Bách Hợp Mộng bình tĩnh lại, cười yếu ớt nhìn Tiểu Tam.

“Hắc. . . Ừm!” Tiểu Tam suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu một cái, được rồi, nhìn bộ dáng thiếu niên này cũng không giống kẻ điên, nên tạm thời coi hắn không phải là kẻ điên thôi.

“Từ trước đến nay vương gia nhà người luôn ở chung một chỗ với Từ Lan sao?” Bách Hợp Mộng như có điều suy nghĩ nhìn phương hướng rời khỏi của Chu Từ Mặc và Từ Lan, nhìn bọn họ ngọt ngào như thế, hình như trong tim Bách Hợp Mộng có hơi hiểu ra.

Thích chính là muốn vĩnh viễn sống chung một chỗ với người kia sao?

Chỉ có hai người bọn họ? Chẳng lẽ bọn họ không cảm thấy cuộc sống như thế sẽ rất ngán sao?

Rất dễ nhận thấy, mặc dù trong tâm Bách Hợp Mộng có chút hiểu ra, tuy nhiên hắn cũng không tán thành với loại tình yêu bá đạo này!

“Đúng, Vương gia nhà ta rất thích tiểu cách cách, mà cách cách nhà ta cũng rất yêu Vương Gia.” Tiểu Tam kiêu ngạo nói, trong lời của hắn cũng ngầm nói rõ ràng, đó chính là cách cách và Vương Gia nhà hắn thật tâm yêu nhau.

Hi vọng Bách Hợp Mộng trước mặt này không nên dính vào.

“Yêu nhau chính là từ chiếm đoạt?” Bách Hợp Mộng có chút không xác định.

Từ nhỏ hắn đã bị truyền thụ ‘yêu thì nên bao la’, cho nên trong mắt hắn, tình yêu của Từ Lan và Chu Từ Mặc có hơi khác lạ.

“Hai người yêu nhau thực sự, trái tim sẽ không có người thứ ba.” Sau khi Tiểu Tam nói xong lập tức xoay người rời đi, hơn nữa vẫn âm thầm bội phục ở trong lòng mình, hắn có thể nói ra lời nói hùng hồn như vậy.

Bách Hợp Mộng nghe đến đó thì khẽ cau mày, hai người yêu nhau thực sự thì trái tim sẽ không có người thứ ba sao?

Tình yêu chân chính là ích kỷ?

Vậy mấy thứ hắn bị nhét vào từ nhỏ là cái gì?

Chẳng lẽ tất cả đều là giả?

Trên khuôn mặt ngây thơ, xen lẫn quá nhiều cảm xúc, hắn đã không hiểu vì sao phụ hoàng của mình phải dạy mình như vậy, chẳng lẽ chỉ coi mình thành một công cụ sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chu Tử Mặc giác tỉnh huyết mạch!

Đề mình làm một cái công cụ giao hảo với Thủ Hoàng sao?

Đây chính là nhân tính, người không lợi dụng người khác, người khác sẽ lợi dụng lại người, ha ha. . . Thật đúng là khôi hài!

Nghĩ tới những điều này, khoe miệng Bách Hợp Mộng bắt đầu không cảm được mà nhếch lên, mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rỡ kia vẫn còn treo mỉm cười ngây thơ.

“Tử Lan, nếu phụ hoàng ta và Thánh nữ để cho ta cưới nàng, vậy ta cũng chỉ có thể cưới nàng, đây không chỉ là mạng của ta, cũng là mạng của nàng!”
Bách Hợp Mộng nhớ đến bóng lưng Tử Lan Thanh, tự lẩm bẩm

.....

Từ khi Bách Hợp Mộng đi tới vương phủ trở đi, Chu Tử Mặc cũng biết, càng là thời gian về sau, sẽ càng có nhiều nam tử ưu tú đi tới vương phủ tự xưng là vị hôn phu của Tử Lan.

Bởi vì Tử Lan vốn có nhiều vị hôn phu như vậy, những vị hôn phu này đều do mẫu thân nàng tạo nên.

Cho dù Tử Lan cũng không thừa nhận vị mẫu thân này, nhưng Khuynh Diệu Dịch là mẫu thân của Tử Lan, đây là sự thật không thể thay đổi.

Mà đêm nay chính là ngày hán giặc tỉnh huyết mạch!

Thật ra thì từ sau khi Tử Lan giác tỉnh huyết mạch không quên hán, hán vẫn do dự mình có nên giác tỉnh huyết mạch chi lực hay không, có lẽ cứ ôm lấy tiểu tử này như vậy, rồi chạy trốn tới một thế giới không tranh quyền thế, sẽ hạnh phúc cả đời.

Nhưng Bách Hợp Mộng đến giống như đánh một đòn cảnh cáo, đánh hán hoàn toàn tỉnh lại.

Ở thế giới này, nơi như thế nào mới là nơi không tranh quyền thế! Âm mưu khắp nơi tính toán khắp nơi, nếu như người không bò xuống dưới, không đứng ở chỗ cao nhất, cũng sẽ bị người khác đạp đi.

Cho nên. . .

Chu Tử Mặc biết, mình cần thiết phải giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, không chỉ là vì Tử Lan, cũng là vì chính hán!

Đêm khuya, đứng ở trong tiểu hoa viên quen thuộc này, Chu Tử Mặc lẳng lặng chờ đợi vị mẫu thân Hoàng quý phi kia đến, mặc dù ngoài mặt hán vẫn luôn yên lặng, nhưng Chu Tử Mặc biết, lúc này nội tâm của hán không có bình tĩnh chút nào.

Giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực thì nhất định phải quên chuyện trước kia, đây là sự thực vĩnh viễn không thay đổi.

Mặc dù không biết vì sao Tử Lan không quên hán, nhưng từ hán ra cũng quên mất mọi việc, mọi người.

Chu Tử Mặc không biết mình có quên hết mọi thứ hay không, cho nên hán cảm thấy có từng đợt khủng hoảng như vậy, nếu như hán quên. . .

Sẽ không!

Nếu Tử Lan không quên hán, hán cũng tuyệt đối không quên Tử Lan!

Hán sẽ sử dụng sinh mệnh của hán để nhớ tiểu nhân kia .

“Thật sự muốn giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực sao? Thật ra thì hiện tại Tử Lan cũng không quên con... con cũng không cần thiết phải giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, các con. . .”

“Mẫu thân, không cần nói nữa, ý con đã quyết.” Chu Tử Mặc cắt đứt lời nói của mẫu thân, hán biết chắc chắn Tử Lan sẽ không xem thường hán, nhưng tự hán sẽ xem thường mình.

Chỉ cần hán còn chưa giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, thì cũng chưa có tư cách đứng ở bên người Tử Lan!

Cho nên để có thể hợp với Tử Lan, nhất định hán phải giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực!

“Ài, thật ra thì có lúc người ta cũng không nên cố chấp như vậy.” Mạc Tĩnh Thương khẽ than thở, chấp nhất cũng không phải một chuyện xấu, nhưng quá câu chấp thì nhất định không phải là chuyện tốt.

“Hiện tại ta cho con giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, chỉ hy vọng về sau con sẽ không hối hận.” Mạc Tĩnh Thương biết tính khí quật cường của nhi tử mình.

Một khi hán quyết định chuyện gì thì có mười một con bò cũng không kéo trở về được.

Dù nàng không giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực giúp hán, hán cũng sẽ tự mình Giác Tỉnh, đến lúc đó có lẽ sẽ làm cho diễn biến sự tình càng hồng бет.

Một cây ngân châm đã sớm chuẩn bị xong ở trong tay Chu Tử Mặc lặng lẽ xuất hiện, hần nhớ rõ Mạc Tình Thương đã từng nói nó có liên quan đến thức tỉnh huyết mạch.

Ở trong tay Mạc Tình Thương, chẳng biết lúc nào đã có một chén thanh tuyến.

Ngân châm hung hăng đâm vào ngón giữa của mình, trên khuôn mặt tuấn dật này của Chu Tử Mặc không có chút thay đổi nào, vẫn là lạnh nhạt trước sau như một. Mạc Tình Thương nhìn vậy không nhận được mà cau chân mày lại, tính tình nhi tử bảo bối này của nàng rất giống với phụ hoàng hần.

Nặn ra chín giọt máu của mình vào thanh tuyến, Chu Tử Mặc có hơi kinh ngạc phát hiện chén nước thanh tuyến kia lại mang theo ít màu vàng kim nhàn nhạt.

“Mẫu thân, trong máu của chúng ta mang theo vàng sao?” Chu Tử Mặc do dự không rõ hỏi.

Bởi vì hần chưa từng nghe nói qua trong máu sẽ mang theo màu vàng kim.

“Ta chưa từng giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, làm sao ta biết! Nhưng không có vấn đề gì, dù sao giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực cũng thuộc về hành vi nghịch thiên.” Mạc Tình Thương do dự bất định nói.

Sau khi nói xong thậm chí thở sâu thở ra một hơi, đề xuống không hiểu trong lòng mình, bụng nước sôi kèm với màu vàng kim này đến trước mặt Chu Tử Mặc.

“Có uống không?” Hình như lời của Mạc Tình Thương có chút không xác định, chính nàng cũng không biết Chu Tử Mặc uống chén nước sôi này vào có thật sự quên Tử Lan hay không. Nhưng nếu Chu Tử Mặc không uống, thì khả năng hần ở chung với Tử Lan cũng sẽ xuống đến cực điểm!

Mà biết rõ kết quả nàng vẫn không nhận được hỏi lên.

“Uống...uống...ng!” Chu Tử Mặc chỉ đáp lại một chữ, lại lộ ra kiên định vô cùng.

Chỉ có Giác Tỉnh huyết mạch mới có thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh Tử Lan!

Một chén nước sôi xen lẫn dòng máu của mình bị Chu Tử Mặc uống không còn một giọt, khi một giọt nước cuối cùng dung nhập vào trong lòng Chu Tử Mặc, Chu Tử Mặc đột nhiên cảm thấy tim của mình đau xót đau u ám, hoàn toàn mất phương hướng của mình.

Lọt vào trong một mộng giấc thần kì.

Ở trong giấc mộng kì dị này, có vô số đoạn ngắn đã vỡ nát, những đoạn ngắn này không ngừng tuôn vào trong đầu Chu Tử Mặc, khiến đại não Chu Tử Mặc căng căng đau.

Cuối cùng, khi Chu Tử Mặc cho rằng mình sẽ không cảm cự nổi, một tòa điêu khắc đột nhiên rơi xuống trên bầu trời.

Bức điêu khắc là một nam nhân phản lưng mang theo đôi cánh, sau khi nhìn rõ diện mạo nam nhân kia, điể-ndanleêq-uquy đ-ôn Chu Tử Mặc đột nhiên sững sờ ngay tại chỗ.

Đầu óc trống rỗng.

Bởi vì mặt mũi nam nhân kia giống hần như đúc.

“Ta xuống đây, chỉ vì duy trì thăng bằng của thế giới. Thiên Đạo luân hồi, chỉ làm một chữ tình đắm chìm.” Tiếng nói thần thánh và vang dội ép đến mức Chu Tử Mặc có hơi không thở nổi.

Rõ ràng có thể cảm thấy nam nhân được điêu khắc lên này chính là mình, nhưng vì sao lại xa lạ như thế, nam nhân này thật sự là mình sao?

“Ngươi là ai?” Giọng nói của Chu Tử Mặc cực kì lạnh lùng, nhưng hần lại biết rõ lúc này nội tâm của mình mê mông như thế nào.

Đối mặt với một sinh vật lạ như vậy, hơn nữa giống cùng hần như đúc, cũng khó trách Chu Tử Mặc sẽ khủng hoảng.

Thậm chí hần còn hoài nghi, sau khi thức tỉnh huyết mạch, sẽ là người đàn ông này thay thế hần sống, mà không phải chính hần sống ở bên người Tử Lan.

Loại cảm giác này thật sự làm hần cảm thấy thật khủng khiếp.

“Ta là ngươi, mà ngươi cũng là ta! Chúng ta là một chính thể!” Điêu khắc màu vàng chậm rãi mở miệng, khiến lòng của Chu Tử Mặc không nhận được run rẩy.

“Không! Ngươi không phải là ta! Mà ta cũng không phải là ngươi!” Chu Tử Mặc cố nén lửa giận trong lòng, hần mới không cần biến thành nam nhân này, cho dù có thể vĩnh viễn có thực lực cường đại, nhưng đó đã không phải là hần!

Mà hần chỉ muốn canh giữ ở bên người Tử Lan, dùng lực lượng của mình đi bảo vệ nàng, mà không phải cùng bức điêu khắc không biết ở đâu ra này hòa làm một thể.

“Người là ta, đây là sự thực không có thể thay đổi.” Điều khắc màu vàng vẫn tiếp tục.

Hình như hắn rất muốn Chu Tử Mặc thừa nhận sự hiện hữu của hắn.

“Không! Ta tuyệt đối không thừa nhận thân phận của người!” Giọng nói Chu Tử Mặc bắt đầu không ngừng run rẩy, hắn không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, hắn bị ai phát hiện ý thức trong đầu mình bắt đầu liên tục hỗn loạn.

Hắn biết, đây là quá trình dung hợp.

“Mặc kệ người có thừa nhận hay không, đây chính là sự thật!” Điều khắc màu vàng không ngừng xâm thực lấy đại não Chu Tử Mặc.

“Muốn có thực lực cường đại, chúng ta phải dung hợp hoàn chỉnh lại!” Điều khắc màu vàng vừa dung nhập vào thân thể Chu Tử Mặc, vừa không ngừng kể rõ những sự thật vĩnh hằng kia.

“Không. . .” Khi điều khắc màu vàng kia hoàn toàn dung nhập vào thân thể Chu Tử Mặc, Chu Tử Mặc đột nhiên phát hiện, thì ra là bọn họ thật sự là một thể, nhưng. . .

Hắn cũng không ghét loại cảm giác này, giống như đây không hề là hắn, thể mà nhưng hắn lại biết rất rõ hắn vẫn là hắn!

Trong tiểu viện xinh đẹp, vẫn trầm tĩnh trước sau như một, Mạc Tinh Thương lo lắng nhìn Chu Tử Mặc trên đất. Nàng chỉ biết khái quát quá trình giác tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, nhưng cũng không biết tình huống cụ thể.

Cho nên nhìn Chu Tử Mặc đang hôn mê, trừ lo lắng ra nàng cũng không biết có thể làm gì để giúp đỡ Chu Tử Mặc.

Không biết qua bao lâu, khi những ánh sáng màu vàng như mắt bắt đầu lan tràn, Chu Tử Mặc đột nhiên mở cặp mắt của mình ra, ở đáy mắt hắn, chợt lóe lên kim quang kì dị.

“Mẫu thân.” Lãnh đạm mở miệng, cũng không biết đây là Chu Tử Mặc phải hay không phải Chu Tử Mặc.

“Mặc nhi, rốt cuộc con cũng tỉnh, con. . . Còn nhớ rõ ta?” Mạc Tinh Thương vui mừng hỏi.

Chẳng lẽ Chu Tử Mặc không chỉ thức tỉnh Huyết Mạch Chi Lực, hơn nữa còn không mất đi trí nhớ, nếu sự thật là như vậy, đó chính là việc vui lớn.

“Ừ.” Vẫn lạnh nhạt đáp lại, bình tĩnh trong ánh mắt Chu Tử Mặc không có một chút gợn sóng.

Mạc Tinh Thương đột nhiên cảm thấy nhi tử trước mặt mình này đã không còn là Chu Tử Mặc nữa, cảm giác thật kỳ diệu, nhưng loại cảm giác mẫu tử liên tâm lại biến mất không còn một chút.

Cũng khó trách Mạc Tinh Thương có thể tạo ra loại cảm giác khó hiểu này.

“Mặc nhi, con còn nhớ rõ Tử Lan không?” Mạc Tinh Thương có hơi khẩn trương hỏi.

“Tử Lan. . .” Chu Tử Mặc tự lẩm bẩm, đột nhiên hắn che đầu của mình, vì sao đầu lại đau đớn như vậy, không phải hắn lấy được tất cả trí nhớ của Chu Tử Mặc rồi sao? Nhưng bây giờ lại không biết Tử Lan là ai!

Hắn còn là hắn sao?

“Cút ra khỏi thân thể của ta!” Trong đầu, tiếng nói tức giận kia chợt vang lên, mở một cái rồi đóng mắt lại, Chu Tử Mặc trở về thân thể quen thuộc vốn có của hắn lần nữa.

“Mặc nhi.” Mạc Tinh Thương khẩn trương ôm nhi tử bảo bối của mình, khuôn mặt đau lòng khiến Chu Tử Mặc đau xót, hắn lại để cho mẫu thân của mình vì mình mà lo lắng.

“Mẫu thân, ta không sao.” Lúc này Chu Tử Mặc mới là Chu Tử Mặc quen thuộc đó.

Cho dù giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng trong lạnh nhạt này cũng xen lẫn thân tình nồng đậm.

“Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt, mẫu thân còn tưởng rằng. . . Thôi, chuyện đã qua cũng không cần nói ra, ta phải làm chính là tận lực che giấu sự thật thức tỉnh huyết mạch này.” Mạc Tinh Thương khẩn trương nói.

Nếu một khi chuyện Chu Tử Mặc giác tỉnh huyết mạch bị người có lòng biết, tuyệt đối sẽ thông báo cho Nhân Hoàng.

Đến lúc đó Nhân Hoàng sẽ phái ra cao thủ chân chính đòi lấy mệnh Chu Tử Mặc trước, vì mỗi một thời đại chỉ có thể có một người giác tỉnh huyết mạch! Những người khác, một khi lựa chọn giác tỉnh huyết mạch cũng chỉ có một lựa chọn, đó chính là chết!

“Ừ, người yên tâm, iie-ndãneeq-uquy đ-ôn con biết rõ nên làm như thế nào.” Tinh quang trong mắt Chu Tử Mặc chợt lóe.

Lúc này hắn đã biết toàn bộ trí nhớ của ‘hắn’, cũng biết rất nhiều bí mật không muốn người biết, hắn biết rõ đường ngày sau của mình nên đi như thế nào.

Vì Từ Lan, vì một ít người hắn yêu, hắn sẽ áp chế người đó trong thân thể hắn!

“Ta đi về trước đây, chuyện còn lại con tự xử lý.” Mạc Tinh Thương có hơi mệt mỏi đứng dậy, chưa ngủ một ngày một đêm, nàng thật sự có chút mệt nhọc như vậy.

“Ừ.” Chu Từ Mặc đỡ Mạc Tinh Thương dậy, nhìn khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của nàng lại có thêm mấy nếp nhăn, tâm Chu Từ Mặc hơi đau.

Mẫu thân này của hắn đã trả giá vì hắn không chỉ là trái tim vất vả, càng nhiều hơn là tuổi xuân quý giá nhất của nữ nhân.

“Nurong, con. . . Về sau người không cần đến hậu viện nữa, có chuyện gì thì con sẽ đi hoàng cung tìm người.” Năng lực hắn có thể giúp mẫu thân cũng chỉ có một chút như vậy thôi, Chu Từ Mặc than thở ở trong lòng.

“Được.” Mạc Tinh Thương không ngu ngốc, ngược lại còn thông minh tuyệt đỉnh, trong chốc lát lời nói của Chu Từ Mặc vừa phát ra kia, nàng đã đoán được tâm tư của Chu Từ Mặc. Vì vậy lòng tràn đầy vui mừng lên tiếng, rốt cuộc nhi tử cũng trưởng thành!

.

Sau khi Từ Lan Thanh rời giường cũng chưa từng nhìn thấy Chu Từ Mặc, cả người y hết hũ nút ngồi ở trên giường chơi bím tóc của mình.

Vẫn không để ý tới nha hoàn ở phía trước định tắm cho nàng, tuyên bố, “Chu Từ Mặc không đến, đừng mơ làm cho ta rời giường!” Lúc này Từ Lan Thanh đã chín tuổi, nhưng mà vì mất đi tất cả trí nhớ trừ Chu Từ Mặc ra, tâm trí cũng chỉ có năm tuổi.

Một đứa bé năm tuổi, người có thể trông cậy nàng ngoan ngoãn nghe lời sao?

Chu Từ Ngữ nằm ở cửa, tò mò nhìn Từ Lan vênh vác hống hách ở bên trong, một đôi mắt xinh đẹp to tròn tràn đầy mới lạ, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Từ Lan như thế.

Nghe nha hoàn nói Từ Lan mất trí nhớ, chỉ nhớ rõ Chu Từ Mặc.

Nói thật, sau khi nghe được tin tức này, Chu Từ Ngữ có một chút tức giận.

Tiểu nha đầu đáng chết kia lại có thể chỉ nhớ rõ Chu Từ Mặc, mà không nhớ người tỷ tỷ nàng này, có thể không khiến cho nàng tức giận sao. Nhưng tức thì tức, thương yêu của nàng với Từ Lan vẫn là không thay đổi chút nào.

“Người là ai? Làm gì mà núp ở chỗ đó?” Nằm ở trên giường chơi đùa, Từ Lan Thanh đột nhiên nhìn thấy Chu Từ Ngữ ở ngoài cửa, khuôn mặt xinh đẹp khiến Từ Lan Thanh không tự chủ được đã cảm thấy vô cùng thân cận.

“Ta là Chu Từ Ngữ, tỷ tỷ của muội.” Chu Từ Ngữ thấy mình đã bị Từ Lan thấy, cũng không tránh né, nghênh ngang tiêu sái ra ngoài, hơn nữa còn tự cho mình là tỷ tỷ.

Trời mới biết trước kia ở trước mặt của Từ Lan, nàng chưa bao giờ coi mình thành tỷ tỷ, thậm chí mỗi lần còn sinh ra ảo giác, cho là mình nhỏ hơn Từ Lan.

Hiện tại Từ Lan mất trí nhớ, nàng luôn luôn nghiền làm tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ ta?” Từ Lan Thanh nheo đầu nhỏ của mình, chu cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt nghi ngờ.

“Khụ khụ. . . Ừ, tỷ chính xác là tỷ tỷ của muội, không tin muội hỏi các nàng xem.” Chu Từ Ngữ thấy Từ Lan chẳng dễ gạt như thế, vì vậy chỉ mấy tiểu nha hoàn tắm cho Từ Lan nói.

“Nàng là tỷ tỷ ta sao?” Bây giờ tâm trí Từ Lan Thanh chỉ có năm tuổi, tự nhiên sẽ theo ý nghĩ của những người khác, vì vậy bộ mặt ngây thơ hỏi mấy nha hoàn kia.

Ở vương phủ có ai không biết tiểu ma đầu này lợi hại, nhưng trong một đêm thay đổi khéo léo như thế, người làm trong vương phủ thật sự có một chút không quen.

Nhưng không quen thì không quen, lời nên nói thì họ cũng sẽ không nói sai câu nào.

“Nếu như theo như tuổi tác lớn nhỏ, công chúa là tỷ tỷ của ngài, nếu như theo thân phận, công chúa là cô cô của ngài.” Nửa câu đầu, Chu Từ Ngữ nghe dương dương đắc ý, nhưng nửa câu sau lại làm cho cô gái nhỏ này thiếu chút nữa phun máu.

Nàng chỉ muốn làm tỷ tỷ, hoàn toàn không muốn làm cô cô, danh xưng kia. . . Quá già rồi!

“Vậy ta nên gọi tỷ tỷ hay nên gọi cô cô?” Có hơi rối rắm cau mày, Từ Lan Thanh vươn thẳng cái mũi nhỏ của mình, thật ra thì nàng cũng không muốn gọi cả hai.

“Chuyện này. . . Ngài vẫn nên theo thân phận hoàng gia, gọi cô cô thôi.” Tiểu nha hoàn bên cạnh cũng hơi rối rắm, nàng cũng không biết nên giải thích quan hệ này với tiểu cách cách như thế nào.

Nàng chỉ là một nha hoàn, người làm trong vương phủ, cơm có thể ăn lung tung, nhưng lời nói cũng tuyệt đối không thể nói lung tung!

Cho nên tất cả lấy quy củ làm đầu.

“Cô cô tốt.” Ngọt ngào kêu lên với Chu Tử Ngữ, Tử Lan Thanh thật tâm thích cô cô này.

Nghe được tiếng gọi ngọt ngào có thể nặn ra chè này, cả người Chu Tử Ngữ run run, toàn thân trên dưới da gà cũng bắt đầu không cảm được nổi lên trên. Nếu không phải đã xác nhận tiểu nha đầu này mất trí nhớ, Chu Tử Ngữ thật sự hoài nghi nàng đang cố ý.

“Hắc. . . Cái kia, cô cô thì thôi đi, về sau gọi tỷ tỷ là được rồi.” Chu Tử Ngữ thật sự rất không thích danh xưng cô cô này.

“Nhưng. . . Rõ ràng chính là cô cô, tại sao muốn gọi là tỷ tỷ?” Về mặt Tử Lan Thanh nghi hoặc hỏi, trong tiềm thức nàng cảm thấy danh xưng ‘cô cô’ tốt hơn ‘tỷ tỷ’.

Cho nên mới gọi sáng khoái như vậy.

“Hắc. . . Ta còn có chuyện, đi trước.” Chu Tử Ngữ đột nhiên bị ai phát hiện, thì ra là cho dù Tử Lan mất trí nhớ, nàng cũng không phải là đối thủ của cô gái nhỏ này, cho nên bây giờ vẫn nên lách người, trở về mình phòng nhỏ thêu hoa thôi.

“Cô cô từ trước đến giờ đều không có lễ phép như vậy sao?” Chu Tử Ngữ mới vừa đi tới cửa, tiếng nói non nớt truyền tới từ bên trong làm cho nàng trượt chân, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Hu hu. . . Nàng thật sự rất hoài nghi, cô gái nhỏ này có ý.

Lúc Chu Tử Ngữ vừa rời đi, Chu Tử Mặc trở về, nhìn Tử Lan Thanh còn ở trên giường không chuẩn bị đứng dậy, Chu Tử Mặc khẽ cau mày, chẳng lẽ cô gái nhỏ này còn định nằm ở trên giường cả ngày sao?

Cũng không nhìn giờ giấc một chút!

“Chu Tử Mặc, người đã trở lại. Nhanh, mặc quần áo cho ta.” Bá đạo tuyên bố chức trách nam bộc của Chu Tử Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh hưng phấn giương nanh múa vuốt với Chu Tử Mặc.

Dễ nhận thấy, ở trong mắt của nàng, đã coi Chu Tử Mặc là nam bộc của riêng mình.

“Ừ, được.” Đi tới trước mặt của Tử Lan, Chu Tử Mặc cầm tiểu y phục của nàng lên, từ từ mặc vào cho tiểu thiếu nữ.

“Xin hỏi, ta có thể hỏi các người một chuyện không?” Ngoài cửa, giọng nói mềm ngọt đột nhiên vang lên, khiến Chu Tử Mặc đang mặc quần áo cho Tử Lan sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Vị hôn phu thứ ba của Tử Lan: Ly Phách!

Nhìn đến người nói chuyện, khi ánh mắt Chu Tử Mặc kịp chạm đến người nọ thì cả người lập tức sững sờ.

Vẫn là khuôn mặt ngọt ngào và tinh xảo, vẻ mặt mỉm cười khéo léo giống như lấy lòng, trong mắt vẫn là hồn nhiên như trước. Nếu không phải sợi tóc vốn đen nhánh xinh đẹp kia bây giờ đã biến thành sợi tóc trắng, Chu Tử Mặc tuyệt đối sẽ không khiếp sợ như vậy.

“Người. . . Tóc của người?” Sau khi Chu Tử Mặc mất hồn ngẩn ngui thì đã bình tĩnh lại lần nữa, nhìn sợi tóc trắng bạch và sáng bóng này, chau mày lại như có điều suy nghĩ.

“Trắng rồi.” Ở cửa, Bách Hợp Mộng si ngốc cúi đầu nhìn một sợi tóc trắng óng ánh trong suốt, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng càng trong suốt hơn.

Tối hôm qua suy nghĩ cả đêm, hấn dùng hết tâm trí của mình để suy tư cái vấn đề ‘yêu có ích kỷ không’ này. Cuối cùng, còn chưa nghĩ ra vấn đề, sợi tóc đã trắng bạch hết.

“Ta chỉ muốn hỏi một vấn đề, yêu thật sự là ích kỷ sao? Thực sự chỉ cần hai người?” Trong đôi mắt to thanh khiết của Bách Hợp Mộng rõ ràng tràn đầy sự hi vọng nồng đậm.

Mặc dù Chu Tử Mặc không biết hẳn đang hi vọng cái gì, nhưng Chu Tử Mặc sẽ cho hẳn đáp án thuộc về mình, “Một người gọi là cô độc, hai người gọi là yêu, ba người gọi là ham muốn.” Là một câu nói rất đơn giản, lại lộ ra chân lý không thể nói rõ.

“Ba người gọi là ** . . .” Càng lúc trong đôi mắt trong suốt của Bách Hợp Mộng càng sáng, cuối cùng đột nhiên nhướng mày. “Nếu như ta nói, ba người yêu nhau gọi là yêu, thì người giải thích như thế nào!” Vẫn là cặp mắt trong suốt như vậy, nhưng nó đã không còn tia hồn nhiên kia, còn dư lại cũng chỉ có tràn đầy cố chấp.

Nếu người đứng trước mặt không phải là thái tử nước Bách Hợp, Chu Tử Mặc đã tát cho một cái từ lâu rồi.

M* nó, rõ ràng nam nhân này chỉ hy vọng tình yêu thuộc về hai người, nhưng hẳn lại cố chấp muốn để mình thừa nhận yêu có thể thuộc về rất nhiều người như vậy. Nếu nam nhân này không phải kẻ điên, thì chắc là khi còn bé hẳn trải qua chuyện gì đó khiến cho hẳn sinh ra hoài nghi với tín ngưỡng của mình.

Mà rất dễ nhận thấy, thái tử nước Bách Hợp trước mặt thuộc về về sau.

Cho nên việc Chu Tử Mặc phải làm chính là thuyết phục hẳn.

“Hừ, tim của con người chỉ có một cái, mà một trái tim cũng chỉ có thể chứa một người, nếu như một trái tim có thể chứa hai người cùng lúc, vậy còn gọi là tim sao?” Mặc dù không muốn tranh luận cái gì với Bách Hợp Mộng, nhưng nhìn làn tóc trắng phơ kia, Chu Tử Mặc đột nhiên cảm thấy khuyên giải cho hẳn một chút cũng không phải là chuyện gì xấu.

“Tại sao một trái thì không thể chứa hai người, tim là của chúng ta, chúng ta muốn chứa bao nhiêu người thì chứa bấy nhiêu người!” Bách Hợp Mộng cố chấp mở miệng, bây giờ chân thật trong nội tâm đang xảy ra tranh chấp với hẳn.

Hẳn cần một người thuyết phục hẳn.

“Nếu như người thật sự cho là như thế, ta cũng chỉ có thể nói, người không biết yêu!” Chu Tử Mặc bị ai nhìn Bách Hợp Mộng, thật sự không biết tại sao hẳn lại cố chấp như vậy. Rõ ràng suy nghĩ trong nội tâm và bản chất hoàn toàn không giống nhau, vậy mà hẳn vẫn còn cực đoan như thế.

“Ta không biết yêu.” Cả người Bách Hợp Mộng run lên, sợi tóc trắng kia không ngừng tung bay ở trong gió, hẳn thật sự không hiểu yêu sao?

Lời nói quen thuộc và ám áp đột nhiên vang vọng ở bên tai của hẳn, “Mộng nhi, tâm mẫu thân chỉ có một mình phụ hoàng con, cũng mong lòng của phụ hoàng con chỉ có một mình mẫu thân, nhưng mẫu thân cũng biết, đây là hoàn toàn là điều không thể, cho nên mẫu thân lựa chọn chết.”

Trước khi chết, khuôn mặt của nữ nhân tuyệt mỹ kia vẫn còn nở nụ cười hạnh phúc.

Bởi vì nàng nói, khi sau khi phụ hoàng hẳn chết, sẽ cùng nàng chôn ở trong một phần mộ, đến lúc đó, hẳn cũng chỉ thuộc về một mình nàng. Mà nàng nguyện ý đi trước chờ hẳn!

Lời nói khôi hài bậc nào, mà cũng vì nguyên nhân ngây ngô đó, người duy nhất yêu thương hẳn trong hoàng cung cũng vĩnh viễn rời đi.

Hẳn vẫn ngây thơ cho là, kiên trì của nàng đều là hoang đường, nhưng bây giờ! Một nam nhân khác cũng cho là yêu là chuyện của hai người, người thứ ba đừng mơ tưởng nhúng tay vào.

Hẳn động lòng, có lẽ tất cả kiên định của hẳn thật sự là sai!

“Đúng, ta thật sự không biết yêu là thế nào.” Bách Hợp Mộng ngẩng đầu, cặp mắt to trong suốt kia tràn đầy hạnh phúc tươi cười. Giờ khắc này rốt cuộc hẳn cũng biết, mẫu thân mới phải là sai!

Người duy nhất nên thương yêu là chính mình mới đúng!

“Cám ơn người.” Bách Hợp Mộng chân thành nhìn Chu Tử Mặc, là nam nhân này dạy hẳn cái gì mới là tình yêu thực sự.

Chu Tử Mặc cung chiều ôm Tử Lan, nghi hoặc chau mày lại nhìn Bách Hợp Mộng, thật sự có chút không hiểu Bách Hợp Mộng có ý gì, hình như mình cũng không có nói gì mà, vì sao hẳn phải cảm ơn mình?

Chẳng lẽ là bị mình mắng đến ngu rồi?

Xoay người, không mang theo chút lưu luyến nào, Bách Hợp Mộng muốn đi tìm tình yêu chân chính của mình, hẳn tin tưởng luôn có một lần, tim của hẳn cũng chỉ sẽ thuộc về một người!

“Hẳn cứ đi như thế?” Tử Lan nắm chặt ống tay áo Chu Tử Mặc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh non mà tuyệt mỹ tràn đầy khổ hoặc. Nàng không hiểu tại sao sợi tóc nam nhân kia lại biến trắng cả đêm, lại càng không hiểu tại sao khí chất của người kia lại thay đổi triệt để như thế.

Nhưng nàng thật sự thích như hẳn bây giờ.

“Sao vậy? Còn muốn gả cho hẳn?” Khuôn mặt Chu Tử Mặc đầy ghen tức nhìn Tử Lan, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mê hoặc rồi lại có chút lưu luyến của tiểu tử này, tức giận nắn một cái rồi chỉnh khuôn mặt nhỏ nhắn ngay ngắn lại.

Đề ánh mắt cô nhóc này dừng lại ở trên mặt mình.

“Không phải chính hấn nói, ta là vị hôn thê của hấn sao?” Trong nét mặt tràn đầy nghi hoặc mang theo sự tinh khiết, Từ Lan không hiểu vì sao lúc này Chu Từ Mặc lại lạnh mặt.

“Vậy nàng đi cùng hấn đi!” Chu Từ Mặc đề tiểu nhân nhân trong ngực xuống, khuôn mặt tuấn dật càng âm trầm.

“À. . .” Nghe được lời của Chu Từ Mặc, cũng không biết Từ Lan không phản ứng kịp, hay là cố ý trêu tức Chu Từ Mặc, cực kì ‘nghe lời’ mà bỏ ra ngoài. Nhìn Chu Từ Mặc nghiêng răng.

Tuyệt đối tiểu nữ nhân này cố ý!

Khi Từ Lan đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu Từ Mặc, ngây thơ chớp mắt to xinh đẹp của mình, “Chu Từ Mặc, ngươi không cùng đi sao?”

“Đi, đi, đi, đi!” Sài bước chạy vội tới trước mặt Từ Lan, trừng phạt ôm lấy người tiểu tử này, hô hấp Chu Từ Mặc có hơi dày cộm nặng nề.

Hấn vốn cho là mình có thể nhìn được, nhưng nhìn Từ Lan đi tới cửa, hấn mới biết, hấn thật sự không thể mất đi tiểu tử này, cho dù là từng giây từng phút cũng không thể.

“Hi hi. . .” Từ Lan ở trong ngực Chu Từ Mặc cười đùa, nàng cũng biết Chu Từ Mặc không bỏ được nàng đi.

.

Tường thành hoàng cung rất cao, thị vệ hoàng cung sâm nghiêm, tuy nhiên nó không ngăn cản được những cao thủ chân chính kia.

Một bộ trường bào đậm tử quý giá làm nổi bật lên dáng người thon dài, khí chất cao quý lạnh nhạt làm cho người ta liên tưởng đến Hùng Ưng bay lượn chân trời, hình dáng ngũ quan rõ ràng như sóng cuồng không chịu gò bó.

“Ai đó?” Chu từ Lâm Cương đi ra từ cung điện, lập tức cảnh giác hỏi một câu.

“Ha ha. . . Không ngờ công lực của Đại hoàng tử lại thâm hậu như thế.” Nam tử thần bí cao quý chậm rãi đi ra ngoài từ góc tối, ánh mắt của hấn vẫn nhìn chăm chú vào Chu Từ Lâm. Nhưng mà lại có vẻ cao ngạo như vậy.

Cho dù Chu từ Lâm này có thể nhận ra sự hiện hữu của hấn, nhưng ánh mắt hấn nhìn Chu Từ Lâm lại như nhìn một tên phế vật.

Kỷ thực Chu Từ Lâm vốn cũng không cảm thấy nơi đây có người, hấn chỉ theo thói quen cảnh giác hỏi một câu khi đi ra bên ngoài cung điện này, không ngờ hôm nay thật sự để cho hấn bắt được một người.

Nhưng nhìn cao ngạo trong mắt người này, Chu Từ Lâm cũng biết người này tuyệt không phải nhân vật tầm thường.

“Ngươi là ai?” Mím cười giống như ánh mặt trời từ từ nâng lên ở khóe miệng, ánh mắt Chu Từ Lâm nhìn về phía nam nhân kia tràn đầy hữu nghị.

Nam tử mặc áo tím khinh thường cười một tiếng, thân là thực vật hấn nhìn người cũng không phải chỉ có nhìn mặt không, bọn họ phần lớn còn thông qua tứ chi của mình để phán đoán hi vọng ái ố của một người khác.

Giống như bây giờ vậy, rõ ràng hấn thấy Chu Từ Lâm trước mặt cười như ánh mặt trời, nhưng hấn cũng biết chính lúc này ở trong lòng tên kia đang không ngừng cười lạnh.

“Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là ta biết rõ ngươi muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế của nước Chu này. Mà ta, có thể giúp ngươi!” Nam tử cao quý giống như bồ thí nói, mà lúc hấn đang nói vài lời này cũng hoàn toàn không nhìn ánh mắt Chu từ Lâm.

Trong mắt hấn, Chu Từ Lâm này như cỏ vụn vậy, nếu như không phải là vị hôn thê kia, hấn mới không giao thiệp với nam nhân như vậy.

Mà hấn chính là vị hôn phu thứ ba của Từ Lan, Ly Phách! Bản thể là một gốc Mẫu Đơn!

“Giúp ta, ha ha ha. . . Vị huynh trưởng này nói đùa, ngồi lên ngôi vị hoàng đế này không phải ai muốn cũng có thể ngồi lên, càng nhiều là phải nhìn ý tứ phụ hoàng ta.” Chu Từ Lâm cười như ánh mặt trời, nhưng tình quang trong mắt lại liên tục lưu chuyển.

Có lẽ, đây là cơ hội của hấn cũng không chừng.

Nhưng hấn phải biết rõ thân phận của nam tử thần bí trước mặt này, nếu không không nên đến lúc bị người khác bán đi còn đếm tiền giúp người ta.

“Hừ, ta ghét nhất là thế tục này, nếu như ngươi không muốn ngồi ngôi vị hoàng đế này, thì còn có những người khác muốn!” Ly Phách khinh bỉ nhìn Chu Từ Lâm, quả thật là nam nhân thường dân, đều hèn mọn như vậy.

Trong lòng rõ ràng vô cùng muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, nhưng bây giờ lại giả mù sa mụ!

“Ha ha ha. . . Tỉnh tỉnh vì huynh quả thật là sáng khoái! Đã như vậy, tiểu đệ ta cung kính không bằng tuân mệnh!” Chu Tử Lâm biết, có một cơ hội trời cho đang đặt ở trước mặt của hắn.

Nếu như hiện tại hắn không nắm chặt, thì tiện nghi chỉ cho hai người đệ đệ kia.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt cao quý của người này cũng không giống nói láo, hắn cũng chỉ có thể nhắm mắt đồng ý khi hắn ta đang nói chuyện.

Trọng yếu nhất vẫn là, hắn không có rõ ràng đồng ý nam nhân này, đến lúc đó dù sự tình bại lộ, hắn cũng có thể từ chối mình vốn không biết nam nhân này nói cái gì.

“Nếu lựa chọn hợp tác với ta, thì lập tức thu hồi cái âm mưu tính toán kia của ngươi đi, nếu không đến lúc đó mà mất mạng, cũng đừng có trách ta không có nhắc nhở ngươi.” Ly Phách hơi híp cặp mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm Chu Tử Lâm.

Khiến Chu Tử Lâm có hơi chột dạ.

“Ha ha ha. . . Vì huynh dạy phải.” Vẫn là thái độ nhún nhường trước sau như một cùng với khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời, ngay khi Chu Tử Lâm cúi đầu, lập tức âm u chột lóe lên trong mắt hắn.

Hắn đã quyết định, một khi xác định thân phận của nam nhân này và sau khi lợi dụng hết nam nhân này, lập tức qua sông rút cầu! Bởi vì bọn họ có thể coi là muốn thay thế ngôi vị hoàng đế, trong nước Chu vô số người muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế!

Cảm nhận được âm độc trong thân thể Chu Tử Lâm, Ly Phách tà mị cười, nam nhân hèn mọn này lại có thể sinh ra sát cơ với hắn.

Chỉ là đến lúc đó không biết là ai giết ai!

“Bây giờ ngươi đến trong phủ Chu Tử Mặc, không cần dùng biện pháp gì, dẫn hắn ra vương phủ.” Ly Phách cao ngạo nói xong câu này, hoàn toàn không bận khoản đến Chu Tử Lâm trước mặt, trực tiếp xoay người biến mất ở Liễu Nguyên.

Cao ngạo như hắn, vốn không cần che giấu thân phận của mình ở trước mặt của Chu Tử Lâm.

“Huyết. . . Dị năng giả huyết mạch!” Đang nhìn một màn kỳ dị trước mặt mình, Chu Tử Lâm lập tức hiểu được thân phận của nam nhân này, mà nụ cười còn lưu lại ở trên mặt kia cũng ngay tức thì bị kẹt lại.

Rốt cuộc bây giờ hắn cũng hiểu rõ tại sao trên người nam nhân kia lại toát ra khí chất cao quý, thì ra là nam nhân kia đã giác tỉnh huyết mạch! Chỉ bằng thân phận Dị Năng Giả huyết mạch kia của hắn, hắn đã có thể kiêu ngạo hơn cả nước Chu!

“Ha ha ha. . . Chu Tử Mặc, không phải ta tuyệt tình, là trời cao muốn tuyệt ngươi!” Lấy lại tinh thần, Chu Tử Lâm bắt đầu bắt chập tất cả cất tiếng cười to, nhưng trong nụ cười tà ác này của hắn tràn đầy quá nhiều bi thống.

Không có ai biết hắn hận Chu Tử Mặc nhiều thế nào, cũng không phải bởi vì Chu Tử Mặc đã từng tổn thương hắn, mà là vì thân phận của Chu Tử Mặc.

Mọi người đều là nhi tử của hoàng thượng, cũng vì mẫu thân Chu Tử Mặc là Hoàng quý phi, cho nên khi Chu Tử Mặc sáu tuổi đã phong vương, mà hắn. . . Bởi vì mẫu thân chỉ là một tỷ nữ hèn mọn, cho tới đến bây giờ cũng chỉ là một hoàng tử.

Vốn không có tư cách phong vương.

Chẳng lẽ thân phận thật sự chênh lệch lớn như vậy sao? Cho nên hắn hận Chu Tử Mặc, rất hận! Hận không thể hung hăng giẫm hắn ở dưới chân của mình mà giày xéo, mới có thể làm cho hắn cảm thấy mình cao quý.

Cuồng tiếu mấy tiếng, Chu Tử Lâm thu hồi lòng tràn đầy sáng khoái của mình, sai bước đi đến bên hoàng hoàng môn.

Hiện tại hắn nên đi xem rốt cuộc đệ đệ này đang làm gì một chút. Ừ, lần này mình nhất định phải mang lòng tràn đầy cao ngạo đi gặp hắn, ha ha ha. . . Thì ra mình cũng có thể cao ngạo!

Khi Chu Tử Lâm đi tới vương phủ, Chu Tử Mặc đang gọi đầu cho Tử Lan.

Trước khi mất trí nhớ mỗi lần gọi đầu cô gái nhỏ này đều rất ngoan, nhưng sau khi mất trí nhớ. . . Mỗi lần vừa phải gọi đầu liền chạy trốn, luôn nói lúc tóc của mình bị bắt gọi đầu thì đau đớn!

Cho nên những nha hoàn kia cũng không dám gọi đầu cho nàng, cũng vì vậy, chỉ có đại gia Chu Tử Mặc này gọi đầu cho Tử Lan.

“Tử Lan, tóc của nàng mềm mại xinh đẹp như vậy, nếu không gọi sẽ trở nên bẩn thỉu, đến lúc đó thì rất khó coi.” Chu Tử Mặc vừa gọi đầu cho cô gái nhỏ này vừa kiên nhẫn nói qua.

Nhưng hiển nhiên Tử Lan không coi lời hắn nói thành chuyện gì to tát.

Cái miệng nhỏ của mình lẩm bẩm, Tử Lan chịu đựng Chu Tử Mặc kéo sợi tóc của nàng mang đến đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh non âm trầm giống như trời mưa.

“Vương Gia, Đại hoàng tử đến thăm.” Tiểu Tam nhìn một màn hòa hài trước mặt thật sự có hơi không muốn quấy rầy, nhưng hắn là một người làm nên cũng không dám để Đại hoàng tử đợi.

“Ừ.” Tùy ý đáp một tiếng, Chu Tử Mặc lại không để ý đến Tiểu Tam nữa.

Từ từ gọi đầu cho Tử Lan, thận trọng vò qua nhẹ nhàng nhiều lần, Chu Tử Mặc nghiêm túc giống như đang hoàn thành một cái tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Cuối cùng, rửa sạch một lần cuối cùng ở trong nước trong, cầm lấy một mảnh tơ lụa bao lấy, không có sót một sợi tóc.

“Được rồi.” Ánh mắt Chu Tử Mặc ôn tồn có thể vắt ra nước.

“Vương Gia, Đại hoàng tử hân. . .” Tiểu Tam ở một bên không nhịn được nhắc nhở. Được rồi, làm gia nô quán xuyến, nhắc nhở chuyện chủ nhân quên đã tạo thành lệ thường.

“Hắn đang ở phòng tiếp khách?” Chuyển sang Tiểu Tam, cung chiêu trong mắt Chu Tử Mặc đã hoàn toàn tiêu tán. Ở trong thế giới của hắn, chỉ có một mình Tử Lan đáng giá để hắn cung chiêu, chỉ có một mình Mặc Tình Thương đáng giá để hắn tôn trọng.

“Đúng vậy.” Tiểu Tam thấy đầu nhỏ của Tử Lan bị quấn thành một cái túi lớn, thiếu chút nữa nhịn không được cười phun.

“Tử Lan, nàng ở nơi này phơi tóc, hay đi với ta.” Chu Tử Mặc dùng tơ lụa lau nước ở sợi tóc của Tử Lan xuống, sau đó đặt tiểu tử này ở phía dưới ánh mặt trời sáng rõ, mới chậm rãi mở miệng hỏi.

Hắn biết, Tử Lan không thích vị đại ca kia.

“Ta ở nơi này phơi tóc.” Nằm ở trên sân cỏ xốp, Tử Lan lười biếng lật người.

“Ừ, ta đi một lát sẽ trở lại.” Nhìn người nhỏ đã khép cặp mắt lại, Chu Tử Mặc biết cô gái nhỏ này mệt rồi, vì vậy đi ra khỏi đây. Không biết Chu Tử Mặc rời đi bao lâu, dù sao chẳng được bao lâu sau Tử Lan đã lọt vào trong giấc mộng của mình.

Lại nói bên này, Chu Tử Mặc vừa mới đi vào phòng tiếp khách, Chu Tử Lâm bình thường luôn luôn có bề ngoài ôn hòa lại đang phiền não phe phẩy cây quạt.

Trong mùa thu trong trẻo lạnh lùng, cũng không biết hắn phe phẩy tạo gió là giải nhiệt hay là hạ giận.

“Hoàng huynh đến đây vì chuyện gì?” Ngồi lên chủ vị, cho dù trong lời nói của Chu Tử Mặc có một chút khách khí, nhưng hành vi cử chỉ của hắn lại không có chút khách khí nào.

Nếu là thường ngày, Chu Tử Lâm tuyệt đối sẽ bởi vì cử động ngông cuồng này của Chu Tử Mặc mà buồn bực vô cùng, nhưng bây giờ biết có một Dịch Năng Giả huyết mạch đứng ở sau lưng hắn, lực lượng này cũng không phải là bình thường!

Cho nên kỹ thuật diễn trên mặt hắn không có chút khuyết điểm nào.

“Dĩ nhiên là vì chuyện Tử Lan mà đến.” Chu Tử Lâm phiền não nói.

“Tử Lan? Nàng có thể có chuyện gì!” Chu Tử Mặc khẽ ghé mắt, trong mắt lưu chuyển ánh sáng.

Hắn có chín mươi chín phần trăm tỷ lệ khẳng định Chu Tử Lâm đang nói dối, nhưng chỉ cần có một phần trăm tỷ lệ nói rõ điều hắn đang nói tất cả đều là thật như vậy, cũng đáng giá Chu Tử Mặc tỉ mỉ suy nghĩ một phen.

Bởi vì trong đó liên quan đến Tử Lan.

“Tên khốn Chu Tử Phong kia muốn thiết kế nàng! Tử Lan đáng yêu như vậy, vậy mà còn có người muốn thiết kế nàng, thật đúng là. . . Lòng lang dạ sói! Không bằng heo chó!” Chu Tử Lâm rất kích động.

Rất khó mà tưởng tượng, nam tử bình thường giống như ánh mặt trời ấm áp như vậy chính lúc này lại ác độc khiển trách người khác.

Mà người khác còn là đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn.

“Vì sao hắn phải thiết kế Tử Lan?” Chu Tử Mặc nhíu mày, chỉ cần Chu Tử Phong không phải ngu ngốc sẽ tuyệt đối không đi thiết kế Tử Lan, bởi vì hắn biết sủng ái mình đối với Tử Lan.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Muốn đưa bông hoa xinh đẹp như vậy cho Chu Tử Mặc!

Hơn nữa tạm thời mình và hắn cũng không có xung đột lợi ích gì, mấu chốt nhất vẫn là, chuyện thiết kế Tử Lan mật mờ như vậy, Chu Tử Phong lại có thể để Chu Tử Lâm biết, ha ha ha. . .

Mờ ám trong này thật sự đúng là không phải ít bình thường!

“Thật ra thì. . . Thật ra thì. . . Đệ ấy thích Tử Lan, nói không chừng còn yêu hơn đệ!” Chu Tử Lâm biết thời khắc mấu chốt đã đến, hiện tại có thể xác định đưa Chu Tử Mặc rời vương phủ được hay không.

Theo lời nói của Chu Tử Thành, con người Chu Tử Mặc đột nhiên co rụt lại.

“Sao đệ lại nghe nói hình như hắn thích một nữ nhân tên là Lê Hoa nhi.” Chu Tử Mặc lạnh nhạt mở miệng, nhưng con người co rút trong mắt không buông lỏng chút nào.

Hồ ly, thật đúng là một con hồ ly giao hoạt!

Nếu như không có đoạn đối thoại hôm nay, Chu Tử Thành sẽ luôn luôn ngây thơ cho là cho dù Chu Tử Mặc rất thông minh, chính là không quan tâm với sự việc bên ngoài, nhưng lại không biết Chu Tử Mặc cũng quan tâm sự việc bên ngoài như vậy.

“Thì ra đệ cũng biết lời đồn đại đó, ai. . . Cái lời đồn đó chỉ là do Chu Tử Phong muốn che giấu tai mắt người đời mới tạo ra, thật ra thì người chân tâm đệ ấy yêu là Tử Lan.” Chu Tử Lâm làm một bộ mặt đau lòng nói.

Khiến Chu Tử Mặc không nhịn được cau mày, biết rất rõ tất cả những lời của Chu Tử Lâm đều là giả dối, nhưng Chu Tử Mặc thật sự không biết tại sao lúc này hắn lại nói như vậy. Mà rốt cuộc khi hắn nói như vậy thì có ích lợi gì với hắn!

“Đã như vậy, đa tạ hoàng huynh báo cho tiểu đệ những điều này.” Chu Tử Mặc chấp tay với Chu Tử Lâm, gương mặt vốn là cứng nhắc cũng bắt đầu nhu hòa.

“Ha ha ha. . . Ta là huynh đệ ruột với đệ mà làm sao phải nói chút lời này, ta biết rõ đệ và Tử Lan lưỡng tình tương duyệt, há lại nhìn các người bị người gian hãm hại.” Chu Tử Lâm hào khí vạn trượng nói.

Hôm nay quả thật hắn rất khác những ngày trước, tự tin nơi khóe mắt này cũng không biết vì sao mà có.

“Tạ hoàng huynh.” Trên mặt Chu Tử Mặc vẫn là lạnh nhạt trước sau như một, nhưng khóe miệng lại lộ ra từng chút một khinh thường. Ta là huynh đệ với người, chẳng lẽ Chu Tử Phong thì không phải là huynh đệ người; ta và Tử Lan lưỡng tình tương duyệt, nếu như không phải là người điều tra qua thì có thể biết sao?

Tự cho là mình nói chuyện có bao nhiêu cao minh, lại không biết mình đã bại lộ quá nhiều!

“Thật ra thì còn có một việc ta không rõ, là. . . Là. . .” Trong mắt Chu Tử Lâm có rất nhiều khó khăn, khiến Chu Tử Mặc biết hắn vốn cũng không có một chút khó khăn nào.

Mà hắn muốn chờ chỉ là, “Hoàng huynh, ta với huynh là huynh đệ, có lời gì trực tiếp nói ra là được.” Nếu hắn muốn những lời này, Chu Tử Mặc trực tiếp cho hắn.

“Ha ha ha. . . Đúng, ta với đệ là huynh đệ! Hôm nay Chu Tử Phong sẽ ở phùng hoa đào triệu tập thuộc hạ của hắn để thương lượng làm sao có thể đổi phó đệ và Tử Lan, vì huynh dẫn đệ đi nghe một chút xem bọn họ nói thế nào!” Khuôn mặt Chu Tử Lâm lộ vẻ chính nghĩa nói.

Nếu như Chu Tử Mặc đơn thuần, có lẽ thật sự cho là người huynh trưởng này thật tốt biết bao nhiêu.

Nhưng. . .

“Vậy thì làm phiền huynh trưởng.” Vốn không tính toán đi, nhưng Chu Tử Mặc lại biết một khi mình không đi, như vậy Chu Tử Lâm tuyệt đối biết mình đã khám phá ra âm mưu của hắn.

Cho nên dứt khoát theo ý tứ của hắn, hắn thật sự muốn xem Chu Tử Lâm này đánh cái âm mưu gì.

“Không làm phiền, không làm phiền.” Chu Tử Lâm vội vàng khoát tay.

Ha ha ha. . . Hắn vẫn thật sự không nghĩ tới này Chu Tử Mặc dễ gạt như vậy, dễ dàng mấy câu nói đã giải quyết được hắn. Xem ra hắn cách ngôi vị hoàng đế càng ngày càng gần, cũng chỉ có hắn xứng ngồi lên cái ghế này.

“Đi thôi.” Chu Tử Mặc đứng dậy, không có mang theo một người làm nào, lập tức theo Chu Tử Lâm đi tới phùng hoa đào. Nơi đó là địa bàn của Chu Tử Phong!

.....

Từ Lan đang ngủ say đột nhiên cảm thấy cái mũi nhỏ của mình có chút nhột, đưa tay muốn phát nhẹ trên mũi nhột, lại vuốt phải một chỗ mềm mại. Trong mềm mại này còn kèm theo mùi hương thoang thoang.

Chậm rãi mở hai mắt ra, Từ Lan đã nhìn thấy trước mặt mình có một bụi cây hoa mẫu đơn xinh đẹp.

Màu tím nhạt thanh nhã còn có đóa hoa lớn bằng miệng chén cũng làm cho Từ Lan mới lạ mở to cặp mắt, nàng nhớ trước khi mình ngủ còn chưa nhìn thấy đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp này.

Đặt hoa mẫu đơn xinh đẹp này ở trước mũi của mình, lắng lắng ngửi mùi thơm ngát này, Từ Lan cười càng ngày càng chói mắt. Đưa đóa hoa nhỏ xinh đẹp này cho Chu Tử Mặc, nhất định sẽ làm cho hắn rất vui vẻ. Nghĩ tới đây, Từ Lan nắm thân cành đóa hoa này kéo xuống.

“Ai nha. . . Đau chết ta rồi.” Giọng nam tươi đẹp lại dễ nghe chợt vang lên, khiến Từ Lan có hơi sợ hãi thu tay lại, “Người nào, là ai đang nói chuyện?” Nhìn bốn phía vắng vẻ, Từ Lan cảm thấy đột nhiên có hơi hoảng hốt.

Không phải lúc mới ngủ còn có rất nhiều người sao? Làm sao bây giờ không có cả một người?

“Đương nhiên là ta, hoa mẫu đơn xinh đẹp.” Tiếng nói dương dương đắc ý từ trong cành mẫu đơn khô trước mặt truyền ra, khiến Từ Lan hơi sững sờ, “Làm sao hoa mẫu đơn lại có thể nói chuyện?”

Nàng nhớ hình như hoa mẫu đơn sẽ không nói chuyện mà.

“Ai nói hoa mẫu đơn thì không thể nói chuyện.” Trong giọng nam dễ nghe xen lẫn quá nhiều tự luyện, khiến lòng của Từ Lan đột nhiên sáng lên, đây không chỉ là một đóa mẫu đơn biết nói chuyện, hơn nữa còn là một đóa mẫu đơn tự luyện!

“Ha ha ha. . . Hoa mẫu đơn này, người xinh đẹp như thế, có thể cho ta hái xuống cắm vào trong bình được không?” Tâm trí Từ Lan chỉ có năm tuổi đã hoàn toàn quên mới vừa sợ hãi, lấy lòng nói với hoa mẫu đơn xinh đẹp này.

“Cắm ta vào trong bình làm gì?” Vẫn là giọng nói như tự luyện, nhưng cũng lộ ra mấy phần cảnh giác.

“Đương nhiên là đưa cho Chu Tử Mặc, người xinh đẹp như vậy, đưa người cho hắn, hắn sẽ rất vui vẻ.” Tay nhỏ bé của Từ Lan tà ác leo lên thân đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp này, đột nhiên dùng sức kéo xuống dưới.

Được rồi, cuối cùng Từ Lan không thể không thừa nhận, thân hoa mẫu đơn biết nói chuyện này thật đúng là bền chắc.

“A. . . Tiểu thiếu nữ, nam nhân kia có cái gì tốt, lại không xinh đẹp cũng sẽ không nói chuyện, người theo ta đi!” Hoa mẫu đơn xinh đẹp khở sở sau khi gọi thì bắt đầu quyến rũ cô gái nhỏ này.

Mặc dù hắn hoàn toàn không thích cô gái nhỏ này, nhưng Thánh nữ đã lên tiếng, nếu như không bắt cô gái nhỏ này lại, Một tộc sẽ chờ để làm trang sức thôi. Cho nên hiện tại hắn cũng chỉ có thể uất ức cầu toàn!

Về phần hắn sử dụng những âm mưu quỷ kế này.

Từ lúc hắn bắt đầu có linh trí kia, đã được trường bối của mình thông báo, muốn sống ở cái thế giới này, nhất định phải có một trái tim giỏi về sử dụng âm mưu quỷ kế.

Cho nên lợi dụng Chu Tử Lâm đối phó Chu Tử Mặc, theo hắn là tương đối bình thường.

“Hừ, người mới không được!” Vốn vẫn còn rất thích đóa hoa mẫu đơn này, nhưng sau khi nghe hắn nói xấu Chu Tử Mặc, Từ Lan vô cùng chán ghét đả hạ một cước, người bình thường cũng khó có thể tiếp nhận sức lực này.

Vì vậy sau một cước. . . Ly Phách biến thành thân thể con người.

Y phục màu tím nhạt đã có chút xốc xếch, khuôn mặt xinh đẹp cao ngạo ở trước mặt Chu Tử Lâm có hơi tiêu tụy.

“A!” Từ Lan khiếp sợ che cái miệng nhỏ của mình, sao hoa mẫu đơn lại đột nhiên biến thành người?

“Tiểu thiếu nữ, đã có vui hay không??” Ly Phách ngồi sững trên đất, cực kì tiêu sái mà vuốt vuốt vài sợi tóc ở trán mình, sau đó chuyển sang Từ Lan, cố làm hung ác hỏi.

Nhìn vẻ mặt hung ác này của Ly Phách, Từ Lan có hơi sợ hãi lui về phía sau hai bước, thận trọng nhìn bốn phía, chuẩn bị tùy thời lách người.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh non đang cực kì khấn trương, Ly Phách cũng không giả bộ được nữa, tà mị cười, “Tiểu thiếu nữ, ta đã bố trí kết giới ở nơi này, nàng không trốn thoát được đâu.”

“Kết giới?” Từ Lan nghi ngờ nhéo đầu nhỏ của mình, hình như có một chút quen thuộc.

“Kết giới là kỹ năng chỉ có ở thực vật, ở trong kết giới chúng ta có thể khống chế Xuân Hạ Thu Đông, biến hóa thời tiết, địa hình.” Ly Phách tỉ mỉ giải thích cho tiểu nha đầu này, trong mắt hắn, thân phận của Từ Lan cao quý như thế, cho dù bỏ chút thời giờ giải thích những thứ này vì nàng cũng là chuyện đương nhiên.

Về phần những thứ cô đại đệ tiện kia chắc chưa từng có đối xử này rồi.

“Vậy lúc nào thì người thả ta ra ngoài?” Từ Lan cau mày, có chút tức giận hỏi. Nói cho cùng, kết giới này chính là một tù lao, mà người bại hoại do hoa mẫu đơn biến thành trước mặt này đã cầm tù nàng ở chỗ này rồi.

Thấy hình như tiểu nha đầu này tức giận, Ly Phách cau mày, “Nam nhân kia thật sự tốt như vậy?”

“Người nói Chu Từ Mặc sao?” Từ Lan vươn thẳng cái mũi nhỏ, cặp mắt trong suốt nhìn Ly Phách tràn đầy cảnh giác.

“Chính là nam nhân đệ tiện đó!” Ly Phách đứng dậy, ngay lập tức đã xuất hiện ở trước mặt Từ Lan. Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo này, Ly Phách đưa tay nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đó, có hơi dùng sức ngửi hơi thở trên người Từ Lan.

Rất dễ chịu, không chỉ là huyết mạch cường đại, nhiều hơn còn là vẻ hồn nhiên mà thanh nhã này.

“Người mới đệ tiện!” Tức giận đẩy tay Ly Phách ra, kéo dài cự ly giữa mình và Ly Phách, cặp mắt đẹp của Từ Lan đang ác ngạo nhìn chằm chằm nam nhân nói xấu Chu Từ Mặc này.

Được rồi, nàng thừa nhận mình càng ngày càng ghét nam nhân này rồi!

“Ha ha ha. . . Cô gái nhỏ còn tức giận hả ? Ta chỉ là nói thật mà thôi.” Khóe miệng Ly Phách vẫn treo mỉm cười lạnh nhạt, cho dù bị Từ Lan mắng đệ tiện cũng không có một chút tức giận.

“Nói thật mà có thể trọng thương người khác sao?” Hơi cổ chấp ngắc đầu, Từ Lan nhìn nam nhân trước mặt, tức giận trong mắt có thể nhìn ra.

Trong lòng của nàng Chu Từ Mặc vĩnh viễn là thần thánh không thể xâm phạm, không có bất luận điều kiện gì mà sủng ái nàng, còn có mỗi điều hắn làm vì nàng đều không ngừng vang vọng ở trong đầu nàng.

Nàng chỉ nhớ Chu Từ Mặc, cũng chỉ phải nhớ được Chu Từ Mặc là đủ!

“Được rồi được rồi, ta bảo đảm, về sau không bao giờ nói xấu Chu Từ Mặc nữa. Như vậy nàng có thể tha thứ cho ta chưa?” Ly Phách muốn ôm tiểu nhân kia, giống như Chu Từ Mặc ôm nàng vậy, lại bị tiểu nhân nhi kia tránh thoát.

Dù nàng có thích hoa mẫu đơn này một chút, nhưng cũng sẽ không cho hắn ôm, huống chi hiện tại nàng vốn cũng không thích cây mẫu đơn thối này.

“Nói xấu cũng đã nói, hiện tại mới nói xin lỗi, chẳng lẽ không cảm thấy hơi trễ sao?” Từ Lan để ý không tha cho hắn.

“Hắc. . . Vậy nàng muốn như thế nào?” Ly Phách cũng không biết thì ra tiểu nhân nhi này quan tâm nam nhân kia như vậy, cho nên chỉ có thể khổ sở, có hơi bị phần nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

“Ta muốn như thế nào. . . Ta muốn như thế nào. . .” Từ Lan nhú lại một cái, thật đúng là không biết mình phải làm như thế nào.

Qua thật lâu sau Từ Lan mới nâng đầu nhỏ của mình lên, “Ta muốn người thả ta trở lại bên người Chu Từ Mặc.” Lời nói nhìn như hào khí vạn trượng, nhưng Ly Phách lại nghe ra giọng điệu Từ Lan có hơi cẩn thận.

Lúc này Ly Phách thật sự muốn cười to mấy tiếng, đường đường là thân thể huyết mạch Thủ Hoàng và Ngự Hoàng Từ Lan lại có thể nhát gan như vậy.

Nếu như không phải chân thực cảm nhận được Huyết Mạch Chi Lực cường đại trong cơ thể nàng đầy ra ngoài, Ly Phách thậm chí không thể tin được cô gái nhỏ này chính là đứa bé của thánh nữ.

“Thả nàng trở về cũng không phải là không thể, nhưng nàng phải đồng ý ta một chuyện.” Tà mỉa cười lần nữa, ở khóe miệng Ly Phách tràn trề vô số âm mưu tính toán.

Dù sao hiện tại bị vây trong kết giới của hắn, hơn nữa cô gái nhỏ này còn không biết sử dụng huyết mạch lực trong cơ thể nàng như thế nào, cho nên hắn cũng không tin cô gái nhỏ này không thành thật.

“Chuyện gì?” Có chút rối rắm cau mày.

Từ Lan cảm thấy loại cảm giác này thật cực kỳ khó chịu!

“Nàng trở thành nương tử của ta! Ta chỉ nghe lời nói của nương tử, chỉ cần nàng trở thành nương tử của ta, về sau nàng muốn ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó!” Ly Phách nhú mày nhìn về Từ Lan, hắn thật sự muốn thấy tiểu tử này sẽ nói như thế nào.

Hắn vốn không định nói cái yêu cầu này lên bây giờ, bởi vì đối mặt hắn là đứa bé chỉ có chín tuổi, thật sự có hơi sớm.

Nhưng chẳng biết tại sao, hấn cứ đột nhiên nói cửa ra như vậy, hơn nữa còn là tự nhiên như thế.

“Ách. . . Nương tử? Có thể không làm không?” Từ Lan ngồi bẹp xuống đất, nghĩ tới mấy ngày trước Chu Từ Mặc nói với mình, nếu mình trở thành nương tử của người khác, hấn cũng sẽ không để ý mình nữa.

Được rồi, vì Chu Từ Mặc, nàng tuyệt đối không thể trở thành nương tử của người khác!

Bởi vì nàng sợ Chu Từ Mặc không để ý tới nàng, như vậy nàng sẽ không nhận được mà đi cắn người.

“Sao vậy? Không muốn ra sao?” Ly Phách tà mị hỏi.

“Vô cùng muốn ra ngoài, chỉ là. . . Ta không thể trở thành nương tử của người.” Trong đôi mắt to trong suốt lộ ra vài tia cầu khẩn, nhìn Ly Phách như rồng mây. Được rồi, hấn thừa nhận mình thích thứ đơn thuần và trong suốt.

“Tại sao?” Vươn tay, muốn sờ đầu cô gái nhỏ này, nhưng khi nhìn ánh mắt ghét bỏ của nàng, Ly Phách không nhận được mà thu hồi tay của mình.

Hấn không phải là loại người làm người khác khó chịu.

“Bởi vì Chu Từ Mặc.” Từ Lan khẽ cau mày, mỉm cười ở khóe miệng lại nhộn nhạo một lần nữa.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Chu Từ Mặc, nàng lại không nhận được muốn cất tiếng cười to. Cái người nâng nàng trong lòng bàn tay mà sủng ái đó chính là người duy nhất ở kiếp này nàng muốn chờ đợi người! Điểm này là sự thực vĩnh viễn không thể thay đổi!

“Tiểu thiếu nữ, nàng thật sự quan tâm hấn sao?” Cặp mắt đẹp của Ly Phách toát ra từng đợt bi ai, cũng không phải vì Từ Lan không thích hấn, nhiều hơn là vì hấn không thể hoàn thành nhiệm vụ Mộc Hoàng giao xuống.

Hấn là tộc nhân ưu tú nhất của cả Mộc tộc, vốn tưởng rằng lần này ra tay thì tuyệt đối sẽ mã đáo thành công, nhưng lại không biết lòng của tiểu thiếu nữ này hoàn toàn không chứa nổi mình.

Vì vậy hấn rối rắm!

“Ừ, rất quan tâm.” Gật đầu, Từ Lan không chút do dự mà thừa nhận trình độ quan trọng của Chu Từ Mặc đối với mình.

Nàng có thể mất đi bất kỳ vật gì, lại chỉ không thể mất đi Chu Từ Mặc.

.

Bên kia, hai người Chu Từ Mặc và Chu Từ Lâm đã đi tới phùng hoa đào ẩn núp tại chỗ tối, cảm thấy phùng hoa đào này không phải yên lặng bình thường, trong đầu của Chu Từ Mặc dần dần sinh ra các nghi vấn.

Hấn thậm chí bắt đầu hoài nghi dụng ý của Chu Từ Lâm.

Thoáng một cái đã qua nửa khắc, lần này, Chu Từ Mặc cũng không nhận được nữa đi ra chỗ tối tắm của phùng hoa đào này.

“Từ đệ, mau vào, chẳng lẽ đệ muốn bị Chu Từ Phong phát hiện sao?” Nhìn Chu Từ Mặc đã đi ra, Chu Từ Lâm khẩn trương nói.

Nhìn cái vẻ mặt khẩn trương kia, khóe miệng Chu Từ Mặc có hơi tà ác giương lên, “Trong lòng huynh hiểu nhất, Chu Từ Phong có tới hay không.” Lúc Chu Từ Mặc nói lời này cực kì tàn nhẫn, bây giờ hấn đã đoán được dụng ý của Chu Từ Lâm, điệu hồ ly son!

Điều Chu Từ Lâm muốn làm tuyệt đối là điệu hồ ly son!

“Chuyện hôm nay ngày khác sẽ tính với huynh, nếu Từ Lan rơi một sợi tóc, ta sẽ để cho huynh không được chết từ tế!” Chu Từ Mặc phát ra một câu tàn nhẫn, trực tiếp xoay người lung lay mà đi.

Mặc dù không xác định được Chu Từ Lâm dùng điệu hồ ly son để nhắm vào người nào, nhưng lòng Chu Từ Mặc lại sợ hãi đến cực hạn.

Hấn thậm chí không dám tưởng tượng, nếu như Chu Từ Lâm nhắm vào Từ Lan, vậy bây giờ Từ Lan. . .

Không, Từ Lan tuyệt đối không thể gặp chuyện không may! Nàng đã thức tỉnh huyết mạch chi lực mạnh mẽ trong thân thể, dù bây giờ nàng còn chưa sử dụng, nhưng người bình thường cũng không tổn thương được nàng.

Cho nên hiện tại Từ Lan của hấn rất an toàn!

Chu Từ Mặc liên tục an ủi mình ở trong lòng, cũng không ngừng gia tăng tốc độ.

Lộ trình lúc tới hơn một giờ, Chu Từ Mặc dùng thời gian mấy hơi thở đã đến nơi.

Chạy về phía hậu viện Từ Lan, ngay khi Chu Từ Mặc tới nơi đó, hắn đã rõ nơi này không bình thường, đơn giản là hắn đã nhìn ra kết giới Ly Phách bố trí.

“Từ Lan ở bên trong.” Dừng ở trước mặt của kết giới, sau khi Chu Từ Mặc đưa tay chạm là một mảnh mềm mại, mà bản thân của hắn lại không vào được.

Vì vậy, về mặt khản trương kia đột nhiên trở nên đậm đặc, ở đáy mắt hắn, có một tia kim quang đang không ngừng hiện lên, hắn như đang lọt vào trong một loại cảnh giới kỳ diệu.

.....

“Hắn rất quan tâm nàng, lúc trước và hiện tại, nhưng bắt đầu từ bây giờ, người quan trọng nhất đối với nàng chỉ có thể là ta! Biết không?” Ly Phách có hơi dùng sức nắm được khuôn mặt nhỏ nhắn thanh non của Từ Lan, ngay cả vẻ mặt cũng thay đổi trở nên dữ tợn.

Được rồi, mềm không được, bây giờ hắn đổi thành dùng cứng rắn!

Hắn cũng không tin cô gái nhỏ này mềm không được cứng không xong!

“Mới không!” Mặc dù khuôn mặt nhỏ bị nắm vô cùng đau, nhưng Từ Lan vẫn cố chấp trừng mắt hung ác nhìn nam nhân xấu xa.

“Hôm nay nhất định nàng phải quên nam nhân kia, nàng có tin ta. . .”

“Bùm. . .” Tiếng kết giới bị sức mạnh đánh vỡ, “Có tin người muốn làm gì?” Giọng nói quen thuộc và âm lãnh vang lên bên tai Từ Lan và Ly Phách.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Phụ tử hoang đường

“Bùm. . .” Tiếng kết giới bị sức mạnh đánh vỡ, “Có tin người muốn làm gì?” Giọng nói quen thuộc và âm lãnh vang lên bên tai Từ Lan và Ly Phách.

“Chu Từ Mặc!” Từ Lan nhìn thiếu niên tuấn dật đang đi về phía mình kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vì hưng phấn mà phồng đỏ bừng, nhưng ngay sau đó giống như là nghĩ đến cái gì, cái miệng nhỏ nhắn của Từ Lan lập tức bất mãn tức giận, “Đại Phôi Đàn, bây giờ mới đến, mặt của ta cũng sắp bị nam nhân này bóp sưng lên rồi!”

Giọng nói tội nghiệp, còn có dung nhan ả nhân của nàng cũng làm cho lòng của Chu Từ Mặc đau nhói.

Khi Chu Từ Mặc nhìn thấy tay Ly Phách còn nắm được khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan, lập tức không nhịn được mà bộc phát.

“Người, chết đi!” Hoàn toàn không cho Ly Phách cơ hội giải thích nào, Chu Từ Mặc trực tiếp mở miệng, mà tốc độ vốn chậm rãi của hắn cũng lập tức tăng lên.

Giờ khắc này hắn thật sự sinh ra sát khí với trước mặt nam nhân này.

“Hừ, chi bằng người!” Ly Phách buông khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan ra, mặc dù đến bây giờ hắn vẫn không biết vì sao Chu Từ Mặc có thể phá vỡ kết giới của hắn.

Nhưng dù Chu Từ Mặc này có thể phá vỡ kết giới của hắn, hắn cũng hoàn toàn không cho rằng thực lực Chu Từ Mặc có chiến thắng hắn, phải biết Ly Phách hắn còn là mẫu đơn ngàn năm biến thành người.

Thủ đoạn có thể có nhưng cũng không phải có thể so sánh với Dịch Năng Giả huyết mạch được.

“Bùm. . .” Hai quyền tiếp xúc, “Phốc. . .” Hai người đồng thời phun máu.

Cặp mắt Ly Phách nhìn về Chu Từ Mặc tràn đầy khiếp sợ, vốn tưởng rằng nhẹ nhõm một quyền là có thể giải quyết Chu Từ Mặc, nhưng hắn không hề nghĩ tới nam nhân này lại có thể có thực lực tương đương với hắn.

Mặc dù đây chỉ là thực lực về sức lực, nhưng cũng không thể coi thường nó.

“Người rất mạnh, ít nhất ở trong thế tục này.” Giọng nói của Ly Phách bắt đầu trở nên mỉa mai, ở trên người hắn, hình như có từng tầng hơi thở huyền chi hựu huyền đang liên tục nảy sinh.

Nếu lực độ đơn thuần không thể giải quyết Chu Từ Mặc, vậy hắn cũng chỉ có thể vận dụng huyết mạch lực của mình.

“Chu Tử Mặc, chúng ta đi, không nên chấp nhứt với hần.” Mặc dù bây giờ tâm trí Tử Lan chỉ có năm tuổi, nhưng lại từ trong không khí quý dị trước mặt này cảm thấy lúc này Chu Tử Mặc không phải đối thủ của Ly Phách.

Cho nên cho dù nhìn thấy Chu Tử Mặc bị Ly Phách một quyền ho ra máu, mình vô cùng đau lòng, nhưng Tử Lan vẫn thông minh lựa chọn tạm thời thoái lui. Về phần Chu Tử Mặc bị Ly Phách đánh một quyền ra máu!

Hừ, chờ đi, nợ máu cần trả bằng máu, một ngày nào đó nàng sẽ để đóa mầu đơn này cắm vào bình hoa!

“Yên tâm, ta không sao.” Thông minh như Chu Tử Mặc, há lại không biết tâm tư của Tử Lan. Lành đạ lau máu ở khóe miệng đi, đôi mắt Chu Tử Mặc nhìn về Ly Phách xuất hiện một loại đạ mạc thần kỳ, “Không cần biết ngươi là ai, ngươi chắc chắn phải chết!” Chu Tử Mặc bình tĩnh nói, trong mắt hần, hình như có một chút ánh sáng màu vàng đang dần dần tăng lên.

“Thân thể tạm thời tặng cho ngươi, một khắc đồng hồ, giải quyết xong nam nhân trước mặt này!” Không có ai biết, chính lúc này Chu Tử Mặc lại nói một câu nói như thế trong đầu chính mình.

Mà khi sau khi hần nói xong câu đó, hần liền tự động bỏ qua thân thể nắm trong tay.

Đang chạy chậm về phía Chu Tử Mặc, Tử Lan đột nhiên dừng ở tại chỗ trong chốc lát khi Chu Tử Mặc buông tha thân thể của hần kia, có chút nghi ngờ ngẩng đầu, đang nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt mình, về mặt Tử Lan dò dãn hỏi, “Chu Tử Mặc, là ngươi sao?” Nàng không hiểu, vì sao hơi thở của Chu Tử Mặc lại đột nhiên thay đổi trong lúc đó.

Thay đổi hoàn toàn không giống như là Chu Tử Mặc!

“Nàng nói xem?” Trong dáng tươi cười tà mị chứa nhiều trong sạch, nhưng không có một chút cưng chiều nào.

Sợ hãi lui về phía sau hai bước, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Lan Thanh lúc này trở lên cực kì cảnh giác, “Ngươi. . . Không phải hần.” Cho dù gương mặt trước mặt này chính là mặt của Chu Tử Mặc, thân thể vẫn là thân thể Chu Tử Mặc, nhưng Tử Lan biết, hần không phải là Chu Tử Mặc của nàng.

“Năng lực cảm ứng của tiểu thiếu nữ còn rất mạnh, khó trách đời này bồn tọa sẽ chỉ yêu mình nàng.” Hình như nam nhân kia cũng chưa nhìn thấy Ly Phách ở bên cạnh, trực tiếp nói chuyện với Tử Lan.

Có lẽ với loại người như hần, Ly Phách chỉ là một tôm tép nhãi nhép.

“Tiểu thiếu nữ, tránh qua một bên trước, để bồn tọa xử lí con bông hoa thời này sẽ trao đổi thật tốt với nàng một chút.” Trong giọng nói tà mị lộ ra đùa giỡn vô tận, khiến Tử Lan không nhịn được cau mày lần nữa.

Được rồi, nàng thừa nhận nàng không thích Chu Tử Mặc như vậy!

“Ngươi. . . Trên người của ngươi, vì sao lại có tư vị quen thuộc như thế?” Ly Phách nghi hoặc cau mày, thật sự có chút không hiểu vì sao bây giờ Chu Tử Mặc sẽ khiến hần cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc.

Hình như cảm giác quen thuộc này có quan hệ mật thiết với nơi hần ra đời.

“Mùi vị quen thuộc, ha ha ha. . . Một đóa hoa tinh nhỏ nhỏ, lại có thể dám nói trên người bồn tọa có loại mùi vị quen thuộc.” Thần thái Chu Tử Mặc vô cùng cao ngạo nói.

Mặc dù biết rõ lúc này Chu Tử Mặc cũng không phải là Chu Tử Mặc, nhưng khi nhìn cái vẻ mặt cao ngạo kia, Tử Lan thật sự muốn dùng một đả đánh chết nam nhân kiêu ngạo này.

Hừ, không để ý tới nam nhân kiêu ngạo này nữa, Tử Lan quay đầu nhỏ của mình đi.

“Ta lớn lên ở rừng sâu đầy sương mù, nơi đó có một cái cửa động, cho nên ta có thể biến hóa thành người, đó là do liên tục hấp thu khí tức thần bí cửa động kia truyền ra, mà bên cạnh của ngươi, lại có hơi thở thần bí này, cho nên. . .” Ly Phách không nói những lời còn sót lại nữa, bởi vì hần biết rõ nam nhân trước mặt sẽ hiểu hàm nghĩa trong lời của hần.

“Ha ha ha. . . Không ngờ năm đó bồn tọa vô ý lưu lại hơi thở ở tộc nhân lại có thể cho ngươi thông suốt, nói như thế, bồn tọa cũng coi như nửa phụ thân của ngươi, nhwng không biết ngươi có nhận biết phụ thân này hay không?” Chu Tử Mặc tà mị mở miệng lần nữa.

Hiển nhiên lúc này hần đã không có sát cơ với Ly Phách.

Cho dù một người khác muốn nam nhân này vào tử địa!

“Phụ thân.” Sau rồi rầm rần ngủ về mặt Ly Phách liền chậm lại, cung kính quỳ xuống đất, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Ly Phách không có vì ngã quỵ mà có sự khác thường.

Không thể không nói, hoặc là diễn kỹ của Ly Phách quá mức cao siêu, hoặc là tiểu tử này đã thật tâm thần phục.

Nhưng Tử Lan càng muốn tin tưởng loại tình huống thứ hai.

“Ha ha ha. . . Được, bồn tọa nhận nhi tử này! Bảo vệ thân thể bồn tọa thật tốt, chờ bồn tọa hoàn toàn tỉnh táo thì chắc chắn sẽ trọng thưởng!” Chu Tử Mặc hào khí vạn trượng mở miệng.

Lại làm cho Tử Lan ở bên cạnh khẽ cau mày, hoàn toàn tỉnh lại? Có ý tứ gì? Chẳng lẽ sau này vào một thời gian nào đó Chu Tử Mặc của nàng sẽ vĩnh viễn không về được?

Nghĩ tới khả năng này, trong mắt Tử Lan là một mảnh âm u! Cho dù tâm trí chỉ có hơn năm tuổi, nhưng nàng cũng hiểu được rất nhiều chuyện đứa trẻ năm tuổi hoàn toàn không hiểu, huống chi ở thế giới của nàng tuyệt đối không thể thiếu Chu Tử Mặc!

“Cám ơn phụ thân.” Ly Phách nằm rạp trên mặt đất, vẻ mặt cũng càng hiện ra cung kính.

Lúc này này đã biết rõ, muốn bảo vệ tánh mạng cũng chỉ có thần phục, mà hiện tại điều hắn làm chỉ là muốn bảo vệ sinh mệnh của hắn.

“Không thể không nói, bồn tọa thật đúng là rất thưởng thức ngươi, nhưng. . . Bắt đầu từ bây giờ, tốt nhất ngươi không nên đánh chủ ý lên tiểu nha đầu này, vì nàng là của bồn tọa.” Chu Tử Mặc nhìn Tử Lan một cái, hình như trong mắt hắn có từng đợt cung chiều như vậy.

Nhưng mà thoáng hiện quá nhanh, ngay cả Tử Lan mình cũng chưa nhìn thấy.

Nàng vẫn cho là Chu Tử Mặc bây giờ đã không còn là Chu Tử Mặc lúc trước, lại không biết lúc này Chu Tử Mặc hoàn toàn vẫn là hắn, nhưng mà bây giờ Chu Tử Mặc lại có hai thần thức.

Vốn hai thần thức này chắc chắn không cho phép thần thức của một người khác tồn tại, muốn hoàn toàn mạt sát.

Nhưng cuối cùng bọn hắn lại phát hiện, vốn là một thể, làm sao nói phai mờ mà có thể phai mờ!

Cho nên bọn họ lựa chọn cùng tồn tại, sau đó chậm rãi dung hợp.

Mà lúc này ánh mắt Chu Tử Mặc nhìn Tử Lan sẽ dần hiện ra vẻ cung chiều, đó là vì đang ở phương diện của Tử Lan, thần thức với Tử Lan bắt đầu nâng địa vị chủ đạo.

Tin tưởng rằng, cho dù thần thức hai người này trí nhớ toàn bộ hòa làm một thể, Chu Tử Mặc vẫn là Chu Tử Mặc cung chiều Tử Lan đó!

Nhưng tạm thời Tử Lan sẽ không biết điểm này mà thôi.

“Nhưng ý của Thánh nữ đại nhân. . .”

“Hừ, chẳng lẽ ngươi cho là một Thánh nữ nhỏ nhỏ lại là đối thủ của bồn tọa! Vậy thì ngươi tính toán không nghe bồn tọa mà nghe lời nói của một thánh nữ?” Vẻ mặt Chu Tử Mặc cao ngạo nhìn Ly Phách trước mặt, nét mặt kia giống như đang nhìn một người ngu ngốc.

Nếu là lúc trước Ly Phách bị người khác nhìn như thế, đã vung một quyền tới từ sớm rồi.

Nhưng bây giờ, hắn giống như một con tiểu miêu khéo léo, vui tại chỗ mà không dám có một tia giả bộ.

Đừng bảo rằng hắn vốn không đánh lại nam nhân trước mặt, dù có đánh thắng được cũng không dám động thủ, vì bản thể hắn chính là dựa vào hơi thở của nam nhân này mới huyền hóa thành người, có thể nói, có rất nhiều kỹ năng ở trên người hắn nói không chừng đều là thông qua tài học của nam nhân này đến.

“Ngài là phụ thân ta, mà nàng chỉ là một người ngoài, ta sao dám làm trái với ngài mà nghe lời nói của nàng ta!” Trong giọng nói của Ly Phách lộ ra mấy phần khùng hoảng cực độ.

“Hừ, gặp qua người nhất gan, chưa từng thấy qua người nào nhất gan như ngươi!” Tử Lan thật sự không chịu nổi trong miệng Ly Phách trái một cha phải là một phụ thân, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn thanh non rồi rầm vào chung một chỗ.

Cuối cùng rốt cuộc cũng hung hăng tròn mắt nhìn hai người trước mặt một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Ta phải đi trước tìm tiểu thiếu nữ kia rồi, nhớ rằng chuyện sau này ngươi cần làm và chuyện tuyệt đối không thể làm!” Chu Tử Mặc nhìn bóng lưng tiểu nhân kia nhĩ rồi đi, sau sững sốt ngắn ngủi nhanh chóng để lại một câu nói rồi đuổi theo.

Lúc này ngay cả chính hắn cũng không biết, vì sao mình phải đuổi kịp tiểu nhân kia, nhưng trong đầu có một tiếng nói khiến cho hắn bất chấp tất cả mà đuổi theo.

Đây chính là thần thức dung hợp!

“Tử Lan cô nương, tại sao phải chạy nhanh như vậy, sợ bồn tọa ăn hết nàng hay sao?” Giọng nói mỉa hoặc vang lên ở bên tai Tử Lan, khiến Tử Lan khẽ cau mày, nhìn khuôn mặt quen thuộc rõ ràng trước mặt này, cái miệng nhỏ nhắn của Tử Lan nhẹ nhàng chu lên.

Nàng thật sự không thích Chu Tử Mặc như vậy, giống như một gã lưu manh đáng chết!

“Không phải sợ, mà là không thích người! Trả lại Chu Tử Mặc nguyên bản cho ta!” Tử Lan gầm thét với Chu Tử Mặc trước mặt, giống như một tiểu dã thú bùng phát.

Khi tiếng nói này của Tử Lan vang vọng ở trong vương phủ, hai con tiểu thú vốn đang thành thoi phơi nắng đột nhiên dựng lỗ tai của mình lên.

Từ khi Tử Lan mất trí nhớ, bọn chúng đã rất lâu không chung đụng với Tử Lan rồi, bởi vì trong mắt tiểu nha đầu kia chỉ có Chu Tử Mặc, hoàn toàn không cho phép bọn họ đến gần, cho nên bọn họ cũng không muốn mặt nóng đi dán mông lạnh.

Nhưng bây giờ. . . Nghe lời của cô gái nhỏ kia, hình như Chu Tử Mặc đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa hiện tại cô gái nhỏ kia cũng không phải tức giận bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Hai con tiểu sủng vật

Nhưng bây giờ. . . Nghe lời của cô gái nhỏ kia, hình như Chu Tử Mặc đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa hiện tại cô gái nhỏ kia cũng rất tức giận!

“Meo meo. . .” (Thú Ngừ: Không được, hình như tiểu chủ nhân đã xảy ra chuyện!)

“Hừ hừ. . .” (Thú Ngừ: Nếu đã biết còn ngây ngốc ở đó hà, đi mau!)

Sau khi thân thể béo ụt ịt ở ‘hừ’ xong đã lắc mình rời khỏi nơi này, cấp tốc chạy đến nơi Tử Lan đang thét chói tai.

Chờ khi tiểu miêu phản ứng lại, con tiểu trư trước mặt đã biến thành điểm hư không.

“Meo meo hu. . .” (Thú Ngừ: Heo mập đáng chết, lại dám giờ trò lừa bịp!)

Hoi tức giận gào xang câu này, tiểu bạch miêu cũng lập tức chạy đến chỗ bóng dáng béo ụt ịt kia, cho dù nó đã dùng hết hơi sức mình có, cuối cùng vẫn không có đuổi kịp heo mập này.

Bởi vì lúc này bọn họ đã đi tới trước mặt Tử Lan và Chu Tử Mặc.

Nhìn lên một màn trước mặt, hai con tiểu sủng vật lập tức ngây tại chỗ, bởi vì bọn chúng cũng không rõ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng nam nhân trước mặt kia chính là Chu Tử Mặc, nhưng mặt Tử Lan nhìn hẩn lại ghét bỏ và chán ghét, tiểu bạch miêu và trư mập lập tức đau đầu. Từ sau khi Tử Lan mất đi trí nhớ thì mỗi ngày đều đánh Chu Tử Mặc đến chết cũng không buông tay.

Nhưng bây giờ lại nhìn hẩn ghét bỏ như thế, hắc. . . tiểu nha đầu giống Tử Lan như đúc ở trước mặt thật là Tử Lan chứ?

“Meo meo ô. . .” (Thú Ngừ: Rốt cuộc hiện tại là tình huống gì?)

Lúc này Tiểu bạch miêu đã ngồi chồm hỏm xuống, đầu nhỏ khéo léo một lát nhìn sang Tử Lan, một lát lại nhìn sang Chu Tử Mặc, đáy mắt toát ra nghi ngờ hoàn toàn không giống như một con mèo.

“Hừ. . . Hừ hừ. . .” (Thú Ngừ: Người cũng không biết, thì làm sao ta biết, chỉ là. . . Có lẽ hai người trước mặt này không có người nào là bản thể thực sự.)

Không thể không nói, lời đồn đại liên quan tới ‘heo rất ngu xuẩn’ có lẽ thật sự là giả.

Người đã từng gặp tiểu trư thông minh như vậy sao? Chỉ tùy tiện suy đoán tình huống một cái đã chính xác rồi.

“Meo meo ô. . . Meo meo. . .” (Thú Ngừ, thực hay giả, sao ta lại cảm thấy người đang nói nhảm!)

Được rồi, mặc dù tiểu bạch miêu không đoán ra rốt cuộc tình cảnh trước mặt này là đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên nó cũng không tán thành cách nói của tiểu bản trư (heo mập nhỏ). Bởi vì nếu nó tán thành, đồng nghĩa với nó còn dằn như một con heo, nó thật sự không thể tiếp nhận loại kết quả này!

Cho nên. . .

“Không có Chu Tử Mặc thực sự, bản tọa chính là Chu Tử Mặc, Chu Tử Mặc chính là bản tọa.” Chu Tử Mặc mỉa hoặc cười một tiếng lần nữa, gương mặt tuấn dật phi phàm này hợp với cười tà lúc này của hẩn, không thể không nói, thật sự có một phong thái khác thường.

Thấy vậy cặp mắt tiểu bạch miêu và tiểu trư mập lòi ra, đây thật sự là Chu Tử Mặc?

“Người mới không phải hần, ta không thích người!” Tâm trí Tử Lan chỉ có năm tuổi phần nào nhìn Chu Tử Mặc trước mặt, nàng nói không phải thì không phải!

“Ha ha. . . Vậy ý của nàng là nàng thích hần?” Chu Tử Mặc tự tin, hần đã rõ ràng tâm tư Tử Lan, nhưng chỉ quá vì rõ ràng, thậm chí sâu trong nội tâm của hần có một chút ghen tỵ Chu Tử Mặc trong trí nhớ của Tử Lan như vậy.

Rõ ràng bọn họ chính là một người, thế nhưng hần còn ghen tỵ.

“Có phải hay không thì cũng không dính dáng tới người!” Tử Lan nghiêng đầu nhỏ của mình, không hề nhìn khuôn mặt giống Chu Tử Mặc như đúc nữa, người kia sẽ làm nàng cảm thấy phiền lòng.

Bởi vì trên khuôn mặt mình yêu sâu đậm, có một cặp mắt xa lạ.

“Meo meo ô. . . Meo meo. . .” (Thú Ngừ: Chu Tử Mặc này. . . Giống như thật sự không phải Chu Tử Mặc trước kia, hơn nữa ở trên người hần có mùi vị trước kia không có.)

Tiểu bạch miêu cúi thấp đầu nhỏ của mình, đưa ra chân mèo của mình rồi liếm phần thịt mềm ở móng vuốt nhỏ của nó, nhưng trong mắt không ngừng lóe lên tia sáng loáng đã chứng minh lúc này nó đang đề cao cảnh giác.

Nó đánh hơi được một hơi thở nguy hiểm từ trên người Chu Tử Mặc trước mặt này, đây là chuyện trước kia chưa bao giờ có.

“Hừ hừ. . . Hừ. . .” (Thú Ngừ: Quả thật như thế, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mới làm cho Chu Tử Mặc biến thành như vậy, nhưng xem ra theo khuynh hướng bây giờ, đây không phải là cái hiện tượng tốt gì.)

Lúc này tiểu trư béo ụt ịt cũng rồi rầm nhìn Chu Tử Mặc tà mị này, không hiểu vì sao sự xao động trong huyết mạch của mình kia lại đến.

“Ha ha ha. . . Thích chính là thích, còn tìm có gì nữa, xem ra tiểu thiếu nữ này thật sự thích bản tọa. . . Ủ, đã đến lúc? Tiểu thiếu nữ, lần này nói chuyện với nhau cũng tạm thời đến đây, lần sau bản tọa ra ngoài tìm nàng chơi nữa.” Nói xong câu này, Chu Tử Mặc tà mị nhẹ nhàng hai mắt nhắm lại.

Khi mở hai mắt ra lần nữa, tà mị trong mắt Chu Tử Mặc đã biến mất không còn một mống.

“Tử Lan.” Trong phút chốc Chu Tử Mặc nhìn thấy Tử Lan trong mắt hần lóe lên sự vui mừng, ngay sau đó lập tức âm thầm đi, bởi vì vốn mới vừa lấy được trí nhớ, hần biết được người kia không giết chết Ly Phách, ngược lại để nam nhân kia trở thành. . . nhi tử kết nghĩa của mình?

Đối với cái này kết quả, hần trừ tức giận thì chính là căm hận!

Hần thật sự không thích nam nhân kia, chỉ bằng nam nhân kia nắm được gương mặt Tử Lan trong tức khắc, hần đã lập tức xử nam nhân kia từ hình! Nhưng cuối cùng lại không giết chết nam nhân kia, cũng khó trách hần sẽ buồn bực như thế.

“Chu Tử Mặc, hắc hắc. . .” Nhìn Chu Tử Mặc lúc này, sau khi Tử Lan hơi sững sờ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh non liền tràn đầy tươi cười, vì nàng đã biết, Chu Tử Mặc mình thích nhất lại trở lại bên cạnh nàng một lần nữa.

Đưa hai tay của mình ra, lung lung lay lay nhanh chóng chạy đến phía Chu Tử Mặc, nàng muốn lập tức nhập vào cái ôm ấm áp bên trong ngực này trước tiên.

Nhìn hướng Tử Lan đang chạy đến, Chu Tử Mặc lấy tốc độ nhanh hơn chạy đến chỗ Tử Lan, bởi vì hần sợ tiểu nhân nhi kia đang chạy nhanh trên đường chẳng may ngã xuống.

Khi đầu Tử Lan nhập vào cái ôm trong ngực Chu Tử Mặc, ngửi thấy mùi vị quen thuộc này, Tử Lan nhận ra Chu Tử Mặc đã trở lại một lần nữa, “Ta không thích người như thế, ta muốn người như bây giờ.” Tiếng nói làm nũng vang lên ở Chu Tử Mặc bên tai, khiến tâm Chu Tử Mặc mềm nhũn lần nữa.

“Cả hai đều là ta, ta sẽ từ dung hợp với hần.” Chu Tử Mặc ôm tiểu tử này giải thích.

Hần đã cùng người đó thương lượng xong rồi, hần có thể buông tha tất cả kị ức, duy chỉ không thể buông tha kị ức có Tử Lan! Mà người kia cũng đồng ý!

“Không, ta không muốn hần, chỉ cần người!” Uất ức vươn thẳng lỗ mũi tinh xảo của mình, đôi mắt to ngây thơ của Tử Lan làm bộ đáng thương nhìn Chu Tử Mặc, nàng không thích Chu Tử Mặc đó.

“Nhưng. . . Chúng ta là một thể.” Chu Tử Mặc rất khó khăn nhìn Tử Lan như thế.

Nếu như có thể, hần cũng không muốn phải có một đoạn trí nhớ khác, nhưng hần cũng không có biện pháp, nếu như không lựa chọn dung hợp với đoạn ký ức kia, cũng chỉ có thể lựa chọn biến mất đoạn ký ức kia.

Mà hần không thể biến mất! Hần còn phải bảo vệ Tử Lan của hần tốt hơn!

“Một thể thì như thế nào, chính là ta không thích hấn, về sau không cho người để hấn đi ra!” Từ Lan vẫn còn làm nũng, không thích chính là không thích, nàng rất không thích nam nhân kia, cho nên hoàn toàn không muốn tiếp xúc với nam nhân kia.

Nhìn Từ Lan như thế, một lòng Chu Từ Mặc bị bỏ tức tràn đầy.

Mặc dù biết rõ nam nhân kia cũng là hấn, nhưng hấn vẫn có một chút mát tự nhiên như vậy, thậm chí còn có chút lo lắng Từ Lan sẽ thích nam nhân kia, nhưng bây giờ nhìn thấy Từ Lan như thế, Chu Từ Mặc biết, địa vị của mình ở trong lòng cô gái nhỏ này vốn không có cách nào thay thế được.

“Ha ha. . . Được, về sau ta sẽ không cho hấn trở ra.” Cung chiêu ôm tiểu nha đầu này, lòng Chu Từ Mặc tràn đầy vui mừng nói.

Mà nghe được bảo đảm của Chu Từ Mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan lập tức trở nên sáng rỡ vô cùng vui sướng, vì vậy cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu cũng vênh lên thật cao. Được rồi, Chu Từ Mặc như vậy thật sự rất đáng yêu, nàng cũng thật sự rất thích!

Từ Lan vui vẻ cũng kéo theo Chu Từ Mặc, dùng cằm của mình cọ cái trán cô gái nhỏ này, về mặt Chu Từ Mặc xen lẫn quá nhiều cung chiêu, đây là sung ái một Chu Từ Mặc khác hoàn toàn là không thể biểu hiện ra.

Ở trong đầu Chu Từ Mặc, một Chu Từ Mặc khác nghe được tiếng của hấn, đang buồn bực rồi rấm chân mày, tại sao không để cho hấn ra ngoài, thân thể này cũng không phải là một mình hấn ta đâu!

Huống chi bây giờ bọn họ đang dung hợp, chờ khi hòa làm một thể, bọn họ sẽ biến thành một người.

“Cái này còn coi là được!” Ôm ở trong ngực Chu Từ Mặc, cảm thụ trái tim đang đập của hấn, Từ Lan cực kỳ hài lòng với tất cả mọi thứ ở hiện tại.

Đứa bé năm tuổi quả thật cũng quá dễ hài lòng.

“Meo meo ô. . . Meo meo ô. . .” (Thú Ngừ: Hiện tại thì tốt rồi, hình như đã không có phần của chúng ta, ta thấy chúng ta vẫn nên trở về đi.)

Tiểu bạch miêu nhìn một màn hạnh phúc và ngọt ngào trước mặt, lười biếng vươn vươn móng vuốt nhỏ của mình, cũng làm nũng mở miệng như vậy, tiếng nói tràn ngập hạnh phúc khiến tinh quang trong mắt mỡ tiểu trư chột lóe.

“Hừ hừ. . .” (Thú Ngừ: Quả thật, chúng ta đến lúc trở về rồi.)

Mỡ tiểu trư như có điều suy nghĩ nói.

Sau khi nói xong, cũng không đặt con mèo đàn kia ở trong mắt, trực tiếp chạy đến cửa chính vương phủ, ra ngoài lâu như vậy, cũng là thời điểm nên trở về xem một chút. Rất nhiều khi, hạnh phúc không phải là như vậy sao?

Cái đầu xinh xắn chuyển qua, nhìn con heo ngu đang chạy về phía cửa vương phủ, tiểu bạch miêu sững sờ, nó phải đi về sao?

Đợi đến lúc tiểu bạch miêu phản ứng lại, bóng dáng của con tiểu trư kia đã biến mất ở trong tầm mắt của nó, có hơi ảo não dùng móng vuốt nhỏ của mình bới trên đất, tiểu bạch miêu thừa nhận mình thật sự không muốn trở về.

Nhưng. . .

Thôi, dù sao cũng không phải là vĩnh viễn không thể trở lại, trở về thì trở về thôi.

Nghĩ tới đây, tiểu bạch miêu lưu luyến nhìn tiểu thiếu tử về mặt hạnh phúc đang ở trong ngực Chu Từ Mặc một cái, cung chiêu ở đáy mắt không ít hơn Chu Từ Mặc chút nào.

Cuối cùng, thu hồi ánh mắt lưu luyến của mình, tiểu bạch miêu cấp tốc chạy theo phương hướng tiểu bàn trư (heo mập nhỏ) chạy, nó muốn đuổi theo con heo ngu đó trở lại Thú Hoàng Điện trước, sau đó thêm dầu thêm mỡ làm trọng thương con lợn béo đáng chết kia!

Nó tin tưởng, tất cả mọi người trong Thú Hoàng Điện sẽ không điều kiện lựa chọn tin tưởng nó, ha ha ha. . .

Đến lúc đó thì con heo mập còn dễ chịu hơn!

Vui ở trong ngực Chu Từ Mặc, lòng tiểu thiếu nữ đột nhiên rung động, nhìn phương hướng tiểu bàn trư và tiểu bạch miêu rời khỏi khe cau mày. Lúc này ở trong tầm mắt của nàng đã không có bóng dáng của hai con tiểu sủng vật này, có được chỉ là một mảnh trống không.

Từ Lan cũng không biết mình làm sao, chỉ là cảm giác hình như mình. . . Mất đi thứ gì đó!

Nhưng lập tức sau đó, Từ Lan ngọt ngào cười một tiếng, chỉ cần Chu Từ Mặc vẫn còn ở bên cạnh mình, hơn nữa còn cung chiêu nàng, dù thật sự mất đi vật gì đó thì có làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nam nhân tự cho là cao quý!

Từ khi Bách Hợp Mộng thái tử nước Bách Hợp xuất hiện, Chu Tử Mặc đã biết rõ, mấy vị hôn phu kia của Tử Lan sẽ từng bước từng bước tìm tới cửa, hơn nữa còn lấy một loại phương thức cực kì bá đạo mà chiếm đoạt Tử Lan.

Bởi vì ở trên thế giới nước Chu chỉ có thể coi là một quốc gia trung đẳng, mà thân thể hần là Tứ hoàng tử nước Chu, ở trước mặt những nhân vật cao quý kia vốn không đáng nhắc tới, hần như vậy thì ở trong mắt bọn họ hần có cái tư cách gì để chiếm đoạt Tử Lan.

Cho nên những thế lực cường đại chê bai hần mà đề cao thân thể của bọn họ cũng là hợp tình hợp lý, nhưng... hiển nhiên Chu Tử Mặc không muốn bị chê bai, đặc biệt là ở trước mặt của Tử Lan.

Một cách tự nhiên, khi vị thân vương Ngự tộc kia lấy một loại thái độ cực kỳ cao ngạo xuất hiện ở trước mặt của Chu Tử Mặc, lúc bắt Chu Tử Mặc thực hiện lễ quỳ lạy, Chu Tử Mặc không thềm liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái.

Chỉ lạnh nhạt nhìn nam nhân đang khúm núm, không ngừng lấy lòng thân vương Ngự tộc kia.

Chu Tử Mặc thực kì kinh ngạc, đây mới thật sự là vị phụ hoàng không khuất phục trước cường thế chút nào sao?

“Mặc nhi, còn ngần ngại tại đó làm gì? Mau tới hành lễ!” Chu Lam Thiên thấy Chu Tử Mặc ngây ngơ tại chỗ, không phản ứng chút nào, có chút lo lắng gọi.

Nam nhân trước mặt này là thân vương Ngự tộc, tồn tại trong mắt hần giống như thần vậy.

Lần này cũng không biết vì nguyên nhân gì lại đột nhiên đi tới nước Chu, khiến Chu Lam Thiên cũng có hơi kinh hoảng, hiện tại thấy nhi tử của mình chậm trễ với nam tử thần thánh này như vậy, Chu Lam Thiên rất sợ nam tử thần thánh này tức giận, sau đó giáng tội cho nó.

Đến lúc đó, dù mẫu thân nó có xuất hiện cũng không giúp đỡ nó được.

“Không cần, chỉ cần hần giao Tử Lan ra là đủ.” Nam tử tuần mỹ mặc y phục tơ tằm màu lam xen lẫn sợi tơ trắng vẫn hơi híp cặp mắt, thần thái cao ngạo nhìn Chu Tử Mặc thấp hèn hơn hần.

“Giao Tử Lan ra sao? Hừ, đừng mơ tưởng!” Từ khi nam nhân này đến nước Chu, Chu Tử Mặc đã đoán được mấy phần mục đích của hần, hiện tại vừa nghe hần nhắc tới Tử Lan, ngay lập tức đã xác định được ý đồ của hần.

Muốn Tử Lan, đây là chuyện tuyệt đối không thể!

“Một mình hoàng tử nhỏ nhỏ như ngươi, có tư cách gì mà có được nàng!” Từ Tang Tiến sinh ra đã là thân vương Ngự tộc, phụ thân của hần là Tam hoàng tử Ngự Hoàng, địa vị ở Ngự tộc cũng chỉ thấp hơn Tử Tiêu Thánh mấy phần như vậy. Ở trong thế tục này, có người tôn quý nào mà hần chưa từng thấy qua.

Đừng nói đến hoàng tử của một quốc gia trung đẳng.

Sở dĩ bây giờ hần không trực tiếp động thủ cướp người, mà làm nhân vật quan trọng đứng ở nơi này, chỉ bởi vì hần không muốn làm mất thân phận của mình.

Nếu tiểu nhân vật trước mặt này không thức thời, vậy cũng đừng trách hần tâm ngoan thủ độc!

“Ngu ngốc!” Chu Tử Mặc khôi phục bình tĩnh vốn có, nhìn nam nhân tự cho là cao quý trước mặt như nhìn một tên ngốc. Hần thật sự không biết cảm giác ưu việt của hần ta đến từ đâu!

Không phải chỉ là một thân vương Ngự tộc thôi sao?

Phải biết rằng, Tử Lan chính là người kế thừa Thú Hoàng và Ngự Hoàng, chẳng lẽ một thân vương nhỏ nhỏ như hần lại có thể tùy ý dệt nhuộm hay sao?

“Ngươi nói cái gì? Ngu xuẩn!” Vốn tưởng rằng nam tử tuần dật trước mặt này sẽ ngoan ngoãn giao người, dù sao thân phận của hần là tôn quý như thế, nhưng không ngờ nam tử này lại có thể mắng hần, lửa xông lên thì hần cũng không để ý tới cái thân phận cao quý kia nữa, cứ liên tiếp mắng ra thò tục.

“Nói ngươi ngu ngốc cộng thêm ngu xuẩn!” Vẫn là lời nói lạnh nhạt, hiển nhiên Chu Tử Mặc không để nam nhân trước mặt này ở trong mắt.

“Mặc nhi, không được vô lễ!” Chu Lam Thiên ở bên cạnh nhanh chóng nhảy lên ngăn chặn, đây đường đường là thân vương Ngự tộc, không phải người mà những phạm phu tục tử như họ có thể trêu chọc.

Thế nhưng tiểu tử kia lại có thể không biết lễ độ như thế! Chẳng lẽ nó cũng không lo lắng cho cái mạng nhỏ của nó sao?

“Con chỉ nói thật mà thôi.” Chu Tử Mặc lạnh nhạt nhìn sang lão tử nịnh bợ kia, phun ra lời nói thiếu chút nữa khiến Chu Lam Thiên sụp đổ, ông đã hết sức vẫn hồi, nhưng không nghĩ tới tiểu tử này như không sợ mở nước nóng chết lợn, liều mạng đụng vào vết đao.

“Con. . . Con. . . Con. . .” Liên tiếp ba từ ‘con’, Chu Lam Thiên đã không còn lời nào để nói.

“Lam Thiên, chuyện nơi đây thì giao cho những văn bối này thôi.” Mặc Tình Thương đột nhiên hiện thân, cả người mặt phượng y kim sắc kết hợp với đồ trang sức long lấy trên đỉnh đầu, khiến cho Tử Tang Tiến đang cực kỳ tức giận chuẩn bị đánh chết Chu Tử Mặc mà con người co rụt lại.

Y phục Mặc Tình Thương đang mặc chỉ có công chúa Nhân Hoàng mới có thể mặc, bất kỳ nữ nhân nào khác mặc vào đều là tự tìm đường chết, cho nên thân phận của nữ nhân trước mặt này đã được miêu tả rõ ràng, là nữ nhi nhỏ nhất cũng là nữ nhi Nhân Hoàng sùng nhất, công chúa Bách Hợp!

“Văn bối bái kiến công chúa Bách Hợp.” Cho dù thế lực của Nhân Hoàng yếu nhất trong Tam Hoàng, nhưng Tử Tang Tiến vẫn theo quy củ hành lễ của một văn bối với Mặc Tình Thương.

Đã nghe nói công chúa Bách Hợp không nghe Nhân Hoàng khuyên giải mà gả cho Hoàng đế của một quốc gia trung đẳng từ lâu, Tử Tang Tiến còn tưởng rằng đây là lời đồn đãi, hiện tại vừa nhìn thấy, quả nhiên. Thật may là hắn không đánh chết Chu Tử Mặc dưới sự phẫn nộ cực độ, nếu không sẽ rước phải một đợt phiền toái.

Mặc dù Nhân Hoàng đã tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với công chúa Bách Hợp, nhưng thân là nữ nhi duy nhất của Nhân Hoàng, ai cũng không tin Nhân Hoàng sẽ thực sự tuyệt tình như thế.

Rõ ràng trước khi công chúa Bách Hợp yêu Chu Lam Thiên, dù nàng muốn sao trên trời, Nhân Hoàng cũng sẽ hái cho nàng, sủng ái như vậy đã không thể coi là sủng ái, mà coi là cưng chiều!

“Nếu như ngươi còn nhận thức ta đây là một trường bối, như vậy thì nói chuyện với Mặc nhi cho thật tốt, sớm muộn gì thiên hạ này đều là của các ngươi, những người già như chúng ta rồi cuối cùng cũng sẽ quy về làm một nắm cát bụi vàng, mà các ngươi. . . Còn trẻ.” Mặc Tình Thương tự tin nói.

Nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng Tử Tang Tiến khẽ cau mày, âm độc trong mắt chợt lóe lên, “Trường bối dạy phải, văn bối xin nghe theo trường bối dạy dỗ.”

“Hi vọng ngươi thật sự hiểu ý của ta, Lam Thiên, chúng ta đi thôi.” Khoác cánh tay Chu Lam Thiên, Mặc Tình Thương chuyển cho hắn một ánh mắt yên tâm, có sự tồn tại của nàng, tánh mạng con của bọn họ cũng coi như được bảo vệ.

Chu Lam Thiên nhìn trường hợp quý dị trước mặt, mấp máy môi, “Mặc nhi. . . Không nên vọng động.” Lần đầu tiên, trong giọng nói của Chu Lam Thiên tràn đầy quan ái, khiến thân thể cao lớn của Chu Tử Mặc không nhịn được khẽ run lên.

Hắn vẫn cho rằng ở trong lòng Chu Lam Thiên không yêu hắn, cho dù có cũng chỉ là đối với mẫu thân của hắn, thế nhưng một chớp kia. . .

Ngẩng đầu, nhìn cặp mắt lo lắng của Chu Lam Thiên, Chu Tử Mặc đột nhiên hiểu ra, thì ra không phải không có yêu, chỉ do che giấu quá sâu.

“Ừ.” Chu Tử Mặc gật đầu một cái, nhìn cặp mắt nhìn Chu Lam Thiên lúc này đột nhiên trở nên nhu hòa.

“Lam Thiên, đi thôi.” Nhìn đôi phụ tử này thay đổi, tinh thần có hơi mệt mỏi của Mặc Tình Thương lại trở nên ấm áp, có lẽ vị thân vương Ngự tộc này xuất hiện cũng chưa chắc đã là một chuyện xấu.

Ít nhất hắn làm cho tình yêu dấu kín trong lòng Chu Lam Thiên với Chu Tử Mặc lộ ra ngoài.

Khi bóng dáng của hai người Chu Lam Thiên và Mặc Tình Thương biến mất ở trong cung điện sang trọng này, Chu Tử Mặc đột nhiên trầm muộn mở miệng, “Chuyển đi nơi khác!” Không phải lời hỏi ý kiến, mà là trực tiếp ra lệnh.

Rõ ràng, hắn muốn giải quyết chuyện này nhanh một chút.

Có lẽ cô gái nhỏ trong nhà kia đã đợi đến không nhịn được rồi, hơn nữa ở bên cạnh nàng còn có một đóa mẫu đơn đáng ghét luôn đi theo mọi lúc, Chu Tử Mặc thật sự không yên lòng.

“Tùy ngươi.” Mặc dù giọng của Chu Tử Mặc khiến trong lòng Tử Tang Tiến cực kỳ khó chịu, nhưng Tử Tang Tiến cũng thừa nhận nơi này thật sự không phải nơi để ‘nói chuyện’ tốt, dù sao cũng phải đi tìm nơi rộng hơn, hắn mới có thể buông lỏng tay chân của mình.

Nếu không với cao ngạo của hắn, há lại nghe theo sắp xếp của một người thấp hèn.

Tử Tang Tiến đã quyết định không giết Chu Tử Mặc, dù sao sau lưng Chu Tử Mặc còn có một công chúa Bách Hợp.

Bóng dáng thoáng một cái, Chu Tử Mặc đã biến mất ngay tại chỗ, hắn không vận dụng huyết mạch chi lực, vì một khi vận dụng sẽ thức tỉnh một hấn khác trong thân thể, cho nên hắn chỉ dựa vào khinh công cao siêu.

Nhìn Chu Tử Mặc biến mất, đáy mắt Tử Tang Tiến toát ra vẻ khinh thường, sau đó hai mắt nhắm lại, Huyết Mạch Chi Lực lập tức hiện lên, mà bóng dáng của hắn cũng hoàn toàn biến mất ở trong cung điện này.

.....

Khi bọn họ đi tới trong dãy núi sau thẳm này thì Từ Tang Tiến nghi hoặc cau mày, hẳn thật sự có hơi không hiểu vì sao Chu Từ Mặc dẫn hắn tới đây.

Dù sao, muốn ‘nói chuyện’, tìm một nơi rộng rãi là được rồi, nhưng bây giờ. . . Nơi này không khỏi cũng quá xa thành trấn rồi.

“Ban đêm gió lớn, nơi này chính là chỗ tốt để giết người.” Mặc dù không quay đầu lại, nhưng Chu Từ Mặc cũng biết Từ Tang Tiến đang đứng ở phía sau hắn, hơi mỉm cười tà mị, lúc này Chu Từ Mặc đã không phải là Chu Từ Mặc tại trong cung điện kia.

Mặc dù Chu Từ Mặc cũng không muốn giao thân thể cho một người khác hắn, hẳn không thể chống cự được quấy rầy của một hắn khác, cuối cùng thả nam nhân này ra, để cho hắn giải quyết xong chuyện này.

“Người yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, để ta giết chết kẻ hèn mọn như ngươi, chỉ làm dơ bẩn tay của ta.” Lúc này Từ Tang Tiến còn chưa phản ứng kịp, còn tưởng rằng Chu Từ Mặc sợ chết mới có thể nói ra những lời vừa này.

Mà mục đích chính là bản thân hắn có điều cố kỵ.

“Ha ha ha. . . Ta sẽ sợ con cá nhỏ như ngươi sao?” Chu Từ Mặc quay đầu, tà mị nhìn Từ Tang Tiến trước mặt.

Trong quá khứ những con cá nhỏ này gặp hắn, không người nào là không khúm núm! Hắn chìm đắm một vạn năm, lại trở về một lần nữa, những con cá nhỏ này lại dám cười lên trên đầu của hắn từng con một!

Qua một thời gian ngắn nữa đúng là hắn nên đi một vòng trong biển rộng, cho những con cá nhỏ này có thêm ấn tượng sâu hơn.

Từ Tang Tiến nhìn lên Chu Từ Mặc trước mặt, khẽ cau mày, hẳn cứ có cảm giác hình như Chu Từ Mặc bây giờ có hơi khác với Chu Từ Mặc trước.

Ở trong cung điện, mặc dù Chu Từ Mặc cũng cuồng phóng không kềm chế, nhưng lại trầm tĩnh như nước lạnh, mà bây giờ. . .

“Tên cuồng vọng, chỉ do ta nể mặt mẫu thân ngươi mới không ra tay với ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi chứ hả!” Từ Tang Tiến càng phát tức giận.

Hắn tự thấy thân phận của mình tôn quý đến bậc nào, thế mà hắn lại nguyện ý để thân thể của mình xuống thương lượng với Chu Từ Mặc thấp hèn trước mặt, cũng đã cho hắn mặt mũi lớn như vậy, nhưng loài bò sát thấp hèn trước mặt này lại bò đến đỉnh đầu của hắn một lần nữa.

Còn lần này, hắn đã hoàn toàn nổi giận!

Cho nên, cho dù phải trả giá mạo hiểm đắc tội với Nhân Hoàng, hắn cũng muốn làm cho loài bò sát thấp hèn trước mặt này biết được sự lợi hại của hắn, khiến cho hắn hối hận hành động của mình đến muốn tự sát.

Cũng làm cho hắn biết, đừng tưởng rằng mẫu thân của mình là công chúa Nhân Hoàng, mà có thể muốn làm gì thì làm!

“Ha ha ha. . . Ngươi dám làm gì ta?” Vẫn là lời nói phóng túng, lúc này Chu Từ Mặc đang cười tà nhìn Từ Tang Tiến trước mặt.

Vốn định một chương giải quyết nam nhân này cho xong, nhưng một Chu Từ Mặc khác lại bảo hắn không cần giết hắn ta.

Mà nguyên nhân chỉ là không muốn làm cho cả nước Chu bị liên lụy vì chuyện này, dù sao phụ thân của hắn cũng là Hoàng đế nước Chu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Làm cho người không thể cao ngạo được nữa!

Mà mới vừa rồi, phụ hoàng hắn biểu đã bộc lộ ra tình yêu thương hắn!

“Hừ, tên cuồng vọng.” Từ Tang Tiến hừ lạnh một tiếng, ngay khi lời nói của hắn rơi xuống, tay hắn nâng lên nhẹ nhàng, ở trên tay hắn, có một vòng lam quang thanh nhả đang liên tục hiện lên.

Chu Từ Mặc biết, đó là của Huyết mạch chi lực của hắn.

“Ta còn tưởng rằng ghê gớm lắm, chút màu lam này. . . Hắc hắc hắc, huyết mạch lực của ngươi thật cường đại đó.” Trong giọng tà mị lộ ra châm chọc vô tận, khiến huyết mạch chi lực Từ Tang Tiến mới thi triển ra lập tức tiêu tán.

Thiếu chút nữa đã bị nam nhân thấp hèn này làm cho tức chết!

“Dù sao cũng hơn sức mạnh của phạm phu tục tử nhà ngươi!” Từ Tang Tiến nói xong câu này, tiếp tục vận động lam quang trong tay hắn.

Sau khi vất vả tích lũy được một chưởng ánh sáng màu lam có thể phát ra, Chu Tử Mặc tùy ý thổi ra một hơi về phía lam quang này. Ngay lập tức, lam quang vốn đang sáng chói biến mất không còn một mống.

Từ Tang Tiến khiếp sợ chớp cặp mắt của mình, nhìn ngốc ngốc nhìn ánh sáng trên tay mình, không có? Hắn vất vả tích lũy huyết mạch chi lực, tiểu tử kia nhẹ nhàng thổi đã mất hết toàn bộ?

Tất cả mọi thứ xảy ra trước mặt không khỏi cũng quá không thể tưởng tượng nổi rồi!

Từ khi ra đời đến bây giờ, hắn còn chưa từng nghe nói qua có loại chuyện cổ quái như này! Nhưng bây giờ, chuyện quỷ dị này lại có thể xảy ra, hơn nữa còn xảy ra ở trước mặt của hắn!

“Phạm phu tục tử, cũng không biết người nào mới thật sự là phạm phu tục tử!” Chu Tử Mặc nhìn nét mặt khiếp sợ của Từ Tang Tiến, châm chọc nói, ở khóe miệng hắn vẫn treo một nụ cười nhạt tà mị.

Cùng với khuôn mặt hoàn mỹ kia, thật sự cao quý không thể xâm phạm như vậy!

“Ngươi . . . Ngươi là ai?” Lúc này Từ Tang Tiến đã hoàn toàn quên cái thân phận cao quý gì đó, lời nói cũng bắt đầu cà lăm.

Cuối cùng bây giờ hắn mới phản ứng kịp, Chu Tử Mặc trước mặt này tuyệt đối không phải là người bình thường! Ngươi đã từng gặp người bình thường nào thổi một hơi mà có thể làm tắt huyết mạch chi lực của người khác sao?

Dù có là phụ thân hắn, Tam vương tử Ngự Hoàng, cũng không có bản lĩnh này!

“Ta là ai, ha ha ha. . . Ta là ai thì làm sao có thể nói cho tiểu nhân vật như ngươi biết chứ!” Chu Tử Mặc yêu mị nói.

Ở đáy mắt của hắn, có một tia kim quang đang không ngừng thoáng hiện ra.

“Phụ thân, địa vị của Từ Tang Tiến này ở Ngự tộc cũng coi như tôn quý, giết chết hắn sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho ngài.” Một bộ tử y (y phục màu tím) quý giá tôn lên khuôn mặt tuyệt đẹp.

Một nam nhân có thể đẹp đến như vậy, cũng như là một loại yêu nghiệt. Mà tuyệt mỹ nam nhân này không phải là ai khác, chính là Ly Phách.

Kể từ khi nhận Chu Tử Mặc là phụ thân, Ly Phách vẫn luôn thủ hộ ở bên người Chu Tử Mặc, chưa bao giờ rời đi. Dựa vào thủ đoạn ẩn dật của hắn, thế gian này cũng chỉ có lẽ que mấy người có thể xác định vị trí của hắn như vậy.

‘Phụ thân!’

Từ Tang Tiến là biết Ly Phách, mà cũng vì biết, cho nên khi nghe Ly Phách phát ra hai chữ ‘phụ thân’ này thì cực kì khiếp sợ mà cặp mắt thiếu chút nữa lòi ra.

Hắn . . . Không nghe lầm chứ?

Này lão yêu vận năm lại có thể gọi thiếu niên chỉ có mười mấy tuổi trước mặt đây là phụ thân!

Éc. . . Thế gian này! Có phải sắp thay người lãnh đạo rồi hay không hả?

“Ừ, ta biết.” Nghe ra Ly Phách trong giọng nói khẩn thiết, Chu Tử Mặc hài lòng gật đầu một cái. Vốn không quá tin tưởng Ly Phách này, dù sao mới bắt đầu hoa yêu này còn muốn ám sát hắn.

Nhưng bây giờ nhìn cái biểu hiện khéo léo kia, còn có từ ngữ thành khẩn, Chu Tử Mặc biết Ly Phách này thật tâm suy nghĩ cho hắn.

“Đợi chút. . . Các ngươi có quan hệ thế nào?” Hiện tại điều Từ Tang Tiến muốn biết nhất chính là: từ lúc nào thì Ly Phách biến thành nhi tử của Chu Tử Mặc rồi!

“Như người thấy, chúng ta là phụ tử.” Ly Phách cung kính đứng ở sau lưng Chu Tử Mặc trả lời.

Sợ dĩ hắn tiếp xúc Từ Lan, hơn nữa muốn cho Từ Lan trở thành thê tử của hắn, chỉ vì thánh nữ ra lệnh! Nếu như hắn không làm như vậy, có lẽ sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Mộc tộc. Dù sao, lừa gạt của Thánh nữ đại nhân cũng không phải là thứ Mộc tộc bọn họ có thể chống đỡ!

Mà bây giờ, hắn nhìn thấy càng Chu Tử Mặc cường đại hơn, hơn nữa hắn hoàn toàn có thể hóa thành thân người cũng là nhờ hơi thở trên người Chu Tử Mặc. Lúc này, dù là con heo cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Mà rõ ràng hắn thông minh hơn heo, cho nên trực tiếp đứng ở sau lưng Chu Tử Mặc.

“Phụ. . . Phụ tử!” Tử Tang Tiến ngẩng đầu nhìn trời.

“Hắn là con nuôi ta thừa nhận.” Hiển nhiên Chu Tử Mặc đã không muốn nói nhảm nữa, trực tiếp mở miệng giải thích.

Được rồi, con trai nuôi còn có thể tiếp nhận một chút. Tử Tang Tiến an ủi ở bên trong lòng của chính mình. Chờ khi lòng của hắn bình tĩnh lại, hắn hít thở một cái thật sâu, “Ngươi đã có một. . . con trai nuôi mạnh mẽ như vậy, ta cũng không muốn trở thành kẻ địch của ngươi. Trực tiếp nói một câu, nhường Tử Lan cho ta, điều kiện ngươi cứ tùy tiện nói.”

Hắn thật sự không đắc tội Ly Phách nổi, nhưng hắn lại không muốn buông tha Tử Lan!

Phải biết rằng Tử Lan là truyền nhân chính thức của Thú Hoàng và Ngự Hoàng, thân phận địa vị kia người bình thường tuyệt đối không thể so sánh được. Mà hắn chỉ cần phải kết hôn với Tử Lan, sẽ lập tức một bước lên mây, đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới này, sự hấp dẫn trí mạng này thì chỉ cần là người đều không đỡ được.

Cho nên. . . Hắn đã ngu ngốc phạm phải một sai lầm.

Hắn cũng không thể tưởng tượng, người có thể một hơi thổi tắt huyết mạch chi lực của hắn là người bình thường sao? Có thể để cho Ly Phách cúi đầu làm con nuôi là người bình thường sao? Hắn lại dám tranh Tử Lan với loại người này, thật đúng là. . . Ông thọ thất cổ —— chán sống!

“Điều kiện tùy ý ta sao? Ha ha ha. . .” Giống như nghe được một lời khôi hài, Chu Tử Mặc càn rỡ cười lớn.

Nghe được tiếng cười quái dị của Chu Tử Mặc, Tử Tang Tiến khẽ cau mày, chẳng lẽ lời của hắn thật sự rất buồn cười sao?

“Ngươi có phải vẫn cảm thấy ngươi tài trí hơn người, là vì trong thân thể ngươi có huyết mạch chi lực hay không?” Chu Tử Mặc đột nhiên dừng tiếng cười to lại, tà mị nhìn Tử Tang Tiến đang cau mày.

Nhìn nét mặt tà mị kia, nghe thấy lời nói quái dị đó, sâu trong nội tâm Tử Tang Tiến đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Nhưng một người cao quý như hắn sao có thể yếu thế trước mắt một phạm phu tục tử, mặc dù hình như phạm phu tục tử này có một chút quỷ dị.

“Ta vốn đã tài trí hơn người, mỗi người có huyết mạch chi lực đều tài trí hơn người!” Tử Tang Tiến ưỡn thẳng lồng ngực của mình, cặp mắt nhìn Chu Tử Mặc tràn đầy cao ngạo.

Điều hắn muốn làm là giam nam nhân trước mặt này ở dưới chân của hắn, cho dù là dùng ánh mắt đập đổ cũng đủ rồi!

“Vậy thì ta phế bỏ huyết mạch lực của ngươi, xem ngươi còn cao ngạo như thế nào.” Chu Tử Mặc tùy ý mở miệng, lúc hắn nói xong lời này, gió lớn lấy tốc độ nhanh nhất phóng về phía Tử Tang Tiến.

Kim quang sáng chói toát ra từ trong lòng bàn tay hắn, khi Tử Tang Tiến còn chưa phản ứng kịp đã đặt lên trên ngực của hắn.

Mà kim quang kia giống như là có linh tính, nhanh chóng xuyên thấu vào trên ngực Tử Tang Tiến, nhanh chóng chiếm cứ trái tim Tử Tang Tiến. Ở tim Tử Tang Tiến, đang liên tục xuất hiện lam quang nho nhỏ. Song khi kim quang kia chiếm cứ trái tim của hắn, trái tim vốn đang tản ra lam quang đột nhiên trở nên âm đạm.

Một giây, chỉ dùng ngắn ngủn một giây, khi kim quang hoàn toàn tràn đầy trái tim kia, lam quang đã lập tức biến mất không còn chút nào. Giống như chưa bao giờ xuất hiện qua vậy!

“Ta. . . Huyết mạch của ta. . . Huyết mạch!” Nếu như nói mặc dù Tử Tang Tiến có thể vẫn cao ngạo nói chuyện với Chu Tử Mặc, dù huyết mạch chi lực hắn vất vả tích lũy trong tay bị thổi tắt, dù Ly Phách xuất hiện, cũng không thực sự ảnh hưởng đến tâm trí của hắn.

Bởi vì hắn biết rõ, cũng vì trên người hắn có huyết mạch chi lực, mà bây giờ. . . Huyết mạch chi lực trên người của hắn đã tiêu tán hết sạch vào lúc này, Tử Tang Tiến biết, hắn đã mất đi tư cách quý tộc trở thành một phạm nhân.

Nghĩ đến hai chữ ‘người phạm’ này, khuôn mặt tuấn tú của Tử Tang Tiến trở nên dữ tợn.

“Ta liều mạng với ngươi!” Lúc này Tử Tang Tiến đã hoàn toàn mất hết tâm trí, trong thân thể đã không có huyết mạch chi lực, đã chứng minh từ nay về sau hắn chỉ có thể làm một người bình thường, đây là chuyện tuyệt đối không thể tiếp nhận đối với người luôn đã tâm bưng bưng như hắn.

Mà tất cả đều tại nam nhân trước mặt này!

Nếu không phải là vì nam nhân trước mặt này, hắn tuyệt đối không trở thành người bình thường, cho nên hắn nhất định phải trả thù.

Giờ khắc này điều đầu tiên hắn nghĩ tới chính là trả thù, mà không phải là nghĩ biện pháp khôi phục huyết mạch lực của mình. Hắn cũng không suy nghĩ một chút, nếu không phải do hắn luôn vì huyết mạch chi lực trong thân thể mà tự nhận là thân phận cao quý, làm sao Chu Tử Mặc lại ra tay phá hư huyết mạch lực của hắn.

Không thể không nói, mọi người đều có khác biệt!

Bốn vị hôn phu của Từ Lan đã xuất hiện, Ngao Tuyết Phong cao ngạo, Bách Hợp Mộng thanh khiết, Ly Phách mị hoặc xinh đẹp, mà Từ Tang Tiến. . . Thật đúng là dễ tiện!

Dễ dàng giữ chặt tay Từ Tang Tiến, Chu Từ Mặc khinh thường cười một tiếng, “Chỉ bằng cái mạng của ngươi, còn muốn liều mạng với ta, dù ngươi ở đây mà chạy trở về trong bụng mẹ tu luyện mấy năm nữa cũng không phải là đối thủ của ta!” Sau khi nói xong câu đấy, Từ Tang Tiến lập tức bị đẩy ra khỏi bên cạnh Chu Từ Mặc.

Hắn cực kì không thích nam nhân trước mặt này!

Nếu là trước kia, hắn đã dùng một chương đánh chết này tiện nam nhân từ lâu, nhưng bây giờ đã dung hợp với kí ức đời này của Chu Từ Mặc, mặc dù đời này Chu Từ Mặc cũng không phải là người lương thiện gì, nhưng có thể không giết người, Chu Từ Mặc tuyệt đối sẽ không giết người.

Cho nên hiện tại Chu Từ Mặc mới có thể như thế.

Cẩn khốe môi bản thân gắt gao, bộ mặt Từ Tang Tiến phần hận nhìn khuôn mặt cười tà của Chu Từ Mặc, chính nam nhân này làm cho hắn mất đi huyết mạch chi lực, làm cho hắn từ nay về sau chỉ có thể làm người phàm.

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, Chu Từ Mặc đã bị hắn giết chết ngàn vạn lần từ lâu.

Nhưng sau khi tự hỏi ngăn ngừa, hắn biết Chu Từ Mặc muốn giết chết hắn thì rất dễ dàng, mà hắn không thể chết được.

Giảo phá khốe môi xinh đẹp của mình, Từ Tang Tiến xoay người.

“Phụ thân, người này không thể lưu.” Cảm thấy căm hận trong lòng Từ Tang Tiến, Ly Phách khuyên nhủ ở bên người Chu Từ Mặc. Tất nhiên hắn có thể thấy được Chu Từ Mặc chuẩn bị cho nam nhân này một con ngựa, thế nhưng cũng là một mối nguy cực lớn.

“Hắn đã mất hết huyết mạch chi lực, cùng lắm là mạnh hơn người bình thường một chút, để cho hắn sống ở cái thế giới này thử nghiệm người ‘thấp hèn’ sinh hoạt như thế nào một chút thôi.” Chu Từ Mặc tà mị nói, nhưng khi nói lời này lại mang theo vài phần nghiêm túc.

Khi hắn nói xong những lời này mới phản ứng được, sau khi hơi sững sờ, tà mị cười lần nữa, quả nhiên dung hợp trí nhớ kiếp này khiến cho hắn đã không còn là nam nhân tà mị khát máu kiếp trước nữa.

Nhưng không biết thay đổi như này rốt cuộc là đúng hay sai!

Ly Phách cúi đầu, suy nghĩ lời nói của Chu Từ Mặc, sau một lúc lâu chờ hắn phản ứng lại, Chu Từ Mặc đã không biết biến mất ở chỗ đó khi nào.

.

Từ Lan gương mặt nhìn quả nho lớn mọng nước trên cây mây, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy khát vọng.

Được rồi, nàng thật sự rất muốn ăn những quả nho này.

“Từ Lan. . .” Nhìn bộ dáng nhân nhi khả ái xinh đẹp kia, yêu thương ở đáy mắt nam tử bạch y cực kì chói mắt, mặc dù tình yêu này không nhất định là tình yêu nam nữ, nhưng yêu chính là yêu.

“Ai vậy?” Mơ mơ hồ hồ, Từ Lan nghe thấy có người đang gọi nàng, có hơi mơ hồ quay đầu, Từ Lan đã nhìn thấy nam tử tràn đầy dịu dàng trên khuôn mặt đang đứng bên cạnh ghế mây.

Nhìn nam nhân quen thuộc mà lại xa lạ này, Từ Lan nhéo đầu nhỏ của mình ở trong đầu của mình suy nghĩ xem rốt cuộc nam nhân này là ai.

Nhưng nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra, “Ngươi là ai? Tại sao ta cảm thấy giống như biết ngươi, nhưng lại không nhớ nổi.” Cái miệng nhỏ nhắn bặm, Từ Lan có hơi bất mãn hỏi.

Cái bất mãn này không phải nhằm vào nam nhân trước mặt, mà vì do nàng không thể nhớ lại nam nhân trước mặt là ai được.

“Ta là ca ca ngươi, Từ Hồng.” Từ Hồng nhìn gương mặt nghi hoặc của tiểu nhân nhân, quỳ một chân trên đất, để cho chiều cao của mình cân bằng với tiểu nhân nhân trước mặt.

Mà ánh mắt của hắn cũng vẫn nhìn chăm chăm vào tiểu nhân nhân trước mặt, có vẻ trong suốt như vậy.

“Thật sự rất quen thuộc, nhưng. . . Vì sao lại không nhớ nổi?” Từ Lan bất mãn chu mỏ lần nữa.

Từ Hồng đã biết chuyện Từ Lan mất trí nhớ từ mẫu thân mình, cũng không thêm để ý chuyện nhân nhi khả ái không nhớ rõ mình, ngược lại vẫn còn rất hưng phấn, bởi vì nhân nhi khả ái này cảm thấy hắn quen thuộc.

Điều đó chứng minh nhất định ở trong lòng của nàng có một chút ấn ký của hắn, nàng mới có thể cảm thấy quen thuộc.

Dù ấn ký kia chỉ có một chút như vậy, nhưng đã đủ rồi!

“Từ từ đi, có lẽ trong những ngày sau này, muội sẽ nhớ lại. . .” Tay Từ Hồng từ từ đi đến khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Từ Lan, trên mặt hần đầy tràn đầy dịu dàng.

“Nàng sẽ không nhớ lại!” Khi tay hần sắp đụng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Lan, tiếng nói lãnh ngạo đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Từ Hồng trở về!

Gương mặt tuấn tú lạnh như tờ giấy, Chu Từ Mặc lấy tốc độ Từ Hồng không nhìn thấy bay đến trước mặt của Từ Lan, ôm tiểu nhân nhân đang lộ ra vẻ mặt nghi hoặc vào trong ngực của mình, sau đó cảnh giác nhìn Từ Hồng.

Về mặt nghiêm túc kia giống như Từ Hồng muốn cướp đi bảo bối hần tôn quý nhất vậy.

Mà sự thật . . đúng là vậy!

“Chu Từ Mặc, hần rất quen thuộc, ta biết hần sao?” Từ Lan nhéo đầu nhỏ, cầm đầu ngón tay nhỏ nhỏ của mình vào trong miệng bắt đầu mút.

Đây là vấn đề từ nảy đến giờ nàng suy đoán.

Lấy ngón tay Từ Lan từ trong cái miệng nhỏ của nàng ra, Chu Từ Mặc nghiêm túc trả lời, “Người không biết hần, hần chỉ là một người qua đường giúp.” Nói xong lại lạnh lùng nhìn về phía Từ Hồng lần nữa, hoàn toàn không cho hần cơ hội giải thích, “Người, đi đi!”

Từ Hồng nhìn Chu Từ Mặc bá đạo như thế, khề cau mày. Có lẽ trước kia, hần chỉ biết Chu Từ Mặc cuồng liệt chiếm đoạt Từ Lan như thế nào. Hơn nữa vì thân phận của Chu Từ Mặc, cho nên hần không thể không tạm thời rời đi để hoàn thiện cánh chim của mình.

Hiện tại, rốt cuộc cánh chim của hần đã đầy đặn, cho nên hần trở lại, đứng ở chỗ này! Bắt đầu tranh thủ hạnh phúc vì Từ Lan!

“Nếu như Từ Lan thật sự thích người, ta có thể để cho nàng cùng với người, nhưng. . . Nếu như Từ Lan chỉ do bị người ép buộc, như vậy ta tuyệt đối sẽ không giao nàng cho người!” Từ Hồng kiên định nhìn Chu Từ Mặc, trong mắt không ngừng tràn đầy cố chấp không thể buông tha.

Nhìn Từ Hồng cố chấp như thế, Chu Từ Mặc còn chưa mở miệng, tiểu nhân nhân trong ngực hần đã không nhịn được đẩy một cái, “Chu Từ Mặc, thả ta xuống.”

“Nàng muốn làm gì?” Chu Từ Mặc đột nhiên có loại dự cảm xấu.

“Người thả ta xuống á..., ta muốn đi xác định một chuyện.” Tiểu nhân nhân ở trong ngực Chu Từ Mặc không ngừng nhấm nhó.

Cuối cùng Chu Từ Mặc cũng không ôm nổi, đặt nàng ở trên mặt đất. Nhưng mà tay Chu Từ Mặc vẫn gắt gao nắm tay nhỏ bé của Từ Lan, hoàn toàn không buông ra. Tay của mình bị Chu Từ Mặc đáng chết nắm chặt, mặc dù Từ Lan trong lòng có hơi bất mãn, nhưng nhiều hơn vẫn là điềm mật, ngọt ngào.

Lôi kéo tay Chu Từ Mặc, Từ Lan đi tới bên người Từ Hồng, nhìn người quen trước mặt mình này, một cái tay khác của Từ Lan đột nhiên nắm lấy tay Từ Hồng, khiến toàn thân Từ Hồng run lên, cũng làm cho Chu Từ Mặc trước mặt vốn đang lạnh lùng trở nên càng thêm khó chịu.

“Quả nhiên là giống nhau.” Khẽ hí cặp mắt, Từ Lan giống như con mèo nhỏ khéo léo, ngọt ngào mở miệng.

Có hơi cứng nhắc kéo bàn tay nhỏ bé đang nắm tay Từ Hồng của Từ Lan xuống, lần này Chu Từ Mặc thật sự tức giận, nhưng nhiều hơn là sự phần nộ đối với Từ Hồng.

Nếu không phải nam nhân đáng chết này xuất hiện ở trước mặt của Từ Lan, Từ Lan cũng sẽ không bị ma quỷ ám ảnh đi đến kéo tay nam nhân kia.

“Cái gì giống nhau?” Đáy mắt Từ Hồng tán ra sắc thái kỳ dị, đây là lần đầu tiên Từ Lan kéo tay hần, mà lần đầu tiên như vậy, có chứng minh mình ở trong lòng Từ Lan vẫn có một vị trí như vậy hay không.

Mà hần muốn cũng chỉ là một vị trí nhỏ như vậy!

“Cảm giác giống như Chu Từ Mặc vậy, lôi kéo tay của người giống như lôi kéo tay Chu Từ Mặc, khó trách ta sẽ cảm thấy người quen thuộc như thế.” Tiểu nhân nhi non nớt nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lấp đầy vui vẻ, giống như tìm được món đồ chơi mới lạ gì đó.

Theo lời của nàng..., bộ mặt hai người Chu Từ Mặc và Từ Hồng cùng cứng đờ, lời của tiểu nhân nhi này. . .

Chỉ sừng sốt một chốc, Từ Hồng lập tức hiểu được lời nói của tiểu nhân nhi này, không phải nàng cảm thấy mình quen thuộc, mà là. . . Bởi mình thật tâm đối đãi nàng, đợi nàng giống như Chu Từ Mặc.

Cho nên nàng mới có thể cảm thấy mình quen thuộc thôi.

Thì ra, trong lòng của nàng cũng chỉ có một mình Chu Từ Mặc!

“Giống nhau cái gì, không cho thấy hấn quen thuộc.” Chu Từ Mặc ở bên cạnh sau khi nghe thấy lời nói của tiểu nhân nhi, giống như một con mèo bị giật phải đuôi, toàn thân mèo lập tức nổ tung.

Từ Lan là của một mình hấn, cho dù muốn cung chiều muốn yêu, cũng chỉ có thể là một mình hấn.

“Nhưng. . . Người ta vẫn cảm thấy hấn quen thuộc.” Cái miệng nhỏ lắm bả, Từ Lan cực kì bất mãn nói, không phải nàng chỉ cảm thấy nam nhân trước mặt quen thuộc thôi sao, chẳng lẽ điều này cũng sai lầm hả?

Vốn định lâu bầu mấy câu, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tuần tú âm trầm của Chu Từ Mặc, giấu giận dữ trong trái tim đi, Từ Lan lòi kéo cánh tay Chu Từ Mặc, tội nghiệp nói, “Chu Từ Mặc, người đừng tức giận, về sau ta chỉ để ý người.” Nét mặt tiểu nhân nhi kia nói có bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu uất ức, nhưng nàng không muốn nhìn thấy Chu Từ Mặc không vui, cho nên dù mình bị chút uất ức cũng nhất định phải làm cho Chu Từ Mặc vui về.

Mất thấy tiểu nhân trước mặt này biểu lộ đáng thương, lòng Chu Từ Mặc mềm nhũn.

Không phải hấn quân tiểu nhân nhi này quá nghiêm rồi chứ?

Nhưng. . . Hấn thật sự không chịu nổi trong lòng tiểu nhân nhi này có bóng dáng người khác, hơn nữa còn là một nam nhân!

“Chu Từ Mặc, Vương gia! Nếu như Từ Lan và người luôn vui vẻ, ta sẽ không ngăn cản hai người qua lại, nhưng. . . Nếu như Từ Lan vốn cũng không thích người, chỉ bị người ép buộc mà ở lại bên cạnh người, nếu như vậy ta dù liều đến mất cái mạng này, cũng sẽ mang nàng rời đi!” Đôi mắt Từ Hồng lạnh lùng nhìn Chu Từ Mặc trước mặt mình, kiên trì trên mặt cực kì chói mắt.

Mặc dù khuôn mặt của hấn bình thường như thế, nhưng Chu Từ Mặc vẫn có thể cảm thấy dưới giọng nói bình thường của hấn là bá đạo và cung chiều.

Khẽ cau mày, thật sự rất không thích có nam nhân khác cũng cung chiều Từ Lan giống như hấn vậy, nhưng. . . Đối với nam tử cung chiều Từ Lan này, hấn thật không xuống tay được.

“Tùy người.” Ôm lấy người tiểu tử này, Chu Từ Mặc xoay người rời đi, âm lãnh trên gương mặt tuần tú đã tiêu tán. Có lẽ, nhiều người sùng ái Từ Lan chưa chắc đã là một chuyện xấu. Đặc biệt còn là nam tử vốn hoàn toàn không có gì gọi là tình yêu nam nữ với Từ Lan này!

Từ Lan tràn đầy nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Từ Hồng một cái lần nữa, sau đó lại vui sâu cả người mình vào trong ngực Chu Từ Mặc.

Theo ý nàng, cho dù Từ Hồng nhìn rất quen thuộc, nhưng mà Chu Từ Mặc vẫn quan trọng hơn.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Từ Hồng thề ở trong lòng, mặc kệ thời gian thay đổi thế nào, mặc kệ Từ Lan có có nửa phần không muốn xa rời hấn hay không, hấn cũng phải che chở Từ Lan, bởi vì ca ca bảo vệ mọi người là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

.....

Khi Từ Hồng trở về, vương phủ lại khởi sóng lớn một lần nữa.

Cũng không biết ở bên ngoài Từ Hồng làm cái gì hoặc gặp được quý nhân gì, hấn về lần này, hoàng thượng lập tức ban thưởng một tòa hào trạch, để cho hấn lập môn hộ khác, thậm chí ba ngày sau tự mình tiếp kiến hấn.

Việc này đối với một người vốn chỉ là người làm như hấn có thể nói là một bước lên trời, khiến cho những người hầu khác trong vương phủ không ngừng lén lút hâm mộ.

Mà chuyện thứ nhất hấn làm khi trở lại vương phủ chính là đón mẫu thân hấn xuất phủ.

Phụ thân của hấn đã khuất núi sớm từ mấy năm trước, bây giờ người thân duy nhất của hấn chính là mẫu thân, Từ thị. Mà Từ thị chính là nữ mẫu của Từ Lan. Mặc dù Từ Lan đã hoàn toàn quên mất nàng.

Thế nhưng đoạn thời gian này, trong lòng vị nữ mẫu này mang cung chiều giống như tình thương của mẹ này cũng rất thích Từ Lan mơ mơ hồ hồ như vậy.

Cho nên bây giờ nhìn nữ nhân đang ôm nàng khóc lóc nức nở trước mặt này, trừ tội nghiệp nhìn Chu Từ Mặc ra, Từ Lan thật sự không dám đẩy nàng ra.

“Nương, thời gian không sớm, chúng ta phải lên đường rồi.” Từ Hồng ở bên cạnh nhìn về mặt mẫu thân mình buồn bã như thế, đột nhiên cảm thấy không

phải là mình đã làm sai điều gì rồi chứ, có lẽ cứ canh giữ ở bên người Tử Lan như vậy sẽ tốt hơn.

“Tử Lan, bảo bối của nhũ mẫu, nhũ mẫu không ở bên cạnh, con nhất định phải tự chăm sóc thật tốt, cháo lạnh không thể uống, thức ăn quá dầu mỡ cũng không nên ăn nhiều, còn có quan trọng nhất, trời càng ngày càng lạnh, nhớ nhất định phải mặc quần áo nhiều hơn.” Nhũ mẫu giương mắt nhìn Tử Lan mình một tay nuôi nấng, cho dù trong mắt nàng có mấy phần xa lạ, nhưng nhiều hơn vẫn là ảm áp.

Nhũ mẫu biết, mặc dù Tử Lan đã quên nàng, nhưng lại vẫn có mấy phần tình cảm với nàng.

Mà như vậy cũng đủ rồi!

“Dạ.” Đưa tay lau sạch nước mắt của nhũ mẫu, tiểu nhân nhân nghiêm túc đáp một tiếng, mà lòng của nàng cũng bắt đầu cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Giờ khắc này rốt cuộc Tử Lan đã tin rằng, mình là biết nhũ mẫu trước mặt này.

“Tử Lan, nhũ mẫu thật không đành lòng rời khỏi con...con vẫn còn nhỏ như thế, ngộ nhỡ. . .”

“Nương, đừng nói nữa ahhh... Chúng ta đi thôi.” Tử Hồng kéo nhũ mẫu càng nói càng thái quá, kéo nàng ra khỏi cửa chính vương phủ. Mặc dù biết mẫu thân hẳn chỉ vì quan tâm Tử Lan, nhưng hẳn cũng biết tâm mẫu thân đã rối loạn.

Nếu như ở trong chỗ này nữa, sẽ chỉ làm tất cả mọi người khó chịu.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Tử Lan nhẹo đầu nhỏ, mới vừa rời nhũ mẫu cho nàng cảm giác quen thuộc thật tốt, nàng thừa nhận đối với nữ nhân kia, nàng sinh ra lệ thuộc từ trong lòng.

“Chu Tử Mặc, nàng. . . Thật sự rất quan tâm ta.” Tử Lan hơi hí hóp mắt, tự tin nói.

Mặc dù tâm trí chỉ có năm tuổi, nhưng nàng lại có tự giác bản năng, dễ dàng cảm thấy ai thật sự thật lòng với nàng. Mà sự thật lòng đó làm cho nàng cảm giác thật ảm áp.

“Ừ.” Chu Tử Mặc đáp một tiếng, tất nhiên hẳn biết tình cảm chân thành của nhũ mẫu với Tử Lan.

“Chúng ta. . . Còn có thể đoàn tụ không?” Nâng đầu nhỏ lên, đáy mắt Tử Lan có hơi sợ hãi, nàng sợ tương lai phải tách rời.

“Nhất định!” Chu Tử Mặc bảo đảm.

“Ừ.” Khóe miệng bắt đầu dần dần nhếch lên, Tử Lan biết, chỉ cần là chuyện Chu Tử Mặc bảo đảm tuyệt đối sẽ hoàn thành. Cho nên. . . Gặp lại nhau là nhất định!

.

Trong hoàng cung phồn hoa, nam tử mặc hoàng bào như bình thường đang chờ dẫn nhìn tin tức được trình lên trong tay mình, hai tay mạnh mẽ của hắn đang khẽ phát run.

Không ngờ, thật không ngờ!

Dù cho hắn thêm một cái đầu, hẳn cũng tuyệt đối không đoán được thân thế của Tử Lan.

Mà bây giờ, khi tất cả sự thật hiện ra ở trước mặt của hắn thì hắn mới biết thì ra mình thật sự sai lầm rồi.

Dù quá khứ có hoài nghi như thế nào đi nữa, hẳn cũng chưa bao giờ nghĩ tới Tử Lan sẽ có được thân thế hiển hách như thế, hẳn vẫn cho rằng Tử Lan chỉ là một cô nhi bị ném bỏ, một cô nhi, cho dù thân phận hiển quý như thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ không được coi trọng.

Nhưng bây giờ. . .

Chu Lam Thiên cười khở một tiếng, khó trách Tình Thương sẽ luôn luôn có đối đãi khác biệt với Tử Lan, cũng khó trách Tử Mặc sẽ luôn luôn không sợ hãi. Tất cả chỉ vì thân thế của Tử Lan quá tôn quý.

Tôn quý đến độ có thể coi rẻ thiên hạ!

“Lam Thiên, đúng là chàng đã nhận ra.” Tiếng nói mờ mịt hư vô truyền vào trong tai Chu Lam Thiên, khiến cả người Chu Lam Thiên run lên, sau đó cười khở, “Nàng cần thiết phải lừa gạt ta bấy lâu nay sao?”

“Không phải là thiếp lừa gạt chàng, mà là. . . Nếu như chàng biết thân thế của Tử Lan, nhất định sẽ dùng hết tất cả các biện pháp mà đi lợi dụng thân phận của nó, mặc dù sẽ không tổn thương nó, nhưng cũng sẽ phá hủy tình cảm giữa chàng và Mặc nhi.” Nữ tử tuyệt mỹ chậm rãi hiện thân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Cuộc chiến giữa bốn vị hoàng tử (một)

Nhìn vẻ mặt của nam nhân mình yêu mến, Mạc Tĩnh Thương cũng biết lúc này hắn bất đắc dĩ và đau đớn cỡ nào.

Vốn tưởng rằng thân phận của Từ Lan thấp kém, cho nên muốn dùng hết các biện pháp để cho con trai bảo bối của mình tìm được bạn đời ưu tú, nhưng lại không ngờ cuối cùng Từ Lan thân phận thấp kém lại là người có thân phận cao quý nhất.

Mạc Tĩnh Thương cũng không thể không nói, tạo hóa trêu ngươi.

“Hơn nữa. . . Thân phận thật sự quan trọng như vậy sao?” Trong mắt to xinh đẹp của Mạc Tĩnh Thương tràn đầy quá nhiều bi thương, nàng vốn không muốn dây dưa ở vấn đề này, nhưng nàng lại không thể không hỏi qua.

Nếu như mình chỉ là một nữ nhân thấp hèn, nam nhân trước mặt còn có thể yêu mình sao?

“Thân phận không quan trọng, quan trọng là nếu như thân phận hai người chênh lệch quá lớn, càng sau thì cuộc sống cũng chưa chắc sẽ hạnh phúc.” Đây mới là Chu Lam Thiên thoát qua sự đấu tranh, cuối cùng vẫn quyết định nói thật.

Nghe được lời hắn nói, cả người Mạc Tĩnh Thương sửng sốt, sau đó liên tục lui về sau một bước.

“Ý của chàng là chàng không phải hạnh phúc?” Hít vào một hơi, gò má của Mạc Tĩnh Thương có hơi trắng bệch.

“Không phải ta có ý đó, ta chỉ . . . Chỉ là tự ti.” Nhìn Mạc Tĩnh Thương có phản ứng lớn như vậy, Chu Lam Thiên có chút bối rối nói. Kiếp này có thể cùng Mạc Tĩnh Thương bạc đầu giai lão làm cho hắn thỏa mãn đến sắp điên mất, sao có thể cảm thấy không hạnh phúc!

Nhưng lời hắn vừa nói rơi vào trong tai Mạc Tĩnh Thương quả thật có mấy ý nghĩa khác.

“Tự ti . . .” Mạc Tĩnh Thương bay tới trước mặt Chu Lam Thiên, cúi đầu si ngốc nhìn nam tử đang ngồi ở Long ý, lúc này trên khuôn mặt kia đã không có vẻ anh minh thần võ thường ngày, lại giống như một đứa trẻ sợ bị phụ mẫu mình trách mắng.

Mạc Tĩnh Thương nhất thời càng nhìn có hơi ngầy ngớ, đợi đến khi nàng phản ứng lại, lập tức thôi phù một tiếng bật cười.

“Ta và chàng là phu thê, chàng vinh quang thì ta vinh quang, chàng đề tiện thì ta cũng đề tiện, từ khi ta quyết định gả cho chàng trở đi, chàng chính là trời của ta, là chỗ dựa ta dựa vào.” Tay Mạc Tĩnh Thương đặt ở trên bả vai Chu Lam Thiên, ánh mắt của nàng cực kì trong suốt.

Mà mỗi một chữ nàng nói đều như lời thề kiên định không đổi.

“Tĩnh Thương.” Chu Lam Thiên nhìn nữ nhân mình yêu mến nhất trước mặt thật sâu, trong lòng có một cái gông xiềng lặng lẽ mở ra. “Ta muốn. . . Ta nên thử đề xuống ngôi vị hoàng đế này.” Chu Lam Thiên cuối cùng chỉ mở miệng.

Địa vị cao quý này, hắn không muốn ngồi nữa!

Giờ khắc này hắn chỉ muốn ôm lấy nữ nhân mình yêu mến nhất đi ngao du giang hồ.

“Ừ.” Lòng của Mạc Tĩnh Thương giật mình theo lời nói của Chu Lam Thiên, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, sống cùng Chu Lam Thiên lâu như vậy, làm sao nàng lại không biết ý lời này của Chu Lam Thiên.

Lúc đầu, nàng tuyệt đối sẽ không hiểu hành động của Chu Lam Thiên, nhưng bây giờ. . .

Nàng rút cuộc cũng chỉ là một nữ nhân, mà việc nữ nhân nên làm nhất chính là phải đứng ở phía sau nam nhân, mặc kệ quyết định của hắn có như thế nào, lúc này nàng nhất định sẽ đứng ở sau lưng hắn yên lặng ủng hộ hắn.

Dù quyết định của hắn cũng không phải là điều nàng muốn thấy.

.

Ở trong đêm tối, hoàng cung phồn hoa đột nhiên bốc hỏa, thế lửa lan tràn cả Chính Dương cung, mà ba người hoàng thượng và hoàng hậu, hoàng quý phi lại ngẫu nhiên ở Chính Dương cung, vì vậy một cuộc hỏa hoạn đã mang đi ba người có thân phận tôn quý nhất nước Chu.

Tiên hoàng băng hà, chuyện quan trọng nhất không phải là cử hành tang lễ, mà là lập tân hoàng khác, nhưng chuyện đột nhiên xảy ra, tiên hoàng cũng không lập được chiếu thư, cũng không phong thái tử, cho nên người kế vị này. . .

Thật sự không thể xác định!

Trong lúc đó, triều đình nổi sóng, lòng người bàng hoàng, tất cả đại thần cũng biết, nước Chu này phải thay đổi!

.....

Chu Tử Mặc lạnh lùng nghe Tiểu Tam liên tục tình báo thêm dầu thêm mỡ, vẫn hơi híp cặp mắt, lạnh lùng trên khuôn mặt không thay đổi chút nào.

“Vương Gia, ngài thật sự không muốn ngồi trên ngôi vị hoàng đế này?” Tiểu Tam thấy vẻ mặt bình thản của Vương Gia nhà mình, có chút lo lắng hỏi, vào lúc này, không ngồi lên ngôi vị hoàng đế này cũng chỉ còn một con đường chết.

Chu Tử Mặc không mở miệng, khuôn mặt lạnh nhạt khiến Tiểu Tam hấp tấp nhảy lên, “Vương Gia, ngài cần phải hiểu rõ, nếu không sớm xuống tay cướp đoạt vị trí kia, chờ ba người huynh đệ kia của ngài ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, điều đầu tiên phải làm chính là giết ngài!” Lúc này Tiểu Tam đã không để ý tới phân biệt chủ tớ, hắn và Vương Gia, tiểu cách cách sống cùng nhau lâu như vậy, đã coi hai vị này chủ tớ làm thành người thân của hắn từ lâu, làm sao nhẫn tâm nhìn bọn họ bị giết sạch.

Cho nên hắn chỉ có thể khuyên!

“Tiểu Tam. . . Cũng không phải người nào cũng mơ tưởng ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, không phải phụ hoàng ta cũng như thế sao?” Hai mắt Chu Tử Mặc nhắm lại, hắn mới không tin lời đồn đãi phía bên ngoài, nói gì thì phụ hoàng và mẫu phi hắn đã bị chết cháy ở hỏa hoạn chứ.

Bằng vào bản lĩnh của mẫu phi hắn, dù phụ hoàng hắn thật sự lâm vào trong lửa lớn hùng hực cũng có thể cứu hắn ra.

Cho nên bọn họ chết hoàn toàn là một sự nguy trang, một nguy trang muốn hoàn toàn ẩn cư!

“Ngài nói tiên hoàng, tiên hoàng không phải đã qua băng hà rồi sao? Hơn nữa. . . Ý của ngài là tiên hoàng chưa chết?” Tiểu Tam đột nhiên tròn to cặp mắt phản ứng lại, hắn không ngu ngốc, cho nên hắn hiểu được ý của vương gia là tiên hoàng chưa chết.

Nhưng vì không muốn làm hoàng đế, nên mới như thế.

Nhưng. . . Tại sao?

“Đây không phải là ta nói, mà là người nói.” Chu Tử Mặc quay đầu, hơi thâm ý nhìn Tiểu Tam. Có mấy lời, trong nội tâm hiểu rõ ràng là tốt rồi, nói ra khỏi miệng sẽ khai ra họa sát thân.

“Tiểu nhân hiểu, tiên hoàng đã vui thân vào biển lửa!” Tiểu Tam khàn trương mở miệng.

“Ừ, đi xuống đi.” Chu Tử Mặc phát tay, hắn cần suy nghĩ một vài vấn đề.

Khi Tiểu Tam rời khỏi, trong thư phòng này lại lâm vào một mảnh yên lặng, cũng không biết ngồi bao lâu, Chu Tử Mặc chậm rãi đứng dậy, nhìn tinh thần có chút si ngốc.

Đây chính là quyết định của phụ hoàng hắn?

Trước đây hắn vẫn xem thường nam nhân kia, luôn miệng nói chỉ yêu mẫu phi hắn, nhưng hắn lại có thể trái ôm phải ấp! Theo ý hắn, yêu như vậy vốn cũng không phải là yêu.

Cho nên hắn coi thường nam nhân kia, cho dù nam nhân kia là phụ hoàng của hắn!

Mà bây giờ. . .

Rốt cuộc Chu Tử Mặc đã hiểu rõ, thì ra là rất nhiều lúc sẽ thật sự không thể tránh được.

“Mặc nhi.” Giọng nói quen thuộc xen lẫn vẻ áy náy, Chu Tử Mặc biết, gì nên tới cuối cùng sẽ tới.

Ngẩng đầu, nhìn phụ mẫu quen thuộc trước mặt mình, Chu Tử Mặc đứng dậy, quỳ rạp xuống trước mặt hai người, “Phụ hoàng, mẫu thân.” Trong giọng nói cung kính lại không dao động một chút tình cảm nào, nhưng Chu Tử Mặc biết, mình đã hiểu hành động của bọn họ.

Chu Lam Thiên nhìn nhi tử đang cung kính quỳ gối, nghĩ tới từ khi Chu Tử Mặc xuất hiện cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên quỳ xuống trước mình, khóe mắt có hơi ướt át.

“Nhi tử, cha nương xin lỗi con.” Rõ ràng Chu Lam Thiên biết tất cả những việc hắn đang làm sẽ mang đến tai họa như thế nào, nhưng hắn vẫn không thể chùn bước, ném cục diện to lớn rối rắm này cho Chu Tử Mặc.

Nó chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, mới vừa vận trường thành đã phải gánh vác trách nhiệm trọng đại như thế.

“Cha, người và nương cứ việc yên tâm, mặc dù nhi tử không thể tận hiếu ở trước mặt người, nhưng tuyệt đối sẽ bảo vệ nước Chu to lớn này.” Chu Tử Mặc biết nỗi băn khoăn của Chu Lam Thiên.

Nên nói ra những lời cực kì rõ ràng này, giải quyết buồn phiền ở đây cho bọn họ, bọn họ mới có thể yên tâm rồi đi trải qua cuộc sống hạnh phúc của hai người bọn họ.

Về phần hấn. . .

Hấn nhất định sẽ bảo vệ nước Chu cẩn thận, vì nơi này là mẫu quốc của hấn!

“Mặc nhi.” Mặc Tinh Thương ở sau lưng Chu Lam Thiên cũng không nhìn được nữa, nhẹ nhàng kêu một tiếng, ở trong mắt của nàng đầy nước mắt.

Chu Tử Mặc giống như không nghe thấy lời nói áy náy kia, đứng dậy, không nhìn Chu Lam Thiên và Mặc Tinh Thương một cái, xoay người rời khỏi nơi đây. Nhìn kiên quyết Chu Tử Mặc như thế, Mặc Tinh Thương và Chu Lam Thiên liếc mắt nhìn nhau, sau đó thở dài một cái bay khỏi nơi đây.

Đã ra quyết định, như vậy thì phải dũng cảm thi hành.

“Chúng ta đi thôi.” Chu Lam Thiên ôm Mặc Tinh Thương trong ngực, lần đầu tiên có thể tùy theo ý mình mà ôm nữ nhân mình yêu mến nhất như thế, hấn biết tất cả điều mình làm bây giờ đều đáng giá!

.

“Thiếu chủ, chúng ta đã bố trí xong tất cả theo yêu cầu của ngài, chỉ có. . .” Về mặt Đẳng Long nghi ngờ nhìn Chu Tử Mặc, từ sau khi chủ nhân nhỏ mất trí nhớ, bọn họ vẫn theo lời Chu Tử Mặc làm việc.

Thế nhưng lần này, có thật sự sẽ thành công?

Không phải hấn không tin, dù Chu Tử Mặc yêu nghiệt như thế nào nữa, cũng chỉ là một tên thiếu niên mười sáu tuổi. Thì làm sao có thể có thể chính xác nắm giữ mấy cái tâm địa của các hoàng tử như vậy?

“Người chỉ cần để ý rồi sắp xếp, dù cuối cùng không phát triển theo dự đoán, chúng ta cũng sẽ không thua thiệt.” Chu Tử Mặc lạnh nhạt mở miệng.

Mục đích của hấn cũng không phải là muốn đuổi tận giết sạch, nhưng. . . Nếu như những người đó sẽ đuổi tận giết tuyệt hấn và Tử Lan, như vậy hấn cũng chỉ có thể độc ác, cho dù bọn họ là huynh đệ ruột.

.

Ở nơi tăm tối nghiêm mật có một ít ánh nến lóe lên, ở trong ánh nến mờ tối này, những khuôn mặt khảm trang và hơi có chút già nua dần hiện lên.

Ở trong những khuôn mặt này có một khuôn mặt nổi bật lên, là một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn đạt tản ra ánh mặt trời.

“Đại hoàng tử, muốn làm chuyện lớn thì nhất định phải có lòng dạ độc ác!” Trong những người có khuôn mặt già nua, người lớn tuổi nhất mở miệng.

“Nhưng, bọn họ là huynh đệ ta.” Khuôn mặt tràn đầy ánh mặt trời thương ngày của Chu Tử Lâm đã trở nên âm trầm, còn lộ ra sự đau thương nồng nặc.

Nhưng khi hấn thỉnh thoảng cúi đầu, lập tức âm độc trong mắt xuất hiện cực kì chói mắt.

Dù là huynh đệ thì như thế nào, ai dám ngăn cản hấn bước lên ngôi vị hoàng đế này. Đừng bảo là huynh đệ, dù phụ mẫu hấn cũng phải chà đạp dưới chân.

“Đại hoàng tử, thời khắc mấu chốt, nếu như ngài không xuống tay giết chết bọn họ trước, bọn họ sẽ giết chết ngài!” Người già nua nhất này tận tình khuyên nhủ.

Mà Chu Tử Lâm chỉ cúi đầu, bi thương và không đành lòng trên mặt vẫn hiện rõ.

Vì vậy trong phòng mờ tối dưới đất lâm vào trầm tĩnh như chết.

Có lẽ sau đó, người ở chỗ này bắt đầu liên tục khuyên giải, nhưng Chu Tử Lâm luôn lộ ra vẻ mặt bi thống, chưa từng mở miệng.

Khi mọi người trước mặt cũng sắp buông tha, rốt cuộc Chu Tử Lâm cũng thu lại vẻ mặt đau khổ, “Lâm lão nói rất đúng, kẻ thành chuyện lớn sẽ phải có lòng dạ ác độc, nếu như ta không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết chết ta và các người! Chỉ vì các người. . . Ta...ta không thể không. . . độc ác!” Chu Tử Lâm vô cùng đau đớn mà nói hết những lời này.

Hiển nhiên những cự thần kia bị biểu hiện lúc này của Chu Tử Mặc lừa gạt, đặc biệt là nghe thấy bây giờ việc hấn làm tất cả đều vì bọn họ, càng thêm cảm ân ái đức (mang ơn).

Ánh mắt nhìn Chu Tử Lâm càng phát ra sự cảm kích. Trong lòng cũng liên tục cảm thấy may mắn vì theo đại hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Cuộc chiến giữa bốn vị hoàng tử (hai)

Rõ ràng không phải vào thời tiết hoa đào nở rộ, thế nhưng hoa đào lại nở rộ, một nam tử như hoa đào si ngốc nhìn cảnh tượng sáng rỡ trước mặt như thế, lòng có một trận rung động như vậy.

Đi con đường nào, hắn thật sự không biết lựa chọn như thế nào.

“Xác định chưa?” Y phục dài màu hồng, dung nhan hoàn mỹ bị ẩn sau lụa trắng, loáng thoáng lộ ra vẻ không chân thực.

Khi Chu Tử Phong nghe thấy tiếng nói không mang một chút khói lửa nhân gian nào này, cả người run rẩy, khuôn mặt vốn si ngốc cũng khổ sở giằng co.

“Ai. . . Chẳng còn muốn ngồi lên ngai vàng này, đúng không?” Mặc dù không nhìn thấy gương mặt của nữ nhân áo hồng, nhưng hắn cũng có thể nghe ra bi thương trong giọng nói của nàng, nhàn nhạt, bi ai giống như nước muối.

“Không phải là ta muốn ngồi lên chiếc ghế này, ta chỉ muốn chứng minh với người đời, ta không đê tiện!” Trên gương mặt xinh đẹp của Chu Tử Phong tràn đầy hung dữ, khi kí ức đau đớn khi còn bé đang không ngừng vang vọng trong đầu hắn.

Ánh mắt coi thường của cung nhân, tất cả các phi tần đều chèn ép lưng gát, hoàng a mã không quan tâm. . .

Tất cả điều đó chỉ vì nương của hắn là một kỹ nữ! Nhưng kỹ nữ thì làm sao? Chẳng lẽ kỹ nữ thì không phải là người sao? Hắn chỉ muốn lấy được một ánh mắt khẳng định của người đời, thật sự khó như vậy sao?

“Ta biết chàng không đê tiện, chẳng lẽ còn không đủ sao?” Trong lời nói của nữ nhân hồng y lộ ra sự thương yêu.

Nếu không phải vì nam tử trước mặt này, nàng sẽ vứt bỏ thân phận tôn quý của mình đứng ở chỗ này? Vĩnh viễn không được đáp ứng!

“Nàng. . . Ta thậm chí còn không biết dáng dấp của nàng như thế nào, không biết thân phận của nàng, không biết mục đích nàng đến gần ta. Đối với nàng, ta quá xa lạ.” Chu Tử Phong ngẩng đầu, ngược nhìn dãy núi xa xa, núi non trùng điệp nối tiếp kia có vẻ cứng cáp rồi lại vô lực như vậy.

“Ta là. . .” Nữ nhân hồng y thật sự muốn lập tức nói cho Chu Tử Phong biết thân thế của nàng, nhưng khi nàng mới vừa mở miệng ngay lập tức đã đình chỉ.

“Ta đi thôi!” Chu Tử Phong đột nhiên nhắm hai mắt lại, khi nói ra ba từ này, hắn cảm thấy trong lòng mình đã trải qua một việc quan trọng nhất. Nhưng chờ khi hắn mở hai mắt ra lần nữa, trong mắt ánh mắt thật sự kiên nghị như vậy.

Hắn đã quyết định!

“Chu Tử Phong, chẳng lẽ chàng lại thật sự không yêu ta chút nào sao?” Nữ nhân hồng y nhẹ nhàng thì thầm ở sau lưng Chu Tử Phong, nàng biết Chu Tử Phong có thể nghe được câu hỏi của nàng.

Nhưng bóng lưng của Chu Tử Phong chỉ nhẹ nhàng dừng lại trong chốc lát, sau đó kiên định bước đi lần nữa.

“Thì ra là. . . Không yêu.” Chẳng biết chiếc khăn trước mặt của nữ nhân hồng y khăn đã bay xuống lúc nào, gương mặt tuyệt đẹp hiện lên, một bông hoa đào hoàn mỹ đang dần dần nở ra, ánh mắt của nàng vẫn si ngốc nhìn về nơi Chu Tử Phong biến mất.

.

Dưới ánh mặt trời, trên cỏ xanh, thiếu niên lạnh lùng nằm ở trên cỏ bị ánh mặt trời chiếu vào, trong tay cầm rượu mạnh mẽ đổ vào trong miệng của mình.

Lúc này, nhất định đại ca và nhị ca đã chuẩn bị đoạt vị, hắn vốn cho rằng mình cũng sẽ giống như bọn họ, nhưng cuối cùng mới phát hiện, thì ra mình không xuống tay được.

Luôn nói hắn là hoàng tử lãnh khốc khát máu nhất, hắn cũng vẫn cho là như vậy, nhưng bây giờ hắn mới biết, không phải!

Mặc dù khuôn mặt của hắn rất lạnh lùng, nhưng nội tâm của hắn lại cực kì nóng, khi sâu trong nội tâm hắn, có một nơi không ai có thể đụng vào, đó chính là thân tình và tình yêu.

Cho nên. . . Hắn lựa chọn thoái lui, cho dù kết quả của thoái nhượng có lẽ sẽ khiến hắn chết!

.

“Công chúa, chúng ta phải đi về sao? Hiện tại hoàng đế nước Chu đã băng hà, lại không có lập thái tử, nhất định mấy vị hoàng tử sẽ cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, ở lại nơi này có lẽ sẽ bị liên lụy.” Trong hoàng cung, tiểu nha hoàn run như cây sậy nói với công chúa của mình.

Nhưng trong mắt nữ nhân tóc vàng mắt xanh kia lại không có một gợn sóng.

“Hắn không phải là hân, mà hân mới là hân.” Trong mắt nữ nhân kia hiện ra quá nhiều đồ, trong lúc nhất thời làm cho người ta không đoán ra tâm tư của nàng.

“Hả? Có ý tứ gì?” Rõ ràng tiểu nha hoàn không hiểu ý tứ của công chúa mình, mê hoặc mà hỏi.

“Ta không trở về, ít nhất khi hân chưa chủ động nói rõ với ta trước.” Nữ nhân quật cường mở miệng, ánh mắt của nàng rơi ra ngoài cửa sổ, rõ ràng trong mắt của hân đối có tình yêu với nàng, vì sao lại không tỏ rõ cho nàng biết.

Nếu như không lấy được giải thích của hân, cả đời này nàng cũng sẽ không rời đi, bởi vì tâm nàng đã cho hân từ trước đây thật lâu.

.....

Sáng sớm hoàng cung có vẻ có hơi chán nản, cho dù phồn hoa như vậy, nhưng nó giống như một phần mộ khổng lồ.

Ba vị hoàng tử đến đúng lúc, thời gian đến nơi cũng tương tự như nhau.

“Ha ha. . . Nhị đệ, Tứ đệ.” Chu Tử Lâm nhìn lên hai người và cái sân vắng vẻ trước mặt, sau khi hơi sững sờ lập tức lấy lại tinh thần, cười xinh đẹp lại liêu lĩnh như vậy.

Đây là lần đầu tiên hân tùy ý cười, nhưng lại thật nhẹ nhõm.

“Đại ca, Tứ đệ.” Chu Tử Phong cũng mỉm cười chào hỏi. Bọn họ đều biết, người kia vắng mặt tức là đã bỏ qua ngôi vị hoàng đế. Cho nên tự nhiên rất ăn ý không nói ra.

Chu Tử Mặc không chào hỏi với hai người trước mặt, hân khinh thường những thứ lễ số giả dối này.

Trên triều đình, khẩu lệnh lập tân hoàng mới vừa vang lên, đại thần thế hệ trước gần như lập tức đứng ở bên Chu Tử Lâm, mà Chu Tử Lâm chỉ cười yếu ớt nhàn nhạt, cũng không nói lời từ chối.

Chu Tử Phong và Chu Tử Mặc ăn ý liếc mắt nhìn nhau, hai người bọn họ cũng không mở miệng.

“Không thể, chỉ dựa vào Đại hoàng tử là con trưởng mà lập làm tân hoàng, không nói về điểm này cũng được, dù sao Tứ hoàng tử mới là người có thân phận cao quý nhất.” Thần tử tương đối trẻ tuổi chậm rãi mở miệng.

Mà một ít thần tử trẻ tuổi cũng đứng ở bên cạnh Chu Tử Mặc trong lúc đó. Đối với bọn họ, huyết thống và thân phận mới là quan trọng nhất.

Nhìn những thần tử trẻ tuổi này, Chu Tử Lâm Vi híp cặp mắt, không lộ ra không bất mãn chút nào, nhưng trong lòng đã âm thầm ghi nhớ những người phản đối hân là người nào, đợi đến hân lên ngôi vàng, những người này cũng phải chết!

“Dù thân phận của Tứ hoàng tử tôn quý, nhưng một khi Đại hoàng tử trở thành hoàng thượng, chính là người có thân phận tôn quý nhất, không ai sánh nổi!” Lão thần tử chậm rãi mở miệng, trong mắt hân Chu Tử Lâm giống như đã trở thành hoàng thượng.

Mà hân cũng tin chắc lựa chọn của mình tuyệt đối chính xác!

“Đại ca, không phải huynh cảm thấy loại giằng co hiện tại này hoàn toàn có thể dùng chứ?” Chu Tử Phong mát lạnh nhìn tất cả những người trước mặt, không có một người nguyện ý đứng ở bên cạnh hân, là bởi vì mẫu thân hân là kỹ nữ sao?

Hay là vì bọn họ cho rằng thân phận của hân còn thấp hèn hơn Chu Tử Lâm! Nếu như là vậy, vậy hân còn cần khách khí với những người này sao?

Một khi hân đi lên ngôi vị hoàng đế, người đầu tiên muốn giết không phải là hai huynh đệ này, mà là những thần tử đáng chết trước mặt này!

“Hừ dụng hay không, đâu ai biết.” Chu Tử Lâm ngẩng đầu nhìn Chu Tử Phong, nhìn căm hận ở đáy mắt Chu Tử Phong, khẽ mỉm cười, hân biết có người không nhìn được.

Không nhìn thấy trên triều đình không có một người coi trọng Chu Tử Phong sao?

Như vậy nhất định Chu Tử Phong chính là chất loại bỏ! Mà đối thủ chân chính cạnh tranh với hân chính là Chu Tử Mặc!

Vốn dĩ hân cảm thấy mình không có một phần thắng, nhưng Chu Tử Mặc lại đắc tội một dị năng giả huyết mạch, hân tin tưởng, chỉ cần dị năng giả huyết mạch đó đứng ra, thì nhất định chiến thắng là của hân.

Cho nên. . . Hân muốn đánh cược!

“Hừ, người luôn giả quân tử như vậy! Bây giờ chúng ta sẽ nhìn xem ai đủ võ lực để đi lên ngôi vị hoàng đế. Người tới, chuẩn bị!” Tiếng nói Chu Tử Phong mới vừa rơi xuống, từng nhóm võ sĩ đã bắt đầu tràn vào từ bên ngoài đại điện.

Nhất thời, điện đường náo nhiệt này trở nên sầm uất.

“Chu Tử Phong, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ có ngươi mới nghĩ đến điểm này sao?” Tuấn nhan như ánh mặt trời của Chu Tử Lâm không thay đổi chút nào, mà tay của hắn cũng chậm rãi nâng lên, “Bốp bốp bốp. . .” Ba tiếng vỗ tay, những vỗ vĩ trang bị kia có sáu phần bỏ quần áo trên người, chữ ‘lâm’ thật to xuất hiện trước mặt mọi người.

Rất dễ nhận thấy, những người này là người của Chu Tử Lâm.

Hơn nữa còn là do Chu Tử Lâm thu mua được từ trong tay Chu Tử Phong.

“Ha ha ha. . . Chu Tử Phong, ngươi không nghĩ đến phải không?” Chu Tử Lâm hả hê cười to, cùng lúc đó ánh mắt nhìn về phía Chu Tử Mặc cũng vô cùng đắc ý, mặc kệ là ở phương diện gì, hắn cũng chưa bao giờ thắng nổi Chu Tử Mặc.

Thế nhưng lần này, rõ ràng là hắn đã đi trước rồi.

“Ngươi. . .” Sắc mặt của Chu Tử Phong rất khó coi, hắn thật sự không ngờ Chu Tử Lâm sẽ không biết xấu hổ như thế.

“Chu Tử Lâm, hình như ngươi rất đắc ý?” Chu Tử Mặc ngẩng đầu, khuôn mặt lạnh nhạt không biến hóa tí nào.

“Hừ, Chu Tử Mặc, lần này nhất định ngươi phải chết!” Lúc này Chu Tử Lâm đã quên diễn trò, căm hận và sát khí trong mắt cực kỳ dễ thấy.

Nhìn Chu Tử Lâm như thế, Chu Tử Mặc nhẹ nhàng cau mày, sau đó khuôn mặt lạnh nhạt tản đi một chút xú, hoảng sợ từ từ tràn đầy trên mặt Chu Tử Mặc, “Chu. . . Chu Tử Lâm, ngươi. . . Ngươi muốn như thế nào?”

Mắt thấy biến chuyển của Chu Tử Mặc, Chu Tử Lâm hơi sững sờ, sau đó liền cười to lần nữa, “Ha ha ha. . . Ta muốn như thế nào? Ta muốn ngươi chết!” Chu Tử Lâm phách lối mà tàn nhẫn mở miệng.

Trong mắt tràn đầy sát khí, mà quyết tâm muốn giết Chu Tử Mặc của hắn cũng vô cùng kiên định!

Trong mắt hắn, Chu Tử Mặc đã là một người chết.

“Chu Tử Lâm, ngươi không thể như vậy, chúng ta là huynh đệ! Huynh đệ ruột! Ta là đệ đệ ruột của ngươi!” Chu Tử Mặc hoảng sợ nói, vừa nói thậm chí còn lui về phía sau, nhưng lui hai bước lại phát hiện mình đã không còn đường có thể lui.

“Huynh đệ? Ha ha ha. . . Ai nói chúng ta là huynh đệ? Chỉ có kẻ ngốc như ngươi mới coi ta là huynh đệ!” Chu Tử Lâm châm chọc mở miệng.

Mỗi thời mỗi khác hắn đều nghĩ đến phải làm cho Chu Tử Mặc chết như thế nào, làm sao có thể coi hắn như huynh đệ? Ở trong mắt Chu Tử Lâm, Chu Tử Mặc đáng chết! Không chỉ vì hắn muốn giành ngôi vị hoàng đế với hắn ta, là quan trọng hơn còn là Chu Tử Mặc là đệ đệ ruột của hắn!

Rõ ràng đều là nhi tử của hoàng thượng, tại sao hắn lại bị người khi dễ, hai mươi tám tuổi mà ngay cả vương đô cũng không được phong!

Thế nhưng Chu Tử Mặc, chỉ bằng mẫu thân của hắn là Hoàng quý phi, khi hắn sáu tuổi đã được Phong Vương. Việc này chính là một sỉ nhục với Chu Tử Lâm, một sỉ nhục vĩnh viễn không thể che lấp!

Cho nên Chu Tử Mặc không thể không chết!

“Thì ra ngươi nghĩ như vậy.” Kinh hoàng trong mắt Chu Tử Mặc tản đi một chút xú, vào giờ phút này, sau khi Chu Tử Lâm nói xong câu đó, vẻ mặt vốn đang hoang mang sợ hãi đã khôi phục bình tĩnh.

Ai cũng không biết lúc này hắn nghĩ như thế nào.

Chu Tử Lâm nhìn Chu Tử Mặc bình tĩnh như vậy, có một loại dự cảm bất an.

“Thì vạ, giết hắn cho ta!” Có hơi gấp gáp vội vã chỉ vào Chu Tử Mặc, sát khí và căm hận chợt hiện lên trong mắt Chu Tử Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Cuộc chiến giữa bốn vị hoàng tử (ba)

Hắn không biết vì sao trong lòng mình sinh ra dự cảm xấu, hắn chỉ biết hiện tại điều quan trọng nhất chính là giết chết Chu Tử Mặc! Chỉ khi Chu Tử Mặc thật sự chết, hắn mới có thể thở phào một cái.

“Các ngươi có thể đi ra.” Khi những thị vệ kia bắt đầu hành động, Chu Tử Mặc lạnh nhạt mở miệng.

Mà khi hắn mở miệng, những cao thủ núp ở chỗ tối xuất hiện từng người một, mắt lạnh nhìn tất cả những người trước mặt.

Trước khi Tử Lan mất trí nhớ, bọn họ chỉ nghe Tử Lan và Đằng Long ra lệnh, nhưng sau khi Tử Lan mất trí nhớ, bọn họ biết rõ điều mình muốn làm chính là giúp Tử Lan bảo vệ Chu Tử Mặc, không để cho bất kì kẻ nào làm tổn thương Chu Tử Mặc.

Nhưng bây giờ. . .

Lại có người dám dấn thân thương Chu Tử Mặc, điều này là tổn thương trí mạng với tất cả thành viên Âm Dạ! Cho nên hủy diệt kẻ địch thù họ Chu Tử Mặc là mục đích chung của bọn họ!

“Đừng tưởng rằng dựa vào mấy nhân sĩ giang hồ mà có thể thắng, Chu Tử Mặc, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi biết nhất định ngươi là kẻ thua cuộc!” Chu Tử Lâm cắn răng nghiêng lợi, Chu Tử Mặc càng bình thản, hắn lại càng nóng lòng.

Giống như người thua cuộc không phải là Chu Tử Mặc, mà là hắn!

Nhưng rõ ràng hắn đã đứng ở cửa lớn của thành công, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy là có thể đi vào điện đường thắng lợi.

“Ai thua ai thắng đều không quan trọng, quan trọng là khi ngươi có quyết tâm phải giết ta thì ngươi chính là người chết.” Chu Tử Mặc lạnh nhạt mở miệng lần nữa, cũng quay đầu không nhìn tới gương mặt dữ tợn của Chu Tử Lâm.

Hắn đã cho hắn ta cơ hội, chỉ cần Chu Tử Lâm không phải thực sự muốn giết hắn, hắn hoàn toàn có thể cho hắn ta một con đường sống, bởi vì dù sao bọn họ cũng là huynh đệ ruột, nhưng. . .

Cơ hội cuối cùng này bị Chu Tử Lâm thẳng tay phui đi, vì vậy Chu Tử Mặc biết, Chu Tử Lâm không thể sống.

“Động thủ, các ngươi động thủ cho ta!” Chu Tử Lâm điên cuồng hét to.

Khi hắn ra hiệu, những thị vệ kia cũng bắt đầu phóng tới Chu Tử Mặc, nhưng lúc đáng đi đến nửa đường đã bị thành viên Âm Dạ đánh chặn đường. Ngay lập tức, điện đường trang nghiêm tràn đầy mùi máu tươi vô tận.

Trong nháy mắt ngắn ngủn, những thị vệ xông về phía Chu Tử Mặc bị tiêu diệt sạch sẽ, mà thành viên Âm Dạ không có một người nào bị thương.

“Tại sao. . . Tại sao lại có thể như vậy?” Chu Tử Lâm ngốc lãng nhìn tất cả trước mặt, khi hắn cuối cùng cũng phản ứng lại, rốt cuộc không nhận được nữa mà ngồi phịch tại chỗ.

Cuối cùng hắn vẫn thua!

Bại bởi Chu Tử Mặc không có một phần thắng!

“Chu Tử Mặc, ngươi đừng tự mãn! Ta cho ngươi biết, có một dị năng giả huyết mạch muốn mạng của ngươi, ngươi cũng sẽ chết! Cũng sẽ chết!” Chu Tử Lâm giống như kẻ điên la hét điên cuồng.

Bây giờ hắn đã đến điểm giới hạn của một tên điên, chỉ kém một chút nữa sẽ hoàn toàn điên mất.

“Ta chết hay không đã là chuyện sau này, mà bây giờ. . . Ngươi phải chết!” Chu Tử Mặc lạnh lùng nhìn Chu Tử Lâm, nếu như có thể, hắn thật sự không muốn giết chết Chu Tử Lâm, bởi vì dù sao bọn họ cũng là huynh đệ ruột, nhưng ngay từ khi Chu Tử Lâm muốn giết chết hắn, bọn họ đã không còn là huynh đệ ruột, mà là kẻ thù!

Cho nên, Chu Tử Lâm phải chết!

“Chu Tử Mặc, chúng ta là huynh đệ ruột, chẳng lẽ ngươi muốn giết ta?” Từ từ bình tĩnh lại, trong mắt Chu Tử Lâm xuất hiện là khát vọng sống, hắn thừa nhận mình rất sợ chết.

Trước kia, luôn cho rằng lúc mình đối mặt với cái chết sẽ không ngoảnh mặt lại nhìn, nhưng bây giờ. . .

Thì ra là trong mỗi người đều có khát vọng sống!

“Vừa nãy ngươi có coi ta như huynh đệ ruột sao?” Nhìn gương mặt giống mình đến mấy phần trước mặt, Chu Tử Mặc khẽ cau mày, tại sao không coi mình là huynh đệ ruột, thì mình cần gì phải coi hắn như huynh đệ.

Ở thế giới này giữa bọn họ chỉ có thể có một người sống! Mà người đó chính là hắn Chu Tử Mặc!

“Ngươi nhất định sẽ giết ta?” Giọng của Chu Tử Lâm lại mơ lung một lần nữa, đáy mắt hắn tràn đầy tuyệt vọng. Hắn biết hôm nay mình trốn không thoát kết cục phải chết!

“Ừ.” Không muốn nhìn gương mặt đỏ nữa, Chu Tử Mặc xoay người phẩy tay, hẳn không muốn tận mắt nhìn thấy Chu Tử Lâm chết.

“Chu Tử Mặc, ta hận ngươi, cho dù ta chết cũng phải nguyên rửa ngươi, nguyên rửa ngươi và Tử Lan không thể. . .” Tiếng nói vội vàng mà phần nộ của Chu Tử Lâm hoàn toàn dừng lại, vì cái dao lạnh lẽo kia đã đâm vào trái tim của hắn.

Chu Tử Lâm chậm rãi ngã xuống đất, trong mắt vẫn còn căm hận.

“Tiên hoàng có mặt chiếu, ngôi vị hoàng đế truyền cho Tam hoàng tử, Chu Tử Thành!” Đạp lên máu tươi, vẻ mặt Chu Tử Mặc lạnh nhạt đi từng bước từng bước ra phía ngoài hoàng cung, ngay khi đi tới cửa, tiếng nói có hơi trầm muộn đột nhiên vang lên.

Bị một màn trước mắt kích thích vẫn chưa lấy lại tinh thần, sau khi Chu Tử Phong nghe được tiếng của Chu Tử Mặc, có chút kinh hoàng quát, “Ngươi không thể như vậy! Hoàng thượng vốn không truyền chỉ, ngươi. . .”

“Ngươi cũng muốn đi cùng Chu Tử Lâm đến thế giới kia?” Quay đầu, lạnh lùng nhìn Chu Tử Phong, giọng của Chu Tử Mặc tràn đầy chết chóc. Chu Tử Phong hít vào một hơi, lúc này Chu Tử Mặc nhìn qua giống như ác ma địa ngục vậy.

Nhìn thấy Chu Tử Phong đã bị dọa sợ, Chu Tử Mặc hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Lần này, Chu Tử Phong không dám mở miệng, ngôi vị hoàng đế đã định ra, ai cũng không thể thay đổi nữa!

Khi Chu Tử Thành nhận được tin tức này thì hắn đang nghỉ ngơi hưởng thụ dưới ánh mặt trời, tin tức khiếp sợ đột nhiên xuất hiện bên tai, khiến Chu Tử Thành hít vào một hơi thiếu chút nữa bị hù chết.

“Ngươi. . . Ngươi nói cái gì?” Chu Tử Thành khiếp sợ nhìn thân tín truyền tin tức trước mặt, nếu người trước mặt không phải là người hắn tự bồi dưỡng ra, hẳn thậm chí còn hoài nghi là có người muốn mưu hại tính mạng của hắn.

“Thật thật, tiểu chủ tử của ta, chính miệng Tứ hoàng tử nói ra chiếu thư, nói ngài mới là người thừa kế ngôi vị hoàng đế.” Khuôn mặt nam nhân đỏ lên, vốn tưởng rằng Tam hoàng tử vốn không thể lên ngôi vị hoàng đế này, nhưng hắn không ngờ cuối cùng lại có thể diễn biến như thế.

Điều này đối với những thân tín như Tam hoàng tử mà nói, như là bánh thịt ở trên trời rơi xuống.

“Tứ đệ tự hạ một cái chiếu thư sao?” Hai mắt Chu Tử Thành nhắm lại, trong đầu hiện lên dung nhan lạnh nhạt của Chu Tử Mặc. Khi mở hai mắt ra lần nữa, hắn thoáng qua một nụ cười khổ, “Chu Tử Mặc à Chu Tử Mặc, rốt cuộc ta nên nói ngươi như thế nào đây?”

“Ngươi đi xuống trước đi, ta đi vương phủ một chuyến.” Ở cả nước Chu, chỉ có mỗi Chu Tử Mặc được phong vương, cho nên vương phủ dĩ nhiên chính là nhà của Chu Tử Mặc.

.

“Vương Gia, Tam hoàng tử tới.” Mới vừa trở lại vương phủ một lát, Tiểu Tam đã vào nhà bẩm báo, mà lúc này Chu Tử Mặc đang dịu dàng đút com cho Tử Lan.

Gần đây tiểu nữ nhân này không chỉ kén ăn, thậm chí còn thích ăn thịt. Nếu là trong thức ăn không thịt hoặc là mình không cho nàng ăn com, nàng sẽ không ăn!

Cũng không biết do ai dưỡng thành tật xấu.

“Nhanh như vậy đã tới rồi sao?” Chu Tử Mặc ngẩng đầu nhìn phòng tiếp khách một cái, sau đó vui đầu lần nữa, “Đề cho hắn chờ một lát, ta cho Tử Lan ăn xong đã rồi đi.”

Với thân phận bây giờ của Chu Tử Thành, hẳn đã là Hoàng đế nước Chu. Đi vương phủ bá kiến một Vương Gia, Vương Gia này đáng lý phải nhanh chóng ra ngoài cung nghênh, nhưng Chu Tử Mặc không chỉ không nhanh chóng tiến đến, mà vốn dĩ hắn để Chu Tử Thành chờ là vì hắn muốn đút một tiểu nha đầu ăn com.

Điều này nếu để cho người cả nước Chu biết, không biết tức chết bao nhiêu người.

“Vâng.” Tin tức của Tiểu Tam không linh thông, còn không biết lúc này Chu Tử Thành đã không phải là Tam hoàng tử như ngày trước, mà là hoàng thượng, cho nên đối mặt với phản ứng của Chu Tử Mặc cũng như chuyện đương nhiên.

Chờ cho tiểu nhân không nghe lời này ăn xong, đã qua nửa canh giờ, lúc này Chu Tử Mặc mới ôm lấy tiểu nữ nhân này đi về phía phòng tiếp khách.

Đã uống hết 3 cốc nước trà, mà Chu Tử Thành vẫn cực kì có kiên nhẫn ngồi tại chỗ, không có lộ ra vẻ không nhịn được.

“Ngươi đã đến rồi.” Câu hỏi rất lạnh nhạt, ánh mắt Chu Tử Mặc vẫn tập trung ở Tử Lan trong ngực.

“Ta đã tới.” Cũng là đáp lại lạnh nhạt, Chu Tử Thành nhìn thấy ánh mắt cứng chiều của Chu Tử Mặc, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh thiếu nữ tóc vàng mắt xanh kia.

“Bây giờ ngươi đã là hoàng thượng nước Chu, không có việc gì thì không cần phải xem xét trước.” Cuối cùng Chu Tử Mặc cũng dời ánh mắt của mình từ trên người Tử Lan đi, ánh mắt nhìn về Chu Tử Thành tràn đầy khẳng định.

Hắn ta là hoàng thượng hắn tự mình tuyển chọn, hắn tin tưởng hắn có thể làm tốt!

“Tại sao lại chọn ta?” Chu Tử Thành hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng, huynh đệ có ba người, dù Chu Tử Mặc không muốn làm hoàng thượng, nhưng vì sao phải lựa chọn hắn?

Quan hệ giữa bọn họ vẫn luôn không phải rất tốt.

“Ngươi hẳn đã biết đáp án.” Ánh mắt Chu Tử Mặc nhìn Chu Tử Thành tràn đầy một sức mạnh xa lạ.

“Ta đã biết sao?” Cau mày, Chu Tử Thành có hơi không rõ lời nói của Chu Tử Mặc, nhưng một lát sau hắn đã hiểu, “Ta cảm thấy chỉ dựa vào điểm này hoàn toàn không thể chứng minh ta có thể là một hoàng thượng tốt.” Chu Tử Thành mở miệng.

“Ta biết.” Lại tập chung toàn bộ ánh mắt tập trung ở trên người Tử Lan trong ngực lần nữa, lúc này tiểu nữ nhân đang hưng phấn đùa bỡn áo của hắn.

“Vậy vì sao ngươi còn để lại ngôi vị hoàng đế này cho ta?” Chu Tử Thành phát hiện mình càng ngày càng không hiểu ý của Chu Tử Mặc.

“Cho dù bây giờ ngươi không phải là một hoàng thượng tốt, nhưng ngươi nhất định sẽ phải trở thành hoàng thượng tốt, bởi vì ngươi là một nam tử hán bằng xương thịt.” Chu Tử Mặc nói ra ý kiến của mình, trên mặt hắn tràn ngập tin tưởng.

Hắn tin chắc lựa chọn của mình!

“Ha ha ha. . . Ta thích đáp án của ngươi, ngươi yên tâm, có lẽ ta không thể trở thành một đời minh quân khiến nước Chu phồn thịnh hơn, nhưng ta sẽ bảo vệ thổ địa nước Chu bây giờ, sẽ bảo vệ nhân dân nước Chu bây giờ hạnh phúc!” Trong tiếng nói của Chu Tử Thành tràn ngập kiên nghị.

Vì vậy Chu Tử Mặc biết, lựa chọn của mình đúng.

“Không có việc gì thì đừng tới phiền ta.” Chu Tử Mặc hạ lệnh đuổi khách, “Còn nữa, từ nay về sau ta sẽ không lâm triều.” Lại mở miệng một lần nữa, Chu Tử Mặc hoàn toàn là hạ giọng ra lệnh, mà Chu Tử Thành chỉ cười. Bởi vì hắn biết Chu Tử Mặc luôn chỉ có biểu cảm này.

“Ừ.” Đồng ý, Chu nước sẽ không bơi vì một vương gia không thượng triều mà không vận chuyển.

“Không cần cho Chu Tử Phong bất kỳ chức vị gì, để cho hắn quy ẩn điền viên.” Đi tới cửa, Chu Tử Mặc đột nhiên ngừng chân, mở miệng lần nữa. Sau khi nói xong câu đó rồi cuộc xoay người rồi đi, không có một dấu hiệu quay đầu nào.

Chu Tử Thành vẫn nhìn bóng dáng Chu Tử Mặc rời đi cho đến khi không nhìn thấy nữa.

“Tử đệ, người khác đều nói ngươi là người vô tình nhất trong bốn huynh đệ chúng ta, nhưng. . . Ngươi mới là người có tình nhất trong bốn huynh đệ. Ta tự nhận là hữu tình hoàn toàn kém ngươi!” Chu Tử Thành tự lẩm bẩm sau khi Chu Tử Mặc rời đi.

Khi một chữ cuối cùng phát ra, dứt khoát rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mạnh mẽ trừng trị huynh đệ sinh đôi

“Chu Tử Mặc, chừng nào thì ngươi mang ta đi du sơn ngoạn thủy?” Tiểu nhân nhún vai ở trong ngực Chu Tử Mặc, hơi bất mãn hỏi.

Rõ ràng trước đây rất lâu, Chu Tử Mặc đã đồng ý với nàng, muốn dẫn nàng đi chơi, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa thực hiện, cho nên cuối cùng tiểu nhân nhún vai cũng phải mở miệng.

Chu Tử Mặc cười khở một tiếng, bây giờ hắn thì tốt rồi giống như hoàn toàn trở thành đầy tớ của tiểu nha đầu này, không chỉ mỗi ngày phải cho ăn cho uống..., buổi tối phải bồi ngủ, thậm chí bây giờ còn phải bồi chơi!

Nhưng mà. . . hình như loại cảm giác này không tồi.

“Xế chiều hôm nay sẽ xuất phát.” Chu Tử Mặc lạnh nhạt mở miệng, hắn đã quyết định tạm thời rời đi lúc này. Không phải trốn, mà là chậm chậm chờ đợi tiểu nha đầu này lớn lên.

“Được, Chu Tử Mặc, ngươi tốt nhất.” Hôn lên gương mặt tuấn tú của Chu Tử Mặc một cái, lưu lại vệt nước miếng trên mặt, Tử Lan hạnh phúc ôm cổ

của Chu Tử Mặc, trên mặt tràn trề vui vẻ cực kì dễ thấy.

Chính Chu Tử Mặc cũng biết rõ, hẳn thật sự yêu chết khuôn mặt tươi cười của tiểu nha đầu này.

“Tử Lan, chờ sau khi nàng lớn lên thì gả cho ta, có được hay không?” Chu Tử Mặc cảm thấy đúng dịp lập tức bắt đầu lừa gạt tiểu oa nhi. Hắn cũng không muốn tần tần khổ khổ nuôi lớn tiểu nha đầu này, đến lúc đó bị người khác lừa chạy mất, cho nên bắt đầu cố gắng từ bây giờ.

“Cái gì là gả cho người?” Đáy mắt mê ly, Tử Lan cắn đầu ngón tay của mình, nhẹ đầu nhỏ, vẻ mặt không hiểu.

“Hắc. . . Gả chính là sau này vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Chu Tử Mặc tiếp tục lừa gạt, tiểu nha đầu này đã từng nói muốn ở chung một chỗ với mình cả đời.

“Cả đời là bao lâu?” Mơ hồ mở miệng lần nữa, Tử Lan bỏ đầu ngón tay đặt ở trong miệng ra, đáy mắt bắt đầu tỏa sáng.

“Cả đời là. . .” Được rồi, Chu Tử Mặc thật sự không biết cả đời là bao lâu, bởi vì hắn không biết mình và Tử Lan có thể sống được bao nhiêu năm.

“Thôi, ta còn nhỏ, không hiểu những chuyện này! Chờ sau khi ta lớn lên rồi nói.” Giọng nói trẻ con của Tử Lan Thanh truyền đến, làm cho Chu Tử Mặc khiếp sợ mở to cặp mắt, tiểu nhân nhân này. . . Lời nói vừa rồi cũng quá không thể tưởng tượng nổi rồi, giống như là có người cố ý dạy vậy.

Quả thật, Chu Tử Mặc không sai, lời Tử Lan mới vừa nói chính xác là có người dạy, người kia cũng không phải là ai khác, chính là Tử Hồng.

Tử Hồng nói với Tử Lan, nếu như Chu Tử Mặc bảo nàng gả cho hắn, thì nàng sẽ phải nói ‘chờ sau khi lớn lên rồi nói’, bởi vì bây giờ nàng còn rất nhỏ, vốn không hiểu vài chuyện.

Cho nên Tử Lan mới có thể nói ra những lời này.

Nếu không lấy tâm trí năm tuổi bây giờ của nàng, không cẩn thận sẽ bị Chu Tử Mặc lừa mất.

“Hắc. . . Được rồi.” Nếu tiểu nhân nhân không muốn, tất nhiên Chu Tử Mặc sẽ không cưỡng cầu.

Hơn nữa hắn cũng tin rằng, tiểu tử này sẽ mãi mãi sống ở cạnh hắn, chỉ cần hắn bao bọc nàng, không để cho nam nhân khác đến gần, hắn cũng không tin chờ khi tiểu tử này lớn lên sẽ không chọn hắn!

Đến lúc đó, cô gái nhỏ này vẫn không thể chạy ra khỏi bàn tay của hắn!

Hiển nhiên Tử Lan không biết tâm tư của con sói xám lớn bên cạnh mình này, nàng đang đắm chìm trong vui vẻ được đi ra ngoài thành dạo chơi.

.

Chu Tử Mặc cũng biết, muốn đơn độc ra ngoài chơi hai người với Tử Lan là chuyện không thể nào. Vì thế, mới vừa đi ra cửa thành, nam nhân Tử Hồng chết tiệt lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ.

Vốn định ôm Tử Lan bay khỏi, nhưng tiểu nhân này lại cố tình vừa nhìn thấy Tử Hồng lập tức hưng phấn vỗ tay, vì vậy Chu Tử Mặc chỉ có thể mang gương mặt tuấn tú âm trầm để Tử Hồng đi theo.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là Chu Tử Mặc nhìn ra từ đáy mắt Tử Hồng, tình cảm nam nhân này đối với Tử Lan không phải là tình yêu, mà là thân tình và cưng chiều. Cho nên mới để cho hắn đi theo, nếu không lấy tính khí Chu Tử Mặc, đã dùng một chiêu đánh bay nam nhân này từ lâu.

“Xem một chút, đây là ai?”

“Đây là ai, xem một chút?”

Hai tiếng nói giống nhau cùng vang lên, làm cho vẻ mặt Chu Tử Mặc cứng lại, bởi vì hai tiếng nói này tràn đầy địch ý. Mà địch ý này chính là nhắm vào hắn!

“Phong, hình như hắn sợ chúng ta rồi.”

“Hình như hắn sợ chúng ta rồi, Vân.”

Vẫn là hai giọng nói kia nhưng lại tràn đầy bốn cột.

“Ai đó, lần ra đây, giấu đầu lòi đuôi thì làm sao là anh hùng!” Tất nhiên Tử Hồng cũng nghe thấy địch ý trong hai giọng nói này, dù không phải nhắm vào hắn, nhưng bây giờ Tử Lan thích Chu Tử Mặc, nên cho dù hắn thích cãi vã với Chu Tử Mặc, nhưng cũng không hy vọng hắn bị thương.

“Hắn nói chúng ta không phải là anh hùng, Phong.”

“Vân, chúng ta thật sự không phải anh hùng.”

Lần này, rốt cuộc ý tứ biểu đạt của hai giọng nói có hơi chênh lệch, mà khi lời nói của bọn họ vừa phát ra, hai người cười lớn lần nữa, “Ha ha ha. . . Chúng ta vốn cũng không phải là anh hùng thật sự, chúng ta là gian hùng!”

Khi lời nói phát ra, hai nam nhân tuấn đạt giống nhau như đúc đang cười lớn xuất hiện tại trước mặt đám người Chu Tử Mặc.

Từ Lan chớp cặp mắt, nhìn người bên trái một lát, lại nhìn người bên phải một lát, cuối cùng thật sự không phân biệt được ai với ai, hai mắt quyết định nhắm lại chôn đầu nhỏ ở trong ngực Chu Tử Mặc.

“Phong, nàng dâu nhỏ của chúng ta xấu hổ.”

“Đoạt lấy nàng dâu nhỏ của chúng ta, Vân.”

Hai người lại mở miệng một lần nữa, nhìn cặp mắt Từ Lan tràn đầy chiếm đoạt.

Từ khi hai người mở miệng đến khi xuất hiện ở nơi đây, vẻ mặt Chu Tử Mặc luôn nhẹ nhàng, nhưng khi hai người mở miệng nói những lời này, cặp mắt lạnh nhạt của Chu Tử Mặc đột nhiên phát ra một đợt sát khí nồng đậm.

Rõ ràng có nghịch lân, mà Từ Lan chính là chỗ hiểm của Chu Tử Mặc! Ai cũng không thể đụng vào!

“Phong, hình như nam nhân này nổi giận.”

“Mặc kệ hắn có nổi giận không, cứ đoạt lấy nàng dâu nhỏ của chúng ta trước đã, Vân.”

Hai người lại một trước một sau mở miệng.

“Chu Tử Mặc, nàng dâu nhỏ bọn họ nói là ai vậy?” Từ Lan nâng gương mặt non nớt của mình lên, tò mò hỏi.

Nơi này có nàng dâu nhỏ gì đó sao? Vì sao bọn họ muốn nói như vậy?

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ trước mặt mình, Chu Tử Mặc thật sự muốn nói cho nàng biết, nàng dâu nhỏ trong miệng bọn họ chính là nàng! Nhưng Chu Tử Mặc chỉ há miệng, không nói được cái gì cả.

“Mặc kệ bọn họ nói tới ai, cũng không có ý nghĩa gì cả.” Chu Tử Mặc vuốt ve mái tóc đen tuyền của Từ Lan, cung chiêu mở miệng. Sau đó, đặt Từ Lan ở dưới đất, Chu Tử Mặc nhìn hai người kia, duỗi ngón tay ra, khiêu khích mở miệng, “Từng người từng người một lên, hay là cùng tiến lên?”

“Phong, hình như hắn đang gây hấn với chúng ta?”

“Hắn chính là đang gây hấn với chúng ta! Vân!”

Dễ nhận thấy, nam nhân tên Phong thông minh hơn nam nhân tên Vân kia, cho dù bọn họ giống nhau như đúc.

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Đánh chết hắn!”

Lời của hai người mới vừa phát ra, đã xông về phía Chu Tử Mặc cùng lúc.

Chu Tử Mặc nhìn hai người xông về phía mình, khinh thường méo miệng, đồ này cũng có thể tính làm đối thủ của hắn? Cha mẹ vợ thật sự đúng là xem nhẹ hắn!

Hai chiêu, Chu Tử Mặc đã đánh ngã hai người phô trương này, cũng không muốn mệnh của bọn họ. Dù sao hai người này cũng là con rể cha mẹ vợ hắn tạo nên, chắc cũng phải có một chút quan hệ với nàng.

Cho nên vẫn không nên nhìn thấy máu thì tốt hơn.

Thu thập xong hai người này, Chu Tử Mặc ôm lấy Từ Lan lần nữa, chuẩn bị đứng dậy.

Mà hai người bị Chu Tử Mặc đánh gục nhìn thấy Chu Tử Mặc sắp rời đi, nhanh chóng đứng lên, “Phong, hắn muốn chạy!”

“Hắn đang rời đi, Vân.”

Về mặt hai người cũng có hơi khấn trương.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì, Phong?”

“Đi theo hắn, cho đến khi hắn trả nàng dâu lại cho chúng ta!”

Chu Tử Mặc ở bên cạnh nghe thấy thiếu chút nữa trợn ngược hai mắt, đáp án cuối cùng của hai người này thật đúng là. . . Vô lại!

“Đừng đi theo chúng ta, nếu không ta thấy một lần đánh một lần!” Chu Tử Mặc nhúc nhủ đầu uy hiếp.

“Đề cho bọn họ đi theo đi, bọn họ chơi rất vui.” Từ Lan bên cạnh rõ ràng vẫn chưa ý thức được nàng dâu nhỏ trong miệng hai người trước mặt này chính là nàng, mà mục đích của hai người chính là muốn đến cướp nàng.

Cho nên trực tiếp để hai con bạch nhãn lang này gia nhập bọn họ.

“Phong, chúng ta chơi rất vui đúng không?”

“Chúng ta quả thật chơi rất vui, Vân!”

Hai tên ngu ngốc lại mở miệng một lần nữa, lúc này Chu Tử Mặc thật sự muốn bóp vỡ hai tên khốn kiếp này! Nhưng khi nhìn vẻ mặt hứng thú của Từ Lan, lại không thể không đề phần nộ trong lòng xuống nhẹ giọng khuyên nhủ, “Từ Lan, hai người này là người xấu, vô cùng bại hoại!”

Được rồi, về ý tưởng hai người này là bại hoại, chỉ là Chu Tử Mặc tuyên bố từ một phía.

Tuy nói bây giờ tâm trí Từ Lan chỉ có năm tuổi, nhưng nàng cũng có thể phán đoán một người như thế nào là xấu.

Theo ý nàng hai người thú vị như thế sao lại có thể là bại hoại.

Cho nên. . .

“Dù bọn họ là bại hoại, cũng không phải là đại phôi đản (trứng thối), dù bọn họ là đại phôi đản, Chu Tử Mặc cũng có thể biến bọn họ thành người tốt, đúng không?” Không thể không nói, ở thế giới của con nít nhỏ tất cả đều đơn thuần và thiện lương.

“Hắc. . .” Chu Tử Mặc thật sự khó khăn.

“Phong, chúng ta sẽ trở thành người tốt.”

“Chúng ta sẽ trở thành người tốt, Vân.”

Giọng nói hai người rất kiên định, kiên định đến mức khiến Chu Tử Mặc luôn luôn cau mày.

Hắn mới không tin hai người trước mặt này sẽ biến thành người tốt.

“Ha ha ha. . . Chúng ta mang theo bọn họ thôi.” Từ Lan nấn nỉ mở miệng, nhưng trong giọng nói cũng để lộ ra quyết tâm không để cho Chu Tử Mặc cự tuyệt.

Được rồi, nàng chỉ cảm thấy lần này ra cửa không mang theo nha hoàn, cho nên tự nhiên muốn tìm hai nha hoàn.

Mà hai nam nhân khả ái trước mặt này chính là hai nha hoàn tốt nhất để chọn.

Cũng không biết, nếu hai người trước mặt này biết suy nghĩ trong nội tâm Từ Lan, có thể lập tức rời khỏi đây hay không, coi hai đáng mày râu bọn họ thành nha hoàn, cũng chỉ có cái đầu vô cùng không bình thường này của Từ Lan mới có thể nghĩ ra.

“Hừ. . . Được rồi.” Cuối cùng Chu Tử Mặc vẫn thỏa hiệp. Đối mặt với bất cứ yêu cầu gì của Từ Lan, hắn đều không thể cự tuyệt!

“Hai người các ngươi nên biết mà thành thật đi.” Chuyển hướng tới hai nam nhân vô cùng không đứng đắn kia, gương mặt cứng chiu của Chu Tử Mặc nhất thời trở nên cứng ngắc.

Được rồi, hắn cực kì không thích hai nam nhân này.

Tin rằng, đổi thành nam nhân khác cũng tuyệt đối không thích hai nam nhân giành nương tử với mình!

Cho nên thái độ hiện tại của Chu Tử Mặc đã coi là rất tốt.

“Phong, chúng ta sẽ thành thật sao?”

“Có lẽ sẽ đi, Vân!”

Hai người lại mở miệng một lần nữa khiến Chu Tử Mặc và Từ Hồng cùng cau mày, bây giờ hai nam nhân đáng chết này còn nói như thế.

Rõ là. . .

Cố ý bới móc!

Nhưng ai bảo Từ Lan thích, bọn họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hai nam nhân đáng chết này đi theo cùng.

Vốn là hai người vô cùng đáng ghét, nhưng cuối cùng. . . Từ Hồng và Chu Tử Mặc không thể không thừa nhận, ban đầu Từ Lan ra quyết định này quả thật cực kì chính xác.

Mà nguyên nhân dĩ nhiên chính là hai nam nhân này hoàn toàn bị Từ Lan coi thành một nhóm người người giúp việc.

Mặc dù không biết thân phận của hai người này, nhưng chỉ dựa vào khí chất cao quý thảnh thơi hai người này biểu hiện ra, Chu Tử Mặc và Từ Hồng cũng biết bọn họ không phải là người bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Truyền nhân hệ chính của Nhân Hoàng

Vốn là hai người vô cùng đáng ghét, nhưng cuối cùng. . . Từ Hồng và Chu Tử Mặc không thể không thừa nhận, quyết định ban đầu của Từ Lan thật sự chính xác. Mà nguyên nhân là do hai nam nhân này hoàn toàn bị Từ Lan coi thành nhóm người giúp việc.

Mặc dù không biết thân phận của hai người này, nhưng thảnh thơi cảm nhận được khí chất cao quý toàn thân bọn họ không tự chủ được tán mát ra, Chu Tử Mặc và Từ Hồng cũng biết hai người này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Nhưng hai người có thân phận cao quý này, mỗi ngày bị Từ Lan coi như người giúp việc mà sai bảo, thật đúng là. . . Một chuyện thật sáng khoái!

Giống như hiện tại vậy.

“Phong, nhanh đi câu cá ở sông, Vân, đi thập điểm củi đốt. Nhanh lên một chút, không được mè nheo!” Từ Lan giống như chúa công thuận miệng sai bảo hai người.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã có thói quen sai bảo hai người kia, mà hai người kia cũng rất giống như có thói quen bị Từ Lan sai bảo, cho nên. . .

“Phong, công chúa Từ Lan bảo người kiểm củi đốt.”

“Công chúa Từ Lan bảo người kiểm củi đốt, ta đi bắt cá, Vân!”

“Ngu ngốc, Từ Lan muốn ăn cá, nhanh đi làm đi!” Từ Hồng nhìn hai người này ngây ngốc, thật sự muốn cho mỗi người một quyền, nhưng hấn không đánh lại hai người này, cho nên cũng chỉ có thể nhẫn nhịn thôi.

Nhưng thảnh thơi có thể chiếm chút tiện nghi trên đầu môi, nể lên hai chữ ‘ngu ngốc’, cũng là chuyện cực kì tốt.

“Phong, chúng ta phải làm theo sao?”

“Nói nhảm, người không nghe nàng dâu Từ Lan. . . Không đúng, công chúa Từ Lan sao!”

Người tên Phong nhanh chóng thay đổi lời của mình, bởi vì một khi hấn nói ra hai chữ nàng dâu, sẽ bị Chu Tử Mặc ác độc hành hung một trận, cho nên. . .

Tự nhiên phải lập tức đổi miệng.

Bằng không đợi đến khi cả người đau đớn, được rồi, khi hấn không đánh lại Chu Tử Mặc kia, sẽ tạm thời không thể gọi nàng dâu nhỏ nhà mình là nàng dâu!

Nhưng. . .

Nàng dâu chính là nàng dâu, sớm muộn gì cũng sẽ thành nàng dâu của hai người bọn họ!

Nhìn hai người ngoan ngoãn đi bắt cá và thập điểm quệt, gương mặt mới vừa âm trầm của Chu Tử Mặc từ từ tan đi. Được rồi, nhìn phân lượng hai người kia coi như ngoan ngoãn sẽ không thu thập bọn họ lần này!

“Phong, củi đốt được rồi.”

“Cá cũng đến rồi, Vân!”

Hiệu suất làm việc của hai người Phong, Vân thực sự rất cao, khi Từ Lan và Chu Tử Mặc đến, hai người đã làm xong chuyện.

Mà công việc còn dư lại thì giao cho Chu Tử Mặc rồi.

“Chu Tử Mặc, người nướng cho ta ăn.” Tử Lan bò vào trong ngực Chu Tử Mặc, khéo léo mỉm cười với Chu Tử Mặc.

Chỗ nào giống như bộ dáng vênh váo tự đắc mới vừa sai bảo hai người Phong, Vân.

“Được.” Toàn bộ công việc còn lại đều giao cho Chu Tử Mặc.

Tuy nói hai người Phong, Vân bắt hơn hai mươi con cá, nhưng Chu Tử Mặc chỉ chuẩn bị nướng năm con. Không phải là vì năm người mỗi người một cái mà là. . .

Sau khi đã nướng chín cá, Chu Tử Mặc nhìn về mặt giống như chú mèo ham ăn của Tử Lan, dịu dàng đưa cho Tử Lan một cái, Tử Lan lập tức hoan hô một tiếng, ăn cá nướng mỹ vị này từng miếng từng miếng.

Ngẩng đầu, nhìn lên trước hai khuôn mặt giống nhau như đúc trước mặt đang không ngừng mở miệng nuốt xuống, vẻ mặt thòm thèm còn phải khoa trương hơn cả Tử Lan, Chu Tử Mặc như không nhìn thấy, tự mình lấy một con cá, đặt cả ba con cá còn lại ở trước mặt Tử Lan.

Được rồi, người Tử Lan tuy nhỏ, nhưng lượng ăn thì không nhỏ chút nào.

Mà bốn con cá chính là lượng thức ăn của Tử Lan, bốn con cá này sẽ làm cho cái bụng nhỏ của nàng no đầy.

Mà Chu Tử Mặc từ đầu tới đuôi cũng không chuẩn bị cá nướng cho ba người kia!

“Phong, hẳn không cho chúng ta ăn cá.” Giọng nói tội nghiệp vang lên.

“Tự chúng ta nướng, Vân!” Rõ ràng Phong có khí chất hơn Vân, nhưng lời nói kế tiếp của hắn thì. . .

“Đôi cá chúng ta nướng xong cho bọn họ!” Phong nói rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến cho Tử Hồng mới vừa nuốt vào một ngụm nước miếng suýt chút nữa bị sặc. Cảm thấy may mắn vì mình không có ăn cá, nếu không nhất định bị xương cá mắc kẹt.

Đối lập bên kia, hai người Chu Tử Mặc và Tử Lan trấn định hơn. Ăn từng miếng cá thơm phức, hoàn toàn coi đối thoại của hai người Phong, Vân thành rầm thối.

Lúc hai người Phong, Vân bận rộn, Tử Hồng lấy lương khô mình đã chuẩn bị từ trước ra, sung sướng ăn.

Không thể ăn được cá mỹ vị, có thể no bụng cũng là chuyện tốt, dù sao cũng tốt hơn hai kẻ ngu ngốc bên cạnh này.

Nhìn hành động trúc trắc vội vàng nhóm lửa và làm cá các loại của hai tên ngu ngốc, Tử Hồng nổi lên hứng thú nhìn hai kẻ ngu ngốc này.

Rốt cuộc, khi Tử Lan ăn hết ba con cá, rốt cuộc hai tên ngu ngốc này cũng cầm hai cái đen đen ‘không biết vật gì’ đi tới trước mặt của Tử Lan.

“Công chúa Tử Lan, chúng ta có thể dùng hai con cá này đổi cá trên tay nàng không?”

“Hai cái đổi một cái, nàng không thua thiệt mà, công chúa Tử Lan.”

Phong, Vân vẫn còn ở đó dự dồ, nhưng. . .

Rất dễ nhận thấy, Tử Lan không có chút hấp dẫn nào với hai người bọn họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, một mặt, nàng đã sắp ăn no rồi; mà mặt khác, hai cái đen sì sì, tản ra mùi cháy khét kia chính là cá sao?

“Không đổi!” Tử Lan trực tiếp cự tuyệt.

“Tử Lan công chúa, đổi đi, nàng được lợi lớn mà.”

“Đừng vậy mà, cái tốt đều bị một mình nàng chiếm mất!”

Hai người trước sau mở miệng, nói giống như một mình Tử chiếm hết ích lợi, khiến cho Tử Hồng ở bên cạnh không nhịn được mà ho khan.

“Đã như vậy, vậy ta không chiếm ích lợi của các ngươi nữa.” Cắn một miếng cá, Tử Lan hàm hồ mở miệng.

Được rồi, mặc dù tâm trí của nàng chỉ có năm tuổi, nhưng nàng không ngu ngốc!

“Công chúa Tử Lan. . .”

“Công chúa Tử Lan, hu hu. . .”

Hai người nhìn con cá đã tiến vào trong miệng Tử Lan kia, biết cũng không đùa được nữa, vì vậy một người cầm một con cá đen sì lên ăn.

Nhưng cá mới vừa nhét vào trong miệng đã bị chính bọn họ phun ra, con cá này thật sự quá khó khăn rồi! Hoàn toàn không phải cho người ăn!

“Chu Tử Mặc, chúng ta sẽ đi du ngoạn nơi nào?” Sau khi ăn no, Tử Lan cúi cái lưng mệt mỏi, khuôn mặt ngây thơ mở miệng.

“Nàng muốn đi chơi chỗ nào?” Chu Tử Mặc ôm lấy tiểu nhân đã ăn no, cung chiêu mở miệng. Chỉ cần là nơi tiểu tử này thích đi, nhất định hắn sẽ mang nàng đi trước.

Cho dù là chân trời góc biển, hắn cũng sẽ không lùi bước! Bởi vì đó là nơi Tử Lan muốn đi.

“Nơi nào thật đẹp, có rất nhiều người, tốt nhất nên có mấy nam oa xinh đẹp, giống như hai ca ca ngu ngốc này vậy.” Khuôn mặt Tử Lan tràn đầy hưng phấn chỉ vào Phong, Vân mở lòng nói.

Mà từ lời nói của nàng, Chu Tử Mặc nhướng mày, “Dung mạo hai người kia rất xinh đẹp sao? Vậy ta có xinh đẹp không?” Vốn dĩ Chu Tử Mặc không muốn mở miệng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tha thiết của hai người bên cạnh, nhướng mày lập tức mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là Chu Tử Mặc xinh đẹp nhất, hắc hắc. . .” Tiếng cười giống y như gà mái nhỏ truyền ra từ trong miệng Tử Lan, cực kì chói tai kèm theo vui sướng.

Tiếng cười đáng yêu này làm cho trên mặt bốn đại nam nhân ở đây cũng tràn đầy vui vẻ mỉm cười.

.....

“Cười đi, cười đi, ta thực sự muốn nhìn xem các ngươi còn có thể cười bao lâu?” Ở phương xa, ở bên trong rừng sâu rậm rạp, bên gốc cây lớn cả trăm tuổi, hắc y nam tử lạnh lùng mở miệng.

Hắn chính là người thừa kế hệ chính duy nhất của Nhân Hoàng, Mạc Tiểu Tường! Hắn luôn cho rằng mình chính là hệ chính duy nhất ở trên thế giới này, nhưng theo biểu hiện của ngôi sao thiên tượng, sẽ có một truyền nhân Nhân Hoàng khác thay thế được vị trí của hắn.

Trừ phi hắn tìm ra người nọ sau đó giết chết, cho nên nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ của hắn không phải là đòi hoan tâm của Tử Lan, mà là phải tìm được người dám cùng hắn cướp ngôi vị hoàng đế trước, nếu không thì người chết chắc chắn là hắn.

Đây là kết quả diễn biến của Thiên Quy.

Mà bây giờ chuyện hắn cần làm chính là tìm ra nam nhân chết tiết kia!

Đợi đến khi hắn tìm ra nam nhân kia rồi giết chết, Tử Lan còn không phải là vật trong túi của hắn, cho nên bây giờ hắn mới có thể tạm thời buông Tử Lan ra.

Ngày hôm nay đến đây, chỉ là vì muốn xem một chút có phải Chu Tử Mặc giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng hay không, dù sao trên người của Chu Tử Mặc cũng có huyết mạch Nhân Hoàng, mặc dù yếu kém như thế.

Nhưng xem ra, trên người của Chu Tử Mặc vốn không có một chút chi khí Nhân Hoàng nào, cho nên nhất định không phải hắn.

Cũng bởi vì vậy, Mạc Tiểu Tường chuẩn bị rời đi.

Lúc Mạc Tiểu Tường rời đi, tầm mắt của Chu Tử Mặc đột nhiên tập trung ở vị trí hắn vừa đứng yên, cặp mắt híp lại, chính là nam nhân đó sao? Nam nhân có huyết mạch hơi giống trên người hắn!

Nếu như nam nhân kia không chủ động tới tìm hắn để gây phiền toái, tuyệt đối hắn cũng sẽ không tìm phiền phức, dù sao bọn họ cũng gần như là người thân, nhưng. . . Một khi nam nhân kia muốn giết hắn, như vậy thì đừng trách lòng hắn ngoan độc!

.....

Mấy ngày nay, trèo non lội suối cùng với Tử Lan, thậm chí còn đi dạo kỹ viện mấy lần, cuộc sống của đám người Chu Tử Mặc phải gọi là muôn màu muôn vẻ. Nếu như không có những oanh oanh yến yến tới quấy rầy, chắc chắn cuộc sống của mấy người bọn họ sẽ càng mỹ mãn.

Nhưng mà dung mạo của bọn họ đã định trước là sẽ bị quấy rầy!

Đặc biệt là Chu Tử Mặc, cặp mắt lạnh nhạt và quyến rũ kia không biết chọc cho bao nhiêu nữ nhân dậm chân. Giống như cùng như bây giờ vậy, phiền toái lại tới cửa lần nữa.

“Phong, nữ nhân xinh đẹp đó lại tới.”

“Là tới tìm Chu Tử Mặc, Vân.”

Huỳnh đệ sinh đôi vừa mở miệng, mọi người cũng biết phiền toái hôm nay đã đến. Dừng ở bên cửa sổ, Chu Tử Mặc đang bóc tôm hùm cho Tử Lan nghe thấy lời nói của hai huynh đệ thì khẽ cau mày, sớm biết cũng không tới quán cơm đây. Nhưng. . . Dù hắn không muốn đến cũng không được, vì tôm

hùm ở quán com này đặc biệt ngon, Từ Lan rất thích, cho nên. . . Chỉ cần cô gái nhỏ này thích, dù hần không muốn đến cũng sẽ bị cưỡng chế yêu cầu đi!

Một mình hần không thể phân đối bốn cái phiếu!

“Công tử, thực đơn của ngài miễn phí toàn bộ, ta đã phân phó với quân sự lầu dưới.” Nữ nhân thanh thuần che mặt nhẹ nói, thâm tình đầy mắt kia khiến cho Chu Từ Mặc trực tiếp quay đi. Coi như không nghe thấy nữ nhân này nói chuyện.

Ở trong quán com của người khác, Chu Từ Mặc cũng ngại mắt người.

“Công tử, muội muội người thật đáng yêu.” Nữ nhân thông tuệ tự nhiên liếc mắt là nhìn ra trung tâm mọi người vây quanh chính là Từ Lan, ngay sau đó dùng lời nhỏ nhẹ khích lệ.

Nếu như nàng vừa đi lên đã khéo léo khen ngợi Từ Lan, có lẽ Chu Từ Mặc sẽ cho nàng một sắc mặt tốt, nhưng ấn tượng nữ nhân này cho hần đã rất kém cỏi, cho nên dù nàng khen nghe tới rất lọt tai Chu Từ Mặc, Chu Từ Mặc cũng không có ý định nhìn nàng vừa mắt.

“Nàng không phải là muội muội của ta, là nương tử!” Chu Từ Mặc cảm tâm hùm đã bóc xong đút vào trong cái miệng nhỏ nhắn, cung chiều mở miệng.

“Công tử, ngài đang nói đùa sao, tối hôm qua hai vị huynh trưởng này mới nói cho tiểu nữ tử, vị tiểu cô nương này rõ ràng là được. . .”

“Vân, công chúa Từ Lan là nương tử của Chu Từ Mặc!”

“Công chúa Từ Lan là nương tử của Chu Từ Mặc, Phong?”

Lần đầu tiên giành Phong giành mở miệng trước mặt Vân, gò má tuần mỹ trưởng hồng đã làm cho Chu Từ Mặc đoán được hần nói cái gì với nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Trừng phạt thiếu nữ ngu ngốc!

Nhưng thấy tiểu tử này cũng coi như đang hoàng thừa nhận quan hệ giữa hần và Từ Lan, hơn nữa có thái độ thành khẩn, Chu Từ Mặc cũng không có ý định quá làm khó hần, để cho hần cưới nữ nhân đáng ghét này!

“Phong, thật ra thì vị tiểu thư này không tồi, không phải là người thiếu một nàng dâu sao? Tùy tiện cưới đi!” Chu Từ Mặc ôm lấy Từ Lan bên cạnh thuận miệng nói.

“Ta còn muốn ăn, còn muốn ăn!” Tiểu nhân nhân bị Chu Từ Mặc ôm vào trong ngực, bắt mẫn nhăn nhó. “Ăn nữa thì về sau sẽ không có người nào muốn đâu!” Chu Từ Mặc hù dọa Từ Lan.

Khuôn mặt Từ Lan tràn đầy sợ hãi nhìn Chu Từ Mặc, “Không ai muốn. . . Là có ý gì?”

“Phong, có chúng ta muốn công chúa Từ Lan, đúng không?”

“Là người muốn, không phải chúng ta muốn, Vân!”

Phong chuẩn bị chạy thoát trước, không nhìn thấy gương mặt tuần tú đen kịt kia của Chu Từ Mặc sao? Chẳng lẽ người muốn mộng nờ hoa hã! Quả thật vẫn là hần khá thông minh, Vân chính là một con heo đại ngốc!

“Vân, ta thấy hay là người cưới vị tiểu thư này đi, cứ quyết định như vậy!” Chu Từ Mặc ôm Từ Lan vẫn còn đang ăn vào bên trong lòng ngực, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Với vị tiểu thư ngu ngốc này, hần không có chút hứng thú nào cả.

Cho nên vẫn là nên rời đi thôi.

“Chu Từ Mặc, không phải người nói đùa chứ? Ta và Phong đã nói về sau phải kết hôn với cùng một nữ nhân!” Vân uất ức nhìn Phong, không biết vì sao bây giờ Phong lại giả dạng không biết cái gì cả.

Phải biết rằng, trước kia hai người bọn họ rất thân mật khăng khít, không tồn tại bất kỳ phản bội nào.

Nhưng bây giờ. . .

Rõ ràng Phong đã phản bội hần!

“Vân, ngươi cũng không cần cưới vị tiểu thư này.” Phong dễ dàng nhận thấy Vân không bình thường.

Bình thường tiểu tử ngốc này có bộ dạng tướng ngốc, nhưng mỗi khi gặp phải vấn đề mang tính then chốt thì sẽ thay đổi trở nên cực kì thông tuệ, cho nên muốn lừa gạt tiểu tử này vấn đề lớn là chuyện tuyệt đối không làm được.

“Ừ.” Khôi phục gương mặt tướng ngốc, Vân vô cùng hồn nhiên nhìn Phong.

Hắn biết Phong tuyệt đối sẽ không vứt bỏ hắn, bọn họ đã nói muốn cùng nhau cưới công chúa Từ Lan.

“Ngươi không thể đi, ta. . . Ta. . .” Thiếu nữ đưa tay ngăn Chu Từ Mặc lại, lớn như vậy đây là lần đầu tiên nàng yêu một người đàn ông, sao lại có thể dễ dàng buông tha, cho nên. . .

Nàng nhất định phải nắm chặt cơ hội, dù cuối cùng cũng không thành công, ít nhất nàng đã từng cố gắng!

“Ngươi nghĩ như thế nào? Ta hoàn toàn không thích ngươi, ngươi hài lòng đáp án này chưa!” Chu Từ Mặc lạnh lùng nhìn thiếu nữ trước mặt.

Nếu là lúc trước thì chính hắn đã sớm đánh cho một trận, nhưng thời gian chung đụng với Từ Lan đủ dài, cho nên hiện tại hắn có thể khống chế tâm tình của mình rất tốt. Ít nhất sẽ không giống cái dạng dã man không hiểu chuyện trước kia, lãnh khốc khát máu, đây tất cả đều là công lao của Từ Lan.

Bởi vì Chu Từ Mặc cho rằng hắn tàn khốc khát máu không xứng với tiểu nha đầu đơn thuần thanh non này.

“Không hài lòng! Tại sao chàng không thích ta? Nghĩa phụ ta là quan huyện nơi này, cha ta lại là người giàu có nhất cả huyện thành này, mà chàng. . . Tại sao không thích ta!” Thiếu nữ lo âu mở miệng, ánh sáng nước mắt trong đôi mắt kia không ngừng lóe lên.

Nàng không tin Chu Từ Mặc không thích nàng, tuy dung mạo của nàng không tính là rất đẹp, nhưng cũng coi như thanh tú, hơn nữa còn có bối cảnh tốt đẹp, người theo đuổi nàng gần như có thể xếp hàng từ nơi này đến cửa thành, nhưng. . . Nam nhân này lại có thể không thích nàng! Điều này làm cho người luôn luôn tự cho là đúng như nàng cảm thấy như tận thể đang phủ xuống.

“Không thích chính là không thích, mặc kệ thân phận của ngươi như thế nào, cũng không có một tí quan hệ nào với ta.” Chu Từ Mặc lãnh khốc mở miệng lần nữa, ở trên mặt hắn đã không còn một gợn sóng.

“Cái gì là thích?” Từ Lan tò mò nhìn Chu Từ Mặc.

“Thích chính là muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ, cả đời không chia cách.” Chu Từ Mặc điểm sống mũi Từ Lan, giải thích hàm nghĩa hai chữ cho nàng.

“Muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ?” Từ Lan ngậm ngón tay, nghi hoặc nhìn Chu Từ Mặc. Được rồi, thích chính là muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ cả đời, giữa nàng kia và Chu Từ Mặc có phải thích hay không, vì nàng muốn cả đời sống chung một chỗ với Chu Từ Mặc.

Nhưng mà. . . thời gian cả đời có thể quá dài hay không?

“Ừ, về sau ta sẽ ở chung một chỗ với Từ Lan cả đời, bởi vì. . . Ta thích nàng.” Chu Từ Mặc nhìn nét mặt khốn hoặc của tiểu nhân nhân này, đáy mắt tràn đầy thâm tình.

Đây là tiểu nhân nhân hắn thích nhất!

“Yêu thích ta sao?”

“Không! Làm sao chàng có thể thích một nha đầu còn chưa dứt sữa, chàng nên yêu thích ta!” Lời nói nghi hoặc của Từ Lan vừa vang lên, tiếng nói bi phẫn của thiếu nữ cũng truyền đến ngay sau đó, khiến Chu Từ Mặc và Từ Lan cũng không nhịn được cau mày.

Chu Từ Mặc thích nàng, đây là một việc vô cùng đáng giá để vui mừng với Từ Lan, hơn nữa thích chính là muốn cả đời ở chung một chỗ, đã như vậy, nàng sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ với Chu Từ Mặc.

Cho nên nàng không cho phép thế giới của nàng và Chu Từ Mặc xuất hiện một người nàng không thích.

Mà thiếu nữ trước mặt chính là người nàng cực kì không thích!

“Ngươi mới chưa dứt sữa! Tiểu nha đầu!” Từ Lan ở trong ngực Chu Từ Mặc mà quát to với thiếu nữ trước mặt.

“Ngươi. . .”

“Từ Lan, không cần để ý loại nữ nhân này, tránh cho làm hư nàng.” Chu Từ Mặc cung chiều mở miệng, sau đó trực tiếp đẩy thiếu nữ trước mặt ra, chuẩn bị rời đi.

Mất thấy mình không còn cơ hội để gần Chu Từ Mặc thêm, đáy mắt thiếu nữ kiên cường thoáng qua một sát cơ, nếu Chu Từ Mặc thích Từ Lan trong ngực hắn, thì nàng sẽ khiến cho nàng chết!

Chỉ cần Từ Lan chết, Chu Từ Mặc luôn phải lấy vợ, mà nàng sẽ có cơ hội trở thành thê tử Chu Từ Mặc.

Dù là chỉ có một chút hi vọng nhỏ như vậy, chỉ cần có, tuyệt đối nàng sẽ không buông tha!

Lần đầu tiên thích một nam nhân, làm sao có thể buông tha! Đây là chuyện tuyệt đối không thể với nàng!

“Có phải chỉ cần nữ oa đó chết, chàng sẽ cưới ta hay không?” Thiếu nữ cầm hận xoay người.

Ở trên địa bàn của nàng, tùy tiện giết chết một người là chuyện dễ dàng, trước kia nàng khinh thường làm như thế, cũng không có ai đáng giá để nàng làm như vậy, thế nhưng lần này. . .

Vì tình yêu của mình, nàng quyết định giết chết nữ oa đó, cho dù nàng thật sự rất không tình nguyện làm như thế.

“Người. . . Nói gì?” Giọng nói từ địa ngục truyền đến khiến cả người thiếu nữ run lên, tại sao người này có thể đáng sợ như vậy!

Nhìn khuôn mặt âm lãnh của Chu Từ Mặc, tiếng nói của thiếu nữ bắt đầu không cảm được run rẩy, “Ta chỉ muốn theo đuổi tình yêu của chính ta, chẳng lẽ như vậy là có lỗi hay sao?” Thiếu nữ quật cường mở miệng.

Nàng không có bất kỳ lỗi gì, nàng chỉ muốn ở theo đuổi hạnh phúc mình muốn!

Mỗi người đều có nghĩa vụ theo đuổi hạnh phúc, chẳng lẽ như thế không đúng sao? Cho nên. . . Nàng không sai, hoàn toàn không sai làm chút nào, nàng chỉ theo đuổi hạnh phúc của mình, không hơn! Mà tiểu cô nương kia, cản trở con đường theo đuổi hạnh phúc của nàng, cho nên nàng muốn nàng ta chết! Chỉ cần nàng ta chết, nàng có thể không cố kỵ chút nào để theo đuổi hạnh phúc của mình, dù cái hạnh phúc này thâm thiết đến mức như thế, nàng cũng muốn tiếp tục theo đuổi!

Đây chính là nàng!

“Mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, nhưng bởi vì loại hạnh phúc này mà đi tổn thương tính mạng người khác. . . Ta chỉ có thể nói, người không có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của mình!” Chu Từ Mặc vuron tay ra giữa móc cặp mắt thiếu nữ này xuống.

Vì hạnh phúc đã không thuộc về nàng!

“A. . .” Thiếu nữ thét chói tai tê tâm liệt phế, đau nhức truyền tới trong mắt khiến cho nàng không nhận được mà run rẩy cả người.

Ánh mắt của nàng. . . Nam nhân này lại có thể tàn nhẫn móc hai mắt của nàng ra!

“Chúng ta đi!” Chu Từ Mặc nhìn mấy vị nam nhân không bình thường trước mặt, lạnh nhạt mở miệng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bị Chu Từ Mặc che kín cặp mắt, Từ Lan không ngừng nắm chặt lấy tay Chu Từ Mặc, vô cùng hiếu kỳ về chuyện bên ngoài.

Nhưng dễ thấy Chu Từ Mặc sẽ không cho nàng cơ hội nhìn lên.

“Không có việc gì.” Chu Từ Mặc cung chiêu nói xong, trong lúc nói chuyện đã đi ra khỏi cửa phòng, buông cặp mắt Từ Lan ra.

“Ah? Ta mới vừa nghe thấy thiếu nữ kia thét chói tai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ Lan tò mò hỏi, một đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy nghi hoặc.

“Nàng nghe lầm thôi, không phải nàng ta thét chói tai, mà là đang vui sướng vui vẻ đưa tiễn chúng ta.” Chu Từ Mặc nói xạo cũng không giống như nói xạo chút nào, khiến Từ Lan nhìn quanh bên trong một chút, “À” một tiếng nho nhỏ rồi không mở miệng nữa.

Chu Từ Mặc không có lý do gì mà lừa gạt nàng!

Cho nên tiểu nhân này tin lời nói Chu Từ Mặc!

“Bây giờ làm gì đây?” Từ Lan vây ở trong ngực Chu Từ Mặc, híp lại cặp mắt đẹp quan sát đi qua đi lại người đi đường.

Được rồi, nàng thừa nhận mình có loại cảm giác mù tương lai.

“Hiện tại chúng ta phải rời khỏi nơi này.” Sắc mặt của Từ Hồng còn có hơi trắng bệch, đây là lần đầu tiên Chu Từ Mặc không cảm xúc móc cặp mắt của một thiếu nữ xuống ở trước mặt hắn.

Con người tròn tròn còn dính máu đỏ tươi. . . Được rồi, Từ Hồng thừa nhận khung cảnh máu tanh kia đến lúc này vẫn còn hiện rõ ở trong đầu của hắn.

“Lúc này phải rời đi ha! Tại sao? Nơi này chơi rất được, ta thích nơi này!” Từ Lan bắt mắt cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm. Nàng không thèm nghe lời Từ Hồng!

“Phong, lúc này rời đi là lựa chọn chính xác phải không?”

“Mặc kệ rời khỏi hay không rời khỏi đều chính xác, Vân.”

Hai huynh đệ Phong Vân đang phát biểu ngôn luận của bọn họ, mà hiển nhiên, quyền quyết định cuối cùng ở trên người của Chu Tử Mặc.

“Chúng ta rời đi thôi, nơi này không chơi được nữa.” Thật ra thì Chu Tử Mặc cũng không muốn rời đi, nhưng hắn không muốn chuyện mình móc cặp mắt của thiếu nữ kia bị Tử Lan biết. Bây giờ Tử Lan ngây thơ giống như đóa hoa mới vừa nở rộ, mềm mại làm cho người ta không nhìn được muốn bảo vệ.

Mà hắn chính là người bảo hộ kia!

“Ừ, đúng vậy, nơi này chơi không vui có chút nào, chúng ta rời đi thôi.” Tử Lan mở miệng lần nữa, khiến khóe miệng Tử Hồng ở bên cạnh xệ một cái. Được rồi, lời hắn nói thì Tử Lan coi thành rắm thúi, Chu Tử Mặc nói thì nàng coi như thánh chỉ! Chênh lệch giữa người và người thật sự lớn như vậy sao?

Nhưng bây giờ không phải là lúc thảo luận điều này, vẫn nên rời đi trước.

Vì vậy đoàn người Chu Tử Mặc ngay cả hành lý cũng không thêm dọn dẹp, lập tức đi ra ngoài cửa thành, hơn nữa còn lấy tốc độ cực nhanh.

Nhưng mà. . .

Mới vừa đi ra cửa thành một lát, người trong thành đã đuổi tới ngăn chặn đường đi của bọn họ đang đi.

“Các hạ, đã thương người rồi đi, không khỏi nghĩ đơn giản quá rồi!” Tiếng nói người tới lạnh lạnh, không giống như người thân thiếu nữ ngang ngược càn rỡ mới vừa rồi tí nào, hơn nữa hắn xưng hô là ‘các hạ’, rõ ràng, người trước mặt này là sát thủ người nào đó muốn tới.

Nói không chừng còn là sát thủ nhà mình nuôi!

“Đã thương nàng chỉ vì muốn cho nàng một bài học thôi, để cho nàng biết núi cao còn có núi cao hơn, cũng không phải bất cứ chuyện gì cũng có thể để cho nàng hồ đồ!” Tử Hồng biết Chu Tử Mặc khinh thường mở miệng, vì vậy tự mình đảm nhiệm chức bình luận viên này.

Nhưng bình luận viên này không có giác ngộ thương tổn người một chút nào, ngược lại. . . Về mặt lên mặt nạt người này càng giống như đã làm được đại sự rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Ha ha, người đủ cuồng!

Cho nên sát thủ trước mặt nhìn nhóm người Tử Hồng, sát ý trong mắt càng rõ ràng hơn.

“Ha ha. . . Muốn giết chúng ta! Nhưng ngươi không có bản lĩnh kia!” Tử Hồng nhìn ra sát ý trong mắt nam nhân, lui về sau lưng Chu Tử Mặc.

Ngoài miệng phô trương nhưng không có nghĩa là bản lĩnh lợi hại, cho nên lúc nên thôi lui thì tốt nhất là thôi lui, tránh cho máu tươi lan đến trên thân.

“Phong Vân, các ngươi giải quyết nam nhân này đi.” Chu Tử Mặc ra lệnh cho hai người bên cạnh.

Nhưng rõ ràng hai người kia không muốn nghe lệnh.

“Phong, chúng ta phải làm theo sao?”

“Heo mới nghe hắn, Vân!”

Hai người Phong, Vân hiển nhiên sẽ không nghe Chu Tử Mặc ra lệnh, bọn họ thích công chúa Tử Lan, nàng lại thích Chu Tử Mặc, rõ ràng chuyện này càng khiến cả hai thêm chán ghét Chu Tử Mặc.

Vì vậy mới không thèm nghe Chu Tử Mặc ra lệnh.

“Phong, Vân, ta không thích nam nhân kia, giết nam nhân kia cho ta!” Tử Lan còn không biết cái gì là giết chết.

Chỉ biết lời nói của Chu Tử Mặc, cho nên nàng tự nhiên sẽ theo lời của Chu Tử Mặc mà làm, ai bảo Chu Tử Mặc là người nàng thích nhất.

“Phong, bây giờ chúng ta phải động thủ sao?”

“Nói nhảm, mệnh lệnh của công chúa Tử Lan có thể không tuân thủ sao?”

Ngay khi Phong nói, hắn cũng đã chạy ra ngoài, đại đao sáng loáng nhắm thẳng vào sát thủ kia.

Mà sau khi Vân phản ứng lại cũng theo sát ra ngoài giết người.

“Chúng ta rời đi trước.” Chu Tử Mặc ôm lấy Tử Lan, bay về phương xa, Tử Lan của hắn không thích hợp với loại trường hợp máu tanh này.

“Không đi, người ta muốn xem” Tử Lan đang xem vui vẻ, lại bị Chu Tử Mặc ôm đi, khó tránh khỏi tính khí có chút trẻ con.

“Muốn xem cũng không được, chỗ đó không có gì đẹp mắt.” Chu Tử Mặc bá đạo mở miệng, thế nhưng hắn biết, tất cả điều hắn đang làm đều là vì Tử Lan.

Hắn không muốn tiểu nhân nhân khả ái này nhìn thấy một màn tàn nhẫn như vậy.

“Hẹp hòi.” Không thấy được thứ muốn xem, Tử Lan bắt đầu hí hóp cặp mắt, cái miệng nhỏ nhắn ở trong ngực Chu Tử Mặc mà lẩm bẩm.

Nhưng sau đó lại giống như nhớ tới cái gì đó, khoe miệng Tử Lan mở lên lần nữa, “Chu Tử Mặc, Phong, Vân vẫn là nghe lời của ta đó.” Tử Lan đặc ý mở miệng.

“Ừ.” Nhìn bộ dáng nhỏ đặc ý của Tử Lan, Chu Tử Mặc điểm cái mũi nhỏ của nàng, cung chiều trên mặt rất dễ thấy.

Từ Hồng ở bên cạnh nhìn, không khỏi gật đầu, càng ngày hắn càng yên tâm giao Tử Lan cho Chu Tử Mặc rồi. Có tướng công như Chu Tử Mặc, chắc rằng về sau Tử Lan sẽ hạnh phúc.

Người làm ca như hắn cũng có thể buông tay, muối muối luôn phải gả ra ngoài.

“Chu Tử Mặc.” Đi theo Chu Tử Mặc sau lưng Tử Lan Từ Hồng nhẹ giọng thì thầm.

“Hả?” Chu Tử Mặc quay đầu, nhìn Từ Hồng vừa mới thở hổn hển đã biến thành một vẻ mặt y hệt cao nhân, trong lòng Chu Tử Mặc nghi hoặc.

“Về Tử Lan. . . Giao cho người, nếu như ta phát hiện người dám khi dễ nàng, thì dù có đuổi kịp chân trời góc biển, ta cũng sẽ đòi lại một công đạo cho nàng!” Từ Hồng hung thần ác sát nhìn chằm chằm Chu Tử Mặc, nhưng trong mắt lại không cảm hận chút nào.

Chu Tử Mặc nhìn Từ Hồng như thế, nhìn lại Tử Lan nghịch vấy ở trong lòng mình, nụ cười sáng rỡ cũng xuất hiện theo đó, “Ừ.” Lần đầu tiên sau khi bị người ta uy hiếp, Chu Tử Mặc cười đáp lại.

Vì hắn và Từ Hồng đều cùng một loại người, chỉ muốn làm cho Tử Lan được sống hạnh phúc.

Khác biệt duy nhất chính là, hắn đối với Tử Lan là tình yêu nam nữ, mà Từ Hồng đối với Tử Lan chính là tình yêu ca ca với muối muối.

Vốn dĩ hắn tuyệt đối không cho phép trừ có nam nhân ngoại trừ hắn thích Tử Lan, nhưng. . . Hiện tại hắn có thể tiếp nhận.

Bởi đều người yêu mến Tử Lan, cần gì phải phân biệt như vậy.

“Nếu như không để ý, người có thể kết bái huynh muội với Tử Lan.” Sau khi nói xong câu đó mặt Chu Tử Mặc lập tức đỏ lên, sau đó rất không tự nhiên ôm lấy Tử Lan lại chạy trốn một lần nữa.

Nhưng hắn cố ý hãm tốc độ lại, tận lực hết mức để cho Từ Hồng đuổi theo.

Từ Hồng vì lời nói của Chu Tử Mặc mà khuôn mặt trở nên khiếp sợ, nhưng sau khi phản ứng lại hắn mừng như điên đuổi theo Chu Tử Mặc và Tử Lan, rất cuộc. . . Có thể trở thành người thân với Tử Lan! Mặc dù lúc này phải cộng thêm Chu Tử Mặc, nhưng cùng nhau. . . Cũng không khác!

.

Cho đến lúc hai người Phong, Vân trở lại, Tử Lan ngửi thấy mùi vị khác thường nào đó ở trong không khí.

“Đây là mùi gì? Nhàn nhạt. . . Có hơi tanh.” Tử Lan xoa lỗ mũi, cẩn thận hít hà lần nữa.

“Không có. . . Không có mùi vị gì.” Phong giành ở mở miệng trước vân, nếu không để tiểu tử này nói thì chắc chắn trở thành một khung cảnh ghê tởm.

“Có, mùi vị rất khó chịu.” Cái miệng nhỏ nhắn của Tử Lan lẩm bẩm nhìn Phong, không biết tại sao hắn phải lừa gạt mình, “Chu Tử Mặc, người cũng ngửi thấy chứ? Mùi thật tanh.” Tử Lan chuyển sang Chu Tử Mặc.

“Có lẽ là Phong và Vân đi ăn trộm món ăn thôn quê gì đó.” Chu Tử Mặc tùy ý mở miệng, bộ dáng nghiêm túc này không có chút nào giống như lừa gạt.

Nhưng rõ ràng Tử Lan tin lời Chu Tử Mặc nói, “Hai người các người lại dám ăn trộm, ta cũng muốn ăn!” Tử Lan ở trong ngực Chu Tử Mặc liên tục giãy giụa, bộ dạng tham ăn này làm cho bốn đảng mây râu ở đây cau mày, tiểu nha đầu này chỉ biết tham ăn!

“Không có, đã vào bụng rồi.” Phong nhìn sang Chu Tử Mặc, dị quang trong mắt không ngừng thoáng hiện. Có lẽ Chu Tử Mặc này có lẽ đã đoán được thân phận của hắn và Vân từ lâu, cho nên không có nói ra chỉ không muốn để cho bọn họ có cơ hội động thủ thôi.

Ha ha. . . Thật đúng là khôi hài!

Rõ ràng hần và Vân đều có thuật pháp phi phạm, nhưng hoàn toàn không thể sử dụng, bởi vì lúc này Chu Tử Mặc chỉ là một người xa lạ, hơn nữa còn không biết sự tồn tại của thuật pháp sư.

Cho nên theo quy định của thuật pháp sư, bọn họ không thể động thủ với Chu Tử Mặc!

Cũng bởi vì vậy, bọn họ muốn tìm thứ kim hãm nam nhân này ở khắp nơi. Bởi vì võ công bọn họ không phải đối thủ của nam nhân này!

Thật ra thì hần cũng không biết, Chu Tử Mặc không có nói thân phận của hần ra, cũng không phải vì hần không phải đối thủ của hai người kia, mà là vì hai người kia không sinh ra sát khí với hần và Tử Lan.

Nếu không hần đã động thủ giải quyết hai nam nhân này xong từ lâu, đâu sẽ dễ dàng để bọn họ đi theo.

“Làm sao mà ăn vào chứ, các ngươi lập tức phun đồ ăn ra cho ta!” Tử Lan ngang ngược mở miệng, nét mặt kiêu căng này khiến Chu Tử Mặc và hai người Phong, Vân không nhịn được cười thật to, nha đầu này, đồ nhỏ ra có thể ăn không?

Thật là một đứa nhỏ ngốc nghếch!

“Dù bọn họ có phun ra, nàng cũng không thể ăn! Chốc lát nữa đi bắt gà rừng, ta nướng cho nàng.” Chu Tử Mặc hôn cái trán Tử Lan một cái, ôn tồn mở miệng.

“Nhưng. . . Bọn họ ăn trộm.” Ngón tay nhỏ của Tử Lan chọc Chu Tử Mặc, làm bộ đáng thương nói.

“Ừ, vậy chốc lát nữa chúng ta ăn, không cho bọn họ ăn.” Khóe miệng Chu Tử Mặc treo lên nụ cười động lòng người, khiến lòng của Tử Lan cũng vui vẻ theo, “Không cho bọn họ ăn, ha ha. . .” Tiếng cười khoan khoái truyền ra xa gần, khiến Chu Tử Mặc yêu sâu đậm tiểu nữ oa cười vui vẻ này lần nữa, cho dù năm nay nàng chỉ có chín tuổi.

Mầm mống tình yêu đã cắm rễ ngay từ trước đây thật lâu.

.....

Tìm nửa năm, vẫn không thể tìm được dị năng giả huyết mạch kia, khiến Mạc Tiểu Tường có loại phiền não khác thường. Đáng chết, rốt cuộc cái người giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng không được phép đó núp ở nơi nào, tại sao hần không tìm được!

Mạc Tiểu Tường tức giận ở trong lòng.

Cuối cùng, hần không thể không từ bỏ tìm kiếm người giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng đó, muốn trở lại bên người Tử Lan để lấy vui vẻ của tiểu nha đầu kia.

Chỉ cần đạt được sự vui vẻ của tiểu nha đầu kia, dù không giết chết dị năng giả đó cũng không khác lắm. Đến lúc đó để tiểu nha đầu kia giết chết hần không phải xong rồi hả! Huyết mạch Thú Hoàng và Ngự Hoàng, ày. . . Tiểu nữ nhân kia đã cường đại đến có thể phá hủy cái thế giới này!

.....

Ah? Đây là ai?

Đôi mắt to trong suốt của Tử Lan liên tục quan sát nam tử giống Chu Tử Mặc đến mấy phần trước mặt, nghi ngờ lại trắng trợn biểu hiện ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh non.

Được rồi, nàng rất tò mò về nam tử trước mặt.

“Tử Lan, ta là phu quân tương lai của nàng, Mạc Tiểu Tường.” Mạc Tiểu Tường ôn tồn nhìn lên tiểu nhân nhân trước mặt, nhưng khinh thường ở đáy mắt vốn không thể giấu được. Dù nhìn thế nào, ở trước mặt cũng là một tiểu nữ oa thanh non. So sánh với những mỹ nhân phong thái trác tuyệt kia, hoàn toàn là kẻ vô dụng.

Cho nên Mạc Tiểu Tường mới có thể xem thường tiểu nữ oa này như thế, hần không cô quái, đối mặt với một tiểu nữ oa vốn không thể sinh ra cảm xúc khác thường. Mà thứ hần muốn làm chỉ là lợi dụng tiểu nữ oa này!

“Phu quân tương lai sao?” Tử Lan càng nghi hoặc, “Phu quân là cái gì, có thể ăn không?” Tiểu Tử Lan mút đầu ngón tay mình, ngờ ngác hỏi.

“Hần chính là một đồng cắt chó! Chó cũng không ăn!” Bị Mạc Tiểu Tường dẫn rời đi đám người Tử Hồng nhanh chóng phản ứng lại, sau đó chạy tới cửa phòng đã nghe thấy câu nói có liên quan đến ‘phu quân’ của Mạc Tiểu Tường. Tức giận đan xen làm cho hần dưới con nóng giận tuôn ra một câu thô tục như thế.

“Ừ, cắt chó quả thật không thể ăn.” Lấy đầu ngón tay trong miệng ra, vẻ mặt nghi hoặc của Tử Lan nhìn Mạc Tiểu Tường trước mặt, nam nhân này là một đồng cắt chó? Tại sao nhìn lại không giống?

Được rồi, có lẽ cửrt chó cũng có lúc có đáng đấp thật sự không giống cửrt chó.

“Ngươi. . . Hừ, ta nói cho các ngươi biết những thứ mệnh tiện kia, Từ Lan là nương tử đã định sẵn trong mệnh ta, về sau cũng sẽ sống chung một chỗ với ta cả đời, cho nên. . . Các ngươi có thể lăn!” Mạc Tiểu Tường liếc nhìn mở miệng, tàn khốc trên mặt kia không có chút nào giống như Chu Từ Mặc.

Từ Lan nhìn hần chằm chằm một lúc lâu, quay đầu lại nhìn Chu Từ Mặc đang âm trầm, chạy chậm tới bên người Chu Từ Mặc, ừ, vẫn là Chu Từ Mặc của nàng đẹp hơn.

“Ôm ôm.” Đưa hai tay của mình ra, về mặt Từ Lan vui vẻ nói. Rõ ràng không coi lời nói của Mạc Tiểu Tường là thứ gì quan trọng.

Ôm lấy Từ Lan trên đất, âm trầm trên mặt Chu Từ Mặc tản đi một chút xú, “Nếu như ngươi chỉ vì nói câu này, vậy thì ta cho ngươi biết, có liên quan đến Từ Lan. . . Ta tuyệt đối cũng sẽ không buông tay!” Chu Từ Mặc không khách khí đáp lại.

Ai cũng đừng nghĩ cướp Từ Lan từ trong tay hần đi, dù là trời cũng không được! Chớ đừng nói chỉ là tên nam nhân ngu ngốc giống hần trước mặt này!

“Ha ha ha. . . Ngươi đủ cuồng, không hổ là con trai của cô cô ta, nhưng mà. . . Mặc dù trên người ngươi có một phần huyết mạch tôn quý của Mạc gia chúng ta, nhưng tiện chủng chính là tiện chủng, tên hoàng thượng cha ngươi kia là tiện chủng, cho nên ngươi cũng là tiện chủng! Đây là sự thật không ai sửa đổi được!” Mạc Tiểu Tường cố ý kích thích Chu Từ Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Tử Lan và tộc nhân

Vì đã biết tất cả đời sau của Nhân Hoàng, chỉ có Chu Từ Mặc là hần chưa từng xâm nhập điều tra, cho nên rất có thể Chu Từ Mặc chính là một dị năng giả huyết mạch, mặc dù trên người của hần không có một hơi thở Nhân Hoàng nào.

“Lại là một nam nhân tự cho là cao quý.” Chu Từ Mặc không hề có một chút tức giận nào vì lời nói của Mạc Tiểu Tường.

Có thể làm cho hần tức giận thì chỉ có tiểu nhân nhân trong ngực, nhưng bây giờ tiểu tử này đang thoải mái nằm ở trong ngực của hần, vì vậy hần có thể lạnh nhạt đối mặt với tất cả mọi chuyện. Từ chốc Mạc Tiểu Tường vừa xuất hiện, hần đã biết mục đích của hần ta, cũng như nguyên nhân hần kích thích mình.

Mà vốn dĩ hần không bại lộ thân phận của mình không phải là vì sợ, mà là do muốn nam nhân trước mặt sợ hãi, không phải hần tìm người giác tỉnh huyết mạch Nhân Hoàng khắp thế giới sao? Vậy mình liền cố tình không để cho hần tìm được!

Hơn nữa chắc chắn hần muốn kéo Từ Lan đi làm bia đỡ đạn cho hần ta, vậy thì hần càng không thể cho hần ta đúng như mong muốn.

“Dù ta tự cho là cao quý, nhưng cũng là bản thân ta cao quý, mà tất nhiên loại người đê tiện như ngươi sẽ không hiểu chúng ta những nơi cao quý của chúng ta!” Mạc Tiểu Tường khi dễ nói.

Hần cũng không có vì Từ Lan bị Chu Từ Mặc ôm vào lòng ngực mà phiền não, bởi vì hần vốn cũng không thích tiểu nha đầu thanh non này.

Nhưng mà. . . Dù sao tiểu nha đầu kia cũng là thê tử chưa cưới trên danh nghĩa của hần, hơn nữa vô cùng có khả năng trở thành bia đỡ đạn sau này của hần, cho nên nhất định hần phải cướp cô gái nhỏ kia đến tay, sau đó giả vờ mình là người đột với nàng tốt nhất trên thế giới này.

Để cho nàng toàn tâm toàn ý đi theo mình.

“Thật sao? Thật ra thì ta cũng cảm thấy như vậy, vậy thì. . . Ngươi có thể đi được rồi, những người thấp hơn như chúng ta đứng ở nơi này khó tránh khỏi sẽ làm bẩn đến giày ngươi.” Chu Từ Mặc còn không ngẩng đầu lên nhìn nam nhân kia bằng nửa con mắt, vì khinh thường và khinh bỉ hần đối với hần ta đã xâm nhập linh hồn từ lâu.

“Hừ, thật sự không biết trong thân thể người hèn yếu như ngươi lại chảy đầy máu của người Mạc gia chúng ta.” d.iễn đàn-lêq.uyđô=n Mạc Tiểu Tường khinh bỉ mở miệng, sau đó khuôn mặt tràn đầy hồng quang nhìn Từ Lan, “Tiểu Tử Lan, ngoan, đến trong lòng ta, nơi này mới là nơi nàng nên ở sau này.” Khi Mạc Tiểu Tường đối mặt với Chu Từ Mặc còn hung thần ác sát, thế nhưng khi hần đối mặt Từ Lan lại dịu dàng vô cùng.

Dù sao Từ Lan cũng là thê tử của hần, hần sẽ sống cả đời với nàng.

Cho dù về sau cũng không nhất định thích nàng, nhưng tương lai thực lực của nàng tuyệt đối mạnh hơn hần, hiện tại lấy lòng nàng, về sau ngộ nhờ mình xuất hiện sai lầm gì thì tuyệt đối nàng cũng sẽ không ‘bỏ rơi’ mình.

“Hần cho rằng hần là ai! Hừ. . .” Từ Lan nhẹ giọng nói ở bên tai Chu Từ Mặc, dễ nhận thấy nàng cũng ý thức được Mạc Tiểu Tường khó đối phó, cho

nên mới không dám quá kiêu ngạo.

Cho dù tâm trí chỉ có năm tuổi, nhưng không có tùy ý tùy hứng dĩ vãng. Tâm trí chỉ có năm tuổi của nàng càng hiểu chuyện hơn tâm trí hơn ba mươi của tuổi nàng.

“Hắn cũng là một đồng cốt chó.” Tiếng Chu Từ Mặc không lớn, nhưng tuyệt đối cũng không nhỏ, ít nhất có thể để cho Mạc Tiểu Tường nghe được dễ như trò bàn tay. Nhất thời, sắc mặt của Mạc Tiểu Tường trở nên khó chịu, hẳn cho rằng nam nhân đệ tiện này lại dám mắng hắn, đây tuyệt đối là sỉ nhục với Mạc Tiểu Tường!

Hơn nữa còn là sỉ nhục trí mạng!

“Tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi là biểu đệ của ta thì sẽ tha ngươi một con ngựa, người chọc ta thì dù hắn là thần ta cũng sẽ không bỏ qua.” Mạc Tiểu Tường kiêu ngạo ngất trời nói, vậy mà khi nhìn đáng về ngu si kia, khoe miệng hoàn mỹ của Chu Từ Mặc hơi nhếch lên, dù là thần hắn cũng sẽ không bỏ qua sao?

Lời này không khỏi cũng quá vênh vào một chút rồi? Hơn nữa nam nhân này còn không biết, Chu Từ Mặc hẳn chính là thần!

Nhưng mà hiển nhiên Chu Từ Mặc sẽ không nói những lời này cho Mạc Tiểu Tường, hắn chỉ nhìn lên nam nhân trước mặt này một chút xiu trước khi hắn lâm vào địa ngục không thể chạy trốn.

Chu Từ Mặc sẽ nhớ mỗi một chữ hắn nói, hiện tại để nam nhân này phách lối, đợi đến tương lai sẽ để cho nam nhân này trả lại tội nghiệt hôm nay!

Đến lúc đó hẳn thật sự muốn xem nam nhân này còn cười ra tiếng hay không!

“Không nói lời nào cũng không đại biểu ta sẽ bỏ qua cho bọn ngươi.” Mạc Tiểu Tường hơi híp cặp mắt, nhìn biểu đệ của mình, thật sự không biết ý nghĩ của hắn lúc này.

Loại cảm giác không thể khống chế người khác làm cho hắn rất khó chịu, cho nên hắn quyết định động thủ.

“Đối thủ của ngươi không phải là ta, chờ ngươi đánh bại hai người Phong, Vân rồi hãy nói.” Chu Từ Mặc xoay người, làm cho Từ Lan cũng không nhìn thấy một màn máu me này.

Lại không nhìn thấy một màn kịch đặc sắc, Từ Lan ở trong ngực Chu Từ Mặc không ngừng xoa ngực hắn, khiến Chu Từ Mặc có cảm giác hơi ngứa một chút.

“Chúng ta đi đến trước chờ bọn họ.” Sau lưng, tiếng nổ mạnh đã vang lên liên tiếp, hiển nhiên tình huống chiến đấu lần này còn thảm thiết hơn lần trước.

Bởi vì người hai người Phong, Vân đối mặt không phải chỉ là hỗn độn giang hồ thường ngày, mà là huyết mạch đệ năng giả, huyết chi còn là truyền nhân hệ chính của Nhân Hoàng, cho nên bọn họ cũng dùng tới thuật pháp.

Mà dù có dùng tới thuật pháp, mới vừa bọn họ và Mạc Tiểu Tường đánh ngang tay, điều này làm cho hai người Phong, Vân rất biệt khuất. Ít nhất, bọn họ đã bị trao cho danh hiệu ‘thiên tài thuật pháp sư’, nhưng bây giờ, hai người đánh một còn không đánh lại, đây coi là thiên tài gì?

Cho nên thời gian trôi qua, mắt thấy đánh chỉ có thể khiến hai bên tổn hại, Phong, Vân liếc mắt nhìn nhau, ăn ý vốn luôn tồn tại ở giữa ở giữa, hai người cùng giảo phá ngón tay, bắt đầu triệu hồi.

“Gửi tới ngàn xưa, thủ vệ Thánh Hoàng, tôn ngã pháp chỉ, triệu hồi thần linh.”

Tiếng thần thánh và cổ xưa làm cho cả mặt đất bắt đầu không cảm được run rẩy, hình như có cái gì sắp chui lên từ dưới đất. Mà khi hai người Phong, Vân triệu hồi thần linh này ra, sắc mặt cả hai ngay lập tức trở nên trắng bệch. Rất dễ nhận thấy, thi triển cái này Thuật sức triệu hoán này đánh ma pháp đến thân thể bọn họ.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc nghĩ đến những thứ này, thừa dịp ngay khi Mạc Tiểu Tường sững sờ, bọn họ đã lặng lẽ rời khỏi nơi đây đuổi theo đám người Chu Từ Mặc.

Cảm thấy mặt đất khẽ chấn động, Chu Từ Mặc quay đầu lại, chau mày nhìn lại nơi vừa mới rời đi, hơi thờ quen thuộc, đó là tộc nhân của hắn! Nhưng...

Hai người Phong, Vân rất vất vả tìm được Chu Từ Mặc, tên này đã ôm Từ Lan vọt ra 300 cây số, cũng không biết một phạm nhân như hắn làm sao mà trong thời gian ngắn chạy được khoảng cách xa như vậy.

Mà lần này dường như đã hoàn toàn đánh mất Từ Hồng.

“Từ Hồng đâu? Sao lại không ở chung một chỗ với các ngươi?” Từ Lan nhìn hai người Phong, Vân thăm thiết trở về, mà Từ Hồng cho rằng sẽ trở về với bọn họ lại không trở lại, không khỏi cau mày.

Nàng đã coi Từ Hồng thành người thân, cho dù địa vị hần trong lòng so ra kém Chu Từ Mặc, nhưng cũng là bộ phận không thể thiếu.

“Phong, ngươi có thấy Từ Hồng không?”

“Không nhìn thấy, nhưng . . Chúng ta phải đi về tìm hần, Vân!”

Phong nhìn về mặt vội vàng này của Từ Lan cũng biết bọn họ lại bị Từ Lan coi thành người làm đi tìm Từ Hồng, cho nên dứt khoát tự mình nói ra.

“Ừ, các người nhanh đi tìm Từ Hồng trở về.” Lần này Từ Lan không phải ra lệnh, mà là khẩn cầu.

“Phong, vì cái gì mà chúng ta phải tìm nam nhân kia?” Vân đơn thuần và nghi hoặc nhìn gió, ở trong mắt của hần, Từ Hồng cũng là đối thủ cạnh tranh của bọn họ, hiện tại thiếu một người không phải rất tốt sao?

Tại sao Phong lại muốn tìm nam nhân kia về?

“Bởi vì hần cũng là bằng hữu của chúng ta, chỉ cần là người công chúa Từ Lan quan tâm và là bằng hữu của chúng ta, Vân.” Phong giải thích.

Nghe được giải thích của hần, Chu Từ Mặc ngẩng đầu ngó hần một cái, nhìn khuôn mặt chân thành của hần thì cau mày lần nữa.

“Các người bảo vệ Từ Lan, ta đi tìm hần trở lại.” Hần sao lại không nghe ra giọng điệu châm chọc của Phong chứ, mà sỗ dĩ hần chủ động đi tìm Từ Hồng cũng không phải vì Phong dùng phép khích tướng, mà bởi vì Từ Hồng sự thật là bằng hữu của hần.

“Chu Từ Mặc. . .” Chẳng biết tại sao, Từ Lan nhìn Chu Từ Mặc sắp rời đi, cực kì không muốn thả hần đi, nhưng Từ Hồng lại phải có người đi tìm

Cho nên . .

“Đi sớm về sớm, ta chờ ngươi.” Tiểu nhân nhân làm bộ đáng thương nói, thậm chí trong mắt to ngây thơ bắt đầu chứa nước mắt trong suốt. Thật không bỏ được hần đi. . .

“Ừ.” Gật đầu một cái, Chu Từ Mặc lắc mình một cái đã biến mất ngay tại chỗ.

Lấy nhãn lực hai người Phong, Vân tự nhiên có thể thấy được Chu Từ Mặc vốn không vận dụng Huyết mạch chi lực chút nào, nhưng mà chỉ bằng khinh công đã đạt tới cái hiệu quả này, không thể không nói, công lực Chu Từ Mặc đã đến trình độ cực điểm.

“Phong, chúng ta phải dẫn công chúa Từ Lan về nhà sao?”

Hiện tại chỉ còn lại ba người bọn họ, chỉ cần bọn họ nguyện ý, cưỡng chế mang theo Từ Lan rời khỏi thì quả thật không phí chút sức lực nào, nhưng chẳng biết tại sao, Phong thậm chí có chút không dám làm như thế.

“Công chúa Từ Lan, nàng đồng ý trở về cùng chúng ta không?” Phong thận trọng hỏi.

“Mới không! Ta phải chờ Chu Từ Mặc!” Từ Lan lườm hai người một cái, sau đó giương mắt nhìn phương hướng Chu Từ Mặc rời khỏi, nhất định Chu Từ Mặc sẽ mang theo Từ Hồng bình an trở về.

Mà nàng sẽ đứng ở chỗ này chờ bọn họ, đợi một chút đợi một chút. . .

“Vân, ngươi nghe chứ, công chúa Từ Lan không muốn rời đi với chúng ta.” Phong nhún vai một cái, bắt đầu dĩ nhiên. Bộ dáng kia hoàn toàn không như đáng về muốn mang Từ Lan đi.

Thật ra thì chỉ cần bọn họ cưỡng chế mang Từ Lan đi, tiểu tử này vốn không thể phản kháng, nhưng bây giờ. . .

Rõ ràng, Phong đã quyết định không mang Từ Lan đi. Như vậy Vân cũng chỉ có thể nghe Phong, phải biết rằng cho tới bây giờ hai người bọn họ đều do phong quyết định, chỉ cần Phong đồng ý, Vân tuyệt đối sẽ không cãi lại.

Nghe được lời của hai người, nhìn nét mặt bọn họ, hồng quang trong tay Từ Lan tản đi một chút xú, nếu vừa rồi hai người này dám mạnh mẽ mang nàng rời đi, nàng nhất định sẽ cho bọn họ mỗi người một chương.

Hai người Phong, Vân không biết bọn họ đã vừa mới lượn một vòng ở Quỷ Môn quan.

Nếu như bọn họ lựa chọn mạnh mẽ mang Từ Lan đi, nói không chừng hiện tại đã là hai cỗ thi thể nằm dưới đất!

Mà lúc này, Chu Từ Mặc đang ở phương xa tìm kiếm Từ Hồng cảm thấy một hơi thở quen thuộc đang tiến tới gần, tự biết không tránh khỏi hần đứng ở trên ngọn cây chờ người tới đến.

“Hoàng của ta, rốt cuộc cũng tìm được ngài.” Thiếu niên mặt y phục thất thái kích động quỳ xuống trong hư không, khiến Chu Từ Mặc không nhận được cau mày, “Tộc nhân có tốt không?” Tiếng Chu Từ Mặc lạnh lùng truyền đến.

“Tốt, tất cả mọi người đều vô cùng tốt, chỉ chờ Hoàng xông phá phong ấn, dẫn dắt chúng ta đi tới ngày mai huy hoàng hơn.” Thiếu niên kích động nói.

Mà Chu Tử Mặc chỉ cau mày, trong mắt còn sót lại ưu thương nhân nhật, tộc nhân tốt sao? Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng! Bị vây ở trong sơn động một ngàn năm, trừ thuật triệu hồi pháp sư có thể đi ra cửa đánh một trận cho hấn, bọn họ cũng chỉ có thể sống ở trong không gian nhỏ đó không thể đi nơi nào cả, bọn họ như vậy vốn không có khả năng hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ta giao nữ nhi cho người!

Thế nhưng thiếu niên lại nói bọn họ rất tốt. . .

“Trở về nói cho tộc nhân, cách ngày phá vỡ phong ấn không còn xa.” Chu Tử Mặc lạnh nhạt mở miệng, khiến cả người thiếu niên quỳ xuống đất run lên, “Ta. . . Ta Hoàng!” Giọng nói của thiếu niên cực kì kích động, nhưng cũng làm cho tâm thần Chu Tử Mặc chấn động.

Tộc nhân và Tử Lan. . . Hấn chỉ có thể lựa chọn một! Bởi vì từ xưa tới nay sứ mạng của tộc nhân chính là hủy diệt bốn tộc khác, Nhân tộc, Thú Tộc, Ngự tộc, Mộc tộc!

Thân là truyền nhân Thú Hoàng và Ngự Hoàng, là tồn tại bọn họ muốn hủy diệt đầu tiên.

Mà rõ ràng hấn không thể nhìn bọn họ hủy diệt Tử Lan, cho nên. . . Thật sự là một vấn đề phức tạp rồi rắm!

“Hoàng, ngài phải tự chăm sóc kỹ lưỡng, chúng ta sống ở trong sơn động rất an toàn, ngài không cần phải gấp gáp tới cứu chúng ta. Nhất định phải bảo vệ tốt sinh mạng của mình, Hoàng, ta về đây.” Bóng dáng thiếu niên theo lời nói kích động của hấn mà dần dần nhạt đi.

Cho đến khi bóng dáng của hấn hoàn toàn biến mất ở trước mặt của Chu Tử Mặc, dung nhan lạnh nhạt của Chu Tử Mặc đột nhiên trở nên dữ tợn.

“Không. . . Ta tuyệt đối sẽ không cho các người ra ngoài!”

“Tộc nhân, tộc nhân đã chờ đợi một ngàn năm. . .”

“Tử Lan. . . Sau khi bọn họ đi ra sẽ thương tổn Tử Lan, ta không cho phép sự xuất hiện của bọn họ, nhưng. . .”

.

Chu Tử Mặc khò sở ôm đầu mình, một bên là nữ nhân hấn yêu tha thiết nhất, còn bên kia là tộc nhân trung thành của hấn, hấn không biết mình nên lựa chọn như thế nào! Hấn thậm chí còn không biết con đường tương lai của mình nên đi như thế nào!

Mang theo Tử Lan rời khỏi nước Chu, dọc theo đường đi để du sơn ngoạn thủy, hấn chỉ muốn ném loại trách nhiệm và lựa chọn này sau ót, nhưng. . . Thế nhưng hấn lại biết, bất kể hấn lựa chọn vứt bỏ như thế nào, sứ mạng trên vai cũng không rời đi một khắc nào.

Nhìn phương hướng của Tử Lan, ánh mắt Chu Tử Mặc bắt đầu từ từ sáng lên trở nên dịu dàng, dù cuối cùng hấn thật sự thả tộc nhân ra, chắc chắn hấn cũng không sẽ cho phép bọn họ giết chết Tử Lan!

Bởi vì Tử Lan sẽ trở thành hoàng phi của bọn họ.

Tử Lan, đời này ta cũng sẽ không buông tay.

.

Khi Chu Tử Mặc mang Tử Hồng về, con mắt của Tử Lan đang nhìn phương hướng hấn rời khỏi, khuôn mặt thanh non của tiểu nhân tràn đầy ân cần khiến cho Chu Tử Mặc không nhịn được mềm lòng, cô gái nhỏ này thật đúng là khiến cho tâm hấn ấm lên.

Lúc này hấn cảm thấy hình như tương lai của mình trở nên sáng tỏ.

“Tử Lan.” Ngó tay với Tử Lan, Chu Tử Mặc bình thường không thích cười lại cười đến ảm áp như thế, làm cho bộ mặt những nam nhân khác ở đây nghi hoặc nhìn hấn, nam nhân lạnh lẽo này cũng có thể cười ảm áp như thế? Có phải ngày mai mặt trời không có ý định mọc lên từ phương đông không hả?

Được rồi, bọn họ càng muốn tin tưởng linh hồn dưới khuôn mặt tươi tắn kia không phải bản nhân Chu Tử Mặc!

“Chu Tử Mặc, mặt của người bị rút gân sao?” Tiểu nhân nhân hấp ta hấp tấp chạy về phía Chu Tử Mặc, nhìn khuôn mặt tuần dật của hấn từng chút từng chút lạnh xuống, ý thức được mình nói bậy Tử Lan khéo léo ngậm miệng mình lại.

Được rồi, nói vậy không phải là lỗi của nàng, nhưng là biết rõ nói vậy còn om sòm thì là nàng sai!

“Mặt ta không bị rút gân, ta chỉ vui mừng thôi.” diễnn.đm lq-đ Thấy hình như mình chọc giận tiểu tử này, khuôn mặt trở nên lạnh đi của Chu Tử Mặc lại tràn đầy nụ cười ấm áp lần nữa, đưa tay xoa sọc tóc Tử Lan, ngửi mùi thơm ngát khẽ phù động trong mái tóc, Chu Tử Mặc cảm thấy cuộc sống của mình cũng không tệ lắm.

Nơi có Tử Lan thì có hạnh phúc của hắn.

“Vậy tiếp theo chúng ta đến nơi nào chơi đây?” Tử Lan nhìn thấy Chu Tử Mặc mỉm cười lần nữa, lại om sòm.

“Còn chơi hà, chúng ta nên về nhà.” Đã ra ngoài hơn một tháng, hơn nữa vấn đề mê mang nhất cũng được giải quyết, Chu Tử Mặc quyết định về nhà.

“A. . . Phải về nhà rồi sao?” Tử Lan nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, sao nàng lại cảm thấy mới ra ngoài đã phải trở về nhà? Nàng còn chưa có chơi đủ!

“Không cần lộ ra loại nét mặt bi thương này, lần sau chúng ta lại chơi tiếp.” Thở mạnh lên sống mũi Tử Lan, Chu Tử Mặc cung chiêu mở miệng, với tiểu nhân nhân này mặc kệ như thế nào hắn cũng không muốn nàng đau lòng.

Hơn nữa chờ về sau khi Tử Lan gả cho hắn, hắn sẽ mang nàng đi khắp thế giới.

“Được, giữ lời nói, ngoan tay!” Tiểu nhân nhân đưa ngón tay của mình ra hướng về phía Chu Tử Mặc. Sau khi nói xong lời này, Tử Lan mình sừng sờ tại chỗ, vì sao cái trường hợp này lại quen thuộc như thế, làm cho nàng cảm thấy không khỏi đau lòng.

Giống như trước đây rất lâu cũng có một người kéo móc với nàng, nhưng cuối cùng lại không tuân thủ nội dung cái móc đề ra!

“Ừ.” Ngón út Chu Tử Mặc lại gần ngón út Tử Lan, nụ cười nơi khóe miệng vẫn không phai đi.

Phong nhìn lên cảnh tượng ấm áp hạnh phúc trước mặt, tay gắt gao nắm chặt, sau đó từ từ buông ra, lúc gần đi lời phụ thân đã nói với hắn, có lẽ hắn sẽ không có cách nào để hoàn thành. Bởi vì hắn thật sự không đành lòng đánh vỡ tất cả tốt đẹp này.

Tử Lan là công chúa của hắn và Vân, đây là điều bọn họ được truyền thụ từ lúc còn rất nhỏ.

Mà công chúa chỉ cần một hoàng tử, cho nên hắn và Vân phải làm kỹ sĩ tốt, thủ vệ lấy tình yêu của công chúa. Có lẽ trong lòng sẽ có từng chút rung động như vậy, nhưng hắn lại hiểu, rất nhiều khi thủ hộ tốt đẹp hơn lấy được.

.

Nói làm liền làm, đây này là quy tắc làm việc của Chu Tử Mặc và Tử Lan, cho nên sau khi bọn họ quyết định về nhà, chỉ dùng thời gian một ngày đã trở về vương phủ sang trọng.

Không phải do nơi bọn họ rời đi không xa, mà là bọn họ đã dùng toàn bộ hơi sức ở trên đường.

Cho nên khi đám người bọn họ đứng ở cửa lớn vương phủ, trừ Chu Tử Mặc và Tử Lan trong ngực Chu Tử Mặc, ba người kia mệt giống như chó chết, không để ý hình tượng mà té xuống đất.

“Lấy. . . Về sau, ta sẽ không. . . Không đi ra ngoài với các người nữa!” Tử Hồng chống đầu lên nói xong câu đó, lại nằm trên đất lần nữa.

“Ai mà thêm” Chu Tử Mặc nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nện bước chân nhẹ nhàng bước vào nơi đã sống mười năm này, cuộc sống có mấy cái mười năm chứ? Chỗ này có kỷ ức đẹp nhất của hắn và Tử Lan lưu lại.

Nhìn Tử Lan từng chút lớn lên, chậm chậm lấy được tình yêu của nàng, Chu Tử Mặc biết đời này hắn được Tử Lan yêu đã thỏa mãn rồi.

“Trở lại rồi?” Trong đình viện xinh đẹp, vốn là trời gió thu lạnh run thì thời tiết lại bị gió xuân ấm áp thay thế. Mà trên bàn, những trái cây vốn không xuất hiện ở mùa này lại đang bày ở bên trên.

Như làn nước trong veo quyến rũ té bào dạ dày của Tử Lan.

Nhưng đối mặt với nữ nhân xinh đẹp đã từng tổn thương qua Chu Tử Mặc này, Tử Lan lời kéo vạt áo Chu Tử Mặc, cặp mắt trong suốt lộ ra vô số khát vọng, “Muốn ăn.”

“Một lát sau ta sẽ bảo người làm mua cho nàng.” Chu Tử Mặc xoa lần tóc của Tử Lan chuẩn bị rời khỏi, hoàn toàn coi nữ nhân kia thành không khí.

“Tiểu tử, đáng đáp không ra hồn, tính khí cũng không nhỏ, lừa nữ nhi của ta chạy mất, mau bồi lại cho ta!” Khuynh Diệu Dịch nhìn lên Chu Tử Mặc vô cùng có khả năng trở thành con rết tương lai của nàng trước mặt, dung nhan tuyệt mỹ kia không đẹp mắt chút nào.

Nàng và Tử Tiêu Thánh đã đánh cuộc nếu nàng thất bại tất cả sẽ chấm dứt, cũng khó trách lúc này sắc mặt của nàng không tốt.

Nàng chọn lựa vị hôn phu vì Tử Lan, không người nào không là rỗng trong người, thế nhưng kết quả. . .

Ba bị đánh tàn, hai trở thành người hầu Chu Tử Mặc, một biến thành tóc trắng, một trở thành. . . nhi tử nuôi của Chu Tử Mặc, bảy nam tử ưu tú nhất nàng tuyển từ trên toàn thế giới lại có thể không sánh bằng một Chu Tử Mặc?

Cũng khó trách nàng sẽ phiền não như thế.

Thua hết trận đánh cuộc là nhỏ, hạnh phúc cả đời của nữ nhi mới là vấn đề nàng quan tâm nhất.

Cũng không thể để nữ nhi có thân phận cao quý như thế gả cho một Chu Tử Mặc thân phận thấp kém chứ? Dù nàng chịu, phụ hoàng là Thú Hoàng của nàng cũng sẽ không gật đầu.

“Diệu Dịch, tiểu Mặc Mặc chỉ không biết làm sao biểu đạt kính trọng hần đối với chúng ta thôi.” Từ Tiêu Thánh ngồi ở bên cạnh Khuynh Diệu Dịch không nhìn được mở miệng, hần xem trọng tiểu tử kia, tự nhiên muốn giúp hần.

“Hừ, nguoi chỉ biết nói chuyện hộ hần!” Khuynh Diệu Dịch trừng mắt liếc mỹ nam bên cạnh.

“Ta không nói chuyện vì hần, mà là suy nghĩ vì nữ nhi bảo bối của chúng ta, nàng cũng không muốn nhìn thấy nó gả cho một người mình không thương chứ?” Từ Tiêu Thánh vừa dụ dỗ nương tử của mình, vừa mạnh mẽ nhảy mắt với Chu Tử Mặc.

Chẳng lẽ tiểu tử này cũng không biết xem sắc mặt cha mẹ vợ tương lai một chút sao?

“Từ Tiêu Thánh, câm miệng cho ta!” Cặp mắt tức giận của Khuynh Diệu Dịch nhìn thẳng tắp chăm chăm Từ Tiêu Thánh, rõ ràng nam nhân chết tiết này có một khuôn mặt thánh khiết cao quý, nhưng rất nhiều khi vô lại như lưu manh, khiến Khuynh Diệu Dịch không biết nên ra chiêu như thế nào.

“Ha ha. . . Nương tử đại nhân không cho ta nói lời nào, vì phu tự nhiên một chữ cũng không nói.” Từ Tiêu Thánh cợt nhả nói.

“Hừ! Nguoi đã bị ta bỏ rồi, vốn cũng không phải tướng công của ta!” Trùng mắt liếc Từ Tiêu Thánh lần nữa, nhìn hần thật sự không có ý định mở miệng nữa, Khuynh Diệu Dịch mới chuyển sang hai người Chu Tử Mặc và Từ Lan, “Ta thua, từ nay về sau. . . Ta không phản đối hôn nhân của các nguoi.” Đây là đánh cuộc ở giữa nàng và Từ Tiêu Thánh.

Thật sự không nghĩ rằng bảy nam nhân này lại thua Chu Tử Mặc, nhưng mà nếu thua hết như vậy thì nàng không lời nào để nói.

“Nhưng các nguoi cũng đừng vui vẻ sớm, dù ta không phản đối, ông nội và ông ngoại của Từ Lan cũng sẽ phản đối, hơn nữa nói không chừng sẽ còn dùng biện pháp càng tàn nhẫn hơn để ngăn cản các nguoi.” Khuynh Diệu Dịch đáng tiếc nhìn Chu Tử Mặc, tất nhiên nàng có thể thấy được Chu Tử Mặc thật tâm yêu thích Từ Lan.

Cũng có thể nhìn ra tiểu nha đầu Từ Lan này yêu Chu Tử Mặc, nàng vừa hi vọng nữ nhi có thể tìm được hạnh phúc cuối cùng, vừa vừa hy vọng con rể tương lai của mình là nam tử ưu tú nhất.

Nhưng sự thật không thể lường toàn, cho nên không ai có thể xác định con đường tương lai của Từ Lan và Chu Tử Mặc. Có lẽ bọn họ sẽ hạnh phúc sống chung một chỗ, nhưng nhiều hơn vẫn là sẽ tách ra.

Nhưng mà, bây giờ nhìn hai người bọn họ tay nắm tay, bộ dáng không đành lòng buông ra, Khuynh Diệu Dịch đột nhiên nhớ đến trường hợp mình và Từ Tiêu Thánh quen biết trước kia, ngọt ngào mà lại ám áp. . .

Nghĩ tới chỗ này Khuynh Diệu Dịch đột nhiên nhũn chặt lông mày, tại sao mình có thể nghĩ đến kẻ bạc tình đó! Tại sao nam nhân phản bội chính mình đó lại có thể xuất hiện tại trong đầu của mình!

Khuynh Diệu Dịch phiền não đứng dậy, lạnh lùng nhìn Chu Tử Mặc, “Tiểu tử, chăm sóc tốt cho nữ nhi của ta, một khi nàng có chút tổn thương nào, tuyệt đối ta sẽ không bỏ qua nguoi.” Nói xong câu này, Khuynh Diệu Dịch từ ái nhìn Từ Lan một lát, từ từ biến mất ngay tại chỗ.

“Tiểu Mặc Mặc, nữ nhi bảo bối của ta và Diệu Dịch giao cho nguoi, đừng làm cho nàng chịu uất ức đó. Chờ lần sau chúng ta trở về, nhất định mẹ vợ nguoi sẽ nằm ở trong ngực của ta. Ha ha ha. . .” Bóng dáng của Từ Tiêu Thánh cũng theo lời của hần mà từ từ biến mất, rất dễ nhận thấy, hần đuổi theo nương tử thân ái của mình đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Thú Hoàng hiện thân!

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, khuôn mặt vốn đang lạnh lùng của Chu Tử Mặc bắt đầu từ từ dần ra.

“Từ Lan.”

“Hà?”

“Cảm giác được bọn họ tiếp nhận. . . Thật sự rất tốt.”

“Có ý nghĩa gì sao?”

“Không có ý nghĩa gì khác, chỉ là. . . Bọn họ là người thân của nàng, hiện tại cũng là người thân của ta.” Chu Tử Mặc ôm lấy Tử Lan, nghiêm túc mở miệng.

Tử Lan nhét đầu ngón tay vào trong miệng lần nữa, mỗi lần gặp phải vấn đề nàng không hiểu nàng chỉ thích suy tư như vậy.

“Ha ha. . . Nàng không phải hiểu, nàng chỉ cần biết, ta yêu nàng hơn cả tính mạng của ta!” Chu Tử Mặc không biết Tử Lan có thể nghe rõ lời của hắn hay không, hắn chỉ biết, trong thế giới tương lai, hắn sẽ dùng tính mạng để thủ hộ Tử Lan.

Cho dù phải đối mặt với tộc nhân của mình, hắn cũng sẽ như thế!

“Ừ.” Tiểu Nhân Nhân ngọt ngào cười một tiếng, cong cong lông mi cất dấu không biết bao nhiêu hạnh phúc, cho dù có chút không rõ ý tứ trong giọng nói Chu Tử Mặc. Nhưng chỉ cần cảm thấy cưng chiều trong lời của hắn, Tử Lan đã cảm thấy thật hạnh phúc.

Mà nàng tin ngày về sau đều sẽ được Chu Tử Mặc nâng ở trong lòng bàn tay cưng chiều.

“Chu Tử Mặc, chúng ta sẽ hạnh phúc. . .” Tử Lan tự lẩm bẩm ở trong lòng, cho dù còn có chút không hiểu hàm nghĩa hai chữ ‘hạnh phúc’ này, tuy nhiên nó cũng làm cho tâm nàng cảm thấy ngọt ngào, cho nên nhất định hạnh phúc là món đồ tốt.

Mà nàng muốn chính là món ‘đồ tốt’ này.

.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, một năm cứ bình tĩnh mà đi qua như vậy, Tử Lan mười tuổi đã không còn non nớt giống như một năm trước.

Nhưng chưa từng tiếp xúc với bóng tối bao giờ làm cho nàng luôn ngây thơ cho là toàn bộ thế giới đều là tốt đẹp nhất.

Giống như. . . Hoa bách hợp nở rộ này.

Buổi chiều yên tĩnh, Chu Tử Mặc thực hiện ước hẹn, đi đến chỗ của nữ tử tên Minh Uyển kia. Mà Tử Lan cũng sẽ ngủ say cả buổi chiều nay, giống như vĩnh viễn đều không ngủ đủ.

“Tiểu nha đầu. . .” Giọng nói từ ái rồi lại nghiêm túc phát ra ở bên trên đỉnh đầu của Tử Lan, khiến tiểu nhân nhân mơ hồ xoa cặp mắt của mình, “Ông. . . Là ai?” Lời nói nghi ngờ khiến cả Tử Lan cũng cảm thấy không thể tin được. Người nọ xuất hiện ở trước mặt mình như thế nào?

“Ta là. . . Ông ngoại con.” Nam tử trung niên đưa lưng về phía Tử Lan, khiến Tử Lan hoàn toàn không thấy được khuôn mặt của ông.

Nhưng mà cho dù không nhìn thấy khuôn mặt của ông, Tử Lan cũng cảm nhận được cảm giác thân thiết qua huyết mạch từ trên thân ông.

Nàng biết nam tử trước mặt này không nói dối.

“Ông ngoại? Là thứ gì chứ?” Tiểu nhân nhân đã từ người nào đó mà biết được, ông ngoại của nàng không muốn để nàng và Chu Tử Mặc chung một chỗ.

Cho nên đối mặt với nam nhân này, rõ ràng nàng không có một chút hảo cảm nào.

“Con. . . Ta không so đo với con, dù nói thế nào thì con cũng là cháu gái duy nhất của ta.” Nam tử trung niên xoay người, để cho Tử Lan có thể thấy rõ khuôn mặt của ông.

Đó là gương mặt như thế nào chứ! Mặc dù Tử Lan mới vừa phân rõ sự khác nhau giữa xấu xí và tốt đẹp, cũng bởi vì khuôn mặt hoàn mỹ này mà sửng sờ.

“Theo ta trở về.” Tiếng nói của nam tử trung niên cực kì trang nghiêm, khiến Tử Lan đang sửng sờ lập tức lấy lại tinh thần.

“Không!” Tiểu nhân nhân quật cường mở miệng, nàng mới không rời khỏi Chu Tử Mặc!

“Cũng không phải dựa vào con.” Nam tử trung niên cách một khoảng không nắm cổ áo của Tử Lan lên, chuẩn bị mang nàng về.

“Không!” Tử Lan liều mạng giãy giụa, ở trên người của nàng, hai ánh sáng đỏ lam liên tục luân phiên, khiến nam tử trung niên khiếp sợ nhìn một màn trước mặt.

Nước lửa không hòa vào nhau, mà lúc này, này hồng quang và lam quang quả thật phối hợp như thế.

“Hôm nay con phải trở về với ta, cho dù con không muốn, nhưng sứ mạng của con khiến con phải tuân thủ một ước định. Mà cái ước định kia chỉ có sau khi con trở về mới có thể hoàn toàn thi hành, cho nên. . .”

“Cút, ông cút cho tôi, tôi không muốn trở về với ông, tuyệt đối không muốn!” Từ Lan liều mạng giãy giụa, khi hồng quang và lam quang trên người nàng bao phủ nồng đậm thì thân thể của nàng đột nhiên thoát khỏi nắm tay của nam tử trung niên rớt xuống đất.

Xoa cái mũi nhỏ bị ném đau, Từ Lan tức giận trừng mắt nhìn nam tử trung niên, rõ ràng đã hận nam nhân này.

Thuật pháp của mình bị phá vỡ, khuôn mặt vốn khiếp sợ của nam tử trung niên trở nên kinh hãi hơn.

Bây giờ Từ Lan chỉ là một nữ oa mười tuổi, nhưng đã có thể phá thuật pháp mình ấn lên người nàng, thành tựu sau này tuyệt đối sẽ không thấp hơn hắn, khó trách trên thiên thư nói nàng sẽ trở thành người cứu thế.

“Mặc dù huyết mạch lực của con cường đại, nhưng bây giờ con vẫn còn rất nhỏ yếu, hoàn toàn không phải đối thủ của ta, mà điều ta muốn làm chính là làm cho huyết mạch chi lực của con trở nên càng cường đại hơn, sau đó vượt qua ta đi hoàn thành sứ mạng vốn không thể nào hoàn thành kia.” Nam tử trung niên dần lại tính khí giải thích cho Từ Lan.

Nhưng Từ Lan hoàn toàn không nghe hắn giải thích, chỉ hung ác nhìn hắn chăm chăm, giống như tiểu cọp mẹ.

“Đừng. . .” Kết giới nam tử trung niên bố trí bị phá vỡ, hai thiếu niên giống nhau như đúc cùng xuất hiện tại trước mặt của hắn và Từ Lan.

“Phong, lão đầu này là ai?”

“Quản hắn là khi gió gì, đánh hắn là được!”

Vẫn là lời nói không biết nặng nhẹ như vậy, lại làm cho Từ Lan đang trong khản trương cảm thấy dần buông lỏng.

“Gia tộc Càn Khôn?” Nam tử trung niên nhìn hai thiếu niên hiện ra ở trước mặt mình, không nhẹ không nặng nói.

“Ah? Phong, làm sao hắn biết thân phận của chúng ta?”

“Lão đầu này không đơn giản, Văn!”

Khi nam tử trung niên nói ra thân phận của bọn họ Phong liền cảnh giác lên.

Có thể lập tức nói ra thân phận của bọn họ, tức là nam tử trung niên trước mặt này tuyệt đối không phải là người bình thường, cho nên lần này. . . Bọn họ và Từ Lan gặp nguy hiểm!

“Ta là ông ngoại nàng.” Nam tử trung niên nhìn Phong mặc dù trong lời nói vẫn là sĩ diện, nhưng động tác đã cảnh giác lên, hải lòng gật đầu một cái. Cuối cùng gia tộc Càn Khôn còn có một người có thể sử dụng.

“Ông ngoại của nàng? Vậy ông. . .” Phong kinh hãi trừng mắt nhìn nam tử trung niên, hai con ngươi thiếu chút nữa bị hắn trừng ra ngoài toàn bộ.

“Ừ, đúng vậy.” Nam tử trung niên không phủ nhận.

“Hắc hắc. . . Hiểu lầm hiểu lầm, người một nhà.” Mặc dù ngoài miệng Phong nói như thế, nhưng tư thế phòng bị không đổi một chút nào.

Hiểu lầm mức ý, nam nhân trước mặt này muốn mang Từ Lan đi, đây tuyệt đối là sự thật. Mà nửa năm trước bọn họ đã đồng ý Chu Tử Mặc, tuyệt đối sẽ bảo vệ Từ Lan cẩn thận, cho nên hiện tại. . . Chỉ có thể kéo dài tới khi Chu Tử Mặc trở lại.

.

Mà bên kia, rõ ràng Chu Tử Mặc không nghĩ đến một màn này trong vương phủ.

Dù sao, nếu như Thú Hoàng muốn đón Từ Lan từ, đã sớm động thủ, nhưng suốt một năm gió đều mưa thuận đã qua, ai sẽ nghĩ tới bây giờ Thú Hoàng này mới đến!

Chính lúc này Chu Tử Mặc với vẻ mặt lạnh nhạt lắc lắc nước trà trước mặt, không có một chút ý tứ muốn uống.

“Vương Gia, mời uống trà.” Minh Uyển nhìn vẻ mặt của Chu Tử Mặc lạnh nhạt, có hơi khản trương nói.

“Ngươi là muốn cho ta uống trà, hay là muốn cho ta uống Hợp Hoan Tán trong nước trà?” Chu Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt trắng bệch của nữ nhân trước mặt, kinh thường cười một tiếng.

“Nếu như ngươi tìm ta tới là vì chuyện này, như vậy thì không cần thiết, bởi vì. . .” Chu Tử Mặc nói tới chỗ này thì trực tiếp uống cạn nước trà trên tay, dưới khuôn mặt khiếp sợ của Minh Uyển nhẹ nhàng chậm chạp nói, “Cái này vô dụng với ta!”

Vô dụng. . . Lòng Minh Uyển đau xót, quả thật chuyện gì cũng không chạy khỏi cặp mắt Chu Tử Mặc. Hơn nữa nàng không ngờ Chu Tử Mặc lại có thể kháng được loại xuân dược này.

“Ta biết sau khi giác tỉnh huyết mạch chỉ lực sẽ mất đi tất cả trí nhớ, nhưng chàng không quên gì cả.” Minh Uyển cúi thấp cái đầu xinh đẹp của mình, trong giọng nói xen lẫn từng chút đau đớn.

“Sau đó?” Chu Tử Mặc nhú mày.

“Ta thật sự yêu chàng, cho dù chàng không yêu ta chút nào, ta cũng không hy vọng vị trí chính thê xa vời kia, ta chỉ hi vọng. . . Hi vọng có thể ở lại bên cạnh của chàng, ta. . .” Thật sự rất yêu chàng!

“Nếu như ta không đồng ý?”

“Chàng nên biết, đời sau Nhân Hoàng chỉ có thể có một người giác tỉnh huyết mạch chỉ lực, mà một khi những người khác giác tỉnh cũng sẽ bị phán định là người phản bội, trở thành kẻ địch của Nhân Hoàng!” Tiếng Minh Uyển rất thuần khiết, nhưng cũng tiết lộ ra một cảm xúc khác thường.

“Ha ha ha. . . Ngươi lại có thể uy hiếp ta!” Chu Tử Mặc phách lối nói.

Bộ mặt phách lối kia cực kì chói mắt, lại làm cho tâm Minh Uyển căng thẳng, “Chàng. . . Không quan tâm?”

Chẳng lẽ Chu Tử Mặc thật sự không quan tâm sao? Dù trở thành kẻ địch của Nhân Hoàng cũng không quan tâm? Tại sao hắn lại như vậy. . . Chỉ là vì Tử Lan, vì tiểu nữ oa đó mà không để ý tới cả uy hiếp của mình?

Minh Uyển cảm thấy tâm của mình càng đau đớn.

“Hừ, ta chỉ để ý một người, đó chính là Tử Lan, ta tin ngươi còn hiểu điểm này hơn ta.” Chu Tử Mặc đứng dậy muốn rời khỏi.

“Ha ha ha. . . Chàng chỉ để ý nàng ta, chỉ để ý nàng ta, chàng còn nhớ rõ khi chàng chỉ là cậu nhóc đã từng nuôi một cây hoa thủy tiên kia không?” Minh Uyển nhìn khuôn mặt tuấn dật của hắn, khuôn mặt Chu Tử Mặc gần như không thay đổi so với khi còn bé, vẫn còn in ở tim của nàng thật sâu.

Đây là cơ hội cuối cùng của nàng. . . Cuối cùng. . .

“Hoa thủy tiên?” Chu Tử nghi khờ hoặc nhìn Minh Uyển, khi còn bé hắn đã từng nuôi một bụi hoa thủy tiên, đó là mẫu phi đưa cho hắn, cho nên hắn rất quý trọng, mỗi ngày vắt và cần cù tưới nước.

Nhưng khi hắn sáu tuổi cây kia hoa thủy tiên lại chẳng biết làm sao không thấy nữa, làm hại hắn khổ sở một hồi lâu.

Chu Tử Mặc cũng không biết tại sao Minh Uyển phải đột nhiên đề cập đến cây hoa thủy tiên kia.

Khi Chu Tử Mặc lộ ra nét mặt khờ hoặc, thân thể mê người của Minh Uyển bắt đầu từ từ thay đổi, trở nên mờ đi. . . Chỉ chớp lát sau, một bụi hoa thủy tiên xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt của Chu Tử Mặc.

Đó là một bụi hoa thủy tiên như thế nào, trí nhớ bắt đầu dần dần trùng lên, Chu Tử Mặc đã nhận ra bụi cây thủy tiên này chính là cây khi còn bé kia.

Cành lá và đóa hoa xinh đẹp lay động, khiến vẻ mặt Chu Tử Mặc vốn đang lạnh nhạt lại lộ vẻ xúc động.

“Hiện tại, ta có thể ở lại bên cạnh của chàng không? Ta nguyện ý vẫn lấy hình dáng cây hoa thủy tiên xuất hiện ở trước mặt của chàng, chỉ cần chàng cho phép ta lưu lại.” Tiếng nói đầm đăm đáng yêu của hoa thủy tiên xinh đẹp truyền đến, khiến Chu Tử Mặc khẽ cau mày.

Hắn không có bất kỳ lý do gì để cự tuyệt yêu cầu nhìn như hợp lý này, nhưng hắn biết mình phải cự tuyệt!

“Nếu như ngươi không uy hiếp qua ta, hoặc là ngươi không thể biến hóa thành người, có lẽ ta sẽ cho phép sự tồn tại của ngươi, nhưng bây giờ. . . Ngươi đã không còn cây thủy tiên lúc trước kia nữa, mà ta cũng không còn là Chu Tử Mặc lúc còn nhỏ.” Rồi rầm ở giữa đôi lông mày của Chu Tử Mặc dần dần tản đi, cặp mắt vốn là có chút gọn sóng khôi phục lại bình tĩnh lần nữa.

Nghe thấy lời nói Chu Tử Mặc, tâm Minh Uyển rung động, khôi phục lại hình người.

“Chàng. . . Thật tuyệt tình!” Dưới khuôn mặt bi thương của Minh Uyển là oán độc vô tận, thứ nàng không có được, thì người khác cũng đừng mơ tưởng! Nếu cố gắng cuối cùng đã thất bại, thì đừng trách lòng dạ nàng độc ác!

“Không phải tuyệt tình ta, mà là. . . Ngươi sẽ thương tổn Tử Lan, cho nên. . . Ngươi chỉ có thể chết!” Chu Tử Mặc cảm thấy sát khí sâu nặng của Minh Uyển, biết hôm nay mình không giết chết nàng, sớm muộn gì cũng có một ngày nàng giết chết Tử Lan.

Mà hắn tuyệt đối không cho phép Tử Lan bị thương!

“Chàng phải giết ta?” Minh Uyển ban đầu là khiếp sợ, sau đó lại cuồng tiếu giống như người điên, “Ha ha ha. . . Chàng lại muốn giết ta, chàng lại muốn giết ta, dù sau khi biết thân phận của ta cũng muốn giết ta!” Minh Uyển đã bị sát cơ trong mắt Chu Tử Mặc làm rối loạn.

Chỉ muốn phát tiết tức giận trong lòng mình, “Đúng, ta chính là muốn giết Tử Lan, có lẽ. . . Nàng không ở đây, nói không chừng chàng còn có thể yêu ta, ha ha ha. . .” Minh Uyển cười điên cuồng, ở trong mắt của nàng trừ thâm tình đối với Chu Tử Mặc, còn dư lại chính là thống hận với Tử Lan.

Nếu như không có sự xuất hiện của Tử Lan, có lẽ Chu Tử Mặc còn có thể thích nàng, nhưng Tử Lan. . . Đều là Tử Lan đáng chết kia. . . Tại sao lại xuất hiện trên thế giới của Chu Tử Mặc và nàng!

“Người điên rồi.” Chu Tử Mặc ngẩng đầu, kim quang hiện lên ở trong tay của hắn, đây là sức mạnh sau khi giác tỉnh huyết mạch, cũng là lần đầu tiên Chu Tử Mặc sử dụng sức mạnh này.

Nhìn một chút kim quang hiện lên ở trong tay Chu Tử Mặc, Minh Uyển khinh thường nhếch miệng. Mặc dù nàng thích Chu Tử Mặc, cũng không thể không thừa nhận, dù Chu Tử Mặc thức tỉnh Huyết mạch chỉ lực, với cái sức lực gầy còm kia thì nhất định sau này hắn không có thành tựu gì.

Mà mình, lại có thể yêu nam nhân như vậy!

Thật sự không biết là mình đáng buồn hay đáng hận.

Nhìn thấy khinh thường trong mắt Minh Uyển, Chu Tử Mặc cười lạnh ở trong lòng, nếu như nữ nhân này xem nhẹ chút Huyết mạch chỉ lực này, thì nàng vô cùng thảm rồi, cũng sẽ chết vô cùng khó chịu.

Một chương đánh đến Minh Uyển, ngay sau đó, bàn tay Chu Tử Mặc đã nặng nề vỗ tới trên người Minh Uyển.

“Phốc. . .” Một ngụm máu tươi xanh biếc phun ra từ trong miệng Minh Uyển, mà lúc này Chu Tử Mặc cũng thu tay lại. Nhưng đôi mắt lạnh không ngừng nhìn Minh Uyển đang học máu.

Một chương này hắn không lưu tình chút nào, cho nên sau khi cứng rắn chịu đựng một chương này Minh Uyển chỉ có một kết quả, đó chính là chết!

“Chàng. . .” Minh Uyển si ngốc nhìn Chu Tử Mặc, nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới trong kim quang này sẽ có được sức mạnh đáng sợ như vậy, những ánh sáng màu vàng nhạt kia đang tràn vào trong cơ thể nàng không ngừng phá hư các bộ phận trong cơ thể nàng.

Chắc không đến bao lâu nữa, nàng sẽ biến thành một cây hoa thủy tiên khô héo.

“Muốn trách thì hãy trách người muốn tổn thương Tử Lan. . .” Giọng nói của Chu Tử Mặc lạnh nhạt lại tràn đầy cung chiêu không biết, đó là đối với Tử Lan.

Nhắm mắt lại, Minh Uyển cảm thấy mình mệt quá, chỉ muốn muốn đi ngủ, nhưng chấp nhất trong lòng lại làm cho nàng dù như thế nào cũng không thể nhắm hai mắt lại, “Chàng. . . Có thể vì ta tưới. . . Tưới nước một lần không?” Tiếng nói của Minh Uyển xen lẫn tiếng khóc tan vỡ.

Kỉ ức khi còn tấm bé lại vang vọng một lần nữa, Chu Tử Mặc than thở một hơi, cầm lên thùng doa tưới cây bên cạnh Minh Uyển, tưới cho gốc ‘hoa thủy tiên’ kia.

Cảm thấy giọt nước thừa thớt liên tục tràn đầy mình, Minh Uyển dần dần nhắm hai mắt lại. Cho đến giờ phút này nàng mới chính thức hiểu, thì ra cuộc sống nàng hi vọng chỉ là Chu Tử Mặc có thể mỗi ngày tưới chút nước cho nàng.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện mình chưa bao giờ có linh trí. . .

.

Bên kia, hai người Phong, Vân đang đối mặt chính diện với công kích của nam tử trung niên, nam tử trung niên vẫn luôn là bộ dáng tùy ý lạnh nhạt, mà khắp người Phong, Vân là vết thương chí mạng.

Hai khuôn mặt khả ái cũng trở nên tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Tử Lan là Tử Lan tiên tử?

“Các người không phải đối thủ của ta, dù có khổ luyện thêm hai mươi năm nữa cũng chưa chắc có thể thắng được ta.” Nam tử trung niên lạnh nhạt mở miệng.

Mặc dù biết rõ lời hắn nói đều là sự thật, nhưng hai người Phong, Vân còn chưa cam tâm. Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi lại có chút do dự không thể quyết định.

“Dù các người có gọi người Thần tộc ra, cũng không phải là đối thủ của ta. Phụ mẫu các người liền thủ gọi nhân tài Thần tộc tới có thể gây vài vết thương với ta đó.” Nam tử trung niên liếc mắt đã nhìn ra tâm tư hai cái tên tiểu gia hỏa này, lạnh nhạt mở miệng lần nữa.

“Người. . . Gạt người!” Vân có hơi thiếu kiên nhẫn, nam tử trung niên kia chính là đang nói về phụ mẫu mà bản thân vẫn luôn luôn lấy làm tự hào, trong lòng của hắn, tồn tại của phụ mẫu giống như Thần.

Phụ mẫu liền thủ cho gọi người Thần tộc ra, nhất định có thể đánh chết nam tử trung niên trước mặt.

“Vân, hắn thực sự nói thật, bởi vì hắn là. . . Thú Hoàng!” Phong đã dừng tay, mà khi hắn buông tay, Vân cũng ngừng lại ngay sau đó.

“Hắn là. . . Thú Hoàng?” Tay của Vân run rẩy chỉ vào Thú Hoàng trước mặt, trước nam tử trung niên mặt này là Thú Hoàng? Đó là Thú Hoàng trên vạn người sao? Đó là Thú Hoàng vô địch thiên hạ sao?

Vân cảm thấy hình như đầu óc mình có hơi không đủ dùng.

Nhìn vẻ mặt mơ hồ của Vân, Phong lại khẳng định gật đầu một cái với hắn lần nữa.

Mà khi hắn gật đầu, tiếng nói trẻ con của Từ Lan truyền đến, “Thú Hoàng là cái gì? Có ích lợi gì?”

Một câu nói của Từ Lan khiến hai người Phong, Vân cùng hít vào một hơi, người dám nói thể với Thú Hoàng chắc cũng chỉ có một mình Từ Lan đúng không?

“Bây giờ ta muốn mang Từ Lan đi, các người sẽ không có ý kiến gì chứ?” Nam tử trung niên lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chú vào Từ Lan.

Không có chút cung chiêu nào, nhưng cũng không có sự căm hận, có thì chỉ là nhìn chăm chú bình thản đến mức tận cùng.

Chuyên chú như vậy. . .

“Không được, tuyệt đối không thể!” Phong còn chưa kịp mở miệng, Vân đã vượt lên trước trả lời.

Bọn họ đã đồng ý với Chu Từ Mặc, tuyệt đối sẽ bảo vệ Từ Lan cẩn thận, làm sao có thể giao Từ Lan cho nam nhân trước mặt này, tuy nam nhân này là Thú Hoàng.

Nhưng là chuyện bọn họ đã đồng ý, dù là thần cũng không thể thay đổi.

Huống chi bọn họ còn chưa sử dụng chiêu mạnh nhất đó, cho dù thật sự đánh không lại Thú Hoàng trước mặt, cũng có thể kéo dài thời gian.

Dù có dùng tính mạng đi trì hoãn cũng sẽ không tiếc nuối.

Thế nhưng lần này. . . Rõ ràng Phong muốn lựa chọn con đường khác với Vân.

“Chúng ta không có tư cách ngăn trở.” Phong nhìn lên Thú Hoàng trước mặt, khẽ trầm tư một lát rồi trả lời Vân.

“Có ý tứ gì?” Vẻ mặt Vân khiếp sợ nhìn Phong, chẳng lẽ Phong đã trở nên hèn hạ?

“Từ Lan là cháu gái ngoại của hắn, so với Chu Từ Mặc, hắn có tư cách mạng Từ Lan đi hơn.” Phong biết mình đang kiểm cố, nhưng nếu như không kiểm cố, thì hôm nay chính là ngày hắn và Vân chết.

Mà không phải hắn sợ chết, nhưng cái chết như vậy không đáng giá, thật sự đúng là không cam lòng!

“Phong, người. . .” Vân khiếp sợ nhìn Phong, không hiểu tại sao hắn lại nói như thế, chẳng lẽ người thân hoàn toàn không biết nhô ra từ chỗ nào này thật sự còn quan trọng hơn Chu Từ Mặc?

“Nếu như các người không còn lời nào để nói, vậy ta lập tức mang Từ Lan đi.” Thú Hoàng đi từng bước một đến Từ Lan.

Dị quang trong mắt Vân lóe lên, khi lần đầu tiên hắn quyết định không để ý tới sắp xếp của Phong mà xông ra, Phong đã hung hăng đánh một kích về phía cổ của hắn, nhất thời hắn ngã xuống đất.

Nhìn chỗ Vân đang nằm, Phong nhẹ nhàng than thở một hơi.

Hắn và Vân là song sinh, sao hắn lại có thể không biết suy nghĩ trong nội tâm tên này, nhưng hiện tại bọn họ chỉ có thể ra quyết định này.

“Ta không muốn đi theo người, ta phải chờ Chu Từ Mặc!” Từ Lan nhìn nam nhân càng đi càng gần mình, cảm thấy hô hấp của mình đột nhiên trở nên dồn dập, nàng biết mình không phải là đối thủ của nam tử trung niên này, nhưng nàng phải tâm cam tình nguyện rời đi theo nam nhân này, nàng thật sự không làm được!

Nàng không thể nào trơ mắt nhìn mình bị mạng đi, không làm chút phản kháng nào.

Cho nên khi nam nhân này đến gần Từ Lan từng bước một, tiểu nhân nhân đột nhiên trở nên nóng nảy, trong ánh mắt trong suốt kia, hai tia sáng màu đỏ liên tục hiện lên.

Nhìn tình trạng quái dị như thế, Thú Hoàng dừng tại chỗ, xem tiểu nhân nhi kia sẽ làm ra hành động như thế nào.

“Ta không muốn đi theo ngươi, tuyệt đối. . . Không!” Từ Lan đột nhiên hơi híp cặp mắt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nam nhân trung niên trước mặt, tay nhẹ nâng lên. Trong mắt hai tia sáng một hồng một lam bắt đầu hội tụ ở trong tay của nàng.

Mà người của nàng cũng bắt đầu trở nên linh động, bộ dáng thần thánh này khiến Thú Hoàng đột nhiên nhớ đến một nữ nhân, Từ Lan tiên tử. . .

Truyền thuyết kể rằng, ở trên bầu trời mờ ảo mênh mông này, có tam tiên và tam hoàng, trong đó một hoàng một tiên vì trong lòng nảy sinh tình yêu, cho nên gặp đại nạn của trời đất bị giáng chức hạ phẩm trần, trải qua ngàn vạn nỗi khổ luân hồi.

Mà tiên tử bị giáng chức hạ phẩm trần, được đặt tên là Từ Lan. Có lời đồn rằng Từ Lan tiên tử một tay nắm hỏa hoạn đầy trời, một tay nắm sông lớn vô tận, lật tay là hỏa úp tay là thủy, có được pháp lực vô tận.

Mà bây giờ, ở trong mắt Thú Hoàng, một ít hai ánh sáng đỏ là xanh không phải là lửa và nước sao?

Chẳng lẽ Từ Lan. . . Chính là Từ Lan tiên tử?

Nghĩ tới đây, cặp mắt Thú Hoàng không khỏi trở nên mơ màng, hắn vạn lần không ngờ có kết quả như thế, nếu quả thật là như vậy, tai họa lớn ngàn năm vốn không tính là cái gì.

Chỉ cần Từ Lan tiên tử đứng ở bên cạnh bọn họ, dù Thần tộc trở lại, cũng không dậy nổi bao nhiêu gió lớn!

“Từ Lan, đi theo ta, ông ngoại sẽ cho con toàn bộ những thứ tốt nhất trên thế giới.” Cho dù Thú Hoàng chỉ suy đoán, thế nhưng cái suy đoán này đáng giá để hắn làm như vậy.

Dù chỉ có một phần trăm tỷ lệ nói rõ Từ Lan chính là Từ Lan tiên tử, cũng tốt hơn không có một chút xác suất đối mặt Thần tộc.

“Đồ tốt nhất trên thế giới chính là Chu Từ Mặc, ta muốn sống bên cạnh Chu Từ Mặc, sẽ không đi với ông!” Từ Lan tức giận nhìn chằm chằm Thú Hoàng, nét mặt hung ác không chỉ không làm cho Thú Hoàng tức giận, ngược lại còn khiến Thú Hoàng nở nụ cười.

Tiểu tử này đã có mấy phần ý tứ như vậy, nhưng cuối cùng nàng vẫn phải rời đi với hắn bây giờ thôi, vì nàng là hi vọng duy nhất của cả thế giới.

“Con có thể không đi theo ta.” Thú Hoàng đột nhiên mở miệng, khiến lòng Từ Lan vốn đang tức giận và khản trương nhất thời thư giãn, “Ông. . . Có thể để cho ta đi theo Chu Từ Mặc?” Người nhỏ nhỏ ngày thơ hỏi.

“Dĩ nhiên, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một yêu cầu nhỏ nhỏ.” Nam tử trung niên từ từ đi đến Từ Lan, nụ cười vui thích trên mặt khiến Từ Lan từ từ tỉnh táo lại.

“Chỉ cần ông để cho ta đi theo Chu Từ Mặc, đừng bảo là một yêu cầu, dù có mười ta cũng đồng ý. . .”

“Ừm. . .” Lúc Từ Lan thư giãn nói, Thú Hoàng nhanh chóng dùng tia sét giống hệt tốc độ đánh nàng bất tỉnh, sau đó bế nàng vào trong ngực mang đi, trên đường không dừng lại chút nào, để Phong ở bên cạnh nhìn mà nắm chặt đôi tay.

Đây chính là thực lực, hắn không có thực lực đó, cho nên đã không bảo vệ được công chúa trân quý nhất.

“Nói cho Chu Từ Mặc, nếu như hắn thật tâm thích Từ Lan, thì đi tới núi Thú Hoàng, ta có thể cho hắn một cơ hội.” Thú Hoàng nhẹ nhàng lạnh nhạt nói, nói xong những lời này cũng không nhìn về phía sau trực tiếp mang Từ Lan đi.

Nếu như Từ Lan thật sự là Từ Lan tiên tử, sau khi giúp hắn giải quyết xong cái tai họa lớn ngàn năm kia đi, hắn có thể để cho Từ Lan và Chu Từ Mặc ở chung một chỗ. Nhưng điều kiện tiên quyết là Chu Từ Mặc phải đồng ý giúp hắn thuyết phục Từ Lan đối phó Thần tộc chết tiệt kia!

Nếu không thì dù Từ Lan thích Chu Từ Mặc đi nữa, hắn cũng sẽ nghĩ hết biện pháp tẩy trí nhớ Từ Lan đi.

.....

Khi Chu Từ Mặc trở lại vương phủ thì đã khuya, theo thói quen đi về phía phòng của hắn và Từ Lan, lúc đang đi vào cửa phòng lại không nhìn thấy Từ Lan, ngược lại nhìn thấy hai người Phong, Vân.

Nhất thời, trong lòng Chu Từ Mặc có một dự cảm xấu.

“Từ Lan ở đâu?” Vào giờ khắc này vẻ mặt Chu Từ Mặc đột nhiên trở nên hung dữ, giống như một con sói bị thương.

“Thú Hoàng đến.” Lúc này Vân nghiêng đầu, không có ý định mở miệng, Phong đành phải tự mình trả lời.

“Hắn mang Từ Lan đi?” Hung dữ trên khuôn mặt Chu Từ Mặc được thu lại chút xít, cuối cùng hóa thành bình thản.

Sau khi Phong gật đầu, Chu Từ Mặc trực tiếp xoay người.

“Ngươi đi đâu?” Nhìn Chu Từ Mặc xoay người rồi đi, Phong khẩn trương hỏi.

“Núi Thú Hoàng!” Chu Từ Mặc kiên định nói ra ba chữ này.

“Nam nhân kia nói, hắn có thể cho ngươi một cơ hội, để cho ngươi cưới Từ Lan, cho nên. . . Không nên vọng động.” Phong đang khẩn trương nói ở Chu Từ Mặc sau lưng, rất sợ Chu Từ Mặc sát thương núi Thú Hoàng.

“Hắn thật sự nói như vậy sao?” Chu Từ Mặc quay đầu lần nữa, nhìn Phong gật đầu, thở ra một hơi thật dài, “Vậy ta cũng cho hắn một cơ hội!” Sau khi nói xong, bóng dáng của Chu Từ Mặc từ từ biến mất tại chỗ.

Không phải do tốc độ của hắn quá nhanh, Phong không thể thấy rõ; cũng không phải là do hắn vận động cái thuật pháp gì, mà là. . . Thân thể của hắn thật sự biến mất!

Phong không dám tin che miệng mình, từ khi hắn hiểu chuyện tới nay cũng biết thuật pháp thần kỳ này, nhưng lại chưa bao giờ thành công thi triển được, bởi vì. . . Đây là thuật pháp của nhân tài Thần tộc.

Mà Chu Từ Mặc mới vừa sử dụng!

Chu Từ Mặc tuyệt đối không phải là người Thần tộc gọi đến, cho nên. . .

Nghĩ đến ba chữ trong truyền thuyết kia, Phong cảm thấy hô hấp của mình trở nên khó khăn.

Tộc của bọn họ tồn tại chính là vì thần thủ hộ, mà một khi Thần tộc ra đời, sẽ vì sự mạng mà đi hủy diệt Thú Tộc, Ngư tộc, Mộc tộc! Ở trong truyền thuyết, ba chủng tộc này vốn không nên xuất hiện ở trên thế giới này.

Mà chỉ có khi Thần tộc diệt vong ba chủng tộc này, Hoàng của bọn họ mới có thể trở lại bầu trời.

Nói cách khác, cuối cùng Chu Từ Mặc. . . Phải hủy diệt Từ Lan mới có thể trở lại bầu trời, trở thành thần hoàng cao cao tại thượng!

.....

Lần đầu tiên vận dụng thuật pháp thần tộc, Chu Từ Mặc cảm thấy quen thuộc rồi lại xa lạ như vậy, hắn biết, hắn đã không còn là Chu Từ Mặc, càng không phải là Thần Hoàng của kiếp trước kia.

Mà không quản hắn là cái khi gió gì, hắn biết mình cần Từ Lan, yêu Từ Lan!

.....

Núi Thú Hoàng!

Những cây đại thụ ngàn năm bình thường khó gặp, ở chỗ này lại giống như rau cải trắng nhà nông trồng, khắp nơi đều có. Trong núi rừng rậm rạp, cát đầy đủ loại dã thú hung tàn.

Nơi này là thiên đường của dã thú, là núi Thú Hoàng mà loài người không dám đặt chân!

Chu Từ Mặc ngẩng đầu, ngược nhìn dãy núi hùng vĩ này, hắn có thể cảm nhận được, Từ Lan của hắn ở trong dãy núi này.

Đi từng bước từng bước, giống như một con dã thú hung tàn, Chu Từ Mặc nện bước chân kiên định bước đi lên núi Thú Hoàng này. Những dã thú bình thường hung tàn kia cảm nhận được sát khí tàn mát ra trên người Chu Từ Mặc, cũng lặng lẽ núp ở trong núi rừng không dám hiện thân.

Dã thú ở núi Thú hoàng này cũng gần như không có thông linh, nhưng giác quan bén nhạy hơn, cho nên mới có thể cảm nhận được sát khí kinh khủng trên người Chu Từ Mặc.

.....

Ngay khi lệ khí trên người Chu Từ Mặc tán phát ra, Thú Hoàng vốn đang bế quan đột nhiên mở hai mắt ra, tự lẩm bẩm, “Tối thật mau.” Sau đó giống như không có gì xảy ra cả, nhắm hai mắt lại lần nữa, đối với hắn mà nói, Chu Từ Mặc chỉ là một tiểu nhân vật. Nếu như không phải do Từ Lan, cả đời này hắn ta cũng sẽ không gặp được hắn.

.....

Trong hoa viên với thực vật xinh đẹp, ba con động vật vây quanh một nữ oa đang phát cáu, nữ oa không ra khỏi hoa cỏ bốn phía trở nên dơ dáy bản thủ, thậm chí còn đang đánh mắng ba con tiểu sủng vật trước mặt.

Nhưng ba con tiểu sùng vật lại chịu nhện vết thương nữ oa mang đến, không có một con kêu loạn.

“Oa oa oa. . .” Rốt cuộc, nữ oa mệt mỏi, phù phù một tiếng ngồi trên đất, bắt đầu khóc lớn lên.

“Meo meo ô. . . Meo meo. . .” (Thú Ngữ: Tiểu chủ nhân thật đáng thương, nàng thật sự thích Chu Tử Mặc.)

“Cạc cạc cạc. . .” (Thú Ngữ: Ngươi thì biết cái gì, lão chủ nhân làm như vậy là vì nàng, nam nhân nhân loại kia có gì tốt! Lão chủ nhân sẽ tìm nam nhân tốt hơn cho nàng.)

“Hừ hừ. . . Hừ hừ. . .” (Thú Ngữ: Lão vật, lần này ta đứng ở cùng một chiến tuyến với con mèo đàn kia, ngươi là một con vật thì không đáng lại chúng ta!)

Ba con vật bắt đầu nội chiến, trong đó Tiểu Miêu và Tiểu Trư vì sinh sống ở chung một chỗ với Chu Tử Mặc mấy năm, cho nên cũng thấy rõ tình yêu ở giữa Chu Tử Mặc và Tử Lan.

Theo chúng, Chu Tử Mặc đáng giá để tiểu chủ nhân Tử Lan yêu.

Mà con vật trắng bụng nào đó cũng không tán thành.

Một nhân loại tầm thường, dù có ưu tú đi nữa thì có thể ưu tú đến mức nào đây?

Vịt ca nó mới không tin nhân loại kia lại thật sự có thể vượt qua những nhân tài uy tín mà thế lực lâu năm bồi dưỡng ra được!

“Cạc cạc cạc. . .” (Thú Ngữ: Hai tên ngu xuẩn, có tin vịt ca mổ chết các ngươi hay không?)

“Meo meo ô. . . Meo meo ô. . .” (Thú Ngữ: Một ngươi chúng ta không đánh lại ngươi, nhưng hai thì tuyệt đối có thể đánh khiến cho vịt cha cũng không thể nhận ra ngươi!)

“Hừ. . .” (Thú Ngữ: Trước kia là ta khinh thường hợp tác với con mèo ngu xuẩn kia, chẳng qua nếu như ngươi dám khi dễ chúng ta, chúng ta không ngại liên kết thành một nhóm.)

Vịt trắng bụng nhìn lên hai động vật nhỏ uy hiếp nó trước mặt, nghe răng nhếch miệng không biết nói cái gì đó.

Hai con tiểu sùng vật này bình thường trừu nịnh bợ nó, chính là không ngừng a dua theo nó, chỗ nào sẽ giống như hôm nay, như ăn cùng loại hóa được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Đại Kết Cục, chân ái vĩnh tại!

Thế nhưng hai con tiểu sùng vật vẫn nói đúng, một người trong bọn họ, mình vốn không để ở trong lòng, nhưng là hai. . .

Nói thật, dù có cao ngạo thì nó không thể không thừa nhận, nó không đánh lại bọn họ!

Cho nên chỉ có thể hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ một cái rồi nện bước chân cao ngạo rồi đi.

Một tiểu miêu và một tiểu trư nhìn hướng vịt ca rồi đi, thở phào nhẹ nhõm, đây là lần đầu tiên bọn họ làm trái lại vịt ca.

Thật may là vịt ca bị bọn họ dọa lui, nếu không nếu như thực sự đánh nhau với vịt ca, cho dù cuối cùng bọn họ sẽ chiến thắng, nhưng cũng tuyệt đối là thảm bại.

Điều này đối với hai con tiểu sùng vật một sợ đau một lười biếng thì có thể không đánh nhau vẫn là kết cục tốt nhất.

.

Từ Lan ngồi yên ở trên mặt đất đột nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào nơi nào đó trong rừng sâu, nơi đó. . . Hình như có mùi vị của Chu Tử Mặc.

Chu Tử Mặc. . . Là ngươi tới sao?

Đứng thẳng thân thể của mình, Chu Tử Mặc đi tới chỗ kia, cũng đang đi dọc theo vườn hoa này thì một kết giới xuất hiện tại trước mặt của Từ Lan, cản nhịp bước tiến tới của Từ Lan.

Nhiều chặt mày, tràn đầy khuôn mặt tiểu nhân nhân là hung dữ.

Hai ánh sáng hồng và lam đang liên tục lóe lên, cặp mắt vốn linh động của Từ Lan trở nên mơ hồ hơn. Vẻ mặt cao nhã này của nàng hoàn toàn không giống như một nữ oa mười tuổi, ngược lại càng giống như một tiên tử.

Thần thánh mà không thể xúc phạm!

Đôi tay lóe ra hồng lam quang của Từ Lan mạnh mẽ đánh ở trên kết giới, kết giới kiên cố lập tức vỡ vụn hoàn toàn.

Thú Hoàng đang khổ tâm tu luyện trong thạch động, bởi vì kết giới bẻ tan tành mà ‘phốc’ một tiếng phun ra một búng máu. Cả khuôn mặt đều là khiếp sợ.

Hắn lao tâm lao phổi thiết trí kết giới, không ngờ lại bị Từ Lan đánh vỡ, hơn nữa còn là tất cả như vậy. Làm hại cả tâm thần hắn cũng bị tổn thương.

Nhắm mắt lần nữa, hiện tại điều trọng yếu nhất vẫn là điều chỉnh thân thể của mình tốt lên trước.

Sau đó sẽ đi tìm Chu Từ Mặc và Từ Lan, hắn cũng không tin, công lực toàn thân hắn còn chưa đủ để đối phó với hai nhóc con này.

“Chu Từ Mặc!” Sau khi đánh vỡ kết giới hai ánh sáng hồng lam trên tay Từ Lan biến mất, trên khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy hạnh phúc.

Nhấc đôi chân của mình lên, Từ Lan chạy về phía Chu Từ Mặc.

Mà Chu Từ Mặc đang đi trong núi, khi Từ Lan đánh vỡ kết giới đã lập tức ngẩng đầu nhìn nơi của Từ Lan, lo lắng trên mặt bắt đầu tản đi, sau đó càng nhanh chóng xông về phía Từ Lan ở hơn.

Hắn có thể cảm thấy Từ Lan đang nhanh chóng chạy tới, cho nên nhất định hắn sẽ dùng tốc độ nhanh hơn Từ Lan để chạy về nàng.

Tránh cho tiểu tử này không cẩn thận ngã xuống.

“Meo meo ô. . . Meo meo ô. . .” (Thú Ngừ: Chu Từ Mặc tới sao? Cảm quan của ta không có sai chứ? Hắn lại có thể chạy tới! Chẳng lẽ sẽ không sợ Thú Hoàng xé hắn thành mảnh nhỏ sao?)

“Hừ hừ. . .” (Thú Ngừ: Không thể không thừa nhận, gan Chu Từ Mặc này thật là lớn!)

“Meo meo. . .” (Thú Ngừ: Là vì yêu nên không quan tâm thôi.)

Hai con tiểu sùng vật nhìn Từ Lan hưng phấn xông về phía Chu Từ Mặc, vui vẻ thảo luận, ngay sau đó đi theo Từ Lan xông về phía Chu Từ Mặc.

Đường rất dài, ở chỗ này Chu Từ Mặc cũng không thể sử dụng thuật pháp thuận di, chỉ có thể dùng chân của mình chạy.

Mà Từ Lan là thuộc về loại có lúc rất hung ác, có lúc cái gì cũng không biết!

Giống như mới vừa rồi, rõ ràng phá vỡ kết giới mạnh nhất của Thú Hoàng, nhưng lại biến trở về một phạm nhân.

Nhưng điều này đối với Từ Lan thì không sao cả, nàng chỉ cần biết rằng Chu Từ Mặc ở nơi nào, nàng cũng sẽ chạy đến bên cạnh hắn, sau đó vĩnh viễn không rời đi nữa.

Đường dài đằng đẵng, nhưng chỉ cần muốn đạt tới điểm cuối. Chắc chắn sẽ có một ngày đi hết con đường này!

Chu Từ Mặc nhìn thấy nữ oa xinh đẹp kia dưới cây cổ thụ trăm tuổi khổng lồ, mắt có hơi ướt át.

Mới tách ra ba ngày, thế nhưng hắn lại cảm thấy hình như đã qua ba ngàn năm!

Thì ra là một khi yêu người kia, thì từng lúc đều muốn ở chung một chỗ với nàng. Dù là thời gian ngắn ngủi, cũng sẽ cảm thấy giống như đã trải qua thời gian rất dài. “Từ Lan. . .” Giọng nói Chu Từ Mặc có hơi tắc nghẽn.

“Chu Từ Mặc.” Từ Lan nhìn Chu Từ Mặc trước mặt, nước mắt đã không cầm được mà chảy xuống.

“Cái người bại hoại này, bây giờ mới đến!” Nhảy vào trong cái ôm ấm áp của Chu Từ Mặc, Từ Lan lau toàn bộ nước mắt và nước mũi của mình lau trên người Chu Từ Mặc.

Chu Từ Mặc cũng không ghét bỏ, chỉ lo ôm Từ Lan cười khúc khích.

“Meo meo ô. . .” (Thú Ngừ: Thật đúng là người ngốc có ngốc phúc.) Một tiểu bạch miêu nhìn Chu Từ Mặc đang cười khúc khích, lại nhìn trình độ lệ thuộc của Từ Lan đối với kẻ ngu này, méo miệng khinh thường mở miệng.

Rõ ràng là ghen tỵ với Chu Từ Mặc.

Mà Tiểu heo hoa cũng ý thức được điểm này, “Hừ hừ. . .” (Thú Ngừ: Thật sự khinh bỉ nguoi, còn tranh thủ tình cảm với một phạm nhân.)

“Meo meo. . .” (Thú Ngươi: Ngươi nói cái gì?) Bộ lông tiểu bạch miêu bắt đầu đứng lên.

Bên này, hai con tiểu sủng vật đang bắt đầu một tràng tranh đấu của bọn họ, mà đối thành bên kia, hai người Chu Tử Mặc và Tử Lan đang hạnh phúc ôm lấy nhau, hưởng thụ khoảnh khắc yên lặng lại hoàn mỹ này.

Nhưng nhiều khi, có mấy người thích ra ngoài phá hư không khí.

“Thật sự là tình yêu khiến người ta cảm động, nhưng. . . Nếu như các ngươi không đồng ý điều kiện của ta, ta sẽ không do dự mà chia rẽ các ngươi!” Lời nói tàn nhẫn khiến hai người Chu Tử Mặc và Tử Lan không nhịn được cau mày.

Được rồi, bọn họ thừa nhận quả thật nam nhân này rất đáng ghét!

“Ngươi có yêu cầu gì, nếu như hợp lý, ta và Tử Lan cũng không phải là không thể suy tính.” Chu Tử Mặc ngăn lời nói Tử Lan sắp nói ra khỏi miệng lại, mở miệng nói.

Dù sao nam tử trung niên trước mặt cũng là ông ngoại của Tử Lan, ông ta cho hắn một cơ hội, Chu Tử Mặc tự nhiên cũng sẽ cho ông ta một cơ hội.

“Đừng nói chuyện này trước, ta muốn kể chuyện xưa trước.” Thú Hoàng nhẹ nhàng nói ra.

“Ngươi nói.” Chu Tử Mặc cũng chỉ khẽ cau mày, sau đó liền quyết định nghe xong câu chuyện kia trước.

Mặc dù cảm thấy có lẽ không phải hắn muốn nghe câu chuyện kia.

“Mỗi ngàn năm đến, Thần tộc sẽ phù xuống một lần, mỗi lần đến sẽ liên tục tàn phá! Mỗi lần đó Thú Tộc và chủng tộc khác đều gần như bị diệt tộc! Thần tộc giống như ác ma, ác ma đáng chết!” Gương mặt Thú Hoàng trở nên hơi dữ tợn.

Đối mặt với Thần tộc muốn cả sinh mạng Thú Tộc, Thú Hoàng thật sự không có hảo cảm.

Nghe lời hắn nói, Chu Tử Mặc khẽ cau mày, hắn có ý gì?

“Nói thẳng cho ta biết, ppmg muốn làm cái gì?” Chu Tử Mặc không muốn nói nhảm với nam nhân này.

“Chỉ cần về sau Tử Lan giúp ta giết chết Thần tộc chi hoàng, chắc chắn ta sẽ không phản đối duyên phận giữa các ngươi.” Thú Hoàng lạnh nhạt mở miệng, nhưng khát cầu trong lời nói quả thật chói tai như vậy.

Theo lời của hắn, hai tay ôm Tử Lan của Chu Tử Mặc hơi run rẩy, cho dù đã đoán được điều kiện của ông ta từ lâu, nhưng khi thực sự nghe được, Chu Tử Mặc vẫn không nhịn được mà hoảng hốt.

Hắn chính là Thần Hoàng, chính là Thần Hoàng từ lúc vừa ra đời đã bị trao cho trách nhiệm phải tiêu diệt hết Thú Tộc, Ngư tộc, Mộc tộc!

“Ta mới không đồng ý!” Tiểu nhân nhân vùi ở trong ngực Chu Tử Mặc, rõ ràng cảm thấy tay Chu Tử Mặc run rẩy, vì vậy cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm, cực kì hung ác gầm thét với Thú Hoàng.

Nếu Chu Tử Mặc không muốn đáp ứng yêu cầu này của Thú Hoàng, như vậy thì mình sẽ giúp hắn cự tuyệt.

“Con biết con đang nói gì sao? Đây tuy là yêu cầu của ta, nhưng Thần Hoàng đó muốn tiêu diệt cả Thú Tộc sẽ phải giết chết con, mà con không muốn bị giết cũng chỉ có thể giết hắn!” Thần Hoàng tức giận quát lên với Tử Lan, hắn không hiểu vì sao tiểu tử này toàn nói chuyện giúp Chu Tử Mặc, phải biết rằng hắn mới là người thân của nàng.

Cho dù sẽ không vì nàng, nhưng cũng sẽ không hại nàng!

“Hừ, đây chỉ là lời một bên của ngươi, ta và hắn không thù không oán, tại sao phải giúp ngươi giết chết hắn.” Tiểu nhân nhân bắt mắt, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm, vẻ mặt quyết không bỏ qua.

“Con. . .” Thú Hoàng cực kỳ tức giận nhìn chằm chằm Tử Lan.

Chu Tử Mặc còn chưa mở miệng, nàng đã nhanh chóng nói! Chẳng lẽ nàng không biết hắn mới là người thân của nàng sao?

“Hừ, Chu Tử Mặc, chúng ta đi!” Tử Lan thấy hình như lão nam nhân kia rất tức giận, thúc giục Chu Tử Mặc rời đi, “Chu Tử Mặc, chúng ta đi thôi, ta không thích nơi này!”

“Con không thể đi, nhiệm vụ của con là giết chết Thần Hoàng.” Tiếng nói của Thú Hoàng vì kích động mà có hơi bén nặng.

“Ngu ngốc!” Phát ra từ này theo thói quen, Tử Lan hơi sững sờ, tại sao mình sẽ nói từ này? Nàng hơi híp cặp mắt, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, “Đại ngu ngốc!”

Tử Lan thừa nhận cái từ này rất có ý tứ, sau khi nói ra, tâm tình của nàng tốt hơn nhiều. Ha ha ha. . .

“Hừ, mặc kệ hôm nay con nói gì, không được rời đi chính là không được rời đi!” Tiếng Thú Hoàng bén nhọn lộ ra sự kiên định tràn đầy.

Quyết tâm không thả Từ Lan rời đi đã xâm nhập vào trong lòng hắn.

“Meo meo ô . . .” (Thú Ngừ: Không khí không đúng, giống như muốn đánh nhau vậy.) Tiểu bạch miêu có hơi khản trương kêu.

“Hừ hừ . . . Hừ . . .” (Thú Ngừ: Nếu bọn họ đánh nhau, người giúp ai? Không cần nói cho ta, người sẽ giúp Từ Lan!)

“Meo meo. . . Meo meo ô . . .” (Thú Ngừ: Ta. . . Ta sẽ không giúp ai cả!) Tiểu bạch miêu cúi thấp đầu nhỏ của mình, cho dù là ai cũng không nhìn ra vẻ mặt nó lúc này.

Trước kia nó vẫn tận trung với lão chủ nhân, cho rằng lời nói lão chủ nhân chính là thánh chỉ, nhưng mà bây giờ. . . Trải qua mấy năm chung đụng với tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân hồn nhiên bá đạo đã tiến vào nội tâm của nó.

Nó biết đời này mình cũng không thể quên tiểu chủ nhân được ôm trong ngực ấm áp nữa.

“Hừ hừ . . . Hừ hừ . . .” (Thú Ngừ: Đừng có trách ta không có nói cho người biết, đừng vọng tưởng giúp tiểu chủ nhân, nếu không nhất định lão chủ nhân sẽ chặt người làm trăm mảnh!)

Tiểu heo hoa nhắc nhở tiểu bạch miêu, dĩ nhiên an lạc ư ờn đối với bằng hữu cùng lớn lên từ nhỏ, mặc dù bình thường gây gỗ, tuy nhiên nó vẫn hi vọng tên kia không bị thương tổn.

“Meo meo ô . . .” (Thú Ngừ: Ta biết!)

Tiểu bạch miêu ngẩng đầu, nhìn về phía ba người, nhìn cảnh sắp bùng nổ chiến đấu, lo lắng nhìn Từ Lan bị Chu Từ Mặc ôm trong ngực.

“Lão đầu, ta cho người biết, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Từ Lan nói lần nữa, nếu biết Chu Từ Mặc không muốn đồng ý chuyện này, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý!

“Hừ, nàng không đồng ý, Chu Từ Mặc, vậy ý của người là gì?” Thú Hoàng thấy mình không thể khuyên Từ Lan, vì vậy đổi thành khuyên Chu Từ Mặc, dù sao đối với Từ Lan, nàng nhất định sẽ đồng ý lời của Chu Từ Mặc.

Cũng là vì những thứ tình yêu kia!

Cái thế giới này vốn không tồn tại thứ đó!

Trước kia, cũng bởi vì chút đồ không thể tồn tại này. Nữ nhi quý giá nhất của hắn chạy theo một nam nhân, kết quả còn không phải là bị nam nhân kia làm tổn thương rất thảm sao.

Hiện tại, ngoại tôn nữ này của hắn cũng yêu một phạm nhân.

Mà hắn thì lợi dụng điểm này, để nàng trợ giúp mình.

“Ý của Từ Lan chính ý của ta.” Chu Từ Mặc ôm chặt Từ Lan trong tay, đơn giản mở miệng.

“Vậy ý của người là. . . Không đồng ý?” Thú Hoàng chau mày lại nhìn Chu Từ Mặc, rõ ràng ý kiến mình nói không phải rất quá đáng, vì sao Từ Lan và Chu Từ Mặc đều không đồng ý.

“Nếu như người của Thần tộc tổn thương các người, ta có thể để Từ Lan giúp các người, nhưng. . . Nếu như người Thần tộc hoàn toàn không tổn thương các người, tại sao chúng ta lại đi tổn thương người khác?” Giọng nói Chu Từ Mặc cực kì bình thản, bình thản đến mức làm cho Thú Hoàng cảm giác khủng hoảng.

“Mục đích Thần tộc xuất hiện là vì hủy diệt chúng ta! Làm sao có thể không làm tổn thương chúng ta?” Thú Hoàng bén nhọn nói.

“Tóm lại, ta mang Từ Lan đi, ông có tin tưởng chúng ta nói hay không thì tùy ông. Còn nữa. . . Ông chuẩn bị bây giờ sẽ đối đầu với chúng ta?” Chu Từ Mặc nhìn về mặt sợ hãi của Thú Hoàng, khinh thường cười một tiếng.

Nam nhân như vậy hắn lùi phải giết!

“Người. . . Ta. . .” Thú Hoàng có hơi ngu si nhìn bóng lưng Chu Từ Mặc ôm Từ Lan rời đi, không biết nên nói những gì.

Chuẩn bị nhiều lời như vậy, lại bị câu này của Chu Từ Mặc làm cho không chống đỡ nổi rồi trở về, mấu chốt nhất vẫn là những lời này của Chu Từ Mặc có đạo lý như thế, để cho hắn không có lý do cự tuyệt!

Cho đến cuối cùng, Thú Hoàng cũng không ra tay ngăn cản, tùy ý để bọn họ rời đi đi, với hắn, chỉ cần có thể ôm lấy cái mạng này của mình, Từ Lan muốn cùng người nào ở chung một chỗ cũng không đáng kể.

“Có lẽ. . . Ta thật sự đã già rồi.” Xoay người, Thú Hoàng nói một câu thật nhỏ, sau đó nện bước bước chân nặng nề rời khỏi nơi đây.

“Meo meo ô. . .” (Thú Ngừ: Chúng ta phải bồi Tiểu Chủ Nhân sao?) Tiểu bạch miêu rói rầm.

“Hừ. . . Hừ hừ. . .” (Thú Ngừ: Ta cảm thấy lão chủ nhân càng cần chúng ta bồi hơn, tiểu chủ nhân chỉ cần có Chu Tử Mặc là được.) Tiểu heo hoa phát biểu ý kiến của mình.

“Meo meo. . .” (Thú Ngừ: Ta cũng cảm thấy như vậy!)

Vì vậy, hai con tiểu sủng vật lưu luyến nhìn phương hướng Tử Lan và Chu Tử Mặc rời khỏi một cái, rồi cùng đi sau lưng Thú Hoàng trở lại nơi bọn nó sinh sống. Không phải là không muốn đi theo Tử Lan, nhưng lại cảm thấy không cần phải làm vậy, bây giờ Tử Lan có Chu Tử Mặc đã rất vui vẻ, vậy chúng nó có cái gì cần thiết đề xuất hiện trong thế giới của nàng?

Còn không bằng sống với Thú Hoàng thật tốt, nếu như Thần tộc chi hoàng phù xuống, chính là ngày cuối cùng trong thế giới của bọn nó.

“Chu Tử Mặc, người. . . Là Thần Hoàng sao?” Lời của Tử Lan khiến thân thể Chu Tử Mặc không nhịn được run rẩy, hắn biết mình không thể lừa gạt Tử Lan, thế nhưng sự kiện. . .

“Ta không phải.” Chu Tử Mặc xoa tóc Tử Lan khẳng định.

“Không phải. . . Thật sao?” Tử Lan cúi đầu, không có ai trông thấy vẻ mặt nàng lúc này, tại sao Chu Tử Mặc nói dối nàng.

Nàng rõ ràng cảm thấy Chu Tử Mặc run rẩy, từ lúc bắt đầu đó, nàng cũng biết Chu Tử Mặc chính là Thần Hoàng trong miệng Thú Hoàng, nhưng chính hắn lại nói không phải, có lẽ. . . Là hắn có nỗi khổ tâm gì thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, tiểu nhân nhân cọt xát đầu nhỏ của mình ở trong ngực Chu Tử Mặc, “Chu Tử Mặc, dù chàng là Thần Hoàng, nếu về sau chàng thật sự muốn giết ta, ta cũng sẽ tuyệt đối không phản kháng.”

Nghe được lời Tử Lan nói, đầu Chu Tử Mặc giống như nổ tung.

Tâm tư của mình đều bị tiểu tử này nhìn thấu, mà mình lại ngây ngốc cho rằng mình có thể lừa gạt nàng. Nhưng cuối cùng mới phát hiện, thì ra mình chỉ có thể lừa gạt chính mình!

Chu Tử Mặc biết, mình so ra còn kém Tử Lan.

“Nếu như nàng thật sự sẽ bị người kia giết chết, ta sẽ chết ở trước mặt nàng.” Ta quyết không cho phép nhìn nàng chết. Chu Tử Mặc không nói ra câu nói sau cùng, mà là lặng lẽ nói trong lòng của mình.

Hắn yêu như vậy, làm sao có thể để nàng biến mất, như vậy thì hắn sẽ không nhịn được mà nổi điên mất!

“Chu Tử Mặc, ta biết mà, vẫn là chàng đối tốt với ta nhất.” Tiểu nhân nhân vui vẻ nằm ở trên ngực Chu Tử Mặc, nghe nhịp tim mạnh mẽ này, vẻ mặt vui thích khiến lòng của Chu Tử Mặc ấm áp.

“Đưa ngọc, ta không đối tốt với nàng thì đối tốt với ai?” Chu Tử Mặc hôn trán Tử Lan nhẹ nhàng mà nói ra.

.

Trên bầu trời nhen mòng mờ mịt, Hoàng vĩ đại đứng đầu nhìn một màn ở dưới kia, đang khê cau mày. Sáu hoàng là do hắn sáng lập, nói một cách khác, sáu hoàng đều là đứa con của hắn, hắn không thể nào nhìn bọn họ “*”, cho nên mới phải trừng phạt tình yêu say đắm của Thần Hoàng và Tử Lan tiên tử.

Tai họa ngàn năm, Thiên Thế Luân Hồi, ngàn đời yêu nhau, ngàn đời tàn sát! Đây chính là trừng phạt của hắn, mỗi ngàn năm một luân hồi, mỗi luân hồi Thần Hoàng và Tử Lan tiên tử sẽ gặp nhau và yêu nhau, mà cuối cùng cũng lấy tàn sát lẫn nhau để kết thúc.

Trừng phạt như vậy có thể. . . Có hơi nặng hay không?

Cuối cùng, Chúng Thần vĩ đại nhẹ nhàng than thở một hơi, nếu như đời này lựa chọn của bọn họ vẫn là giống như chín trăm chín mươi chín lần kia, thì mình sẽ thành toàn cho bọn họ thôi.

Dưới bầu trời, Chu Tử Mặc và Tử Lan không biết, cũng là vì bọn họ đến chết cũng không thay đổi tình yêu lại khiến cho Chúng Thần Chi Chủ vĩ đại bỏ qua trừng phạt cuối cùng.

.

Thời gian đang chậm rãi trôi qua, thoáng một cái đã ròng rã ba năm, Tử Lan non nót đã trở thành thiếu nữ diệu linh, mà Chu Tử Mặc cũng bắt đầu toát ra vẻ mẽ người khí khái của nam tử thanh niên.

Ngày hôm đó, rốt cuộc hai người Phong, Vân tìm tới cửa, nhìn vẻ mặt sáng tỏ của Phong, Chu Tử Mặc biết bọn họ đã biết thân phận của hắn.

Nhưng đời này hần chỉ muốn ở chung một chỗ với Tử Lan, không muốn quản bất kì cái ân ân oán oán nào.

“Nếu người là Thần Hoàng, thì theo lý nên gánh vác chức trách của Thần Hoàng!” Phong lạnh nhạt mở miệng, bi ai chọt lóe lên ở đáy mắt hần không tránh được cặp mắt của Chu Tử Mặc.

Hần cũng không hy vọng hần mở ra huyết của Thần tộc, rồi lại không thể không thực hiện sứ mạng của hần.

“Nếu như người Thần tộc đã đi tới cái thế giới này, người đầu tiên muốn giết chính là Tử Lan.” Chu Tử Mặc thẳng thắn nhìn chằm chằm vào Phong, muốn thấy vẻ mặt của hần.

Phong nhẹ nhàng gật đầu một cái, “Đúng vậy, nhưng . . . Người là Thần Hoàng, chẳng lẽ người không thể khống chế bộ hạ của người sao?” Giọng nói của Phong có hơi kích động.

“Ta. . . Không thể khống chế bọn họ.” Đáy mắt Chu Tử Mặc có chút ảm đạm, cũng là vì không thể khống chế, cho nên mới không dám. . .

“Tại sao?” Phong nóng nảy.

“Bởi vì. . . Chỉ cần tiêu diệt hết tam tộc này, ta mới có thể về nhà.” Chu Tử Mặc ngẩng đầu, nhìn về bầu trời xinh đẹp, ở trên bầu trời này chính là nhà của hần.

Tất cả Thần tộc cũng biết cái ‘bí mật’ này, cho nên bọn họ không tiếc bất cứ giá nào để cho hần về nhà, dù có làm trái với ý nguyện của chính hần!

“Thật ra thì. . . Cho dù ta không mở huyết Thần tộc, chờ sức mạnh của Thần Hoàng thức tỉnh toàn bộ trong ta thì bọn họ cũng sẽ đi ra.” Chu Tử Mặc đứng dậy, yếu ớt mở miệng, tối nay chính là lúc hần giác tỉnh toàn bộ huyết mạch của mình, cũng là ngày Thần tộc làm việc lại.

Mà người bọn họ muốn giết nhất chính là Tử Lan, nữ nhân duy nhất có thể uy hiếp được tính mạng hần!

Ngày mai sẽ là một cuộc ác chiến!

“Thì ra là như vậy, ngày mai phụ mẫu của chúng ta sẽ tới.” Phong tự tin nói, Chu Tử Mặc cũng rõ ràng hàm nghĩa hần đang muốn biểu đạt, nhưng bây giờ hần hoàn toàn không có tinh lực để suy nghĩ những vấn đề này.

Lúc này hần chỉ muốn ôm Tử Lan, vượt qua buổi tối yên tĩnh cuối cùng này.

“Hi vọng ngày mai, chúng ta sẽ không trở thành kẻ địch.” Chu Tử Mặc nói xong câu này, đứng dậy rời đi. Chỉ còn lại Phong với vẻ mặt sáng tỏ hòa với vẻ mặt ngu si của Vân.

.

Đất Nhân Hoàng, nam từ trung niên cơ trí ngẩng đầu nhìn ngôi sao mệnh mệnh, khẽ than thở một hơi, nên tới thì sẽ tới, mà không nên tới thì cuối cùng sẽ không tới!

Nếu thực sự như tình tượng thì ngày mai là ngày thần tộc sống lại, vậy thì thiên hạ này cũng nên rối loạn, chỉ hy vọng. . . Minh có thể bảo vệ tốt tộc nhân hơn.

.

Bình minh sắp đến, bầu trời vốn nên ửng hồng lại bắt đầu đột nhiên lóe lên một ánh kim quang, mà theo thời gian trôi qua, ánh vàng nhàn nhạt này bắt đầu từ từ lóng lánh, càng ngày càng sáng.

Cuối cùng, một vòng mặt trời màu vàng từ từ dâng lên từ phía chân trời.

Tất cả người trong thiên hạ đều lâm vào trong khủng hoảng cực độ, mặt trời màu vàng? Lại có thể là mặt trời sắc vàng?

Thú Hoàng ở trên núi, bên trong biển sâu, cây tùng rậm rạp, cũng vì mặt trời màu vàng này mà toàn thân sợ phát run, đây là. . . Kỳ tích khi thần tộc xuất hiện lại! Thế nhưng lại có thể xuất hiện vào lúc này, như vậy nói một cách khác, là. . . Thần tộc lại xuất hiện! die ndanl eq uydon Mà những tộc nhân bị Thần tộc định nghĩa là dị tộc như bọn họ sẽ bị Thần tộc diệt hết. . .

Nghĩ tới đây, người tam tộc càng bắt đầu sợ hãi.

Trong sơn cốc xinh đẹp, Tử Tiêu Thánh vốn đang lộ bộ mặt lưu manh nhìn thấy mặt trời lóe lên kim quang kia, từ từ thu lại nụ cười xấu xa trên mặt, “Vốn không muốn giải thích. . . Bởi vì ta cảm thấy không có gì cần thiết để giải thích, nhưng. . .” Ngón tay Tử Tiêu Thánh vẽ vòng, “Ta biết, hôm nay ta nhất định phải giải thích rõ, nếu không cho đến chết nàng cũng không biết những chuyện kia.”

“Chuyện gì?” Khuynh Diệu Dịch mới vừa đột nhiên sợ hãi vì mặt trời vàng đã khôi phục bình thường, trên gương mặt tuyệt mỹ kia là lạnh nhạt cực hạn.

Nàng rất đậm mực, lạnh nhạt khiến cho nàng cảm thấy mình không phải là mình!

“Nàng thật sự cho là ta và nữ nhân khác sinh ra đứa bé sao?” Khóe miệng Từ Tiêu Thánh bắt đầu từ từ nhếch lên, xinh đẹp như vậy.

Trên khuôn mặt nam nhân thần thánh là mỹ mạo tươi đẹp.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Khuynh Diệu Dịch giữu cọt mở miệng.

“Nếu như ta nói không đúng, nàng có tin không?” Từ Tiêu Thánh mang theo gương mặt nghiêm túc trở lại. Đây là lần thứ hai trong đời hắn đối mặt nói thật tình với Khuynh Diệu Dịch.

“Ta tận mắt nhìn thấy chả lẽ là sai.” Khuynh Diệu Dịch nhìn nét mặt Từ Tiêu Thánh thật tình như thế, biết hắn sẽ không lừa nàng.

Nhưng. . . Rõ ràng nàng tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ thật sự nhìn sai sao?

Hơn nữa nữ nhân kia đã có cả đứa bé rồi, chẳng lẽ còn là giả?

“Đó không phải là đứa bé của ta, đó là nhị đệ ta, hơn nữa. . . Ngày đó người kia cũng không phải là của ta, là nhị đệ ta. Hắn mang mặt nạ da người mỏng mà nàng cho rằng là ta?” Lời của Từ Tiêu Thánh có hơi châm chọc, đây là lần đầu tiên hắn dùng giọng điệu giễu cợt nói với Khuynh Diệu Dịch.

Trước lần đó không phải hắn luôn nâng tiểu nữ nhân cao ngạo này ở trong lòng bàn tay sao, cũng chỉ có lần này hắn mới dám to gan chỉ trích nàng như vậy.

Bởi vì nếu như không chỉ trích, có lẽ kế tiếp bọn họ sẽ mang theo hiểu lầm rời đi cái thế giới này trong cuộc sống quá ngắn của bọn họ.

Đã như vậy, hắn tình nguyện hung dữ với nàng một chút, để cho nàng biết, Thánh nữ bướng bỉnh nàng cũng sẽ sai lầm.

“Người. . . Người lại dám nói chuyện với ta như vậy?” Khuynh Diệu Dịch tức giận nói với Từ Tiêu Thánh.

Từ Tiêu Thánh chưa bao giờ chỉ trích nàng, vẫn nâng nàng trong lòng bàn tay, dù cuối cùng là nàng hiểu lầm hắn, cũng hoàn toàn không cho hắn cơ hội giải thích, nhưng khuôn mặt hắn vẫn nở nụ cười cung chiều nàng, vậy mà lúc này. . .

Hắn lại có thể chỉ trích nàng?

“Nếu như ta không nói với nàng như vậy, ta sợ. . . Từ nay về sau cũng không có cơ hội mở miệng nữa.” Từ Tiêu Thánh nhìn thẳng Khuynh Diệu Dịch, hắn có thể thấy dung nhan hoàn mỹ của Khuynh Diệu Dịch, cũng có thể thấy tình yêu ở đáy mắt nàng.

Nữ nhân ngọc này còn yêu mình sâu đậm, chỉ vì đã từng bị thương, mới có thể lần tránh mình.

Mà hắn. . . Không phải là không yêu nàng!

Hiểu lầm luôn có một ngày được xóa bỏ, mà hắn thà rằng nàng luôn tin tưởng mình! Cũng không muốn nói ra trước, nhưng cái ngày mà mặt trời trở nên vàng kim sắc lạ như này làm cho hắn cảm thấy mình cần phải nói ra khỏi miệng trước!

“Từ Tiêu Thánh. . .” Khuynh Diệu Dịch nhìn nam nhân hoàn mỹ trước mặt, ngón tay nhẹ run rẩy, nàng biết Từ Tiêu Thánh vốn không có lý do lừa nàng, cho nên lời hắn nói đều là sự thật.

Mà hắn chỉ muốn để cho nàng tỉnh ngộ lại, mới để cho bọn họ lãng phí nhiều năm một cách vô ích như vậy!

“Chàng đáng chết, tại sao chàng không nói sớm, chàng biết rõ, chỉ cần chàng giải thích, nhất định ta sẽ tin tưởng chàng, nhưng tại sao chàng lại không giải thích!” Khuynh Diệu Dịch nhào vào trong ngực Từ Tiêu Thánh, không ngừng đánh nam nhân trước mặt.

Chẳng lẽ giữa bọn họ còn có loại chuyện không thể mở miệng sao?

Tại sao nam nhân đáng chết này không nói rõ tất cả, chẳng lẽ hắn lại thật sự cho rằng mình sẽ không tha thứ cho hắn sao?

“Ta cho là. . . Giữa chúng ta, không cần giải thích.” Ôm nữ nhân mình yêu sâu đậm, nhìn mặt trời vàng từ từ dâng lên, cho dù ngày kia chính là Ngày Tận Thế, hắn cũng cảm thấy hạnh phúc như vậy.

Bởi vì rốt cuộc lòng của hắn và Khuynh Diệu Dịch đã nói lại.

.

“Mặt trời màu vàng, thật đẹp.” Từ Lan mười ba tuổi nhìn mặt trời mộng ảo như vậy, nói với Chu Tử Mặc. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ bị bao phủ ở một tầng vàng nhạt thật mỏng, hoàn mỹ cực kì.

Lúc này Chu Tử Mặc nhanh chóng nhảy lên.

Nhẹ nhàng chạm một cái ở trên cái miệng nho nhỏ của Từ Lan, Chu Tử Mặc nhanh chóng rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của Từ Lan, khuôn mặt cười xấu xa khiến Từ Lan đỏ mặt trên khuôn mặt tuấn đạt này của hắn, “Đồ quý sứ chán ghét, lại hôn người ta.” Từ Lan lẩm bẩm.

Mà Chu Tử Mặc giống như không nghe thấy nàng nói chuyện, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chú vào mặt trời xinh đẹp này, “Tử Lan. . .” Chu Tử Mặc phát ra từ tính tràn đầy như mộng ảo.

“Hả?” Tử Lan ngẩng đầu, nhìn Chu Tử Mặc cũng đắm chìm trong ánh mặt trời kia, nghi ngờ lên tiếng.

“Nếu như, hôm nay chúng ta phải rời khỏi cái thế giới này, nàng có tiếc nuối không?” Thổi mạnh lên sóng mũi của Tử Lan, Chu Tử Mặc trêu chọc mở miệng.

“Rời đi? Đi nơi nào?” Tử Lan càng nghi hoặc.

“Chắc là một nơi không biết nào đó.” Chu Tử Mặc cúi đầu ngửi hương hoa trên mái tóc của Tử Lan, nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng.

“Mặc kệ là đi nơi nào, chỉ cần có chàng, ta không thành vấn đề.” Tử Lan nhún vai, chỉ cần là nơi có Chu Tử Mặc thì có hạnh phúc, về phần nơi bọn họ muốn đi là nơi nào, làm gì có quan hệ gì?

“Ha ha ha. . . Nói thật hay, chỉ cần chúng ta ở chung một chỗ, cho dù là địa ngục cũng không sao.” Chu Tử Mặc ôm Tử Lan, nhìn nàng vẻ hồn nhiên trên dung nhan mỹ lệ, biên độ nứt khẻ miệng ra càng lúc càng lớn.

Chỉ cần bọn họ ở chung một chỗ, dù thiên đại khó khăn cũng sẽ vượt qua, bởi vì tâm bọn họ đã nối thành một mảnh. . .

Chân trời, có bóng người đang dần dần đến gần, cho dù còn chưa nhìn thấy người tới, nhưng Chu Tử Mặc cũng cảm nhận được một mùi vị quen thuộc từ trên người của bọn họ, đó là hơi thở của tộc nhân hắn.

Chu Tử Mặc biết, các tộc nhân của hắn đã tới.

“Tử Lan, chờ một lát, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, hãy tin tưởng ta, nàng làm được không?” Chu Tử Mặc ôm chặt Tử Lan, thân thể có hơi run rẩy nhẹ.

Hắn không biết mình có thể thuyết phục tộc nhân của mình buông tha cái sứ mạng chết tiệt kia hay không.

Hắn vốn không muốn đi làm cái Thần Hoàng gì đó, hắn chỉ muốn làm một người bình thường, chỉ cần mỗi ngày có thể thấy Tử Lan, hắn cũng hài lòng.

“Ừ.” Loáng thoáng, hình như Tử Lan biết chuyện sắp sửa xảy ra, nhưng nàng không có một chút sợ hãi, không chỉ vì tình yêu đối với Chu Tử Mặc, cũng bởi vì nàng đã đặt tính mạng của mình ở trong tay Chu Tử Mặc từ lâu.

Nếu như Chu Tử Mặc muốn nàng chết! Nàng sẽ lập tức giao tính mạng của mình ra!

“Hoàng.”

“Hoàng.”

“Hoàng.”

.

Từng tiếng kêu kích động lòng người, còn có một ít gương mặt quen thuộc, nhìn lên tộc nhân không ngừng quỳ xuống đất trước mặt, Chu Tử Mặc nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, “Các người nhận lầm người, ta không phải là Hoàng của các người.”

Ít nhất ở trong lòng Chu Tử Mặc, hắn đã không phải!

“Hoàng, ngài đừng nói giỡn chúng ta, làm sao chúng ta có thể quên hơi thở của ngài!” Tộc nhân lâu năm có hơi nóng này mở miệng, Hoàng làm sao vậy? Không chỉ ở chung một chỗ với yêu nữ, hơn nữa còn không nhận bọn họ!

“Các người từ đâu tới thì nên trở về đó đi, nơi này đã không còn là nơi một ngàn năm trước.” Chu Tử Mặc xoay người, không nhìn tới những gương mặt quen thuộc, tiếng nói của hắn vẫn lạnh nhạt như vậy, nhưng rõ ràng Tử Lan có thể cảm thấy tâm ở trong lòng hắn đang nhảy loạn.

Chu Tử Mặc vẫn đề ý, hơn nữa thật sự rất đề ý. . .

“Hoàng, không phải là ngài bị yêu nữ này mê hoặc chứ?” Tộc nhân nóng lòng mở miệng, nhất thời ánh mắt của tất cả người Thần tộc thù hận nhìn chăm chăm Tử Lan, hận không thể róc xương lột thịt nàng.

Tử Lan rút một cái vào trong ngực Chu Tử Mặc, không phải sợ những người Thần tộc này, nhưng nàng mặc cho Chu Tử Mặc lựa chọn.

“Nàng không phải yêu nữ, nàng là thê tử của ta, Tử Lan.” Chu Tử Mặc thấy gương mặt hoảng hốt của Tử Lan, khẽ hôn ở trên trán của nàng, đây là thê tử hắn thích nhất, tại sao có thể là yêu nữ trong miệng những người này.

Hắn yêu nàng hơn cả tính mạng của mình, làm sao có thể nhìn người khác giết chết nàng! Mà tất cả người muốn giết chết Tử Lan đều là kẻ địch của Chu Tử Mặc hắn, cho nên. . . Tộc nhân của hắn, chính là kẻ địch bây giờ của hắn!

“Tốt nhất là các ngươi nên rời khỏi nơi này nhanh một chút, ta và thế tử ta chỉ muốn trải qua sinh hoạt bình thường, mời các ngươi không nên quấy rầy chúng ta.” Chu Tử Mặc tuyệt tình mở miệng lần nữa, ở giữa tộc nhân và Tử Lan, hắn lựa chọn Tử Lan.

“Hoàng, ngài. . . Làm sao đời này ngài lại biến thành như vậy, trước kia cho dù chúng ta không đánh lại yêu nữ này, nhưng ít nhất ngài cũng sẽ không lùi bước, thế nhưng đời này. . .”

“Cút! Còn để ta nói bao nhiêu lần nữa, ta không phải là Hoàng của các ngươi, cút xa chừng nào tốt chừng nấy cho ta!” Chu Tử Mặc nóng nảy mở miệng, khiến những người thân tộc kia sợ hãi lui về phía sau.

Hoàng của bọn họ thay đổi, mà nguyên nhân chính là yêu nữ trong ngực hắn!

“Nếu Hoàng bị trí nhớ, như vậy thì chờ chúng ta giết chết yêu nữ này trước, sẽ giúp hoàng khôi phục trí nhớ.” Người Thân tộc lớn tuổi nhất vung tay lên một cái, nhất thời những người thân tộc sau lưng hắn bắt đầu liên tục tiến công, bọn họ muốn giết chết Tử Lan.

Chỉ khi Tử Lan chết, Hoàng của bọn họ mới có thể trở lại bầu trời.

Mà Hoàng của bọn họ vốn phải là thần thượng hoàng cao cao tại!

“Các ngươi dám!” Chu Tử Mặc nhìn ánh mắt thù hận của những tộc nhân này, biết bọn họ hận Tử Lan sâu nặng, nhưng hắn lại không cho phép bọn họ tổn thương hắn Tử Lan.

“Hoàng, chúng ta biết chúng ta đều không phải là đối thủ của ngài, nhưng. . . Mạng của chúng ta là ngài cho, ban đầu khi ngài trao sinh mạng cho chúng ta chính là để cho chúng ta trải bằng con đường hồi thiên cung cho người, nếu bây giờ ngài đổi ý, như vậy chúng ta trả lại sinh mạng của mình cho ngài là được!” Tộc nhân lớn tuổi sâu xa mở miệng.

Sau khi nói xong, hắn quay đầu lại nhìn người thân của mình một cái, lại nhìn núi sông tươi đẹp này một chút, ‘bùm’ một tiếng, thân thể của hắn chia năm xẻ bảy, đây là hắn tự chấm dứt tánh mạng của mình.

“Không. . . Phụ thân. . .”

“Đại Trưởng Lão, ngài không thể. . .”

“Hoàng, van ngài!”

.

Tộc nhân khóc rống, tộc nhân đang cầu khẩn, lòng của Chu Tử Mặc đang rỉ máu, ở chỗ này hầu như đều là tộc nhân hắn chế tạo ra từng người từng người một, giống như những đứa con của hắn.

Hắn còn có thể nhớ ban đầu tạo ra một ít tộc nhân thì hắn đã dạy cho bọn hắn rất nhiều việc.

Nhưng. . .

Bọn họ cứ ở trước mặt của hắn tự bạo như vậy!

“Chu Tử Mặc, thật ra thì ta không sợ chết.” Tử Lan ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào dung nhan hoàn mỹ của Chu Tử Mặc, khóe miệng từ từ mở ra, nàng thật sự không sợ chết, chỉ cần có thể cùng với hắn, chỉ cần hắn không khổ sở!

“Hoàng, van ngài giết chết yêu nữ này.” Có trưởng lão dẫn đầu, tộc nhân thứ hai đứng dậy.

“Không. . .” Chu Tử Mặc khổ sở lắc đầu, hắn không thể giết chết Tử Lan, đây là nữ nhân hắn thích nhất.

“Bùm.” Không cho Chu Tử Mặc bất kỳ cơ hội suy tính gì, tộc nhân thứ hai tự bạo.

Người Thân tộc đã an tĩnh lại, lẳng lặng nhìn tộc nhân tự bạo nào, bị thiết trong mắt cực kì chói mắt, ngay sau đó, người thứ ba, thứ tư, thứ năm. . .

Mỗi người bọn họ đều chỉ nói với Chu Tử Mặc một câu, “Hoàng, van ngài giết chết yêu nữ này.”

Đối mặt với lời của bọn họ, Chu Tử Mặc chỉ có thể một lần lại một lần vô lực nói ra “Không”!

“Bùm. . .” Tiếng một tộc nhân vừa tự bạo, Tử Lan nhìn khuôn mặt Chu Tử Mặc đã trắng bệch, tránh ra khỏi trong ngực Chu Tử Mặc, lơ lửng trong không trung, “Đủ rồi!” Tử Lan khổ sở kêu lên.

Nếu mục đích của những tộc nhân này chỉ muốn để cho nàng chết, như vậy. . . Nàng chết là được!

Nàng không bao giờ muốn thấy được vẻ mặt khổ sở của Chu Tử Mặc nữa, nàng tình nguyện dùng tánh mạng của nàng để làm cho Chu Tử Mặc vui vẻ, cũng không muốn hắn khổ sở như vậy nữa!

“Tứ Lan, đừng.” Chu Tứ Mặc tiến lên, muốn bắt được người nhỏ nhỏ này, nhưng Tứ Lan lại lui về phía sau một bước, nàng không cần nhìn Chu Tứ Mặc khổ sở nữa, “Chu Tứ Mặc, nhớ nhất định phải hạnh phúc.” Tứ Lan yếu ớt mở miệng.

Nói xong câu đó, cặp mắt linh động của Tứ Lan đột nhiên trở nên ảm đạm, mà một chút đỏ lên ở trong mắt lại cực kỳ chói mắt.

“Không. . .” Phút chốc khi Tứ Lan nhắm hai mắt lại kia, nghe được một chữ cuối cùng ‘không’ đau thấu tâm can của Chu Tứ Mặc, vì vậy Tứ Lan biết, tất cả mình làm đều đáng giá.

Người Chu Tứ Mặc thích nhất, thật sự vẫn là Tứ Lan nàng!

Bóng dáng của Tứ Lan đang chậm rãi biến mất, Chu Tứ Mặc ôm thật chặt Tứ Lan trong ngực, muốn ngăn cản nàng biến mất, nhưng. . . Mặc kệ hắn dùng sức như nào, thân thể của Tứ Lan trở nên hư ảo.

“Nha đầu ngốc, nàng thật khờ. . . Chẳng lẽ nàng cho rằng sau khi nàng chết rồi, ta sẽ không khổ sở sao? Ta chỉ biết khổ sở hơn, khổ sở đến cuối cùng. . . Chỉ có thể cùng nàng cùng tiến về phía cái thế giới không biết đó.” Chu Tứ Mặc tự lẩm bầm, thân thể của hắn cũng bắt đầu trở nên mờ đi.

Ngàn đời duyên, ngàn đời thù, ngàn đời nghiệt, ngàn đời yêu. . .

Sẽ để cho ngàn đời này hóa thành một đồng bùn đất, nếu như không có Tứ Lan, dù có trở thành Thần Hoàng, cũng là một cái xác không có linh hồn.

.

Tứ Lan cảm thấy hình như mình làm trải qua một giấc mộng rất dài, ở đó trong cái mộng đó, có đôi khi nàng là Thánh nữ Thú tộc, có lúc là công chúa Ngự tộc, cũng có khi chỉ là một bông hoa nhỏ xinh đẹp.

Nhưng ở giấc mơ cuối cùng, nàng đều gặp phải nam tử ông trời chú định đó, hắn hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ đến mức khiến cho nàng lần đầu tiên nhìn thấy đã yêu sâu đậm.

Cho dù cuối cùng biết rõ hắn chính là tử địch của mình, nhưng nàng không muốn động thủ giết chết hắn, ngược lại chấm dứt tính mạng của mình, đây chính là yêu phải không? Bởi vì quá yêu, cho nên không đành lòng nhìn thấy ánh mắt khổ sở của hắn!

Cuối cùng cuối cùng. . . Là một mảnh mơ hồ, Tứ Lan không biết lựa chọn của mình có chính xác không, lại biết rõ, nàng sẽ không hối hận. . .

Chu Tứ Mặc, chúng ta gặp lại trong mộng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giữa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ngoại truyện một

“Tứ Lan, Tứ Lan. . . Tứ Lan. . .”

Là ai đang gọi vậy, vì sao giọng nói lại quen thuộc như vậy, quen thuộc đến giống như vốn nên tồn tại ở một bộ phận trong thân thể mình.

“Tứ Lan. . .” Tiếng gọi to vẫn còn tiếp tục, Tứ Lan giống như một đứa trẻ lạc đường, tìm kiếm đường về nhà.

“Chu Tứ Mặc, là chàng sao? Là chàng đang gọi sao? Cho dù ta đã chết, nhưng ta còn có thể nghe được tiếng chàng gọi rõ ràng.” Tứ Lan không ngừng chạy ở trong mộng của chính mình, ở một chỗ trong mộng, có Chu Tứ Mặc, cho nên dù có chạy mất hai chân của mình, nàng cũng muốn đi đến chỗ đó!

“Tại sao nàng còn không tỉnh?” Chu Tứ Mặc tức giận trừng mắt nhìn nam tử cao quý, lửa giận trong mắt hận không thể lập tức giết chết cái nam nhân đáng chết kia.

“Bởi vì nàng cho rằng mình đã chết rồi, cho nên tất nhiên sẽ không tỉnh lại.” Nam tử cao quý không nhìn thẳng lửa giận trong mắt Chu Tứ Mặc lạnh nhạt mở miệng, hắn như vậy đã coi như giải thích rõ rồi chứ?

“Cái gì gọi là nàng cho rằng mình đã chết rồi, rõ ràng nàng đang còn sống tốt.” Chu Tứ Mặc có chút hoảng sợ nói, rõ ràng hắn có thể cảm thấy trái tim đang đập của Tứ Lan, nhưng nam nhân đáng chết này lại còn nói nàng chết rồi.

Điều này làm cho Chu Tứ Mặc không nhịn được muốn bóp nát cổ của nam nhân này.

“Nàng vốn là người đã chết qua rất nhiều lần, cho dù ta kịp thời dùng tuổi tính mạng bảo vệ linh hồn của nàng, lại dùng sang thế liên ngẫu chế tạo thánh thể hoàn nữ này cho nàng, nhưng. . . Ở trong tiềm thức của nàng, nàng đã coi chính nàng thành một người chết, ta nói như vậy, người hiểu không?” Thần

Hoàng chi chủ vĩ đại đang kiên nhẫn giải thích cho Chu Tử Mặc.

Xem trên phân thượng mình làm cho vợ chồng son này bị ủy khuất lớn như vậy, dù hắn làm người tốt một lần, nhưng rõ ràng có người xem lòng tốt của hắn thành rắm thúi.

“Ta không hiểu, cũng không muốn hiểu, bây giờ ta muốn người làm cho nàng tỉnh lại.” Chu Tử Mặc bá đạo tuyên bố, khiến Thần Hoàng chi chủ khổ sở xoa chân mày, Tử Lan không muốn tỉnh lại liên quan quái gì đến hắn, tiểu tử này lại dám nói chuyện với hắn như vậy!

“Bây giờ người có thể gọi nàng tỉnh dậy chỉ có người, ta còn có chuyện làm trước rồi.” Chúng Thần Chi Chủ nói xong lời này thì vội vàng lách người, tránh cho tiểu tử kia lại có cách nói lý kỳ cổ quái gì.

Mất thấy Chúng Thần Chi Chủ chết tiệt kia đã chạy đi, Chu Tử Mặc hận đến cắn răng, sau đó nhìn Tử Lan vẫn còn ngủ mê man, dịu dàng và cung chiêu vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ của nàng.

“Tử Lan, nếu như nàng bất tỉnh một ngày, ta sẽ chờ nàng một ngày; bất tỉnh một năm, ta chờ nàng một năm; bất tỉnh cả đời, ta chờ nàng cả đời.” Đây là cam kết của Chu Tử Mặc với Tử Lan, cam kết vĩnh viễn!

Ngoại truyện hai:

Không biết đã ngủ say bao nhiêu năm, không biết mộng thấy bao nhiêu năm tháng, cũng không biết mình đi qua bao nhiêu nơi ở trong mộng, rốt cuộc. . . Tử Lan cảm thấy này thâm tiếng gọi giống như đến từ thế giới bên ngoài.

Chu Tử Mặc, không có ở nơi này sao?

Tử Lan bắt đầu do dự, bắt đầu bàng hoàng, nếu như Chu Tử Mặc không có ở nơi này, vậy rốt cuộc hắn ở chỗ nào? Mình phải làm như thế nào mới có thể tìm được hắn!

Nàng thật nhớ hắn, nhớ đến mức ngay cả linh hồn của mình cũng bắt đầu cảm thấy đau đớn.

“Tử Lan. . . Tử Lan. . .”

Tiếng Chu Tử Mặc thâm tình vẫn tiếp tục, còn lần này, Tử Lan quyết định đi ra khỏi cái ‘nhà tù’ này, đi ra bên ngoài nhìn một chút.

Từ từ mở hai mắt ra, nhìn mỹ nam tử quen thuộc trước mặt mình, Tử Lan hơi sững sờ, ngay sau đó nước mắt không ngừng chảy xuống theo khóe mắt, đưa ra đôi tay run rẩy muốn vuốt ve dung nhan hoàn mỹ này, khi sắp sắp đụng vào thì ngừng lại.

Nếu như tất cả điều này chỉ là ảo giác, die nd anlequ ydo n nếu như nàng đưa tay khiến tất cả bị phá hủy, như vậy. . . Không phải nàng sẽ không còn được gặp lại nam tử tốt đẹp này sao.

Vậy thì nàng tình nguyện cứ nhìn hắn như vậy, cho đến vĩnh viễn!

“Tử Lan!” Nhìn Tử Lan đã mở hai mắt ra, Chu Tử Mặc hưng phấn kêu lên, ngay sau đó ôm lấy nữ nhân làm cho hắn yêu sâu đậm này.

Rốt cuộc bọn họ lại ở cùng nhau. . .

.

“Các người thật sự quyết định?” Chúng Thần Chi Chủ nhìn vợ chồng son hạnh phúc ôm nhau ở chung một chỗ trước mặt, khề cau mày.

Thần giới thật sự kém như vậy sao? Khiến hai người này muốn trở lại Nhân giới như vậy!

“Chúng ta chỉ muốn hạ phạm trải qua hết đời này của chúng ta.” Chu Tử Mặc không để ý Chúng Thần Chi Chủ đang ở trước mặt của hắn, cúi đầu hôn cái trán Tử Lan, Thần giới cũng tốt, nhưng Nhân giới còn có chân tình.

“Chính là yêu cầu cuối cùng của các người!” Chúng Thần Chi Chủ âm trầm nói, sau khi nói xong trực tiếp vung tay lên, tặng hai người này ra ngoài, để cho bọn họ trải qua cuộc sống Phạm Giới.

Dù sao đây là một đời cuối cùng!

Ngoại truyện ba

Phạm Nhân Giới:

“Vương Gia, Vương Gia, cách cách muốn gả đi.” Tiếng Tiểu Tam vội vàng truyền đến từ xa đến gần, ở nơi nào đó trong vườn hoa, nam nhân tuấn đạt đang phơi nắng nào đó nghe thấy lời của hắn thì đột nhiên mở hai mắt ra, “Cho người nào?”

“Nhị công tử phủ thừa tướng.” Tiểu Tam giương mắt mở miệng.

“Nhanh, tịch thu gia sản, theo ta đi chém người.” Chu Tử Mặc tự suy nghĩ, “lão tử vất vả và nuôi dưỡng vương phi tương lai, ngươi cũng dám chém.”

“Nhưng. . .” Nét mặt Tiểu Tam thật sự rất khổ sở.

“Nhưng cái gì, vương phi đại nhân nhà ta sắp treo tường rồi, ngươi có trả được cho ta mà nhưng!” Chu Tử Mặc cực kỳ tức giận bắt được cổ áo của Tiểu Tam quát.

“Thật ra thì Vương Gia có thể cưới cách cách vào cửa trước mà.” Được rồi, Tiểu Tam thừa nhận mình là thật tâm không muốn để cho cách cách gả đi khỏi vương phủ.

Chu Tử Mặc buông cổ áo của Tiểu Tam ta, ha. . . Cái chủ ý này không tệ!

Mồ thiếu nữ bất lương núp trong bóng tối, nhìn vẻ mặt như có điều suy nghĩ của Chu Tử Mặc, khẽ thở phào nhẹ nhõm, cái nam nhân đáng chết kia cuối cùng cũng thông suốt, mà nàng. . . Sẽ chờ làm tân nương xinh đẹp của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Hắc Đạo Chiếm Nhà Giũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.